

LIECĪBAS DRAUDZEI I

BIOGRĀFIJAS SKICES

Mana bērnība

[9] Esmu dzimusi 1827. gada 26. novembrī Gorhamā, Menā. Mani vecāki Roberts un Eunika Harmoni šajā vietā dzīvoja jau daudzus gadus. Jaunībā viņi kļuva nopietni un svētījušies bīskapu metodistu draudzes locekļi. Šajā draudzē viņi bija visiem pazīstami un darbojās 40 gadus, atgriežot grēciniekus un sekmējot Dieva darbu. Šinī laikā viņiem bija prieks redzēt visus savus astoņus bērnus atgriežamies un piepulcējamies Kristus ganāmpulkam. Tomēr, 1843. gadā noliktā otrās adventes gaidīšana ģimenei lika šķirties no metodistu draudzes.

Vēl manā bērnībā vecāki pārcēlās no Gorhamas uz Portlendu Menā. Šeit man 9 gadu vecumā notika nelaime, kas ietekmēja visu manu turpmāko dzīvi. Kopā ar savu dvīņumāsu un vienu no skolas biedrenēm Portlendas pilsētā šķērsojām neapbūvētu laukumu, kad kāda 13 gadus veca meitene, sadusmojusies par niekiem, sekoja mums, draudot sist. Vecāki bija mums mācījuši nekad ne ar vienu nestrīdēties, bet apvainošanas gadījumos vai kad pret mums izturas netaisni nekavējoties steigties mājās. Mēs arī ļoti steidzāmies, bet meitene tikpat ātri mums sekoja ar akmeni rokā. Es pagriezu galvu, lai paskatītos, cik tālu viņa ir aiz mums, un tajā brīdī viņa meta akmeni, kas trāpīja man pa degunu. Trieciens mani apdullināja, un es bezsamaņā pakritu. [10]

Samaņu atguvu kādā veikalā. No deguna plūstošās asinis, kas tecēja uz grīdas, bija aptraipījušas manas drēbes. Kāds laipns svešinieks piedāvāja aizvest mani mājās savos ratos, bet es, neapzinādamās savu nespēku, teicu viņam, ka labāk mājup iešu kājām, lai nenosmērētu ar asinīm viņa ekipāžu. Arī klātesošie nesaprata, ka ievainojums ir tik nopietns, un ļāva man darīt, kā vēlējos, bet, pagājusi nelielu gabalu, un apreibu un noģību. Mana dvīņumāsa un skolas biedrene aiznesa mani mājās.

Turpmāko līdz zināmam laikam pēc negadījuma neatceros. Māte teica, ka es, neko neapzinādamās, esot nogulējusi komā trīs nedēļas. Neviens, izņemot viņu, necerēja uz manu izveseļošanos, bet viņa kaut kādu iemeslu dēļ nojauta, ka es dzīvošu. Kāda laipna kaimiņiene, kas ļoti par mani interesējās, domāja, ka es mirstu. Viņa vēlējās man pirkt bērnu tērpu, bet māte sacīja: "Vēl ne," jo kaut kas viņai teica, ka es nemiršot.

Kad atkal atguvu samaņu, man likās, ka esmu tikai gulējusi. Es nevarēju atcerēties negadījumu un savas slimības iemeslu. Kad atguvu nedaudz spēka, brīnījos, dzirdot apmeklētājus sakām: "Cik žēl! Nevarēju gandrīz viņu pazīt!" un tamlīdzīgi. Es palūdzu spoguļi un, tajā ieskatījusies, jutos satriekta par sava izskata pārmaiņu. Katrs sejas vaibsts likās izmainījies. Bija laužts deguna kauls, tādēļ seja izskatījās sakropļota.

Doma, ka šīs nelaimes sekas mani pavadīs visu dzīvi, bija nepanesama. Nespēju priecāties par savu dzīvību. Negribēju dzīvot, bet baidījās arī mirt nesagatavota. Draugi, kas mani apmeklēja, skatījās manī ar līdzjūtību un vecākiem ieteica ierosināt lietu pret tās meitenes tēvu, kura, kā viņi teica, mani pazudinājis. Bet māte gribēja salīgt mieru, viņa [11] sacīja, ka, ja tādā veidā man varētu atgriezt veselību un dabīgo izskatu, tad būtu kaut kas iegūts; bet, tā kā tas bija neiespējami, tad labāk neradīt ienaidniekus, sekojot šādam padomam.

Ārsti domāja, ka deguns iegūtu pareizu veidu, ja to paceltu ar sudraba stieples palīdzību. Tas būtu ļoti sāpīgi, un viņi baidījās, ka arī maznozīmīgi, jo biju zaudējusi daudz asiņu un pārcietusi tādu nervu satricinājumu, ka mana izdziedināšana likās apšaubāma. Pat ja es atspirgtu, viņi bija pārliecināti, ka dzīvošu tikai īsu laiku. Es biju pārvērtusies, gandrīz par skeletu.

Tad es sāku lūgt Kungu sagatavot mani nāvei. Kad kristīgie draugi apmeklēja mūsu ģimēni, viņi vaicāja, vai māte ar mani esot runājusi par miršanu. Dzirdētais mani satrauca. Es vēlējos kļūt kristiete un nopietni lūdzu pēc grēku piedošanas. Tad ienāca sirdī miers, un es sāku mīlēt visus,

ilgojoties, lai visiem būtu piedoti grēki un lai viņi mīlētu Jēzu tāpat kā es.

Labi atceros kādu ziemas vakaru, kad viss bija apsnidzis, debess bija apgaismota un izskatījās sārta un dusmīga, un šķita atveramies un aizveramies, kamēr sniegs izskatījās līdzīgi asinīm. Kaimiņi bija ļoti izbijušies. Māte mani izcēla no gultas un savās rokās pienesa pie loga. Es biju laimīga; es domāju, ka Jēzus nāk, un ilgojos Viņu redzēt. Mana sirds bija pārpilna, es plaukšķināju aiz prieka un domāju, ka manas ciešanas beigušās. Bet nāca vilšanās, neparastā parādība debesis nozuda, un nākamajā rītā saule lēca kā parasti.

Spēkus atguvu ļoti lēni. Kad atkal varēju pievienoties rotaļās saviem jaunajiem draugiem, ieguvu rūgtu mācību, ka bieži cilvēka izskats ir par iemeslu nevienlīdzīgai biedru attiecībai. Manas nelaimes laikā tēvs bija prom Džordžijā. Atgriezies viņš apskāva brāli, māsu un [12] tad vaicāja pēc manis. Man kautrīgi atraujoties atpakaļ, māte norādīja uz mani, bet tēvs mani nepazīna. Viņam bija grūti ticēt, ka esmu tā pati mazā Elena, kuru viņš pirms dažiem mēnešiem bija atstājis veselu un laimīgu. Tas dziļi skāra manas jūtas, bet es mēģināju izlikties jautra, lai gan mana sirds likās lūstam.

Daudzkārt šajās bērnības dienās asi izjutu nelaimes sekas. Es biju kļuvusi ārkārtīgi jūtīga, kas darīja mani nelaimīgu. Bieži ar ievainotu lepnumu, garā pazemota un nelaimīga, meklēju vientuļi vietu un klusībā apsvēru pārbaudījumus, kas man būs jānes ik dienas.

Atvieglājums asarās man bija liegts. Es nevarēju viegli raudāt kā mana dvīņumāsa; lai gan sirds bija smaga un sāpēja, tomēr asaras neritēja. Bieži jutu, ka man būtu daudz vieglāk, ja spētu savas sāpes izraudāt. Dažreiz draugu sirsnīgā līdzjūtība izkļiedēja manu grūtsirdību un uz kādu laiku atņēma svina smagumu, kas nospieda sirdi. Cik gan tukšas un niecīgas man tad likās pasaules izpriecas! Cik nepastāvīga bija manu jauno paziņu draudzība! Tad vēl mazās skolas biedrenes bija līdzīgas lielās pasaules ļaužu vairākumam. Daila seja, skaists apģērbs viņas valdzina; bet, ja nelaimes gadījums to atņem, trauslā draudzība kļūst auksta vai zūd pavisam. Bet, kad es pievērsos savam Glābējam, Viņš mani atvieglināja. Es nopietni meklēju Kungu savās bēdās un guvu mierinājumu. Es jutos droša, ka Jēzus mīl pat mani.

Mana veselība likās bezcerīgi iedragāta. Divus gadus nevarēju elpot caur degunu un skolu varēju apmeklēt tikai nedaudz. Likās neiespējami atcerēties jau iepriekš mācīto un to, ko mācījos. To pašu meiteni, kas bija vainojama manā nelaimē, mūsu skolotāja norīkoja palīdzēt man rakstīšanā un citās mācībās. Likās, ka viņai no sirds bija žēl, ka man sagādājusi tādu jaunumu, kaut gan biju uzmanīga, lai to [13] neatgādinātu. Viņa bija maiga un pacietīga ar mani un likās noskumusi un norūpējusies, redzot mani cīnāties ar tik nopietniem kavēkļiem, lai iegūtu izglītību.

Mana nervu sistēma bija stipri novājināta, un man drebēja roka, tā kā tikai lēnām varēju iemācīties rakstīt un nespēju neko vairāk, kā tikai sliktā rokkrastā uzrakstīt vienkāršus teikumus. Kad centos pievērst domas mācībām, burti uz papīra saplūda un uz pieres izspiedās lielas sviedru lāses, es zaudēju spēkus un sāka reibt galva. Man bija stiprs klepus, un viss organisms likās novājināts. Skolotāji ieteica skolu atstāt un pārtraukt mācības, līdz uzlabotos veselība. Tā bija grūtākā cīņa manā bērnībā – atkāpties vājuma dēļ un izšķirties atteikties no mācībām un no cerībām kādreiz iegūt izglītību.

Trīs gadus vēlāk no jauna mēģināju iegūt izglītību. Bet tiklīdz atsāku mācīšanos, veselība strauji pasliktinājās un kļuva skaidrs, ka, ja es palikšu skolā, tad zaudēšu dzīvību. Sasniegusi 12 gadu vecumu, es vairs skolā nemācījos.

Mana godkāre kļūt izglītotai bija ļoti liela, un tagad, pārdomājot pieviltās cerības un nenovēršamo invalīda dzīvi, es biju neapmierināta ar savu likteni un dažreiz kurnēju pret Dieva vadību, kas man pielaidusi tādas ciešanas. Ja es būtu savas domas atklājusi mātei, viņa mani pamācītu, mierinātu un iedrošinātu; bet savu nemieru un bēdas es slēpu no ģimenes draugiem, baidoties, ka viņi mani nesaprātis. Laimīgā pašjūtība uz mana Glābēja mīlestību, kuru baudīju slimības laikā, izzuda. Manas izredzes uz pasaulīgo laimi bija sagrautas, un Debesis likās pret mani aizslēgušās.

Mana atgriešanās

[14] 1940. gada martā Portlendu Meņā apmeklēja Viljams Millers un noturēja tur savu pirmo lekciju sēriju par Kristus otro atnākšanu. Šīs lekcijas izsauca ļēlu sensāciju un baznīca Kasko ielā, kur kalpoja Millers, bija pārpildīta kā dienā, tā vakarā. Sinis sanāksmēs nebija nekāda mežonīga satraukuma, bet klausītāju sirdis pildīja dziļa nopietnība. Interese radās ne tikai pašā pilsētā, bet arī lauku iedzīvotājos, kas katru rītu diendienā pulcējās, līdzīgi ņemot grozu ar ēdienu, lai varētu uzkavēties līdz pat vakara sapulču noslēgumam.

Es apmeklēju šīs sapulces kopā ar saviem draugiem un klausījos vareno vēstījumu par Kristus nākšanu 1843. gadā, tas ir, pēc dažiem gadiem. Millers mums atklāja pravietojumus ar tādu noteiktību, ka dziļi pārlicināja klausītāju sirdis. Viņš kavējās pie pravietiskajiem laika periodiem un lietoja daudzus pierādījumus sava viedokļa apstiprināšanai. Viņa svinīgie un spēcīgie brīdinājumi un lūgumi tiem, kas vēl nebija sagatavoti, ļaužu pulkus it kā apbūra.

Tika noturētas īpašas sapulces, kurās grēciniekiem deva izdevību meklēt Pestītāju un sagatavoties tuvu esošiem briesmīgajiem notikumiem. Bailes un pārlicība pārņēma visu pilsētu. Sasauca lūgšanas stundas, un dažādās draudzēs notika vispārēja atmoda, jo visus lielākā vai mazākā mērā skāra sludinātā vēsts par Kristus otro atnākšanu.

Kad grēciniekus uzaicināja iziet uz priekšu, atsaucās simti, arī es spraucos cauri pūlim un ieņemu vietu starp žēlastības meklētājiem. Tomēr manu sirdi pildīja jūtas, ka nekad nebūšu cienīga saukties [15] par Dieva bērnu. Neuzticība sev un pārlicība, ka citi nesapratis manas jūtas, aizkavēja mani meklēt padomu un palīdzību no kristīgiem draugiem. Tā es lieki staigāju tumsībā un izmisumā, kamēr viņi, neiedzīlinošies manas noslēgtības iemeslos, bija pilnīgā neziņā par manu patieso stāvokli.

Kādu vakaru kopā ar brāli Robertu atgriezāmies no sanāksmes, kur dzirdējām visiespaidīgāko vēsti par to, ka tuvojas laiks, kad virs zemes valdīs Kristus. Tad sekoja nopietns, svētsvinīgs aicinājums kristiešiem un grēciniekiem sagatavoties tiesai un Kunga nākšanai. Dzirdētais satrauca manu dvēseli. Mana sirds bija tik dziļi pārlicināta, ka baidījās, vai Kungs mani vēl saudzēs ceļā uz mājām.

Manās ausīs vēl joprojām skanēja vārdi: "Kunga lielā diena ir tuvu; kas pastāvēs, kad tā rādīsies!". Mana sirdsbals bija: "Saudzē mani, ak Kungs, šīnī vakarā. Neiznīcīni mani manos grēkos, žēlo mani, glāb mani!". Pirmo reizi es centos savus pārdzīvojumus atklāt savam brālim Robertam, kurš bija divus gadus vecāks par mani. Stāstīju viņam, ka neuzdrošinos ne atpūsties, ne gulēt, kamēr nezināšu, ka Dievs ir pie devis manus grēkus.

Brālis tūlīt man neatbildēja, bet viņa klusēšanas iemesls man drīz kļuva skaidrs – viņš raudāja, jūtot līdzī manām ciešanām. Tas iedrošināja mani uzticēties viņam vairāk un stāstīt, ka esmu vēlējies mirt tanīs dienās, kad dzīve man likās smaga nasta, bet tagad doma, ka varu nomirt tagadējā grēcīgajā stāvoklī un zaudēt mūžību, pilda mani ar šausmām. Es viņam jautāju vai viņš domā, ka Dievs varētu mani glābt vienā vakarā, ja to pavadītu, cīnoties lūgšanā. Viņš atbildēja: "Domāju, Viņš var, ja Tu lūgsi ticībā. Es lūgšu par tevi un sevi. Elen, mēs nekad nedrīkstam aizmirst vārdus, ko šovakar dzirdējām!". [16]

Atgriezies mājās, es daudzas no nakts stundām pavadīju lūgšanās un asarās. Iemesls, kāpēc savas jūtas slēpu no saviem draugiem, bija bailes dzirdēt mazdūšīgus vārdus. Mana cerība bija tik maza un ticība tik vāja, ka baidījās, ka, ja kāds par manu stāvokli domātu līdzīgi man, tad tas mani ieigrūstu izmisumā. Tomēr ilgojos, kaut kāds pasacītu, ko man darīt, lai tiktu glābta, kādus soļus spert, lai sastaptu Pestītāju un varētu Viņam pilnīgi nodoties. Augsti toreiz vērtēju iespēju būt par kristieti un sapratu, ka tas prasa īpašas pūles no manas puses.

Tādā noskaņojumā dzīvoju vairākus mēnešus. Parasti kopā ar vecākiem piedalījos metodistu sanāksmēs, bet, kopš interesējos par drīzo Kristus nākšanu, es apmeklēju sanāksmes Kasko ielā. Nākošajā vasarā mani vecāki devās uz metodistu telts sanāksmēm Bakstonā Mičiganas štatā, ņemot līdzi arī mani. Biju apņēmušies tur nopietni meklēt Kungu un ja iespējams, mantot grēku piedošanu. Sirdī ļoti ilgojos pēc kristiešu cerības un miera, ko sniedz ticība.

Mani ļoti iedrošināja apcere par vārdiem: "Es iešu pie ķēniņa un ja es aiziešu bojā, tad aiziešu bojā!" (Esteres 4:16). Izskaidrojumā runātājs norādīja uz tādiem, kas svārstās starp cerību un bailēm un ilgojās pēc glābšanas no grēka un Kristus piedodošās mīlestības, tomēr šaubās, paliek baiļu verdzībā bīstoties no neveiksmes. Viņš deva tādiem padomu uzticēties Viņa žēlsirdībai. Viņi atradīs laipno Pestītāju gatavu pasniegt viņiem žēlastības scepteri, tāpat kā Ahasvers pasniedza Esteri savas labvēlības zīmi. Viss, kas prasīts no grēcinieka, kas trīc, būdams sava Kunga klātbūtnē, ir izstiept ticības roku un aizskart Viņa žēlastības scepteri. Šis pieskāriens nodrošina piedošanu un mieru.

Tie, kas gaida, līdz paši kļūs dievišķās labvēlības cienīgi, [17] iekams pieķeras Dieva apsolījumiem, liktenīgi kļūdās. Vienīgi Jēzus šķīsta no grēkiem. Vienīgi Viņš var piedot mūsu pārkāpumus. Viņš ir apsolījis uz klausīt lūgumus un paklausīt lūgšanas tiem, kas nāk pie Viņa ticībā. Daudziem ir neskaidrs priekšstats, it kā no viņu puses vajadzīgas kādas sevišķas pūles, lai iegūtu Dieva labvēlību. Bet velta viņa pašpaļāvība. Vienīgi ticībā savienojoties ar Jēzu, grēcinieks kļūst cerību pilns, ticošs Dieva bērns. Sie vārdi mani iepriecināja un rādīja, kas man jādara, lai tiktu glābta.

Es daudz skaidrāk sāku redzēt savu ceļu, un tumsa sāka izzust. Es nopietni lūdzu, lai tiktu piedoti mani grēki, un centos pilnīgi nodoties Kungam. Bet bieži es ļoti cietu, tāpēc ka nepiedzīvoju garīgu pacilātību, kas pēc manām domām būtu pierādījums, ka Dievs mani pieņēmis, un bez šāda piedzīvojuma neuzdrošinājos ticēt, ka esmu atgriezies. Cik ļoti man vajadzēja pamācības par šī jautājuma vienkāršību!

Kamēr es zemojos pie altāra ar citiem, kas meklēja Kungu, visa manas sirds valoda bija: "Palīdzī, Jēzu, glāb mani, vai arī es aiziešu bojā! Es nekad nemitēšos lūgt, līdz mana lūgšana tiks uzklausi un mani grēki piedoti". Es sajušu savu vajadzību un bezpalīdzīgo stāvokli tik skaidri kā nekad agrāk. Kad es zemojos un lūdzu, pēkšņi nasta mani atstāja, un mana sirds kļuva viegla. Vispirms es jutos satraukta un mēģināju atgūt savu sāpju nastu. Man šķita, ka man nav tiesību justies priecīgai un laimīgai. Bet likās, ka Jēzus man bija ļoti tuvu, es jutos spējīga iet pie viņa ar visām savām bēdām, nelaimēm un pārbaudījumiem, tāpat kā visi nospiesti nāca pie Viņa pēc atvieglojuma, kad Viņš bija uz šīs zemes. Manā sirdī bija droša pārliecība, ka Viņš saprot manas īpašās bēdas un jūt man līdzī. Es nekad nevarēju aizmirst šo dārgo Jēzus līdzjūtības maigo iedrošinājumu pret to, kas ir viņa ievēribas tik necienīgs. Es vairāk mācījos par Kristus dievišķo raksturu šīnī īsajā brīdī, zemojusies starp lūdzējiem nekā jebkad agrāk. [18] Viena no mātēm Izraēlā pienāca pie manis un sacīja: "Dārgais bērns, vai Tu esi atradusi Jēzu?". Es gribēju atbildēt "Jā", bet viņa izsaucās: "Patiesi Tu esi Viņu atradusi, Viņa miers ir ar Tevi, es redzu to tavā sejā.". Atkal un atkal es sacīju sev: "Vai tā var būt ticība? Vai es neesmu kļūdisies?". Likās, ka tā man ir pārāk augsta priekštiesība. Lai gan ļoti kautrējos to atzīt atklāti, es jutu, ka Pestītājs ir mani svētījis un piedēvis manus grēkus.

Drīz pēc tam sapulce noslēdzās un gājām mājās. Es domāju par svētrunām, uzmundrinājumiem un lūgšanām, ko bijām dzirdējuši. Viss dabā likās pārmainījies. Sapulču laikā pa lielākajai daļai bija apmācies, lija, un manas jūtas bija harmonijā ar laiku. Tagad saule spīdēja spoža un skaidra un pārpludināja zemi ar gaismu un siltumu. Koki un zāle tērpās svaigā zaļumā, debess bija zilāka. Likās, ka zeme smaida Dieva mierā. Tā Taisnības Saules stari bija izspiedušies cauri mana prāta tumsai un mākoņiem un aizdzinuši grūtsirdību.

Man likās, ka katram jābūt mierā ar Dievu un atsvaidzinātam ar Viņa Garu. Visur, kur manas acis vērās, viss likās pārmainījies. Koki bija daudz brīnīšķīgāki, putni dziedāja daudz melodiskāk nekā jebkad agrāk. Likās, ka viņi dziedmās slavē savu Radītāju. Es nemēģināju runāt, jo baidījos šo laimes apziņu un Jēzus mīlestības dārgos pierādījumus pazaudēt.

Tuvojoties mūsu mājai Portlendā, mēs pagājām garām dažiem vīriem, kas strādāja uz ielas. Viņi sarunājās par parastiem tematiem, bet manas ausis bija kurlas pret visu izņemot Dieva slavu. Viņu vārdus es uztvēru kā pateicību un priecīgu Ozianna. Griezdamās pie mātes, es sacīju: "Kāpēc šie cilvēki visi slavē Dievu, kaut gan viņi nebija telts sapulcē?". Tad es nesapratu, kāpēc asaras parādījās mātes acīs, un [19] maigs smaids apgaismoja viņas seju, klausoties manus vienkāršos vārdus, kas atgādināja viņas pašas līdzīgu piedzīvojumu.

Mana māte mīlēja puķes un ar lielu prieku tās audzēja, tā padarot mūsu māju pievilcīgu un patīkamu bērniem. Bet nekad agrāk man mūsu dārzs nebija licies tik pievilcīgs kā mūsu atgriešanās dienās. Es pazīnu Jēzus mīlestības izteiksmi katrā krūmā, pumpurā un puķē. Šis skaistums likās runājam mēmā valodā par Dieva mīlestību.

Dārzā bija brīnīšķīga rožaina neļķe saukta Šāronas roze. Es atceros, ka es tai tuvojos un godbijīgi aizskāru gleznās ziedlapiņas; manām acīm tās šķita svētas. Sirds pārplūda maigumā un mīlestībā uz šo brīnīšķīgo Dieva radību. Es redzēju dievišķo pilnību puķēs, kas rotāja zemi. Dievs kopj tās, un Viņa visu redzētāja acs ir pār tām. Viņš tās bija radījis un nosaucis par labām.

"Ak," es domāju, "ja Viņš tā mīl un rūpējās par puķēm, kuras Viņš izgreznojis ar skaistumu, cik daudz vairāk Viņš būs nomodā par bērniem, kas veidoti Viņa līdzībā.". Es atkārtoti klusu pie sevis: "Es esmu Dieva bērns. Viņš mīlestībā rūpējās par mani. Es būšu paklausīga un nekādā veidā neapbēdināšu Viņu, bet slavēšu Viņa dārgo Vārdu un mīlēšu Viņu vienmēr."

Man dzīve man rādījās citā gaismā. Nelaime, kas bija aptumšojusi manu bērniību, likās pielaista žēlsirdībā manis labā, lai novērstu manu sirdi no pasaules un tās mieru nedodošajiem priekiem un pievērstu Debesu mūžīgai pievilcībai.

Drīz pēc mūsu atgriešanās no sapulces mani ar dažiem citiem draudzē pārbaudīja. Biju ļoti daudz domājusi par kristību jautājumu. Es redzēju tikai vienu kristību veidu, pamatotu Svētajos Rakstos, un tā bija pagremdēšana. Dažas manas metodistu māsas velti mēģināja mani pārliecināt, ka Bībeles

kristība ir apslacināšana. Metodistu sludinātājs piekāpās pagremdēt [20] kristību kandidātus, ja viņi apzinīgi šim veidam deva priekšroku, lai gan viņš lika saprast, ka Dievs līdzīgi pieņem apslacināšanu.

Beidzot mums bija norādīts laiks šī svinīgā iestādījuma izpildīšanai. Bija vējaina diena, kad mēs, skaitā divpadsmit, nokāpām jūrā kristīties. Viņi augstu vēlās un drāzās pret krastu, bet, uzņemoties šo smago krustu, mans miers bija kā upe. Kad es piecēlos no ūdens, mans spēks bija gandrīz zudis, jo Kunga spēks dusēja uz manis. Es jutu, ka no šī brīža nebiju no šīs pasaules, bet biju pacēlusies no ūdens kapa jaunā dzīvē.

Tās pašas dienas pēcpusdienā mani uzņēma draudzes locekļu skaitā. Jauna sieviete stāvēja man blakus, kas arī kandidēja uz pievienošanos draudzei. Es biju mierīga un laimīga, līdz pamanīju zelta gredzenus mirdzam uz šīs māsas pirkstiem un lielus uzkrītošus, auskarus viņas ausīs. Tad es ievēroju, ka viņas cepure bija rotāta ar mākslīgām puķēm un dārgām lentām, sakārtotām lokos un pušķos. Manu prieku apslāpēja tukšā ārišķība cilvēkā, kas sevi apliecināja par pazemīgā un lēnprātīgā Jēzus sekotāju.

Es sagaidīju, ka sludinātājs čukstus aizrādīs vai pārmetīs šai māsai, bet viņš bija šķietami vienaldzīgs par viņas uzkrītošo apģērbu un rājiens netika izteikts. Mēs abas saņēmām sadraudzības labo roku. Dārgakmeņiem rotāto roku paspieda Kristus pārstāvis, un mūsu abu vārdus ierakstīja draudzes grāmatā.

Šis gadījums sagādāja man ne mazums apmulsuma un sāpju, atceroties apustuļa vārdus: "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas, ne ar sapītām bizēm, ne ar zeltu, ne ar pērlēm, ne ar dārgām drēbēm, bet (kā tas sievietēm klājas, kas pie Dieva kalpošanas turas) ar labiem darbiem. (1. Tim. 2:9,10) Likās, ka šīs rakstu vietas mācības [21] atklāti neievēroja tie, kurus es uzskatīju par svētījamiem kristiešiem un kas bija daudz vecāki piedzīvojumos par mani. Ja atdarināt pasaules izšķērdīgās modes tiešām ir grēks, kā es domāju, tad šie kristieši to noteikti saprastu un saskaņotos ar Bībeles paraugu. Taču es nolēmu sekot savai pienākuma apziņai. Es vienīgi jutu, ka Dieva dāvinātā laika un līdzekļu izlietošana sevis izrotāšanai ir pretrunā ar evaņģēlija garu un ka tiem, par kuru grēkiem maksāts bezgalīgais Dieva upuris, daudz piedienīgāka ir pašai izlietošana un pazemība.

Izmisums

1842. gada jūnijā Millers Portlendā noturēja savu lekciju otro kursu. Iespēju apmeklēt šīs lekcijas uzskatīju par lielu priekštiesību, jo biju kļuvusi mazdūšīga un nejutos sagatavota sastapt savu Pestītāju. Šis otrais kurss radīja pilsētā daudz lielāku satraukumu kā pirmais. Vairums draudžu noslēdza Milleram savu baznīcu durvis. Dažādi sprediķotāji daudzās runās pūlējās pierādīt šajās lekcijās fanātiskus maldus, bet norūpējušies klausītāju pūļi apmeklēja šīs sapulces, kamēr daudziem nebija iespējams ieiet namā.

Sapulcējušies bija neparasti mierīgi un uzmanīgi. Millers nesludināja izskaistinātiem vārdiem, ne arī kā orators, bet atklāja skaidras un pārsteidzošas patiesības, atmodinot klausītājus no bezrūpīgas vienaldzības. Viņš savus apgalvojumus un teorijas apstiprināja ar Rakstu pierādījumiem. Pārliecinošs spēks pavādīja viņa vārdus, kas, likās, tos apzīmogoja par patiesiem.

Viņš bija laipns un līdzjūtīgs. Kad visas vietas [22] namā bija pilnas un cilvēki drūzmējās uz paaugstinājuma un ap kanceli, es esmu redzējusi viņu atstājam solu, izejam starp solu rindām, paņemot kādu nespēcīgu vīru vai sievieti zem rokas un atrodam tam sēdekli, tad atgriezāmies un turpinām runāt. Viņu patiesi un pareizi sauca par Millera tēvu; jo viņš modrīgi rūpējās par tiem, kas nāca viņa dievkalpojumos, bija sirsnīgs, atklāts raksturā un maigu sirdi.

Viņš bija interesants runātājs, un viņa aicinājumi tiklab kristiešiem kā tiem, kas nebija nožēlojuši grēkus, bija atbilstoši un spēcīgi. Dažreiz viņa vadītajās sapulcēs svinīgums kļuva pat sāpīgs. Sirmi vīri un sievietes gados trīcošiem soljiem uzmeklēja īpašos lūdzēju sēdekļus. Spēka gados esošie, jaunatne un bērni bija dziļi aizkustināti. Pie lūgšanu altāra vienlaicīgi atskanēja smagas nopūtas, raudas un Dieva slavēšana.

Es ticēju Dieva kalpa svinīgajiem vārdiem, un man sāpēja sirds, kad tos apstrīdēja vai izsmēja. Es bieži apmeklēju sapulces un ticēju, ka Jēzus drīz nāks debesu padebešos, bet visvairāk es baidījos par savu gatavību Viņu sastapt. Es pastāvīgi domāju par sirds svētumu. Pāri visām lietām ilgojos iegūt šo lielo svētību un just, ka Dievs mani pilnīgi pieņēmis.

Starp metodistiem es biju daudz dzirdējusi par svētošanos. Es biju redzējusi personas zaudējam

savus fiziskos spēkus stipra gara uzbudinājuma ietekmē un biju dzirdējusi to nosaucam par svētošanās pierādījumu. Bet es nevarēju saprast, kas bija nepieciešams, lai būtu Dievam pilnīgi svētīties. Mani kristīgie draugi man mācīja: "Tici tagad Jēzum! Tici, ka Viņš Tevi tagad pieņem!". Es to mēģināju darīt, bet atradu, ka neiespējami ticēt, ka esmu saņēmusi svētības, kam, kā man likās, vajadzēja pārņemt visu būtņi. Es brīnījos par pašas sirds cietumu [23] nespēt līdzīgi citiem piedzīvot gara sajūsmu. Man likās, ka es atšķiros no tiem un uz mūžību esmu izslēgusi sevi no pilnīga sirds svētuma prieka.

Mani uzskati par taisnošanu un svētošanu bija neskaidri. Tie man tika pasniegti kā pilnīgi atšķirīgi jēdzieni. Tomēr man neizdevās aptvert starpību vai saprast šo jēdzienu nozīmi, un visi sludinātāju paskaidrojumi palielināja manas grūtības. Es nespēju sev satvert svētības un vēlējos uzzināt, vai tās ir atrodamas vienīgi starp metodistiem un vai, apmeklējot adventes sapulces, es neizslēdzu sevi no tā, ko es vēlējos pāri visam – Dieva svētojošo Garu.

Tomēr es ievēroju, ka daži no tiem, kas apliecināja, ka ir svētoti, parādīja sarūgtinātu garu, kad runāja par drīzo Kristus nākšanu. Tas man nelikās esam svētuma izpausme, ko viņi apliecināja. Es nesapratu, kāpēc sludinātāji no kanceles tā pretojas mācībai, ka Kristus otrā atnākšana ir tuvu. Šīs ticības sludināšanai bija sekojusi reforma, un daudzi svētojušies sludinātāji un draudzes locekļi pieņēma šo reformu kā patiesību. Man likās, ka tie, kas sirsnīgi mīlēja Jēzu, būs gatavi pieņemt Viņa nākšanas vēsti un priecāsies, ka tā ir tuvu.

Es jutu, ka varētu pretendēt vienīgi uz to, ko viņi sauca par taisnošanu. Dieva Vārdā es lasīju, ka bez svētuma neviens Dievu neredzēs. Tātad bija kāds augstāks ieguvums, ko man vajadzēja sasniegt, pirms varēju būt droša par mūžīgo dzīvību. Es nepārtraukti pētīju šo jautājumu, jo ticēju, ka Jēzus drīz nāks, un baidījos, ka Viņš mani atradīs, nesagatavotu sastapt Viņu. Pazudināšanas vārdi skanēja manās ausīs dienu un nakti, un mans pastāvīgais sauciens uz Dievu bija: "Ko man darīt, lai tiktu glābta?".

Kā es sapratu Dieva taisnību, tad tā aizēnoja Viņa žēlsirdību un [24] mīlestību. Biju mācīta ticēt mūžīgi degošai ellei, un mani vienmēr biedēja domas, ka mani grēki ir par lieliem, lai tos varētu piedot, un ka manai cerībai uz mūžību jāpazūd. Drausmīgi apraksti, ko es biju dzirdējusi par pazudušajām dvēselēm, dziļi iespaidās prātā. Sludinātāji no kanceles ļoti dzīvi attēloja pazudušo stāvokli. Viņi mācīja, ka Dievs nodomājis glābt tikai svētos. Dieva acs ir vienmēr pār mums. Katrs grēks ir atzīmēts un tiks taisnīgi sodīts. Dievs pats ved grāmatas ar bezgalīgas gudrības noteiktību, un katrs darītais grēks ir uzticīgi atzīmēts pret mums.

Sātans pēc sludinātāju attēlojuma kāri sagrābj savu upuri un neš uz visdrūmākajiem moku dziļumiem. Tur viņš gavilē par mūsu ciešanām mūžīgi degošās elles šausmās. Tūkstošus un atkal tūkstošus spīdzināšanas gadu ugunīgie vilņi velsies pāri virspusē esošajiem upuriem, kas sāpēs klieds: "Cik ilgi, ak, Kungs, cik ilgi?". Un tad atskanēs atbilde: "Visu mūžību.". Atkal kausējoši vilņi aprīs pazudušos, nesot viņus lejā nekad neizdziestošās uguns jūras dziļumos!

Klausoties šo briesmīgos attēlojumus, es to visu tik dzīvi redzēju savu acu priekšā, ka nosvīdu un bija grūti apspiest baiļu kliegumus, jo man likās, ka es jau sajūtu pazudušo mokas. Tad sludinātājs pakavējās pie dzīves nedrošības. Vienā brīdī varam būt te, bet nākošajā brīdī jau ellē, vai vienu brīdi virs zemes un nākošajā jau debesīs. Vai mēs izvēlēsīties uguns ezeru un dēmonu sabiedrību vai Debesu svētlaimi un eņģeļu sabiedrību? Vai mēs visu mūžu klausīsimies vaimanas un zudušo dvēseļu lāstus, vai dziedāsim dziesmas Jēzus troņa priekšā?

Mūsu Debesu Tēvu attēloja kā tirānu, kas priecājas par pazudušo ciešanām, un nevis kā maigu, līdzjūtīgu grēcinieku Draugu, kas [25] Savus radījums mīl ar tādu mīlestību, kas sniedzas pāri visai saprašānai, un vēlas viņus glābt Savai valstībai.

Es biju ļoti jūtīga. Es baidījos sagādāt sāpes kādai dzīvai radībai. Kad es redzēju kādu slikti izturamies pret dzīvniekiem, mana sirds par viņiem sāpēja. Varbūt ciešanas mani satrauca sevišķi tāpēc, ka es pati biju neapdomīgas nežēlastības upuris, kuras rezultātā gūtais ievainojums aptumšoja manu bērnību. Bet iedomājoties, ka Dievs priecājas par savu radījumu mocīšanu, kas radīti pēc Viņa līdzībās, likās, kā tumša siena, kas mani šķīra no Viņa. Kad es pārdomāju, ka Universa Radītājs iemetīs ļaunos ellē, lai viņi tur deg bezgalīgi uz mūžīgiem laikiem, manai sirdij pamirt bailēs, un es šaubījos, vai tik nežēlīgai un tirāniskai būtnei jebkad labpatiks glābt mani no grēka posta.

Es domāju, ka man būs pazudināto grēcinieku liktenis – mūžīgi ciest elles liesmās, tikpat ilgi, cik pastāvēs Dievs. Šis iespaids manī padziļinājās, līdz es baidījos zaudēt saprātu. Es mēdzu skatīties uz mēmajiem zvēriem ar skaudību, tāpēc ka viņiem nebija dvēseles, ko sodītu pēc nāves. Daudzreiz

modās vēlēšanās, kaut es nekad nebūtu dzimusi.

Pilnīga tumsa klājās pār mani un likās, ka nav ceļa ārā no ēnām. Ja patiesība būtu man attēlotā tā, kā es tagad to saprotu, man tiktu aiztaupīts daudz izmisuma un bēdu. Ja vairāk būtu runāts par Dieva mīlestību un mazāk par Viņa bargo taisnību, tad Viņa rakstura skaistums un godība iedvestu mani dziļi un nopietni mīlestību uz manu Radītāju.

Kopš tā laika es domāju, ka daudzus psihiatrisko slimnīcu iemītniekus tur noveduši manējiem līdzīgi piedzīvojumi. Viņu apziņu skāra grēka apziņa un viņu trīcošā ticība neiedrošinājās pieķerties apsoltajai Dieva piedošanai. Viņi klausījās vispārpieņemtajos elles aprakstos, kamēr likās, ka tie sastindzina asinis vēnās un [26] sakarsē iespaidu uz atmiņu plāksnēm. Esot nomodā vai guļot drausmīgā aina bija vienmēr viņu priekšā, kamēr realitāte pazuda viņu iztēlē un viņi redzēja vienīgi dūmu griešanos no neticamās elles un dzirdēja vienīgi notiesāto kļedzīenus. Viņi zaudēja saprātu, un smadzenes pildīja šausmīga sapņa mežonīgā fantāzija. Tie, kas māca par mūžīgu elli, darītu labi, ja rūpīgāk pētītu autoritatīvo Avotu.

Es nekad nebiju atklāti lūgusi un lūgšanu sapulcē biju izteikusi tikai dažus kautrus vārdus. Tagad man radās pārlicība, ka man jāmeklē Dievs lūgšanā mūsu mazajās kopējās sapulcēs. Nebiju iedrošinājusies to darīt, baidoties, ka samulsīšu un nespēšu izteikt savas domas. Bet šo pienākumu izjutu tik spēcīgi, ka mēģinot lūgt vienatnē, likās, ka izsmēju Dievu, tāpēc ka nepaklausu Viņa gribai. Izmisums mani pārvarēja, un trīs garas nedēļas neviens gaismas stars neiespiedās tumsā, kas mani apņēma.

Manas garīgās ciešanas bija milzīgas. Dažreiz visu nakti es neiedrošinājos aizvērt acis, bet gaidīju, kamēr mana dvīņumāsa bija cieši aizmigusi, tad klusu atstāju gultu, noņemtos ceļos uz grīdas, klusi lūgdama ar mēmām mokām, kas nav aprakstāmas. Mūžīgi degošās elles šausmas bija vienmēr manā priekšā. Es zināju, ka man nav iespējams ilgi dzīvot šādā stāvoklī, bet baidījos arī mirt un saņemt grēcinieku briesmīgo likteni. Ar kādu skaudību es uzlūkoju tos, kuri saprata, ka Dievs viņus ir pieņēmis! Cik dārga likās kristieša cerība manai nomocītai dvēselei!

Es bieži paliku noliekusies lūgšanā gandrīz visu nakti, smagi nopūzdamās un trīcēdama neaprakstāmās bailēs un bezcerībā. Kungs, apžēlojies! – tāds bija mans lūgums, un līdzīgi nabaga muitniekam es neiedrošinājos pacelt savas acis, bet noliecu seju pret grīdu. Es novājēju un zaudēju spēkus, tomēr paturēju savas ciešanas un izmisumu sevī. [27]

Šinī bezcerības stāvoklī es redzēju sapni, kas mani dziļi ietekmēja. Es sapnī redzēju dievnamu, kur pulcējās daudz cilvēku. Vienīgi tie, kas patvērās šinī dievnamā, tikšot izglābti, kad noslēgsies laiks. Visi, kas palika ārā, uz mūžību pazudīšot. Lielais daudzums, kas gāja pa saviem dažādajiem ceļiem, zoboja un izsmēja tos, kas gāja dievnamā un teica viņiem, ka šis glābšanas plāns ir viltīga krāpšana, ka patiesībā briesmu nav, no kurām būtu jābēg. Viņi pat atturēja dažus, lai neļautu steigties dievnamā.

Baidīdamās no izsmiekla, es domāju labāk pagaidīt, kamēr vairums izklīdīs vai kamēr es varēšu ieiet viņu neievērota. Bet skaits palielinājās, nevis pamazinājās, un baidīdamās nonākt par vēlu, es steidzīgi atstāju savu māju un spiedos caur pūli. Ieejot celtnē, es redzēju ka plašo dievnamu atbalstīja milzīgs pīlārs un pie tā bija piesiets Jērs - viscaur ievainots un asiņojošs. Mēs - klātesošie, likās zinājām, ka šis Jērs bija ievainots un saistīts mūsu dēļ. Visiem, kas ienāca dievnamā vispirms vajadzēja nākt pie tā un nožēlot savus grēkus.

Tieši Jēra priekšā bija paaugstināti sēdekļi. Cilvēki, kas tur sēdēja, izskatījās ļoti laimīgi. Likās, ka Debesu gaisma mirdz viņu sejās, un viņi slavēja Dievu un dziedāja priecīgas pateicības dziesmas, kas līdzinājās eņģeļu mūzikai. Viņi bija tie, kas bija nākuši pie Jēra, nožēlojuši savus grēkus, saņēmuši piedošanu, un tagad līksmi gaidīja kādu priecīgu notikumu.

Pat pēc tam, kad biju ienākusi celtnē, mani pārņēma bailes un kauna sajūta, ka man jāzemojas šo ļaunu klātbūtnē. Bet likās, ka kāds mani spieda iet uz priekšu un es lēni gāju savu ceļu ap pīlāru pie Jēra. Tad ieskanējās bazūne, templis nodrebēja, no sapulcētajiem [28] svētajiem atskanēja uzvaras saucieni. Varens spožums apgaismoja celtni, pēc tam viss ietinās pilnīgā tumsā. Visi laimīgie ļaudis līdz ar spožumu bija pazuduši un es biju pamesta viena klusās nakts šausmās. Es pamodos garīgi ļoti nomocījusies un tikko spēju sevi pārlicināt, ka esmu sapņojusi. Man likās, ka mans liktenis ir apstiprināts, ka Kunga Gars mani atstājis, lai nekad vairs neatgrieztos.

Drīz pēc tam es redzēju citu sapni. Man šķita, ka sēžu galīgā izmisumā, seju apklājusi rokām, un domāju: "Ja Jēzus būtu virs zemes, es ietu pie Viņa, nomestos pie Viņa kājām un izstāstītu Viņam

visas savas ciešanas. Viņš nenovērstos no manis, Viņš iežēlotos par mani un es mīlestībā kalpotu Viņam vienmēr. Tieši tad atvērās durvis, un ienāca cilvēks - skaists augumā un sejā. Viņš mani līdzjūtīgi uzlūkoja un teica: "Vai tu gribi redzēt Jēzu? Viņš ir šeit un tu vari Viņu redzēt, ja to vēlies. Ņem visu, kas tev pieder un seko man."

Es to uzklausīju ar neizsakāmu prieku un priecīgi savācu kopā visu savu mazo īpašumu, katru glabāto dārgumu un sekoju savam vadonim. Viņš veda mani pie stāvām un šķietami nedrošām kāpnēm. Kad sāku kāpt, viņš mani pamācīja vērst skatu augšup, lai es neapreibtu un nenokristu. Daudzi citi, kas kāpa pa stāvajām kāpnēm krita, nerasnieguši augšu.

Beidzot mēs sasniedzām pēdējo pakāpienu un stāvējām pie durvīm. Šeit mans pavadonis norādīja atstāt visas lietas, kuras biju ņēmusi līdz. Es priecīgi noliku tās zemē, tad viņš atvēra durvis un lika man ieiet. Nākošajā mirklī es stāvēju Jēzus priekšā. Šajā skaistajā sejā nevarēju kļūdīties. Nevarēja būt, ka šāda labvēlība un varenība būtu redzama vēl kādā citā sejā. Kad Viņa skats apstājās pie manis, es tūlīt zināju, ka Viņš pazīst visus manus dzīves apstākļus un visas manas iekšējās domas un jūtas.

Es mēģināju paslēpties no Viņa skata, nespēdama panest Viņa pētošās acis, bet Viņš tuvojās ar smaidu [29] un, uzlikdams roku uz manas galvas, sacīja: "Nebaidies.". Viņa melodiskās balss skaņas savīļoja manu sirdi un lika tai ietrīcēties nekad iepriekš neizjustā laimē. Es biju pārāk priecīga, lai runātu, bet jūtu pārņemta, nokritu pie Viņa kājām. Kamēr es tur gulēju bezpalīdzīga, man garām slīdēja godības un skaistuma ainas un man likās, ka esmu sasniegusi Debesu drošību un mieru. Beidzot mans spēks atgriezās un es piecēlos. Jēzus mīlestības pilnās acis vēl bija vērstas uz mani un Viņa smaids pildīja mani ar prieku. Viņa klātbūtne iedvesa svētu godbijību un neizsakāmu mīlestību.

Mans pavadonis tagad atvēra durvis un mēs abi izgājām ārā. Viņš man lika atkal paņemt visas lietas, kuras es biju atstājusi. Kad tas bija padarīts, viņš pasniedza man cieši satītu zaļu auklu un norādīja, lai es to lieku tuvu pie sirds un kad vēlos redzēt Jēzu, lai to izņemtu un cik iespējams izstiepu. Viņš mani brīdināja, lai es to neturētu satītu ilgu laiku, citādi tā samezglosies un būs grūti iztaisnojama. Es paslēpu auklu tuvu pie sirds un priecīgi kāpu lejā pa šaurajām kāpnēm, slavēdama Kungu un stāstīdama vīsiem, kurus sastapu, kur viņi var atrast Jēzu. Sis sapnis deva man cerību. Zaļā aukla man attēloja ticību un manā dvēselē sāka pamosties vienkārša un skaista uzticēšanās Dievam.

Tagad es visas savas bēdas uzticēju savai mātei. Viņa sirsnīgi jūta līdzī un iedrošināja mani, norādot man iet pēc padoma pie vecākā Stokmaņa, kurš toreiz Portlendā sludināja adventes mācību. Es viņam ļoti uzticējos, jo viņš bija Kristus nodevies kalps. Dzirdējis manu stāstu, viņš sirsnīgi uzlika roku uz manas galvas, sacīdams ar asarām acīs: "Elena, tu esi tikai bērns. Tavi piedzīvojumi ir pārāk neparasti priekš taviem jaunības gadiem. Jēzus grib Tevi sagatavot kādam īpašam darbam."

Tad viņš man stāstīja, ka pat tad, ja es būtu sasniegusi brieduma gadus un mocītos šaubās un izmisumā, viņš man sacītu, [30] ka pateicoties Jēzus mīlestībai zina to, ka man ir cerība. Tieši manas garīgās ciešanas esot drošs pierādījums, ka Kunga Gars cīnījies ar mani. Viņš sacīja, ka tad, kad grēcinieks nocietinās grēkā, viņš neaptver sava pārkāpuma lielo noziegumu, bet glaimo sev, ka ir taisns un viņam nedraud nekādas sevišķas briesmas. Kunga Gars viņu atstāj un viņš kļūst bezrūpīgs un vienaldzīgs vai pārgalvīgi izaicinošs. Sis labais vīrs stāstīja man par Dieva mīlestību pret saviem maldīgajiem bērniem -kā Viņš ilgojas tos vilkt pie sevis, vienkāršus ticībā un uzticībā, nevis atstāt viņus postā. Viņš pakavējās pie Kristus lielās mīlestības un atpestīšanas plāna.

Viņš runāja par manu bērības nelaimi un atzina, ka tās tiešām bijušas smagas bēdas, bet viņš lika man ticēt, ka mīlošā Tēva roka nav no manis atrauta, ka turpmākajā dzīvē, kad migla, kas tagad aptumšoja manu prātu, izzudīs un es sapratīšu tālredzīgo Gudrību, kas likās tik briesmīga un noslēpumaina. Jēzus sacīja mācekļiem: "Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." (Jāņa 13:7) Lielajā nākotnē mēs vairs neskatsim kā caur neskaidru stiklu, bet gan nāksim vaigu vaigā ar dievišķās mīlestības noslēpumu.

"Ej brīvi, Elena, atgriezies savā mājā uzticoties Jēzum, jo Viņš neatraus savu mīlestību nevienam patiesam meklētājam." Tad viņš nopietni lūdza par mani un likās, ka Dievs noteikti ievēros Sava svētā lūgšanu, pat ja mani pazemīgie lūgumi nebūtu sadzirdēti. Es atstāju viņa klātbūtni iepriecināta un stiprināta.

Dažās minūtēs, kurās es saņēmu norādījumus no vecākā Stokmaņa, es biju ieguvusi vairāk zināšanu par Dieva mīlestību un līdzcietīgo lēnprātību, kā no visām svētrunām un pamudinājumiem, kurus es jebkad biju izskanējis. Es atgriezos mājās un atkal gāju Kunga priekšā, apsolīdama darīt un paciest visu, ko Viņš varētu prasīt no manis, lai tikai Jēzus smaids iepriecinātu manu sirdi. Sajutu to pašu

pienākumu, [31] kas jau iepriekš bija mani uztraucis un nomocījis – uzņemties savu krustu un lūgt, starp sapulcējušāmiem Dieva ļaudīm. Izdevība nebija ilgi jāgaida. Tovakar bija lūgšanas sapulce, kuru es apmeklēju.

Pa lūgšanu laiku es zemojos trīcēdama. Pēc tam, kad daži bija lūguši, es pacēlu balsi lūgšanā, pirms es to pati apzinājos. Dieva apsolījumi man parādījās līdzīgi tik daudzām dārgām pērlēm, kas saņemamas vienīgi lūdzot. Kad es lūdzu, dvēseles nasta un mokas, ko es tik ilgi biju cietusi, mani atstāja un Kunga svētība nāca pār mani kā maiga rasa. Es slavēju Dievu no savas sirds dziļumiem. Viss no manis likās izslēgts, palika vienīgi Jēzus un Viņa godība – es zaudēju apziņu par to, kas notika ap mani.

Dieva Gars dusēja uz manis ar tādu spēku, ka es nespēju tovakar iet mājās. Kad es nākošajā dienā atgriezos, manā prātā bija notikusi liela pārmaiņa. Man bija grūti atzīt, ka esmu tas pats cilvēks, kas iepriekšējā vakarā atstāja tēva mājas. Sie vārdi bija pastāvīgi manās domās: "Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka." (Ps. 23:1*) (*-Glika. tulk.) Mana sirds bija pilna laimes, kad es maigi atkārtāju šos vārdus.

Manas domas par Debesu Tēvu bija mainījušās. Tagad es uzlūkoju Viņu kā maigu un laipnu Tēvu, nevis kā stingru tirānu, kas prasa aklu paklausību. Mana sirds Viņam atvērās dziļā un dedzīgā mīlestībā. Paklausība Viņa gribai likās prieks, bija prieks Viņam kalpot. Neviena ēna neaptumšoja gaismu, kas atklāja man pilnīgo Dieva gribu. Es jutu iemājojošā Pestītāja apliecinājumu un aptvēru patiesību, par ko Kristus bija teicis: "Kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma." (Jāņa 8:12)

Mans miers un laime bija tik zīmīgā pretstatā iepriekšējai tumsai un bailēm, ka man likās, ka es būtu izglābta no elles un pārnesta Debesīs. Es pat varēju [32] Dievu slavēt par nelaimi, kas bija manas dzīves pārbaudījums, jo tā bija līdzeklis pievērst manas domas mūžībai. Pēc dabas lepna un godkārīga es nebūtu tiekusies, dot savu sirdi Jēzum, ja sāpīgā nelaime nebūtu novērsusi manas domas no pasaules uzvarām un niecības.

Sešus mēnešus neviena ēna neaptumšoja manu prātu. Es arī ievēroju visus man zināmos pienākumus. Visu nodevu, lai darītu Dieva gribu un pastāvīgi paturētu prātā Jēzu un Debesis. Es biju pārsteigta un sajūsmināta par savu tagadējo skaidro priekšstatu par Kristus salīdzināšanas darbu. Es negribu mēģināt tālāk izskaidrot savus spriedumus, pietiek, ja sacīšu, ka vecās lietas bija pagājušas un visas lietas kļuvušas jaunas. Nebija neviena mākoņa, kas sabojātu manu pilnīgo svētlaimi. Es ilgojos stāstīt par Jēzus mīlestību, bet ne ar vienu negribēju pievērsties parastiem sarunu tematiem. Manu sirdi tā pildīja Dieva mīlestība un miers, kas sniedzas pāri visai saprašanai, ka man patika pārdomāt un lūgt.

Nākošajā dienā pēc tam, kad biju saņēmusi tik lielu svētību, es apmeklēju adventes sapulci. Kad pienāca laiks Kristus sekotājiem runāt Viņa labā, es nevarēju palikt klusu, bet piecēlos un izstāstīju savu piedzīvojumu. Nevienam domu nebija iepriekš pārdomājusi, ko vajadzētu sacīt, bet vienkāršais stāsts par Jēzus mīlestību plūda pār manām lūpām pilnīgi brīvi un mana sirds bija tik laimīga, ka ir atbrīvota no tumšā izmisuma saitēm, ka neredzēju cilvēkus ap mani, bet jutos vienu ar Dievu. Man nemaz nebija grūti izteikt savu mieru un laimi, vienīgi pateicības asaras slāpēja manus vārdus, kad es stāstīju par brīnišķīgo mīlestību, ko Jēzus man parādījis.

Vecākais Stokmanis bija klāt. Viņš nesen mani bija redzējis dziļā izmisumā un ievērojamā pārmaiņa manā ārienē un jūtās, skāra viņa sirdi. Viņš skaļi raudāja, priecādamies ar mani un slavēdams Dievu par Viņa maigās žēlsirdības un mīlošās laipnības pierādījumu. [33]

Neilgi pēc šīs lielās svētības saņemšanas es apmeklēju konferences sapulci kristīgajā draudzē, kur mācītājs bija vecākais Brauns. Mani uzaicināja atstāstīt piedzīvojumu, un es jutos nevien ļoti brīva izteiksmē, bet arī laimīga, stāstot vienkāršo stāstu par Jēzus mīlestību un par prieku būt Dieva pieņemtai. Kad es runāju ar nodevušos sirdi un asarām acīs, mana dvēsele, šķita, tuvojās pateicībā Debesīm. Kunga kausējošais spēks nāca pār sapulcētājiem ļaudīm. Daudzi raudāja un citi slavēja Dievu.

Grēciniekus uzaicināja lūgt, un daudzi atsaucās aicinājumam. Mana sirds bija tik pateicīga Dievam par dotajām svētībām, ka es vēlējos, lai arī citi dalītos šinī svētajā priekā. Es biju ļoti ieinteresēta par tiem, kas varbūt cieš zem Kunga nepatikas un grēka apziņas nastas. Atstāstot piedzīvojumu, jutu, ka neviens nevarēja atspēkot pierādījumus par Dieva piedodošo mīlestību, kas bija radījusi tik brīnišķu pārmaiņu manī. Patiesas atgriešanās īstenība man likās tik skaidra, ka es jutu vēlēšanos palīdzēt saviem jaunajiem draugiem tikt gaismā un katrā izdevībā izlietoju savu ietekmi šim nolūkam.

Es norunāju sapulces ar saviem jaunajiem draugiem, no kuriem daži bija ievērojami vecāki par mani un daži bija precējušies. Kāds skaits no viņiem bija tukši un bezrūpīgi; mans piedzīvojums skanēja viņiem kā tukšs stāsts un viņi nepievērsa uzmanību maniem aicinājumiem. Es nolēmu, ka manas pūles nemitēsies, kamēr šis dārgās dvēseles, par kurām man bija tik liela interese, atdosies Dievam. Dažas naktis pavadīju nopietnās lūgšanās par tiem, kurus biju uzmeklējusi un savedusi kopā, lai strādātu un lūgtu kopīgi ar viņiem.

Daži no viņiem bija sastapušies ar mums aiz ziņkāres dzirdēt, kas man sakāms. Citi domāja, ka esmu ārkārtīgi satraukusies, īpaši, kad viņi no savas puses neparādīja nekādu interesi. Bet katrā mūsu mazajā [34] sapulcē es turpināju aicināt un lūgt par katru atsevišķi, kamēr katrs bija nodevies Jēzum, atzīdams Viņa piedodošās mīlestības nopelnu.

Nakti pēc nakts sapņos redzēju, ka strādāju dvēseļu glābšanai. Tādās reizēs man rādīja īpašus gadījumus. Tos es pēc tam uzmeklēju un lūdzu ar viņiem. Visas šīs personas nodevās Kungam. Daži no mūsu vairāk formāliem brāļiem baidījās, ka es esmu par centīgu, atgriežot dvēseles, bet laiks man likās tik īss, ka sapratu, ka visiem, kam ir nemirstīgās dzīvības cerība, skatoties uz drīzo Kristus nākšanu, nemitīgi jāstrādā to labā, kas vēl bija grēkos un kam draudēja briesmīgā bojāeja.

Lai gan es biju ļoti jauna, pestīšanas plāns man bija tik skaidrs un mani personīgie piedzīvojumi bija bijuši tik zīmīgi, ka apsverot šo jautājumu, es zināju, ka mans pienākums ir turpināt pūlēties glābt dārgās dvēseles, lūgt un apliecināt Kristu katrā izdevībā. Visa mana būtne bija nodota Kunga kalpošanā. Lai nāktu kas nākdams, es nolēmu patikt Dievam un dzīvot kā tāda, kas gaida Pestītāju nākam un atalgojam uzticīgos. Es jutos kā mazs bērns, nākdama pie Dieva kā pie sava tēva un jautādama Viņam – ko Viņš grib, lai es daru. Tad, kad mans pienākums man bija skaidri atklāts, mana lielākā laime bija to izpildīt. Dažreiz mani apņēma sevišķas bēdas, jo vecākie piedzīvojumos centās mani atturēt un atvēsināt manas ticības dedzību. Bet ar Jēzus smaidu, kas apgaismoja manu dzīvi un Dieva mīlestību sirdī, es gāju savu ceļu ar priecīgu garu.

Cik bieži vien es atceros savus agros piedzīvojumus, līdz ar maigu atmiņu straumi man prātā nāk brālis, manu cerību un baiļu līdzgaitnieks, nopietnais līdzjutējs manos kristīgajos piedzīvojumos. Viņš bija viens no tiem, ko grēks tikai reti kārdināja. Pēc dabas [35]dievbijīgs, viņš nekad nemeklēja vieglprātīgo jauniešu sabiedrību, bet labāk izvēlējās kristiešu sabiedrību, kuru sarunas pamācītu viņu dzīves ceļā. Viņa izturēšanās bija priekš viņa gadiem nopietna. Viņš bija maigs un mierīgs, viņa prāts gandrīz vienmēr bija pildīts ar reliģiskām domām. Viņa dzīve pievērsa to uzmanību, kas viņu pazina, kā paraugs jaunatnei, kā dzīvs patiesā kristīgā skaistuma un žēlastības piemērs.

Metodistu draudzes atstāšana

Mana tēva ģimene vēl laiku pa laikam apmeklēja metodistu draudzi un arī privātās mājās noturētās grupu sapulces. Kādu vakaru mans brālis Roberts un es aizgājām uz grupas sapulci. Tur bija klāt arī vadošais vecākais. Kad nāca brāļa kārta, viņš ļoti pazemīgi, tomēr skaidri runāja par nepieciešamību būt pilnīgi gatavam sastapt Pestītāju, kad viņš nāks Debesu padebešos ar lielu spēku un godību. Kamēr brālis runāja, Debesu gaisma mirdzēja uz viņa parasti bālās sejas. Likās, ka viņš garā aizņests pāri klātesošajiem un runā it kā Jēzus klātbūtnē. Kad mani aicināja runāt, es piecēlos brīva garā, ar mīlestību un mieru sirdī. Es stāstīju savu lielo ciešanu stāstu, zem grēka apziņas, kā es beidzot saņēmu ilgi meklētās svētības un pilnīgu saskaņu ar Dieva gribu. Es izteicu savu prieku, ka drīz nāks mans Pestītājs, lai pārvestu Savus bērnus mājās.

Savā vientiesībā es sagaidīju, ka mani metodistu brāļi un māšas sapratīs manas jūtas un priecāsies ar mani, bet biju vilusies. Dažas māšas smagi nopūtās un trokšņaini bīdīja savus krēslus, pagrieždamas man muguru. Es [36] nevarēju iedomāties, kas būtu sacīts, kas viņas apvainotu un runāju ļoti īsi, sajuzdama viņas neatzinības ledaino ietekmi. Kad beidzu runāt, vecākais Brauns man jautāja, vai gara un derīga dzīve, lai darītu citiem labu, nebūtu daudz patīkamāka par Jēzus drīzu atnākšanu, lai iznīcinātu nabaga grēciniekus. Es atbildēju, ka es ilgojos pēc Jēzus nākšanas, jo tad grēkam būs gals un mēs priecāsimies par svētumu mūžīgi bez sātana, kas mūs kārdina un maldina.

Tad viņš jautāja, vai es labāk negribētu mierīgi nomirt savā gultā, nekā ciest sāpes, dzīvai pārejot no mirstības nemirstībā. Atbildēju, ka vēlos, lai Jēzus nāk un pieņem savus bērnus, ka esmu labprātīga mirt vai dzīvot, kā Dievs vēlas un varētu viegli izturēt visas sāpes, kas kādu acumirkli būtu jāpanes; ka vēlos, lai laika riteņi grieztos ātri un nestu gaidīto dienu, kad šīs zemības miesas tiks pārvērstas un veidotas līdzīgas Kristus godības miesai. Es arī paskaidroju – ka, ja es dzīvoju ļoti tuvu Kungam, tad man arī visnopietnāk jāilgojas pēc viņa parādīšanās. Šie vārdi kā likās, dažiem klātesošajiem ļoti nepatika.

Kad vadošais vecākais uzrunāja citus, viņš izteica lielu prieku, ka var gaidīt tūkstošgadu laikmetu, kad zemi piepildīs Kunga atzišana, kā ūdens pārklāj jūru. Viņš ilgojoties redzēt šo apsolīto godības pilno laiku. Kad sapulce noslēdzās, es jutu, ka tie, kas agrāk bija laipni un draudzīgi, tagad pret mani izturējās manāmi vēsi. Brālis un es atgriezāmies mājās bēdīgi, ka mūsu brāļi bija mūs tā pārpratuši un ka Jēzus drīzā nākšana pamodināja viņu krūtīs tādu rūgtumu. Tomēr mēs bijām pateicīgi, ka varējām atšķirt dārgo gaismu un priecāties, gaidot Kunga nākšanu.

Neilgi pēc tam mēs atkal apmeklējām klases sapulci. [37] Mēs meklējām izdevību, lai runātu par Dieva dārgo mīlestību, kas bija atdzīvinājusi mūsu dvēseles. Sevišķi es gribēju stāstīt par Kunga laipnību un žēlastību pret mani. Manī bija notikusi tik liela pārmaiņa, ka tas likās mans pienākums izlietot katru izdevību, lai apliecinātu sava Pestītāja mīlestību.

Kad pienāca mana kārta runāt, stāstīju par Jēzus mīlestību, ko esmu baudījusi un par savu personīgo cerību drīz sastapt savu Pestītāju. Ticība, ka Kristus nākšana ir tuvu, bija satraukusi manu dvēseli daudz nopietnāk meklēt pēc Dieva Gara svētošanas. Te klases vadītājs pārtrauca mani, sacīdams: "Māsa, tu saņēmi svētošanu caur metodismu, ne caur maldīgu teoriju." Jutos spiesta apliecināt patiesību, ka tas nebija caur metodismu, bet ka mana sirds, bija saņēmusi šo jauno svētību no aizkustinošām patiesībām par Jēzus personīgo parādīšanos. Tajās es biju atradusi mieru, prieku un pilnīgu mīlestību. Tā mana pēdējā liecība – ko es teicu metodistu brāļu klasē noslēdzās.

Tad lēni un mierīgi, bet skaidri un savijņojoši runāja Roberts, tā ka daži raudāja un bija ļoti aizkustināti, bet citi klepoja nepiekrizdami un likās, jutās neērti. Atstājot klases telpu, mēs atkal runājām par savu ticību un brīnījāmies, ka mūsu kristīgajiem brāļiem un māsām tik ļoti nepatika vārdi par Kristus nākšanu. Mēs domājām, ka ja viņi tiešām mīl Jēzu, kā viņiem būtu jāmīl, tad dzirdot par Viņa otro atnākšanu, viņi nekļūtu īgni, bet tieši otrādi – ar prieku apsveiktu šīs vēstis.

Mēs bijām pārliecināti, ka klases sapulci mums turpmāk apmeklēt nevajag. Kristus godības pilnās parādīšanās cerība pildīja mūsu sirdis un pieceļoties runāt, mēs par to turpinātu liecināt. Tas, likās iededzinātu klātesošo dusmas pret diviem pazemīgiem bērniem, kas, neskatoties uz pretestību, iedrošinājās runāt par ticību, kas pildīja viņu sirdis ar [38] mieru un laimi. Bija skaidrs, ka klases sanāksmēs mums nebūs brīvības, jo mūsu liecība izsauca brāļu un māsu, kurus mēs bijām cienījuši un mīlējuši, nicinošus smīnus, izsmieklus un dzēlīgas piezīmes, kas sasniedza mūsu sirdi sapulces beigās.

Adventisti šajā laikā noturēja sapulces Bēthovena zālē. Tēvs ar ģimeni tās apmeklēja diezgan regulāri. Domāja, ka otrās adventes periods būs 1843. gadā. Laiks likās tik īss, kurā jāglābj dvēseles, ka es nolēmu darīt visu, kas bija manos spēkos, lai vadītu grēcinieku patiesības gaismā. Bet tik jaunai un ar tik vāju veselību man likās neiespējami daudz padarīt lielajā darbā.

Man mājās bija divas māšas – Zāra, kura bija dažus gadus vecāka un mana dvīņumāsa Elizabete. Savā starpā aprunājām šo jautājumu un nolēmām, ko varējām nopelnīt un tad izdot, pārkot grāmatas un traktātus, lai tos izdalītu par brīvu. Tas bija labākais, ko mēs varējām darīt un mēs priecīgi darījām šo mazumu. Es varēju nopelnīt tikai 25 centus dienā, bet mans apģērbs bija vienkāršs, nekā nebija izdots nevajadzīgiem izrotājumiem, jo tukša ārišķība manās acīs šķita grēcīga. Tā man vienmēr krājumā bija nedaudz naudas, ar ko pirkt piemērotas grāmatas, kuras nodevām piedzīvojušu cilvēku rokās, lai viņi tās izplatītu.

Katra šī iespīestā lappuse likās dārga manās acīs, jo tā bija kā gaismas vēstnesis pasaulei, aicinādams cilvēkus sagatavoties lielajam notikumam, kas bija tuvu klāt. Dienu pēc dienas, atbalstīta spilveniem, es sēdēju gultā un ar trīcošiem pirkstiem veicu man uzlikto pienākumu. Cik rūpīgi es atliku nopelnītās dārgās sudraba monētas, lai tās izdotu par lasāmvielu, kas apgaismotu un paceltu tos, kuri atradās tumsā. Man nebija kārdinājums izdot nopelnīto savam priekam. Dvēseļu glābšana bija mana prāta nasta un mana sirds sāpēja par tiem, kas glaimoja sev, ka viņi dzīvo (39) drošībā, kamēr pasaulei tika dota brīdinājuma vēsts.

Kādu dienu es noklausījos sarunu starp māti un māsu par kādu sarunu, kuru viņas nesen bija dzirdējušas, ka dvēsele nav nemirstīga. Tika atkārtoti daži sludinātāja pierādošie teksti. Starp tiem, es atceros, mani spēcīgi ietekmēja šie: "Kura dvēsele apgrēkojas, tā nomirs." (Ec. 18:4*) "Jo tie dzīvie zin, ka tiem jāmirst, bet tie nomirušie nezina it nenieka, tiem arī vairs nav algas." (Sal. māc. 9:5*) "Ko savā laikā darīs redzami Svētais un vienīgais Valdnieks, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, kam vienīgam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt." (1.Tim 6:15,16) "Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvošanu." (Rom. 2:7) "Kāpēc viņiem vajag meklēt to,

kas viņiem jau ir?" – sacīja mana māte, citējusi iepriekšējās Rakstu vietas.

Es klausījos šinīs jaunajās idejās ar sasprindzinātu un sāpīgu interesi. Vienatnē jautāju mātei, vai viņa patiesi tic, ka dvēsele ir mirstīga? Viņa atbildēja, kā baidās, ka mēs šajā jautājumā esam maldījušies, tāpat kā dažos citos.

"Bet māt," – es sacīju, "vai tu patiesi tic, ka dvēsele guļ kapā līdz augšāmcelšanai? Vai tu domā, ka kristietis, kad viņš nomirst, neieiet tūlīt Debesīs, bet grēcinieks ellē?". Viņa atbildēja: "Bībele nedod mums pierādījumu, ka ir mūžīgi degoša elle. Ja ir tāda vieta, tad tai jābūt pieminētai Svētajā Grāmatā.". "Kāpēc māt, tu runā savādi!" – es izsaucos. "Ja tu tic šai svešajai teorijai, nestāsti nevienam par to, jo es baidos, ka šī pārliecība grēciniekus iedrošinās, tā ka viņi nekad nevēlēsies meklēt Kungu."

"Ja tā ir veselīga Bībeles patiesība," – viņa atbildēja, "tad tā nekavēs grēcinieku glābšanos, bet būs dvēseļu mantošanas līdzeklis. Ja Dieva mīlestība nevadīs atkritēju pie paklausības, tad arī mūžīgās elles šausmas nepiespiedīs viņu nožēlot [40] un atgriezties. Bez tam prāta zemāko īpašību – nožēlojamu baiļu izmantošana, nešķiet piemērots ceļš dvēseļu glābšanai Jēzum. Jēzus mīlestība pievelk. Tā pakļaus viscietāko sirdi."

Dažus mēnešus pēc šīs sarunas es par šo mācību kaut ko dzirdēju, bet visu šo laiku biju par šo jautājumu daudz domājusi. Kad es dzirdēju to sludinām, es ticēju, ka tā ir patiesība. No tā laika, kopš man atausa gaisma par mirušo miegu, noslēpums, kas bija tinis augšāmcelšanos, zuda un lielais notikums ieguva jaunu un dzienu nozīmi. Es bieži tiku samulsusi, cenšoties saskaņot mirušo tūlītēju atalgojumu vai sodu ar neapšaubāmo patiesību par nākošo augšāmcelšanos un tiesu. Ja dvēsele mirstot ieiet mūžīgā laimē vai postā, kāpēc ir vajadzīga vēl nabaga mirstīgās miesas augšāmcelšanās?

Bet šī jaunā un skaistā mācība man atklāja iemeslus, kāpēc inspirētie rakstnieki tik daudz bija kavējušies pie miesas augšāmcelšanās; tāpēc, ka visa būtne gulēja kapā. Es tagad skaidri varēju aptvert mūsu iepriekšējā viedokļa maldus šinī jautājumā. Galīgās tiesas nederīgums, ja mirušo dvēseles jau reiz bija tiesātas un novēlētas savam liktenim, tagad man bija ļoti skaidrs. Es redzēju, ka aplaupīto cerība ir raudzīties uz priekšu, uz godības dienu, kad Dzīvības Devējs salauzis kapa važas un mirušie taisnie piecelsies, atstājot savus cietuma namus, lai tiktu apgērbti ar godības pilno mūžīgo dzīvību.

Visa mūsu ģimene interesējās par Jēzus drīzās nākšanas mācību. Mans tēvs ilgi bija uzskatīts par tās metodistu draudzes pīlāru, kur viņš dzīvoja un visa ģimene bija tās darbīgi locekļi. Bet mēs neslēpām mūsu jauno pārliecību, lai gan nepiemērotos gadījumos to citiem neuzspiedām. [41] Tomēr metodistu sludinātājs mūs īpaši apmeklēja un izmantoja izdevības, lai pateiktu, ka mūsu ticība un metodisms nesaskan. Viņš mums nejautāja, kāpēc mēs tā ticam un arī neatsaucās uz Biblii, lai pārliecinātu mūs par mūsu maldiem. Viņš konstatēja, ka mēs esam pieņēmuši jaunus un svešus ieskus, ko metodistu draudze nevar pieņemt.

Mans tēvs atbildēja, ka viņš būšot kļūdījies, nosaucot par jaunu un svešu mācību to, ko Kristus pats mācīja saviem mācekļiem, sludinot par savu otro nākšanu. Viņš ir sacījis: "Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeju jums vietu sataisīt. Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.". (Jāņa 14:2,3) Un, kad Viņš mācekļu acu priekšā bija uzņemts debesīs un padebesis to paņēma no viņa skatiem, kad Viņa uzticīgie sekotāji stāvēja, skatoties pēc sava izzūdošā Kunga, "tad pie tiem divi vīri baltās drēbēs stāvēja tie arī sacīja: "Jūs, Galileju vīri, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesi! Šis Jēzus, kas ir uzņemts no jums uz Debesīm, tā nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši uz Debesīm uzkāpjam.". (Ap.d. 1:10,11*)

Mans tēvs, degdams par šo lietu sacīja – "Pāvils inspirēts rakstīja vēstuli, lai iedrošinātu savus brāļus Tesalonikā, sacīdams: "Un jums, kas topat apbēdināti, dot atvieglošanu līdz ar mums, kad Tas Kungs Jēzus parādīsies no Debesīm ar sava spēka eņģeļiem ar uguns liesmām sodīt tos, kas Dievu nepazīst un kas ir nepaklausīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus evaņģēliumam. Tie paši par sodību cietīs mūžīgu samaitāšanu no Tā Kunga vaiga un Viņa spēka godības, kad Viņš nāks viņā dienā, lai taptu pagodināts iekš saviem svētiem un apbrīnots iekš visiem tiem, kas ticējuši.". (2. Tes. 1:7–10*) "Jo to mēs jums sakām caur Kunga Vārdu, ka mēs, kas dzīvojam un atliekam uz Tā Kunga atnākšanu, tiem aizmīgušiem nenāksim priekšā. Jo pats Tas Kungs nāks zemē no Debesīm ar kliegšanu, ar liela eņģeļa balsi un ar Dieva bazūni un tie iekš Kristus mirušie papriekš uzcelsies; pēc tam [42] mēs, kas dzīvojam un esam atlikuši, līdz ar tiem iekš padebešiem tapsim aizrauti tam Kungam pretī gaisā un tā mēs būsim arvien pie Tā Kunga. Tad nu iepriecinājieties savā starpā ar šiem vārdiem.". (1.Tes. 4:15–

18*)

Mans tēvs tālāk teica: "Šī ir augsta autoritāte mūsu ticībai. Jēzus un Viņa apustuļi ar prieku un triumfu kavējās pie otrās nākšanas notikuma un svētie eņģeļi pasludināja, ka Kristus, kas uzkāpis Debesīs, nāks atkal. Iznāk, ka mūsu pārkāpums pret metodistu draudzi ir ticība Jēzus un Viņa mācekļu vārdiem. Tā ir ļoti veca mācība un nenes nekādas ķecerības iezīmes."

Sludinātājs nemēģināja izskaidrot šīs vienkāršās Rakstu vietas, lai pierādītu mūsu maldus, bet atvainojās, aizbildinoties ar laika trūkumu. Viņš mums ieteica mierīgi aiziet no draudzes un izvairīties no atklātas lietas caurskatīšanas. Mēs zinājām, kā draudzē līdzīgas lietas dēļ bija izturējušies pret citiem mūsu brāļiem un mēs negribējām, ka kāds domātu, ka mēs kaunamies atzīt savu ticību vai nespējam pamatot to Rakstos. Tā mani vecāki neatlaidīgi prasīja, ka tie jāiepazīstina ar sludinātāja prasības iemesliem.

Vienīgā atbilde uz to bija izvairīgs paskaidrojums, ka mēs dzīvojam pret draudzes likumiem un ka labākais ceļš būtu labprātīgi no tās aiziet, lai izbēgtu no tiesāšanās. Mēs atbildējām, ka dodam priekšroku kārtējai caurskatei, un prasījām, lai mums atklāj, kādā grēkā mūs apsūdz, jo neapzinājāmies, ka gaidīt un mīlēt Pestītāja parādīšanos varētu būtu nepareizi.

Neilgi pēc tam mums paziņoja, lai ierodamies uz sapulci, ko noturēja draudzes ģērbkambarī. Tur bija tikai nedaudzi cilvēki. Mana tēva un viņa ģimenes ietekme bija tāda, ka mūsu pretinieki nevēlējās mūsu lietu izskatīt lielākā sapulcē. Vienīgā apsūdzība bija, ka mēs dzīvojam pret viņu likumiem. Uz mūsu jautājumu, kādus likumus mēs esam pārkāpuši, pēc mazas vilcināšanās norādīja, ka mēs esam apmeklējuši citas sapulces un neesam regulāri sastapušies ar savu klasi. Mēs paskaidrojām, [43] ka daļa ģimenes kādu laiku uzturējusies laukos, ka neviens, kas palicis pilsētā, nav trūcis klases sapulcē vairāk kā dažas nedēļas un ka viņi jutušies morāli spiesti nepiedalīties, tāpēc ka viņu nestās liecības uzklaušija ar redzamu nepatiku. Mēs arī atgādinājām viņiem, ka uz zināmām personām, kas jau gadu un vairāk nav apmeklējušas klases sapulces, tomēr skatījās labi.

Tika jautāts, vai mēs nožēlosim, ka esam šķīrušies no viņu likumiem un vai esam ar mieru turpmāk ar tiem saskaņoties. Mēs atbildējām, ka neiedrošināsimies nodot savu ticību vai aizliegt Dieva svētās patiesības, ka nevaram atteikties no cerības uz drīzo Pestītāja atnākšanu, ka mums jāturpina Kungu pielūgt veidā, ko viņi sauc par ķecerību. Mans tēvs aizstāvoties saņēma Dieva svētības, un mēs visi atstājām ģērbkambari ar priecīgu garu, laimīgi apziņā par taisnību un Jēzus piekrišanas smaidu.

Nākošajā svētdienā, mīlestības svētku sākumā, vadošais vecākais nolasīja mūsu vārdus, skaitā septiņus, paziņojot, ka mēs no draudzes esam izslēgti. Viņš teica, ka mēs neesam izslēgti nepareizas vai amorālas izturēšanās dēļ, ka mūsu raksturs ir nevainojams un slava apskaužama, bet mēs esam vainīgi, dzīvojot pret metodistu draudzes likumiem. Viņš arī paskaidroja, ka tagad durvis ir atvērtas un ka tāpat rīkosies ar visiem, kas līdzīgi pārkāps likumus.

Daudzi draudzē gaidīja Pestītāja parādīšanos un šie draudi tika izteikti, lai viņus iebiedētu un pakļautu. Dažos gadījumos šī politika panāca vēlamos rezultātus un Dieva labvēlība tika pārdota par vietu draudzē. Daudzi ticēja, bet neiedrošinājās atzīt savu ticību, lai viņi netiktu izslēgti no draudzes. Bet daži drīz pēc tam to atstāja un pievienojās sabiedrībai, kas gaidīja Pestītāju.

Šinī laikā ārkārtīgi vērtīgi bija pravieša [44]vārdi: "Klausieties Tā Kunga Vārdu, kas bīstaties Viņa Vārdu: "Jūsu brāļi, kas jūs ienīst un jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka: lai Tas Kungs parāda Savu godību, ka mēs redzam jūsu prieku! – Bet viņi paliks kaunā."" (Jes. 66:5)

Formālo brāļu opozīcija

Sešus mēnešus neviens mākonis neiejaucās starp mani un manu Pestītāju. Kad vien bija piemērota izdevība, es liecināju un saņēmu lielas svētības. Dažreiz Kunga Gars dusēja uz manis ar tādu spēku, ka mans spēks tika man atņemts. Tas bija pārbaudījums daži, kas bija ienākuši no formālām baznīcām un bieži atskanēja piezīmes, kas mani ļoti apbēdināja. Daudzi nevarēja ticēt, ka kādu tā var pārspēt Kunga Gars, ka viņš zaudē visus spēkus. Mans stāvoklis bija ļoti mokošs. Es sāku pārspriest ar sevi pašu, vai es nebiju attaisnojama, atturot savas liecības un tādā veidā apspiežot savas jūtas sapulcēs, kur valdīja tāda pretestība dažu to sirdīs, kuri bija gados vecāki un vairāk piedzīvojuši kā es.

Kādu laiku es pieņēmu šo klusēšanas plānu, mēģinot sevi pārliecināt, ka atturēšanās no liecībām, nekavēs mani uzticīgi dzīvot saskaņā ar savu reliģiju. Bieži jutu spēcīgu iedvesmu, ka mans pienākums ir runāt sapulcē, bet atturējos to darīt un apzinājos, ka ar to apbēdinu Dieva Garu. Es

dažreiz pat neaizgāju uz sapulcēm, tāpēc ka tās apmeklēja tie, kurus manas liecības kaitināja. Es vairījos apvainot savus brāļus un tā ļāvu bailēm no cilvēkiem pārraut nepārtraukto savienību ar Dievu, kas mani bija svētījis tik daudz mēnešus.

Mēs nozīmējām vakara lūgšanu sapulces pilsētas dažādās vietās, lai dotu piemērotas izdevības visiem, kas gribēja tās apmeklēt. Ģimene, kas visvairāk bija noskaņota pret mani, apmeklēja vienu no tām. Sinī reizē, kad tie, kas sapulcējušies bija nodevušies lūgšanā, [45] Kunga Gars nāca pār sapulci un viens no šīs ģimenes locekļiem tika nogāzts uz mutes kā miris. Viņa radnieki raudot stāvēja viņam apkārt, berzēdami viņam rokas un prasot spēcinošus līdzekļus. Beidzot viņš atguva pietiekoši spēka, lai slavētu Dievu – nomierināja viņus, gaviļējot un priecājoties par pārliecinošo pierādījumu, ka viņš bija saņēmis Kunga Spēku. Jaunais cilvēks tovakar nespēja atgriezties mājās.

Ģimene ticēja, ka tā ir Dieva Gara izpausme, bet tas viņus nepārliecināja, ka tas ir tas pats Dievišķais spēks, kas vairākkārt bija dusējis uz manis, atņemot man dabīgos spēkus un piepildot manu dvēseli ar Jēzus mieru un mīlestību. Viņi atklāti sacīja, ka mana sirsnība un pilnīgais godīgums nav apšaubāmi, bet viņi domāja, ka es pieviļos, noturot par Kunga spēku pašas pārkairinātās jūtas.

Šī pretestība mani ļoti nospieda un tuvojoties mūsu kārtējās sapulces laikam, es šaubījos un domāju, ka man labāk nebūtu to neapmeklēt. Dažas dienas agrāk es biju ļoti izmisusi par satraukumu, kas tika vērstas pret mani. Beidzot es nolēmu palikt mājās un tā izbēgt no savu brāļu kritikas. Mēģinot lūgt, es atkal un atkal atkārtāju šos vārdus: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Atbilde, kas nāca manā sirdī, lika man uzticēties Debesu Tēvam un pacietīgi gaidīt, lai uzzinātu Viņa gribu. Es nodevos Kungam ar vienkāršu maza bērna uzticību, atcerēdamās, ka Viņš bija solījis, ka tie, kas sekos Viņam, nestaigās tumsībā.

Pienākuma apziņa spieda mani iet uz sapulci un es gāju ar lielu pašjāvību, ka viss būs labi. Kamēr mēs zemojāmies Kunga priekšā, mana sirds tika pacelta lūgšanā un piepildīta ar mieru, ko vienīgi Kristus [46] var dot. Mana dvēsele priecājās Pestītāja mīlestībā un fiziskie spēki mani atstāja. Ar bērnam līdzīgu ticību es varēju vienīgi sacīt: "Debesis ir manas mājas un Kristus ir mans Glābējs."

Viens no iepriekš minētās ģimenes, kurš apstrīdēja Dieva spēka izpausmi uz mani, šoreiz izteica savu pārliecību, ka tā vietā, lai pretotos uzbudinājuma stāvoklim kā viņš to nosauca, es to veicinot kā Dieva labvēlības zīmi. Viņa šaubas un pretestība šoreiz mani neievainoja, jo es jutos norobežota ar Kungu un pacelta pāri visiem ārējiem iespaidiem; bet tikko viņš bija mitējies runāt, stiprs vīrs, svētījis un pazemīgs kristietis viņa acu priekšā tika nogāzts zemē no Dieva spēka, un telpu piepildīja Svētais Gars.

Atspirgstot es biju ļoti laimīga, liecinot par Jēzu un stāstot par Viņa mīlestību pret mani. Es atzinu savu ticības trūkumu Dieva apsolījumiem un maldīšanos, pretojoties Viņa Gara pamudinājumiem aiz bailēm no cilvēkiem un atzinu, ka, neskatoties uz manu neuzticību, Viņš man bija devis negaidītus savas mīlestības pierādījumus un atbalstošu žēlastību. Tad piecēlās brālis, kurš bija man izrādījis pretestību un ar asarām atzina, ka viņa jūtas pret mani visas bijušas nepareizas. Viņš pazemīgi lūdza man piedošanu un sacīja: "Māsa Elena, es nekad vairs nelikšu šķēršļus tavā ceļā. Dievs man ir parādījis manas sirds aukstumu un stūrgalvību, ko Viņš ir lauzis ar sava spēka pierādījumiem. Es esmu bijis ļoti netaisns."

Tad, pagriezdamies pret ļaudīm, viņš sacīja: "Kad māsa Elena likās tik laimīga, es domāju, kāpēc es nevaru tā justies? Kāpēc brālis R. nesaņem kaut nedaudz tādu pierādījumu? Jo es biju pārliecināts, ka viņš ir svētījis kristietis, tomēr tāds spēks nav izliets pār viņu. Es klusi lūdzu, ja tas ir Dieva svētais iespaids, tad lai brālis R. piedzīvo to šovakar."

"Tikko šī vēlēšanās pacēlās no manas sirds, brālis R. nokrita Dieva spēka pārņemts, saukdams: "Lai Kungs strādā!" [47] Mana sirds ir pārliecināta, ka es esmu karojis pret Svēto Garu, bet es to vairs negribu apbēdināt ar stūrgalvīgu neticību. Esi sveicināta, Gaisma! Esi sveicināts, Jēzu! Es biju atkritis un nocietināts un jutos apvainots, ja kāds slavēja Dievu un baudīja prieku Viņa mīlestībā; bet tagad manas jūtas ir mainījušās, mana pretestība ir beigusies, Jēzus ir atvēris man acis un tagad es pats varu Viņu slavēt. Esmu teicis asas un aizskarošas lietas pret māsu Elenu, ko tagad nožēloju un lūdzu piedošanu viņai un arī visiem klātesošajiem."

Tad brālis R. liecināja. Viņa seju apgaismoja Debesu godība, kad viņš slavēja Kungu par brīnumiem, ko Viņš bija darījis tajā. Viņš sacīja: "Šī vieta ir ārkārtīgi svinīga, tāpēc ka Visaugstākais ir klāt. Māsa Elena, nākotnē mēs Tev palīdzēsim un līdzjūtīgi atbalstīsim, nevis nežēlīgi pretosimies kā līdz šim. Mēs esam bijuši akli pret Dieva Svētā Gara atklāsmi."

Visi pretinieki tagad varēja saskatīt savas kļūdas un atzīt, ka tas patiešām bija Kunga darbs. Lūgšanu sapulcē drīz pēc tam brālis, kas atzina savas pretošanās nepareizību, piedzīvoja Dieva spēku tādā mērā, ka viņam seja mirdzēja Debesu gaismā un viņš nokrita bezpalīdzīgs zemē. Kad viņa spēks atgriezās, viņš atkal atzina, ka nezinot karojis pret Kunga Garu, ļaujoties jūtām, kas viņam bija pret mani. Citā lūgšanas sapulcē tās pašas ģimenes cits loceklis liecināja līdzīgā veidā. Dažas nedēļas vēlāk, kad brāļa P. lielā ģimene lūdza savā mājā, Dieva Gars nāca pār telpu un tā iespaidā nokrita pie zemes visi zemojušies lūdzēji. Drīz pēc tam iegāja mans tēvs un atrada tos visus, vecākus un bērnus, bezpalīdzīgus zem Kunga spēka. [48]

Visaugstākā varenajā iespaidā sāka kust aukstā formalitāte. Visi, kas man bija pretojušies, atzina, ka to darot, apbēdinājuši Dieva Svēto Garu un savienojās pilnā saskaņā ar mani un mīlestību uz Pestītāju. Mana sirds bija priecīga, ka dievišķā žēlastība bija līdzinājusi manām kājām ejamo ceļu un tik bagātīgi atalgojusi manu ticību un uzticēšanos. Vienība un miers tagad mājoja starp mūsu ļaudīm, kas gaidīja Kunga nākšanu.

Adventes piedzīvojumi

Norūpējušies un trīcēdami mēs tuvojāmies laikam, kad gaidīja Pestītāja nākšanu. (Ticēja, ka 5693. gads, pēc jūdu laika skaitīšanas, sniedzas no 1843. gada 21. marta līdz 1844. gada 21. martam.) Ar svinīgu nopietnību mēs kā tauta lūdzām, šķīstīt savas dzīves, lai būtu gatavi sastapt Viņu, Viņam atnākot. Neievērojot sludinātāju un draudžu pretestību, Bēthovena zāle Portlenadas pilsētā katru vakaru bija pārpildīta; īpaši lielas sapulces bija svētdienās. Vecākais Stokmanis bija dziļi dievbijīgs vīrs. Viņam bija vāja veselība, tomēr, kad viņš stāvēja ļaužu priekšā likās, ka viņš paceļas pāri fiziskajam nespēkam un viņa seja bija apgaismota ar apziņu, ka viņš māca Dieva svētās patiesības.

Viņa vārdos bija svinīgs, pārbaudošs spēks, kas sāpīgi aizskāra daudzas sirdis. Viņš reizēm izteica dedzīgu vēlēšanos dzīvot, līdz varēs apsveikt Pestītāja nākšanu debesu padebešos. Viņa dievkalpojums Dieva Gars pārlicināja daudzus grēciniekus un veda viņus Kristus ganāmpulkā. Sapulces ar vislabākajiem rezultātiem tika noturētas privātajās mājās pilsētas dažādās daļās. Ticīgie, [49] pamudināti strādāt savu draugu un radnieku labā un atgriešanās vairojās diendienā.

Visu šķiru cilvēki pulcējās uz sapulcēm Bēthovena zālē. Bagāti un nabagi, augsti un zemi, sludinātāji un locekļi, visi dažādu iemeslu dēļ nāca klausīties Kristus otrās nākšanas vēsti. Daudzi, neatraduši vietu pat stāvēšanai, vīlušies aizgāja projām. Sapulču kārtība bija vienkārša. Parasti bija īsa un noteikta uzruna. Tad brīvi atskanēja vispārīgi pamudinājumi, lūgumi, aicinājumi, brīdinājumi. Kā likums valdīja vispilnīgākais klusums, kāds vien iespējams tik lielā pulkī. Kungs aizturēja pretestības garu, kamēr Viņa kalpi izskaidroja savas ticības pamatus. Dažreiz darba rīks bija vājš, bet Dieva Gars deva ietekmi un spēku Dieva patiesībai. Sapulcē bija jūtama svēto eņģeļu klātbūtne, un ik dienas mazajam ticīgo pulciņam pievienojās vēl citi.

Kādā gadījumā, vecākajam Stokmanim sludinot, vecākais Brauns, kristīgo baptistu sludinātājs, kura vārds šinī stāstījumā jau iepriekš tika pieminēts, sēdēja solā, ar sasprindzinātu interesi klausoties svētrunu. Viņš bija dziļi aizkustināts un pēkšņi viņa seja nobālēja kā mirušam, viņš sagrīļojās krēslā un vecākais Stokmanis satvēra viņu rokās tieši tad, kad viņš krita zemē, un nolika viņu uz divāna aiz tāfeles, kur viņš gulēja bez spēka, kamēr uzruna beidzās.

Ņad viņš piecēlās, seja bija bāla, bet mirdzoša Taisnības Saules gaismā un deva ļoti iespaidīgi liecību. Šķita, ka viņš ir saņēmis svaidīšanu no augšienes. Viņš parasti runāja lēni, nopietni, pilnīgi brīvs no uzbudinājuma. Šinī gadījumā ar jaunu spēku izskanēja viņa svinīgie, apdomīgie vārdi, brīdinot grēciniekus un savus brāļus sludinātājus atmetēt neticību, aizspriedumus un auksto formālismu un aicinot viņus līdzīgi cēlajiem berejiešiem pētīt svētajos Rakstos, salīdzinot vienu vietu ar citu vietu, "meklējami ik dienas Rakstos, vai tas tā esot." (Ap.d. 17:11) Viņš [50] lūdza klātesošos sludinātājus nejusties aizvainotiem no atklātā ašā veida, ar kādu vecākais Stokmanis bija pasludinājis svinīgo tematu, kas interesēja visus klātesošos.

Viņš sacīja: "Mēs vēlamies aizsniegt tautu; mēs vēlamies, lai grēcinieki tiek pārlicināti un patiesi atgriežas, iekams vēl nav par vėlu tikt glābtiem, lai viņiem nebūtu jāvaimanā: "Pļaujamais laiks ir aizgājis, vasara pagalam, tomēr mēs neesam atpestīti." (Jer. 8:20*) Brāļi sludinātāji saka, ka mūsu bultas viņus satriec, bet vai viņi nebūtu ar mieru nostāties sāņus no mums un tautas un atļaut mums sasniegt grēcinieku sirdis? Ja viņi liek sevi par vairogu mūsu mērķim, tad viņiem nav iemesla sūdzēties par saņemtajiem ievainojumiem. Stāviet savrup, brāļi, un jūs netiksiet ievainoti!"

Pats savu piedzīvojumu viņš atstāstīja ar tādu vienkāršību un atklātību, ka daudzi, kam bija lieli aizspriedumi, jutās aizkustināti līdz asarām. Dieva Gars bija jūtams viņa vārdos un redzams viņa

sejā. Ar svētu sajūsmu viņš droši atzina, ka ir pieņēmis Dieva Vārdu par savu padomdevēju, ka viņa šaubas ir zudušas un ticība nostiprināta. Dedzīgi viņš lūdza savus brāļus sludinātājus, draudzes locekļus, grēciniekus un neticīgos pētīt Bībeli priekš sevis un teica, lai viņi nevienam cilvēkam neatļauj sevi novērst no patiesības meklēšanas.

Vecākais Brauns ne tad, ne vēlāk nesarāva sakarus ar kristīgo baptistu draudzi, bet viņa ļaudis viņu ļoti cienīja. Kad viņš bija beidzis runāt, lūdza piecelties tos, kas vēlējās Dieva ļaužu aizlūgšanas. Simti atsaucās aicinājumam. Svētais Gars dusēja uz sapulces. Likās, ka Debesis un zeme tuvojās viena otrai. Sapulce beidzās vēlu vakarā. Kunga spēks bija jūtams pār jauniem, veciem un spēka gados esošajiem.

Kad mēs pa dažādiem ceļiem atgriezāmies mājās, no vienas puses mūs sasniedza balss, kas slavēja Dievu, un tai it kā atbildot, atskanēja balsis no citām un vēl citām vietām: [51] "Gods Dievam, Kungs valda!" Cilvēki uzmeklēja savas mājas ar slavu uz lūpām un priecīgās skaņas skanēja nakts klusajā gaisā. Neviens, kas apmeklēja šīs sapulces, nekad neaizmirs dzīli saviļņojušos notikumus.

Tie, kas sirsnīgi mīl Jēzu, var saprast to ilgas, kas ar viskvēlāko ilgošanos gaidīja Pestītāja nākšanu. Gaidītais brīdis tuvojās. Laiks, kad mēs Viņu cerējām sastapt, bija tuvu klāt. Mēs tuvojāmies šai stundai ar klusu svinīgumu. Patiesie ticīgie dusēja jaukā domu savienībā ar Dievu, nopietnā mierā, kam bija jābūt viņu daļai spožajā nākotnē. Neviens, kas pārdzīvoja šo cerību un uzticēšanos, nevar aizmirst gaidīšanas dārgās stundas.

Lielākā daļa uz dažām nedēļām bija nobīdījusi sāņus laicīgos darījumus. Mēs rūpīgi pārbaudījām visas mūsu sirds domas un jūtas, it kā atrastos uz nāves gultas, lai pēc dažām stundām aizvērtu acis uz mūžību priekš zemes lietām. Mēs negatavojām "debesbraukšanas drēbes" lielajam notikumam, mēs sajūtām vajadzību pēc iekšēja pierādījuma, ka esam sagatavoti sastapt Kungu un mūsu baltās drānas bija dvēseles šķīstums – raksturs, kas tīrīts no grēka ar mūsu Pestītāja izpērkošajām asinīm.

Bet gaidītais laiks pagāja. Tas bija pirmais stingrais pārbaudījums, kas bija jāiztur tiem, kas ticēja un cerēja, ka Jēzus nāks debesu padebesos. Dieva gaidošās tautas vilšanās bija liela. Zobgaļi gavilēja, un ieguva vājos un glēvos savās rindās. Daži, kas likās esam patiesi ticībā, izrādījās bijuši tikai bailu ietekmēti un tagad, paejot laikam, viņu drosme atgriezās un viņi nekaunīgi pievienojās zobgaļiem, paskaidrojot, ka viņi nekad nav bijuši apmuļķoti, lai ticētu Millera mācībai, kas bija traks fanātiķis. Citi, dabīgi padodamies vai svārstīdamies, klusi pameta lietu. Es domāju, kas notiktu ar šiem vājajiem un bailīgajiem, ja Kristus patiesi nāktu? Viņi apliecināja, ka mīl un ilgojas pēc Jēzus nākšanas, bet kad Viņš [52] neparādījās, viņi šķita ļoti atviegloti un atgriezās atpakaļ, paviršības un nevērības stāvoklī, pret patieso reliģiju.

Mēs bijām apjukuši un vīlušies, tomēr neatteicāmies no mūsu ticības. Daudzi pieķērās cerībai, ka Jēzus ilgi nevilcinās savu atnākšanu. Kunga Vārds bija drošs, tas nevarēja pievilt. Mēs jutāmies, ka esam darījuši savu pienākumu, ka esam dzīvojuši pēc savas dārgās ticības. Mēs bijām vīlušies, bet nezaudējām drosmi. Laika zīmes rādīja, ka visu lietu gals bija tuvu, mums jābūt nomodā un jāuztur sevi gatavus uz Kunga atnākšanu jebkurā brīdī. Mums jāgaida cerībā un uzticībā, neatstājot savas sapulces, lai tiktu mācīti, iedrošināti, mierināti, lai mūsu gaisma spīdētu tālāk pasaules tumsā.

Laika aprēķins bija tik vienkāršs un skaidrs, ka pat bērni to varēja saprast. No Persijas ķēniņa pavēles dienas, atrodamas Ezras 7. nod., ko izdeva 457. gadā pirms Kr., 2300 gadiem (Dan. 8:14.) jābeidzas 1843. gadā. Saskaņā ar to, šī gada beigās mēs gaidījām Kunga nākšanu. Mēs bijām ļoti vīlušies, kad gads pilnīgi pagāja un Pestītājs nebija atnācis.

Sākumā nebija ievērots, ka, ja pavēli neizdeva 457. gada sākumā, tad 2300 gadi nebeidzās 1843. gada noslēgumā. Radās pārlicība, ka pavēle bija dota tuvu 457. gada noslēgumam, tāpēc pravietiskajam periodam jānoslēdzas 1844. gada rudenī. Laika parādīšana nevilcinājās, lai gan tā likās. Mēs mācījāmies pajauties uz pravieša vārdu: "Ta parādīšana taču vēl nospriestā laikā taps piepildīta un steidzas pie gala un nemelos; jebšu gan kavējas, taču gaidi to, jo tā nāktin nāks un nekavēsies." (Habakuka 2:3*)

Dievs pārbaudīja savus ļaudis, laikam paejot 1843. gadā. Kļūdu pravietisko periodu aprēķinā [53] tūlīt neatklāja pat mācītie vīri, kuri pretojās Kristus gaidītāju uzskatiem. Izglītotie cilvēki atzina, ka laika aprēķinos Milleram bija taisnība, lai gan viņi apstrīdēja viņu pašu attiecībā uz notikumu, kas vainagos šo periodu. Bet viņi un Dieva gaidošā tauta – visi maldījās laika jautājumā.

Mēs pilnīgi ticējām, ka Dievs savā gudrībā paredzējis, ka Viņa ļaudīm jāstopas ar vilšanos, lai atklātu sirdis un attīstītu to patiesos raksturus, kas apliecina, ka gaida un priecājas par Kunga

nākšanu. Tie, kas pirmo eņģeļa vēsti (Atkl. 14:6,7.) pieņēma aiz bailēm no Dieva dusmām, un ne tātēc, ka mīlēja patiesību un vēlētos mantojumu Dieva Valstībā, tagad parādījās patiesā gaismā. Viņi bija starp pirmajiem, kas izsmēja vīlušos, kuri sirsnīgi ilgojās un mīlēja Jēzus parādīšanos.

Tie, kas bija vīlušies, netika ilgi atstāti tumsā, jo ar nopietnām lūgšanām pētot pravietiskos periodus, kļuva atklājās. Priecīgi gaidot Kristus nākšanu, šķietamo parādīšanās kavēšanos neņēma vērā, un visi bija bēdīgi un negaidīti pārsteigti. Tomēr šis pārbaudījums bija nepieciešams, lai attīstītu un stiprinātu patiesos ticīgos patiesībā.

Tagad mūsu cerība vērsās uz Kunga nākšanu 1844. gadā. Tas arī bija otrās eņģeļa vēsts laiks, kas, lūodams debesu vidū, sauca: "Kritusi, kritusi Bābele, tā lielā pilsēta." (Atkl. 14:8*) Šo vēsti vispirms pasludināja Dieva kalpi 1844. gada vasarā. Rezultātā daudzi atstāja kritušās baznīcas. Līdz ar šo vēsti atskanēja pusnakts sauciens: "Redzi, Līgavainis [54] nāk, izeita Viņam pretim." (Mač. 25:6) Katrā zemes daļā bija dota gaisma, kas saturēja šo vēsti un sauciens pamodināja tūkstošus. Tā gāja no pilsētas uz pilsētu, no ciema uz ciemu un arī attālos zemes novados. Tā sasniedza kā bagātos un apdāvinātos, tā arī mazpazīstamos un vienkāršos.

Tas bija laimīgākais gads manā dzīvē. Sirds bija pilna priecīgu gaidu, bet es arī jutu lielu žēlumu un rūpes par tiem, kas bija mazdūšīgi un bez cerības Jēzū. Mēs vienojāmies kā tauta nopietnās lūgšanās pēc patiesiem piedzīvojumiem un nekļūdīgiem pierādījumiem, ka Dievs mūs pieņēmis.

Mums vajadzēja lielu pacietību, jo smējēju bija daudz. Mūs bieži sveicināja ar zobgalīgu atsaukšanos uz agrāko vilšanos: "Jūs vēl neesat uzbraukuši debesis? Kad jūs tagad cerat pacelties?" Tādas un līdzīgas piezīmes izteica mūsu pasaulīgie paziņas un pat daži vārda kristieši, kas gan Bībeli pieņēma, bet nemācījās tās lielās un svarīgās patiesības. Viņu aklās acis likās redzam tikai neskaidru un tālu jēgu svinīgajā brīdinājumā: "Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās," (Ap.d. 17:31) un apliecinājumā, ka svētie tiks sapulcināti kopā, lai gaisā sastaptu to Kungu.

Vispārpieņemtās baznīcas izlietoja katru līdzekli, lai aizkavētu izplatīties ticībai par Kristus drīzo nākšanu. Nekāda brīvība netika dota sapulcēs tiem, kas uzdrošinājās minēt Kristus drīzās nākšanas cerību. Viltus Jēzus mīlētāji ar nicināšanu atmēta vēsti, ka tas, kuru viņi sauca par labāko Draugu, drīz viņus apmeklēs. Viņus uztrauca un kaitināja tie, kas pasludināja Viņa nākšanu un priecājās drīz to skatīt godībā.

Katrs mirklis man likās ārkārtīgi svarīgs. Es jutu, ka mēs strādājam mūžībai un ka bezrūpīgie un vienaldzīgie atradās vislielākajās briesmās. Mana ticība [55] bija neaptumšota un es piemēroju sev dārgos Kristus apsolījumus. Viņš sacīja saviem mācekļiem: "Lūdziet, tad jūs dabūsit." (Jāņa 16:24) Es stipri ticēju, ka, ko vien lūgšu saskaņā ar Dieva prātu, tas noteikti man tiks dāvāts. Es pazemībā nokritu pie Jēzus kājām, ar Viņa gribu saskaņotu sirdi.

Es bieži apmeklēju ģimenes un sirsnīgi lūdzu kopā ar tiem, kurus māca bailes un bezcerība. Mana ticība bija tik stipra, ka es nekad ne uz brīdi nešaubījos, ka Dievs atbildēs manam lūgšanām un ar niecīgiem izņēmumiem Jēzus miers un svētlaime dusēja uz mums kā atbilde mūsu pazemīgajiem lūgumiem un izmisušo sirdis iepriecināja gaisma un cerība.

Čakli pārbaudot sirdis un pazemīgi nožēlojot, mēs lūgšanu pilni tuvojāmies gaidītajam laikam. Katru rītu mēs jutām, ka mūsu pirmais darbs ir iegūt pierādījumu, ka mūsu dzīve ir taisna Dieva priekšā. Mūsu intereses vienam par otru palielinājās. Mēs daudz lūdzām kopā un viens par otru. Mēs sapulcējāmies dārzos un bīrīs, lai savienotos ar Dievu un upurētu Viņam savus lūgumus, daudz pilnīgāk izjūzdami Viņa klātbūtni, kad ap mums bija redzams Viņa darbs dabā. Pestīšanas prieks bija mums daudz nepieciešamāks par barību un dzērienu. Ja mākoņi aptumšoja mūsu prātu, mēs neiedrošinājāmies ne atpūsties, ne gulēt, līdz apziņa, ka Kungs mūs pieņēmis, tos nebija izklīdinājusi.

Mana veselība bija ļoti vāja, plaušas nopietni slimas un trūka balss. Dieva Gars bieži dusēja uz manis ar lielu spēku un mans trauslais ķermenis tikko varēja panest godību, kas pārpildīja manu dvēseli. Man šķita, ka es elpoju Debesu atmosfēru un priecājos cerībā drīz sastapt savu Pestītāju un dzīvot mūžīgi Viņa klātbūtnes gaismā.

Gaidošā Dieva tauta tuvojās stundai, kad viņi lētticīgi cerēja, ka, Pestītājam atnākot, viņu [56] prieks kļūs pilnīgs. Bet atkal laiks pagāja, neiezīmēts ar Jēzus atnākšanu. Bija grūti uzņemties dzīves rūpes, par kurām mēs domājām, ka tās nolīktas uz mūžību. Tā bija rūgta vilšanās, kas nāca pār mazo ganāmpulku, kura ticība bija bijusi tik stipra un cerība tik augsta. Bet mēs bijām pārsteigti, ka jūtamies tik brīvi Kungā un Viņa spēks un žēlastība mūs uztur tik stiprus.

Iepriekšējā gada piedzīvojums tomēr atkārtojās lielākā apjomā. Ļoti daudzi atteicās no savas ticības. Daži, kas bija bijuši ļoti pārliecināti, bija tik dziļi ievainoti savā lepnumā, ka viņiem gribējās no pasaules aizbēgt. Līdzīgi Jonam viņi sūdzējās par Dievu un izvēlējās drīzāk nāvi nekā dzīvību. Tie, kas bija cēlušī savu ticību uz citu pierādījumiem, bet ne uz Dieva Vārdu, bija gatavi tagad atkal mainīt savus uzskatus. Liekuļi, kas cerēja piekņāpt savu Kungu, kā arī paši sevi ar savu neīsto nožēlu un nodošanos, tagad jutās atbrīvoti no tuvojošajām briesmām un atklāti pretojās tam, ko nesen apliecināja mīlam.

Vājie un ļaunie apvienojās, paziņojot, ka tagad vairs nav ko baidīties vai gaidīt. Laiks bija pagājis, Kungs nebija nācis un pasaule paliks tāda pati gadu tūkstošus. Šis otrais lielais pārbaudījums atklāja nevērtīgas lapu kaudzes, kas bija ievilktaš stiprajā adventes cerību straumē un kādu laiku nestas kopā ar patiesajiem ticīgajiem un nopietnajiem strādniekiem.

Mēs bijām vīlušies, bet nezaudējām cerību. Mēs nolēmām pacietīgi pakļauties šķīstīšanas procesam, ko Dievs uzskatīja par vajadzīgu, un pacietīgi gaidīt cerībā, ka Pestītājs atpestīs savus pārbaudītos un uzticīgos.

Mēs stipri ticējām, ka noteikto laiku pasludināšana bija no Dieva. Tā vadīja vīrus uz rūpīgu Bībeles pētīšanu, atklājot patiesības, kuras viņi nebija agrāk sapratuši. Dievs bija sūtījis Jonu, lai pasludinātu Ninives ielās, ka pēc 40 dienām Ninive tiks izpostīta, [57] bet Dievs pieņēma niniviešu pazemošanos un pagarināja viņu pārbaudes laiku. Tomēr vēsts, ko Jona nesa, bija Dieva sūtīta un Ninive tika pārbaudīta saskaņā ar Viņa gribu. Pasaule raudzījās uz mūsu cerību, kā uz maldīšanos un uz mūsu vilšanos, kā no tā izrietošu neveiksmi.

Pestītāja vārdi līdzībā par ļauno kalpu ļoti spēcīgi attiecas uz tiem, kas izsmej Cilvēka Dēla drīzo nākšanu: "Bet, ja tas ļaunais kalps savā sirdī sacīs: "Mans Kungs kavējas nākt," un iesāks savus darba biedrus sist un ar tiem plītniekiem rīt un plītēt: tad tā paša kalpa Kungs nāks tāda dienā, kad šis negaida, un tāda stundā, ko šis nezina, un to satrieks un tam to algu dos ar tiem liekuļiem." (Mat. 24:48-51*)

Mēs visur sastapām smējējus, par kuriem Pēteris sacīja, ka viņi nāks pēdējās dienās, staigādami pēc savām pašu kārbām un sacīdami: "Kur ir Viņa atnākšanas apsolišana? jo no tā laika, kad tie tēvi ir aizmiguši, visas lietas paliek kā no radīšanas iesākuma. (2. Pēt. 3:4*) Bet tie, kas gaidīja Kunga atnākšanu, netika atstāti bez mierinājuma. Viņi bija ieguvuši vērtīgas zināšanas, pētot Rakstus. Pestīšanas plāns viņu saprašanaī bija kļuvis skaidrāks. Katru dienu Svēto Rakstu lappusēs viņi atklāja jaunu skaistumu un brīnišķu harmoniju vijamies cauri visam, jo neviens vārds nebija veltīgs un viena Rakstu vieta izskaidroja otru.

Mūsu vilšanās nebija tik liela kā mācekļiem. Kad Cilvēka Dēls kā uzvarētājs iejāja Jeruzalemē, viņi sagaidīja, ka Viņu kronēs par ķēniņu. Ļaudis plūda no visa apgabala un sauca: "Ozianna Dāvida Dēlam!" Un, kad priesteri un vecaji lūdza Jēzum pūli apklusināt, Viņš sacīja, ka, "ja šie klusēs, tad akmeņi brēks" (Lūk. 19:40), jo pravietojumam jāpiepildās. Tomēr pēc dažām dienām mācekļi redzēja savu mīļoto Meistaru, kas kā viņi ticēja, valdīs uz Dāvida troņa, pakārtu pie briesmīgā krusta virs [58] izsmejošajiem un zobgalīgajiem farizeju galvām. Viņi bija vīlušies savās augstākajās cerībās un viņus ietvēra nāves tumsa. Tomēr Kristus bija uzticīgs saviem apsolišumiem. Mīlestības pilni bija padomi, kurus Viņš deva saviem ļaudīm – bagāts atalgojums uzticīgajiem un patiesajiem.

Br. Millers un citi viņa biedri domāja, ka svētnīcas šķīstīšana, par ko runāts Dan. 8:14., nozīmē zemes šķīstīšanu ar uguni, pirms tā kļūst svēto mājoklis. Tam vajadzēja notikt, Kristum atnākot; tāpēc mēs gaidījām šo notikumu 2300 dienu vai gadu beigās. Bet pēc vilšanās atkal atvērām Rakstus, lai tos pētītu rūpīgi, ar lūgšanām un nopietni pārdomājot, un atkal pēc neilga laika gaisma izlējās pār mūsu tumsu, šaubas un nedrošība izgaisa.

Tagad bija skaidrs, ka pravietojums Dan. 8:14 attiecas nevis uz zemes šķīstīšanu, bet uz mūsu Augstā Priestera noslēdzošo darbu Debesīs, salīdzināšanas nobeigumu un ļaužu sagatavošanu panest Viņa atnākšanas dienu.

Mana pirmā atklāsme

Neilgi pēc laika paiešanas 1844. gadā man tika dota pirmā atklāsme. Es apmeklēju mīļu māsu Kristū, kuras sirds bija saistīta ar manējo. Piecas no mums, visas sievietes, bijām klusi zemojušās pie ģimenes altāra. Kamēr mēs lūdzām, pār mani nāca tāds Dieva spēks, kādu es iepriekš nekad nebiju sajutusi. Šķīta, ka esmu gaismas apņemta un paceļos augstāk un augstāk no zemes. Es pagriezos,

cenšoties pasaulē ieraudzīt adventes ļaudis, bet nevarēju tos atrast. Tad kāda balss man sacīja: "Skaties vēlreiz un skaties [59] augstāk." Tad es pacēlu savas acis un ieraudzīju taisnu un šauru taku, paceltu augstu pār pasauli. Pa šo taku adventes ļaudis ceļoja uz pilsētu. Aiz tiem ceļa sākumā bija spoža gaisma un eņģelis man teica, ka tas ir pusnakts sauciens. Šī gaisma apmirdzēja viņu taku, lai viņu kājas nekluptu. Jēzus pats gāja savu ļaužu priekšā un tos vadīja. Tik ilgi, kamēr viņi turēja savas acis vērstas uz Viņu, viņi bija drošībā. Bet drīz daži nogura un sacīja, ka līdz pilsētai vēl tālu un ka viņi esot gaidījuši, ka ceļš būs ātrāks. Tad Jēzus iedrošināja viņus, paceļot savu godības pilno labo roku, no kuras nāca gaisma, kas vilņoja pār adventes grupu. Viņi izsaucās: "Aleluja!" Citi pārsteidzīgi noliedza gaismu aiz viņiem un sacīja, ka tas neesot bijis Dievs, kas viņus izvedis tik tālu. Gaisma aiz viņiem izdzisa, atstājot viņu kājas pilnīgā tumsā un viņi klupa un pazaudēja no redzesloka mērķi – Jēzu un nokrita no takas lejā – tumsajā, ļaunajā pasaulē.

Drīz mēs dzirdējām Dieva balsi, līdzīgu daudz ūdeņiem, kas paziņoja Jēzus nākšanas dienu un stundu. 144000 dzīvie svētie, pazina un saprata balsi, kamēr ļaunie domāja, ka tas ir pērkons un zemestrīce. Kad Dievs paziņoja laiku, viņš izlēja pār mums Svēto Garu un mūsu sejas iemirdzējās un spīdēja Dieva godībā kā Mozum, kad viņš nonāca no Sinaja kalna.

144000 visi bija apzīmogoti un pilnīgi vienoti. Uz viņu pierēm bija Dieva un Jaunās Jeruzalemes vārds un godības pilna zvaigzne saturēja Jēzus jauno vārdu. Mūsu laimīgais, svētais stāvoklis ļaunos sanikvoja un viņi steidzās mums varmācīgi pielikt rokas, lai iemestu cietumā. Kad mēs Kunga vārdā izstiepām rokas uz priekšu, viņi bezpalīdzīgi nokrita zemē. Tad sātana draudze zināja, ka Dievs mūs bija mīlējis, ka varējām mazgāt viens otra kājas un sveicināt brāļus ar svētu skūpstu, un viņi pielūdza pie mūsu kājām. [60]

Drīz mūsu acis pievērsās austrumiem, jo parādījās mazs, tumšs mākonis, apmēram uz pusi tik liels kā vīra plauksta. To mēs visi pazinām kā Cilvēka Dēla zīmi. Svinīgā klusumā mēs skatījāmies uz tuvojošos mākonis, kas kļuva gaišāks un godības pilns, līdz tas kļuva par lielu, baltu mākonis. Pamats šķita līdzīgs ugunij. Pāri padebesim bija varavīksne, kamēr ap to bija desmiti tūkstoši eņģeļu, kas dziedāja vismīlīgākās dziesmas; un virs tā sēdēja Cilvēka Dēls. Viņa mati bija balti un cirtaini un nokārās uz Viņa pleciem. Viņa galvā bija daudz kroņi. Viņa kājas līdzinājās ugunij, labajā rokā bija ass sirpis, bet kreisajā – sudraba trompete. Viņa acis bija kā uguns liesmas, kas caurcaurēm pārmeklēja savus bērnus.

Tad visu sejas nobālēja un tos, kas Dievu bija atmetuši, apņēma tumsa. Tad mēs visi izsaucāmies: "Kas spēs pastāvēt? Vai manas drēbes ir bez traipa?" Eņģeļi mitējās dziedāt un iestājās godbijību iedvesošs klusums, kad runāja Jēzus: "Tie, kam tīras rokas un šķīstas sirdis, spēs pastāvēt. Mana žēlastība ir jums pietiekoša." Tad mūsu sejas staroja un prieks pildīja katru sirdi. Un eņģeļi ieskandināja augstāko toni un dziedāja atkal, kamēr mākonis tuvojās zemei. Atskanēja Viņa sudraba trompete un Jēzus nonāca padebesī, ietīts uguns liesmās. Viņš skatījās uz gulošo svēto kapiem, tad pacēla savas acis un rokas pret Debesīm un sauca: "Uzmostieties! Uzmostieties! Uzmostieties jūs, kas guļat pīšļos, un celieties augšā." Tad notika varena zemestrīce. Kapi atvērās un mirušie iznāca, tērpti nemirstībā. 144000 sauca: "Aleluja!" kad viņi pazina savus draugus, kurus nāve viņiem bija atrāvusi. Tajā pašā brīdī mēs tikām pārvērsti un pacēlāmies kopā ar viņiem, lai sastaptu Kungu gaisā.

Mēs visi kopā nonācām uz padebeša un septiņās dienās cēlāmies līdz Kristāla jūrai. [61] Tur Jēzus atnesa vainagus un Pats ar Savām rokām uzlika tos uz mūsu galvām. Viņš mums iedeva zelta arfas un uzvaras palmas. Seit pie Kristāla jūras 144000 stāvēja pilnīgā četrstūrī. Dažiem bija ļoti spoži vainagi, citiem nebija tik spoži. Daži vainagi likās ar zvaigznēm kā nosēti, kamēr citiem bija tikai dažas. Visi ar saviem vainagiem bija pilnīgi apmierināti. Visi bija tērpti brīnišķā baltā tērpā, kas viņus apņēma no pleciem līdz pēdām. Ejot pāri Kristāla jūrai uz pilsētas vārtiem, mums visapkārt bija eņģeļi. Jēzus pacēla savu vareno, spēcīgo roku, satvēra mirdzošajās eņģēs atbalstošos pārļu vārtus, un tos atdarīdams, sacīja: "Jūs savas drēbes esat mazgājuši Manās asinīs, nelokāmi stāvējuši par Manu patiesību. Ienāciet!" Mēs visi iegājām un jutām, ka mums uz to ir pilnīgas tiesības.

Pilsētas vidū redzējām Dzīvības koku un Dieva troni. No troņa plūda dzidra upe, un upes abās pusēs bija Dzīvības koks. Katrā upes pusē bija tā stumbrs no tīra caurspīdīga zelta. Sākumā es domāju, ka redzu divus kokus, bet skatījos atkal un redzēju, ka tie virsotnē bija savienoti vienā kokā. Dzīvības koks auga abās upes pusēs. Tā zari noliecās līdz vietai, kur mēs stāvējām un tā augļi, izskatījās kā zelts, kas jaukts ar sudrabu, bija brīnišķīgi.

Mēs visi pagājām zem koka un apsēdāmies, lai raudzītos uz krāšņumu. Tad br. Fičs un Stokmanis, kas bija sludinājuši valstības evaņģēliju un kurus Dievs bija licis kapā, lai izglābtu, nāca pie mums un jautāja, ko mēs esam piedzīvojuši, kamēr viņi dusēja. Mēs mēģinājām atsaukt atmiņā mūsu lielākos

pārbaudījumus, bet tie likās tik niecīgi, salīdzinot ar tālu pārsniedzošo, mūžīgo dzīvību, kas bija ap mums, ka mēs nespējām par tiem runāt. Mēs visi izsaucāmies: "Aleluja! Debesis ir diezgan viegli sasniedzamas," un mēs aizskārām mūsu zelta kokles, liekot skanēt Debesu plašumam.

Aicinājums ceļot

[62] Es atstāstīju šo atklāsmi ticīgajiem Portlendā, kas bija pilnīgi pārlicināti, ka to sniedzis Dievs. Kunga Gars pavadīja liecību un mūžības svinīgums dusēja uz mums. Mani pildīja neizsakāma godbijība, ka Dievs mani, tik jaunu un nespēcīgu, izvēlējies par rīku, lai dotu gaismu Saviem ļaudīm. Kamēr atrados zem Dieva spēka, mani pildīja prieks, jo likās, ka atrodos Debesu brīnišķīgajos pagalmos, kur visapkārt ir svētie eņģeļi, kur valda miers un prieks. Atmosfēra mirstīgās dzīves īstenībai man nozīmēja bēdīgu un rūgtu pārmaiņu.

Otrajā atklāsmē, kas drīz sekoja pirmajai, man rādīja priekšā stāvošos pārbaudījumus un pienākumu iet un stāstīt citiem, ko Dievs man atklājis. Man rādīja, ka manam darbam ļoti pretosies un ka manu sirdi plosīs bailes, bet ka Dieva žēlastība būs pietiekama, lai mani vienmēr uzturētu. Mācības no šīs atklāsmes mani ļoti satrauca, jo tās norādīja manu pienākumu iet ļaudīs un pasludināt patiesību.

Mana veselība bija tik vāja, ka mana miesa bija pastāvīgās ciešanās, un spriežot pēc ārienes, man bija atlicis tikai īss laiks ko dzīvot. Es biju septiņpadsmit gadus veca, maza un trausla, nepieradusi pie sabiedrības, pēc dabas tik kautra un atturīga, ka man bija mokoši sastapt svešiniekus. Es kādas dienas līdz pat vēlai naktij nopietni lūdzu, lai šo nastu man noņemtu un uzliktu kādam citam spējīgākam. Bet pienākuma gaisma nemainījās un eņģeļa vārdi pastāvīgi skanēja manās ausīs: "Dari citiem zināmu, ko es tev esmu atklājis."

[63] Es nevarēju samierināties iziet pasaulē un baidījos sastapt tās izsmieklu un pretestību. Man bija maz pašpaļāvības. Līdz šim, kad Kunga Gars mani bija pārlicinājis par pienākumu, es biju pacēlusies sev pāri, aizmirsdama visas bailes un kautrību, domājot par Jēzus mīlestību un brīnišķīgo darbu, ko Viņš darījis priekš manis. Pastāvīgā pārlicība, ka es pildu savu pienākumu un paklausu Kunga gribai, deva man pašpaļāvību, kas mani pārsteidza. Tādās reizēs es jutos labprātīga darīt vai ciest visu, lai palīdzētu citiem iegūt Jēzus mieru un gaismu.

Bet tagad uzticēto darbu man likās neiespējami veikt, pieņemt to šķita droša neveiksme. Tam sekojošie pārbaudījumi likās vairāk nekā spēju izturēt. Kā es, gados vēl bērns, varētu iet no vienas vietas uz otru, atklājot cilvēkiem svētās Dieva patiesības? Mana sirds sarāvās šausmās no šīs domas. Mans brālis Roberts, divus gadus vecāks par mani, nevarēja mani pavadīt, jo viņam bija vāja veselība un viņa kautrība bija lielāka par manējo. Nekas viņu nepiespiestu uz šādu soli. Tēvam bija jāapgādā ģimene un viņš nevarēja atstāt savu darbu, bet viņš man apgalvoja, ka ja Dievs mani aicinājis strādāt citās vietās, tad Viņš katrā ziņā pašķirs man ceļu. Bet šie iedrošinājuma vārdi manai izmisušajai sirdij sniedza maz mierinājuma. Taka manā priekšā likās nožogota ar grūtībām, kuras es nespēju uzvarēt.

Es ilgojos pēc nāves kā pēc atsvabinātājas no atbildības, kas gūlās uz mani. Saldais miers, kuru tik ilgi biju baudījusi, mani atstāja un izmisums atkal nospieda dvēseli. Visas manas lūgšanas likās veltīgas un ticība bija zudusi. Iepriecinošie, iedrošinošie un norājošie vārdi – visi man bija līdzīgi, jo es domāju, ka tikai Dievs mani var saprast, bet, ka Viņš mani ir atstājis. Ticīgie biedri Portlendā nezināja manu raizēšanos, kas mani ieveda šinī bezcerības stāvoklī, bet viņi redzēja, ka kaut kāda iemesla dēļ mans prāts bija nomākts. Viņi domāja, [64] ka es ar savu izturēšanos grēkoju, ņemot vērā laipno veidu, kādā Kungs pats man ir atklājis.

Es baidījos, ka Dievs pavisam no manis atņēmis Savu labvēlību. Kad pārdomāju gaismu, kas līdz šim bija svētījusi manu dvēseli, tā likās divreiz dārgāka salīdzinot ar tumsu, kas tagad mani apņēma. Mana tēva namā noturēja sapulces, bet manas ciešanas bija tik lielas, ka es tās kādu laiku neapmeklēju. Mana nasta kļuva arvien smagāka, līdz garīgās mokas likās nepanesamas.

Beidzot mani pārlicināja piedalīties kādā no sapulcēm mūsu mājās. Draudze īpaši lūdza par mani. Tēvs Pirsons, kurš manos agrākos piedzīvojumos bija apstrīdējis Dieva spēka atklāsmi uz mani, tagad nopietni lūdza par mani un deva man padomu pakļaut savu gribu Kunga gribai. Līdzīgi maigam tēvam viņš mani mēģināja mierināt un iedrošināt, liekot man ticēt, ka grēcinieku Draugs mani nav atstājis.

Es jutos pārāk vāja un izmisusi, lai sevišķi pūlētos sevis labā, bet mana sirds savienojās ar draugu lūgumiem. Es tagad maz raizējos par pasaules pretestību un jutos labprātīga nest katru upuri, lai tikai Dieva labvēlība atgrieztos pie manis. Kamēr par mani lūdza, biezā tumsa, kas mani apņēma, izklīda un pēkšņi pār mani nāca gaisma. Mans spēks tika atņemts. Likās, ka esmu eņģeļu klātbūtnē.

Viena no šīm svētajām būtnēm atkal atkārtoja vārdus: "Dari to zināmu citiem, ko es tev atklāju!"

Mani ļoti nomāca bailes, ka paklausot pienākuma aicinājumam un rādot, ka esmu no Visaugstākā apveltīta ar parādībām un atklāsmēm priekš cilvēkiem, es varētu padoties grēcīgai sajūsmi un pacelties pāri stāvoklim, kuru man vajadzēja ieņemt un līdz ar to izsaukt pār sevi Dieva dusmas un zaudēt savu dvēseli. Es piedzīvoju vairākus šādus gadījumus, un mana sirds sarāvās no šī smagā pārbaudījuma.

[65] Es tagad lūdzu, ka ja man jāiet un jāstāsta, ko Kungs man rādījis, tad lai Viņš mani pasargā no nepareizas sevis paaugstināšanas. Eņģelis sacīja: "Tavas lūgšanas ir uzklausītas un tiks atbildētas. Ja šis ļaunums, no kā Tu baidies, Tevi apdraudēs, tad Dieva roka tiks izstiepta, lai Tevi izglābtu. Ar sāpēm Viņš vilks Tevi pie sevis un pasargās tavu pazemību. Nes vēsti uzticīgi. Izturi līdz galam un Tu ēdīsi dzīvības koka augļus un dzersi no dzīvības upes."

Kad atkal apzinājos zemes lietas, nodevu sevi Kungam, gatava izpildīt Viņa pavēles, lai kādas tās arī būtu. Kungs pavēra man ceļu iet kopā ar svaini pie māsām Portlendā, 30 jūdzes no mūsu mājām. Tur man bija izdevība liecināt.

Trīs mēnešus mans kaķis un plaušas bija tik slimi, ka es varēju runāt tikai nedaudz un to pašu zemā un aizsmakušā balsī. Sādā stāvoklī es kādā no sapulcēm piecēlos un iesāku runāt čukstus. Tā es turpināju apmēram piecas minūtes. Tad sāpes un traucējošā sajūta rīklē un plaušās izzuda, mana balss kļuva skaidra un stipra, un es gandrīz divas stundas runāju pilnīgi brīvi un viegli. Vēsti beidzot, balss pazuda, līdz kamēr es atkal stāvēju ļaužu priekšā, un tad tika atkārtota tā pati atjaunošana. Jutos pastāvīgi pārliecināta, ka daru Dieva gribu un es redzēju ievērojamus rezultātus, kas pavadīja manas pūles.

Man labvēlīgi pavērās ceļš, lai ietu uz Menas austrumu daļu. Brālis V.Džordans brauca darīšanās uz Oringtonu, māsa viņu pavadīja un mani uzaicināja iet viņiem līdz. Tā, kā es biju apsollījusi Kungam iet pa ceļu, ko Viņš man pavērs es neuzdrošinājos atteikt. Oringtonā es sastapos ar Džeimsu Vaitu. Viņš bija pazīstams maniem draugiem un arī pats iesaistījās pestīšanas darbā.

Dieva Gars pavadīja vēsti, ko es nesu. Sirdis tika iepriecinātas patiesībā un izmisušie tika [66] uzmundrināti un iedrošināti atjaunot savu ticību. Gerlandē no visām malām sapulcējās liels skaits, lai dzirdētu manu vēsti. Bet mana sirds bija ļoti smaga. Es tikko biju saņēmusi vēstuli no mātes, kura mani lūdza atgriezties mājās, jo par mani esot izplatījušās nepatiesas ziņas. Tas bija negaidīts sitiens. Manu vārdu nekad nebija skārusi kāda apkaunojoša ēna un man mana labā slava bija ļoti dārga. Es arī skumu, ka mātei jācieš manis dēļ. Viņas sirds bija saistīta pie bērniem un viņa bija ļoti jūtīga attiecībā uz tiem. Ja būtu kāda izdevība, es nekavējoties dotos mājās, bet tas bija neiespējami.

Manas bēdas bija tik lielas, ka es jutos pārāk nospiesta, lai tajā vakarā runātu. Mani draugi mudināja mani uzticēties Kungam un noslēgumā brāļi lūdza par mani. Drīz Kunga svētības dusēja uz manis un tovakar es ļoti brīvi liecināju. Likās, ka eņģelis stāv man blakus, lai mani stiprinātu. Godības un uzvaras saucieni pacēlās no šīs mājas, un starp mums bija jūtama Jēzus klātbūtne.

Es biju aicināta pretoties dažu ceļiem, kas ar savu fanātismu apkaunoja Dieva lietu. Šie fanātiķi, likās domāja, ka reliģija pastāv lielā uzbudinājumā un troksnī. Viņi runāja tādā veidā, kas aizkaitināja neticīgos un lika tiem naidīgi iztvert viņus un viņu mācības. Pēc tam viņi priecājās, ka cieš vajāšanas. Neticīgie nespēja saskatīt konsekvenci viņu rīcībā. Dažās vietās brāļiem neļāva sapulcēties. Nevainīgie cieta kopā ar vainīgajiem. Bieži šīnī laikā mana sirds bija smaga un bēdīga. Likās nežēlīgi, ka Kristus lietai jācieš no šiem neprātīgiem vīriem. Viņi ne vien izpostīja savas dvēseles, bet uzlika Kunga darbam kauna traipu, ko nevarēja tik viegli noņemt. Sātanam tas patika. Patiesības nonākšana [67] nesvētotu vīru rokās atbilda viņa plāniem. Viņi patiesību sajauca ar maldiem un tad visu kopā samina dubļos. Gavilēdams viņš skatījās uz samulsināto, izkaisīto Dieva bērnu stāvokli.

Vienam no šiem fanātiķiem izdevās pret mani noskaņot manus draugus un pat manus radniekus. Tas notika tādēļ, ka es uzticīgi biju atstāstījusi to, kas man tika rādīts par viņa nekristīgo rīcību, savukrt viņš izplatīja apmelojumus, lai izpostītu manu reputāciju un attaisnotu pats sevi. Mans liktenis šķita grūts. Smagi nospieda mazdūšība un Dieva tautas stāvoklis manī izraisīja tās bailes, ka divas nedēļas es biju slima. Mani draugi domāja, ka es nedzīvošu, bet brāļi un māsas, kas man šīnīs bēdās jūta līdzī satikās, lai par mani lūgtu. Es drīz aptvēru, ka par mani tika pienestas nopietnas, spēcīgas lūgšanas, kas uzvarēja. Stiprā ienaidnieka spēki tika salauzti un es tiku atsvabināta un tūlīt aizrauta atklāsmē. Man šīnī atklāsmē rādīja – ja sajūtu, ka cilvēku iespaids ietekmē manu liecību, man, neņemot vērā, kur atrodos, jāsauc vienīgi uz Dievu un tad tiks sūtīts eņģelis, lai mani glābtu. Man jau

bija sargeņģelis, kas pastāvīgi mani pavadīja, bet, ja nepieciešams, Kungs sūtītu vēl citu, lai mani paceltu pār katru zemes iespaidu.

Atklāsme par jauno zemi

Ar Jēzu priekšgalā mēs visi nokāpām no pilsētas uz šo zemi, uz lielu un varenu kalnu, kas nevarēja Jēzu panest un sadalījās uz pusēm, un tur [68] radās plašs līdzenums. Tad mēs skatījāmies un redzējām lielo pilsētu ar 12 pamatiem un 12 vārtiem, trim katrā pusē, un ar eņģeli pie katriem vārtiem. Mēs visi izsaucāmies: "Pilsēta, lielā pilsēta nāk, tā nāk no Dieva, no Debesīm!" Un tā nonāca vietā, kur mēs stāvējām. Tad mēs apskatījām godības pilnās lietas ārpus pilsētas. Tur es redzēju visskaistākās mājas, kas likās no sudraba, atbalstītas uz četriem pērlēm klātiem pilāriem, pārāk brīnišķīgas, lai uz tām skatītos, kuras apdzīvoja svētie, un kurām bija zelta lievenis. Es redzēju daudzus svētos ieejam savās mājās, noņemam mirdzošos vainagus un noliekam tos uz lieveņa. Tad viņi izgāja laukā pie mājām, lai apstrādātu zemi, ne tā kā mēs šeit strādājam – nē, nē. Brīnišķīga gaisma mirdzēja pār viņu galvām un viņi pastāvīgi slavēja Dievu.

Es redzēju citu lauku, pilnu ar visdažādākajām puķēm, un tās plūcot, es izsaucos: "Tās nekad nenovītīs!" Kā nākošo es redzēju lauku ar garu zāli, pārāk brīnišķīgu, lai uz to skatītos. Tā bija svaigi zaļa, un krāšņi viņojot par godu Ķēniņam Jēzum, tā atstaroja sudrabu un zeltu. Tad mēs iegājām laukā, kas bija pilns ar dažādiem zvēriem – lauvas, jēri, leopardi un vilki – visi bija kopā pilnīgā vienprātībā. Mēs gājām starp tiem un viņi mierīgi mums sekoja. Tad mēs iegājām mežā, ne tumšā, kādi mums ir šeit – nē, nē, bet gaišā, kur viss bija brīnišķīgs. Koku zari šūpojās šurpu turpu un mēs visi izsaucāmies: "Mēs droši dzīvosim tuksnesī un gulēsīmežos!" Mēs izgājām cauri mežiem, jo gājām uz Ciānas kalnu.

Ejot uz priekšu, mēs sastapām pulku, kas arī apskatīja šīs vietas godību. Es pamanīju pie viņu drēbēm sarkanu vīli, viņu vainagi bija spoži, viņu drēbes bija skaidri baltas. Kad mēs viņus sveicinājām, es jautāju Jēzum, kas tie ir. Viņš sacīja, ka tie esot mocekļi, kas Viņa [69] dēļ bija nogalināti. Pie viņiem bija neskaitāms pulks mazu bērnu, arī viņu drēbēm bija sarkana apmale. Ciānas kalns atradās mums tieši priekšā. Kalnā bija brīnišķīgs templis un ap to bija septiņi citi kalni, uz kuriem auga rozes un lilijas. Es redzēju mazos rāpjamos vai pēc vēlēšanās lietojam savus mazos spārnus un lidojam uz kalnu virsotnēm, lai plūktu nekad nevīstošas puķes. Ap templi bija visādi koki, kas rotāja šo vietu – buksusi, priede, egle, eļļas koks, mirte, granātābele un vīģes koks noliecies zem savu augļu svara. Tie piešķīra vietai krāšņumu. Kad mēs gribējām ieiet dievnamā, Jēzus savā mīlīgajā balsī sacīja: "Vienīgi 144000 lai ieiet šinī vietā!" Un mēs saucām: "Aleluja!"

Dievnamu atbalstīja septiņi pilāri, visi no caurspīdīga zelta, klāti ar visbrīnišķīgākajām pērlēm. Brīnišķās lietas, ko es tur redzēju, es nespēju aprakstīt. Ak, kaut es varētu runāt Kānaānas valodā, tad es varētu mazliet pastāstīt par labākas pasaules godību. Tur es redzēju akmens plāksnes, kurās bija iegravēti 144 tūkstošu svēto vārdi ar zelta burtiem.

Aplūkojuši dievnama godību, mēs izgājām, un Jēzus mūs atstāja un aizgāja uz pilsētu. Drīz mēs atkal dzirdējām Viņa mīlīgo balsi sakām: "Nāciet, Mani ļaudis, jūs esat nākuši no lielām bēdām un darījuši Manu prātu, cietuši par Mani, nāciet vakariņās, Es apjozīšos un jums kalpošu." Mēs saucām: "Aleluja! Godība!" un iegājām pilsētā. Tur es redzēju galdu no tīra sudraba, kas bija daudzu jūdžu garš, tomēr mūsu acis to varēja pārskatīt. Es redzēju dzīvības koka augļus, mannu, mandeļus, vīģes, granātābolus, vīnogas un daudz citu augļu. Es lūdzu Jēzu atļaut man ēst šos augļus. Viņš sacīja: "Tagad ne, tie, kas ēd no šīs zemes augļiem, vairs neatgriežas uz zemi. Bet pēc maza brīža, ja būsī uzticīga, Tu varēsi ēst no dzīvības koka augļiem un dzert avota ūdeni. Un,"- Viņš sacīja,- "tev jāatgriežas atpakaļ [70] un jāstāsta citiem, ko Es tev esmu atklājis." Tad kāds eņģelis mani maigi nonesa lejā šinī tumšajā pasaulē. Dažreiz es domāju, ka ilgāk vairs šeit nespēju uzturēties. Visas lietas virs zemes izskatījās tik drūmas. Es šeit jutos ļoti vientuļa, jo biju redzējusi labāku zemi. Ak, kaut man būtu spārni kā balodim, tad es aizlidotu un gūtu atdusu.

Brālis Haidis (*Hyde*), kas bija klāt šinī atklāsmē, sacerēja sekojošu dzejoli, kas publicēts reliģiskos laikrakstos un atradis vietu dažās dziesmu grāmatās. Tie, kas tās izdevuši, lasījuši un dziedājuši, nedomāja, ka dzejolis cēlies no atklāsmes meitenei, sekojot tās pazemīgajai liecībai.

Mēs dzirdējām par spožu, svētu zemi,-
Mēs dzirdējām un mūsu sirdis līksmo,
Jo esam vientuļš svētceļnieku pulks,
Tik noguris, bēdīgs un skumjš.
Mums stāstīja, ka svētiem tur ir mājas,
Nav ilgāk jāpaliek bez pajumtes.
Mums atklāja, cik glītā zeme daiļa,

Kur aiztek dzīvā ūdens upe skaidrā.

Mums stāstīja, kā zaļie lauki vijņo
Par godu Jēzum, lāsta neskarti,
Reiz mežonīgos tuksnešos plaukst rozes,
Slikt krāšņos ziedos dārzi skaistākie.
Un jauki putni koku zaļās lapās,
Skan viņu dziesmas priecīgas un liegas.
Arvien no jauna viņi čivina,
Kā eņģļu arfu skaņas sveicina.

Mēs dzirdējām par palmām, ietēriem un kroņiem,
Un dzidro orķestri baltos tērpos,
Par skaisto pilsētu ar pērļu vārtiem,
Kas visa staro gaismā.
Mēs dzirdējām par eņģeļiem un svētiem
Ar viņu zelta arfām, kā tie dzied.
Par svēto kalnu, dzīvīb's koku,
Un par tā lapām dziedinošajām.

Tās zemes ķēniņš ir skaists,
Viņš ir tās vietas prieks un gaisma.
Mēs redzēsīm Viņu Viņa skaistumā [71]
Un sildīsimies Viņa vaiga smaidā.
Mēs būsim tur pēc maza brīža,
Lai vienotos ar skaidrajiem un svētiem.
Būs palma mums un mantija, un vainags,
Un mūžīgs miers.

Rājiens atturēšana

Ap šo laiku es biju pakļauta smagam pārbaudījumam. Ja uz kādu no sapulcē esošajiem dusēja Dieva Gars un viņš pagodināja Dievu, slavējot, tad daži to nosauca par hipnozi un ja Kungam patika sapulcē dot man atklāsmi, daži sacīja, ka tas ir uzbudinājuma un hipnozes iespaidā. Apbēdināta un izmisusi es bieži nogāju kādā vientuļā vietā, lai izkratītu savu sirdi Tā priekšā, Kas aicina nogurušos un smagu nastu nospieštos nākt pie Viņa un atrast mieru. Kad mana ticība pieķērās apsolījumiem, Jēzus likās esam ļoti tuvu. Debesu maigā gaisma spīdēja ap mani un man šķita, ka esmu sava Pestītāja roku apņemta un saņēmu atklāsmi. Bet, kad es atstāstīju, ko Dievs man vienai atklājis, kur nekāds zemes iespaids nevarēja mani ietekmēt, es biju apbēdināta un pārsteigta, dzirdot dažu norādījumus, ka tie, kas dzīvo vistuvāk Dievam, esot visvairāk pakļauti sātana krāpšanām.

Saskaņā ar šīm mācībām mūsu vienīgā drošība no maldiem būtu palikt tālu no Dieva, atkritušā stāvoklī. Ak, es domāju, vai tad tos, kas godīgi tuvojās Dievam, lai tikai lūgtu Viņa apsolījumus un prasītu pēc pestīšanas, var apvainot par nokļūšanu netīrā hipnozes iespaidā? Vai mēs lūgsim mūsu laipnajam Debesu Tēvam maizi, lai saņemtu vienīgi akmeni vai skorpionu? Šīs valodas ievainoja manu garu un plosīja dvēseli ar stiprām sāpēm, tuvu izmisumam. Daudzi gribēja, lai es ticu, ka nav Svētā Gara un ka visi piedzīvojumi, ko piedzīvojuši Dieva svētie [72] vīri, bija tikai hipnozes iespaids vai sātana krāpšana.

Daži bija pieņēmuši galējus uzskatus no zināmiem Rakstu tekstiem un pilnīgi atturējās no darba un noraidīja visus tos, kas nepieņēma viņu idejas šinī vai citā jautājumā, kas attiecas uz reliģiskajiem pienākumiem. Dievs man atklāja šos maldus atklāsmē un sūtīja mani pamācīt Viņa maldīgos bērnus, bet daudzi no viņiem pilnīgi atmeta vēsti un apsūdzēja mani, ka es piemērojoties pasaulei. Nominālie adventisti mani apsūdzēja fanātismā un nosauca par fanātiķu līderi, ko vajadzētu arestēt.

Tika noteikti dažādi Kunga atnākšanas laiki un uzspiesti brāļiem. Bet Kungs man rādīja, ka tie paies, jo pirms Kristus nākšanas jābūt bēdu laikam un ka katrs noliktais laiks, kas paies, vājinās Dieva ļaužu ticību. Tāpēc mani apvainoja par ļauno kalpu, kas saka: "Mans Kungs kavējas nākt!"

Šie apgalvojumi par noliktajiem laikiem tika iespiesti apmēram 30 gadus atpakaļ un grāmatas, kas tos saturēja, izplatīja visur. Bija daži sludinātāji, kas apgalvodami, ka mani labi pazīstot sacīja, ka es esot nolikusi Kunga nākšanas laiku termiņu pēc termiņa un tā kā šie laiki esot pagājuši, tad manas atklāsmes esot nepareizas. Bez šaubām, šos nepareizos apgalvojumus daudzi uzņēma kā patiesību, bet neviens, kas bija iepazinies ar mani vai maniem darbiem, nevarēja objektīvi sniegt tādu ziņojumu. Šī ir liecība, ko es sniedzu pēc 1844. gada paiešanas. "Noliks termiņu pēc termiņa un tie

paies. Šis termiņu noteikšanas iespaids tieksies iznīcināt Dieva ļaužu ticību." Ja es atklāsmē būtu redzējusi noteiktu laiku un liecinājusi par to, es nebūtu varējusi rakstīt šīm liecībām pretī, ka visi termiņi, kas tiks noteikti paies, jo pirms Kristus [73] atnākšanas jābūt bēdu laikam. Esmu pārliecināta, ka pēdējos 30 gados, tas ir, kopš šī apgalvojuma publicēšanas, es nebūtu noteikusi Kristus nākšanas laiku, jo citādi līdz ar citiem, kurus es norāju, es būtu nosodījusi pati sevi. Līdz 1845. gadam, kad bija pagājis vispārējais gaidīšanas laiks 1844. gadā, man nebija nevienas atklāsmes. Pēc tam man tika rādīts tas, ko šeit paskaidroju.

Un vai šī liecība nav piepildījusi visos sīkumos? Pirmās dienas adventisti bija noteikuši termiņu pēc termiņa, un neievērojot atkārtotās kļūdas, viņi ieguva drosmi noteikt jaunus laikus. Dievs tos nav vadījis. Daudzi no viņiem bija atmetuši pravietisko laiku un noraidījuši pravietojumu piepildīšanos, tāpēc ka 1844. gadā laiks pagāja, neatnesot gaidīto notikumu. Viņi atmata patiesību un ienaidniekam bija spēks vest pār viņiem spēcīgus maldus, tā, ka viņi ticēja meliem. Lielais laika pārbaudījums bija 1843. un 1844. gadā. Visi, kas kopš tā laika noteikuši termiņus, ir piekrāpuši sevi un citus.

Līdz savas pirmās atklāsmes laikam es nevarēju rakstīt. Mana trīcošā roka nespēja stingri noturēt spalvu. Tad atklāsmē eņģelis man pavēlēja atklāsmi pierakstīt. Es paklausīju un rakstīju bez pūlēm. Mani nervi tika stiprināti un roka kļuva stingra.

Man bija liels krusts atstātīt maldīgajiem, kas man tika rādīts attiecībā uz viņiem. Redzēt citu bēdas vai skumjas man sagādāja lielas sāpes. Spiesta ziņot vēstis, es bieži tās mēdzu mīkstināt un cilvēkiem parādīju, cik vien iespējams, labvēlīgākā gaismā, lai pēc tam vienatnē raudātu dvēseles mokās. Es uzlūkoju tos, kam bija jā rūpējas tikai par savām dvēselēm un domāju, ka, ja es būtu viņu stāvoklī, tad es nekurnētu. Man bija grūti atstātīt no Dieva saņemtās skaidrās, griezīgās liecības. Es norūpējusies vēroju rezultātus un ja norātās personas sacēlās pret rājienu un pēc tam [74] pretojās patiesībai, manī modās jautājumi: vai es nodevu vēsti tā, kā vajadzēja? Vai nebija kāds cits ceļš, kā viņus glābt? Un tad tāds izmisums nospieda manu dvēseli, ka es bieži jutu, ka nāve būtu apsveicama un kaps būtu salda atdusas vieta.

Es neaptvēru šādas rīcības briesmas un grēku, kamēr atklāsmē es tiku uzņemta Jēzus klātbūtnē. Viņš mani drūmi uzlūkoja un novērsa seju no manis. Nav aprakstāmas šausmas un bailes, ko es tad sajutu. Es nokritu uz sava vaiga Viņa priekšā, bet man nebija spēka izteikt nevienu vārdu. Ak, kā es ilgojos tikt aplāta un apslēpta no šī briesmīgā un drūmā skatienu! Tad es mazliet varēju aptvert, ko sajūtīs pazudušie, kad viņi kliegs kalniem un klintīm: "Kritiet pār mums un apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēž uz Tā Goda Krēsla un no Tā Jēra dusmības." (Atkl. 6:16*)

Klātesošais eņģelis lika man piecelties un skatu, kuru ieraudzīja manas acis, grūti aprakstīt. Manā priekšā bija pulks, kuru mati un drēbes bija saplēsti un kuru sejās bija šausmu un izmisuma vaibsti. Viņi nāca tuvu pie manis un savas drēbes berzēja gar manējām. Kad es paskatījos uz savām drēbēm, es redzēju, ka tās bija aptraipītas asinīm. Atkal es nokritu kā mirusi pie manis pavadītāja eņģeļa kājām. Es nespēju lūgt piedošanu un vēlējos būt prom no šīs svētās vietas. Eņģelis mani piecēla kājās un sacīja: "Tagad tas nav tavs gadījums, bet tu redzēji šo ainu, lai zinātu, kādā stāvoklī tu vari nonākt, ja izvairīsies ziņot citiem, ko Kungs tev atklājis. Bet, ja tu būsi uzticīga līdz galam, tu ēdīsi no dzīvības koka augļiem un dzersi dzīvības ūdeni. Tu daudz cietīsi, bet Dieva žēlastība ir pietiekama." Tad es jutos labprātīga darīt visu, ko Kungs no manis prasīs, lai tikai saņemtu Viņa labvēlību un nejustu šo briesmīgo skatienu.

Laulības un sekojošie darbi

[75] 1846. gada 30. augustā es salaulājos ar vecāko Džeimsu Vaitu. Vecākais Vaitis bija ar dziļiem piedzīvojumiem adventes kustībā. Dievs svētīja viņa patiesības pasludināšanas darbu. Mūsu sirdis vienotās lielajā darbā un mēs kopā ceļojām un strādājām, lai glābtu dvēseles.

Darbu uzsākām bez līdzekļiem, ar dažiem draugiem un sliktu veselību. Mans vīrs bija mantojis spēcīgu organismu, bet viņa veselība bija nopietni vājināta, uzticīgi mācoties skolā un lasot lekcijas. Es jau no bērnības cietu vājas veselības dēļ kā jau to esmu atstājusi. Tādā stāvoklī, bez līdzekļiem, ar nedaudziem, kas bija vienādos uzskatos ar mums, bez papīra, bez grāmatām, mēs devāmies mūsu darbā. Tajā laikā mums nebija arī lūgšanas nami. Un ideja par telts lietošanu mums neienāca prātā. Vislielākais vairumu masu sapulču tika noturētas privātās mājās. Mūsu sanāksmes bija mazas. Reti kāds ienāca mūsu sapulcēs, izņemot adventistus, vienīgi tad, kad viņus pievilka ziņkāre dzirdēt sievieti runājam.

Sākumā es kautrējos atklāti runāt. Ja man bija pārliecība, tad tā man tika dota no Svētā Gara. Ja es runāju brīvi un spēcīgi, tad tas man bija Dieva dots. Sapulces notika tā, ka parasti piedalījāmies mēs

abi. Mans vīrs runāja par mūsu doktrināro mācību, tad sekoja mani ievērojami garie aicinājumi, kausējot ceļu sapulcēto jūtās. Tā mans vīrs sēja un es laistīju patiesības sēklu un Dievs audzināja.

1846. gada rudenī mēs sākām ievērot Bībeles Sabatu un to mācīt un aizstāvēt. Pirmo reizi mana [76] uzmanība tika pievērsta Sabatam tā paša gada sākumā, kad es apmeklēju *New Bedford*, Masačusetsas pavalsti. Tur iepazinos ar vecāko Džozefu Bētu, kas jau agrāk bija pieņēmis adventes ticību un bija aktīvs darbinieks. Vecākais B. turēja Sabatu un parādīja tā svarīgumu. Es nesapratu tā nozīmi un domāju, ka vecākais B. maldās, kavējoties pie ceturta baušļa vairāk kā pie pārējiem deviņiem. Bet Kungs man rādīja Debesu svētnīcu. Dieva templis bija atvērts Debesīs, un es redzēju Dieva šķirstu, pārklātu ar žēlastības vāku. Divi eņģeļi stāvēja katrs savā šķirsta galā ar izplestiem spārniem pār žēlastības vāku un pret to pavērstām sejām. Mani pavadošais eņģelis sacīja, ka tie pārstāv visu Debesu pulku, kas godbijībā uzlūko ar Dieva pirkstu rakstītos svētos likumus. Jēzus pacēla šķirsta vāku un es redzēju akmens plāksnes, uz kurām bija rakstīti desmit baušļi. Es biju pārsteigta, kad redzēju ceturto bausli 10 priekšrakstu centrā, apņemtu ar maigu gaismas loku. Eņģelis sacīja: "Tas ir vienīgais no desmit baušļiem, kas parāda, ka dzīvais Dievs ir radījis debesis un zemi un visas lietas. Kad tika likti Zemes pamati, tad lika pamatus arī Sabatam."

Man rādīja, ka, ja Sabats vienmēr būtu ievērots, tad nekad nebūtu bijuši neticīgie vai ateisti. Sabata ievērošana pasargātu pasauli no elku kalpošanas. Ceturtais bauslis ir samīdīts; tāpēc mēs esam aicināti izlabot plaisu likumā un noliekties par kājām samīto Sabatu. Grēka cilvēks, kas paaugstinājis sevi pār Dievu un pārmainījis laikus un likumus, Sabatu pārcēlis no septītās uz pirmo nedēļas dienu. To darot, viņš ir radījis plaisu Dieva likumā. Tagad pirms lielās Dieva dienas ir sūtīta vēsts, lai brīdinātu ļaudis atgriezties [77] pie padevības Dieva likumam, ko antikrists ir salauzis. Ar pamācībām un piemēru ir jāvērs uzmanība uz plaisu likumā. Man rādīja, ka trešais eņģelis, kas pasludināja Dieva pavēles un Jēzus ticību, pārstāv ļaudis, kas pieņem Viņa vēsti un paceļ brīdinošu balsi pasaulei, lai tie kā acuraugu tur Dieva baušļus un ka, atbildot šim brīdinājumam, daudzi pieņems Kunga Sabatu.

Kad mēs saņēmām gaismu par ceturto bausli, Manā bija apmēram 25 adventisti, kas turēja Sabatu, bet viņi bija tik pretrunīgi domās par citiem mācību punktiem un tā izkaisīti, ka viņu ietekme bija maza. Citās Jaunanglijas daļās bija apmēram tāds pats skaits un tie atradās līdzīgā stāvoklī. Likās, ka mūsu pienākums ir viņus bieži apmeklēt mājās un stiprināt Kungā un Viņa patiesībā. Tā kā viņi bija tik izkaisīti, mums ļoti daudz laika bija jāpavada ceļā. Līdzekļu trūkuma dēļ mēs izmantojām lētāko privāto transportu, otrās klases vagonus un apakšējo klāju uz tvaikoņiem. Manā vājājā stāvoklī ceļošana ar privāto transportu bija visērtākā. Otrās klases vagonos mūs parasti ietina tabakas dūmi, kuru ietekmē es bieži ģību. Uz tvaikoņiem apakšējā klājā mēs tāpat cietām no tabakas dūmiem, bez tam no kuģa apkalpes un ceļojošas zemās sabiedrības rupjajām sarunām un lādēšanās. Naktī gulējām uz cietas grīdas vai preču kastēm, vai labības maisiem, ar ceļa somām spilvena vietā un apsegušies ar mēteļiem un lakatiem. Ja ziemā sala, tad lai sasildītos, staigājām pa klāju. Kad vasarā nomāca karstums, gājām uz augšējā klāja, lai ieelpotu vēso nakts gaisu. Tas man bija ļoti nogurdinoši, īpaši ceļojot ar zīdaiņi [78] uz rokām. Šis dzīvesveids nebija mūsu izvēle. Dievs mūs aicināja mūsu nabadzībā un veda caur bēdu cepli, lai dotu mums vērtīgus piedzīvojumus un piemēru citiem, kas vēlāk pievienosies mums darbā.

Mūsu Meistars bija ciešanu Vīrs. Viņš pazina bēdas un tie, kas cieš ar Viņu, valdīs ar Viņu. Kad Kungs parādījās Saulam un viņš atgriezās, Viņš Saulam nesacīja, cik daudz labuma viņš baudīs, bet gan cik daudz cietīs Viņa Vārda dēļ. Ciešanas ir bijušas Dieva kalpu daļa no mocekļa Ābela dienām. Vectēvi cieta par uzticību Dievam un par paklausību Viņa likumiem. Lielais draudzes Vadītājs cieta mūsu dēļ. Cieta viņa pirmie apustuļi un pirmā draudze. Miljoni mocekļu cieta, reformatori cieta. Un kāpēc lai mēs, kam ir laimīgā cerība uz nemirstību tikt uzņemtiem, Kristum parādoties, vairāmies no ciešanu dzīves? Ja būtu iespējams dzīvības koku Dieva paradīzē sasniegt bez ciešanām, mēs tik ļoti nepriecātos par atalgojumu, par kuru nebūtu cietuši. Mēs atrautos no godības, mēs kaunētos to klātbūtnē, kas ir cīnījušies labo cīņu un tecējuši ar pacietību un satvēruši mūžīgo dzīvību. Bet tur nebūs neviena, kas līdzīgi Mozum nebūs izvēlējis ciest kaunu ar Dieva ļaudīm. Praviētis Jānis redzēja daudz atpestīto un jautāja, kas tie ir. Nekavējoties nāca atbilde: "Sie ir tie, kas nākuši no tām lielām bēdām un savas drēbes ir mazgājuši un savas drēbes ir balinājuši iekš ta Jēra asinīm." (Atkl. 7:14*)

Kad mēs sākām nest gaismu par Sabatu, mums nebija skaidrs, noteikts priekšstats par trešā eņģeļa vēsti Atkl. 14:9–12. Mūsu liecības nasta, nākot ļaužu priekšā, bija tāda, ka otrā lielā adventes kustība bija no Dieva, ka pirmā un otrā vēsts ir [79] pagājuši un ka jānes trešā. Mēs redzējām, ka trešā eņģeļa vēsts noslēdzās ar vārdiem: "Se ir to svēto pacietība! Se ir tie, kas tos Dieva baušļus tur un Jēzus ticību." (Atkl. 14:12) Un mēs tik skaidri redzējām, kā tagad redzam, ka šie pravieša vārdi liek priekšā Sabata reformu, bet ko nozīmē vēsti pieminētā zvēra pielūgšana, un kas ir zvēra tēls un zīme, par to mums nebija noteikta viedokļa.

Dievs ar Svēto Garu lika gaismai spīdēt tālāk uz saviem kalpiem un šis jautājums viņu saprašānai pakāpeniski atklājās. Bija vajadzīgs daudz pētījumu un nopietnu pūļu, lai izpētītu notikumu ķēdes. Rūpīgs, nepārtraukts, nemiera un satraukuma pilns darbs ir turpinājies, kamēr mūsu vēsts lielās patiesības, skaidras, saskanīgas un savstarpēji saistītas – pilnīgā veidā ir dotas pasaulei.

Es jau stāstīju par savu pazišanos ar vecāko Bētu. Es atklāju, ka viņš ir īsts kristietis, pieklājīgs un laipns. Viņš pret mani izturējās tik maigi, it kā es būtu viņa paša bērns. Pirmo reizi dzirdot mani runājam, viņš izrādīja dziļu interesi. Kad es biju beigusi runāt, viņš piecēlās un sacīja: "Es esmu neticīgais Toms. Es neticu atklāsmēm. Bet, ja es varētu ticēt, ka liecība, kuru māsa šovakar atstāstīja, ir patiešām Dieva balss, es būtu laimīgākais cilvēks starp dzīvajiem. Mana sirds ir dziļi aizkustināta. Es ticu, ka runātāja ir patiesa, bet nevaru izskaidrot viņai rādītās brīnišķās lietas, ko viņa mums pastāstīja."

Dažus mēnešus pēc laulībām es ar savu vīru apmeklēju konferenci Topšēmā, Menas pavalstī, kur piedalījās arī vecākais Bēts. Viņš tad pilnīgi neticēja, ka manas atklāsmes ir no Dieva. Šī sapulce bija ļoti interesanta. Dieva Gars dusēja uz manis, es biju iegrimusi atklāsmē, kas atklāja man Dieva godību un pirmo reizi es redzēju citas planētas. Atklāsmē beidzoties, es atstāstīju, ko biju redzējusi. Vecākais Bēts tad jautāja, vai es esot mācījusies astronomiju. Es pateicu, kad nekad agrāk nebiju ielūkojusies [80] astronomijā. Viņš sacīja: "Tas ir no Kunga!" Es nekad agrāk nebiju viņu redzējusi tik brīvu un laimīgu. Viņa seja staroja Debesu gaismā un viņš spēcīgi aicināja un pamudināja draudzi.

No konferences es ar savu vīru atgriezos Gorhamā, kur tad dzīvoja mani vecāki. Tur es ļoti saslimu un ārkārtīgi cietu. Mani vecāki, vīrs un māsa vienojās līgšanā par mani, bet es cietu trīs nedēļas. Es bieži zaudēju samaņu kā mirusi, bet pēc lūgšanām atkal atspirgu. Manas sāpes bija tik lielas, ka es lūdzu ap mani esošos nelūgt par mani, jo es domāju, ka viņu lūgšanas paildzina manas ciešanas. Mūsu kaimiņi sacīja, ka es miršu. Kādu laiku Kungs pārbaudīja mūsu ticību. Beidzot, kad mani draugi atkal vienojās lūgšanā par mani, Dieva spēks dusēja uz brāļa, kas nesa vissmagāko nastu, viņš piecēlās no lūgšanas, nāca pāri istabai un uzlika savas rokas man uz galvas sacīdams: "Māsa Elena, Jēzus Kristus dara tevi veselu" un atkrita atpakaļ, Dieva spēka skārts. Es ticēju, ka tas bija Dieva darbs un sāpes mani atstāja. Mana dvēsele bija piepildīta ar pateicību un mieru. Mana sirds valoda bija: "Mums nav citas palīdzības, kā tikai Dievā. Mēs varam būt mierā, vienīgi dusot Viņā un gaidot uz Viņa pestīšanu."

Nākošajā dienā bija stipra vētra un neviens no kaimiņiem nenāca uz mūsu māju. Es spēju sēdēt dzīvojamā istabā un tā kā kāds bija redzējis manas istabas atvērto logu, viņi domāja, ka es esmu mirusi. Viņi nezināja, ka Lielais Ārsts bija žēlīgi ieņācis mājoklī, aizdzinis slimību un mani atbrīvojis. Nākošajā dienā mēs nobraucām 38 jūdzes uz Topšemu. Manam tēvam jautāja, kad būs bērns. Tēvs jautāja: "Kādas bēres?" Atbilde bija: "Jūsu meitas bēres". Tēvs atbildēja: "Viņu ir dziedinājušas ticības lūgšanas un viņa ir ceļā uz Topšemu".

Dažas dienas pēc tam ceļā uz Bostonu mēs iekāpām tvaikonī Portlendā. Sacēlās nikna vētra un mēs [81] atradāmies lielās briesmās. Kuģis briesmīgi šūpojās un vilņi sitās kajītes logos. Sievietes bija ļoti izbijušās. Daudzas nožēloja savus grēkus un sauca uz Dievu pēc žēlastības. Citas piesauca jaunavu Mariju, lai tā viņus pasargā, kamēr citas svinīgi zvērēja Dievam, ka, ja viņas sasniegs zemi, tad veltīs savu dzīvi kalpošanai Viņam. Tā bija šausmu un izmisuma aina. Kuģim šūpojoties, kāda sieviete pagriezās pret mani un sacīja: "Vai jūs nebaidāties? Es domāju, ka mēs tiešām nekad nerasnīsim zemi." Es viņai sacīju, ka Kristus ir mans patvērumš un ka, ja mans darbs nav padarīts, tad visi okeāna ūdeņi nevar mani noslīcināt. Mana cerība bija Dievs. Viņš mūs droši novedīs uz zemes, ja tas būs Viņam par godu.

Šinī laikā es augsti vērtēju kristieša cerību. Aina manā priekšā dzīvi atsauca prātā Kunga ugunīgo dušmu dienu, kad viņa dusmu vētra nāks pār nabaga grēcinieku. Tad atskanēs rūgti kliedzieni, grēku nožēla un lūgumi pēc žēlastības, līs asaras, bet būs par vēlu. "Kad Es nu saucu un jūs kavējāties uz klausīt mani, kad Es izstiepju tagad Savu roku un neviens neliekas par to ne zinīs un kad jūs nīcināt Manus padomus un nebēdājat par Manu pārmācību, tad Es smiešos par jums, kad jums nelabi klāsies un zobošos par jums, ja jums pienāks tas, no kā jūs bīstaties." (Sal. pam. 1:24–26)

Pateicoties Dieva žēlastībai, mēs visi droši sasniedzām krastu. Bet daži pasažieri, kas vētrā ļoti baidījās neatsaucās uz to, viņi sajuta tikai atvieglojumu. Kāda, kas bija svinīgi solījusies, ka, ja viņa tiks pasargāta un redzēs zemi, tad kļūs kristiete, tagad, atstājot kuģi, zobgalīgi izsauca: "Slava Dievam, es priecājos, ka varu atkal kāpt uz zemes". Es aicināju, lai viņa atceras savu pirms dažām stundām doto zvērestu Dievam. Bet viņa ar nīcinošu smīnu no manis novērsās. Man radās sāpīgs iespaids par atgriešanos uz nāves gultas. Daži kalpo sev un sātanam visu savu dzīvi un tad, kad

slimība viņus nomāc un baismīga nedrošība ir viņu priekšā, viņi [82] it kā nožēlo savus grēkus un varbūt saka, ka ir labprātīgi mirt un viņu draugi tic, ka viņi ir patiesi atgriezušies un gatavi Debesīm. Bet, ja viņi atveseļotos, ir tikpat nepaklausīgi kā vienmēr. Es atcerējos Sal. pam. 1:27,28: "Un kad pār jums nāks kā vētra tas, ko jūs baidāties un jūsu nelaime jums ies pāri kā negaiss, un kad jūs vispārīgi pārņems likstas un bēdas, tad viņi Mani sauks, bet Es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs Mani un neatradīs".

1847. gada 26. augustā Gorhamā, Menas pavalstī, piedzima mūsu vecākais dēls Henrijs Nikols Vaits. Oktobrī br. un m. Hovlandi Topšemā laipni mums piedāvāja sava mājokļa daļu, ko mēs priecīgi pieņēmām un aizņēmušies mēbeles iesākām mājsaimniecību. Mēs bijām trūcīgi un reizēm bija pat ļoti grūti. Mēs bijām apņēmušies palikt neatkarīgi un uzturēt sevi, un iegūt kaut ko, ar ko palīdzēt citiem. Mēs nebijām bagāti. Mans vīrs strādāja ļoti smagi, laužot akmeņus dzelzceļam, bet nevarēja saņemt to, kas viņam par darbu pienācās. Br. un m. Hovlandi brīvi dalījās ar mums, kad vien viņi varēja, bet arī viņiem bija grūti apstākļi. Viņi pilnīgi ticēja pirmajai un otrajai vēstij un bija bagātīgi devuši no sava īpašuma, lai veicinātu darbu, kamēr bija kļuvuši atkarīgi no sava ikdienas darba.

Mans vīrs atstāja dzelzceļu un ar cirvi gāja strādāt mežā. Ar pastāvīgām sāpēm sānos viņš strādāja no agra rīta līdz vēlam vakaram, lai nopelnītu ap 15 centu dienā. Stipri sāpju dēļ viņš naktīs nevarēja gulēt. Mēs nezaudējām drosmi un uzticējāmies Kungam. Es nekurnēju. Rītos es biju pateicīga Dievam, ka Viņš pasargājis naktī un vakaros pateicīga par apsardzību dienā. Kādu dienu, kad mūsu pārtikas krājumi bija izsīkuši, mans vīrs gāja pie darba devēja, lai dabūtu naudu vai pārtiku. Tā bija vētrains diena un viņš lietū nogāja trīs jūdzes [83] turp un atpakaļ. Viņš uz savas muguras atnesa pārtikas maisu, sasietu nodalījumos, šādā veidā iziedams cauri Bransvikas ciemam, kur bieži bija sludinājis. Kad viņš ļoti noguris atnāca mājās, mana sirds pagura. Manas pirmās domas bija, ka Dievs mūs atstājis. Es sacīju vīram: "Vai mēs pie tā esam nonākuši! Vai Kungs mūs atstājis?" Es nevarēju atturēt asaras un skaļi raudāju stundām ilgi, kamēr noģību. Par mani lūdza. Kad es atkal elpoju, es jutu Dieva Gara uzmundrinošo ietekmi un nožēloju, ka biju kritusi izmisumā. Mēs vēlējamies paklausīt Kristum un būt Viņam līdzīgi. Bet dažreiz mēs saļimstam pārbaudījumos un attālināmies no Viņa. Ciešanas un bēdas nes mūs tuvāk Jēzum. Ceplis atņem sārņus un dara zeltu spožu.

Šinī laikā man rādīja, ka Kungs mūs pārbaudījis mums par labu, lai mūs sagatavotu strādāt priekš citiem. Viņš satraucis mūsu līgzdu, lai mēs neiemilētu ērtības. Mūsu uzdevums bija strādāt priekš dvēselēm. Ja mēs būtu pārtikuši, māja būtu tik patīkama, ka mēs ne labprāt to atstātu. Pār mums pieļāva nākt bēdām, lai mūs sagatavotu vēl lielākiem sarežģījumiem, ar ko būs jāsastopas ceļojumos. Drīz mēs saņēmām vēstules no brāļiem dažādos štatos, kas mūs aicināja viņus apmeklēt, bet mums nebija līdzekļu ceļam. Mūsu atbilde bija – ceļš mūsu priekšā nav atvērts. Es domāju, ka ceļot ar bērnu man būs neiespējami. Mēs negribējām būt atkarīgi un mums taupīgi bija jādzīvo līdzekļu robežās. Nolēmām labāk ciest, nekā nonākt parādos. Es atļāvos sev un savam bērnam katru dienu puslitra piena. Kādu rītu, iekams vīrs aizgāja uz darbu, viņš atstāja man deviņus centus, par ko trim dienām nopirkt pienu. Man vajadzēja izšķirties, vai pirkt pienu sev un bērnam, vai dabūt viņam priekšautiņu. Atteicos no piena un nopirku drēbi priekšautiņam, lai apsegtu bērna kailās rokas. [84]

Mazais Henrijs drīz ļoti saslima un stāvoklis tik strauji pasliktinājās, ka mūs tas pamatīgi uztrauca. Viņš gulēja trulā stāvoklī, elpoja ātri un smagi. Mēs devām zāles, bet bez sekmēm. Tad atsaucām piedzīvojušu cilvēku, kam bija pieredzes slimības noteikšanā. Viņš sacīja, ka bērna atveseļošanās ir apšaubāma. Mēs par viņu bijām lūguši, bet pārmaiņu nebija. Mēs bijām aizbildinājušies ar bērnu, ka nevaram ceļot un strādāt citu labā un mēs baidījāmies, ka Kungs viņu atņems. Vēlreiz mēs nācām Kunga priekšā, lūgdami, lai Viņš apžēlojas par mums un taupa mazā bērna dzīvību un svinīgi solījāmies paši sev, iet uz priekšu, uzticoties Dievam, kur vien Viņš mūs sūtīs.

Mūsu lūgšanas bija dedzīgas un izmisuma pilnas. Ticībā mēs piekērāmies Dieva apsolījumiem un ticējām, ka Viņš dzird mūsu saukšanu. Gaisma no Debesīm izlauzās cauri mākoņiem un spīdēja uz mums. Mūsu lūgšanas žēlīgi bija atbildētas. No tās stundas bērns sāka atveseļoties.

Topšemā mēs saņēmām vēstuli no brāļa Čemberlēna no Konnektikutas, kas aicināja mūs apmeklēt konferenci šajā štatā 1848. gada aprīlī. Nolēmām iet, ja tikai varētu iegūt līdzekļus. Mans vīrs norēķinājās ar darba devēju un izrādījās, ka viņš ir parādā 10 dolārus. Ar pieciem no tiem es iegādājos visnepieciešamākās drēbes un tad salāpīju vīra mēteli, kurš bija tā noplisis un salāpīts, ka piedurknēs bija grūti pasacīt, no kādas drēbes tas šūts. Lai nokļūtu Dorčesterā, Masačusetsas pavalstī, mums atlika 5 dolāri. Mūsu ceļa soma saturēja gandrīz visu, kas mums vīrs šīs zemes piederēja, bet mēs priecājāmies par iekšējo mieru un skaidro sirdsapziņu. To mēs vērtējām vairāk par zemes ērtībām. Dorčesterā mūs uzaicināja br. Nikola mājās, un dodoties prom, māsa N. pasniedza manam vīram 5 dolārus, kas sedza ceļa izdevumus līdz Midltaunai, Konnektikutas pavalstī.

Šinī pilsētā mēs bijām svešinieki un nekad nebijām redzējuši kādu no brāļiem šinī štatā. Mums bija atlikuši 50 centi. Mans vīrs neuzdrošinājās tos izlietot ratu irēšanai. Viņš pārmeta pār pleciem ceļasomu ar [85] uzturu un mēs gājām uzmeklēt kādu no mūsu ticības biedriem. Drīz mēs atradām br. C. kurš mūs pieņēma savā mājā.

Sanāksmi noturēja Rokki-Hillā, lielā neizbūvētā istabā Br. Beldena mājās. Sanāca apmēram 50 brāļi, bet viņi visi vēl nebija pilnīgi izšķīrušies par patiesību. Sapulce bija interesanta. Br. Bēts sniedza skaidru gaismu par baušļiem un spēcīgās liecības pārliedzināja par to svarīgumu. Vārdam bija iespaids, nostiprināt tos, kas jau bija patiesībā un pamodināt tos, kas vēl nebija pilnīgi izšķīrušies.

Nākošajā vasarā bijām uzaicināti sastapties ar brāļiem Ņujorkas štatā. Ticīgie bija trūcīgi un nevarēja apsolīt daudz darīt, lai segtu mums ceļa izdevumus. Mums pašiem nebija līdzekļu ceļošanai. Vīra veselība bija vāja, bet viņam pavērās ceļš strādāt pie siena novākšanas un viņš nolēma mēģināt. Šķita, ka mums jādzīvo no ticības. Rītos pieceļoties, mēs zemojāmies pie gultas un lūdzām Dievu, lai Viņš dod mums spēku strādāt visu dienu. Mēs neapmierinājāmies, kamēr bijām pārliedzināti, ka Kungs dzirdējis mūsu lūgšanas. Tad mans vīrs gāja, lai pļautu ar izkapti, ne pats savā, bet Kunga spēkā. Vakarā, kad viņš atnāca mājās, mēs atkal lūdzām Dievu pēc spēka nopelnīt līdzekļus, lai izplatītu Viņa patiesību. Bieži mēs tikām ļoti svētīti. Vēstulē br. Havlendam 1848. gada jūlijā mans vīrs rakstīja: "Dievs dod man spēku smagi strādāt visu dienu. Slavēts lai ir Viņa Vārds! Es ceru iegūt dažus dolārus, ko izlietot Viņa darbā. Mēs no smagā darba esam cietuši nogurumu, sāpes, izsalkumu, aukstumu un karstumu, pūloties darīt mūsu brāļiem un māsām labu. Mēs esam gatavi ciest vairāk, ja Dievs prasīs. Es priecājos šodien, ka vieglums, prieki un ērtības šinī dzīvē ir upuris uz manas ticības un cerības altāra. Ja mūsu laime pastāv iespējā darīt citus laimīgus, tad mēs patiesi esam laimīgi. Patiesie mācekļi nedzīvos, lai apmierinātu sevi, bet Kristus un Viņa mazo brāļu [86] labā. Viņiem jāupurē sava atpūta, prieki, ērtības, izdevīgums, sava griba, savas pašmīlīgās vēlēšanās Kristus dēļ, vai arī viņi nekad nevaldīs ar Kristu uz Viņa troņa."

Siena pļaujā nopelnītie līdzekļi bija pietiekami, lai apmierinātu mūsu patreizējās vajadzības un lai samaksātu izdevumus braukšanai uz Ņujorkas štata rietumiem un atpakaļ.

Mūsu pirmā sanāksme Ņujorkā tika noturēta Volnejā, kāda brāļa šķūnī. Piedalījās apmēram 35 cilvēki, visi, ko šajā štata daļā varēja sapulcināt. Bet no šī skaita tikai divu nostāja bija atzīstama. Daži atradās nopietnos maldos un katrs enerģiski uzspieda savus uzskatus, paziņojot, ka tie saskan ar Rakstiem.

Šis nepierastās domstarpības mani smagi nospieda un man likās, ka Dievam tika laupīts gods un zem šīs nastas es zaudēju samaņu. Daži baidījās, ka es mirstu, bet Kungs paklausīja savu kalpu lūgšanas un es atguvu samaņu. Debesu gaisma dusēja pār mani un es drīz biju atraisīta no zemes lietām. Mani pavadošais eņģelis rādīja man dažus klātesošo maldus un arī patiesību pretstatā viņu maldiem. Sie pretrunīgie uzskati, kas kā viņi domāja, esot saskaņā ar Biblii, saskaņēja vienīgi ar viņu domām par Biblii. Viņiem vajadzēja atstāt savus maldus un pievienoties trešā eņģeļa vēstij. Mūsu sapulce noslēdzās ar uzvaru. Patiesība uzvarēja. Brāļi atsaucās no saviem maldiem un savienojās ar trešā eņģeļa vēsti. Dievs viņus ļoti svētīja un daudzus pievienoja viņu skaitam.

No Volnejas mēs devāmies uz Portgibsonu, lai apmeklētu sapulci br. Edsona šķūnī. Tur bija klāt tādi, kas mīlēja patiesību, bet klausījās un glabāja maldus. Pirms sapulce noslēdzās, Kungs apņēma mūs ar savu spēku. Man atkal atklāsmē rādīja, cik svarīgi brāļiem Rietumņujorkā atstāt savas domstarpības un savienoties Bībeles patiesībā. Mēs atgriezāmies Midltaunā, kur pa ceļojuma laiku bijām [87] atstājuši savu bērnu. Un tagad tas mums likās sāpīgs pienākums. Mēs jutām, ka dvēseļu labā mums jāupurē mūsu mazā Henrija sabiedrība un ka bez atlikuma jānododas darbam. Mana veselība bija vāja un viņš noteikti saņemtu mana laika lielāko daļu. Tas bija smags pārbaudījums, tomēr es neuzdrošinājos atļaut manam bērnam stāvēt manu pienākumu ceļā. Es ticēju, ka Kungs viņu mums pataupīja, kad viņš bija ļoti slim, un ja es ļaušu viņam mani aizkavēt darīt savu pienākumu, Dievs to man atņems. Viena Kunga priekšā ar vislielākajām sāpēm un asarām es nesu upuri un nodevu savu vienīgo bērnu, vienu gadu vecu citai, lai tā vingrinātos mātes jūtās un darītu mātes darbu. Mēs viņu atstājām brāļa Hovlanda ģimenē, kurai mums bija vislielākā uzticība. Viņi bija labprātīgi nest nastas, lai atstātu mūs cik vien iespējams brīvus strādāt Dieva darbā. Mēs zinājām, ka viņi spēs labāk rūpēties par Henriju nekā mēs ceļojot un ka zēnam bija ļoti vēlami iegūt pastāvīgu māju un labu disciplīnu. Bija grūti šķirties no sava bērna. Viņa mazo bēdīgo sejiņu, kādu es to atstāju, nakti un dienu redzēju savā priekšā. Tomēr Kunga spēkā es atrāvu domas no viņa un centos darīt labu citiem. Br. Hovlanda ģimene piecus gadus pilnīgi rūpējās par Henriju.

Publicistika un ceļošana

1849. gada jūnijā mums tika dota iespēja uz kādu laiku apmesties Rokki-Hillā, Konnektikutas pavalstī. Seit 28. jūlijā piedzima mūsu otrais bērns Džeims Edsons (*James Edsons*).

Dzīvojot šinī vietā, mans vīrs jutās pārliecināts, ka viņa pienākums bija rakstīt un izdot tagadējo patiesību. Apņēmieš to darīt, viņš saņēma lielu iedrošinājumu un svētības. [88] Bet līdzekļu trūkums atkal viņu noveda šaubās un nesaprašānā. Bija brāļi, kam piederēja līdzekļi, bet viņi izvēlējās tos paturēt. Beidzot viņš kļuva mazdūšīgs un nolēma meklēt kādu plavu, ko varētu plaut. Kad viņš atstāja māju, nasta uzgūlās man un es zaudēju samaņu. Par mani lūdza un es tiku svētīta un uzņemta atklāsmē. Es redzēju, ka Kungs ir svētījis un stiprinājis manu vīru, strādājot uz lauka, gadu atpakaļ; ka viņš pareizi izlietojis tur nopelnītos līdzekļus un ka jau šai dzīvē viņš saņems simtkārtīgi, un ja paliks uzticīgs, tad arī bagātīgu algu Dieva valstībā; bet tagad Kungs viņam nedos spēku strādāt laukā, jo viņam ir cits darbs. Viņam jāstaigā ticībā, jāraksta un jāizdod tagadējā patiesība. Viņš nekavējoties iesāka rakstīt, un nonācis pie kādas grūtas vietas, viņš sauca uz Kungu, lai Viņš dotu mums izprast Viņa Vārdu patieso nozīmi.

Ap to pašu laiku viņš sāka izdot mūsu laikrakstu: "Tagadējā patiesība" (*"The Present Truth"*). Izdevniecība atradās Midltaunā, astoņas jūdzes no Rokki-Hilas. Viņš bieži devās ar kājām turp un atpakaļ, lai gan tad viņš bija klibš. Kad viņš no izdevniecības atnesa pirmo numuru, mēs visi zemojāmies ap to, ar pazemīgām sirdīm un daudz asarām, lūgdami Kungu ļaut savai svētībai dusēt pār Viņa kalpa vājajām pūlēm. Tad viņš adresēja laikrakstus visiem, kuri, kā viņš domāja, tos lasīs un ceļa somā aiznesa tos uz pastu. Katrs numurs, tika atnests no Midltaunas uz Rokki-Hillu un vienmēr pirms to sagatavošanas pastam mēs tos izklājām Kunga priekšā un dedzīgi ar asarām lūdzām, lai Viņa svētības pavadiņu klusos vēstnešus. Ļoti drīz pienāca vēstules, atnesdamas līdzekļus laikraksta iespiešanai un labas ziņas par daudzām dvēselēm, kas pieņēmušas patiesību.

Iesākot izdevniecības darbu, mēs neizbeidzām patiesības sludināšanas darbu, bet ceļojām no [89] vietas uz vietu, pasludinot mācības, kas mums bija atnesušas tik lielu gaismu un prieku, iedrošinot ticīgos, izlabojot maldus un nokārtojot daudzas lietas draudzē. Lai virzītu uz priekšu izdevniecības darbu un tajā pat laikā turpinātu strādāt dažādās lauka daļās, laikrakstu laiku pa laikam izdevām dažādās vietās.

1850. gadā to izdeva Parīzē, Menas pavalstī. Te to paplašināja un pārmainīja nosaukumu uz tādu, kādu tas nes tagad – "Adventes vēstnesis un Sabata sargs" (*"The Advent Review and Sabbath Herald"*). Šīs lietas piekritēju nebija daudz un pasaulīgās bagātībā viņi bija trūcīgi. Tāpēc mēs bijām spiesti cīnīties ar trūkumu un lielu mazdūšību. Pārmērīgais darbs, rūpes, nemiers, pilnvertīga uztura trūkums, sals mūsu garajos ziemas ceļojumos – manam vīram bija par daudz un zem šīs smagās nastas viņš saņima. Viņš kļuva tik vājš, ka tikko varēja aiziet līdz spiestuvei. Mūsu ticība tika pārbaudīta līdz augstākai pakāpei. Mēs bijām labprātīgi cietuši smagu darbu, trūkumu un ciešanas; tomēr mūsu rīcības motīvus iztulkoja nepareizi un mūs uzskatīja ar aizdomām un greizsirdību. Tikai daži no tiem, kuru labuma dēļ mēs bijām cietuši, likās vērtējam mūsu pūles. Mēs bijām pārāk nomocīti, lai gulētu vai atpūstos. Laiks, kurā mums bija nepieciešams atspirdzināties miegā, bieži tika pavadīts, atbildot uz skaudības radītiem gariem rakstiem un daudzas stundas, kad citi gulēja, mēs izmisumā un ašarās pavadījām Kunga priekšā. Beidzot mans vīrs sacīja: "Sieva, nav vērts mēģināt ilgāk cīnīties. Šīs lietas mani sagrauj un drīz novedīs kapā. Es nevaru tālāk iet. Esmu uzrakstījis paziņojumu avīzes izdevniecībai, ka vairāk nublicēšu." Kad viņš izgāja pa durvīm, lai aiznestu to uz ofisu, es noģību. Viņš atgriezās un lūdza par mani. Viņa lūgšana tika atbildēta, un es atlabu.

Nākošā rītā ģimenes lūgšanā es tiku uzņemta atklāsmē un man tika atklāti šie jautājumi. Es redzēju, ka manam vīram nav jāpārtrauc laikraksta izdošana, jo tieši uz šo soli [90] sātans mēģinājis viņu piespiest. Sātans cenšas strādāt caur saviem aģentiem. Es redzēju, ka izdevniecības darbs mums jāturpina un ka Kungs mūs uzturēs, lai tie, kas uzlikuši mums tādas nastas, saprastu savas rīcības nežēlīgumu un atgrieztos, nožēlojot savu netaisnību, vai arī Dieva dusmas nāks pār viņiem, jo viņi nav runājuši un darbojušies tikai pret mums, bet arī pret Dievu, kas mūs aicinājis piepildīt darbu, ar kuru Viņš vēlējas mūs nodarbināt un ka visas viņu aizdomas, greizsirdība un slepenie iespaidi ir uzticīgi ierakstīti Debesīs un netiks izdzēsti, kamēr katrs, kas bijis šādas rīcības līdzdalībnieks, ieraudzīs savu netaisnību un atgriezīsies katrā solī.

Otru "Vēstnešu" sēriju publicēja Saratogā-Springs, Ņujorkas pavalstī. 1852. gada aprīlī mēs pārcēlāmies uz Ročesteru, Ņujorkas pavalstī. Katrs solis bija jāspēr ticībā. Mēs joprojām bijām nabadzīgi. Bijām spiesti vingrināties pašaieliedzībā un taupībā. Es gribu sniegt īsu izvilkumu no vēstules br. Hovlenda ģimenei 1852. gada 16. aprīlī. "Mēs tagad esam apmetušies Ročesterā. Esam par 175 dolāriem gadā noīrējuši vecu māju. Tepat atrodas spiestuve. Ja tā nebūtu, tad par piemērotu telpu būtu jāmaksā 50 dolāru. Jūs smaidītu, ja varētu paskatīties uz mums un redzētu mūsu mēbeles. Mēs esam nopirkuši divas vecas gultas katru par 25 centiem. Mans vīrs atnesa sešus vecus

krēslus, no kuriem neviens nelīdzinās otram, par ko viņš samaksāja vienu dolāru, un drīz viņš man pasniedza 4 daudz vecākus krēslus bez sēdekļiem, par ko viņš samaksāja 62 centus. Rāmji ir stipri un es esmu ielikusi jaunus sēdekļus. Sviesta cenas ir tik augstas, ka mēs to nevaram nopirkt, ne arī atļauties kartupeļus. Sviesta vietā lietojam mērci un rāceņus kartupeļu vietā. Pirmo maltīti noturējām uz dēļa, novietotu virs divām tukšām miltu mucām. Mēs esam labprātīgi [91] paciest trūkumu, ja tikai Dieva darbs var iet uz priekšu. Mēs ticam, ka Kunga roka mūs ir vadījusi nākt šinī vietā. Te ir liels darba lauks, bet maz strādnieku. Pēdējā Sabatā sapulce bija lieliska. Kungs atspirdzināja mūs ar savu klātbūtni.”

Laiku pa laikam mēs devāmies apmeklēt sanāksmes lauka dažādās daļās. Mans vīrs sludināja, pārdeva grāmatas un strādāja, lai paplašinātu laikraksta apgrozību. Mēs ceļojām ar privātiem satiksmes līdzekļiem un dienas vidū apstājāmies, lai ceļmalā pabarotu zirgu un paši paestu pusdienas. Tad, uzlicis papīru uz mūsu pusdienu groza vāka vai cepures dibena, mans vīrs rakstīja rakstus priekš “Review” un “Instructor”. Kungs ļoti svētīja mūsu darbus, un patiesība saviļņoja daudzas sirdis.

1853. gada vasarā mēs pirmo reizi ceļojām uz Mičiganas štatu. Pēc tam, kad bijām solījušies tur ierasties, mans vīrs saslima ar drudzi. Mēs vienojāmies lūgšanā par viņu, un lai gan viņš atlaba, tomēr bija ļoti nespēcīgs. Mēs bijām lielā nesaprašanā. Vai miesas vājums mūs aizdzīs no darba? Vai sātānam ļaus izmēģināt savus spēkus pie mums un cīnīties par mūsu derīgumu un dzīvību tik ilgi, kamēr vien mēs būsim pasaulē? Mēs ziņājām, ka Dievs var ierobežot sātana spēku. Viņš var pielaist, ka tiekam pārbaudīti bēdu ceplī, bet Viņš izvedīs mūs, šķīstītus un labāk piemērotus darbam.

Vienatnē es atklāju savu dvēseli Dieva priekšā lūgšanā, lai Viņš norāj slimību un stiprina manu vīru panest ceļojumu. Gadījums bija neatliekams un mana ticība stipri pieķērās Dieva apsolījumiem. Es saņēmu pierādījumu, ka, ja mēs dosimies uz priekšu mūsu ceļojumā uz Mičiganu, tad Dieva eņģelis ies ar mums. Kad es atstāstīju vīram savas pārdomas, viņš sacīja, ka arī viņš nācis pie līdzīgas pārliecības, un uzticoties Kungam, mēs nolēmām iet. Ar katru nākošo jūdzi viņš jutās stiprināts. Kungs [92] uzturēja viņu. Kamēr viņš sludināja vārdu, es jutu, ka Dieva eņģeļi stāv viņam blakus un uztur viņu pūlēs.

Šinī ceļojumā mans vīrs daudz pārdomāja par spiritismu un drīz pēc atgriešanās viņš iesāka rakstīt grāmatu “Laika zīmes”. Viņš vēl bija vājš un maz varēja gulēt, bet Kungs bija viņa patvērumš. Kad viņa prāts nonāca, neskaidrā un ciešanu pilnā stāvoklī, mēs zemojāmies Dieva priekšā un savās bēdās saucām uz Viņu. Viņš dzirdēja mūsu sirsnīgās lūgšanas un bieži svētīja manu vīru, ka viņš ar atjaunotu garu turpināja darbu. Daudzas reizes Dienā mēs sirsnīgās lūgšanās griezāmies pie Dieva. Šī grāmata nebija rakstīta viņa paša spēkā.

Ziemā un pavasarī es daudz cietu no sirds slimības. Man gulot bija grūti elpot un es nevarēju gulēt, kamēr nepacēlos gandrīz sēdošā stāvoklī. Es bieži pārstāju elpot un ģību. Uz manas kreisās acs plakstiņa bija uztūkums, kas izrādījās vēzis. Ilgāk par gadu tas pakāpeniski palielinājās, kamēr bija kļuvis ļoti sāpīgs un apgrūtināja redzi. Lasot vai rakstot es biju spiesta slimo aci apsiet. Es baidījos, ka vēzis to neizposta. Es atskatījos uz dienām un naktīm, kas bija pavadītas, piepūlējot acis korektūras sleju lasīšanā, un domāju, ka ja es pazaudēšu savu aci un dzīvību, tad tas būs upuris Dieva darbam.

Šajā laikā Ročesteru apmeklēja slavens ārsts, kas par brīvu deva padomus. Es nolēmu, lai viņš pārbauda manu aci. Viņš domāja, ka satūkums izrādīsies vēzis. Bet, pataustījis manu pulsu, sacīja: “Jūs esat ļoti slima un mirstiet no triekas, iekams šis pampums pilnīgi attīstīsies. Jūsu sirds ir bīstami slima”. Tas mani nepārsteidza, jo es apzinājos, ka bez steidzīgas palīdzības man jāiet kapā. Divas citas sievietes, [93] kas bija nākušas pēc padoma, slimoja ar to pašu slimību. Ārsts sacīja, ka mans stāvoklis esot daudz bīstamāks nekā viņu un ne vairāk kā pēc trim nedēļām mani skaršot paralīze. Es jautāju, vai viņš domā, ka viņa zāles mani dziedinās. Viņš nedeļa lielu drošību. Es pamēģināju zāles, ko viņš izrakstīja, bet nesajutu nekāda labuma.

Apmēram pēc trim nedēļām es pagību un nokritu uz grīdas un paliku gandrīz bez samaņas 36 stundas. Citi baidījās, ka es nedzīvošu, bet atbildot lūgšanai es atkal atdzīvojos. Vienu nedēļu vēlāk tika paralizēta mana kreisā puse. Man bija savāda aukstuma sajūta un nejūtīgums galvā un stipras sāpes denīšos. Mēle likās smaga un stīva. Es nevarēju skaidri runāt. Kreisā roka un visa kreisā puse bija bezspēcīga. Es domāju, ka mirstu un savās lūgšanās es pāri par visu meklēju pierādījumu, ka Kungs mani mīl. Mēnešiem ilgi es biju cietusi pastāvīgas sāpes sirdī un pastāvīgi jutos nospiesta. Es biju mēģinājusi kalpot Dievam, vadoties no pamatlikumiem, bez jūtām, bet tagad es slāpu pēc pestīšanas. Es ilgojos satvert Viņa svētības, neievērojot fiziskās ciešanas.

Brāji un māsas sanāca kopā, lai īpaši lūgtu par mani. Mana vēlēšanās piepildījās, es saņēmu svētību no Dieva un biju pārliecināta, ka Viņš mani mīl. Bet sāpes turpinājās un ar katru stundu es kļuva nespēcīgāka. Atkal brāji un māsas sapulcējās, lai manu gadījumu nestu Kunga priekšā. Es biju tik vāja, ka nevarēju balsi lūgt. Mans izskats, likās, ka vājināja ticību tiem, kas bija ap mani. Tad manā priekšā stājās Dieva apsolījumi, tā kā es tos iepriekš nebiju redzējusi. Man likās, ka sātans cīnās, lai mani atrautu no vīra un bērniem un liktu mani kapā un manī pamodās jautājumi: "Vai tu vari ticēt kailam Dieva apsolījumam? Vai tu vari staigāt ticībā, lai arī kāds būtu ārējais [94] izskats?". Ticība atdzīvojās. Es čukstēju vīram: "Es ticu, ka es atveseļošos". Viņš atbildēja: "Es vēlos kaut es varētu tam ticēt". Es pavadīju šo nakti bez atvieglojuma, tomēr stiprā ticībā pašaudamās uz Dieva apsolījumiem. Es nevarēju gulēt, bet turpināju savas klusās lūgšanas. Tieši pirms rīta es iemigu.

Pamodos, saulei lecot, pilnīgi brīva no sāpēm. Spiediens uz sirdi bija pazudis un es biju ļoti laimīga. Ak, kāda pārmaiņa! Man likās, ka Dieva eņģelis mani bija aizskāris, kamēr es gulēju. Mani pildīja pateicība. Manas lūpas slavēja Dievu. Es pamodināju vīru un pastāstīju brīnišķīgo darbu, ko Kungs pie manis darījis. Sākumā viņš tikko to varēja aptvert, bet kad es piecēlos, apģērbos un staigāju pa māju, viņš līdz ar mani slavēja Dievu. Slimā acs vairs nesāpēja. Dažās dienās pampums pilnīgi pazuda un redze pilnīgi atjaunojās. Darbs bija padarīts.

Atkal es apmeklēju ārstu. Tiklīdz viņš bija pārbaudījis pulsu, viņš sacīja: "Kundze, jūsu organismā notikusi pilnīga pārmaiņa, bet tās divas sievietes, kas bija pie manis pēc padoma, kad jūs te bijāt pēdējo reizi, ir mirušas." Es viņam sacīju, ka viņa zāles nav mani izārstējušas, jo es nevienu no tām nevarēju lietot. Kad es aizgāju, ārsts manam draugam par mani sacīja: "Viņas gadījums ir noslēpums. Es to nesaprotu."

Drīz mēs atkal apmeklējām Mičiganu, un es panesu garu un nogurdinošu ceļojumu pa nelīdzeniem stepju ceļiem un dubju muklājiem, bet mani spēki neizsīka. Mēs jutām, ka Kungs grib, lai apmeklējam Viskonsinu un tad mēs norunājām izbraukt no Džeksonas ar vilcienu desmitos vakarā.

Gatavojoties iet uz vilcienu, mēs jutāmies ļoti svinīgi un iedalījām laiku lūgšanām. Nodevuši sevi Dievam, mēs nevarējām apvaldīt asaras. Dzili svinīgā noskaņojumā aizgājām uz staciju. Iekāpām vilciena priekšējā vagonā, kam ir sēdekļi ar augstām atzveltnēm, cerēdami, ka šonakt varēsīm [95] mazliet pagulēt. Vagons bija pilns un mēs devāmies atpakaļ uz nākošo un tur atradām vietas. Es nenoņēmu savu cepuri kā parasti, kad ceļojām naktī un arī ceļa somu turēju rokās, it kā kaut ko gaidītu. Mēs abi runājām par mūsu vienādajām sajūtām.

Vilciens no Džeksonas bija attālinājies apmēram trīs jūdzes, kad tā gaita kļuva ļoti nevienāda. Tas grūdās atpakaļ un tad rāvās uz priekšu un beidzot apstājās. Es atvēru logu un ieraudzīju, ka gandrīz pie beigām viens vagonš apgāzies. Dzirdēju sāpju vaidus. Bija liels juceklis. Lokomotive bija nomesta no sliedēm, bet vagonš, kurā mēs atradāmies, bija uz sliedēm un no priekšējiem vagoniem to šķīra apmēram simts pēdas. Bagāžas vagonš nebija daudz cietis un mūsu lielā grāmatu soma nebija ievainota. Otrās klases vagonš bija sasists un gabali no tā kā arī pasažieri, bija aizmesti sliedēm abās pusēs. Vagonš, kurā mēs bijām mēģinājuši dabūt vietu, bija stipri sadragāts un viens gals pacēlies pār drupu kaudzi. Savienojums nebija pārlauzts, bet vagonš, kurā mēs atradāmies, bija atvienojies no priekšējā, it kā eņģelis to būtu atšķīris. Cetri bija miruši vai bīstami ievainoti un daudzi bija ļoti cietuši. Mēs jutām, ka Dievs sūtījis eņģeli, lai pasargātu mūsu dzīvības.

Mēs atgriezāmies Džeksonā un nākošajā dienā iekāpām vilcienā uz Viskonsinu. Mūsu apmeklējums šinī štatā bija Dieva svētīts. Mūsu puļņu rezultātā tika atgrieztas dvēseles. Kungs mani stiprināja izturēt nogurdinošo ceļojumu.

1854. gada 29. augustā ar Villija piedzimšanu pieauga mūsu ģimenes atbildība. Šai laikā saņēmām pirmos laikraksta numurus, ko nepareizi sauca "Patiesības Vēstnesis" (*"The Messenger of the Truth"*). Tie, kas mums caur šo laikrakstu cēla neslavu, bija norāti par kļūdām un maldiem. Viņi nepanesa rājienu un vispirms slepeni un pēc tam atklāti izlietoja savu iespaidu pret mums. To mēs būtu pacietuši, bet šie jaunie cilvēki iespaidoja dažus no tiem, kas stāvēja pie mums. Daži, kuriem mēs [96] bijām uzticējušies un kas bija atzinuši, ka mūsu darbi ir ārkārtīgi Dieva svētīti, atrāva savas simpātijas no mums un līdzīgā mērā veltīja tās pretiniekiem.

Kungs man bija rādījis šī grupējuma raksturu un galīgo iznākumu. Viņa dusmas bija uz tiem, kas savienoti ar šo laikrakstu un Viņa roka bija pret tiem. Lai gan kādu laiku viņiem var sekmēties un izdoties piekrāpt dažus godīgus cilvēkus, tomēr patiesība beidzot uzvarēs un katra godīga dvēsele izrausies no krāpnieku varas un skaidra izies no šo jauno cilvēku iespaida. Tā kā Dieva roka bija pret tiem, tiem jāiznīkst.

Mana vīra veselība atkal kļuva ļoti vāja. Viņš cieta no klepus un sāpēm plaušās. Viņa nervu sistēma bija pārpūlēta. Garīgā piepūle, nastas, kuras viņš nesa Ročesterā, darbs izdevniecībā, slimības un nāve ģimenē, līdzjutības trūkums tajos, kas varētu dalīties viņa darbos, līdz ar ceļošanu un sludināšanu viņa spēkiem bija par daudz liela slodze, un tajā brīdī likās, ka dilonis viņu ievēdīs kapā. Tas bija drūms un tumšs laiks. Daži gaismas stari laiku pa laikam izspiedās cauri biežajiem mākoņiem, sniedzot mums mazu cerību, citādi mēs būtu nonākuši izmisumā. Dažreiz likās, ka Dievs bija mūs atstājis.

“Vēstneša” (*Messenger*) grupa par mums izplatīja dažādus melus. Bieži atcerējos dziesminieka vārdus: “Neapskaities par bezdievīgiem, neiekarsies par ļauna darītājiem, jo it kā zāle tie drīz top nocirsti un savītis kā zaļa zāle.” (Ps. 37:1,2- KJV tulk.) Daži šīs lapas rakstītāji pat gaviļēja par mana vīra vājumu, sacīdami, ka Dievs parūpēsies par viņu un novāks no ceļa. Kad viņš to lasīja gulēdams slimš, viņa ticība atjaunojās un viņš izsaucās: “Es nemiršu, bet dzīvošu un izskaidrošu Kunga darbus un varēšu vēl sludināt viņu bērēs.” [97] Likās, ka pār mums pārklājušies vistumšākie mākoņi. Ļauni cilvēki, izlikdamies dievbijīgi, paklausīja sātānam un steidzās kalt melus un vērst savus spēkus pret mums. Ja Dieva lieta būtu tikai mūsu vien, mēs varētu tricēt, bet darbs atradās Tā rokās, kas varēja sacīt: “Neviens nespēj to izraut no Manām rokām!” Mēs zinājām, ka Jēzus dzīvo un valda. Mēs varējām sacīt Kungam: “Tā ir tava lieta, un Tu zini, ka tā nav bijusi mūsu pašu izvēle, bet mēs savu daļu esam darījuši pēc Tavas pavēles!”.

Pārcelšanās uz Mičiganu

1855. gadā brāļiem Mičiganā pavērās ceļš izdevniecību pārvietot uz Betlkrīku. Tai laikā manam vīram bija 2 līdz 3 tūkstoši dolāri liels parāds, un viss, kas viņam, izņemot grāmatas, piederēja, bija rēķini par grāmatām un daži no tiem bija apšaubāmi. Likās, ka darbs apstāsies, pasūtījumu bija maz un neliela apjoma, un viņš baidījās, ka nomirs parādos. Brāļi Mičiganā mums palīdzēja iegūt zemi un uzcelt māju. Dokumenti bija uz mana vārda, tā lai pēc vīra nāves es tos varētu izlietot pēc savas vēlēšanās.

Tās bija skumju pilnas dienas. Es lūkojos uz saviem trim mazajiem zēniem, kas drīz, kā es baidījos, paliks bez tēva, un man uzmācās šādas domas: “Mans vīrs mirs no pārpūlēšanās tagadējās patiesības pasludināšanas darbā, bet kas saprot, ko viņš ir izcietis, nastas, ko viņš gadiem ilgi nesis, un pārmērīgās rūpes, kas salauzušas viņa spēkus un izpostījušas veselību, priekšlaicīgi novedot kapā, atstājot ģimeni bez līdzekļiem un apgādnieka?” Es bieži jautāju, vai Dievs par to nemaz nerūpējas. Vai viņš tam paiet garām neievērojot? Es guvu mieru, zinot, ka ir [98] viens, kas tiesā taisni, un, ka katrs upuris, katra pašaieliedzība, Viņa darba dēļ pārciestās mokas un sāpes ir uzticīgi atzīmētas debesīs un tiks atalgotas. Kunga diena atklās un cels gaismā tās lietas, kas vēl nav darītas skaidras.

Man rādīja, ka Dievs bija nolēmis uzcelt manu vīru pakāpeniski, ka mums jāvingrinās stiprā ticībā, jo katrās mūsu pūlēs sātans mūs nežēlīgi sitīs, ka mums jāskatās pāri redzamajam un jātic. Trīs reizes dienā abi mēs gājām Dieva priekšā un nopietni lūdzām, lai vīrs atveseļotos. Bieži vienu vai otru no mums skāra Dieva spēks. Kungs žēlīgi dzirdēja mūsu nopietnos saucienus, un mans vīrs sāka atspirt. Vairākus mēnešus trīs reizes dienā Debesīs uzkāpa mūsu lūgšanas par veselību, lai varētu darīt Dieva gribu. Sie lūgšanu brīži bija ļoti ilgā. Mēs tikām vadīti Dieva svētajā tuvumā, un mums bija salda savienība ar Viņu. Nevaru labāk attēlot savas jūtas šai laikā, kā tās ir izteiktas sekojošos izvilkmumos no vēstules, ko es rakstīju māsai Hovlandei: “Es esmu pateicīga, ka tagad mani bērni ir pie manis manā uzraudzībā un es viņus labāk varu vadīt pareizā ceļā. Nedēļām esmu jutusi slāpes un izsalkumu pēc pestīšanas, un mēs esam priecājušies gandrīz nepārtrauktā savienībā ar Dievu. Kāpēc mēs paliekam nost no Avota, ja mēs varam nākt un dzert? Kāpēc mēs mirstam bez maizes, kad krātuve ir pilna? Tā tiek sniegta bagātīgi un par velti. Ak, mana dvēsele, mielojies pie tā un dzer ik dienas Debesu priekos! Es neapvaldīšu savu mieru. Dieva slavēšana ir manā sirdī un uz manām lūpām. Mēs varam priecāties mūsu Pestītāja mīlestībā. Mēs varam gaviļēt par Viņa sevišķo godību. Mana dvēsele to liecina. Dārgā gaisma ir izklīdinājusi manu grūtsirdību, un es to nekad neaizmirsīšu. Kungs, palīdzi man to paturēt dzīvā atmiņā. Mostieties, visi mani dvēseles spēki! Mostieties un pielūdziet Pestītāju par Viņa brīnišķo mīlestību!

[99] Dvēseles, kas ir ap mums, ir jāmodina un jāglābj, vai arī tās aizies bojā. Mēs nedrīkstam zaudēt nevienu acumirkli. Mums visiem ir ietekme, kas liecina par vai pret patiesību. Es vēlos nest ar sevi nepāprotamus pierādījumus, ka esmu viena no Kristus mācekļēm. Mēs gribam vēl kaut ko blakus Sabata reliģijai. Mums ir vajadzīgi izdzīvoti pamatlikumi un ik dienas sajast personīgu atbildību. Daudzi no tā izvairās, un auglis ir bezrūpība, vienaldzība, modrības un garīguma trūkums. Kur ir draudzes garīgums? Kur ir vīri un sievas, pilni ticības un Svētā Gara? Mana lūgšana ir: “Sķīsti savu draudzi, ak Dievs!” Mēnešiem es priecājos par brīvību, un esmu nolēmusi apņēmusies kārtot sarunas un visus savus ceļus pareizi Kunga priekšā.

Mūsu ienaidnieki var priecāties. Viņi var runāt rūgtus vārdus un viņu mēles izteikt neslavu, viltu un melus, tomēr tas mūs neizkustinās. Mēs zinām, kam esam ticējuši. Mēs neesam nedz skrējuši nedz strādājuši velti. Nāk atmaksas diena, kad visus iztiesās saskaņā ar miesā darītiem darbiem. Tā ir patiesība, ka pasaule ir tumša. Pretestība var stipri augt. Smējēji un zobgaļi savā netaisnībā var kļūt nekaunīgi. Tomēr mēs netiksim izkustināti, jo mēs paļaujamies uz Visvarenā spēcīgo roku.

Dievs sijā savus ļaudis. Viņam būs tīra un svēta draudze. Mēs nevaram lasīt cilvēka sirdi. Bet Kungs ir paredzējis līdzekļus, lai draudzi uzturētu skaidru. Ir cēlušies samaitāti ļaudis, kas nevar dzīvot kopā ar Dieva tautu. Viņi nicina aizrādījumus un netiks laboti. Viņi varēja pārliecināties, ka viņu cīņa ir netaisna. Viņiem bija laiks nožēlot savus maldus, bet viņu "es" tiem bija par dārgu, lai liktu tam nomirt. Viņi to baroja, un "es" pieauga spēkā, un viņi atšķīrās no Dieva uzticīgajiem ļaudīm, kurus Viņš šķīsta. Mums visiem ir iemesls pateikties Dievam, ka ceļš ir atvērts, lai glābtu draudzi, jo, ja ar mums paliktu šie samaitātie liekuļi, tad pār mums jānāk Dieva dusmām.

[100] Katra godīga dvēsele, ko šiem neapmierinātajiem izdodas piekrāpt, saņems par viņiem patiesu gaismu, jo Debesu eņģeļi ir gatavi viņus apmeklēt, lai apgaismotu saprašanu. Mums nav no kā būties šajā lietā. Tuvojoties spriedumam, visi parādīs savu īsto raksturu un atklāsies, kurai sabiedrībai viņi pieder. Siets sijā. Nesacīsim: "Apturi savu roku, ak Dievs!". Draudzei jātiek šķīstītai, un tīrīšanas darbs notiks. Dievs valda, lai tautas slavē Viņu. Es nemaz nedomāju klusēt. Esmu nodomājusi, būt pareiza un darīt pareizi. Tiesa notiks. Tā atvērs grāmatas, un mūs tiesās pēc mūsu darbiem. Visas nepatiesības, kas izteiktas pret mani, nedarīs mani ne ļaunāku, ne labāku, ja vien tās nevada mani tuvāk Pestītājam.

Kopš mēs pārcēlāmies uz Betlkrīku, Kungs sāka novērst mūsu gūstu. Mičiganā atradām līdzjūtīgus draugus, kas bija gatavi dalīties mūsu nastās un piepildīt mūsu vajadzības. Veci, pārbaudīti draugi centrālajā Ņujorkā un Jaunanglijā, īpaši Vermontā, juta mums līdz mūsu bēdās un bija gatavi mūs atbalstīt. Betlkrīkas sanāksmē 1856. gada novembrī Dievs darbojās priekš mums. Viņu kalpu prāts bija pievērst Dieva draudzes dāvanām. Ja Dieva dusmas bija nākušas pār ļaudīm, tāpēc ka dāvanas bija pamestas novārtā un noniecinātas, tagad bija patīkamas izredzes, ka Viņa labvēlība būs atkal pār mums, ka Viņš žēlīgi atjaunos dāvanas un tās dzīvos draudzē, lai stiprinātu vājos, labotu un norātu maldos. Darbs saņēma jaunu dzīvību, un sludinātāju pūles pavadīja sekmes.

Laikraksti tika pieprasīti, un tas izrādījās tieši tas, kas darbam bija vajadzīgs. "Patiesības Vēstnesis" drīz savu darbību izbeidza, un pretrunīgie gari, kas caur to bija runājuši apklusā. Mans vīrs bija spējīgs samaksāt [101] visus savus parādus. Viņš vairs neklepoja, plaušas un kakls nesāpēja, un viņš pakāpeniski atguva veselību, tā ka viņš viegli varēja runāt trīs reizes Sabatā un vēl pirmajā nedēļas dienā. Šis brīnīšķīgais darbs pie viņa atjaunošanas bija no Dieva, un visa slava pienācās Viņam.

Kad pirms aiziešanas no Ročesteras, mans vīrs kļuva tik nespēcīgs, ka viņš vēlējās atbrīvoties no atbildības par izdevniecības darbu. Viņš ieteica, lai draudze uzņemas darba nastu un lai to vada draudzes izraudzīta izdevniecības komiteja, un lai neviens ar izdevniecību saistītais negūst no tā finansiālu labumu, bet tikai atalgojumu par savu darbu.

Lai gan šim jautājumam atkārtoti tika pievērstā uzmanība, mūsu brāļi neuzsāka nekādu darbību attiecībā uz to līdz 1861. gadam. Līdz pat šim laikam mans vīrs bija izdevniecības nama likumīgais īpašnieks un vienīgais darba vadītājs. Viņš priecājās par aktīvo darba atbalstītāju uzticību, kas uzticēja viņam savus līdzekļus, tos laiku pa laikam ziedojot, kad darba pieaugšana prasīja stiprināt izdevniecības darbu. Lai gan "Review" bieži atkārtoja paziņojumu, ka izdevniecības māja īstenībā ir draudzes īpašums, tomēr, tā kā viņš bija vienīgais likumīgais vadītājs, mūsu ienaidnieki izmantoja izdevību, lai apvainotu viņu spekulācijā, un darīja visu iespējamo, lai kaitētu manam vīram un aizkavētu darba attīstību. Šādos apstākļos 1861. gada pavasarī, saskaņā ar Mičiganas likumiem, viņš organizēja "Septītās dienas adventistu apvienības izdevniecību".

Lai gan rūpes, ko mums sagādāja izdevniecības darbs un citas darba nozares, nesa daudz apjukuma, tomēr bērnu atstāšana citu aprūpē bija pats lielākais upuris, ko no mums prasīja Kunga darbs.

[102] Henrijs bija prom no mums 5 gadus, un Edsons mūsu rūpes sajuta pavisam maz. Gadiem ilgi mūsu ģimene bija ļoti liela un māja kā viesnīca, un mēs daudz laika pavadījām ārpus mājām. Es ļoti vēlējos, lai mani bērni uzaugtu brīvi no ļauniem ieradumiem, un bieži skumu, domājot, cik ļoti mūsu dzīve atšķiras no citu vecāku dzīves, kas nenesa nastas un rūpes, kas varēja vienmēr būt ar saviem bērniem, dot viņiem padomus un pamācīt un kas savu laiku pavadīja gandrīz tikai savās ģimenēs. Un es jautāju, vai Dievs prasa tik daudz no mums un citus atstāj bez nastām? Vai tā ir vienlīdzība? Vai mums tā jāsteidzas no vienām rūpēm pie citām, no vienas darba nozares pie citas, ka bērnu

audzināšanai atliek pavisam maz laika? Daudzas naktis, kamēr citi gulēja, es pavadīju rūgtās asarās.

Es izplānoju dažus labvēlīgākus ceļus priekš saviem bērniem, bet tad radās iebildumi, kas šos manus plānus iznīcināja. Es biju asi jūtīga pret mūsu bērnu kļūdām, un katra viņu nepareizība nesa man tādas sirdssāpes, kas kaitēja veselībai. Esmu vēlējies, lai dažas mātes kādu īsu laiku atrastos apstākļos, kādos es biju gadiem ilgi, tad viņas novērtētu svētības, ko viņas bauda, un spētu labāk just līdzī manās grūtībās. Mēs lūdzām un strādājām priekš mūsu bērniem un apvaldījām viņus. Mēs neatstājām novārtā rīksti, bet, pirms to lietojām, vispirms pūlējāmies, lai liktu viņiem ieraudzīt viņu kļūdas un tad lūdzām ar viņiem. Mēs centāmies, lai mūsu bērni saprastu, ka, atvainojot viņu grēkus, mēs iemantotu Dieva nepatiku. Un mūsu pūles viņu labā bija svētītas. Viņu lielākais prieks bija mums patikt. Viņi nebija brīvi no kļūdām, bet mēs ticējām, ka viņi tomēr bija Kristus ganāmpulka jēri.

1860. gadā pār mūsu sliekšni ienāca nāve. Tika nolauzts [103] mūsu ģimenes koka jaunākais zars. Mazais Herberts, dzimis 1860. gada 20. septembrī, nomita tā paša gada 14. decembrī. Kad šis maigais zars bija nolauzts, neviens nevarēja saprast, kā asiņoja mūsu sirds, izņemot tos, kas saviem mazajiem sekojuši no cerības līdz kapam.

Bet ak, kad 16 gadu vecumā nomira mūsu cēlais Henrijs (Topšēmā, 1863. gada 8. dec.) un mēs vairs nedzirdējām viņa agro dziesmu, mūsu māja kļuva vientuļa. Mēs, vecāki un divi palikušie dēli, sitienu izjutām visasāk. Bet dievs mūs iepriecināja smagajā zaudējumā, un ticībā un drosmē mēs devāmies uz priekšu Viņa dotajā darbā, cerībā sastapt mūsu nāves atrautos bērnus tai pasaulē, kur nekad vairs nebūs ne slimības, ne nāves.

1865. gada augustā mans vīrs pēkšņi tika paralizēts. Tas bija smags sitiens ne tikai man un bērniem, bet arī Dieva darbam. Draudzei tika atrauts mana vīra un mans darbs un sātans triumfēja, redzot patiesības darbu tā aizkavētu. Bet, paldies Dievam, viņam nebija atļauts mūs izpostīt. Pēc 15 mēnešiem, kuros bijām atrauti no katra aktīva darba, mēs vēlreiz kopā atgriezāmies, lai strādātu starp draudzēm.

Pilnīgi pārliecināta, ka mans vīrs, kamēr paliks bezdarbībā, no savas ieilgušās slimības neatveseļosies un ka man pienācis laiks iet tālāk un liecināt ļaudīm, es nolēmu kopā ar savu ļoti nespēcīgo vīru apceļot Ziemeļu Mičiganu lielajā ziemas augstumā. Lai izšķirtos ar tik daudz riskēt, bija vajadzīga liela morāla drosmē un ticība Dievam. Bet es zināju, ka man darāms darbs, un likās, ka sātans nolēmis mani no tā atturēt. Es ilgi gaidīju, kad mūsu gūsts tiks [104] novērsts, un baidījos, ka, kavējoties vēl ilgāk, aizies pazušānā dārgas dvēseles. Palikt ilgāk prom no lauka man šķita ļaunāk par nāvi, un, ja mēs izejam, tad, ļaunākais, mēs varam tikai iet bojā. Tā 1866. gada 19. decembrī mēs atstājām Betlkrīku un sniega vētrā devāmies uz Mičiganu. Mans vīrs 90 jūdzes garo ceļojumu panesa labāk, kā es baidījos, un, likās, sasniegdams galamērķi, jutās tāpat, kā atstādams Betlkrīku.

Šeit iesākās mūsu pirmais sekmīgais darbs pēc viņa slimības. Šeit viņš sāka strādāt kā agrākos gados, lai gan bija daudz vājāks. Viņš runāja 30–40 minūtes Sabata priekšpusdienā un pirmajā nedēļas dienā, kamēr atlikušo laiku izmantoju es un runāju katru dienu pēcpusdienās apmēram pusotras stundas. Mūs klausījās ar vislielāko uzmanību. Es redzēju, ka mans vīrs kļuva stiprāks, skaidrāks un vienotāks savos tematos. Kad kādā gadījumā viņš skaidri un spēcīgi runāja veselu stundu, sajūtot uz sevis darba nastu, kā pirms slimības, manas pateicības jūtas nebija izsakāmas. Es piecēlos sapulcē un gandrīz pusstundu ar asarām acīs mēģināju atrast atbilstošus vārdus, lai to izteiktu. Sapulce bija dziļi aizkustināta. Es biju pārliecināta, ka mums tā bija labāku dienu ausma.

Dieva roka viņa stiprināšanā bija acīm redzama. Iespējams, ka neviens cits, saņēmis tādu sitienu, neatveseļotos. Tomēr briesmīgo paralīzes šoku, kas nopietni skāra smadzenes, Dieva roka no sava kalpa noņēma un dāvāja viņam jaunus miesas un gara spēkus.

Gados, kas sekoja mana vīra dziedināšanai, Kungs atvēra mums plašu darba lauku. Kaut gan sākumā vietu runātāju tribīnē es ieņēmu nedroši, tomēr, kad Dieva aizgādība atvēra man ceļu, man bija pašpaļāvība stāvēt daudzu klausītāju priekšā. Kopā mēs apmeklējām telts sapulces un citas lielas sanāksmes no Menas līdz Dakotai, no Mičiganas līdz Teksasai un Kalifornijā. [105]

Darbs, iesākts vājumā un neziņā, turpināja pieaugt un nostiprināties. Izdevniecības nami Mičiganā un Kalifornijā, misija Anglijā, Norvēģijā un Sveicē liecināja par tā augšanu. Mūsu pirmā laikraksta metiena vietā, ko uz pastu aiznesa ceļasomā, tagad ik mēnesi no četrām izdevniecībām tika izsūtīti apmēram 140000 mūsu dažādo periodisko izdevumu eksemplāri. Dieva roka ir bijusi ar savu darbu, to svētījot un stiprinot.

Vēlākā manas dzīves vēsture ir savīta ar dažādo mūsu pasākumu vēsturi, ar ko mūsu dzīves darbs

bija cieši saistīts. Šo iestāžu uzcelšanai mans vīrs un es strādājām ar vārdu un spalvu. Pat īsi atzīmējot šo darba pilno gadu piedzīvojumus, apraksts tālu pārsniegtu šīs skices robežas. Sātana pūles kavēt darbu un iznīcināt darbiniekus nemitējās, bet Dievs rūpējās par saviem kalpiem un savu darbu.

Mana vīra nāve

Neskatoties uz darbu rūpēm un atbildībām, ar ko bija pārpildīta mana vīra dzīve, sešdesmitajos gados viņš vēl bija darbīgs un garīgi un fiziski spēcīgs. Trīs reizes viņš bija paralizēts, tomēr, pateicoties Dieva svētībai un dabiski stiprajam organismam, stingrai veselības likumu ievērošanai, viņš arvien no jauna atspirga. Atkal viņš ar savu parasto centību un enerģiju ceļoja, sludināja un rakstīja. Plecu pie pleca mēs Kristus darbā bijām strādājuši 36 gadus un cerējām, ka abi kopā varēsim būt uzvarošā noslēguma liecinieki. Bet Dieva griba tāda nebija. Mans jaunības izvēlētais [106] sargs, dzīves draugs, manu darbu un ciešanu dalībnieks tika atņemts no maniem sāniem un es atstāta, lai cīnītos un pabeigtu savu darbu viena.

1881. gada pavasarī un agro vasaru mēs pavadījām kopā mūsu mājā Batlkrīkā. Vīrs cerēja tā iekārtot savus darbus, lai mēs varētu doties uz Klusā okeāna piekrasti un nodoties rakstīšanai. Viņš juta, ka esam kļūdījušies, atļaujot šķietamai darba vajadzībai un brāļu lūgumiem mūs pārliecināt iesaistīties aktīvā sludināšanas darbā, kad mums vajadzēja rakstīt. Mans vīrs vēlējās daudz pilnīgāk parādīt godības pilno atpestīšanu, un es – ilgi pārdomāju svarīgu grāmatu sagatavošanu. Mēs abi jutām, ka tikai atjaunojot savus garīgos spēkus, mums būs iespēja pabeigt darbu un atpūsties no karstas cīņas un pēc tam dot mūsu tautai dārgo patiesības gaismu, kuru Dievs atklāj mūsu saprašanai – tas ir mūsu pienākums gan pret pašiem, gan pret Dieva darbu.

Dažas nedēļas pirms mana vīra nāves es viņam aizrādīju, cik svarīgi būtu atrast darba lauku, kur mēs būtu brīvi no nastām, kas neizbēgamas Batlkrīkā. Atbildot viņš stāstīja par dažādām vietām, kas vēl prasīja viņa uzmanību, iekams mēs varētu aiziet, par pienākumiem, kas kādam tomēr jādara. Tad ar dziļām jūtām viņš jautāja: "Kur ir vīri, kas darīs šo darbu? Kur ir tie, kam nesavtīga interese par mūsu iestādēm? Kas nostāsies taisnības pusē, neļaujot nekādam iespaidam sevi ietekmēt?".

Ar asarām viņš izteica rūpes par mūsu iestādēm Batlkrīkā. Viņš sacīja: "Mana dzīve ir veltīta šo iestāžu uzcelšanai. To atstāšana man līdzinātos nāvei. Tās ir kā mani bērni un es nespēju no tām šķirt savas intereses. Šīs iestādes ir Kunga rīki, lai darītu īpašu darbu. Sātans pūlas kavēt un vājināt katru līdzekli, ar kuru Kungs strādā, lai glābtu cilvēkus. Ja lielais pretinieks pārvērs šīs iestādes pēc pasaules parauga, viņa nolūks ir sasniegts. Manas [107] lielākās rūpēs ir, lai īstais vīrs būtu īstajā vietā. Ja tie, kas stāv atbildīgās vietās, morāli ir vāji, pamatlikumos svārstīgi un tiecas pretī pasaulei, tad diezgan daudzi padosies viņu iespaidam. Ļauni iespaidi nedrīkst valdīt. Es labāk mirtu, nekā dzīvotu un redzētu šīs iestādes nepareizi vadītas vai nogriežamies no mērķa, kura dēļ tās celtas.

No visiem pasākumiem es visilgāk un visciešāk esmu savienots ar izdevniecības darbu. Nododoties šai darba nozarei, trīs reizes esmu pārcietis paralīzi. Tagad, kad Dievs man atjaunojis fiziskos un garīgos spēkus, es jūtu, ka varu kalpot Viņa darbā tā, kā nespēju nekad agrāk. Es gribu redzēt uzplaukšam izdevniecības darbu. Tas ir saudzis ar visu manu būtni. Ja es aizmirstu šī darba intereses, tad lai mana labā roka aizmirst savu uzdevumu."

23. un 24. jūlijā, Sabatā un svētdienā, mums bija norunāts apmeklēt telts sapulci Šarlotē. Tā kā mana veselība bija vāja, mēs nolēmām ceļot ar privātu transportu. Ceļā mans vīrs šķita mundrs, lai gan viņu bija pārņēmis svinīgs noskaņojums. Viņš atkārtoti slavēja Kungu par piedzīvoto žēlastību un svētībām un brīvi izteica savas jūtas par pagātni un par nākotni: "Kungs ir labs un ļoti slavējams. Viņš ir palīgs bēdu laikā. Nākotne liekas mākoņaina un nedroša, bet Kungs mums neļaus pagurt. Kad nāks bēdas, Viņš dos savu žēlastību tās paciest. Kas Kungs mums bijis un ko Viņš mums darījis – tam jāizraisa mūsos pateicība, lai nekad nekurnam un nesūdzamies. Mūsu darbus, nastas un upurus nekad visi pilnīgi nenovērtēs. Es redzu, ka, atļaujoties par šīm lietām bēdāties, esmu zaudējis mieru un Dieva svētības. [108]

Man bija grūti panest manu motīvu pārprašanu un manu labāko pūļu palīdzēt, iedrošināt un stiprināt brāļus atkārtotu sagrozišanu, vērsot tās pret mani. Bet es atcerējos Jēzu un Viņa vilšanos. Viņa dvēsele bija apbēdināta, kad tie, kurus Viņš bija nācis svētīt, Viņu nenovērtēja. Man vajadzēja vairāk kavēties pie Dieva žēlastības un Viņa mīlestības pilnās laipnības, slavējot vairāk Viņu un mazāk sūdzoties par brāļu nepateicību. Ja es vienmēr būtu atstājis visas savas bēdas Dievam, mazāk domādams par to, ko citi sacījuši vai darījuši pret mani, tad man būtu bijis vairāk prieka un miera. Tagad es vispirms centīšos sargāt sevi, lai es negrēkotu ne vārdos, ne darbos un tad palīdzētu saviem brāļiem darīt līdzenu ceļu viņu kājām. Esmu vairāk gaidījis no ļaudīm, kā drīkstēju. Es mīlu

Dievu un Viņa darbu un mīlu arī savus brāļus.”.

Ceļojot es nedomāju, ka tas ir pēdējais mūsu kopīgais ceļojums. Laiks pēkšņi pārmainījās. Tveicīgā karstuma vietā iestājās stindzinošs aukstums. Manam vīram kļuva auksti, bet viņš domāja savu veselību esam tik labu, ka šis augstums nevar atstāt nekādu paliēkošu iespaidu. Viņš Šarlotē strādāja sapulcēs, ar lielu skaidrību un spēku pasludinot patiesību. Viņš runāja par prieku, ko viņš sajūt, griežoties pie ļaudīm, kas parāda tik dziļu interesi par tematiem, kas viņam visdārgākie. “Kungs patiesi atspirdzinājis manu dvēseli” – viņš sacīja. “Kamēr es laužu citiem dzīvības maizi. Visur Mičiganā ļaudis dedzīgi sauca pēc palīdzības. Kā es ilgojos tos iepriecināt un stiprināt ar dārgām patiesībām, piemērotām šim laikam!”.

Atgriežoties mājās, mans vīrs žēlojās par vieglu neveselības sajūtu, tomēr kā parasti viņš devās savā darbā. Katru rītu mēs apmeklējām birzi mūsu mājas tuvumā un vienojāmies lūgšanās. Mēs bijām norūpējušies, lai zinātu mūsu pienākumu. Pastāvīgi no dažādām vietām nāca vēstules, aicinot mūs apmeklēt telts sapulces. Neskatoties uz [109] lēmumu nodoties rakstīšanai, bija grūti atteikties sastapties ar brāļiem šajās svarīgajās sanāksmēs. Mēs nopietni lūdzām pēc gudrības, lai zinātu pareizo ceļu.

Sabata rītā kā parasti mēs kopā aizgājām uz birzi, un mans vīrs ļoti dedzīgi lūdza trīs reizes. Likās, ka viņš negrib mitēties lūgt Dievu pēc īpašas vadības un svētības. Viņa lūgšanas tika uzklausītas; miers un gaisma nāca mūsu sirdīs. Viņš slavēja Kungu un sacīja: “Tagad es visu nododu Jēzum! Es jūtu saldu Debesu mieru, pārliecību, ka Kungs mums rādīs mūsu pienākumu, jo mēs vēlamies darīt Viņa gribu.”. Viņš pavadīja mani uz dievnamu ar dziedāšanu un lūgšanu atklāja kalpošanu. Tā bija pēdējā reize, kad viņš stāvēja man blakus uz paaugstinājuma.

Sekojošā pirmdienā viņš ļoti sala un nākošajā dienā arī man uzbruka slimības lēkme. Kopā mūs aizveda uz sanatoriju ārstēšanai. Piektdien mans stāvoklis kļuva labvēlīgāks. Ārsti man pateica, ka mans vīrs tiecas aizmigt, ka viņam draud briesmas. Mani nekavējoties aizveda uz viņa istabu, un tiklīdz biju paskatījusies uz viņa seju, zināju, ka viņš mirst. Es mēģināju viņu piecelt. Viņš saprata visu, ko viņam sacīja un atbildēja uz visiem jautājumiem, ko varēja atbildēt ar jā vai nē, bet likās, ka vairāk neko nespēja pasacīt. Kad sacīju, ka es domāju, ka viņš mirs, viņš neizskatījās pārsteigts. Es jautāju, vai Jēzus ir viņam dārgs. Viņš teica: “Jā, jā!”. “Vai tu nevēlies dzīvot?” – es jautāju. Viņš atbildēja: “Nē!”.

Tad mēs nometāmies ceļos pie viņa gultas un es lūdzu par viņu. Viņa sejas izteiksme bija miera pilna. Es viņam teicu: “Jēzus tevi mīl. Mūžīgā rokas ir zem tevis!”. Viņš atbildēja: “Jā, jā!”.

Brālis Šmits un citi brāļi pie viņa gultas lūdza un aizgāja, lai nakts lielāko daļu pavadītu lūgšanās. Mans vīrs sacīja, ka viņš nejūt sāpju, bet viņš acīmredzami ātri sakrita. Doktors Kellogs un viņa palīgi darīja [110] visu, kas bija viņu spēkos, lai viņu atrautu nāvei. Viņš lēni atdzīvojās, bet palika ļoti vājš.

Nākošajā rītā likās, ka viņš viegli atlabis, bet pusdienas laikā viņš sala un pēc tam zaudēja samaņu. 1881. gada 6. augustā, Sābatā, pulksten 5 pēc pusdienas viņš mierīgi izelpoja dzīvību bez cīņas un vaida.

Mana vīra nāve, tik pēkšņa, tik negaidīta, mani ļoti satrieca. Savā nespēka sakopojū viņus spēkus, lai līdz pēdējam paliktu pie viņa gultas, bet, kad redzēju viņa acis aizvērtas nāvē, novārgušais organisms neizturēja un es sabruku. Kādu laiku likās, ka es svārstos starp dzīvību un nāvi. Dzīvības liesma dega tik vāji, ka likās, elpa varēja to izdzēst. Naktī mans pulss kļuva vājš un elpa seklāka un seklāka, kamēr likās, ka tā mitēsies. Vienīgi pateicoties Dieva svētībām un ārstu un kopēju nemitīgajām rūpēm un modrībai, mana dzīvība tika saglabāta.

Lai gan pēc mana vīra nāves es vēl nebiju piecēlusies no savas slimības gultas, nākošajā Sābatā mani aiznesa uz dievnamu, lai es piedalītos viņa izvadīšanā. Svētrunas beigās es jutu pienākumu liecināt par kristieša cerības vērtību bēdu un smagu zaudējumu stundā. Kad es piecēlos, Kungs man deva spēku runāt apmēram 10 minūtes pārpildītajā sapulcē, paaugstinot Dieva žēlastību un mīlestību. Kalpošanas noslēgumā es sekoju savam vīram uz Ouk-Hillas kapiem, kur viņu nolikām dusēt līdz augšamcelšanās rītam.

Lai gan nelaime manus fiziskos spēkus bija pilnīgi izsmēlusi, tomēr lielajā zaudējumā mani uzturēja dievišķā žēlastība. Redzot sava vīra pēdējos elpas vilcienus, es jutu, ka Jēzus ir man daudz dārgāks kā jebkad iepriekšējās dzīves stundās. Kad es stāvēju pie sava pirmdzimušā un aizvēru viņa acis nāvē, es varēju sacīt: “Tas Kungs ir devis, Tas Kungs [111] ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!”.

(Ījaba 1:21) Tad es jutu, ka man ir atbalsts Jēzū. Un kad mans pēdējais dzimušais bija izrauts no manām rokām un sev blakus uz spilvena vairs neredzēju viņa mazo galvu, tad es varēju sacīt: "Tas Kungs ir devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!". Un nu, kad man bija atņemts tas, uz ko biju balstījies lielajās bēdās, ar kuru biju strādājusi 36 gadus, es varēju uzlikt savas rokas uz viņa acīm un sacīt: "Es uzticu savu dārgumu Tev līdz augšāmcelšanās rītam".

Kad es redzēju viņu aizejam un daudzus draugus, kas juta man līdzī, es domāju, kāds pretstats Jēzus nāvei, kad Viņš karājās pie krusta! Kāds pretstats! Viņu nāves moku stundā zaimoja un izsmēja. Bet Viņš mira un izgāja cauri kapam, lai to apgaismotu un lai mums būtu prieks un cerība pat nāves zaudējumā; ja mūsu draugi mirst Jēzū, tad varam teikt: "Mēs atkal ar viņiem satiksīmes".

Dažreiz es domāju, ka mans vīrs nevar būt miris. Bet šie vārdi likās iespiedušies manā prātā: "Esiet klusu un atzīstiet, ka Es esmu Dievs!". Es asi sajutu zaudējumu, bet neiedrošinājos nodoties nevajadzīgām bēdām. Tāda izturēšanās nāvi neatsauktu. Un es neesmu tik patmīlīga, lai vēlētos, ja tas būtu iespējams, lai viņš no mierpilnā miega atkal atgriežas dzīves cīņā. Līdzīgi nogurušam kareivim viņš bija aizgājis dusēt. Ar prieku es uzlūkošu šo dusas vietu. Labākais ceļš, kā es un mani bērni var godāt kritušā piemiņu, ir uzņemties viņa atstāto darbu un Jēzus spēkā to pabeigt. Mēs gribam būt pateicīgi par dāvātajiem gadiem, kurus viņš varēja pavadīt garīgajā darbā un viņa, un Kristus dēļ mēs no viņa nāves gribam mācīties mācību, kuru nekad neaizmirsīsim. Mēs gribam, lai šis zaudējums mūs dara daudz laipnākus un maigākus, iecietīgākus un uzmanīgākus pret dzīvajiem.

Es viena uzņemšos savu dzīves darbu pilnīgā uzticībā, ka mans Pestītājs būs ar mani. Mums cīņai ir pavisam maz [112] laika, tad nāks Kristus un šī cīņa noslēgsies. Jāatdod visi spēki, lai strādātu ar Kristu un sekmētu Viņa valstību. Daži, kas stāvējuši priekšējā kaujas līnijā, dedzīgi pretojoties ienākošajam ļaunumam, krituši pienākuma postenī; dzīvie noskumuši skatās uz kritušo varoni, bet nav laika darbu pārtraukt. Viņiem jāsavieno rindas, jāsatver karogs no kritušā rokas un ar atjaunotiem spēkiem jāaizstāv patiesība un Kristus gods. Kā nekad agrāk jāpretojas grēkam, jācīnās pret tumsas spēkiem. Laiks prasa enerģiskāku un noteiktāku rīcību no to puses, kas tic tagadējai patiesībai. Ja laiks liekas par garu, kas jāgaida līdz Atsvabinātāja nākšanai, ja sāpju noliekti un noguruši smagajā darbā, mēs jūtamies nepacietīgi sagaidīt godpilno atvieglojumu no cīņas, lai atceramies to, ka mēs esam atstāti uz zemes, lai sastapu vētras un cīņas, lai pilnveidotu kristieša raksturu, lai labāk iepazītos ar Dievu, mūsu Tēvu, un Kristu, mūsu vecāko Brāli, un lai darītu darbu Meistaram, mantojot daudz dvēseļu un lai šī atcerēšanās aptur katru kurnēšanu.

"Bet sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam." (Daniēla 12:3)

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 1

Sava brāļa sargs

[113] 1855. gada 20. novembrī lūgšanas laikā pēkšņi un spēcīgi pār mani nāca Kunga Gars, un es redzēju atklāsmi.

Man rādīja, ka Kunga Gars draudzē izdziest. Kunga kalpi par daudz ir paļāvušies uz pierādījumu stiprumu un viņiem nav stipras uzticības Dievam, kurai bija jābūt. Redzēju, ka patiesības pierādījumi vien neaizkustinās dvēseles nostāties ar atlikušajiem, jo šī patiesība ir nepopulāra. Patiesībai jābūt Dieva kalpu dvēselēs. Engēlis teica: "Viņiem tā jāsaņem tieši no godības, jānes savās krūtīs un ar dvēseles siltumu un nopietnību jāizlej pār tiem, kas klausās.". Daži, kas ir apzinīgi, ir gatavi izšķirties pierādījumu iespaida dēļ, bet daudzus tikai ar patiesības teoriju ir neiespējami aizkustināt.

Es redzēju, ka ienaidnieks darbojas, lai iznīcinātu dvēseles. Cīnītāju rindās ir ienācis pašpaaugstināšanās gars, bet vajag vairāk pazemības. Vēstnešu vidū pārāk izplatīts neatkarības gars. Tas jāatstāj un Dieva kalpiem jāspiežas kopā. Ir pārāk daudz tāda gara, kas jautā: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?". (1.Moz. 4:9) Engēlis teica: "Patiesi tu esi sava brāļa [114] sargs. Tev jābūt nomodā un jā rūpējas par savu brāli, jāinteresējas par viņa labklājību, jābūt pret viņu laipnam un mīlestības pilnam. Spiežaties kopā! Spiežaties kopā!". Dievs paredzējis, ka cilvēkam jābūt augstsirdīgam un godīgam, bez izlikšanās, pazemīgam, lēnprātīgam un vienkāršam. Tie ir Debesu pamatlikumi, Dievs tā pavēlējis. Bet nabaga vājais cilvēks ir izdomājis kaut ko citu – sekot savam ceļam un rūpīgi ievērot pašam savas intereses.

Es jautāju engēlim, kāpēc vienkāršība ir izslēgta no draudzes un kāpēc ir ienākusi paaugstināšanās un lepnums. Redzēju, ka šī iemesla dēļ mēs gandrīz esam atstāti ienaidnieka rokās. Engēlis teica: "Skaties un tu redzēsi, ka pārsvarā valda šīs jūtas: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?". Atkal engēlis sacīja: "Tu esi sava brāļa sargs, tava ticības apliecība prasa, lai tu aizliedz sevi un uzupurējies

Dievam, vai arī tu nebūsi mūžīgās dzīvības vērts, jo tā tev ir dārgi pirkti ar mīļotā Dieva Dēla ciešanām, asinīm un nāvi.”.

Es redzēju, ka daudzi un dažādās vietās, austrumos un rietumos, pievieno fermu fermaj, zemi zemei, māju mājai un aizbildinās ar Dieva lietu sacīdami, ka viņi tādā veidā grib palīdzēt Dieva darbam. Viņi sevi iekāj važās un Dieva lietai var būt maz noderīgi. Daži nopērk zemes gabalu un strādā visiem spēkiem, lai par to samaksātu. Viņu laiks ir tā aizņemts, ka viņi var atļaut tikai īsus brīžus, lai lūgtu un kalpotu Dievam un iegūtu no Viņa spēku savu sevišķo grēku pārvarēšanai. Viņi ir parādos un, kad Dieva darbam vajadzīga viņu palīdzība, viņi nespēj palīdzēt, jo viņiem vispirms jāatbrīvojas no parādiem. Bet tiklīdz viņi no parādiem ir brīvi, viņi vēl vairāk attālinās no palīdzības Dieva darbam, jo viņi sevi atkal saista ar īpašuma pavairošanu. Viņi sev glaimo, ka viņu virziens ir pareizs, ka viņi līdzekļus izlietos Dieva lietai, bet patiesībā viņi krāj šeit sev mantu. Viņi mīl patiesību ar vārdiem, bet ne darbos. Jo Dieva darbu viņi mīl tieši tik daudz, cik rāda viņu darbi. [115] Viņi pasauli mīl vairāk un Dieva darbu mazāk. Zemes pievilcība kļūst stiprāka, bet Debesu pievilcība vājāka. Kur viņu manta, tur viņu sirds. Ar piemēru viņi saka savai apkārtni, ka grib palikt šeit, ka šī pasaule ir viņu māja. Bet eņģelis teica: “Tu esi sava brāļa sargs.”.

Laikā, kad Dieva darbam vajadzīgi līdzekļi un kad daži Dieva kalpi ir nabadzīgi apgērbti un viņu pūles kropļo līdzekļu trūkums, daudzi atļaujas nevajadzīgus izdevumus, lai tikai apmierinātu jūtas, garšu un acis. Eņģelis sacīja: “Viņu laiks darīt darbu drīz paies.” Viņu darbi rāda, ka elks, kam viņi upurē, ir paša “es”. Viņi vispirms apmierina savu “es”. Viņi domā: “Vai tad es esmu sava brāļa sargs?”. Daudzi ir saņēmuši brīdinājumu pēc brīdinājuma, tomēr tos nav ievērojuši. Galvenais viņiem ir “es”, un tā priekšā visam jālokās.

Es redzēju, ka draudze gandrīz pazaudējusi pašizliedzības un upuru garu, viņi pirmajā vietā liek savas intereses un sevi, un tikai tad palīdz Dieva lietai, jo domā, ka ir vienalga, vai viņi šai darbā piedalās vai ne. Tāds upuris ir kropls, un Dievs to nepieņem. Visiem jābūt ieinteresētiem darīt savu vislabāko, lai veicinātu Dieva darbu. Es redzēju, ka tie, kam nepiederēja īpašumi, bet kam bija fiziskais spēks, ir tāpat atbildīgi Dievam par savu spēku. Viņiem jābūt čakliem darbā un dedzīgiem garā, viņiem nav jāatstāj visa uzpurēšanās tikai tiem, kam ir īpašumi. Redzēju, ka viņi var upurēt un ka tas ir viņu pienākums, tāpat kā to, kam pieder īpašumi. Bet bieži tie, kam nav īpašumu, neapver, ka viņi var aizliegt sevi dažādos veidos, mazāk izdodot savas miesas, garšas un apetītes apmierināšanai un atrodot daudz izdevību, lai ietaupītu Dieva darbam un tā krātu mantu Debesīs. Redzēju, ka patiesība ir mīlīga un skaista, bet atņemot Dieva spēku, tā kļūst bezspēcīga.

Sabata iesākšanās laiks

[116] Es redzēju, ka tieši “no vakara līdz vakaram jums jāsvin Sabati”. (3.Moz. 23:32) Eņģelis sacīja: “Nem Dieva Vārdu, lasi to. Nav iespējams maldīties. Lasi rūpīgi un tad tu atradīsi, kas ir vakars un kad tas ir.”. Es jautāju eņģelim, vai nepareizās Sabata iesākšanās dēļ Dieva dusmas ir bijušas pār Viņa tautu. Man norādīja atpakaļ uz pirmā Sabata iecelšanu un es izsekoju Dieva tautai līdz šim laikam un neredzēju, ka Kungs būtu neapmierināts vai dusmots uz saviem bērniem. Es jautāju, kāpēc tad šais pēdējās dienās mums jāmaina Sabata iesākšanās laiks. Eņģelis teica: “Jūs sapratīsiet, bet tagad vēl ne. Ja nāk gaisma un šo gaismu atstumj vai atmet, tad pār cilvēkiem izlejas Dieva dusmas un nosodījums, bet pirms gaisma nav saņemta, grēka nav, jo nav gaismas, ko atmest.”. Es redzēju, ka daži domā, ka Kungs ir radījis, ka Sabats iesākas pulksten sešos, bet es vienīgi redzēju, ka tas iesākas “vakarā”; bet no tā secināja, ka vakars ir sešos. Es redzēju, ka Dieva kalpiem ir jāsavienojas un jāspiežas kopā.

Patiesības pretinieki

Man rādīja Stefensona un Halla gadījumu Viskonsinā. Es redzēju, ka 1854. gadā jūnijā mūsu uzturēšanās laikā Viskonsinā viņi bija pārliecināti, ka atklāsmes bija no Dieva, bet viņi tās pārbaudīja un salīdzināja ar savu viedokli par nākošo laikmetu un tāpēc ka atklāsmes nesaskanēja ar viņu uzskatiem, viņi tās upurēja “Nākošajam laikmetam” (“*Age to Come*”). Pagājušajā pavasarī ceļojumā pa austrumiem viņi rīkojās nepareizi un viltīgi. Viņi ir maldījušies “Nākošajā laikmetā” un tagad viņi ir gatavi darīt visu, lai tikai vājinātu “Review and Herald”. [117] Tā piekritējiem jāmostas un jāstrādā, lai glābtu Dieva bērnus no krāpšanas. Sie cilvēki ir savienojušies ar meliem un samaitā ļaudis. Viņi to ir pierādījuši. Apliecinot simpātijas un savienību ar manu vīru. Viņi, īpaši Stefensons, aiz viņa muguras dzel kā odze. Kamēr viņa vārdi skanēja glaimojoši, viņi aizdedzināja Viskonsinu pret “Review” un tā vadītājiem. Sinī lietā sevišķi rosīgs bija Stefensons. Viņa nolūks bija panākt, lai “Review” publicētu “Nākošā laikmeta” teoriju vai arī iznīcināt “Review” ietekmi. Kamēr mans vīrs bija atklāts un neturēja aizdomas, meklēdams ceļus kā novērst viņu greizsirdību, vaļsirdīgi atklādams izdevniecības pasākumus un mēģinādams tiem palīdzēt, tikmēr viņi bija modri darīt jaunu, visu novērojot ar greizsirdīgām acīm. Eņģelis teica, kad viņus uzlūkoju: “Vai tu, nespēcīgais cilvēks,

domā, ka var apturēt Dieva darbu? Nespēcīgais vīrs, viens Viņa pirksta skāriens var tevi nogāzt. Viņš tevi pacietīs, bet tikai mazu brīdi.”.

Man norādīja atpakaļ uz Adventes mācības izcelšanās laiku un pat pirms tam, un es redzēju, ka tad nav bijušas līdzīgas krāpšanas, sagrozīšanas un melu, kādus piekopj šī vēstnešu partija, ne arī tādas nekrietnu siržu savienības reliģijas apsegā. Viņi ietekmējuši arī dažas godīgas sirdis. Tās spriež, ka viņu apgalvojumiem jābūt kādam pamatam, un domā, ka nav iespējams izteikt tik rupjus melus. Es redzēju, ka viņām par šiem jautājumiem atklās patiesību. Dieva draudzei jāiet uz priekšu, it kā pasaulē tādu ļaužu nemaz nebūtu.

Es redzēju, ka noteikta piepūle tiks pielikta, lai parādītu to nepareizības, nelabošanās gadījumā viņi tiks atšķirti no visa svētā un dārgā, Dievam būtu tīri un šķīsti ļaudis, par kuriem Viņš varētu priecāties. Nedariet Dievam kaunu, savienojot šķīsto un nešķīsto.

[118] Man rādīja dažus nākam no austrumiem uz rietumiem. Es redzēju, ka atstājot austrumus un dodoties uz rietumiem, viņu nolūkam nevajadzētu būt bagātības iegūšanai, bet gan lai dvēseles mantotu patiesībai. Eņģelis teica: “Lai jūsu darbi rāda, ka esat devušies uz vakariem ne goda dēļ, ne arī, lai krātu mantas virs zemes, bet lai paceltu un paaugstinātu patiesības karogu.” Es redzēju, ka tiem, kas dodas uz rietumiem, ir jābūt vīriem kas gaida savu Kungu. Eņģelis teica: “Esiet dzīvi piemēri rietumos esošajiem. Lai jūsu darbi rāda, ka esat Dieva īpaši ļaudis un ka jums ir īpašs darbs sniegt pēdējo žēlastības vēsti pasaulei. Lai jūsu darbs apkārtnei liecina, ka šī pasaule nav jūsu mājas”. Es redzēju, ka tiem, kas ir iekļuvuši ienaidnieka lamatās, tās jāsalauž un jāiziet brīviem. Nekrājiet sev mantas virs zemes, bet ar savu dzīvi rādiet, ka jūs krājat mantu Debesīs. Ja Dievs jūs ir saucis uz rietumiem, tad Viņam priekš jums ir darbs, cēls darbs, lai jūs to veiktu. Lai jūsu ticība un piedzīvojumi palīdz tiem, kam nav dzīvu piedzīvojumu. Lai jūs nevaldzina šīs pasaules nabadzība, tumsa un netīrība, bet tiecieties augšup, domājiet par Dieva godību un debesīm. Lai rūpes un sarežģījumi fermās neaizņem visu jūsu prātu, bet jūs varat būt droši, pārdomājot par Abrahāma saimniecību. Mēs esam mūžīgā mantojuma mantinieki. Atraujiet savu pieķeršanos no zemes un kavējieties pie Debesu lietām.

Vecāku atbildības

Es redzēju, ka uz vecākiem gulstas liela atbildība. Viņi nedrīkst atļaut, ka viņus vada bērni, bet viņiem pašiem jābūt vadītājiem. Man norādīja uz Abrahāmu. Viņš bija uzticīgs savā namā. Viņš pavēlēja savam namam pēc sevis un Dievs to pieminēja.

[119] Tad man norādīja uz Ēļa gadījumu. Viņš savus bērnus nesavaldīja un viņi izauga ļauni un nekrietni, un ar savu ļaunumu novirzīja Israēlu no pareizā ceļa. Kad Dievs Samuēlam darīja zināmus viņu grēkus un arī smago lāstu, kam jāseko tāpēc, ka Ēlis viņus nesavaldīja, tad Viņš arī teica, ka nekādi upuri, ne ziedojumi viņu grēkus nemūžam nenomazgās. Kad Samuēls stāstīja, ko Kungs viņam rādījis, Ēlis pakļaudamies sacīja: “Viņš ir Tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu esam.”. (1. Sam. 3:18.*) Ātri sekoja Dieva lāsts. Ļaunie priesteri tika nokauti un 30000 Israēliešu arī tika nokauti, un Dieva šķirstu paņēma viņu ienaidnieki. Kad Ēlis dzirdēja, ka Dieva šķirsts ir aizvests, viņš krita atmuguriski un mira. Viss šis ļaunums bija šēkas tam, ka Ēlis atteicās savaldīt savus dēlus. Es redzēju, ka ja Dievs bija tik vērīgs, lai ievērotu šādas lietas pagātnē, Viņš nebūs mazāk vērīgs šajās pēdējās dienās.

Vecākiem savi bērni jāsavvalda, jānorāj viņu kaislības un jāpakļauj tās vai arī Dievs nenovēršami iznīcinās bērnus savā nežēlīgo dusmu dienā un vecāki, kas nav valdījuši savus bērnus, nebūs bez vainas. Īpaši Dieva kalpiem jāvalda un gudri jāvada savas ģimenes. Es redzēju, ka tie, kas labi nevalda paši savu namu, nav sagatavoti spriest vai izšķirt draudzes lietas. Viņiem vispirms vajag panākt, lai mājās būtu kārtība un tad viņu spriedums un ietekme runās draudzē.

Es redzēju, ka tāpēc, ka draudze atklāsmes nevērtē, tās pēdējā laikā ir retas. Draudze gandrīz pazaudējusi savu garīgumu un ticību. Rājieniem un brīdinājumiem uz viņiem ir bijusi tikai neliela ietekme. Daudzi no tiem, kas apliecinājuši ticību atklāsmēm, tās nav ņēmuši vērā.

Daži rīkojušies neprātīgi, runājot ar neticīgajiem par savu ticību, viņi pierādījumu ir meklējuši atklāsmēs, tā vietā, lai tos meklētu Bībelē. Es redzēju, ka šāds uzvedības veids nav pielietojams, jo modina [120] neticīgajos aizspriedumus pret patiesību. Atklāsmes neietekmē cilvēkus, kas nekad tās nav redzējuši un kas neko nezina par to garu. Tās nav jāstāsta tādos gadījumos.

Ticība Dievam

1855. gada 5. maijā Batlkrīkā es redzēju, ka Dieva kalpiem tāpat kā draudzei bija liels ticības

trūkums. Viņi pārāk viegli kļuva mazdūšīgi, pārāk gatavi apšaubīt Dievu, pārāk labprātīgi ticēt, ka viņiem ir grūts liktenis un ka Dievs viņus atstājis. Es redzēju, ka tas bija nežēlīgi. Dievs viņus tā mīlēja, ka viņu dēļ nodeva nāvē Savu ļoti mīļoto Dēlu. Visas Debesis bija ieinteresētas viņu glābšanā. Tomēr pēc visa tā, kas bija priekš viņiem darīts, viņiem bija grūti ticēt un uzticēties tik laipnam un labam Tēvam. Viņš sacījis, ka daudz labprātāk dod Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki dod labas dāvanas saviem bērniem. Es redzēju, ka Dieva kalpi un draudze pārāk viegli kļūst mazdūšīgi. Kad viņi lūdz savam Debesu Tēvam lietas, kuras pēc viņu domām viņiem ir vajadzīgas un tās tūlīt nenāk, tad viņu ticība sāk svārstīties, drosme zūd un viņi sāk kurnēt. Es redzēju, ka tas sarūgtināja Dievu.

Katrs svētais, kas ar patiesu sirdi nāk pie Dieva un sūta Viņam ticībā savas godīgās lūgšanas, saņems atbildi. Jūsu ticībai nevajag atlaisties no Dieva apsolījumiem, ja tūlīt neredzat vai nejutat atbildi uz lūgšanām. Nebaidieties uzticēties Dievam. Paļaujieties uz Viņa neapšaubāmo apsolījumu. "Lūdziet un jūs saņemsiet." (Jāņa 16:24) Dievs ir par gudru, lai maldītos un par labu, lai atturētu kādu lietu Saviem svētajiem, kas staigā taisnībā. Cilvēks maldās, un lai gan viņa lūgšanas paceļas no godīgas sirds, viņš nevienmēr lūdz lietas, kas viņam būtu lažas vai kas pagodinātu Dievu. Tādos gadījumos mūsu gudrais un labais Tēvs [121] dzird mūsu lūgšanas un tās atbildēs, dažreiz nekavējoties, bet Viņš dod mums lietas, kas mums ir vislabākās un Viņam par slavu. Dievs dod mums svētības, un ja mēs varētu ieskatīties Viņa plānā, mēs skaidri redzētu, ka Viņš zina, kas mums ir vislabākais un ka mūsu lūgšanas ir atbildētas. Kungs nedod neko, kas mums ir kaitīgs, bet tā vietā, ko esam prasījuši, kas mums varētu kaitēt, dod mums vajadzīgās svētības.

Es redzēju, ka, ja mēs tūlīt nejutam atbildi uz mūsu lūgšanām, mums stipri jātic, neļaujot ienākt neuzticībai, jo tā mūs šķirs no Dieva. Ja mūsu ticība svārstās, mēs no Viņa neko nesaņemsim. Mūsu pašjūtibai uz Dievu jābūt stiprai, un vislielākajā vajadzības brīdī pār mums līdzīgi lietusegāzēm izliesies svētība.

Kad Dieva kalpi lūdz pēc Viņa Gara un svētībām, tās dažreiz nāk nekavējoties, bet ne vienmēr tās tiek dāvātas tūlīt. Tādos brīžos nepagurstiet. Lai jūsu ticība turas cieši pie apsolījuma, ka tās nāks. Uzticieties Dievam pilnīgi un bieži tā svētība nāks tieši tad, kad jums tā būs visvairāk vajadzīga. Tad, kad jūs sniegsiet patiesību neticīgajiem, jūs negaidot saņemsiet palīdzību no Dieva un tiksiet darīti spējīgi runāt Vārdu ar skaidrību un spēku.

Man norādīja uz bērniem, kas prasa dāvanas no saviem laicīgajiem, viņus mīlošajiem vecākiem. Viņi prasa kaut ko, par ko vecāki zina, ka tas bērniem kaitēs un kārotā vietā vecāki viņiem dod labas un veselīgas lietas. Es redzēju, ka katru lūgšanu, ko godīga sirds ticībā sūta augšup, Dievs dzirdēs un atbildēs. Lūdzējs saņems svētību tad, kad tā viņam būs visvairāk vajadzīga. Tā bieži pārsniegs visas viņa cerības. Neviena patiesa svētā lūgšana nav pazudusi, ja tā sūtīta augšup ticībā, no godīgas sirds.

“Vēstneša” partija

[122] Osvegā, Ņujorkas pavalstī, 1855. gada jūnijā man rādīja, ka Dieva ļaudis ir bijuši apgrūtināti ar kavēkļiem, jo no metnē ir bijuši Ahani. Dieva darbs ir gājis uz priekšu tikai nedaudz un daudzi Viņa kalpi kļuvuši mazdūšīgi, tāpēc ka patiesībai Ņujorkā nav bijusi lielāka ietekme un ka draudzei nav pievienojies lielāks pulks. Ir izcēlusies "Vēstneša partija" un mums jācieš no viņu sagrozījumiem un meliem. Tomēr mums tas viss pacietīgi jāpanes, jo, atstājuši mūs, viņi Dieva darbam ar savu iespaidu mazāk kaitēs, kā paliekot ar mums.

Dieva dusmas ir nākušas pār draudzi to atsevišķo locekļu dēļ, kas tajā atrodas ar nekrietnām sirdīm. Viņi ir vēlējušies būt pirmie, lai gan tur viņus nav likuši ne Dievs, ne brāļi. Patmīlība un paaugstināšanās iezīmējusi viņu rīcību. Tagad ir atklāta vieta visiem ar līdzīgām tieksmēm, kur viņi var atrast gaņības. Mums ir jāslavē Dievs, ka Viņš Savā žēlastībā ir atsvabinājis draudzi no viņiem. Daudzas no šīm personām Dievs ir atstājis viņu pašu izvēlēto ceļos, lai tie tiktu piepildīti ar saviem darbiem. Tagad viņus vada uzbudinājums un līdzjūtība, kas dažus piekrāps. Bet katrs godīgs ticīgais saņems gaismu par šīs sabiedrības patieso stāvokli un tas paliks pie Dieva īpašiem ļaudīm, stipri pieķersies patiesībai un ies pazemīgā ceļā, to ietekmes neskārts, kas ir atteikušies no Dieva savu ceļu un savu darbu dēļ. Es redzēju, ka Dievs šīm personām bija devis izdevību laboties. Viņš viņiem bija sniedzis gaismu, atklājot viņu patmīlību un citus grēkus, bet viņi to nav ievērojuši. Viņi negribēja reformēties un žēlastības pilnais Dievs atsvabināja draudzi no viņiem. Patiesībai būs iespaids tad, kad Dieva kalpi un draudze svētīsies Dievam un viņa darbam.

[123] Es redzēju, ka Dieva ļaudīm jāceļas un jāapvelk bruņas. Kristus nāk, un pēdējās Dieva žēlastības vēsts lielais darbs ir pārāk svarīgs, lai to atstātu, atbildot uz visiem patiesības sagrozījumiem un apmelojumiem, ko "Vēstneša" partija ir izplatījusi. Mūsu domām jābūt saistītām pie

tagadējās patiesības. Mēs darām lielu darbu un nedrīkstam no tā aiziet. Visā šajā lietā ir sātans, lai novērstu mūsu prātu no tagadējās patiesības un Kristus nākšanas. Eņģelis teica: "Jēzus to visu zina.". Drīz nāks viņu diena. Visus tiesās saskaņā ar miesā darītiem darbiem. Melu mēle tiks apklusināta. Grēcinieki Ciānā izbīsiēs un liekuļus pārņems bailes.

Sagatavojieties sastapt Kungu

Es redzēju, ka mums nav jānovilcina Kunga atnākšana. Eņģelis teica: "Sagatavojieties, sagatavojieties tam, kas nāk pār zemi. Lai jūsu darbi saskan ar jūsu ticību.". Es redzēju, ka prātam ir jābūt vērstam uz Dievu un mūsu iespaidam jāstāsta par Dievu un Viņa patiesību. Mēs nevaram pagodināt Dievu, ja esam bezrūpīgi un vienaldzīgi. Mēs nevaram pagodināt Dievu, ja esam izmisuši. Mums jābūt nopietniem, glābjot savas un citu dvēseles. Šim jautājumam priekš mums jābūt vissvarīgākajam, visam pārējam jānāk pēc tam.

Es redzēju Debesu skaistumu. Es dzirdēju eņģelus dziedam līksmas dziesmas, kas slavēja, pagodināja un teica Jēzu. Tad es mazliet varēju aptvert Dieva Dēla brīnišķīgo mīlestību. Viņš atstāja visu godību un visu godu, kas Viņam bija Debesīs, un bija tik ļoti ieinteresēts mūs glābt, ka pacietīgi un pazemīgi panesa visus apvainojumus un nicināšanu, ko cilvēki [124]varēja Viņam uzkraut. Viņš bija sodīts, ievainots, sasists un pakārts pie Golgātas krusta, izcieta vismokošāko nāvi, lai glābtu mūs no nāves, lai mēs varētu tikt nomazgāti Viņa asinīs un uzcelti, lai dzīvotu ar Viņu mums sagatavotos mājokļos, priecāties par Debesu gaismu, klausīties eņģeļu dziedāšanā un dziedāt līdz ar viņiem.

Es redzēju, ka visas Debesis ir ieinteresētas mūsu glābšanā. Vai mēs varam palikt vienaldzīgi? Vai varam izturēties bezrūpīgi, it kā tas būtu mazsvarīgi, vai esam glābti vai pazuduši? Vai varam noniecināt upuri, kas pienests mūsu dēļ? Daži to ir darījuši. Tie ir rotaļājušies ar piedāvāto žēlastību un Dieva dusmas ir pār viņiem. Dieva Gars neļausies vienmēr apbēdināties. Tas aizies, ja tiks apbēdināts vēl ilgāk. Ja pēc tam, kad Dievs cilvēka glābšanai ir darījis visu iespējamo, tas vēl ar savu dzīvi rāda, ka nicina Jēzus piedāvāto žēlastību, tad nāve būs viņu daļa, un tā būs dārgi pirka. Tā būs šausmīga nāve, jo viņi jutīs nāves mokas, ko Kristus juta pie krusta, lai sagādātu viņiem atpestīšanu, kuru viņi ir atraidījuši. Un tad viņi aptvers, ko ir zaudējuši – mūžīgo dzīvību un nemirstīgo mantojumu. Lielais Upuris, Kas nodots dvēseļu glābšanas dēļ, rāda mums dvēseles vērtību. Kad dārgā dvēsele vienreiz ir zudusi, tā ir zudusi uz mūžību.

Es redzēju eņģeli stāvam ar svariem rokās, sverot Dieva tautas, īpaši jaunatnes domas un intereses. Vienā svaru kausā bija domas un intereses, kas tiecās uz Debesīm. Otrā bija domas un intereses, kas tiecās uz zemi. Sinī svaru kausā bija iemesta visa stāstu grāmatu lasīšana, domas par drēbēm un izskatu, arī uzpūtība un lepnums un tā tālāk. Ak, kāds svinīgs mirklis! Dieva eņģeli stāv ar svariem, sverot to domas, kas sevi sauc par Dieva bērniem, to, kas apgalvo, ka ir nomiruši pasaulei un dzīvo Dievam. Svaru kauss, kas bija pildīts ar domām par zemi, uzpūtību un lepnumu, ātri noslidēja lejup, lai gan no tā noripoja svars pēc svara. Svaru kauss ar domām un interesēm, kas tiecas uz Debesīm, tikpat ātri pacēlās augšup, kā otrs svaru kauss gāja lejup. Ak, cik [125] viegls tas bija! Es varu atstāstīt, ko es redzēju, bet nekad nevaru parādīt svinīgo un dzīvo ietekmi, kas iespiedās manā prātā, kad es redzēju eņģeli ar svariem rokās sverot Dieva tautas domas un intereses. Eņģelis teica: "Vai tādi var ieiet Debesīs? Nē, nekad. Saki viņiem, ka cerība, kas viņiem ir tagad, ir tukša un ja viņi steidzīgi neatgriezīsies un nesatvers pestīšanu, viņiem jāiet bojā.".

Dievbijības forma nevienu neglābs. Visiem jāgūst dziļi un dzīvi piedzīvojumi. Vienīgi tie viņus glābs bēdu laikā. Tad tiks pārbaudīts viņu darbs, kāds tas ir, un ja tas būs zelts, sudrabs un dārgi akmeņi, tie tiks paslēpti Kunga teltī, bet, ja viņu darbs būs koks, siens un rugāji, nekas viņus neaizsargās no Jehovas dusmu nežēlības.

Jauniem, tāpat kā veciem prasīs dot pamatojumu savai cerībai. Bet prāts, ko Dievs paredzējis labākām lietām, lai tas Viņam pilnīgi kalpotu, mūžības interešu vietā, kavējas pie nevērtīgā. Vai prāts, kuram ļauj klejot šurp un turp, ir tikpat spējīgs saprast Dieva Vārda dotos patiesības pierādījumus par Sabata turēšanu un patieso kristieša cerības pamatu, kā domāt par ārējo izskatu, manierēm, apģērbu u. tt. Un tie, kas atļaujas izklaidēties ar bezjēdzīgiem stāstiem un tukšām pasakām, ir barojuši savu iztēli, bet Dieva Vārda spožums viņiem ir aptumšots. Prāts ir novērsts tieši no Dieva. Interese uz Viņa dārgo Vārdu ir iznīcināta.

Mums ir dota Grāmata, lai vadītu mūsu kājas caur šīs tumšās pasaules briesmām uz Debesīm. Tā stāsta mums, kā varam izbēgt no Dieva dusmām. Atklāj Kristus ciešanas mūsu dēļ, lielo upuri, kas ir pienests, lai mums būtu iespēja tikt glābtiem un mūžīgi priecāties Dieva klātbūtnē. Un, ja kāds beigās nezinās patiesību, kaut arī viņš dzīvoja zemē, kur spīdēja tās spožā gaisma, tad tā būs viņu pašu vaina. Tādi ļaudis neatradīs apžēlošanu. [126] Dieva Vārds mums rāda kā varam kļūt pilnīgi

kristieši un izbēgt no pēdējām septiņām mocībām. Bet šiem ļaudīm nav nekādas intereses to meklēt. Citas lietas novērs viņu prātu, viņi lolo elkus un Dieva Svētais Vārds tiek neievērots un nicināts. Tādā veidā tie, kas sevi apliecina par kristiešiem, ir jokojušies ar Dievu Kad pēdējā dienā viņus tiesās Dieva Svētais Vārds, viņi tiks atrasti par viegliem. Vārds, kuru viņi bieži noniecinājuši, lasot nepatiesus stāstus, tagad pārbauda viņu dzīvi. Tas ir standarts. Motīvus, vārdus, darbus un veidu, kādā viņi izlieto savu laiku, salīdzinās ar rakstīto Dieva Vārdu. Ja viņu dzīve nelīdzināsies Vārdam, tad viņu liktenis būs izšķirts uz mūžību.

Es redzēju, ka daudzi sevi novērtē un salīdzina savu dzīvi ar citu dzīvi. Tā nav jābūt. Nevienš cits mums nav dots par piemēru – kā vienīgi Kristus. Viņš ir mūsu patiesais Paraugs un katram jācenšas pārspēt vienam otru, atdarinot Jēzu. Mēs esam Kristus līdzstrādnieki vai arī ienaidnieka līdzstrādnieki. Mēs vai nu sakrājam ar Kristu vai izkaisām. Mēs vai nu esam noteikti, no visas sirds kristieši vai arī neesam nemaz kristieši. Kristus saka: "Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes" (Atkl. 3:15,16).

Neskatoties uz to es redzēju, ka daži tik tikko zina, kas ir sevis aizliegšana vai upurēšana, vai arī ko nozīmē ciest patiesības dēļ. Neuzpurējoties nevienš Debesīs neieies. Jākopj pašizliedzības un upura gars. Daži nenodod sevi, savu miesu kalpošanai Dievam. Viņi atļaujas rīkoties pārsteidzīgi un untumaini, apmierina savu nesātīgo apetīti, rūpējas par savām interesēm un ir vienaldzīgi pret Dieva lietu. Tie, kas mūžīgās dzīves dēļ ir labprātīgi nest katru upuri, to arī iemantos. Ir vērts ciest par to, vērts sist sevi krustā un upurēt katru elku. Tālu pāri sniedzošā un mūžīgā godība pārspēj visu un aizēno katru laicīgo prieku.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 2

Divi ceļi

[127] 1856. gada 27. maijā Batlkrikā man atklāsmē parādīja dažas lietas, kas attiecas uz draudzi kopumā. Dievs lika savai godībai un majestātei iet man garām. Eņģelis teica: "Viņš ir bijājams Savā varenībā, tomēr jūs Viņu neatzīstat; bijājams Savās dusmās, tomēr jūs aizvainojiet Viņu ikdienas. "Ieeita caur tiem šaurajiem vārtiem, jo tie vārti ir plati un tas ceļš ir plats, kas aizved uz pazušānu, un daudz ir to, kas caur tiem ieiet. Un tie vārti ir šauri un šaurs ir tas ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod."" (Mat. 7:13,14*) Sie ceļi ir noteikti, atšķirti un iet pretējos virzienos. Viens ved uz mūžīgo dzīvību, otrs – mūžīgo nāvi. Es redzēju starpību starp šiem ceļiem, kā arī atšķirību starp ceļotājiem uz tiem. Ceļi ir pretēji, viens ir plats un gluds, otrs šaurs un nelīdzens. Tā arī ceļinieki ir pretēji savā raksturā, dzīvē, apgērbā un sarunās.

Tie, kas ceļo pa šauro ceļu, runā par prieku un laimi, kas viņiem būs ceļojuma beigās. Viņu sejas bieži ir nopietnas, tomēr bieži arī staro svinīgā, svētā priekā. Viņi negērbjas kā sabiedrība platajā ceļā, nerunā un nerīkojas tiem līdzīgi. Viņiem ir dots Paraugs. Bēdu Vīrs, Kas iepazīs [128] ar ciešanām, atklāja viņiem šo ceļu un Pats ceļoja pa to. Viņa sekotāji redz Viņa pēdas un gūst iepriecu un mieru. Viņš gāja droši. Tas ir iespējams arī tiem, ja viņi seko Viņa pēdās.

Platajā ceļā visi ir aizņemti ar sevi, apgērbu un izpriešām. Viņi brīvi nododas pārgalvīgai jautrībai un līksmei un nedomā par sava ceļojuma beigām, par drošo bojāeju ceļa galā. Katru dienu viņi arvien vairāk tuvojas savai iznīcībai. Tomēr viņi kā ārprātīgi traucas arvien ātrāk un ātrāk. Ak, cik tas izskatījās briesmīgi!

Es redzēju daudzus ceļojam pa šo plato ceļu, uz kuriem bija rakstīti vārdi: "Miris pasaulei. Visu lietu gals ir klāt. Esiet arī jūs gatavi." Viņi izskatījās tieši tā pat kā visi uzpūtīgie ļaudis ap viņiem, izņemot grūtsirdības ēnu, ko es pamanīju uz viņu šejām. Viņu sarunas bija taisni tādas pašas kā vieglprātīgajiem un neapdomīgajiem ap viņiem. Sad un tad viņi ar lielu apmierinātību rādīja uzrakstu uz savām drēbēm, aicinot, lai citi iegūtu tādu pašu uz savām. Viņi atradās uz platā ceļa, tomēr apliecināja, ka ir no tā skaita, kas ir uz šaurā ceļa. Ap viņiem esošie sacīja: "Nav atšķirības starp mums. Mēs esam līdzīgi. Mēs gērbjamies, runājam un rīkojamies līdzīgi."

Tad man norādīja atpakaļ uz 1843. un 1844. gadu. Tajā laikā bija ziedošanās gars, kāda tagad nav. Kas ir nācis pār tiem, kas sevi sauc par īpašu Dieva tautu? Es redzēju piemērošanos pasaulei, nelabprātību ciest patiesības dēļ. Es redzēju lielu padošanās trūkumu Dieva gribai. Man norādīja uz Israēla bērniem, kad viņi atstāja Ēģipti. Dievs Savā žēlastībā izaicināja viņus no Ēģiptes, lai tie Viņu varētu pielūgt neierobežoti un netraucēti. Viņš darīja viņu ceļā brīnumus. Viņš viņus pārbaudīja, ievēdot grūtos apstākļos. Piedzīvojuši Dieva brīnišķīgo rīcību un tik daudz reižu redzējuši Viņa atpestīšanu, viņi tomēr kurnēja, ka Dievs viņus pārbaudīja. [129] Viņu valoda bija: "Kaut Tā Kunga roka būtu likusi mums mirt Ēģiptes zemē." (2. Mozus 16:3) Viņi kāroja pēc tiem sīpoliem un lokiem.

Es redzēju, ka daudziem, kas apliecina, ka tic pēdējo dienu patiesībai, liekas savādi, ka Israēla bērni kurnēja ceļojuma laikā, ka pēc Dieva brīnišķīgās rīcības ar viņiem, viņiem vajadzēja būt tik nepateicīgiem, lai aizmirstu, ko Dievs viņiem darījis. Eņģelis teica: "Jūs esat darījuši sliktāk nekā tie." Es redzēju, ka Dievs saviem kalpiem ir devis patiesību tik tīru, tik skaidru, ka tai nevar pretoties. Kur vien viņi iet, viņiem ir droša uzvara. Viņu ienaidnieki nevar apiet pārliedzinošo patiesību. Gaisma ir izlieta tik skaidri, ka Dieva kalpi var celties visur un ļaut, lai patiesība, skaidra un saskanīga, nes uzvaru. Šī lielā svētība nav vērtēta un nav pat saprasta. Rodoties pārbaudījumiem, daži sāk skatīties atpakaļ un domā, ka viņiem tas ir grūts laiks. Daži, kas apliecina, ka ir Dieva kalpi, nezina, ko nozīmē šķīstīšanas pārbaudījumi. Viņi dažreiz paši sev sagādā bēdas un iedomājas pārbaudījumus un tik viegli kļūst mazdūšīgi, tik viegli ievainojami, viņu pašcieņa ir tik jūtīga, ka viņi kaitē sev, kaitē citiem un kaitē Dieva darbam. Sātans palielina viņu pārbaudījumus un ierosina domas, kas, ja tām dotu ceļu, izpostītu viņu ietekmi un derīgumu.

Daži ir jutušies kārdināti atrauties no darba un strādāt ar savām rokām. Es redzēju, ka, ja Dievs no viņiem atraus Savu roku un atstās viņus, padotus slimībai un nāvei, tad viņi zinās, kas ir bēdas. Kurnēt pret Dievu ir briesmīgi. Viņi nepatur prātā, ka ceļš, pa kuru viņiem jāiet, ir grumbuļains, pašaižļegšanās, sevis krustā sišanas ceļš un ka viņi nedrīkst gaidīt, lai viss ritētu uz priekšu gludi, it kā viņi ceļotu pa plato ceļu.

Es redzēju, ka daži Dieva kalpi, pat sludinātāji tik bieži kļūst mazdūšīgi, viņu "es" ir tik viegli ievainojams, ka viņi iedomājas sevi necienītus un apvainotus tad, kad nekā tāda nav. [130] Viņi domā, ka viņiem ir grūts liktenis. Tādi neaptver, kā viņi justos, ja viņiem tiktu atvilktā Dieva uzturošā roka un viņi nonāktu dvēseles izbailēs. Tad viņi atrastu savu likteni desmitreiz grūtāku, nekā tas bija, kad viņi strādāja Dieva darbā, paciešot pārbaudījumus un grūtības, kad tomēr Kunga piekrišana bija ar viņiem. Daži, kas strādā Dieva darbā, nezina, ka viņiem patiešām vēl ir mierīgs laiks. Viņi vēl tik maz sajutuši zaudējumus, tik maz pazīst nogurdinošu darbu un dvēseļu nastu, ka, dzīvojot mierīgā laikā, saņemot Dieva atbalstu un esot gandrīz pilnīgi brīviem no dvēseles bailēm, viņi to nesaprot un domā, ka viņiem ir lieli pārbaudījumi. Es redzēju, ka, ja viņi nemācīsies pašuzpurēšanos un nebūs gatavi priecīgi strādāt, netaupot sevi, Dievs viņus darīs brīvus. Dievs viņus neatzīs par Saviem uzpurīgajiem kalpiem, bet aicinās tos, kas grib strādāt ne slinki, bet visā nopietnībā un tie atzīs, ka viņiem ir mierīgs laiks. Dieva kalpiem jāsaprot dvēseļu nasta un jāraud starp priekškaru un altāri, saucot: "Kungs, saudzē Savus ļaudis."

Daži Dieva kalpi ir nodevuši savu dzīvi Dieva darbam, līdz viņu miesas spēki ir salauzti un gandrīz izsmelti ar garīgu darbu, pastāvīgām rūpēm, pūlēm un trūkumu. Citiem šāda nasta nav bijusi, un viņi arī tādu neuzņemtos. Tomēr tieši tādi domā, ka viņiem ir grūts laiks, tāpēc ka viņi nekad nav piedzīvojuši grūtības. Viņi nekad nav kristīti ciešanās un arī netiks kristīti tik ilgi kamēr viņi parādīs tik lielu vājumu, tik maz rakstura stingrības un tādu mīlestību uz ērtībām. Dievs man rādīja, ka sludinātāji ir jāsoda lai slinkie, tādi, kas vilcinās un rūpējas tikai par sevi, tiktu izdzīti un lai paliktu tīrie, uzticīgie, pašuzpurīgie, kas necentīsies pēc savām ērtībām, bet uzticīgi kalpos ar Vārdu un mācību, būs labprātīgi ciest un izturēt visu [131] Kristus dēļ un lai glābtu tos, par kuriem Viņš mira. Lai šie Dieva kalpi jūt pār sevi lāstu, ja viņi nesludina Evaņģēliju; ar to pietiktu. Bet ne visi to nejut.

Piemērošanās pasaulei

Man rādīja dažu Sabata turētāju piemērošanos pasaulei. Ak, es redzēju, ka viņi pazemo savu ticības apliecību, apkauno Dieva lietu. Viņi pierāda savas apliecības kļūdainību. Viņi domā, ka nav līdzīgi pasaulei, bet viņi ir tik ļoti līdzīgi viņiem apgērbā, sarunās un darbībā, ka te nav atšķirības. Es redzēju viņus rotājam savu nabaga mirstīgo ķermeni, kas katru brīdi ir padots Dieva pirksta skārienam un var tikt likts uz sāpju gultas. Ak, tad, kad viņi tuvojas savai pēdējai pārmaiņai, nāves bailes moka viņu garu, un lielais jautājums ir: "Vai es esmu sagatavots, lai mirtu? Vai esmu sagatavots, lai parādītos Dieva priekšā un izturētu lielo izmeklēšanas tiesu?" Ja tad jūs viņiem jautāsit, ko nozīmē būt sagatavotam, lai parādītos Dieva priekšā, viņi jums teiks, ka, ja varētu atsaukt atpakaļ bijušo un pārdzīvot pagātņi otrreiz, tad viņi izlabotu savu dzīvi, izvairītos no pasaules muļķībām, tās tukšuma un leņnuma un rotātu savu ķermeni ar pieklājīgu apģērbu, un būtu par piemēru visiem ap sevi. Viņi dzīvotu Dievam par godu.

Kāpēc ir tik grūti dzīvot pašaižļiedzīgu, pazemīgu dzīvi? Tāpēc ka tie, kas sevi apliecina par kristiešiem, nav miruši pasaulei. Pēc tam, kad esam miruši, šāda dzīve ir viegla. Bet daudzi ilgojas pēc Ēģiptes lokiem un sīpoliem. Viņiem ir tieksme tērpties un rīkoties, cik vien iespējams līdzīgi pasaulei, un vēl iet uz Debesīm. Tādi kāpj uz citu ceļu, tie neiet pa šauriem vārtiem un šauro ceļu.

Man rādīja klātesošo sabiedrību konferencē. [132] Eņģelis teica: "Daži nomirs, daži būs padoti septiņām mocībām, daži būs dzīvi un paliks virs zemes, lai tiktu pārvērsti, Jēzum atnākot."

Māsa Klārissa M. Bonfei, kas aizmīga Jēzū tikai trīs dienas pēc šīs atklāsmes, tad bija vesela. Viņa jutās pārliecināta, ka ir viena no tiem, kas ies kapā, un

Tie bija svinīgi vārdi, ko teica eņģelis. Es jautāju viņam, kāpēc tik maz ir ieinteresēti par mūžīgo labklājību, kāpēc tik maz sagatavojas savai pēdējai pārmaiņai? Viņš teica: "Zeme viņus pievelk, tās bagātības liekas viņiem vērtīgas." Viņi atrod diezgan laiku, lai pievērstu prātu bagātībām, bet neatliek laiku, lai sagatavotos Debesīm. Sātans vienmēr ir gatavs viņus iegremdēt arvien dziļāk un dziļāk grūtībās. Tiklīdz vienas rūpes un bēdas ir ārā no prāta, viņš rada atkal viņos nesvētas vēlēšanās vēl vairāk pēc zemes lietām un tā pāiet viņu laiks, un kad ir par vēlu, tad viņi redz, ka neko paliekamu nav ieguvuši. Viņi ir tvēruši ēnas un pazaudējuši mūžīgo dzīvību. Tādiem nebūs aizbildināšanās.

Daudzi gērbjas kā pasaule, lai gūtu ietekmi. Bet viņi šajā ziņā bēdīgi un liktenīgi maldās. Lai viņiem būtu patiesa un glābjoša ietekme, viņiem ir jāizdzīvo sava ticības apliecība, jāparāda ticība ar taisniem darbiem. Starp kristiešiem un pasauli jādara liela atšķirība. Es redzēju, ka viņu vārdiem, drēbēm un darbiem jāstāsta par Dievu. Tad pār visiem, ar kuriem viņi satieksies, tiks izlieta svēta ietekme, un visi zinās, ka viņi ir bijuši ar Jēzu. Neticīgie redzēs, ka patiesībai, ko mēs apliecinām, ir svēta ietekme un ka ticība Kristus nākšanai ietekmē vīru un sievu raksturu. Ja kāds grib, lai viņa ietekme liecinātu par labu patiesībai, lai viņi dzīvo saskaņā ar to un tā atdarina pazemīgo Paraugu.

Es redzēju, ka Dievs ienīst lepnumu un ka visi lepnie un visi, kas dara ļaunu, būs kā rugāji, un diena, kas strauji tuvojas, tos pilnīgi sadedzinās. Es redzēju, ka trešā eņģeļa vēstij [133] jādarbojas kā raugam daudzu sirdīs, kas apliecina, ka tai tic, un jātira tās no lepnuma, patmīlības, mantkāribas un mīlestības uz pasauli.

Jēzus nāk, bet vai Viņš atradīs Savus ļaudis piemērojušos pasaulei? Vai Viņš atzīs viņus par Saviem ļaudīm, ko Viņš Sev šķīstījis? Ak, nē, nevienu citu, kā tikai šķīstu un svētu Viņš atzīs par Savu. Tos, kas ir tikuši šķīstīti un balināti ciešanās un paturējuši sevi atšķirtus un neaptraipītus no pasaules, Viņš atzīs par Saviem.

Kad es redzēju briesmīgo patiesību, ka daudzi Dieva ļaudis ir piemērojušies pasaulei, ka starp daudziem mīlestības pilnā un lēnprātīgā Jēzus mācekļiem un neticīgajiem atšķirība ir tikai vārdos, mana dvēsele jūta dziļas mokas. Es redzēju, ka Jēzus bija ievainots un atklāti apkaunots. Ar skumjām uzlūkojot pasauli mīlošos Dieva ļaudis, kas pārtiek no tās gara un seko tās paradumiem, eņģelis sacīja: "Atdalieties no viņiem! Atdalieties no viņiem! Lai Viņš jums nenorāda daļu ar neticīgajiem un liekuļiem ārpus pilsētas. Jūsu apliecība jums sagādās vienīgi lielākas mokas, un jūsu sods būs lielāks, tāpēc ka zinājat Viņa gribu, bet nedarījāt."

Tie, kas apliecina ticību trešā eņģeļa vēstij, bieži kaitē Dieva darbam ar vieglprātību, jokiem un niekošanos. Es redzēju, ka šis ļaunums bija iespiedies viscaur mūsu rindās. Ir jāpazemojas Kunga priekšā. Dieva Israēlam jāsaplēš sirds un ne drēbes. Reti ir redzama bērnam līdzīga vienkāršība. Vairāk tiek domāts par cilvēku piekrišanu, nekā par Dieva nepatiku. Eņģelis teica: "Savediet kārtībā savu sirdi, pirms nākat tiesas priekšā, pirms trauslais dzīvības pavediens netiek pārgriezts un jūs, neaizsargāti un nesagatavoti tiesai, apgulstaties kapā. Vai, ja arī vēl neieejat kapā, tad, ja jūs visdrīzākajā laikā nemantojat mieru ar Dievu un neatraujat sevi no pasaules, jūsu sirdis kļūs cietākas un jūs paļausieties uz nepatiesu atbalstu – iedomātu sagatavošanos [134] un ieraudzīsiet savu kļūdu pārāk vēlu, lai nodrošinātu pamatotu cerību."

Es redzēju, ka daži Sabata turētāji pavada stundas, kas ir sliktākas nekā par izšķiesto laiku. Tie studē šādu vai tādu modi, lai greznotu nabaga mirstīgo miesu. Kamēr jūs veidojat savu ārieni līdzīgi pasaulei, tik skaisti, cik vien varat, atcerieties, ka pēc dažām dienām šis pats ķermenis var būt par barību tārpiem. Un, kamēr jūs to rotājat pēc savas gaumes, lai iepriecinātu acis, jūs garīgi mirstat. Dievs ienīst jūsu tukšo, ļauno lepnumu, un Viņš skatās uz jums kā uz rotātiem zārkiem, kas no iekšienes pildīti ar trūdiem un netīrumiem.

Mātes saviem bērniem rāda lepnuma piemēru, un tā darot, sēj sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus. Pļauja būs bagāta un droša. Ko viņas sēj, to viņas arī pļaus. Ražas netrūks. Es redzēju, vecāki, ka jums ir vieglāk iemācīt saviem bērniem lepību nekā pazemību. Sātans un viņa eņģeļi stāv jums tieši blakus, lai darītu jūsu darbus vai sacītos vārdus ietekmīgus, iedrošinot viņus gērbties un savā lepnumā sajaukties ar sabiedrību, kas nav svēta. Ak, vecāki, jūs paši savās krūtīs dēstāt ērkšķus, ko jūs bieži sajūtīsiet ar bailēm. Cenšoties izravēt bēdīgo mācību, ko esat iemācījuši saviem bērniem, jūs atradīsiet, ka tas ir ļoti grūts uzdevums. Jums paši to nespējat paveikt. Jūs varat viņiem atteikt lietās, kas varētu apmierināt viņu lepnumu, tomēr tas mājos viņu sirdī, ilgojoties pēc apmierinājuma. Nekas cits nevar nonāvēt šo lepnumu kā tikai dzīvais un spēcīgais Dieva Gars. Kad tas, atradīs ceļu uz sirdi, tas tur strādās kā raugs un lepnumu izskaudīs.

Es redzēju, ka jauni un veci izturas nevērīgi pret Biblii. Viņi nedara to par savu studiju grāmatu un dzīves mērauklu, kā viņiem to vajadzētu darīt. Sajā nevērībā īpaši ir vainojama jaunatne. Vairākums no viņiem ir gatavi un atrod pietiekami laiku, lai lasītu jeb kuru citu grāmatu. Bet Vārdu, kas norāda uz mūžīgo dzīvību, [135] rūpīgi nelasa un ik dienas nestudē. Šī dārgā, svarīgā grāmata, kas viņus tiesās pēdējā dienā, vispār netiek pēta. Tukšus stāstus lasa uzmanīgi, kamēr Bībele paliek neievērota. Nāk diena, apmākusies un ļoti tumša, kad visi gribēs būt pilnīgi apgādāti ar skaidro, vienkāršo Dieva Vārda patiesību, lai viņi varētu lēnprātīgi, tomēr noteikti pamatot savu cerību. Es redzēju, ka šim viņu cerības pamatam jāstiprina viņu pašu dvēseles briesmīgajai cīņai. Bez tā viņi ir trūcumā, un viņiem nevar būt stigriba un apņēmība.

Labāk vecāki būtu sadedzinājuši tukšos stāstus un romānus, tiklīdz tie ienāk viņu mājās. Tā viņu bērniem būtu zēlastība. Uzdrošinies šīs stāstu grāmatas lasīt, un tās Tevi it kā apbur. Tās samulsina un saindē prātu. Vecāki, es redzēju, ka, ja jūs neatmodīsities savu bērnu mūžīgajām interesēm, viņi jūsu nevērības dēļ noteikti pazudīs. Iespēja, ka tādi neuzticīgi vecāki paši tiks izglābti, ir ļoti niecīga. Vecākiem jābūt priekšzīmīgiem. Viņiem uz savu ģimeni jāatstāj svēts iespaids. Viņu drēbēm jābūt pieklājīgām, kas atšķirtos no apkārtējās pasaules. Ja viņi vērtē savu bērnu mūžīgās intereses, viņi norās viņu lepnumu un to darīs pareizi to neveicinot vārdos un darbos. Ak, kāds Dieva ļaužu lepnums, kas man tika rādīts pie Dieva atzīstošiem ļaudīm! Tas ir palielinājies ar katru gadu, kamēr tagad ir neiespējami noteikt un atšķirt Sabata turētāju adventistu no pasaules, kas ir ap viņiem. Es redzēju, ka šim lepnumam jātiek izrautam no mūsu ģimenēm.

Daudz ir izdots par lentītēm un cepuru mežģinēm, apkaklītēm un citām nevajadzīgām tērpu rotām, kamēr Jēzus, [136] Godības Ķēniņš, Kas atdeva savu dzīvību, lai mūs atpestītu, nesa ērkšķu kroni. Mūsu Kunga svētā galva bija rotāta ar ērkšķu vainagu. Viņš bija bēdu Vīrs un pazina ciešanas. "Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti." (Jes. 53:5). Tomēr tie, kas apliecinā, ka ir mazgāti Jēzus asinīs, kas par viņiem izlietas, ģērbjas un rotā savu mirstīgo miesu un iedrošinās sevi saukt par svētā, pašaieliedzīgā un pazemīgā Parauga sekotājiem. Ak, kaut viņi varētu redzēt, kā Dievs to redz un kā tas man ir parādīts! To panest man likās pārāk grūti un to uzskatot, man dvēsele sažņaudzās bailēs. Eņģelis teica: "Dieva tauta ir īpaši svēta, tādu Viņš to pats Sev šķīsta." Es redzēju, ka ārējais izskats uzrāda sirds stāvokli. Ar lentītēm un apkaklītēm un nevajadzīgām lietām apkārtā āriene rāda, ka sirdī uz visu to ir mīlestība. Pirms šādas personas nebūs šķīstītas no šiem viltojumiem, tās nekad neredzēs Dievu, jo vienīgi sirdsskaidrie Viņu redzēs.

Piezīme: Man bieži jautāts, vai es ticu, ka ir nepareizi valkāt vienkāršas līnu apkaklītes. Mana atbilde vienmēr ir bijusi nē. Daži ir ņēmuši galējo nozīmi no tā, ko esmu rakstījusi par apkaklītēm, un apgalvojuši, ka ir nepareizi tādas valkāt. Man rādīja dārgi izstrādātas apkaklītes un dārgas un nevajadzīgas lentes un mežģīnes, kādas valkājuši daži Sabata turētāji un vēl tagad valkā modes un ārišķību dēļ. Runājot par apkaklītēm, es nedomāju, ka nav jāvalkā nekas līdzīgs apkaklītēm un, minot lentes, – ka nemaz lentes nebūtu jāvalkā. – E.G.V. piezīme 2. izdevumā

Es redzēju, ka cirvim jātiek pieliktam pie koka saknēm. Tāds lepnums draudzē netiks paciests. Tās ir lietas, kas šķir Dievu no Viņa ļaudīm, kas no tiem atšķir Derības šķirstu. Israēls ir aizmidzis lepnumā un modē, un piemērošanās pasaulei ir pašā tā centrā. Viņi katru mēnesi iet uz priekšu lepnumā, mantkārībā un pasaules mīlestībā. Kad viņu sirdis skars patiesība, tā liks nomirt pasaulei, un viņi noliks malā lentītes, mežģīnes un apkaklītes, un ja viņi ir miruši, tad tos neaizskars neticīgo smieklī, zobošanās un nicināšana. Viņi jutīs rūpju pilnu vēlēšanos atšķirties no [137] pasaules līdzīgi savam Kungam. Viņi neatdarinās tās lepnumu, modi vai paražas. Vienmēr viņu priekšā būs cēlais mērķis – pagodināt Dievu un iegūt mūžīgo mantojumu. Šī cerība spiedīs atstāt visu, kam ir pasaulīgs raksturs. Dievam būs no pasaules atšķirti ļaudis. Un tiklīdz kādiem ir vēlēšanās atdarināt pasaules modes, ko tie nekavējoši neuzvar, Dievs mitējas viņus atzīt par Saviem bērniem. Viņi ir pasaules un tumsas bērni. Viņi alkst pēc Ēģiptes lokiem un sīpoliem, tas ir, viņi vēlas būt tik līdzīgi pasaulei, cik vien tas iespējams. Tā darot, viņi, kas apliecinā, ka ir Kristū, patiesībā Viņu atmet un rāda, ka viņi ir svešinieki zēlastībai un lēnprātīgajam un mīlestības pilnajam Jēzum. Ja viņi būtu iepazinušies ar Jēzu, viņi staigātu Viņa cienīgi.

Sludinātāju sievas

Es redzēju sludinātāju sievas. Dažas no viņām vispār nepalīdz saviem vīriem, lai gan apliecinā ticību trešā eņģeļa vēstij. Viņas vairāk domā par savu prieku un to, ko pašas vēlas, nepētot, ko Dievs grib, un nevaicājot, kā ar uzticīgām lūgšanām un rūpīgu staigāšanu varētu atbalstīt vīra rokas. Es redzēju, ka dažas no viņām rīkojas tik stūrgalvīgi un patmīlīgi, ka kļūst par sātana darba rīkiem, lai iznīcinātu vīra iespaidu un derīgumu. Nonākot grūtībās, viņas brīvi atļaujas žēloties un kurnēt. Viņas aizmirst seno kristiešu ciešanas un domā, ka viņām jābūt savām vēlēšanām un ceļam, un ka drīkst sekot pašas savai gribai. Viņas aizmirst Jēzus, sava Kunga ciešanas. Viņas aizmirst bēdu Vīru, Kas iepazinies ar sāpēm, To, Kuram nebija kur nolikt Savu galvu. Viņām nerūp atcerēties ērkšķu vainaga ievainoto svēto pieri. Viņas aizmirst Viņu, Kas, nesot Savu krustu uz Golgātu, saņima zem tā smaguma. [138] Uz Viņu gūlās ne tikai koka krusta nasta, bet arī smagā pasaules grēku nasta. Viņas

aizmirst briesmīgās naglas, kas caururba Viņa maigās rokas un kājas, un Viņa saukšanu nāves mokās: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" (Mat. 27:46) Pēc visām šīm ciešanām, kas izciestas viņu dēļ, viņas nav labprātīgas ciest Kristus dēļ.

Es redzēju, ka šīs personas piekrāpa sevi. Viņām nav ne dalības, ne daļas darbā. Viņas ir satvērušas patiesību, bet patiesība nav viņas satvērusi. Kad patiesība, svinīgā, nopietnā patiesība, viņas ietekmēs, tad patmīlība mirs. Tad viņas neteiks: "Es gribu iet tur, es negribu palikt šeit." Bet sirds nopietnais jautājums būs: "Kur Dievs vēlas, lai es būtu? Kur es vislabāk varu pagodināt Viņu, un kur mūsu vienotais darbs var darīt visvairāk laba?" Viņu griba pazudīs un iekļausies Dieva gribā. Stūrgalvība un svētīšanās trūkums, ko parāda daļa sludinātāju sievu, stājas grēciniekiem ceļā. Dvēseļu asinis būs uz viņu drēbēm. Daži sludinātāji ir snieguši noteiktas liecības par draudzes pienākumiem un kļūdām, bet tām nav bijusi vajadzīgā ietekme, jo viņu pašu dzīves draugiem vajadzīgas visas šīs skaidri un tieši pasludinātās liecības, un rājiens ar lielu smagumu atgriežas atpakaļ uz viņiem pašiem. Viņi atļauj savām dzīvesbiedrēm viņus ietekmēt un vilkt uz leju, kaitējot prātam, un līdz ar to viņu derīgums un ietekme ir zuduši. Viņi jūtas izmisuši un mazdūšīgi un neatzīst patieso netaisnības avotu, kas ir viņu mājās.

Šīs māsas ir cieši savienotas ar Dieva darbu, ja Dievs viņu vīrus aicinājis pasludināt tagadējo patiesību. Sie kalpi, ja viņi patiesi aicināti no Dieva, jutīs patiesības svarīgumu. Viņi stāv starp dzīvajiem un mirušajiem, un viņiem jābūt nomodā par dvēselēm kā tādām, kam par tām būs jādod norēķins. Viņu aicinājums ir svinīgs, un viņu dzīvesbiedres var būt viņiem par lielu svētību [139] vai kļūt arī par lāstu. Viņas var pamudināt viņus, kad viņi ir izmisuši, iepriecināt, kad noskumuši, un iedrošināt uzskatīt Dievu un paļauties uz viņu pilnīgi, kad ticība izsīkususi. Vai arī viņas var ieņemt pretējo virzienu – skatīties uz tumšajām pusēm, domāt, ka viņām ir grūti, nevingrināt ticību Dievam, stāstīt savas bēdas un neticību vīriem, žēloties un kurnēt un būt viņiem par nedzīvu svaru un lāstu.

Es redzēju, ka sludinātāju sievietēm jāpalīdz saviem vīriem darbā un jābūt uzmanīgām un rūpīgām par to, kādu ietekmi viņas atstāj, jo viņas novēro visi un sagaida no viņām vairāk kā no citiem. Viņu drēbēm jābūt piemēram. Viņu dzīvei un sarunām jābūt piemēram, dzīvības un nevis nāves smaržai. Es redzēju, ka viņām jābūt pazemīgām, lēnprātīgām, tomēr jāatrodas paaugstinātā stāvoklī, nerunājot lietas, kas nevērs garu uz Debesīm. Lielajam jautājumam jābūt: "Kā es varu izglābt savu dvēseli un būt par līdzekli citu glābšanai?" Es redzēju, ka Dievs nepieņem nekādu darbu šīnī lietā, kas nav darīts no visas sirds. Viņš prasa visu sirdi un interesi – un nekas cits Viņam neder. Viņu ietekme runā noteikti, nekļūdīgi, par labu patiesībai vai pret to. Viņas vai nu ar Jēzu savāc vai izkaisa. Nesvētījusies sieva ir lielākais lāsts, kas vien var būt sludinātājam. Tiem Dieva kalpiem, kas ir bijuši un vēl tagad atrodas tik nelaimīgā stāvoklī, kam mājas iespaids atņem spēkus, jādubulto savas lūgšanas un modrība, jānostājas stingri un noteikti, nepieļaujot, ka šī tumsa viņus nospiež. Viņiem ciešāk jāpieķeras Dievam, jābūt stipriem un noteiktiem, jāvalda pašiem savā mājā un jādzīvo tā, lai saņemtu Dieva atzinību un eņģeļu apsardzību. Bet, ja viņi padodas savu nesvētījušos dzīves biedru vēlēšanām, tad Dieva dusmas nāks pār viņu mājokļiem. Dieva šķirsts nevar palikt mājā, tāpēc ka viņi atbalsta un aizstāv sievu nepareizo nostāju.

Mūsu Dievs ir dusmīgs Dievs un ir bīstami ar Viņu rotaļāties. Senatnē Akans iekāroja zelta zobenu un babiloniešu drēbes un tās paslēpa, [140] un tāpēc viss Israēls cieta; viņi ienaidnieka priekšā bija spiesti bēgt. Un kad Jozua meklēja iemeslu, Kungs sacīja: "Celies, svēti tos ļaudis un saki: svētījaties uz rīta dienu, jo tā saka Tas Kungs, Tas Israēla Dievs: Viena izdeldējama lieta ir tavā vidū, Israēl; tu nevari pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiekams tu to, kas izdeldējams, no tava vidus atņemsi." (Joz. 7:13*) Akans bija grēkojis, un Dievs iznīcināja viņu un viņa namu ar visu, kas viņam piederēja, un noņēma lāstu no Izraēla.

Es redzēju, ka Dieva Israēlam jāceļas un jāatjauno savs stiprums Dievā, atjaunojot un uzturot savu derību ar Viņu. Mantkārība, patmīlība, mīlestība uz naudu un pasauli ir visur Sabata turētāju rindās. Sie ļaunumi Dieva ļaužu vidū iznīcina pašuzpurēšanās garu. Tie, kam sirdī šīs kārības, paši to neapzinās. Tās ir viņus uzvarējušas nemanāmi, un ja tās neizravēs un neizsakņos, tad viņu bojāeja būs tikpat droša kā Akana. Daudzi ir paņēmuši upurus no Dieva altāra. Viņi mīl pasauli, mīl tās ieguvumus un labumus, un ja viņos nenotiks pilnīga pārmaiņa, viņi ies bojā ar pasauli. Dievs viņiem ir aizdevis līdzekļus, tie nav viņu, bet Kungs ir viņus iecēlis par Saviem namturiem. Tomēr viņi tos sauc par saviem un krāj. Bet ak, cik ātri, kad Dievs no viņiem atvelk Savu svētījošo roku, vienā mirklī viss ir pazaudēts! Jāupurē Dievam, jāaizliedz sevi patiesības dēļ! Ak, cik vājš un trausls ir cilvēks! Cik nespēcīga viņa roka! Es redzēju, ka drīz Kungs pazemos cilvēku augstprātību un lepību. Ķēniņi un dižciltīgie, bagātie un nabagie līdzīgi lieksies, un pār viņiem visiem nāks Dieva iznīcinošās mocības.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 3

"Iekarsies un atgriezies"

[141] Dārgie brāji un māsas, Kungs man atklāsmē parādīja dažas lietas, kas zīmīgas draudzei tās tagadējā remdenajā stāvoklī, par ko gribu jums stāstīt. Man atklāsmē parādīja draudzi. Eņģelis teica draudzei: "Jēzus tev saka: "Tad nu iekarsies un atgriezies!" (Atkl. 3:19) Es redzēju, ka šis darbs jādara visā nopietnībā – ir kaut kas ko jānožēlo un kaut kas no kā jāatbrīvojas. Pasaulīga domāšana, patmīlība, mantkārība ir iznīcinājušas Dieva ļaužu garīgo dzīvību.

Jau kopš vairākiem gadiem Dieva ļaužu briesmas ir bijusi mīlestība uz pasauli. No tās cēlušies patmīlības un mantkārības grēki. Jo vairāk viņi no šīs pasaules iegūst, jo vairāk viņi tai pieķeras; un tad viņi tiecās pēc tās vēl un vēl. Eņģelis teica: "Vieglāki ir kamielim ieiet caur adatas aci, nekā bagātam iekļūt Debesu valstībā." (Mat. 19:24) Tomēr daudzi, kas saka ticam, ka mums ir pēdējā brīdinājuma vēsts pasaulei, ar visiem spēkiem cenšas ieņemt stāvokli, par kuru teikts, ka tiem, kas tajā atrodas, būs grūtāk ieiet Debesu valstībā nekā kamielim caur adatas aci.

Šīs zemes bagātības, pareizi izlietas, ir svētība. Tiem, kam tās pieder, jāatzīst, ka tās viņiem aizdevis Dievs, un priecīgi jāatdod savi līdzekļi, lai veicinātu Viņa darbu. [142] Viņi nepazaudēs savu algu šeit, Debesu eņģeļi viņus laipni uzlūkos, un viņiem arī Debesīs būs manta.

Es redzēju, ka sātans novēro sevišķās patmīlīgās, alkātīgās tieksmes to raksturos, kas apliecina patiesību, un viņš tos kārdinās, dāvinot labklājību un sniedzot viņiem zemes mantas, jo viņš zina, ka, ja viņi neuzvarēs savas dabīgās tieksmes, viņi klups, mīlēdami mantu un pielūdzot savu elku. Tā sātans savu mērķi bieži sasniedz. Stiprā mīlestība uz pasauli uzvar vai aprij patiesības mīlestību. Viņiem tiek piedāvātas pasaules ķēniņvalstis, un viņi kāri tās tver, domādami, ka viņiem brīnišķi veicies. Sātans triumfē, tāpēc ka viņa plāns ir sekmējies. Viņi ir atmetuši mīlestību uz Dievu un iemīlējuši pasauli.

Es redzēju, ka tie, kam tā veicies, var izjaukt sātana plānu, ja viņi uzvarēs savu patmīlīgo mantkāri, noliekot visu savu īpašumu uz Dieva altāra. Saskatot, ka vajadzīgi līdzekļi, lai veicinātu patiesības lietu un palīdzētu atraitnēm, bāreņiem un cietējiem, viņiem priecīgi jādod un tā jākrāj manta Debesīs.

Ievēro Patiesā Liecinieka padomu: "Ka tev no Manis būs pirkt zeltu, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, - un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts, un tava kailuma kauns nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt." (Atkl. 3:18) Lūdzu pamēģini. Šīs dārgās mantas nebūs mūsu daļa bez piepūles no mūsu puses. Mums jāpērk. "Iekarsies un atgriezies" no sava remdenā stāvokļa. Mums jāpamostas, lai ieraudzītu savas nepareizības, lai uzmeklētu savus grēkus un dedzīgi no tiem atgrieztos.

Es redzēju, ka brājiem, kam pieder īpašumi, darāms īpašs darbs; viņiem jāatraujas no šīs zemes mantām un jāpārvar mīlestība uz pasauli. Daudzi no viņiem mīl šo pasauli, mīl tās bagātības, bet negrib to atzīt. Viņiem jāiekarst un jāatgriežas no savas patmīlīgās mantkāres, lai patiesības mīlestības priekšā viss cits pazustu. [143] Es redzēju, ka daudzi, kuriem ir bagātības, tomēr nopērk to "zeltu, baltas drēbes un acu zāles" kuras Dievs piedāvā. Viņu dedzība spēkā un nopietnībā neatbilst mērķa vērtībai, pēc kura tie tiecas.

Es redzēju šos vīrus, dzenamies pēc zemes īpašumiem. Kādu dedzību viņi parādīja, kādu nopietnību, kādu enerģiju, lai iegūtu zemes bagātības, kas drīz paies. Kādi aukstasinīgi, nekautrīgi aprēķini! Viņi plāno un pūlas agri un vēlu un upurē savu atpūtu un mieru zemes mantai. Ja ar tādu pat dedzību viņi meklētu "zeltu, baltas drēbes un acu zāles", tad iegūtu šīs vēlamās bagātības savā īpašumā un arī dzīvi, mūžīgo dzīvi Dieva valstībā. Es redzēju, ka, ja kādam "acu zāles" ir vajadzīgas, tad noteikti tiem, kam pieder zemes īpašumi. Daudzi no viņiem ir akli paši pret savu stāvokli, akli pret savu stipro pieķeršanos šai pasaulei. Ak, kaut viņi varētu redzēt!

"Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klauzīnu; ja kas dzird Manu balsi un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20)

Es redzēju, ka daudziem pie viņu sirds durvīm atrodas tik daudz gružu, ka viņi nevar durvis atvērt. Dažiem jānovāc nesaskaņas ar brājiem. Citiem durvis atvērt aizkavē jauns raksturs, patmīlīga mantkārība. Vēl citiem sirds durvis neļauj atvērt priekšā aizvēlusies pasaule. Visi šie grūži jāizmet ārā, un tad viņi var atvērt durvis un uzņemt Pestītāju.

Ak, cik dārgs bija šis apsolījums, kad to man parādīja atklāsmē! "Pie tā es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani." Ak mīlestība, brīnišķīgā Dieva mīlestība! Pēc visas mūsu remdenības un grēkiem Viņš mums saka: "Atgriezieties pie Manis, un Es atgriezīšos pie jums un dziedināšu visus

jūsu pārkāpumus." Eņģelis šo teikumu atkārtoja vairākas reizes: "Atgriezieties pie Manis, un Es atgriezīšos pie jums un dziedināšu jūs." [144]

Es redzēju, ka daži ļaudis ar prieku atgriezīsies. Bet citi neļaus, ka Laodiķejas draudzei sniegtās vēstis viņus ietekmē. Viņi visu laiku slīdēs lejup tādā pašā veidā kā iepriekš, un Kungs viņus izspļaus no Savas mutes. Vienīgi tie, kas dedzīgi atgriezīsies, iegūs Dieva labvēlību.

"Kas uzvar, tam Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdies ar Savu Tēvu uz Viņa goda krēsla."(Atkl. 3:21) Mēs varam uzvarēt. Jā, pilnīgi un galīgi! Jēzus mira, lai sagatavotu mums glābšanās ceļu, lai mēs uzvarētu katru jaunu tieksmi, katru grēku, katru kārdināšanu un beidzot sēdētu kopā ar Viņu.

Mūsu priekštiesība ir iegūt ticību un pestīšanu. Dieva spēks nav mazinājies. Es redzēju, ka Viņa spēks tiek dāvināts tagad tikpat brīvi kā agrāk. Bet Dieva draudze ir pazaudējusi ticību prasīt, enerģiju cīnīties, saucot līdzīgi Jēkabam: "Es Tevi nepalaidīšu, ja tu mani nesvēti."(1. Moz. 32:26) Izturīga ticība ir mirusi, bet tai jātiek atjaunotai Dieva ļaužu sirdīs. Ir jāprasa Dieva svētības. Ticība, dzīva ticība vienmēr tiecas augšup pie Dieva un godības; neticība – lejup tumsā un nāvē.

Es redzēju, ka draudzē dažu domas nerit pareizā gultnē. Ir daži īpatnēji raksturi, kam ir savi priekšstati, pēc kuriem viņi mēro savus brāļus. Un, ja kāds neatbilst viņu standartam, tūlīt atklātībā parādās viņu nemiers. Tiešām daži dara kā parunā - izkāš odu un aprij kamieli.

Pārāk ilgi pieļauti šādi sastinguši uzskati un tiem ir izdabāts. Ir plūkti salmi. Ja draudzē nepastāv patiesas grūtības, tad apmāti cilvēki tās rada paši. Draudze un Kunga kalpi ir novērsti no Dieva, patiesības un Debesīm, lai dzīvotu tumsā. Sātans par to priecājas, tādas lietas viņam sagādā baudu. Bet šie pārbaudījumi draudzi nešķīsta un nepavairo Dieva ļaužu spēku. [145]

Es redzēju, ka daži sāk garīgi zaudēt spēku. Kādu laiku tie ir dzīvojuši modri un vērojuši, vai viņu brāji staigā taisni, uztraukušies par katru viņu kļūdu. Taču, tā izturoties, viņu domas nav ne pie Dieva, ne pie Debesīm, nedz arī pie patiesības, bet gan tur, kur sātans grib, proti, pie kaut kā cita. Viņu pašu dvēseles ir pamestas novārtā. Viņi reti redz un jūt paši savas kļūdas, jo viņiem pietiek darba, vērojot citu kļūdas. Savas dvēseles aplūkošanai un savas sirds pārmeklēšanai neatliek laika. Viņi aprunā kādas citiem kleitas, cepures un priekšauti. Un par šiem tematiem ir ko runāt vairākas nedēļas. Es redzēju, ka dažu bēdīgu dvēseļu reliģija balstās tikai uz citu apgērba un rīcības vērošanas un kļūdu novērošanu. Ja viņi nemainīsies, Debesis viņiem nebūs vietas, jo viņi arī pie Kunga atradīs kļūdas.

Eņģelis teica: "Salīdzināšanās ar Dievu ir katra personīgs darbs." Tas norit starp Dievu un mūsu dvēseli. Bet tie, kas daudz uzmanības velta citu kļūdām, nerūpējas par sevi. Sie iztēlē bagātie kļūdu meklētāji bieži paši sevi izārstētu no šīs paražas, ja ietu tieši pie tā, par kuru viņi domā, ka tas rīkojas nepareizi. Tas būtu tik grūti, ka viņi labāk atteiktos no saviem ieskatiem. Bet ir viegli atļaut mēlei brīvi skraidīt par vienu vai otru, kad apvainotais nav klāt.

Daži domā, ka ir nepareizi ievērot noteiktu kārtību Dieva pielūgšanā. Bet es redzēju, ka nav nekas sliktas ja Dieva draudzē būs kārtība. Es redzēju, ka sajukums Kungam ir nepatīkams un ka jābūt kārtībai lūgšanā un dziedāšanā. Mums nav jānāk dievnamā, lai lūgtu par savām ģimenēm, izņemot, ja jūtamies dziļi ietekmēti, Dieva Gara pārliecināti. Vispār istā vieta lūgšanām par ģimeni ir ģimenes altāris. Ja [146] tas, par ko lūdzam, atrodas tālumā, tad Kungs jāpiesauc kambarīti. Dievnamā jālūdz pēc klātesošās svētības un jāsapņo, ka Dievs dzirdēs un atbildēs mūsu lūgšanas. Tādas sapulces būs dzīvas un interesantas.

Es redzēju, ka visiem jādzied ne tikai ar garu, bet arī ar izpratni. Dievam nepatīk žargons un disonanse. Kārtība vienmēr Viņam patīk vairāk nekā nekārtība. Un jo pareizāk, harmoniskāk Dieva ļaudis dziedās, jo vairāk Viņš būs pagodināts, jo lielāku labumu gūs draudze un jo labvēlīgāk tiks ietekmēti neticīgie.

Man rādīja kārtību, pilnīgo Debesu kārtību, un es priecājos, klausoties turienes pilnīgās mūzikas skaņas. Kad atklāsme beidzās, šejienes dziedāšana skanēja ļoti skarbi un nesaskanīgi. Es redzēju eņģeļu pulkus, kas stāvēja noteiktā četrstūrī. Katram bija zelta arfa. Katras arfas galā bija instruments toņu noskaņošanai. Viņu pirksti pa stīgām neslīdēja pavirši, bet tie aizskāra dažādas stīgas, lai radītu dažādas skaņas. Bija viens eņģelis, kas vienmēr vada, kas pirmais aizskar arfu un uzdod toni. Tad visi savienojas bagātā, pilnīgā Debesu mūzikā. To nevar aprakstīt. Tā ir dievišķīga Debesu melodija, pa kuras laiku no katras sejas atstaro Jēzus attēls, mirdzot neizsakāmā godībā.

Austrumi un rietumi

Dārgie brāļi, Kungs man atklāsmē rādīja dažas lietas, kas attiecas uz austrumu un rietumu pavalstniecībām. Es jūtu, ka mans pienākums ir darīt tās jums zināmas. Es redzēju, ka Dievs ir atvēris ceļu tagadējās patiesības izplatīšanai Rietumos. Lai aizkustinātu ļaudis Austrumos, vajadzīgs daudz vairāk spēka. Patlaban Austrumos iespējams paveikt ļoti maz. [147] Tagad sevišķi jāpūlas tur, kur iespējams gūt vislabākās sekmes.

Ļaudis Austrumos ir dzirdējuši Kristus otrās nākšanas pasludināšanas un ir redzējuši tik spilgti atklājamies Dieva spēku, bet pēc tam atkrituši atpakaļ vienaldzības un bezrūpības stāvoklī, tā kā tagad viņus sasniegt gandrīz neiespējami. Neskatoties uz sevišķo piepūli un vislabākajām dāvanām, Austrumos padarīts pavisam maz.

Es redzēju, ka ļaudis Rietumos var aizkustināt daudz vieglāk nekā Austrumos. Viņiem nav atspīdējuši patiesības gaisma. Viņi nav to atmetuši, un viņu sirdis ir daudz maigākas un uzņēmīgākas pret patiesību un Dieva Garu. Daudzu sirdis Rietumos ir jau sagatavotas, lai dedzīgi satvertu patiesību. Kad Dieva kalpi izies, lai strādātu dārgo dvēseļu atpestīšanai, viņi savā grūtajā darbā saņems daudz iedrošinājuma. Kad cilvēki ir čakli dzirdēt un daudzi pieņem patiesību, tad attīstās un nostiprinās dāvanas, ko Dievs devis Saviem kalpiem. Tie redz, ka viņu pūles vainagojas sekmēm.

Es redzēju, ka Rietumos ar tām pašām pūlēm varēs padarīt desmitreiz vairāk nekā Austrumos un ka ceļš tur ir atvērts vēl lielākām sekmēm. Es redzēju, ka tagad daudz var paveikt Viskonsinā un vēl vairāk Illinoisā un ka patiesību jācenšas izplatīt Minesotā un Aijovā. Tā ietekmēs daudzas sirdis. Man atklāsmē atklāja lielu, ļoti lielu darbalauku, kur vēl nav būts; bet nepietiek pašuzpurīgas palīdzības, lai izietu strādāt pat tikai pusē no vietām, kur ļaudis ir gatavi patiesību dzirdēt un pieņemt.

Darbs jāuzsāk jaunos laukos, pilnīgi jaunos. Daudzi gribēs uzsākt darbu paši ar saviem līdzekļiem un ieies šādos laukos cerībā paši segt savus izdevumus. Te, es redzēju, ir laba izdevība Dieva namturiem darīt savu daļu un atbalstīt tos, kas nes patiesību uz šīm vietām. [148] Atdot Dievam Viņa īpašumu šiem namturiem vajadzētu uzskatīt par lielu priekšrocību. Tā darot, viņi izpildīs Rakstos norādīto pienākumu un atbrīvos sevi no daļas zemes mantas, kas tagad daudziem pārpilnībā dzīvojošiem ir par nastu. Tā viņi arī papildinās savu mantu Debesīs.

Es redzēju, ka teltis austrumos nav atkārtoti jāceļ tajās pašās vietās. Ja tās ieteicamas, tad tiem, kas pavada telti, šai cīņā vajadzētu iziet ar saviem līdzekļiem. Telts jāceļ tur, kur patiesība nav pasludināta. Pēc telts uzcelšanas tā labi jāapgādā ar strādniekiem.

Es redzēju, ka tā ir kļūda, atgriezties noteiktajās vietās ar tādām pat dāvanām atkal kā jau iepriekšējos gados. Ja iespējams, jāizmanto pēc iespējas piemērotākas dāvanas. Būtu labāks un lielāks labums, ja notiktu mazāk telts sapulču, bet strādātu ar lielāku spēku un dažādām dāvanām. Vietās, kur atmodināta interese, vajadzētu uzskatīt ilgāk. Teltis nojauktas pārāk lielā steigā. Ir vajadzīgas neatlaidīgas pūles, lai tie, kas ietekmēti labvēlīgi patiesībai, izšķirtos un nodotos patiesībai. Daudzās vietās, kur uzceltas teltis, sludinātāji palikuši tikai tik ilgi, līdz aizspriedumi sāka izzust. Pēc tam daži būtu klausījušies bez aizspriedumiem, bet tieši tad telts bija nojaukta un aizsūtīta uz citu vietu. Riņķis ir apiets, laiks pavadīts, līdzekļi izdoti, bet Dieva kalpi redz, ka telts sezonā paveikts ļoti maz. Tikai nedaudzi atzinuši patiesību; un Dieva kalpi, saņemdami maz pamudinājuma un iedrošinājuma, piedzīvo, ka viņu dāvanas neatraisās. Viņi nepieaug garīgumā un spēkā, bet kļūst arvien vājāki.

Es redzēju, ka Rietumos jāpieliek īpašas pūles, strādājot tieši telts sanāksmju veidā, jo Dieva eņģeļi tur sagatavo prātus patiesības uzņemšanai. [149] Tāpēc Dievs ir pamodinājis dažus Austrumos doties uz Rietumiem. Viņu dāvanas var padarīt vairāk Rietumos nekā Austrumos. Darba nasta ir Rietumos, un ir ļoti svarīgi, ka Dieva kalpi dotos turp, kur Viņa Aizgādība atvērusi ceļu.

Es redzēju, ka, vēstij ļoti pieaugot spēkā, Dieva aizgādība atvērs un sagatavos ceļu arī Austrumos. Tad tur varēs padarīt daudz vairāk nekā tagad. Dievs ar lielu spēku sūtīs dažus no Saviem kalpiem uz vietām, kur tagad maz vai neko nevar darīt. Un tad daži, kas tagad ir vienaldzīgi, celsies un satvers patiesību.

Tālāk ir aprakstīta atklāsmē, kas dota Raundgrovā, Illinoisā 1856. gadā, 9. decembrī

Es redzēju, ka Dievs brīdinājis tos, kas devās no Austrumiem uz Rietumiem. Viņš tiem ir rādījis viņu pienākumu, ka viņu mērķim nav jābūt bagātības iegūšanai, bet gan darīt labu dvēselēm, dzīvot saskaņā ar ticību un stāstīt apkārtējiem, ka šī pasaule nav viņu mājas. Brīdinājumi bija pietiekoši, ja tikai tie būtu ievēroti. Bet daudzi neņēma vērā, ko Dievs viņiem rādīja. Viņi skrēja tālāk un tālāk un uzsūca pasaules garu. "Skaties atpakaļ," teica eņģelis, "un apsver visu, ko Dievs ir rādījis par šo kustību no Austrumiem uz Rietumiem. Vai jūs tam esat paklausījuši? Es redzēju, ka jūs esat gājuši

pilnīgi pretēji Dieva pamācībām un bagātīgi iepirkušies. Jūsu darbi apkārtējiem nestāsta, ka jūs meklējat labāku zemi. Tie skaidri parāda, ka jūsu māja un manta ir šeit. Jūsu darbi noliedz jūsu ticību.”

Tas vēl nav viss. Starp brāļiem trūkst vajadzīgās mīlestības. “Vai es esmu sava brāļa sargs?” Šīs jūtas skaidri redzamas. Brāļu sirdīs ir patmīlīgs un mantkārīgs gars. Tā vietā, lai sargātu brāļu intereses un rūpētos par tiem, jūsu rīcībā parādīties skops, patmīlīgs [150] gars, ko Dievs ienīst. Tiem, kam ir tik augsta apliecība un kas skaita sevi par Dieva īpašiem ļaudīm, ar savu apliecību teikdami, ka viņi ir čakli labos darbos, jābūt cēliem, augstsirdīgiem un laipniem un vienmēr gataviem atbalstīt savus brāļus un dot viņiem labākās izdevības. Augstsirdība dzemdē augstsirdību, un patmīlība dzemdē patmīlību.

Es redzēju, ka pagājušajā vasarā galvenais mērķis bija no šīs pasaules sagrābt pēc iespējams vairāk. Dieva pavēles neievēroja. Ar saprātu kalpojam Dieva likumam, bet daudzu domas pakļautas pasaulei. Kamēr visas viņu domas ir aizņemtas ar zemes lietām, kalpojot tām, viņi nevar kalpot Dieva likumiem. Sabats netiek ievērots. Daži sešu dienu darbu pārnesuši septītajā dienā. No Sabata iesākuma un nobeiguma bieži tiek atņemta stunda vai pat vairākas.

Daži Sabata turētāji, kas saka pasaulei, ka viņi gaida Jēzus nākšanu un tic, ka mums ir pēdējā žēlastības vēsts, dod vaļu savām miesīgajām jūtām un nododas komercijai, savas nepiekāpības, cietsirdības un viltības dēļ vienmēr iegūstot veikalam labāko peļņu, kļuvuši neticīgo vidū par sakāmvārdu. Viņiem būtu bijis labāk mazliet zaudēt, bet atstāt labāku iespaidu pasaulē un uz brāļiem un parādīt, ka šī pasaule nav viņu dievs.

Es redzēju, ka brāļiem jāinteresējas vienam par otru. Īpaši tiem, kas ir svētīti ar veselību, jābūt uzmanīgiem un rūpīgiem pret tiem, kam nav labas veselības. Tie jāatbalsta. Viņiem jāatceras Jēzus mācība par labo samarieti.

Jēzus teica: “Ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.” (Jāņa 13:34) Cik daudz? Viņa mīlestību nevar izstāstīt. Viņš atstāja godību, kas Viņam bija pie Tēva, pirms pasaule [151] bija. “Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts. Tā sodība guļ uz Viņa, caur ko mums miers nāk, un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes. 53:6*) Viņš pacietīgi panesa katru apvainojumu un izsmieklū. Uzlūko Viņa mokas dārzā, kad Viņš lūdza, vai bīķeris nevarētu iet Viņam garām! Uzlūko Viņa ciešanas Golgātā! Un tas viss grēcīga, pazuduša cilvēka dēļ. Jēzus saka: “Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis.” Cik daudz? Jāmīl tā, lai būtu gatavs atdot savu dzīvību par brāli. Bet kāpēc tiek apmierināts paša es un Dieva Vārds pamests novārtā? Pasaule ir viņu dievs. Viņi tai kalpo, mīl to, un Dieva mīlestība ir zudusi. Ja jūs mīlat pasauli, Tēva mīlestības nav jūsos.

Dieva Vārds nav ievērots. Tas satur brīdinājumus Dieva ļaudīm, kas norāda draudzei briesmas. Bet tiem ir tik daudz dažādu rūpju un dažādu sarežģījumu, ka viņi tikko atļaujas laiku lūgt. Tā ir bijusi tukša forma bez spēka. Jēzus lūdza - ak, cik nopietnas bija Viņa lūgšanas! Un Viņš taču bija Dieva mīlētais Dēls!

Ja Jēzus parādīja tik daudz nopietnības, spēka un jūtu cīņā, cik daudz vairāk tiem, kas ir pestīšanas mantinieki un visā savā stiprumā atkarīgi no Dieva, ar visu dvēseli jācinās ar Dievu un jāsaka: “Es Tevi neatlaidīšu, kamēr Tu mani nesvētīsi.” Bet es redzēju, ka sirdis ir pildītas ar šīs dzīves rūpēm un ka Dievs un Viņa vārds atstāts neievērots.

Es redzēju, ka vieglāk ir kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.” (Mateja. 6:19–21*) [152]

Es redzēju, ka patiesība jāpasludina spēkā un Garā. Aiciniet ļaudis izšķirties. Rādiet viņiem patiesības svarīgumu – tā ir dzīvība vai nāve. Dedzīgi izraujiet dvēseles kā no uguns. Bet aķ, iznīcinoša ir ietekme, ko izplata vīri, kas apliecina, ka gaida savu Kungu, tomēr tur savā īpašumā lielas un pievilcīgas zemes. Fermas ir sludinājušas skaļāk, jā, daudz skaļāk, nekā vārdi to varētu – ka šī pasaule ir viņu mājas. Viņi taupa līdzekļus “nebaltai dienai”, pie viņiem valda “miers un drošība”. Ak, draudošais, iznīcinošais iespaids! Dievs ienīst šādu pasaulīgumu. “Atšķirieties, atšķirieties” - bija eņģeļa vārdi.

Es redzēju, ka visiem savas acis vajadzētu pievērst vienīgi Dieva godam. Tie, kam ir īpašumi, pārāk labprāt sevi attaisno uz sievu un bērnu rēķina. Bet es redzēju, ka ar Dievu nevar jokoties. Kad Viņš

runā, Viņam ir jāpaklausa. Ja sieva un bērni stāv ceļā un attur atpakaļ, tiem jāsaka, kā Jēzus teica Pēterim: "Atstājies, sātan!" (Mat. 16:23) "Kāpēc jūs mani kārdināt atturēt Dievam to, kas taisnīgi Viņam pieder un grūzat postā manu dvēseli? Lai Tavs mērķis ir vienīgi pagodināt Dievu.

Es redzēju, ka daudziem jāmacās, ko nozīmē būt kristietim – ka kristietim nenosaka vārds, bet gan Kristus prāts, padošanās Dieva gribai visās lietās. Īpaši jaunajiem, kas nekad nav pazinuši trūkumu un grūtības, kam ir stipra griba, kas šo gribu nekad nav locījuši par godu Dievam. – darāms liels darbs. Viņi iet uz priekšu ļoti gludi, līdz nerunā pretī viņu gribai, un tad viņi pār sevi vairs nevalda. Dieva gribu viņi neliek sava prāta priekšā. Viņi nepētī, kā vislabāk varētu pagodināt Dievu vai veicināt Viņa darbu, vai darīt labu citiem. Bet tas ir "es", "es", par kura apmierināšanu viņi domā. Tāda reliģija nav salmu vērtā. Kas atklāj tādu reliģiju tiks svērti svaru kausā un atrasti par ļoti viegliem.

Patiesi kristietis ar prieku gaidīs un modri vēros Dieva pamācības un Viņa Gara vadību. Bet daudziem reliģija [153] ir tikai forma. Trūkst dzīvas dievbijības. Daudzi iedrošinās sacīt – es gribu darīt to vai to, vai, es negribu to darīt un gandrīz nemaz nebaidās no apvainotā Dieva. Tādi, es redzēju, nevar ieiet Debesīs. Viņi var glaimot sev, ka tiks glābti, bet Dievam nav patikšanas pie viņiem. Viņu dzīve Viņam nav patikama, viņu lūgšanas Dievu apvaino.

Kristus tagad viņus aicina: "Iekarsies un atgriezies." Viņš laipni un uzticīgi viņus pamāca pirkt zeltu, baltas drēbes un acu zāles. Viņi var izvēlēties kļūt dedzīgi un baudīt bagātīgi pestīšanu vai tikt izspļauti no Kunga mutes kā pretīgi un piedzīvot atmešanu. Dievs mūžīgi necietīs. Viņš ir maigs līdzjūtībā, tomēr Viņa Gars pēdējā laikā tiks atņemts. Zēlastības maigā balss vairs nebūs dzirdama. Tās pēdējās dārgās skaņas norims, un tā šie cilvēki tiks atstāti saviem ceļiem, pildīt savus darbus.

Es redzēju, ka tie, kas apliecina, ka gaida uz Kunga nākšanu nevar būt skopi. Daži no tiem, kas ir aicināti sacīt patiesību un būt nomodā par dvēselēm kā tādi, kam par tām būs jāatbild, daudz dārga laika izšķieduši tikai nedaudzu glābšanai, kad viņu laiks bija vairāk vērts nekā tas, ko viņi ieguva. Tas nepatīk Dievam. Ir pareizi būt taupīgiem, bet daudziem taupība kļuvusi zemiska, kuras mērķis ir vienīgi papildināt savu mantu, kas drīz līdzīgi ugunij aprīs viņu miesas, ja tie kā uzticīgi kalpi neizlietos pareizi sava Kunga mantu.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 4

Jaunie Sabata turētāji

[154] 1857. gada 22. augustā Monterejas lūgšanu namā, Mičiganā, man rādīja, ka daudzi vēl nav dzirdējuši Jēzus balsi, viņu dvēseles nav pieņēmušas glābjošo vēsti un dzīvē nav notikusi pārmaiņa. Daudziem jauniešiem nav Jēzus Gara. Viņu sirdī nav Dieva mīlestības. Tāpēc uzvar miesīgās tieksmes, nevis Dieva Gars un pestīšana.

Tie, kam patiesi ir Jēzus ticība, nekaunēsies un nebīsies nest krustu to priekšā, kas ir vairāk piedzīvojuši nekā viņi. Tie, kuru ilgas ir nopietnas, vēlēties kļūt taisni, ar prieku saņemot visu, no vecākiem kristiešiem iespējamo, palīdzību. Sirdis, ko sasildījusi Dieva mīlestība, kristieša tekā neaizkavēs nekādi nieki. Viņi runās par to, ko Dieva Gars viņos darījis. Viņi to izteiks dziesmās un lūgšanās. Bet garīguma un svētas dzīves trūkums, bremzē jauniešu izaugsmi. Viņu dzīve tos notiesā. Viņi zina, ka nedzīvo kā kristieši, tāpēc viņi neuzticas Dievam un draudzei.

Kāpēc jaunie jūtas daudz brīvāk, kad vecākie nav klāt? Tāpēc, ka viņi ir kopā ar līdzīgiem. Katrs domā, ka viņš ir tikpat labs kā otrs. Visiem trūkst parauga. Viņi sevi mēro un salīdzina ar sevi un viens ar otru un [155] neievēro vienīgo, pilnīgo un patieso Paraugu. Jēzus ir patiesais Paraugs. Viņa pašuzpurēšanās dzīve ir mūsu Piemērs.

Es redzēju, cik maz mēs mācāmies no šī Parauga, cik maz Viņu paaugstinām. Cik ļoti jaunie negrib ciest un atteikties no kaut kā reliģijas dēļ. Par upurēšanu viņi gandrīz nemaz nedomā. Sai ziņā viņi Paraugu gandrīz nemaz neatdarina. Es redzēju, ka viņu dzīves valoda bija: paša "es" jāapmierina, lepnumam jāizdabā. Viņi aizmirst bēdu Vīru, Kas pazina ciešanas. Jēzus ciešanas Ģetzemanē, Viņa asins sviedru lielās lāses dārzā, no ērkšķiem vītais vainags, kas ievainoja Viņa svēto pieri, viņus neaizkustina. Viņi ir sastinguši. Viņu jūtas ir notrulinātas un viņi vairs neizprot viņu dēļ pienesto lielo upuri. Viņi var sēdēt un klausīties krusta stāstu, dzirdēt, cik nežēlīgi naglas tika dzītas caur Dieva Dēla kājām un rokām, un tas neaizkustina dvēseles dziļumus.

Enģelis teica: "Ja tādu ievestu Dieva pilsētā un stāstītu, ka visas tās bagātības, skaistums un godība ir priekš viņiem, lai priecātos mūžīgi, viņi neapvertu, cik dārgi pirkti šis mantojums. Viņi nekad nesaprastu nesalīdzināmos Pestītāja mīlestības dziļumus. Viņi nav dzēruši no biķera, nav kristīti ar kristību. Viņi ar savu klātbūtni būtu traucējums debesīs. Vienīgi tie, kas ir baudījuši no Dieva Dēla

ciešanās, gājuši caur lielām bēdām, mazgājuši savas drēbes un balinājuši tās Jēra asinīs, varēs priecāties par neaprakstāmo godību un nepārsējamu Debesu skaistumu.”

Šis nepieciešamās sagatavošanās trūkums izslēgs lielāko jauno apliecinātāju daļu, jo viņi negrib nopietni un dedzīgi pūlēties, lai iegūtu mieru, kas atstāts Dieva tautai. Viņi godīgi neatzīst savus grēkus, lai tos varētu [156] piedot un izdzēst. Šie grēki īsā laikā atkārtosies visā briesmīgumā. Dieva acs nesauž. Viņš zina katru grēku, kas mirstīgām acīm apslēpts. Vainīgais ziņā, kādi grēki jāatzīst, lai viņa dvēsele būtu tīra Dieva priekšā. Jēzus tagad viņiem dod izdevību nožēlot, dziļā pazemībā atgriezties un šķīstīt savu dzīvi, paklausot un dzīvojot saskaņā ar patiesību. Tagad ir laiks izlabot nepareizības un nožēlot grēkus, vai arī tie nostāsies grēcinieka priekšā Dieva dusmu dienā.

Vecāki vispār par daudz uzticas saviem bērniem, jo bieži, kad vecāki viņiem uzticas, viņos apslēpta netaisnība. Vecāki, modi vērojiet savus bērnus. Brīdiniet, rājiēt, pamāciet viņus ceļoties un sēžoties, kad izejat un ieejat: “pavēli uz pavēles, likumu uz likuma, maķenīt šē, maķenīt te.” Pakļaujiet savus bērnus, kamēr viņi jauni. Par nožēlošanu daudzi vecāki to nav ievērojuši. Viņi pret bērniem nav nostājušies pietiekami stingri un noteikti. Viņi pacieš, ka bērni ir līdzīgi pasaulei, mīl drēbes un biedrojas ar tiem, kas ienīst patiesību un kuru iespaids ir nāvējošs. Tā darot, viņi atbalsta savu bērnu pasaulīgās tieksmes.

Es redzēju, ka kristīgiem vecākiem bērnu audzināšanā vienmēr vajadzētu būt vienotiem. Šinī ziņā daži vecāki kļūdās – nav saskaņas. Dažreiz kļūda ir tēva pusē, bet biežāk maldās māte. Mīlošā māte lutina un lolō savus bērnus. Darbs bieži atrauj tēvu no mājas un no bērnu sabiedrības. Tad runā mātes iespaids. Viņas piemērs dara daudz, veidojot bērna raksturu.

Dažas mīlošas mātes pacieš nepareizības bērnos, ko nedrīkstētu atļaut nevienam mirkli. Dažreiz māte slēpj bērnu nepareizības no tēva, pērk bērniem jaunas, modernas drēbes, [157] kā arī apmierina dažas citas iegribas, domājot, ka tēvam par to nav jāzina, jo viņš par šīm lietām rāsies.

Tādā veidā bērniem iespaidīgi māca krāpšanu. Tad, kad tēvs atklāj šīs nepareizības, viņa aizbildinās un stāsta tikai pusi. Māte nav atklāta pret tēvu. Viņa pietiekoši neievēro, ka tēvam ir tāda pat interese par bērniem kā viņai, ka viņu nedrīkst turēt neziņā par netikumiem un nepareiziem ieradumiem, kas bērnos jālabo, kamēr viņi vēl jauni. Patiesība ir aizklāta. Bērni zina vecāku vienprātības trūkumu, un tam ir sava ietekme. Jau mazi viņi iesāk krāpt, slēpt un atstāt mātei citā gaismā nekā tēvam. Pārspīlējumi kļūst par ieradumu. Izsakot atklātus melus, sirdsapziņa tos pavisam maz pārlicina vai pārmet.

Šo nepareizību sākums meklējams tad, kad māte dažas lietas noslēpa tēvam, kas tikpat ieinteresēts bērnu rakstura attīstībā. Tēvam brīvi jāprasa par visu padoms. Viss viņam jāatklāj. Bet pretējais virziens, slēpjot bērnu nepareizības, veicina tieksmi krāpt, kā arī patiesības un godīguma trūkumu.

Šādu bērnu vienīgā cerība, vai viņi apliecina ticību vai ne, ir pilnīgi atgriezties. Visam viņu raksturam jāmainās. Neprātīgā māte, vai tu zini, ka tu māci savus bērnus, ka tavas pamācības bērniībā ietekmē viņus, viņu reliģiskos piedzīvojumus? Pakļauj viņus mazus, māci viņus padoties Tev, un daudz labprātīgāk viņi mācīsies paklausīt Dieva prasībām. Atbalsti viņos patiesīgumu un godīgumu. Lai viņiem nekad nav iemesla šaubīties par tavu atklātību un noteikto patiesīgumu.

Es redzēju, ka jaunieši apliecina, bet neizjūt Dieva pestījošo spēku. Viņu vārdi ir tukši un nederīgi. Par [158] viņiem sastādīts patiesss un briesmīgs pārskats. Mirstīgos tiesās saskaņā ar miesā darītajiem darbiem. Jaunie draugi, jūsu darbi un tukšie vārdi ir rakstīti grāmatā. Jūsu sarunas nav bijušas par mūžīgām lietām, bet par šo un to vispārīgu. Tās ir pasaulīgas sarunas, kurās kristiešiem nav jāpiedalās. Tas viss ir rakstīts grāmatā.

Es redzēju, ka jauniešos nenotiks pilnīga pārmaiņa, pilnīga atgriešanās, viņi var zaudēt Debesis. Man rādīja, ka ne vairāk kā puse no jauniešiem, kas atzīst reliģiju un patiesību, ir patiesi atgriezušies. Ja viņi būtu patiesi atgriezušies, viņi nestu augļus Dievam par godu. Daudzi balstās uz iedomātu cerību, bez patiesa pamata. Avots nav tīrīts, tāpēc straumes, kas iztek no tā, nav tīras. Iztīri avotu un straumes būs tīras. Ja sirds ir taisna, jūsu vārdi, drēbes, darbi – viss būs pareizs. Trūkst patiesas dievbijības. Es negribu apkaunot savu Kungu, piekrītot, ka bezrūpīga persona, kas nelūdz un niekojas, ir kristietis. Nē, kristietis uzvar savas tieksmes, kas sevišķi apstāj, kā arī savas kaislības. Grēka slimai dvēselei ir zāles. Šīs zāles ir Jēzus, dārgais Pestītājs! Viņa žēlastība ir pietiekama visvājākajam. Bet arī visstiprākajam ir vajadzīga Viņa žēlastība, vai arī viņš ies bojā.

Es redzēju, kā šo žēlastību var iegūt. Ej savā kambarī un tur viens pats neatlaidīgi lūdz Dievu: “Radi manī šķīstu sirdi, ak Dievs, un atjauno manī patiesīgu garu.” Esiet nopietni, sirsnīgi un patiesi.

Dedzīga lūgšana iespēj daudz. Līdzīgi Jēkabam cīnieties lūgšanā. Cīnieties visiem spēkiem. Jēzus dārzā svīda lielas asins lāses, arī jums jāpūlas. Neatstājiet savu kambari, kamēr jūs nejutaties stipri Dievā. Tad esiet modri. Cik ilgi būsiet modri un lūgsiet, jūs varēsiet pakļaut šīs jaunās tieksmes. Tad jūsos varēs parādīties Dieva žēlastība, un tā parādīsies.

Dievs aizliedz man mitēties jūs brīdināt. [159] Jaunie draugi, meklējiet Kungu no visas savas sirds. Nāciet dedzīgi un nopietni. Kad jūs patiesi sajūtīsiet, ka bez Dieva palīdzības jums jāiet bojā, kad jūs slāpsiet pēc Viņa, kā briedis slāpst pēc ūdens upēm, tad Kungs jūs ātri stiprinās. Tad jūsu miers būs augstāks par saprašanu. Gaidot pestīšanu, jums jālūdz. Ņemiet priekš tam laiku. Lūgšanās neesiet steidzīgi un bezrūpīgi. Izlūdzieties no Dieva sevī pilnīgu pārmaiņu, lai jūsos varētu mānot Gara augļi un jūs būtu pasaulē kā gaisma. Neesiet par šķērslī un lāstu Dieva darbam; jūs varat būt palīgs un svētība. Vai sātans jums saka, ka jūs nevarat pilnīgi un brīvi priecāties par pestīšanu? Neticiet viņam.

Es redzēju, ka katra kristieša priekštiesība ir izjust Dieva Gara dziļo ietekmi. Salds Debesu miers pildīs dvēseli, un jūs mīlēsiet pārdomāt par Dievu un Debesīm. Jūs priecāsities par brīnišķīgajiem un godības pilnajiem Viņa vārda apsolījumiem. Bet vispirms atzīstiet, ka esat tikai iesākuši kristieša ceļa virzienu. Atzīstiet, ka tie ir tikai pirmie soļi mūžīgās dzīvības ceļā. Nepievilieties! Es baidos, tiešām es zinu, ka daudzi no jums nesaprot, kas ir reliģija. Jūs esat jutuši kādu uzbudinājumu, kādas emocijas, bet nekad neesat saskatījuši grēku tā briesmīgumā. Jūs nekad neesat izjutuši savu pazudošo stāvokli un ar rūgtām sāpēm neesat nogriezušies no saviem ļauniem ceļiem. Jūs nekad neesat miruši pasaulei. Jūs vēl tagad mīlat tās priekus; jums patīk sarunāties par pasaulīgām lietām. Bet, kad iesāk runāt par Dieva patiesību, jums nekā nav ko sacīt. Kāpēc tad tik klusi? Kāpēc tik runīgi par pasaulīgām lietām? Un kāpēc tik klusi par tematiem, kam visvairāk vajadzētu jūs interesēt, par jautājumiem, kam jāpiepilda visa jūsu dvēsele? Dieva patiesība nemājo jūsos.

Es redzēju, ka daudzi ir nevainojami savā apliecībā, kamēr iekšiene ir samaitāta. Nepiekrāpiet sevi, nepatiesie apliecinātāji! Dievs uzlūko sirdi. "No sirds pilnības mute runā." [160] Es redzēju, ka tādu sirdi ir pasaule, bet Jēzus reliģijas tur nav. Ja kristieši Jēzu mīl vairāk kā pasauli, viņi mīlēs runāt par Viņu, savu labāko Draugu, kam pieder visas jūsu labākās jūtas. Viņš nāca viņiem palīgā, kad viņi sajuta savu pazudošo stāvokli, ka ir padoti bojā ejai. Grēka nospiesti un nomocīti, viņi griezās pie viņa. Viņš atņēma viņu vainas un grēka nastu, atņēma viņu bēdas un skumjas un mainīja visu viņu jūtu plūdumu. Lietas, ko viņi reiz mīlēja, tagad viņi ienīst, un lietas, ko viņi ienīda, viņi tagad mīl.

Vai jūsos notikusi šī lielā pārmaiņa? Nepiekrāpieties! Vai nu es nekad nesaukšu Kristus Vārdu vai arī nodošu Viņam visu savu sirdi, savu nedalīto mīlestību. Mums vajadzētu sajust visdziļāko pateicību, ka Jēzus pieņem šo upuri. Viņš prasa visu. Tikai tad, kad mēs padodamies Viņa prasībām un nododam visu, tad un ne agrāk Viņš mūs apņems ar savām žēlastības rokām. Bet ko mēs dodam, atdodot visu? Grēka apraiptu dvēseli, lai Jēzus Savā žēlastībā to šķīstītu un tīrītu un Savā nesalīdzināmajā mīlestībā glābtu no nāves. Tomēr es redzēju, ka daži domā, ka ir grūti visu nodot. Man ir kauns to klausīties, kauns to rakstīt.

Jūs runājat par pašizliedzību. Ko kristus nodeva par mums? Ja jūs domājat, ka Kristus prasība atdot visu ir smaga, tad ejiet uz Golgātu un raudiet tur par tādām domām. Uzlūkojiet sava Pestītāja rokas un kājas, briesmīgu naglu saplōsītas, un lai Viņa asinis nomazgā jūsu grēkus.

Tie, kas jūt Dieva mīlestības spiedienu nejautā cik maz jādod, lai iegūtu debešķīgo atalgojumu, viņi nejautā pēc mazākā mērķa, kas jāsasniedz, bet cenšas pēc pilnīgas saskaņas ar Pestītāja gribu. Viņi dedzīgi nodod visu. Viņu centība atbilst mērķa vērtībai. Kāds ir mērķis? Nemirstība un mūžīga dzīvība.

Jaunie draugi, daudzi no jums ir bēdīgi piekrāpušies. Jūs esat apmierinājušies ar kaut ko mazāku par tīru un [161] neaptraipītu reliģiju. Es gribu, lai jūs pamostaties un Dieva eņģeļi mēģina jūsos modināt veselo saprātu. Ak, kaut Dieva Vārda svarīgās patiesības pamudinātu jūs apzināties briesmas un vadītu jūs pie pilnīgas pašpārbaudes! Jūsu sirdis vēl ir miesīgas. Tās nav pakļautas Dieva likumam, ne arī spēj tam pakļauties. Šīs miesīgās sirdis jāpārvērš, un jūs svētumā ieraudzīsiet tādu skaistumu, ka slāpsiet pēc tā kā briedis pēc ūdens upēm. Tad jūs mīlēsiet Dievu un Viņa likumus. Tad Kristus nasta būs viegla un Viņa jūgs patīkams. Lai gan jums būs bēdas, tomēr šīs bēdas, pareizi panestas, padarīs ceļu vērtīgāku. Nemirstīgais mantojums pieder pašizliedzīgajiem kristiešiem.

Es redzēju, ka kristietim nav tik pārāk augsti jāvērtē un jāvadās no jūtu laimīga lidojuma. Šīs jūtas nav vienmēr uzticams vadonis. Katram kristietim jācenšas kalpot Dievam, vadoties no pamatlikumiem un ne no jūtām. Tādā veidā tiks vingrināta ticība, un tā pieaugs. Man rādīja, ka, ja kristietis dzīvos pazemīgu, uzpurēšanās dzīvi, tad rezultāts būs miers un prieks Kungā. Bet

vislielāko laimi piedzīvos, darot labu citiem, darot citus laimīgus. Šāda laime būs ilgstoša.

Daudziem jauniešiem kalpošana Dievam nav viņu dzīves noteikts pamatlikums. Viņi nevingrina ticību. Viņi grimst zem katra mākoņa. Viņiem nav izturīga spēka. Viņi nepieaug žēlastībā. Viņi izliekas turam Dieva pavēles, šad un tad saka formālu lūgšanu un saucas kristieši. Viņu vecāki par viņiem tā rūpējas, ka pieņem visu, kas izliekas izdevīgs, un nestrādā ar viņiem un nemāca, ka miesīgajam prātam jāmirst. Viņi iedrošina viņus iet līdzī un strādāt nepilnīgi, bet nevada viņus rūpīgi pārmeklēt savas sirdis, lai pārbaudītu un novērtētu, ko nozīmē būt kristietim. Rezultātā jaunieši [162] apliecina, ka ir kristieši, pietiekoši nepārbaudījuši savus motīvus.

Uzticīgais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts, kaut jel tu būtu auksts vai karsts! Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes." (Atkl. 3: 15,16)

Sātans vēlas, lai jūs būtu kristieši tikai pēc nosaukuma, jo tad jūs labāk derat viņa nolūkiem. Ja jums ir forma un nevis patiesa dievbijība, viņš (sātans) var jūs lietot, lai ievilinātu arī citus šajā pašā sevis piekrāpšanas ceļā. Dažas nabaga dvēseles Bībeles parauga vietā skatīties uz jums un netieksies augstāk. Viņi redz, ka ir tikpat labi kā jūs un jūtas apmierināti.

Jauniešus bieži pamudina izpildīt pienākumus, sapulces priekšā runāt vai lūgt un nomirt lepnūmam. Katrā solī viņus spiež. Tāda reliģija ir bezvērtīga. Lai pārmaina miesīgās sirdis, tad kalpošanā Dievam vairs nebūs ne vergošanas, ne aukstas apliecināšanas. Pazudīs visa mīlestība uz drēbēm un ārējo greznumu. Laiks, ko pavadāt, stāvot spoguļa priekšā, lai acīm patīkami sakārtotu matus, tiks veltīts lūgšanām un sirds pārmeklēšanai. Svētotā sirdī ārējā greznība neatradīs vietu. Tā nopietni un dedzīgi centīsies iegūt iekšējo rotājumu, kristīgo pievilcību – Dieva Gara augļus.

Apustulis saka: "Jūsu jaukums lai nav no ārienes matu pīšanā un zelta aplikšanā vai drēbju apvilksnā, bet apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, tas ir dārgs priekš Dieva." 1. Pēt. 3:3,4. Uzvari miesīgo prātu, reformē dzīvi, un nabaga mirstīgā miesa nebūs Tavš elks. Pārveidotu sirdi atklās ārējais izskats. Ja Kristus ir mūsos godības cerība, mēs Viņā atradīsim tādas neizmērojamas dziļumus, ka dvēsele Viņu iemīlēs. Tā pieķersies Viņam, izvēlēsies Viņu mīlēt un, apbrīnojot Viņu, aizmirsīs sevi. Jūs paaugstināsi un [163] pielūgsi Jēzu, cilvēciskais "es" tiks pazemots. Bet apliecība bez šīs dziļās mīlestības ir tikai vārdi, tukša formalitāte un smaga vergošana. Daudzi no jums var galvā paturēt reliģiskus priekšstatus, ārēju reliģiju, sirdij paliekot neticīgai. Dievs uzlūko sirdi. Viņa acīm viss atklāts. Vai iekšējā patiesīguma vietā Viņš apmierināsies ar kaut ko citu? Katra patiesi atgriezusies dvēsele nesīs nekļūdīgas zīmes, ka miesīgais prāts ir uzvarēts.

Es runāju skaidri. Es nedomāju, ka tas patiesu kristietu padarīs mazdūšīgu; un es negribu, ka kāds no jums nonāktu bēdu laikā bez pamatotas cerības savā Pestītājā. Apņemieties uzziņāt par sevi visjaunāko. Pārlicinieties, vai jums ir mantojums augstībā? Esiet patiesi pret savām dvēselēm. Atcerieties, ka Jēzus Tēva priekšā stādīs draudzi, kas būs bez vainas, bez traipa, bez grumbas.

Kā varat ziņāt, ka Dievs jūs pieņēmis? – Lūdzot pētiet Viņa Vārdu. Lai neviena cita grāmata neieņem Tā vietu. Šī grāmata pārlicina par grēku. Tā skaidri atklāj pestīšanas ceļu. Tā rāda spožo un mirdzošo algu. Tā pilnīgi atklāj jums Pestītāju un māca jūs, ka vienīgi caur Viņa neierobežoto žēlastību jūs varat sagaidīt glābšanu.

Neatstājiet novārtā klusās lūgšanas, jo tā ir dvēseles reliģija. Nopietni, dedzīgi lūdziet pēc dvēseles šķīstuma. Lūdziet tik nopietni un dedzīgi, kā jūs lūgtu savas mirstīgās dzīvības dēļ, ja tā atrastos briesmās. Palieciet Dieva priekšā, kamēr jūsos dzimušas neizsakāmas ilgas pēc pestīšanas un ir iegūts salds pierādījums, ka grēki piedoti.

Mūžīgās dzīvības cerība nav saņemama nevērīgā ceļā. Šis jautājums jānokārto starp Dievu un jūsu dvēseli, jānokārto uz mūžību. Ja ir tikai iedomāta cerība un nekas vairāk, tā jūs pazudinās. Tieši jūsu attiecības ar Dieva Vārdu noteiks to vai nostāvēsi, vai kritīsiet, tad tieši šai Vārdā jāmeklē Liecība par jūsu situāciju. Lasot Dieva Vārdu jūs ieraudzīsiet, kas jums jā dara, lai [164] kļūtu par kristietu. Nenolieciet bruņas un neatstājiet cīņas lauku, kamēr neesat ieguvuši uzvaru savā Pestītājā.

Tiesāšana draudzē

1857. gada 6. jūlijā Ulyssē, Pensilvānijā, redzēju sekojošu ainu. Tā atklāja pastāvēšanas apstākļus N. un citās Ņujorkas štata vietās.

Brāļiem Ņujorkas štata draudzē bija tik daudz pārbaidījumu, kuri nav Dieva rokas darbs, ka draudze

pazaudējusi spēku un nezina, kā to atgūt. Vienam uz otru izzdusi mīlestība un valda apsūdzētājs un apvainotājs gars. Par tikumu uzskata atrast otrā, kaut ko nepareizu un tad to parādīt jaunāku, nekā patiesībā. No sirds izskausta līdzjūtība un mīlestība uz brāļiem. Dažu reliģija pastāvējusi kļūdu meklēšanā, uzlasot visu, kas šķiet nepareizs, kamēr ir iznīcinātas dvēseles cēlās jūtas. Domas ir jāpaceļ, lai tās kavētos pie mūžīgām ainām: pie Debesīm, tās bagātībām un godības, un Bībeles patiesībās jāgūst salds un svēts mierinājums. Domas jābaro ar Dieva Vārdā sniegtajiem dārgajiem apsolījumiem, un tajos jāsmej prieks. Tām no niekiem jāpaceļas pie svarīgām mūžīgām lietām. Bet ak, prāts nodarbojas ar pavisam ko citu! Pieķeras pie sīkumiem. Draudzes šapulces, kā tās ir noturētas, daudziem Ņujorkā ir bijušas par lāstu. So izdomāto lietu caurskatīšanas devušas pilnu brīvību jaunai neuzticībai. Pastāv naidis, bet viņi to neapzinās. Daži nepareizi domā, ka drīkst norāt nemīlot, uzspiest citiem to, ko pats uzskata par pareizu, bez tam, ne tikai bez saudzības izturēties pret viņu jūtām, bet arī ar iznīcinošu spēku apspiest visus pretošanās mēģinājumus. [165]

Es redzēju, ka daudzi Ņujorkā tik ļoti norūpējušies par saviem brāļiem, lai viņi staigātu pareizi, ka paši savu sirdi atstājuši novārtā. Viņi baidās par saviem brāļiem, ka tie nav iekarsušies un atgriezušies, aizmirstot, ka pašiem ir nepareizības, kas jāizlabo. Ar savām nesvētajām sirdīm viņi mēģina izlabot savus brāļus. Vienīgais ceļš, kā brāji un māsas Ņujorkā var celties, ir – katram uzmanīgi vērot sevi un savest kārtībā savu sirdi. Ja Tu skaidri redzi savā brālī grēku, nečuksti to citiem, bet mīlestībā uz brāļa dvēseli, ar līdzcietības un līdzjūtības pilnu sirdi stāsti viņam pašam viņa kļūdu. Tālāko atstāj viņam un Kungam. Tā tu esi izpildījis savu pienākumu. Spriedums tev nav jāizsaka.

Brāļu ierobežošana, nosodišana un notiesāšana kļuvusi par pārāk parastu lietu. Šai ziņā ir iedegušies par Dievu, bet ne saskaņā ar atzišanu. Ja katrs nokārtotu savas sirds stāvokli, tad brāļiem sastopoties būtu bagātīgi ko liecināt, un liecības plūstu no pārpilnas dvēseles, aizkustinot apkārtējos ļaudis, kas netic patiesībai. Dieva Gara parādīšanās sacītu viņu sirdīm, ka jūs esat Dieva bērni. Mūsu mīlestībai vienam uz otru jābūt redzamai visiem. Tai būs ietekme.

Es redzēju, ka draudzes Ņujorkā varētu celties. Strādājiet katrs pie sevis, iekarsieties un atgriezieties un, kad visas zināmās kļūdas ir izlabotas, tad ticiet, ka Dievs jūs pieņem. Neskumstiet, bet ļaujieties uz Dieva apsolījumiem. Meklējiet Viņu čakli un ticiet, ka Viņš Jūs pieņem. Daļa no darba ir ticēt. Dieva apsolījumi ir uzticami. Pieaugat ticībā.

Brāji Ņujorkā var pieaugt tikpat labi kā citās vietās; Viņi var dzert no Dieva pestīšanas. Viņi spēj strādāt saprātīgi un katrs gūt sev piedzīvojumus Patiesā Liecinieka vēstī laodīķiešiem. Draudze jūt, ka ir pakritusi, bet [166] nezina, kā celties. Dažu nolūki var būt ļoti labi; viņi var atzīt grēkus; tomēr es redzēju, ka viņus novēro ar aizdomām, ka viņus apvairo par Kunga Vārda pārkāpējiem, kamēr viņi zaudē brīvību un pestīšanu. Viņi neuzdrošinās izteikt savas sirds jūtas, jo viņus novēro. Dievam patīk, ka Viņa ļaudis Viņu bīstas un viens otram uzticas.

Es redzēju, ka daudzi sev par labu izmanto Dieva atklātās kļūdas un grēkus citu dzīvē. To, kas parādīts atklāsmē, viņi uztvēruši galējā nozīmē un tad pastāvējuši pie šiem uzskatiem, vājinot draudzei ticību tam, ko Dievs rādījis, un padarot mazdūšīgu draudzi. Brālim pret brāli jābūt maigas līdzjūtības pildītam. Pret otra izjūtām jābūt smalkjūtīgam. Vissmalkākais un vissvarīgākais darbs, kāds jebkad ir darīts, ir pieskarties otra kļūdām. Brāļiem tas jādara ar dziļāko pazemību, nopietni pārdomājot pašiem savu vājumu, lai arī pats netiktu kārdināts.

Es redzēju lielo upuri, ko Jēzus pienesa cilvēku atpirkšanai. Viņš neturēja Savu dzīvību par dārgu, lai to upurētu. Jēzus teica: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis." Redzot savu brāli maldāties, vai Tu juti, ka viņa glābšanai esi gatavs atdot savu dzīvību? Ja tā, tad Tu drīksti viņam tuvoties un aizskart viņa sirdi. Tieši Tev tad jāapmeklē šis brālis. Bet ir nožēlojama patiesība, ka daudzi, kas sevi apliecina par brāļiem, nav labprātīgi upurēt kādu no saviem uzskatiem vai spriedumiem, lai glābtu brāli. Vienam uz otru ir pārāk maz mīlestības. Redzams patmīlīgs gars.

Draudzē ienākusi mazdūšība. Viņi mīl pasauli, savas fermas, savus lopus utt.. Tagad Jēzus aicina viņus atraisīties, lai krātu mantu Debesīs, pirktu zeltu, baltas drēbes un acu zāles. Tās ir dārgas mantas. To īpašnieks varēs ieiet Dieva valstībā. [167]

Dieva ļaudīm jādarbojas saprātīgi. Viņi nedrīkst apmierināties, pirms nav atzīts katrs zināmais grēks; tad viņu pienākums un priekštiesība ticēt, ka Jēzus viņus pieņems. Nedrīkst sagaidīt, lai citi izlauztos caur tumsu un uzvarētu viņu vietā, tā kā viņi varētu tikai priecāties. Šāda laime ilgs tikai līdz šapulces noslēgumam. Bet Dievam jākalpo, vadoties no pamatlikumiem un ne no jūtām. Rītos un vakaros iegūstiet uzvaru sev savās ģimenēs. Lai jūsu ikdienas darbs jūs no tā neattur. Ņemiet laiku lūgšanām un lūdzot ticiet, ka Dievs jūs dzird. Lai jūsu lūgšana ir savienota ar ticību. Ne vienmēr jūs saņemsiet

tūlītēju atbildi, bet tā tiek pārbaudīta ticība. "Uzticīgs ir, Kas jūs aicinājis, Viņš to arī darīs." Ejiet pa ticības šauru dēli. pilnīgi uzticieties Kunga apsolījumiem. Uzticieties Dievam, kad ir tumsa. Tad ir laiks, lai ticētu. Bet jūs bieži jūtām ļaujāt valdīt pār sevi. Nesajūtot Dieva Gara iepriecinājumu un atbalstu, jūs meklējat vērtību sevī un, to neatraduši krītat izmisumā. Jūs pietiekoši neuzticiaties Jēzum, dārgajam Jēzum. Jums viņa vērtība nav viss, viss. Ar vislabāko, ko varat darīt, jūs nenopelnīsiet Dieva labvēlību. Tā ir Jēzus vērtība, kas jūs glābs, Viņa asinis jūs tīrīs. Bet jums jāpūlas. Jums no savas puses jādara viss iespējamais. Iekarsies un atgriezies, tad tici.

Nesajauc jūtas ar ticību. Tās ir atšķirīgas. Ticība jāvingrina. Šī ticība mums jāvingrina. Ticiet, ticiet! Lai jūsu ticība satver svētības, un tās būs jūsu. Jūsu jūtām nav saistības ar šo ticību. Kad jūsu ticība atnesusi sirdij svētības un jūs par tām priecājaties, tad tā vairs nav ticība, bet jūtas.

Dieva ļaudīm Ņujorkā droši jāceļas, jāiziet no tumsas un jāļauj savai gaismai spīdēt. Viņi stāv tieši Dieva [168] darbam ceļā. Viņiem jāļauj trešā eņģeļa vēstīj darīt savu darbu viņu sirdī. Brāļi, jūsu garās, neticīgās lūgšanas Dievu apkauno. Novērsieties no pašu nevērtības un paaugstiniet Jēzu. Runājiet par ticību, gaismu un Debesīm, un jums būs ticība, gaisma, mīlestība, miers un prieks Svētajā Garā.

Sargieties!

Sekojošā vēsts dota diviem brāļiem, bet, tā kā tā derīga daudziem, tā šeit uzrakstīta par labu draudzei.

Dārgie brāļi! Atklāsmē, kas dota jūsu dzīves vietā, es redzēju kaut ko, kas attiecas uz jums abiem. Eņģelis norādīja uz jums, atkārtojot šos vārdus: "Sargieties, lai jūsu sirdis netiek apgrūtinātas ar lieku ēšanu un dzeršanu un šīs dzīves rūpēm un lai tā diena nenāk pār jums negaidot."

Es redzēju, ka jums abiem stāv priekšā liela cīņa; jums pastāvīgi jācīnās, lai savu sirdi atrautu no pasaules, jo jūs to mīlat. Pāri par visu jums tagad jāmācās, kā varat mīlēt Jēzu vairāk kā pasauli un kā Viņam kalpot. Ja jūs vairāk mīlat pasauli, to liecinās jūsu darbi. Ja jūs mīlat Jēzu un kalpošanu Viņam vairāk nekā pasaulei, tad arī to atklās jūsu darbi. Es redzēju, ka daudzi pasaulē jūs uzmanīgi vēro. Daudzi gaviļēs par jūsu krišanu. Citi priecāsies par jūsu pieaugšanu. Sātans un ļaunie eņģeļi piedāvā jums šīs pasaules valstu godību. Viņš jums to parādīs ļoti pievilcīgā gaismā, lai jūs to mīlētu un pielūgtu.

Jēzus un jūsu sargeņģeļi norāda jums skatīties pāri fermām, lopiem un zemes mantām uz Debesu valstību un [169] nemirstīgo mantojumu, mūžīgo īpašumu godības valstī. Eņģelis teica: "Jums jānomirst šai pasaulei. Nemīliet pasauli, nedz lietas, kas jums ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad Tēva mīlestības nav viņā."

Es redzēju, ka Dieva aizgādībā iegūta bagātība nav grēks. Un, ja nav dota izdevība šos līdzekļus izlietot Dieva darbā tā veicināšanai, tad to paturēšana nav grēks. Bet, ja brāļi neizlieto izdevības, lai savu īpašumu izlietotu Dievam par godu un Viņa lietas attīstīšanai, tad tas būs klupšanas cēlonis. Bēdu dienā viņu sakrātā manta viņus apsūdzēs. Tad būs pagājušas visas izdevības izlietot savus īpašumus Dievam par godu, un dvēseles bailēs viņi tos aizmetīs no sevis kurmjēniem un sīkspārņiem. Tai dienā viņu zelts un sudrabs viņus neizglābs. Kad būs jādod norēķins par savu namturību, par sava Kunga naudas izlietošanu, tad tas kritīs uz tiem ar iznīcinošu svaru. Patmīlība viņiem likusi ticēt, ka tas ir viņu īpašums un ka viņi drīkst pieprasīt sev visu; bet tad viņi jutīs, rūgti sajūtīs un sapratīs, ka viņu līdzekļus viņiem aizdevis Dievs, lai tos labprāt atgrieztu atpakaļ, veicinot Kunga darbu. Viņu bagātības viņus piekrāpušas. Viņi jutās nabagi un dzīvoja sev un beidzot atradīs, ka daļa, ko viņi varēja izlietot Dieva darbā, ir briesmīga nasta.

Dieva eņģelis teica: "Lieciet visu uz altāra par dzīvu un pilnīgu upuri. Sieniet to ar virvēm, ja citādi nevarat tur noturēt. Nododieties lūgšanām. Dzīvojiet pie altāra. Stipriniet savu gribu ar Dieva apsolījumiem. "Pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem. Sagādā sev mantas, kas nenoveco, mantas Debesīs, kas nezūd, ko zagļi nezog un kodes nemaitā." (Mat. 6:19,20) [170]

Es redzēju, ka, ja Dievs jums ir devis bagātību, pārāku kā vienkāršajiem un nabagajiem, tai jādara jūs pazemīgus, jo tā jūs noliek zem lielākiem pienākumiem. Kam daudz ir dots, pat no pasaules mantām, no tā daudz prasīs. Šis pamatlíkums prasa, lai jūsu raksturs izaugtu cēls un augstsirdīgs. Meklējiet izdevību darīt labu ar to, kas jums ir. "Krājiet sev mantas Debesīs."

Es redzēju, ka vismazākais, kas prasīts no kristiešiem pagātnē, ir labprātība dot, lai viņi daļu no visas savas peļņas svētītu Kungam. Katrs patiess kristietis to uzskatījis par priekštiesību, bet daži, kas

nesuši tikai vārdu, to uzņēmuši kā slogu. Viņi savā sirdī nav izjutuši Dieva žēlastību un mīlestību, citādi būtu priecīgi atbalstījuši sava Pestītāja darbu. No kristiešiem, kas dzīvo pēdējās dienās un gaida savu Kungu, prasīs darīt vairāk nekā šo. Dievs prasa, lai viņi nes upuri.

Eņģelis teica: "Jēzus jums atstāja skaidras pēdas, tajās jāseko. Miniet cieši Viņa pēdas. Dalieties Viņa pašreizējā, pašuzpurīgajā dzīvē un mantojiet ar Viņu godības vainagu."

Bagātais jauneklis

1857. gada 8. oktobrī Monterejā, Mičiganā, man atklāsmē rādīja, ka daudzu Sabata turētāju stāvoklis ir līdzīgs jauneklī, kas nāca pie Jēzus, lai uzzinātu, kas viņam jādara, lai mantotu mūžīgo dzīvību. [171]

"Un, redzi, viens piegāja un uz Viņu sacīja: labais mācītājs, ko man darīt, lai es dabūju mūžīgo dzīvību?"

"Un Viņš viņam sacīja: Ko tu Mani sauc labu? Neviens nav labs kā vien vienīgais Dievs. Bet, ja tu gribi dzīvībā ieiet, tad turi baušļus.

Viņš Viņam saka: Kādus? Un Jēzus sacīja šos: Nenokauj, nepārkāp laulību, nezodz, nedod nepatiesu liecību, godā savu tēvu un māti un savu tuvāku mīli kā sevi pašu.

Jauneklis Viņam saka: Visu to es esmu turējis no savas jaunības, kā man vēl trūkst?

Jēzus viņam sacīja: Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem: tad tev būs manta Debesīs, un tad nāc, staigā Man pakāj.

Bet jauneklis, šo vārdu dzirdējis, aizgāja noskumis, jo viņam bija daudz mantas.

Bet Jēzus Saviem mācekļiem sacīja: Patiesi Es jums saku, bagāts grūti ieies Debesu valstībā.

Un atkal es jums saku – vieglāk ir karnielim iet caur adatas aci, nekā bagātam kļūt Dieva valstībā.

Un, to dzirdējuši, Viņa mācekļi ļoti pārbijās un sacīja: Kas var nokļūt Debesu valstībā?

Un Jēzus viņus uzlūkoja un viņiem sacīja: "Cilvēki to nespēj, bet Dievam visas lietas iespējamās." (Mat. 19:16–26)

Jēzus citēja jauneklī piecus no sešiem pēdējiem baušļiem, arī otru lielo bausli, kas ietver visus pēdējos sešus baušļus. Jauneklis domāja, ka šos pieminētos ir turējis. Jēzus nepieminēja pirmos četrus baušļus, kas satur mūsu pienākumus pret Dievu. Atbildot jaunekļa jautājumam: "Kā man vēl trūkst?" Jēzus sacīja: "Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem."

Te bija jaunekļa trūkums. Viņš neturēja ne pirmos četrus baušļus, ne arī pēdējos sešus. Viņš nemīlēja savu tuvāko kā sevi. Jēzus teica: "Dod nabagiem." Jēzus aizskāra viņa īpašumus. "Pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem." Sinī tiešajā norādījumā Jēzus jaunekļa uzmanību pievērsa viņa elkam. Pāri visam jauneklis mīlēja bagātību, tāpēc nespēja mīlēt Dievu ar visu savu sirdi, ar visu savu dvēseli, ar visu savu prātu. Un šī visu pārspējošā mīlestība uz bagātību aizvēra [172] viņa acis līdzcilvēku vajadzībām. Viņš nemīlēja savu tuvāko kā sevi. Tātad viņš neturēja pēdējos sešus baušļus. Viņa sirds bija pie viņa mantas. Tā pilnīgi piederēja viņa laicīgajiem īpašumiem. Savus īpašumus viņš mīlēja vairāk nekā Dievu, vairāk nekā Debesu mantas. No Jēzus mutes viņš dzirdēja norādījumus. Ja viņš savu mantu pārdotu un izdalītu nabagiem, tad viņam būtu manta Debesīs.

Viņš tika pārbaudīts, cik daudz vairāk vērtē mūžīgo dzīvi par bagātību. Vai viņš dedzīgi satvēra iespēju iegūt mūžīgo dzīvi? Vai viņš nopietni centās novērst šķēršļus, kas kavēja iegūt mantu Debesīs? Ak, nē! "Viņš aizgāja bēdīgs, jo viņam bija daudz mantas."

Man norādīja uz vārdiem: "Vieglāk ir karnielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam vīram ieiet Debesu valstībā." Jēzus teica: Cilvēkam tas ir neiespējami, bet Dievam visas lietas iespējamās."

Eņģelis teica: "Vai Dievs atļaus bagātam vīram paturēt savas bagātības, tomēr ieiet Dieva valstībā?" Cits eņģelis atbildēja: "Nē, nekad!"

Es redzēju, ka Dievs grib, lai šīs bagātības izlietotu pareizi, izdalot par svētību trūcīgajiem un veicinot

Dieva darbu. Ja cilvēki mīl savas bagātības vairāk kā tuvāko, vairāk nekā Dievu vai Viņa Vārda patiesības, ja viņu sirds ir pie viņu mantas, tie nevar iegūt mūžīgo dzīvību. Viņi drīzāk atteiksies no patiesības nekā pārdos un dos nabagiem. Šis pārbaudījums atklāj, cik daudz viņi mīl Dievu, cik daudz viņi mīl patiesību; un līdzīgi bagātajam jauneklim Bībelē viņi aiziet bēdīgi, tāpēc ka viņi nevar paturēt savas mantas un tajā pat laikā kļūt par Debesu mantiniekiem. Abas bagātības viņi nevar paturēt, un tā mūžīgās dzīvības vietā viņi izvēlēšies pasaulīgos īpašumus.

“Vieglāk ir kameiļim iziet caur adatas aci, nekā bagātam vīram ieiet Dieva valstībā.” “Dievam visas lietas ir iespējamās.” Patiesība, ja tā caur Dieva Garu iemājo [173] sirdī, izspiedīs mīlestību uz mantu. Vienā un tai pašā sirdī nevar mājot mīlestība uz Jēzu un uz mantu. Mīlestība uz Dievu tik ļoti pārspēj mīlestību uz mantu, ka tās īpašnieks no mantas novēršas un pieķeras Dievam. Mīlestība tad viņu vada kalpot Dieva darba vajadzībām. Viņa lielākais prieks ir pareizi sadalīt sava Kunga mantu. Uzvar mīlestība uz Dievu un tuvāko, un visu, kas viņam ir, viņš neuzskata par savu, bet kā Dieva namturis uzticīgi pilda savu pienākumu. Tad viņš var turēt abas lielās baušļu pavēles: “Mīli Dievu, savu Kungu, no visas sirds, no visas dvēseles un no visa prāta.” “Savu tuvāku mīli kā sevi.” “Sādā veidā bagātam vīram ir iespējams ieiet Dieva valstībā.

“Un, kas atstāj mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas tos ņems simtkārtīgi un iemantos mūžīgo dzīvību.

Bet daudzi, kas tie pirmie, būs pēdējie, un pēdējie būs pirmie.” (Mat. 19:29,30)

Tā ir to alga, kas upurē Dievam. Jau šinī dzīvē viņi iegūst simtkārtīgi un beidzot ieies mūžīgā dzīvē. Bet daudzi, kas ir pirmie, būs pēdējie, un pēdējie būs pirmie. Man rādīja tos, kas pieņēmuši patiesību, bet nedzīvo saskaņā ar to. Viņi pieķērušies saviem īpašumiem un nav labprātīgi tos izdalīt, lai veicinātu Dieva darbu. Viņiem nav ticības riskēt un uzticēties Dievam. Mīlestība uz šo pasauli aprij viņu ticību. Dievs prasa daļu no viņu mantas, bet viņi to neņem vērā. Viņi spriež, ka ir grūti strādājuši, lai to iegūtu, kas tiem ir, un viņi nespēj to aizdot Kungam, jo paši varot nonākt trūkumā. Ak jūs, mazticīgie! Dievs, kas bada laikā rūpējās par Eliju, neies garām nevienam Savam pašuzpurīgākam bērnam. Viņš, Kurš ir skaitījis visus galvas matus, rūpēsies par viņiem un trūkuma laikā viņiem nepietrūks. Kamēr ļaunie visapkārt ies bojā maizes trūkuma dēļ, viņiem ūdens un maize [174] būs pietiekoši. Kas tagad pieķeras savai zemes mantai un Dieva aizdoto pareizi nepārvalda, pazaudēs savu mantu Debesīs, pazaudēs mūžīgo dzīvību.

Dievs Savā aizgādībā ir aizkustinājis dažu sirdi, kam ir manta, un viņus atgriezis patiesībā, lai viņi ar savu īpašumu palīdzētu darbam. Un, ja bagātie to nedarīs, ja viņi neizpildīs Dieva nolūku, Viņš viņiem ies garām un viņu vietā pamodinās citus, kas pildīs Viņa nodomu un priecīgi izdalīs savu īpašumu, lai palīdzētu Dieva darba vajadzībām. Šinī ziņā viņi būs pirmie. Dievs Savā darbā grib labprātīgus strādniekus.

Lai padarītu Savu darbu, Viņš varētu līdzekļus dot no Debesīm, bet tas nav Viņa plāns. Viņš ir iekārtojies, ka cilvēkiem jābūt Viņa darba rīkiem. Tā kā cilvēku atpestīšanai ir pienests liels upuris, viņiem jādara sava daļa šinī pestīšanas darbā, nesot upurus viens otra labā un tā rādot, cik augstu viņi vērtē upuri, kas pienests viņu labā.

Man norādīja uz Jēkaba grāmatas 5. nodaļu no 1 līdz 3 panta vārdiem: “Tad nu jūs, bagātie, raudiet un kauciet par tām bēdām, kas pār jums nāk.

“Jūsu bagātība ir sapuvusi un jūsu drēbes no kodēm saēstas. Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūša jums būs par liecību un aprīs jūsu miesas it kā uguns, jūs esat mantas krājuši pēdējās dienās.”

Es redzēju, ka šie briesmīgie vārdi sevišķi attiecas uz turīgajiem, kas apliecina, ka tic tagadējai patiesībai. Kungs viņus aicina izlietot līdzekļus Viņa darba veicināšanai. Viņiem ir dotas izdevības, bet viņi aizver acis darba vajadzībām un cieši turas pie savām zemes bagātībām. Viņu mīlestība uz pasauli ir lielāka nekā mīlestība uz patiesību, mīlestība uz tuvāko vai mīlestība uz Dievu. Dievs prasa viņu mantu, bet viņi patmīlīgi, mantkārtīgi patur, kas viņiem ir. [175]

Viņi šad un tad mazliet iedod, lai atvieglotu savu sirdsapziņu, bet viņi nav uzvarējuši savu mīlestību uz šo pasauli. Viņi neupurē Dievam. Kungs ir pamodinājis citus, kas vērtē mūžīgo dzīvi un sajūt, kaut cik aptver dvēseles vērtību. Viņi devīgi dāvā savus līdzekļus Dieva darba veicināšanai. Darbs noslēdzas, un drīz viņu līdzekļi, kas paturējuši savu bagātību, savas lielās fermas, savus lopus utt., nebūs vajadzīgi. Es redzēju, ka Kungs pret tādiem pagriežas nepatikā un dusmās un atkārtot šos vārdus: “Ej tagad, bagātais vīrs!” Viņš ir aicinājis, bet jūs neesat uzklausījuši. Mīlestība uz pasauli ir

noslāpējusi Viņa balsi. Tagad Viņš jūs nelietos un pavēl jums aiziet: "Ej tagad, bagātais vīrs!"

Ak, es redzēju, cik briesmīgi ir, ja Kungs tā atmet, – mums ir bīstami paturēt savas iznīkstošās mantas pēc tam, kad Viņš ir sacījis, ka, pārdodot un dodot nabagiem, mēs krāsim mantas Debesīs. Man rādīja, ka, darbam noslēdzoties un patiesībai varenā spēkā ejot uz priekšu, šie bagātie atnesīs savus līdzekļus un noliks pie Dieva kalpu kājām, lūdzot tos pieņemt. Dieva kalpu atbilde būs: "Ejiet tagad, bagātie. Jūsu līdzekļi nav vajadzīgi, jūs tos atturējāt, kad ar tiem varējāt darīt labu, veicinot Dieva darbu. Trūcīgie ir cietuši, jūsu līdzekļi viņiem nav nesuši svētību. Tagad Dievs jūsu bagātības negrib pieņemt. Bagātie, tagad ejiet!"

Man norādīja uz vārdiem Jēkaba 5:4: "Redzi, strādnieku, jūsu tīrumu plāvēju, alga, ko jūs atrāvuši, brēc, un plāvēju brēksana ir nākusi priekš Kunga Cebaota ausīm."

Es redzēju, ka ne vienmēr bagātība ir Kunga svētība. Bagātības iegūšanā sātans ir bieži daudz vairāk strādājis nekā Dievs. Daudz ir iegūts, atraujot strādniekam algu. Pēc dabas mantkārīgs bagāts vīrs vairo savu bagātību, [176] apspiežot algādzi un izmantojot citus cilvēkus, kur vien viņš var, tā krājot mantu, kas līdzīgi ugunij ēdīs viņa miesu.

Dažu rīcība nav bijusi stingri godīga un cienījama. Viņiem jāsāk iet pavisam citā virzienā un ātri jāstrādā, lai atgūtu laiku. Daudzi Sabata turētāji šeit kļūdās. Viņi izmanto pat savus nabadzīgos brāļus. Tie, kam ir pārpilnība, no citiem prasa vairāk par kādas lietas patieso vērtību, vairāk, nekā paši par to būtu maksājuši, neņemot vērā, ka šie viņu brāļi ir grūtībās un bēdās līdzekļu trūkuma dēļ. Dievs visas šīs lietas zina. Katrs patmīlīgs darbs, katra mantkārīga izspiešana nesis savu algu.

Es redzēju, ka ir nežēlīgi un netaisni neievērot brāļu stāvokli. Ja viņš cieš vai ir nabags, kaut arī dara vislabāko, ko spēj, tad viņam jādod vairāk par algu. Bagātājiem, kad šie cilvēki no viņiem ko pērk, nevajadzētu prasīt pat lietas pilnu vērtību. Pret viņiem jāizturas līdzjūtīgi. Dievs atzīs šādu laipnu darbu, un darītājs algu nezaudēs. Bet daudzi Sabata turētāji nesīs briesmīgu atbildību par skopumu un mantkārību.

Man norādīja uz laiku, kad tikai mazs skaits klausījās un pieņēma patiesību. Viņiem nebija daudz šīs pasaules labumu. Darba vajadzības sadalījās starp nedaudziem. Tad dažiem vajadzēja savas mājas un zemes pārdot un iegādāties lētākas, kas kalpotu viņiem par pajumti un mājvietu, lai tādā veidā atbrīvotos līdzekļi, ko viņi labprāt augstirdīgi aizdeva Kungam, pasludinot patiesību un citādā veidā veicinot Dieva darbu. Uzliūkojot šos pašuzpurīgos, es redzēju, ka viņi, palīdzot darbam, paši cieta trūkumu. Es redzēju, ka eņģelis stāvēja pie viņiem, norādot augšup un sakām: "Jums ir bagātība Debesīs." "Jums ir bagātība Debesīs, kas nenoveco! Pastāviet līdz galam, un jūsu alga būs liela."

Dievs ir aizskāris daudzas sirdis. Patiesība, kurai [177] daži tik daudz ir upurējuši, lai to dotu citiem, ir uzvarējusi, un daudzi to ir satvēruši. Dievs Savā aizgādībā aizskāris tos, kam ir līdzekļi, un vadījis patiesībā, lai, Viņa darbam pieaugot, varētu apmierināt tā vajadzības. Daudz līdzekļu ienesti Sabata turētāju rindās, un es redzēju, ka tagad Dievs neprasa Savu ļaužu mājas, kas vajadzīgas dzīvošanai. Vienīgi dārgās mājas jāapmaina pret lētākām. Bet, ja tie, kas ir pārpilnībā, neuzklausa Viņa balsi un neatraujas no pasaules, nododot daļu savu īpašumu un zemju par upuri Dievam, Viņš ies viņiem garām un aicinās citus, kas ir labprātīgi kaut ko darīt priekš Jēzus, pat pārdot mājas, lai tikai Dieva darbam iegūtu līdzekļus. Dievs grib labprātīgus upurus. Devējam šis darbs jāuzskata par priekštiesību.

Daži dod no savas pārpilnības, bet vēl nejūt trūkumu. Kristus darba dēļ viņi sev neko sevišķu neaizliedzas. Viņiem joprojām ir viss, ko sirds var vēlēties. Viņi dod devīgi un labprāt, un Dievs to ievēro. Viņam zināmi darbi un motīvi, un tie tiek pareizi atzīmēti. Tie nezaudē savu algu. Jūs, kas nevarat dot tik devīgi, neaizbildiniet sevi, tāpēc ka nevarat darīt tik daudz kā citi. Dariet, ko jūs varat. Aizliedziet sev kādu priekšmetu, bez kā varētu iztikt, un upurējiet Dieva darbam. Līdzīgi atraisīti iemetiet savas divas artavas. Patiesībā jūs dosiet vairāk nekā visi tie, kas dod no savas pārpilnības, un jūs uzzināsiet, cik patīkami ir sevi aizliegt, dodot trūcīgajiem un upurējot patiesībai, tā krājot sev mantu Debesīs.

Es redzēju, ka jaunatnei, īpaši jauniem vīriem, kas aplicina patiesību, jāmacās pašajizliedzība. Ja tie vairāk upurētu patiesībai, viņi to vērtētu daudz augstāk. Tā ietekmētu viņu sirdi un šķīstītu dzīvi, un viņi to turētu daudz dārgāku un svētāku. [178]

Jaunatne nenes Dieva darba nastu un nejūt par to atbildību. Vai Dievs viņus atbrīvojis? Ak, nē, viņi paši sevi atbrīvojuši. Viņi staigā brīvi, bet citi ir apkrauti. Viņi nesaprot, ka nepieder paši sev. Viņu spēks un laiks nav viņu pašu. Viņi ir dārgi atpirkti. Par viņiem ir pienests dārgs upuris. Bet bez

pašai dziedzības un upura gara nemirstīgais mantojums viņiem nepiederēs.

Draudzes priekštiesības un pienākums

Sekojošais attiecas uz Batl-Kriķas draudzi, bet apraksta visapkārt izkaisīto brāļu un māsu stāvokli un priekštiesības.

Es redzēju, ka tos apņēma biezs mākonis, kuram, cauri tomēr izlauzās daži gaismas stari no Jēzus. Es skatījos, lai redzētu, kas šo gaismu saņems, un ieraudzīju atsevišķus nopietnus lūdzējus pēc uzvaras. Viņi centās uzzināt, kā kalpot Dievam. Viņu neatlaidīgā ticība nesa viņiem atgriešanos. Pār viņiem izlējās Debesu gaisma; bet tumsas mākoņi pār draudzes lielāko daļu visumā bija biezi. Tā bija miegaina un kūtra. Manas dvēseles mokas, to redzot, bija lielas. Es prasīju eņģelim, vai šī tumsa ir nepieciešama. Eņģelis teica: "Skaties!" Tad es redzēju, ka Dieva draudze sāka celties un nopietni cīnījās ar Dievu, un gaismas stari spiedās caur šo tumsu, un mākonis pazuda. Skaidrā Debesu gaisma spīdēja pār viņiem, un ar svētu uzticību viņu uzmanība tika vilkta augšup. Eņģelis teica: "Tā ir viņu priekštiesība un pienākums."

Sātans ir nonācis lejā ar lielu spēku, zinādams, ka viņa laiks ir īss. Viņa eņģeļi ir rosīgi, un liels Dieva ļaužu skaits atļauj viņam sevi iemidzināt. Atkal mākonis aplāja draudzi. Es redzēju, ka šo burvību var salauzt vienīgi ar nopietnām pūlēm un neatlaidīgām lūgšanām. [179] Satraucošās Dieva Vārda patiesības ir Dieva ļaudis mazliet iekustinājušas. Sad un tad viņi pieliek vājas pūles, lai uzvarētu, bet viņi drīz nogurst un nogrimst atpakaļ tajā pat remdenajā stāvoklī. Es redzēju, ka viņiem nav neatlaidības un noteiktas apņemšanās. Kaut Dieva pestīšanas meklētājiem būtu tā pati enerģija un nopietnība, kas viņiem ir pasaulīgas mantas iegūšanā un mērķu sasniegšanā. Es redzēju, ka draudze tagad tikpat labprāt dzer no pilna kausa, kā tur to tukšu savā rokā vai pie mutes.

Dievs negrib, ka daži dzīvo brīvi un citi apkrauti nastām. Daži jūt darba nozīmi un atbildību un savas darbības nepieciešamību, lai viņi varētu ar Kristu sakrāt un ne izkaisīt. Citi brīvi aiziet no katras atbildības tā, it kā viņiem nebūtu nekādas ietekmes. Tādi izkaisa. Dievam pret viņiem ir vienādas prasības. Visiem, kas grib baudīt šeit Viņa pestīšanu un nākotnē cer dalīties Ķēniņvalsts godībā, ar Kristu ir jāsakrāj. Katram jājūt, ka viņš ir atbildīgs pats par savu stāvokli un par ietekmi, kādu viņš atstāj uz citiem. Ja viņi savā staigāšanā ir kristieši, Jēzus būs viņos godības cerība, un viņi mīlēs runāt par Viņa slavu, lai varētu tikt atspirdzināti. Viņu Meistara darbs viņiem būs tuvs un dārgs. Viņi centīsies to atbalstīt un godāt ar svētu dzīvi. Eņģelis teica: "Dievs prasīs katru podu atpakaļ ar augļiem." Katram kristietim jāiet no spēka uz spēku, un visi savi spēki jāizlieto Dieva darbā.

Sijāšana

1857. gada 20. novembrī man rādīja Dieva tautu, un es redzēju, ka tā tiek vareni sijāta. Daži stiprā ticībā un izbailēs un izmisumā saucot cīnījās ar Dievu. Viņu sejas bija bālas, un tajās iezīmējās dziļas bailes, kas atspoguļoja iekšēju cīņu. [180] Bija redzama noteikta apņemšanās un liela nopietnība, kamēr no viņu pierēm pilēja lielas sviedru lāses. Sad un tad viņu seju apgaismoja Dieva piekrišanas zīmes, un atkal tajās atgriezās tā pati nopietnā, svinīgā un norūpējusies izteiksme.

"Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, svētījiet gavēni, izsauviet sapulces dienu. Sapulciniet ļaudis, svētījiet draudzi, sapulciniet vecajus, sasauviet bērniņus un zīdāmos pie krūtīm. Lai līgavainis iet no sava kambara un līgava no savas vietas. Starp priekšnamu un altāri lai raud priesteri, Kunga sulaiņi, un lai saka: Ak Kungs, žēlo Savus ļaudis un nenodot Savu mantību par nievāšanu, ka pagāni tos neapsmej! Kādēļ starp tautām lai saka: Kur viņu Dievs?" (Joela 2:15-17)

"Tad nu padodieties Dievam, stāviet velnam pretī, tad viņš bēgs no jums. Nāciet tuvu pie Dieva, tad Viņš nāks tuvu pie jums. Šķīstiet rokas jūs, grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas jūs, divprātīgie! Esiet bēdīgi un noskumuši un raudiet: jūsu smieklī lai pārvērsas par vaidiem un jūsu līksmība par skumību. Pazemojieties Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās." (Jēk. 4:7-10)

"Pārbaudieties paši un izmeklējieties jūs, bezkaunīgie ļaudis. Pirms spriedums notiek, – kā pelavas skrien diena, – pirms Kunga bardzības karstums uziet jums, pirms Kunga dusmības diena jums uziet. Meklējiet Kungu, visi bēdu ļaudis virs zemes, kas darāt Viņa tiesu, meklējiet taisnību, meklējiet pazemību! Vai jūs, kas ziniet, netiksiet izglābti Kunga bardzības dienā." (Cev. 2:1-3)

Ap viņiem drūzmējās ļaunie eņģeļi, aplājot viņus ar savu tumsu, lai viņu skatam aizsegtu Jēzu, lai viņu acis vērstu uz viņus apņemošo tumsu un viņi neuzticētos Dievam un sāktu pret Viņu kurnēt. Viņu vienīgā drošība bija paturēt savas acis vērstas augšup. Dieva eņģeļi ar saviem spārniem nepārtraukti klīdināja ap viņiem esošo biezo tumsu.

Es redzēju, ka daži nepiedalījās šai lūgšanu un cīņu darbā. Viņi likās vienaldzīgi un bezrūpīgi. Viņi nepretojās ap viņiem esošai tumsai, un tā viņus apņēma līdzīgi biežam mākonim. Dieva eņģeļi viņus atstāja, un es redzēju viņus steidzamiem palīdzēt tiem, kas cīnījās visiem spēkiem, lai pretotos [181] ļaunajiem eņģeļiem, un neatlaidīgi sauca uz Dievu pēc palīdzības. Bet eņģeļi atstāja tos, kas nepūlējās pašī sev palīdzēt, un es tos vairs neredzēju. Kad lūdzēji turpināja savu nopietno saukšanu, gaismas stars no Jēzus laiku pa laikam viņus apspīdēja, lai iedrošinātu viņu sirdis un apgaismotu viņu sejas.

Es jautāju par šīs sijāšanas nozīmi, ko biju redzējusi, un man rādīja, ka tā ir cēlusies Patiesā Liecinieka noteiktās liecības dēļ Laodiķejas draudzei. Tai būs iespaids uz saņēmēja sirdi, un tā vadīs viņu pacelt karogu un pasludināt noteikto patiesību. Daži nepanesīs šo noteikto liecību. Viņi sacelsies pret to, un tā notiks sijāšana starp Dieva ļaudīm.

No Patiesā Liecinieka liecības nav ievērota pat puse. Svinīgā liecība, no kuras atkarīgs draudzes liktenis, ir pavirši vērtēta, ja ne pavisam atstāta neievērota. Šai liecībai jāmodina dziļa nožēla, un visi, kas to patiesi pieņem, tai paklausīs tiks šķīstīti.

Eņģelis teica: "Klausies!" Drīz es dzirdēju balsi, kas skanēja kā daudzi mūzikas instrumenti, visi pilnīgā melodijā, jaukā saskaņā. Tā pārspēja katru mūziku, ko jebkad biju dzirdējusi. Likās, ka tā bija žēlastības, līdzjūtības un pacilājoša svēta prieka pārpilna. Tā satrauca visu manu būtību. Eņģelis teica: "Skaties!" Mana uzmanība bija pievērsta pulkam, kuru biju redzējusi piedzīvojam spēcīgu sijāšanu. Man rādīja tos, kurus es iepriekš redzēju raudam un lūdzam dvēseles bailēs. Sargājošo eņģeļu pulki ap viņiem bija dubultojušies, un viņi bija tērpti bruņās no galvas līdz kājām. Viņi kustējās pilnīgā kārtībā, nesatricināmi stipri kā karavīru pulks. Viņu sejas liecināja par nopietnu cīņu, [182] kuru viņi bija izturējuši, nāves bailu cīņu, kuru viņi bija izgājuši. Tagad viņu vaibsti, kas iepriekš izteica nopietnas iekšējas bailes, atmirzēja Debesu gaismā un godībā. Viņi bija ieguvuši uzvaru, un tā viņos izraisīja dziļu pateicību un svētu prieku.

Šis pulciņš bija kļuvis mazāks. Daži bija izsijāti un palikuši ceļā. "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jeļ tu būtu vai auksts, vai karsts! Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļāšu no Savas mutes. Jo tu saki: Eš esmu bagāts un pārpārēm bagāts, un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un akls, un kails." (Atkl. 3:15-17)

Bezrūpīgie un vienaldzīgie, kas nepievienojās tiem, kas uzvaru un pestīšanu vērtēja tik augstu, ka tās dēļ neatlaidīgi cīnījās un izcieta dvēseles mokas, to neieguva un tika atstāti tumsā, bet viņu vietas nekavējoties ieņēma citi, kas satvēra patiesību un stājās rindās. Viņus apstāja ļaunie eņģeļi, bet viņiem nebija spēka un varas cīnītājus uzvarēt.

"Jo jums nav cīnīšanās pret miesu un asinīm, bet pret tām valdībām un varām, pret pasaules valdītājiem šīs pasaules tumsā, pret ļauniem gariem gaisā. Tādēļ sagrābjat visus Dieva ieročus, ka jūs varat pretī stāvēt ļaunā dienā un, visu uzvarējuši, pastāvēt. Tad nu stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību un apvilkuši taisnības bruņas. Un kājas apāvuši ar gatavu prātu pakal dzīties miera evaņģēlijam. Pār visām lietām sagrābuši ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ienaidnieka ugunīgās bultas. Un ņemiet pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva Vārdu." (Efez. 6:12-17)

Es dzirdēju bruņās tērptos ar lielu spēku pasludinām patiesību. Tai bija ietekme. Es redzēju tos, kas bija bijuši saistīti; dažas sievas bija bijušas saistītas no saviem vīriem un daži bērni no saviem vecākiem. [183] Godīgie, kas bija aizturēti uz klausīt patiesību, tagad to dedzīgi satvēra. Visas bailes no radiem bija zudušas.

Vienīgi patiesība bija paaugstināta. Tā bija dārgāka un vērtīgāka nekā dzīvība. Viņi bija salkuši un slāpuši pēc patiesības. Es jautāju: "Kas radījis šo lielo pārmaiņu?" "Tas ir vēlais lietus, atspirgšana no Kunga vaiga, trešā eņģeļa skaļais sauciens," atbildēja eņģelis.

Šos izredzētos pavadīja liels spēks. Eņģelis teica: "Skaties!" Mana uzmanība tika vērsta uz ļaunajiem jeb neticīgajiem. Viņi visi bija satraukti. Dieva ļaužu dedzība un spēks bija viņus pamodinājis un sadusmojis. Visās vietās bija sajukums un apjukums. Es redzēju, ka tika sperti soļi pret pulku, kam bija Dieva gaisma un spēks. Ap viņiem sabiezēja tumsība, tomēr uz viņiem dusēja Dieva labvēlība, un viņi stāvēja, paļaudamies uz Viņu. Es redzēju viņus apmulsušus. Tad es redzēju viņus nopietni saucam uz Dievu. Dienu un nakti viņu lūgšanas nemitējās. "Vai tad Dievs neizdos tiesu Saviem izredzētiem, kas dienām un naktīm uz Viņu brēc, lai Viņš gan tiem liek gaidīt? Es jums saku: Viņš tiesu izdos īsā laikā." (Lūkas 18:7,8; Atkl. 14:14,15) "Un es redzēju un, raugi, spožs padebesis, un

uz tā padebeša viens sēdēja, kas Cilvēka Dēlam līdzīgs, ar zelta kroni galvā un ar asu sirpi rokā. Un cits eņģelis nāca no Dieva nama, sauksams ar stipru balsi uz to, kas sēdēja uz padebeša: cērt ar savu sirpi un pļauj; jo pļaušanas stunda tev ir nākusi, tāpēc ka pļaujamais virs zemes ir ienācies.”

Es dzirdēju šos vārdus: “Tava griba, ak Dievs, lai notiek! Ja tas var pagodināt Tavu Vārdu, tad sataisi izglābšanas ceļu Saviem ļaudīm! Atsvabini mūs no pagāniem, kas mūs apstājuši! Viņi tīko pēc mūsu dzīvības, bet Tava roka var nest mums pestīšanu.” Tie bija visi vārdi, ko varu atcerēties. Likās, ka visi dziļi izjūt savu necienību un pilnīgi padodas Dieva gribai. Līdzīgi Jēkabam, katra dvēsele, bez izņēmuma, nopietni lūdza un cīnījās pēc atpestīšanas.

Drīz pēc tam, kad viņi bija iesākuši nopietni saukt uz Dievu, eņģeļi juzdami līdzī, gribēja iet tos atpestīt. Bet liels pavēlošs eņģelis viņiem to neatļāva. Viņš teica: “Dieva griba vēl nav piepildīta. Viņiem jādzer biķeris. tiem jātiek kristītiem ar kristību.” [184]

Drīz es dzirdēju Dieva balsi, kas satricināja Debesis un zemi. Bija varena zemestrīce, ēkas sagruva un krita uz visām pusēm.

“Un Kungs rūc no Ciānas, un no Jeruzalemes Viņš paceļ Savu balsi, tā kā debess un zeme dreb. Bet Kungs ir patvērums Saviem ļaudīm un stiprums Īzraēla bērniem.” (Joēla 3:16)

“Viņa balss tai laikā zemi pakustināja, bet tagad Viņš ir pasludinājis sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu ne vien zemi, bet arī Debesis.” (Ebr. 12:26)

“Un septītais eņģelis savu kausu izlēja gaisā, un stipra balss nāca no Debess nama, no goda krēsla, sacīdama: ir noticis. Un balsis un pārkonī, un zibeņi cēlās. Un tad notika liela zemes trīcēšana, kāda vēl nav notikusi, kamēr cilvēki virs zemes bijuši, tāda un tik liela zemes trīcēšana.” (Atkl. 16:17,18)

Tad es dzirdēju spēcīgu uzvaras saucienu, skaļu, melodisku un skaidru. Es uzlūkoju šo pulciņu, kas īsu laiku iepriekš bija tādās bēdās un saitēs. Viņu gūstniecība bija beigusies. Viņus apmirdzēja brīnišķa gaisma. Cik skaisti viņi tad izskatījās! Viss nogurums un rūpju zīmes bija zudušas. Veselība un skaistums atspoguļojās katrā sejā. Viņu ienaidnieki, ņeticīgie ap tiem, nokrita kā miruši. Viņi nevarēja panest gaismu, kas apspīdēja atpestītos svētos. Šī gaisma un godība palika uz viņiem, līdz debess padebešos parādījās Jēzus, un uzticīgais, pārbaudītais pulciņš tika pārvērsti vienā acumirkļī, vienā mirklī no godības uz godību. Kapi atvērās, un svētie iznāca, tērpti nemirstībā un saucot: “Uzvara pār nāvi un kapu!” Un kopā ar dzīvajiem svētiem viņi tika aizrauti Kungam pretī gaisā, kur varenas mūzikas skaņas par godību un uzvaru atskanēja no katras nemirstīgās mēles.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 5

Laodiķejas draudze

[185] Dārgie brāļi un māsas! Kungs man atkal parādījis lielu žēlastību. Dažus mēnešus atpakaļ ļoti cietu. Slimība mani smagi nospieda. Jau gadiem ilgi ciešu no tūskas un sirds slimības, kas tiecas nospīst manu garu un iznīcināt ticību un drosmi. Vēsts laodiķiešiem Dieva ļaužu vidū neizsauca tādu dedzīgu nožēlu, kādu es sagaidīju, un es jutos ļoti samulsusi. Likās, ka slimība pastāvīgi progresē, un es domāju, ka man vajadzēs gulties kapā. Nevēlējos dzīvot un tāpēc nespēju lūgt pēc atveseļošanās un tai ticēt. Bieži naktī, dodoties pie miera, sapratu, ka man draud briesmas pārstat elpot pirms rīta ataušanas. Sādā stāvoklī es pusnaktī zaudēju samaņu. Ataicināja brāļus Endrū (Andrew) un Lafboro (Loughborough) un manis dēļ pie Dieva raidīja nopietnas lūgšanas. No manas sāpošās sirds tika atņemts smagums un nospīstība, un es saņēmu atklāsmi, kas rādīja lietas, ko tagad jums stāstu.

Es redzēju, ka sātans bija centies mani iedzīt mazdūšībā un izmisumā, lai es vairāk vēlētos nāvi nekā dzīvību. Man rādīja, ka Dieva prāts nav, lai tagad mans darbs apstātos. Jo tad mūsu ticības ienaidnieki gaviļētu, un Dieva bērnu sirdis kļūtu bēdīgas. Redzēju, ka bieži [186] garīgi mocīšos un daudz cietīšu; tomēr man bija apsoliņums, ka ap mani esošie mani stiprinās un palīdzēs, lai tad, kad sātans mani nežēlīgi sitīs, man nepietrūktu drosmes un spēka.

Man rādīja, ka liecība Laodiķejai attiecas uz Dieva tautu tagad un ka iemesls, kāpēc nav paveikts lielāks darbs, ir viņu sirdscietība. Bet Dievs devis vēstij laiku padarīt savu darbu. Sirdis, kas tik ilgi atstūma Jēzu, jātira no grēkiem. Šī brīdinājuma vēsts darīs savu darbu. Pirmo reizi pasludināta, tā vadīja uz rūpīgu sirds pārbaudi. Izsūdzēja grēkus, un Dieva ļaudis visur sakustējās. Gandrīz visi ticēja, ka šī vēsts beigsies trešā eņģeļa “skaļajā saucienā”. Bet, tā kā viņiem neizdevās redzēt spēcīgo darbu pabeidzamies īsā laikā, daudzi zaudēja vēsts iespaidu. Es redzēju, ka šī vēsts nepabeigs savu darbu dažos īsos mēnešos. Tās nolūks ir pamodināt Dieva tautu, atklāt viņiem viņu atkāpšanos, vadīt uz sirsnīgu nožēlu, lai viņus varētu pagodināt Jēzus klātbūtne un viņi būtu

sagatavoti trešā eņģeļa vēsts skajajam saucienam. Šis vēsts iespaids skārs sirdi un vadīs uz dziļu pazemošanos Dieva priekšā. Visos virzienos tika izsūtīti eņģeļi, lai neticīgās sirdis sagatavotu patiesības uzņemšanai. Dieva darbs sāka attīstīties, un Viņa ļaudis uzzināja savu stāvokli. Ja Patiesā Liecinieka padomi būtu pilnīgi ievēroti, tad Dievs ar lielāku spēku būtu strādājis priekš Savas tautas. Tomēr pieliktās pūles kopš vēsts sākuma ir Dieva svētītas. Daudzas dvēseles ir izvestas no maldiem un tumsas, lai priecātos patiesībā.

Dievs pārbauda Savus ļaudis. Jēzus viņus pacietīgi panes un uzreiz no Savas mutes neizspļauj. Eņģelis teica: "Dievs sver Savus ļaudis." Ja vēsts būtu tik īslaicīga, kā daudzi no mums domāja, tad jau nebūtu laika attīstīt raksturu. Daudzi vadījās no jūtām, nevis no [187] pamatlīkumiem un ticības, tieši tādēļ šī svinīgā brīdinājuma vēsts viņus satrauc. Tā darbojās uz viņu jūtām un sacēla bailes, bet nepadarīja darbu, kādu Dievs tai bija paredzējis. Dievs caurskata sirdis. Lai Viņa ļaudis sevi nepiekrāptu, Viņš dod tiem laiku, lai izdzistu uzbudinājums, un tad viņus pārbauda, lai redzētu, vai viņi grib paklausīt Patiesā Liecinieka padomam.

Soli pa solim Dievs vada Savus ļaudis. Viņš viņus noved dažādos apstākļos, kas atklāj viņu sirdi esošo. Daži iztur vienā jautājumā, bet nākošajā krīt. Katrā sekojošā punktā sirds tiek pārbaudīta mazliet stingrāk. Ja tie, kas sevi apliecina par Dieva ļaudīm, atrod savā sirdī sacelšanos pret šo uzticamo darbu, tam vajadzētu viņus pārlicināt, ka viņiem jādara darbs, lai uzvarētu, ja viņi negrib tikt izspļauti no Kunga mutes. Eņģelis teica: "Dievs izvedīs Savu darbu, arvien stingrāk un pamatīgāk pārbaudot ikvienu no Saviem ļaudīm." Daži ir labprātīgi pieņemt vienu lietu; bet, kad Dievs viņus vada citā pārbaudošā stāvoklī, viņi atraujas un atkāpjas, jo atrod, ka nosodīts tiek tieši kāds viņiem mīļš elks. Viņiem ir izdevība ieraudzīt, kas no viņu sirds izslēdz Jēzu. Viņi kaut ko vērtē augstāk par patiesību, un viņu sirds nav sagatavota Jēzus uzņemšanai. Katrs atsevišķi tiek ilgu laiku pārbaudīts un izmēģināts, lai redzētu, vai viņš grib upurēt savus elkus un ievērot Patiesā Liecinieka padomu. Ja kāds negrib šķīstīties, paklausot patiesībai, un uzvarēt savu patmīlību, lepnumu un ļaunās kaislības, tad Dieva eņģeļi saņem pavēli: "Viņi savienojusies ar elkiem, atstājiet viņus vienus," un eņģeļi iet pie sava darba, atstājot šos cilvēkus ar viņu nepakļautajiem grēcīgajiem rakstura vilcieniem ļauno eņģeļu pārvaldībai. Tie, kas pieņem katru punktu un pastāv katrā kārdinājumā un uzvar, lai maksā ko maksādams, ir pieņēmuši Patiesā Liecinieka padomu, un viņi saņems vēl lietu un tā tiks sagatavoti pārvēršanai.

[188] Dievs pārbauda Savus ļaudis šinī pasaulē. Šī ir sagatavošanās vieta, lai parādītos Viņa klātbūtnē. Seit, šinī pasaulē, šinīs pēdējās dienās cilvēki parādīs, kāds spēks iespaido viņu sirdi un pārvalda viņu darbību. Ja tas ir Dievišķās patiesības spēks, tas vadīs uz labiem darbiem. Tas pacels saņēmēju un darīs viņu ceļu un augstsirdīgu, līdzīgu viņa Dievišķajam Kungam. Bet, ja ļaunie eņģeļi pārvalda sirdi, to redzēs dažādos ceļos un veidos. Auglis būs patmīlība, mantkārība, lepnums un ļaunas kaislības.

Sirds ir viltīga pār visām lietām un briesmīgi ļauna. Reliģijas apliecinātāji nav labprātīgi sevi stingri pārbaudīt, lai redzētu, vai viņi ir patiesā ticībā. Ir briesmīga patiesība, ka daudzi balstās uz nepareizu cerību. Daži paļaujas uz vairākus gadus veciem piedzīvojumiem; bet, pienākot šim sirds izmeklēšanas laikam, kur visiem ik dienas vajadzētu būt piedzīvojumiem, viņiem nav nekā ko stāstīt. Liekas, ka viņi domā, ka patiesības apliecināšana viņus glābs. Ja viņi uzvarēs tos grēkus, ko Dievs ienīst, tad Jēzus varēs vakariņot kopā ar tiem. Tad viņi iegūs dievišķu spēku no Jēzus, pieaugs Viņā un svētā uzvaras priekā būs spējīgi sacīt: "Slavēts lai Dievs, Kas dod uzvarēt caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu!" Kungam būtu daudz patīkamāk, ja remdenie reliģijas apliecinātāji nekad nebūtu piesaukuši Viņa Vārdu. Viņi ir pastāvīga nasta uzticīgajiem Jēzus sekotājiem. Viņi ir klupšanas akmens neticīgajiem, un ļaunie eņģeļi gavilē par viņiem un viņu negodīgā ceļa dēļ izsmej Dieva eņģeļus. Viņi tuvojas Dievam ar savām lūpām, kamēr sirds ir tālu no Viņa.

Man rādīja, ka Dieva ļaudīm nav jāatdarina pasaules mode. Daži to ir darījuši un gandrīz pazaudējuši īpašo svēto raksturu, kam vajadzētu viņus iezīmēt kā Dieva ļaudis. Man norādīja uz Dieva seno tautu un aicināja salīdzināt viņu apģērbu ar apģērbu šinīs pēdējās dienās. [189] Kāda starpība! Kāda pārmaiņa! Tad sievietes nebija tik nekaunīgas kā tagad. Kad viņas gāja ļaudīs, viņas savu seju aizklāja ar plivuru. Šinīs pēdējās dienās modes ir apkaunojošas un nepieklājīgas. Par tām ir brīdināts praviētojumos. Tās vispirms ieveda šķira, kuru sātans pilnīgi pārvalda, kas zaudējusi kauna jūtas, bez jebkāda Dieva Gara iespaids, un nodevusies izvīrtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem, alkatību un mantkārību. (Efez. 4:19 jaunais tulk.) Ja ļaudis, kas sevi apliecina par Dieva ļaudīm, nav no Viņa tālu atšķirušies, tad starp viņu un pasaules drēbēm būs ievērojama starpība. Mazas cepures, kas izceļ seju un galvu, rāda pieklājības trūkumu. Stīpas apkauno. Zemes iedzīvotāji kļūst arvien samaitātāki, un atšķirības līnijai starp viņiem un Dieva Izraēlu jābūt daudz skaidrākai – vai lāsti, kas nāk pār pasaulīgajiem, kritīs arī uz viņiem, kas sevi apliecina par Dieva ļaudīm.

Man norādīja uz sekojošiem rakstiem. Eņģelis teica: "Tiem jāaudzina Dieva ļaudis." "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi gērbjas, ne ar sapītām bizēm, nedz ar zeltu, ne ar pērlēm, ne ar dārgām drēbēm. Bet ar labiem darbiem, kā tas sievietēm klājas, kas pie Dieva kalpošanas turas." (1. Tim. 2:9,10 Glika tulk.)

"Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpjaties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā – tas ir Dievam dārgs. Jo tā arī citkārt greznojās svētās sievietes, kuras cerēja uz Dievu, būdamas paklausīgas saviem vīriem." (1. Pēt 3:3–5)

Jaunie un vecie, Dievs tagad jūs pārbauda. Jūs izšķīrat savu mūžīgo likteni. Jūsu lepnums, jūsu mīlestība uz pasaules modi, jūsu vieglprātība un tukšās sarunas, jūsu patmīlība, viss tiek likts svaros, un jaunā svars ir briesmīgs pret jums. Jūs esat nabagi, nelaimīgi, akli [190] un kaili. Ļaunums pieaugot un dziļi iesakņojoties, apslāpē sirdī iesēto lažo sēklu. Un drīz Dieva eņģeļiem par jums tiks teikti vārdi, kas runāti uz Elus namu: "Jūsu grēki mūžam netiks šķīstīti caur upuriem un dāvanām." Es redzēju, ka daudzi sev glaimoja, ka viņi esot labi kristieši, kam tomēr nebija ne mazākā gaismas stariņa no Jēzus. Viņi nezina, ko nozīmē būt Dieva žēlastības atjaunotam. Viņiem nav dzīvu piedzīvojumu Dieva lietās. Un es redzēju, ka Kungs Debesīs asina Savu zobenu, lai tos nogrieztu. Ak, kaut katrs remdenais apliecinātājs varētu saprast šķīstītāja darbu, ko Dievs ir gatavs darīt starp Saviem apliecinātājiem! Dārgie draugi, nepieviliet sevi attiecībā uz savu stāvokli. Dievu jūs nepievilsiet. Patiesais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus." Trešais eņģelis vada ļaudis augšup, soli pa solim augstāk un augstāk, tos pārbaudot katrā solī.

Sistemātisks labdarības/darbības plāns ir Dievam patīkams. Man norādīja uz apustuļu dienām. Es redzēju, ka ar Sava Svētā Gara nonākšanu, Viņš paplašināja Sava plāna piepildi, bet ar pravieša dāvanu, Viņš dod padomus Saviem ļaudīm attiecībā uz labdarības sistēmu. Šinī darbā jāpiedalās visi, dodot savas laicīgās vērtības tiem, kas viņiem kalpo garīgās lietās. Viņi ir arī pamācīti, ka atraitnēm un bāriņiem ir tiesības prasīt no viņiem žēlastības dāvanas. Šķīsta un neaptraipīta kalpošana Dievam ir tā paskaidrota: "Apmeklēt atraitnes un bāriņus viņu bēdās un turēties neaptraipītiem no pasaules." Es redzēju, ka nepietiek tikai ar iepriecinošiem vārdiem parādīt tiem bēdās līdzjūtību, bet, ja vajadzīgs, jāpalīdz arī ar saviem līdzekļiem. Jaunie vīri un sievietes, kam Dievs dāvājis veselību, var iegūt lielas svētības, palīdzot atraitnēm un bāriņiem viņu bēdās. Es redzēju, ka Dievs prasa, lai jaunieši vairāk upurētos citu labā. Viņš prasa no viņiem vairāk, nekā viņi ir labprātīgi pildīt. Ja viņi patur sevi neaptraipītus [191] no pasaules, mitējas sekot tās modēm un atliek to, ko izprieču mīļotāji izdod nevajadzīgām lepnumu apmierinošām lietām, atdodot to krietniem cietējiem un darba atbalstīšanai, tad viņi saņems Tā atzinību, Kas saka: "Es zinu tavus darbus."

Debesīs ir kārtība. Dievam patīk ka Viņa ļaudis sistemātiski un kārtīgi sadarbojas ar Viņu, šajā darbā ko Dievs veic virs zemes. Es redzēju, ka Dieva draudzē jābūt kārtībai un ka vajadzīga sistēma, lai sekmīgi nestu pasaulei pēdējo lielo žēlastības vēsti. Dievs vada Savus ļaudis sistemātiskā labdarības darbā, un tas ir tieši viens no tiem veidiem, caur ko Dievs audzina Savus ļaudis, lai no to vidus nošķirtu skopos. Tādā veidā viņiem tiek nogriezta labā roka un izrauta labā acs, kamēr citiem tas ir liels atvieglojums. Devīgām dvēselēm šīs prasības liekas ļoti mazas, un tās nevar apmierināties darīt tik maz. Dažiem ir lieli īpašumi, un, ja labdarīgiem mērķiem viņi noliek atbilstoši Dieva svētībām, tad upuri viņiem liekas esam liela summa. Patmīlīga sirds pieķeras tikpat cieši maziem upuriem kā lieliem, un maza summa tai šķiet ļoti liela.

Man norādīja uz šī pēdējā darba iesākumu. Tad daži, kas mīlēja patiesību, varēja noteikti runāt par upurēšanu. Viņi daudz svētīja Dieva darbam, lai patiesību nestu citiem. Viņi jau iepriekš savas bagātības ir aizsūtījuši uz Debesīm. Brāļi, kas esat saņēmuši patiesību vēlākā laikā un kam ir lieli īpašumi, Dievs jūs ir aicinājis darbalaukā ne tikai tāpēc, lai jūs priecātos par patiesību, bet arī lai jūs ar saviem īpašumiem šo lielo darbu virzītu uz priekšu. Un, ja jums ir interese šinī darbā, jūs riskēsiet un tajā kaut ko ieguldīsiet, lai caur jūsu pūlēm citus varētu glābt un jūs ar tiem varētu pļaut gala atmaksas ražu. Lai jums patiesību pasludinātu skaidrā gaismā, ir upurēti lieli upuri un paciests trūkums. Tagad Dievs jūs aicina pielikt lielas [192] pūles un upurēt, lai nestu patiesību tumsā esošajiem. Dievs to prasa. Jūs apliecināt, ka ticat patiesībai; lai jūsu darbi to parāda. Kamēr jūsu ticība nestrādā, tā ir mirusi. Nekas cits kā tikai dzīva ticība spēs jūs izglābs briesmīgajos notikumos, kas ir jūsu priekšā.

Es redzēju, ka tiem, kam ir lieli īpašumi, ir laiks sākt ātri strādāt. Tagad ir laiks, kad jādod darbam ne tikai pēc tā, kā Dievs tagad viņus svētī, bet pēc tā, kā Viņš viņus ir svētījis. Apustuļu dienās lika īpašus plānus, lai dažiem nebūtu viegli un citi nebūtu pārāk noslogoti. Dieva draudzes nastās visi varēja līdzīgi dalīties, atbilstoši viņu dotajām spējām. Eņģelis teica: "Cirvis jāpieliek pie koka saknēm." Tie, kas līdzīgi Jūdāsam savu sirdi piesējuši pasaules mantai, arī sūdzēsies tāpat kā Jūdā.

Viņa sirds iekāroja dārgās zāles, ko izlēja Jēzum, un savu patmīlību viņš centās paslēpt zem dievbijīgas, apzinīgas uzmanības pret nabagiem. "Kāpēc šīs zāles nepārdeva par 300 naudas gabaliem un nedeva nabagiem?" Viņš vēlējas, lai zāles būtu viņa īpašumā, tad tās nebūtu izšķiestas Pestītājam. Viņš tās gribēja iegūt sev, lai tās pārdotu par naudu. Viņa vērtējumā pietika ar dažiem sudraba gabaliem, lai savu Kungu pārdotu ļauniem cilvēkiem. Kā Jūdas savu savtību attaisnoja ar nabagu vajadzībām, tā tie, kas apliecina sevi par kristiešiem, bet kuru sirds ir mantkārīga, centīsies paslēpt savu patmīlību zem šķietama apzinīguma. Ak, – viņi baidās, ka, ieviešot sistemātisku labdarību, mēs kļūsim līdzīgi vārda baznīcām. "Lai tava kreisā roka nezina, ko labā dara." Liekas, ka viņiem ir nopietna vēlēšanās sekot tieši Bībelei, ka viņi to saprot šinī lietā; bet viņi pilnīgi neievēro Kristus skaidro norādījumu: "Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet nabagiem." [193]

"Nemiet vērā, ka jūs savas nabagu dāvanas nedodat cilvēku priekšā." (Mat. 6:1) Daži domā, ka šī Rakstu vieta māca, ka viņiem savi mīlestības darbi jāslēpj. Viņi dara, bet ļoti maz, atvainojot sevi, ka nezina, kā tieši jādod. Bet Jēzus to izskaidro Saviem mācekļiem sekojoši: "Kad tu nabagus apdāvēsi, tad neliec savā priekšā pūst trompetes, tā kā liekuļi dara baznīcās un ielās, lai ļaudis viņus godātu. Patiesi Es jums saku, tiem jau ir sava alga." Viņi deva, lai citi cilvēki viņus uzskatītu par cēliem un devīgiem. Viņi saņēma cilvēku uzslavu, un Jēzus Saviem mācekļiem rādīja, ka tā arī ir visa viņu alga.

Daudziem kreisā roka nezina, ko labā dara, jo labā nedara nekā krietna, ko kreisā varētu redzēt. Ar šo mācekļiem sniegto mācību Jēzus norāja tos, kas gribēja saņemt cilvēku uzslavu. Viņi savu dāvanu došanu izdarīja dažādās atklātās sanāksmēs; un, pirms to darīja, ļaužu priekšā nolasīja vēstījumu par viņu augstsirdību; daudzi tikai tāpēc deva lielas summas, lai cilvēki paaugstinātu viņu vārdu. Un šādā veidā dotie līdzekļi bieži vien bija izspiesti no citiem, atraujot algu algādžiem un izmantojot nabagos.

Man rādīja, ka šis raksts neattiecas uz tiem, kam Dieva darbs ir sirdī un kas pazemīgi savus līdzekļus izmanto tā uz priekšu virzīšanai. Man norādīja uz šīm Rakstu vietām: "Lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, tā kā viņi ierauga jūsu labos darbus un godina jūsu Tēvu, Kas ir Debesīs." "Pie viņu augļiem jūs tos pazīsi." Man rādīja, ka, pareizi saprastas, Rakstu liecības visas saskan. Dieva bērnu labie darbi ir visiespaidīgākā sludināšana neticīgajiem. Viņi domā, ka jābūt kādiem noteiktiem iemesliem, kas kristieti ierosina sevi aizliegt un savus īpašumus izlietot, lai mēģinātu glābt līdzcilvēkus. Tas nelīdzinās pasaules garam. Tādi augļi apliecina, ka to īpašnieki ir īsti kristieši. Liekas, ka [194] viņi pastāvīgi tiecas augšup pēc bagātībām, kas ir neiznīcīgas.

Dodot dāvanas un upurus, tiem vienmēr jābūt atbilstošam mērķim, ne lai atbalstītu kāda kūtumu, ne lai ļaudis redzētu, ne lai slavētu viņa vārdu, bet lai godātu Dievu, virzot uz priekšu Viņa darbu. Daži Dieva darbam dod lielus ziedojumus, kamēr viņam blakus esošs nabadzīgs brālis cieš trūkumu, un viņi nekā nedara, lai viņam palīdzētu. Mazi laipnības darbi savu brāļu labā nemanāmi savienos sirdis un tos atzīmēs Debesīs. Es redzēju, ka bagātajiem cenu un atalgojuma ziņā attiecībā pret bēdu piemeklētajiem, atraitnēm un krietniem nabagiem jādara starpība. Bet pārāk bieži ir gadījumi, ka bagātais nabagos izmanto savā labā, ievācot sev visu, ko vien var iegūt, un par katru labvēlību izspiež pēdējo naudas gabalu. Arī tas viss ir rakstīts Debesīs: "Es zinu tavus darbus."

Vislielākais grēks, kas tagad pastāv draudzē, ir mantkārība. Dievam nepatīk Viņu apliecinošo ļaužu savtīgums. Viņa kalpi ir upurējuši savu laiku un spēku, lai viņiem nestu dzīvības Vārdu, bet daudzi ar saviem darbiem rādījuši, ka viņi to vērtē visai maz. Varēdami Dieva kalpam palīdzēt vai nepalīdzēt, dažreiz viņi palīdz, bet bieži ļauj viņam aiziet un viņa labā dara pavisam maz. Ja kāds nodarbināšanas dienas strādnieku, viņam samaksā pilnu dienas algu, bet tā nav ar pašuzpurīgo Dieva kalpu. Viņš viņiem strādā ar Vārdu un mācību; viņš savā dvēselē nes smagas darba nasta; viņš pacietīgi, no Dieva Vārda, rāda bīstamos maldus, kas kaitīgi dvēselei; viņš pierāda nekavējošu nezāļu izraušanas vajadzību, jo tās noslāpē sēto sēklu; lai barotu Dieva ganāmo pulku, viņš no Dieva Vārda mantu nama izdod jaunas un vecas lietas. Visi atzīst, ka viņiem jāpalīdz; bet indīgā nezāle – mantkārība ir tik dziļi iesakņojusies, ka viņi ļauj Dieva kalpam aiziet, bez kā būtu viņam kalpojuši ar savām laicīgām lietām. Viņi Dieva kalpa nogurdinošo darbu vērtējuši tā, kā rāda viņu darbi. [195] Patiesais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus."

Es redzēju, ka Dieva kalpi neatrodas ārpus sātana kārdināšanām. Bieži ienaidnieks viņus bīstami apstāj un viņiem grūti jācinās. Ja viņi varētu tikt atbrīvoti no sava uzdevuma, viņi priecīgi strādātu ar savām rokām. Viņi aicināti strādāt savu brāļu labā, bet, redzot, cik maz to vērtē, viņi jūtas nomākti. Patiesībā viņi skatās uz savas algas galīgo aprēķinu Debesīs, un tas viņus stiprina; bet viņu ģimenēm vajadzīga barība un apģērbs. Viņu laiks pieder Dieva draudzei, tas neatrodas viņu pašu rīcībā. Viņi upurē savas ģimenes sabiedrību, lai darītu labu citiem; tomēr daži, kam viņi darījuši labu, ir vienaldzīgi pret viņu vajadzībām. Es redzēju, ka šie cilvēki ir netaisni pret Dieva kalpiem un, ļaujot viņiem aiziet, piekrāpj arī sevi. Laikā, kad Dievs nicina viņu savtību, viņi domā, ka Dievs viņus atzīst par labiem. Šiem patmiļiem Dieva priekšā būs jāatbild ne tikai par sava Kunga naudas izlietošanu,

bet arī par Dieva izredzēto kalpu nomākto garastāvokli un sūpēm, kas sakropļojušas viņu darbu. Patiesais Liecinieks ziņo: "Es zinu tavus darbus." Pašmīlīgo un mantkārīgo sirdis tāpat pārbaudīs. Daži nav labprātīgi svētīt Dievam pat ļoti mazu daļu no savu laicīgo bagātību pieauguma. Ar šausmām viņi atkāpsies, ja jūs runāsi par viņu kapitālu. Ko viņi ir upurējuši Dievam? Neko. Viņi apliecina ticību Jēzus nāksanai, bet viņu darbi šo ticību aizliedz. Katrs dzīvos no tās ticības, kas viņam ir. Tu, apliecinātāj ar nepatieso sirdi, Jēzus zina Tavus darbus. Viņš ienīst Tavus skopos un klibos upurus.

Lūgšanu nami

[196] Es redzēju, ka daudzi, kam Dievs uzticējis līdzekļus, domā, ka viņiem ir tiesības tos brīvi izlietot savām ērtībām, uzceļot sev šeit patīkamas mājas. Bet, uzceļot namu, kurā pielūgt Lielo Dievu, Kas mājā bezgalībā, viņi Kunga aizdotos līdzekļus neatļaujas izlietot. Neviens necenšas pārspēt otru, rādot savu pateicību Dievam par patiesību, darot visu, ko viņš var, lai sagatavotu piemērotu lūgšanas vietu. Bet daži mēģina darīt tik maz, cik vien iespējams. Un viņiem šķiet, ka līdzekļi, kas izdoti, sagatavojot vietu Vīsaugstākajam, kur Viņš viņus varētu apmeklēt, ir tikpat kā zaudēti. Tāds upuris ir klibis, un Dievs to nepieņem. Es redzēju, ka Dievam būtu daudz patīkamāk, ja Viņa ļaudis, sagatavojot Viņam namu, parādītu tikpat daudz gudrības, kā uzceļot savus mājokļus.

Izraēla bērnu upuriem vajadzēja būt bez vainas vai traipa, labākajam no ganāmpulka; un prasīja, lai šinī darbā piedalītos katrs. Dieva darbam šinī laikā jāpaplašinās. Ja jūs ceļat namu Kungam, neapgrēkojieties un neierobežojiet Viņu, iemetot savus klibos upurus. Namā, kas celts Dievam, ielieciet vislabāko. Lai tas ir vislabākais, kas jums pieder. Parādiēt interesi, lai darītu to ērtu un patīkamu. Dažs domā, ka tas nav svarīgi, tāpēc ka laiks ir īss. Tad tāpat rīkojieties savos mājokļos un visos savos pasaulīgajos pasākumos.

Es redzēju, ka Dievs var darīt Savu darbu bez kāda cilvēka palīdzības, bet tas nav Viņa plāns. Tagadējā pasaule ir kā skatuve kur cilvēkus pārbauda. Cilvēkam šeit jāveido raksturs, kas līdz ar viņu ieies mūžīgā pasaulē. Labais un ļaunais ir likts viņa priekšā, un no viņa izvēles atkarīga viņa nākotne. Kristus nāca, lai izmainītu [197] domu un jūtu virzienu. Cilvēka sirds jāatrauj no zemes mantas un jāpievērš Debesīm. Viņu pašizliedzība Dievu var pagodināt. Cilvēka dēļ ir pienests vislielākais upuris, un tagad cilvēks tiek pārbaudīts, lai redzētu, vai viņš grib sekot Jēzus piemēram un uzupurēties saviem līdzcilvēkiem. Sātans un viņa eņģeļi ir savienojusies pret Dieva tautu; bet Jēzus grib viņus šķīstīt priekš Sevis. Viņš prasa, lai viņi veicina Viņa darbu. Dievs Saviem ļaudīm šinī pasaulē ir pietiekoši uzticējis, lai bez kavēkliem vestu Viņa darbu uz priekšu. Viņš grib, lai viņi savus līdzekļus izlietotu saprātīgi. "Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet nabagiem," – ir daļa no Dieva Svētā Vārda. Dieva kalpiem jāceļas, jāsauc skaļi un nav jātaupa. "Rādi manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus." Dieva darbam jāklūst daudz plašākam, un, ja Viņa tauta sekos Viņa padomam, tad viņu īpašumā nebūs daudz līdzekļu, ko aprīt beidzamai ugunij. Visi būs nolikuši mantas tur, kur kodes un rūsa nevar samaitāt; un sirds nebūs saistīta pie zemes.

Mācības no līdzībām

Man rādīja, ka līdzība par podiem nav pilnīgi saprasta. Šo svarīgo mācību mācekļiem sniedza par labu kristiešiem, kas dzīvo pēdējās dienās. Šie podi neattēlo tikai spējas sludināt un pamācīt no Dieva Vārda. Līdzība attiecas arī uz laicīgiem līdzekļiem, ko Dievs ir uzticējis Savai tautai. Tie, kam bija iedoti pieci un divi podi, tirgojās un dubultoja viņiem uzticēto. Dievs prasa, lai tie, kam šeit ir īpašumi, savu naudu augļotu, ieguldot to Viņa darbā, ja patiesība dzīvos saņēmeja sirdī, viņš ar saviem līdzekļiem palīdzēs vēsti [198] sūtīt citiem. Caur viņa pūlēm, viņa iespaidu un viņa līdzekļiem citas dvēseles pieņems patiesību un arī sāks strādāt ar Dievu. Es redzēju, ka daži Dieva apliecinātāji ir līdzīgi cilvēkam, kas savu podu aprok zemē. Viņi attur savus līdzekļus, nedarot labu Dieva darbā. Viņi uzskata, ka līdzekļi ir viņu īpašums un ka viņiem ir tiesības ar savu mantu rīkoties, kā pašiem patīk; un dvēseles netiek glābtas, jo viņi nepūlas gudri izlietot Kunga uzticēto naudu. Par katra cilvēka darbu eņģeļi raksta rūpīgu pārskatu, un, tiesai notiekot pie Dieva nama, pret katru vārdu atzīmē spriedumu. Eņģeļi ir pilnvaroti netaupīt neuzticīgos kalpus, bet kaušanas laikā viņus nokaut. Tad no viņiem atņems viņiem uzticēto. Viņu laicīgās bagātības būs aizgājušas bojā, un viss būs pazaudēts. Vainagus, ko viņi būtu varējuši valkāt, ja būtu bijuši uzticīgi, uzliks uz to galvām, ko būs izglābuši uzticīgie kalpi, kuru līdzekļi pastāvīgi bija Dieva lietošanā. Un ikviens, kuru glābsanā viņi bijuši līdzdalībnieki, pievienos zvaigzni viņu godības vainagam un palielinās viņu mūžīgo atalgojumu.

Man arī rādīja, ka līdzība par netaisno kalpu sniedz mums mācību: "Dariet sev draugus no netaisnās mantas, ka, kad jums trūkst, viņi var uzņemt jūs mūžīgos dzīvokļos." Ja mēs savus līdzekļus lietojam Dievam par godu šeit, tad mēs noliekam mantu Debesīs, un, kad visi zemes īpašumi būs zuduši, tad uzticīgajam kalpam par draugiem būs Jēzus un eņģeļi, kas viņu uzņems mājās mūžīgajos dzīvokļos.

"Tas, kurš ir uzticīgs mazumā, būs uzticīgs arī daudzumā." Tas kurš ir uzticīgs šīs zemes īpašumos,

kas ir mazums, taisnīgi lietojot, ko Dievs viņam šeit aizdevis, būs patiesss savā apliecībā. Tas, kurš ir netaisns mazumā, būs tāds arī vairumā. tas, kurš atturējies no Dieva to, ko Viņš tam aizdevis, būs neuzticīgs Dieva lietā visādos veidos. [199] "Ja jūs esat neuzticīgi netaisnā mantā, kas jums uzticēs patieso?" Ja mēs izrādāmies neuzticīgi pārvaldnieki pār to, ko Dievs mums šeit aizdevis, Viņš nekad mums nedos nemirstīgo mantojumu. "Un ja jūs esat neuzticīgi cita mantā, kas jums dos savu?" Jēzus ir samaksājis par mūsu atpestīšanu. Tā ir mūsu, bet mēs šeit tiekam pārbaudīti, lai redzētu, vai mēs esam mūžīgās dzīves vērti. Dievs mūs pārbauda, uzticot laicīgus īpašumus. Ja esam uzticīgi, labprāt atdodot to, ko Viņš mums aizdevis, lai veicinātu Viņa darbu, Dievs mums var uzticēt arī nemirstīgo mantojumu. "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." "Ja kāds mīl pasauli, tajā nav Tēva mīlestības."

Dievam nepatīk nolaidība un nenoteiktība, ar kādu daudzi Viņa apliecinātāji ļaudis vada savas pasaulīgos darījumus. Liekas, ka viņi zaudējuši izpratni, ka īpašums, ko viņi lieto, pieder Dievam un ka viņiem Viņam jāsniedz norēķins par savu nāmturību. Daži atstāj savus laicīgos uzņēmumus pilnīgā sajukumā. Sātans visu to novēro. Viņš meklē labas izdevības, lai ar savu veiklību un prasmi izrautu daudz līdzekļu no Sabata turētāju rindām. Un tad šie līdzekļi ieplūst viņa (sātana) rindās. Daži, kuri ir veci, nav labprātīgi izdarīt kādu novēlējumu no saviem pasaulīgajiem veikalēm, bet kādā negaidītā brīdī viņi laslimst un mirst. Viņu bērni, kas nav ieinteresēti patiesībā, saņem šos īpašumus. Sātans rīkojas ar tiem kā viņam novēlētiem. "Ja jūs neesat uzticīgi netaisnā mantā, kas jums uzticēs patieso." "Un ja jūs neesat uzticīgi citā mantā, kas jums dos savu."

Man rādīja šausmīgo patiesību, ka sātanam un viņa eņģeļiem ir vairāk līdzdalības Dieva ļaužu īpašumos nekā Kungam. Pēdējo dienu kalpi nav gudri. Viņi pacieš, ka sātans pārvalda viņu darījumus un iegūst savās rindās to, kas pieder Dievam un ko vajadzētu izlietot Viņa darbā. [200] Dievs jūs ievēro, neuzticīgie kalpi. Viņš jūs sauks norēķināties. Es redzēju, ka, uzticīgi un saprātīgi pārvaldot, Dieva kalpiem iespējams šai pasaulē savus veikalus vest godīgi, patiesi un taisni. Īpaši vājo, gados vecāko un to, kam nav bērnu, priekštiesība ir novietot savus līdzekļus tur, kur tos var izlietot Dieva darbam gadījumā, ja viņi pēkšņi mirtu. Bet es redzēju, ka sātans un viņa eņģeļi priecājas šīnī lietā. Tie, kam bija jābūt gudriem pestīšanas mantiniekiem, gandrīz labprātīgi ļauj sava Kunga naudai izslīdēt no rokām ienaidnieka rindās. Sādā ceļā viņi stiprina sātana valstību un, šķiet, jūtas ļoti labi.

Galvošana par neticīgo

Es redzēju, ka Dievam nepatika, ka Viņa ļaudis galvo par neticīgajiem. Man norādīja uz šīm Rakstu vietām: "Neturies pie tiem, kas ar roku apsolās un par parādu galvo." Sak. v. 22:26. "Kas par svešu galvo, tam būs bēdu gana; bet, kas galvošanu ienīst, tas paliek mierā." Sak. v. 11:15. Neuzticīgie kalpi! Viņi ieķīlā to, kas pieder citam, viņu Debesu Tēvam, – un sātans stāv gatavs palīdzēt saviem bērniem to izraut no viņu rokām. Sabata turētājiem nevajag sabiedroties ar neticīgajiem. Dieva ļaudis par daudz uzticas svešinieku vārdiem un prasa viņu padomu, kad viņiem to nevajadzētu darīt. Ienaidnieks izlieto viņus par saviem aģentiem un strādā caur viņiem, lai samulsinātu un atrautu no Dieva ļaudīm.

Daži neprot gudri rīkoties pasaulīgās lietās, viņiem trūkst nepieciešamo spēju, un sātans viņus izmanto savā labā. Ja tā ir, viņiem nevajadzētu palikt neziņā par savu trūkumu. Viņiem jābūt pietiekami pazemīgiem, lai apspriestos ar brāļiem, kuru spriedumam viņi var uzticēties, pirms viņi savus plānus izved. Man norādīja uz šo Rakstu vietu: "Nesiet cits cita nastas." (Gal. 6:2) [201] Daži nav pietiekami pazemīgi, lai paļautos uz tiem, kam labas sprieduma spējas, un, sekojot paši saviem plāniem, viņi nokļūst grūtībās. Tad viņi saprot savu brāļu padoma un sprieduma nepieciešamību; bet tad nasta ir daudz smagāka nekā sākumā. Brāļiem nevajag griezties tiesā, ja iespējams, no tā izvairīties. Jo tad viņi sniedz ienaidniekam lielu izdevību viņus sajaukt un samulsināt. Būtu labāk samierināties ar mazu zaudējumu.

Zvērēšana

Es redzēju, ka daži Dieva bērni kļūdās attiecībā uz zvērēšanu, un sātans to izlieto, lai viņus apspiestu un no viņiem atņemtu viņu Kunga naudu. Es redzēju, ka mūsu Kunga vārdi: "Nezvēriet ne pie kā..." neskar tiesas zvērēšanu. "Lai jūsu vārdi ir jā, jā, nē, nē; jo, kas pāri par to, tas ir no ļauna." Tas attiecas uz vispārīgām sarunām. Daži pārspīlē savā valodā, daži zvēr pat pie dzīvības; citi pie savas galvas – tik droši, kā viņi dzīvo, tik droši, kā viņiem ir galva. Daži piesauc Debesis un zemi par lieciniekiem, ka tās lietas ir tieši tā. Daži cer, ka Dievs tos sodīs, ja tas, ko viņi saka, nav patiesība. Tas ir vispārīgs zvērēšanas veids, pret ko brīdina Jēzus savus mācekļus.

Mums ir cilvēki par likumdevējiem, un likumi ir, kas pārvalda tautu. Ja nebūtu šo likumu, tad pasaules stāvoklis būtu vēl daudz sliktāks. Daži no šiem likumiem ir labi, citi slikti. Sliktie pieaug, un mēs tiksim ievesti šaurumos. Bet Dievs Savus ļaudis uzturēs stiprus, tos, kas dzīvos saskaņā ar Viņa Vārda pamatlikumiem. Kad cilvēku likumi nonāk pretrunā ar Dieva likumiem, tad jāpaklausa

pēdējiem, lai kādas arī būtu sekas. Mūsu zemes likums, kas prasa, lai mēs izdodam vergu viņa kungam, mums nav jāizpilda un jāsamierinās ar [202] sekām, šo likumu pārkāpjot. Vergs nav otra cilvēka īpašums. Dievs ir viņa likumīgais Kungs, un cilvēkam nav tiesības ņemt Dieva roku darbu savās rokās un saukt to par savu.

Es redzēju, ka Kungam vēl ir kas darāms ar zemes likumiem. Kamēr Jēzus ir svētnīcā, tauta un likumdevēji būs Dieva savaldītāja Gara iespaidā. Sātans plaši pārvalda pasaules tautu masas, un, ja nebūtu zemes likumu, mēs piedzīvotu daudz ciešanu. Es redzēju, ka, ja ir tiešām nepieciešami un Dieva bērni tiek aicināti liecināt likumīgā veidā, tad svinīga Dieva piesaukšana par liecinieku, ka tas ko viņi saka, ir patiesība un nekas cits kā patiesība, nav Dieva Vārda pārkāpšana.

Cilvēks ir tik samaitāts, ka likumi ir darīti, lai mestu atbildību uz viņa paša galvu. Daži cilvēki nebaidās melot savam līdzcilvēkam; bet viņi ir mācīti un Dieva savaldītājs Gars ir viņus ietekmējis, ka bīstama lieta ir melot Dievam. Gadījums ar Ananiju un Safiru ir dots par piemēru. Lieta no cilvēka tiek pārnesta uz Dievu tā, ka, ja kāds dod nepareizu liecību, tad viņš nemelo cilvēkam, bet Lielajam Dievam, kas lasa sirdi un katrā gadījumā zina īsto patiesību. Mūsu likums to uzskata par lielu noziegumu, ja nepareizi zvēr. Dievs bieži ir tiesājis nepareizus zvērētājus, un pat, kamēr zvērests bija vēl uz lūpām, viņus jau nokāvis iznīcinātājs eņģelis. Tas notika, lai biedinātu ļauna darītājus.

Es redzēju, ka, ja ir kāds virs zemes, kas var liecināt zem zvēresta, tad tas ir kristietis. Viņš dzīvo Dieva vaiga gaismā. Viņš kļūst stiprs Viņa spēkā. Un, kad svarīgi jautājumi jāizšķir ar likumu, nav neviena, kas var tik labi atsaukties uz Dievu kā kristietis. Eņģelis man pavēlēja ievērot, ka Dievs pats pie Sevis zvērēja. [203] (1. Mozus 22:16), (Ebr. 6:13,17). Viņš zvērēja Abrahāmam (1. Mozus 26:3), Īzakam (Dz. 105:9), (Jeremijas 11:5) un Dāvidam – (Dz. 132:11), (Ap.d. 2:30). Dievs prasīja, lai Izraēla bērni zvēr arī savā starpā. (2. Mozus 22:10,11). Jēzus padevās zvērestam Savā ciešanu stundā. Augstais priesteris viņam sacīja: "Es Tevi zvērinu pie Dzīvā Dieva, vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?" Kristus atbildēja: "Tu to esi sacījis." Ja Jēzus Savās mācībās mācekļiem būtu runājis par tiesas zvērestu, tad viņš būtu rājis augsto priesteri un tā pierādījis Savas mācības par labu Saviem tagadējiem sekotājiem. Sātans ir priecājies, ka daži zvērēšanu saskatījuši nepareizā gaismā, jo tas viņam devis iespēju viņus apspiest un paņemt no viņiem viņu Kunga naudu. Dieva kalpiem jābūt gudrākiem, jāliek plāni un jāsaģatavojas pretoties sātana viltībām, jo viņš pieliks lielākas pūles kā jebkad agrāk.

Dažiem, es redzēju, ir aizspriedumi pret mūsu likumdevējiem un likumiem, bet, ja nebūtu likumu, tad šī pasaule būtu briesmīgā stāvoklī. Dievs savalda likumdevējus, jo visu sirdis ir Viņa rokās. Ir liktas robežas, pār kurām viņi nevar iet. Daudzi likumdevēji ir tādi, ko pārvalda sātans, bet es redzēju, ka Dievam ir pārstāvji pat starp likumdevējiem. Un daži no viņiem tiks atgriezti pie patiesības. Tagad viņi dara savu daļu, ko Dievs grib, lai viņi dara. Kad sātans strādā caur saviem aģentiem, tiek iesniegti priekšlikumi, kas, ja tiktu izvesti, kavētu Dieva darbu un radītu lielu ļaunumu. Tad labie eņģeļi aizkustina šos Dieva pārstāvjus, lai viņi stipri un pamatotī pretotos šādiem priekšlikumiem, tā kā sātana aģenti nevarētu izvest savu. Dažiem Dieva pārstāvjiem būs spēks novērst lielu ļaunumu. Tā darbs ies uz priekšu, kamēr trešā eņģeļa vēsts būs padarījusi savu darbu un trešā eņģeļa skaņajā saucienā šiem cilvēkiem būs izdevība pieņemt patiesību, un daži no viņiem atgriezīsies un izturēs ar svētajiem bēdu laiku. Kad Jēzus atstās vissvētāko vietu, Viņa savaldītājs Gars tiks atrauts no likumdevējiem [204] un ļaudīm. Viņi būs atstāti ļauno eņģeļu pārvaldībai. Tad sātana vadībā, pēc viņa padoma izdos tādus likumus, ka, ja laiks nebūtu ļoti īss, neviena miesa nevarētu izglābties.

Zvērēšana

Es redzēju, ka daži Dieva bērni kļūdās attiecībā uz zvērēšanu, un sātans to izlieto, lai viņus apspiestu un no viņiem atņemtu viņu Kunga naudu. Es redzēju, ka mūsu Kunga vārdi: "Nezvēriet ne pie kā..." neskar tiesas zvērestu. "Lai jūsu vārdi ir jā, jā, nē, nē; jo, kas pāri par to, tas ir no ļauna." Tas attiecas uz vispārīgām sarunām. Daži pārspīlē savā valodā, daži zvēr pat pie dzīvības; citi pie savas galvas – tik droši, kā viņi dzīvo, tik droši, kā viņiem ir galva. Daži piesauc Debesis un zemi par lieciniekiem, ka tās lietas ir tieši tā. Daži cer, ka Dievs tos sodīs, ja tas, ko viņi saka, nav patiesība. Tas ir vispārīgs zvērēšanas veids, pret ko brīdina Jēzus savus mācekļus.

Mums ir cilvēki par likumdevējiem, un likumi ir, kas pārvalda tautu. Ja nebūtu šo likumu, tad pasaules stāvoklis būtu vēl daudz sliktāks. Daži no šiem likumiem ir labi, citi slikti. Sliktie pieaug, un mēs tiksim ievesti šaurumos. Bet Dievs Savus ļaudis uzturēs stiprus, tos, kas dzīvos saskaņā ar Viņa Vārda pamatlikumiem. Kad cilvēku likumi nonāk pretrunā ar Dieva likumiem, tad jāpaklausa pēdējiem, lai kādas arī būtu sekas. Mūsu zemes likums, kas prasa, lai mēs izdodam vergu viņa kungam, mums nav jāizpilda un jāsamierinās ar [202] sekām, šo likumu pārkāpjot. Vergs nav otra

cilvēka īpašums. Dievs ir viņa likumīgais Kungs, un cilvēkam nav tiesības ņemt Dieva roku darbu savās rokās un saukt to par savu.

Es redzēju, ka Kungam vēl ir kas darāms ar zemes likumiem. Kamēr Jēzus ir svētnīcā, tauta un likumdevēji būs Dieva savaldītāja Gara iespaidā. Sātans plaši pārvalda pasaules tautu masas, un, ja nebūtu zemes likumu, mēs piedzīvotu daudz ciešanu. Es redzēju, ka, ja ir tiešām nepieciešami un Dieva bērni tiek aicināti liecināt likumīgā veidā, tad svinīga Dieva piesaukšana par liecinieku, ka tas ko viņi saka, ir patiesība un nekas cits kā patiesība, nav Dieva Vārda pārkāpšana.

Cilvēks ir tik samaitāts, ka likumi ir darīti, lai mestu atbildību uz viņa paša galvu. Daži cilvēki nebaidās melot savam līdzcilvēkam; bet viņi ir mācīti un Dieva savaldītājs Gars ir viņus ietekmējis, ka bīstama lieta ir melot Dievam. Gadījums ar Ananiju un Safiru ir dots par piemēru. Lieta no cilvēka tiek pārnesta uz Dievu tā, ka, ja kāds dod nepareizu liecību, tad viņš nemelo cilvēkam, bet Lielajam Dievam, kas lasa sirdi un katrā gadījumā zina īsto patiesību. Mūsu likums to uzskata par lielu noziegumu, ja nepareizi zvēr. Dievs bieži ir tiesājis nepareizus zvērētājus, un pat, kamēr zvērests bija vēl uz lūpām, viņus jau nokāvis iznīcinātājs eņģelis. Tas notika, lai biedinātu ļauna darītājus.

Es redzēju, ka, ja ir kāds virs zemes, kas var liecināt zem zvēresta, tad tas ir kristietis. Viņš dzīvo Dieva vaiga gaismā. Viņš kļūst stiprs Viņa spēkā. Un, kad svarīgi jautājumi jāizšķir ar likumu, nav neviena, kas var tik labi atsaukties uz Dievu kā kristietis. Eņģelis man pavēlēja ievērot, ka Dievs pats pie Sevis zvērēja. [203] (1. Mozus 22:16), (Ebr. 6:13,17). Viņš zvērēja Abrahāmam (1. Mozus 26:3), Īzakam (Dz. 105:9), (Jeremijas 11:5) un Dāvidam – (Dz. 132:11), (Ap.d. 2:30). Dievs prasīja, lai Izraēla bērni zvēr arī savā starpā. (2. Mozus 22:10,11). Jēzus padevās zvērestam Savā ciešanu stundā. Augstais priesteris viņam sacīja: "Es Tevi zvērinu pie Dzīvā Dieva, vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?" Kristus atbildēja: "Tu to esi sacījis." Ja Jēzus Savās mācībās mācekļiem būtu runājis par tiesas zvērestu, tad viņš būtu rājis augsto priesteri un tā pierādījis Savas mācības par labu Saviem tagadējiem sekotājiem. Sātans ir priecājies, ka daži zvērēšanu saskatījuši nepareizā gaismā, jo tas viņam devis iespēju viņus apspiest un paņemt no viņiem viņu Kunga naudu. Dieva kalpiem jābūt gudrākiem, jāliek plāni un jāsaprotavojas pretoties sātana viltībām, jo viņš pieliks lielākas pūles kā jebkad agrāk.

Dažiem, es redzēju, ir aizspriedumi pret mūsu likumdevējiem un likumiem, bet, ja nebūtu likumu, tad šī pasaule būtu briesmīgā stāvoklī. Dievs savalda likumdevējus, jo visu sirdis ir Viņa rokās. Ir liktas robežas, pār kurām viņi nevar iet. Daudzi likumdevēji ir tādi, ko pārvalda sātans, bet es redzēju, ka Dievam ir pārstāvji pat starp likumdevējiem. Un daži no viņiem tiks atgriezti pie patiesības. Tagad viņi dara savu daļu, ko Dievs grib, lai viņi dara. Kad sātans strādā caur saviem aģentiem, tiek iesniegti priekšlikumi, kas, ja tiktu izvesti, kavētu Dieva darbu un radītu lielu ļaunumu. Tad labie eņģeļi aizkustina šos Dieva pārstāvjus, lai viņi stipri un pamatoti pretotos šādiem priekšlikumiem, tā kā sātana aģenti nevarētu izvest savu. Dažiem Dieva pārstāvjiem būs spēks novērst lielu ļaunumu. Tā darbs ies uz priekšu, kamēr trešā eņģeļa vēsts būs padarījusi savu darbu un trešā eņģeļa skaņajā saucienā šiem cilvēkiem būs izdevība pieņemt patiesību, un daži no viņiem atgriezīsies un izturēs ar svētajiem bēdu laiku. Kad Jēzus atstās vissvētāko vietu, Viņa savaldītājs Gars tiks atrauts no likumdevējiem [204] un ļaudīm. Viņi būs atstāti ļauno eņģeļu pārvaldībai. Tad sātana vadībā, pēc viņa padoma izdos tādus likumus, ka, ja laiks nebūtu ļoti īss, neviena miesa nevarētu izglābties.

Kļūdas uzturā

Dārgais brāli un māsa A., Kungs Savā žēlastībā ir atradis par derīgu šai vietā dot man atklāsmi; un starp dažādām lietām, kas man rādītas, bija dažas, kas attiecas uz jums. Es redzēju, ka jūs dzīvē viss nav pareizi. Ienaidnieks ir pūlējies jūs iznīcināt un caur jums ietekmēt arī citus. Es redzēju, ka jūs abi esat paaugstinājušies vietā, kur Dievs jūs nekad nav iecēlis, un ka jūs abi domājat, ka esat tālu priekšā Dieva tautai. Es redzēju jūs greizsirdīgi un ar aizdomām skatāties uz Batl-Kriku. Jūs gribētu tur pielikt savas rokas un virzīt viņu rīcību tā, kā jums liekas pareizi. Jūs ieraugiet mazas lietas, ko nesaprotat, par kurām jums vismazāk kas sakāms un kas nekādā veidā uz jums neattiecas. Dievs Savu darbu Batl-Kriķā uzticējis izvēlētiem kalpiem. Tiem Viņš uzlicis darba nastas. Dieva eņģeļi ir pilnvaroti pārbaudīt darbu, un, to nedarot pareizi, darba vadībā esošie tiks norāti un laboti, un lietas attīstīsies saskaņā ar Dieva plānu, bez atsevišķu indivīdu iejaukšanās.

Es redzēju, ka Dievs vēlas, lai jūs savu uzmanību pievērstu sev. Pārbaudiet savus motīvus. Jūs piekrāpāties attiecībā uz sevi. Jūs izrādāties pazemīgi, un tas iespaido citus un liek viņiem domāt, ka jūs esat tālu gājuši kristīgajā dzīvē, bet, kad aizskar jūsu īpašos uzskatus, tad tūlīt saceļas paša es un atklājas ietiepīgs, stūrgalvīgs gars. Tas ir drošs pierādījums, ka jūs pazemība nav patiesa. [205]

Es redzēju, ka jums ir kļūdaini uzskati, mokot savu miesu, atraujot tai barojošu barību. Šīs lietas liek dažiem draudzē domāt, ka Dievs noteikti ir ar jums, jo citādi jūs tā neaizliegtu sevi un tā neupurētos. Bet es redzēju, ka neviena no šīm lietām nedarīs jūs svētākus. Visu to dara pagāni, bet nesaņem algu. Sagrauzts un salauzts gars Dieva priekšā ir Viņa acīs ļoti dārgs. Es redzēju, ka jūsu viedoklis šīs lietās ir ļoti maldīgs un ka jūs skatāties uz draudzi un to novērojat, ievērodami mazas lietas, kamēr jūsu uzmanībai vajadzēja būt vērstai uz jūsu pašu dvēseles interesēm. Dievs nav licis Sava ganāmpulka nastu uz jums. Jūs domājat, ka draudze iet bojā, tāpēc ka tā neredz lietas tā kā jūs un tāpēc ka tā neseko tam pašam stingrajam virzienam, kam, pēc jūsu domām, mēs esam aicināti paklausīt. Es redzēju, ka jūs esat piekrāpušies attiecībā uz savu pienākumu un uz citu pienākumiem. Daži ir iegājuši galējībā uztura jautājumā. Viņi ir rīkojušies stingri un dzīvo tik ļoti vienkārši, ka viņu veselība ir cietusi, organismā nostiprinājusies slimība, un Dieva templis ir vājināts.

Man norādīja uz mūsu piedzīvojumu Ročestrā, N.Y.. Es redzēju, ka, dzīvojot tur, mūsu uzturs nebija pietiekoši barojošs, kāds bija vajadzīgs, un slimība gandrīz mūs ieveda kapā. Es redzēju, ka Dievs dod atspirdzinātāju miegu un labprātīgs dāvināt piemērotu barību, lai vairotu spēku. Mūsu motīvi bija tīri. Mēs vēlējamies ietaupīt līdzekļus, lai varētu iegādāties papīru. Mēs bijām nabagi. Es redzēju, ka kļūda bija draudzē. Tie, kam bija līdzekļi, bija mantkārīgi un patmīļīgi. Ja viņi būtu darījuši savu daļu, mūsu nasta būtu atvieglināta; bet, tā kā citi savu daļu nedarīja, mēs bijām nastu apkrauti un citi dzīvoja viegli. Es redzēju, ka Dievs neprasa, lai kāds tik ļoti taupītu, ka vājinātu un darītu pāri Dieva templim. Viņa Vārdā ir pienākumi un prasības, kam jāliek draudzei pazemoties un noskumt savā dvēselē, un nav vajadzīgs sev darināt krustu un pienākumus, lai mocītu ķermeni, it kā caur to rādītu pazemību. Viss tas [206] ir ārpus Dieva Vārda.

Bēdu laiks ir tieši priekšā; un tad stingra nepieciešamība prasīs, lai Dieva ļaudis sevi aizliegtu un ēstu tikai dzīvības uzturēšanai; bet šim laikam Dievs mūs sagatavos. Sais briesmīgajās stundās nepieciešamība sniegs Dievam izdevību parādīt Savu stiprinošo spēku un atbalstīt savus ļaudis. Bet tagad Dievs prasa, lai viņi strādātu savām rokām darbu, kas ir labs, un atbilstoši Viņa svētībām noliktu mantnīcā un darītu savu daļu patiesības atbalstīšanai. Tas ir pienākums, kas pavēlēts visiem, kas nav īpaši aicināti strādāt Vārdā un mācībā un nodot savu laiku, pasludinot citiem dzīvības un pestīšanas ceļu.

Tiem, kas strādā ar savām rokām, jāuztur savi spēki, lai spētu darbu veikt, un arī tiem, kas strādā Vārdā un mācībā, jākopj savi spēki; jo sātans un viņa ļaunie eņģeļi karo pret tiem, lai iznīcinātu viņu spēku. Viņiem pēc nogurdinošām pūlēm, ja vien iespējams, jācenšas fiziski un garīgi atpūsties un jāēd barojoša, stiprinoša barība, kas atjaunotu spēkus, jo viņi būs spiesti izlietot visus spēkus, kas viņiem ir. Es redzēju, ka tas nemaz nepagodina Dievu, ja kāds no Viņa ļaudīm pats dara sev bēdu laiku. Bēdu laiks ir Dieva ļaudīm tieši priekšā, un Viņš sagatavos viņus šai briesmīgajai cīņai.

Es redzēju, ka jūsu uzskati par cūkas gaļu nesagādātu ļaunumu, ja jūs to attiecinātu tikai uz sevi. (Piezīme. – Sī ievērojamā liecība ir rakstīta 1858. gada 21. oktobrī, gandrīz piecus gadus pirms lielās parādīšanas 1863. gadā, kurā bija dota gaisma par veselības reformu. Kad atnāca īstais laiks, šo jautājumu atklāja veidā, kas aizkustināja visus mūsu ļaudis. Cik brīnišķīga ir Dieva gudrība un laipnība! Tagad būtu tikpat nepareizi skart piena, sāls un cukura jautājumu kā cūkgaļas jautājumu 1858. gadā) Bet savās domās jūs šo [207] jautājumu esat darījuši par pārbaudījumu, un jūsu darbība ir skaidri rādījusi jūsu ticību šinī lietā.

Ja Dievs prasa, lai Viņa ļaudis atturas no cūkas gaļas, tad Viņš pats to pārlicinās. Viņš ir tikpat labprātīgs rādīt Saviem godīgajiem bērniem viņu pienākumu kā rādīt viņu pienākumu atsevišķiem cilvēkiem, uz kuriem Viņš nav licis darba nastu. Ja draudzes pienākums ir atturēties no cūkas gaļas, Dievs to atklās vairāk nekā diviem un trim. Viņš mācīs Savai draudzei tās pienākumu.

Dievs vada tautu un ne atsevišķus individuus šur vai tur, vienu ticam šo, otru to. Dieva eņģeļi dara darbu, kas viņiem uzticēts. Trešais eņģelis vada un šķīstī tautu, un tiem jāiet vienotiem ar viņu. Daži skrien eņģeļiem pa priekšu, kas vada Dieva tautu, viņiem jāgriežas atpakaļ katrā solī un pazemīgi jāseko, ne ātrāk, kā eņģelis vada. Es redzēju, ka Dieva eņģeļi vadīs Dieva tautu ne ātrāk, kā viņi spēj saņemt un izpildīt viņiem atklātās svarīgās patiesības. Bet daži nemierīgi gari neizdara vairāk par pusi no sava darba (do not more than half do up their work). Kad eņģelis viņus vada, viņi steidzas pēc kaut kā jauna un aizskrien bez dievišķas vadības un tā ieved rindās sajukumu un nesaskaņas. Viņi nerunā un nedarbojas saskaņā ar draudzes miesu. Es redzēju, ka jūs abus vajadzētu pārvest tur, kur jūs būtu labprātīgi ļauties vadīties un nevēlētos vadīt; citādi sātans ieies un vadīs jūs savos ceļos, lai jūs sekotu viņa padomam. Daži skatās uz jūsu noteiktajiem uzskatiem un uzlūko tos par pazemības pierādījumu. Viņi ir piekrāpti. Jums abiem jāatgriežas.

Brāli A., Tu pēc dabas esi skops un mantkārīgs. Tu dod desmito no mētrām un dillēm, bet neievēro

svarīgākās lietas. Kad jauneklis nāca pie Jēzus un prasīja, kas viņam jādara, lai mūžīgi dzīvotu, Jēzus viņam pavēlēja turēt baušļus. Jauneklis paskaidroja, ka ir tos ievērojis. Jēzus teica: tomēr tev trūkst vienas lietas. Ej, pārdod, kas tev ir, un dod nabagiem, un tad tev būs manta Debesīs. Rezultātā jauneklis aizgāja bēdīgs, jo viņam bija [208] lieli īpašumi. Es redzēju, ka tev ir nepareizi uzskati. Dievs no Saviem ļaudīm prasa taupību, bet daži pārspilē un taupību pārvērš nabadzībā. Es vēlos, lai jūs saskatītu savu stāvokli, kāds tas ir. Jums nav patiens Dievam pieņemams upura gars. Jūs skatāties uz citiem un vērojat viņus, un, ja viņi nerīkojas tikpat stingri kā jūs, tad jūs neko nespējat priekš viņiem darīt. Jūsu dvēseles vīst jūsu pašu maldu iznīcinošā iespaidā. Tas ir fanātisms, ko jūs uzskatāt par Dieva Garu. Jūs esat piekrāpušies. Jūs nevarat panest skaidro, aso liecību. Jūs vēlētos tādu glaudītāju liecību. Bet, kad kāds rāj jūsu nepareizības, cik ātri saceljas paša es. Jūs neesat pazemojušies. Jums jādara darbs....Tādi darbi, tāds gars, es redzēju, ir jūsu kļūdu auglis un auglis no jūsu spriedumu un uzskatu likšanas par likumu citiem un pret tiem, ko Dievs aicinājis darbalaukā. Jūs abi esat pārgājuši robežu.

Es redzēju, ka jūs domājat, ka šis vai tas ir aicināts strādāt laukā, kaut gan jūs neko šai jautājumā nezināt. Jūs nevarat lasīt sirdi. Ja jūs dziļi būtu dzēruši trešā eņģeļa vēsts patiesību, jūs tik brīvi nesacītu, kas ir no Dieva aicināti un kas nav. Labas spējas lūgt un runāt nav pierādījums, ka Dievs ir aicinājis. Katram ir iespaids, un šim iespaidam jāstāsta par Dievu; bet jautājums, vai šim vai citam jāsvētī savs laiks dvēseļu mantošanas darbā, ir visdziļākais svarīgumā, un neviens, kā vienīgi Dievs var izšķirt, kas lai iesaistās šinī svinīgajā darbā. Apustuļu dienās bija labi vīri, vīri, kas varēja lūgt ar spēku un runāt par lietu; tomēr apustuļi, kam bija spēks pār nešķīstiem gariem un kas varēja dziedināt slimos, neiedrošinājās tikai ar savu gudrību nošķirt kādu svētajam darbam, kļūt par Dieva priekšstāvjiem (muti). Viņi gaidīja uz nekļūdīgu Svētā Gara pierādīšanās pierādījumu. Es redzēju, ka Dievs saviem izvēlētajiem [209] kalpiem uzlicis pienākumu izšķirt, kas ir derīgs svētajam darbam; un savienībā ar draudzi un skaidrām Svētā Gara zīmēm viņiem jāizšķir, kam jāiet un kas ir nepiemēroti. Es redzēju, ka, ja šo izšķiršanās darbu par to, kas ir derīgs lielajam uzdevumam, atstātu dažiem indivīdiem šeit un tur, tad kā auglis tam būtu sajukums un samulsums.

Dievs atkārtoti rādījis, ka nevienu nevajadzētu izvirzīt darbalaukā, ja nav nekļūdīga pierādījuma, ka Viņš aicinājis. Kungs neztic Sava ganāmpulka nastu kādiem spējīgiem indivīdiem. Tiem, ko Dievs aicina, jābūt vīriem ar dziļiem piedzīvojumiem, pārbaudītiem, vīriem ar veselīgu spriedumu, vīriem, kas iedrošinās norāt grēku lēnprātīgā garā, vīriem, kas prot barot ganāmpulku. Dievs pazīst sirdi, un Viņš zina, kuru izvēlēties. Brālis un māsa A. šo jautājumu var izlemt pilnīgi nepareizi. Jūsu spriedums ir nepilnīgs. Es redzēju, ka jūs atšķīraties no draudzes, un, ja jūs turpināsiet tā rīkoties, tad tas tā notiks pilnīgi, jo Dievs ļaus jums iet, lai jūs ciestu, ejot paši pa savu ceļu.

Tagad Dievs jūs aicina nostāties pareizi, pārbaudīt savus motīvus un censties pēc saskaņas ar Viņa ļaudīm. Mnnsville. N.Y., 1856. gada 21. oktobrī

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 6

Pārmetums par nolaidību

[210] Dārgie brāļi un māsas! Lielu zaudējumu un bēdu laikā Kungs Savā žēlastībā mani atkal ir apmeklējis. 1860. gada 23. decembrī es tiku aizņemta parādīšanās, un man atklāja atsevišķu personu nepareizības, kas bija ietekmējušas darbu. Es neuzdrošinos atturēt šīs liecības no draudzes, lai saudzētu atsevišķu cilvēku jūtas.

Man rādīja Dieva ļaužu zemo stāvokli; ka Dievs nav viņus atstājis, bet ka viņi ir atstājuši Viņu un kļuvuši remdeni. Viņiem ir patiesības teorija, bet trūkst tās glābjošā spēka. Tuvojoties laika noslēgumam, sātans nāk lejā ar lielu spēku, zinādams, ka viņa laiks ir īss. Sevišķi savu spēku viņš izlietos pie atlikušajiem. Viņš karos pret viņiem un centīsies viņus sadalīt un izkliedēt, lai viņi kļūtu vāji un uzvarami. Dieva ļaudīm jārikojas saprātīgi un savās pūlēs jābūt vienotiem. Viņiem jābūt vienā prātā, vienā uzskatā un lēmumā, tad viņu pūles nebūs izkliedētas, bet spēcīgi ietekmēs tagadējās patiesības lietas uzcelšanu. Jāievēro kārtība un jābūt vienībai; uzturiet kārtību, vai arī pārsvaru gūs sātans. [211]

Es redzēju, ka ienaidnieks nāks katrā iespējamā veidā, lai Dieva ļaudis padarītu mazdūšīgus, lai viņus samulsinātu un apgrūtinātu; un tādēļ viņiem jārikojas saprātīgi un jāsaģatavojas sātana uzbrukumiem. Lietas, kas attiecas uz draudzi, nevajag atstāt nenoteiktā stāvoklī. Jāspēr soļi, lai nodrošinātu draudzes īpašumus Dieva lietai, lai nekavētu darba attīstību un lai līdzekļi, kurus ļaudis novēl Dieva darbam, neieslīdētu ienaidnieka rindās. Es redzēju, ka Dieva ļaudīm jārikojas gudri un no savas puses jādara viss, lai draudzes lietas nostādītu drošā stāvoklī. Pēc tam, kad viss iespējamais ir darīts, viņiem šo lietu pārvaldība jāuztic Kungam, lai sātans no Dieva atlikušajiem ļaudīm negūtu sev nekādas priekšrocības. Tagad ir sātana laiks strādāt. Vētrains nākotne ir mūsu priekšā; un draudzei

jābūt nomodā, lai ietu uz priekšu, lai droši varētu stāvēt pretī viņa plāniem. Tagad ir laiks, kad kaut kas jādara. Dievam nepatīk, ka Viņa ļaudis atstāj draudzes lietas nenokārtotas un pacieš, ka ienaidniekam ir pilnīgs pārākums un iespēja kontrolēt pasākumus, kā vien tam patīk.

Man rādīja br, ... nepareizo nostāju žurnālā "Review" attiecībā uz organizāciju un viņa atstāto samulsinošo iespaidu. Viņš pietiekoši nav pārdomājis lietu. Viņa raksti bija pilnīgi apsvērti un vērsti uz to, lai atstātu izklīdinošu iespaidu un lai domas vadītu pie nepareiziem slēdzieniem, un lai daudzus pamudinātu nolaidīgi kārtot Dieva darba lietas. Tie, kas neizjūt šīs lietas smagumu, nesaprot arī vajadzību kaut ko darīt, lai nodibinātu draudzē kārtību. Kas jau ilgu laiku nesuši atbildību nastu, raugās nākotnē un apsver lietas stāvokli. Viņi ir pārliecināti, ka jāspēr solji, lai draudzes lietas nostādītu drošākā stāvoklī, tā ka sātans nevarētu nākt un gūt priekšrocības. Br. ... raksts ir ierosinājis tos, kas baidās no kārtības, raudzīties ar aizdomām uz tādu cilvēku priekšlikumiem, kuri sevišķā Dieva aizgādībā kārtu draudzes svarīgās lietas. Un, redzot, ka viņa viedoklis [212] neizturēs, viņš tomēr vaļširdīgi neatzina savu kļūdu un nedarija neko, lai dzēstu paša radīto nepareizo iespaidu.

Es redzēju, ka laicīgās lietās br. ... bija pārāk vieglprātīgs un nolaidīgs. Viņam ir trūcis enerģijas, un viņš par tikumu uzskatījis atstāt Kungam to darbu, ko Kungs ir atstājis viņam. Kungs iejaucas tikai sevišķi lielas vajadzības gadījumos. Mums jādara darbs, jānes nastas un atbildības, un to darot, mēs iegūstam pieredzi. Br. ... garīgās lietās parāda tādu pašu raksturu kā laicīgos pasākumos. Viņam nav centības un neatlaidības darba pilnīgai veikšanai. Dieva darbā vajadzētu strādāt ar vēl lielāku gudrību un apdomību nekā laicīgās lietās, sev nodrošinot zemes īpašumus.

Bet Dieva ļaudīm, izlietojot tiesības nodrošināt draudzes īpašumus likumīgā veidā, jābūt uzmanīgiem saglabāt savu īpašo un svēto raksturu. Es redzēju, ka no draudzes nesen ieņemtās nostājas labumu gūs nesvētījušās personas, kas pārkāps robežas, novedīs lietas galējībās un kaitēs Dieva darbam. Daži rīkosies negudri vai nesaprātīgi, piedalīsies prāvās, no kurām varētu izvairīties, sajauksies ar pasauli, kļūs tās gara līdzdalībnieki un ietekmēs citus sekot viņu piemēram. Kas sevi sauc par kristietiem un rīkojas neapdomīgi, dara daudz ļauna tagadējas patiesības lietai. Ļaunais iesakņojas daudz vieglāk nekā labais un aug, kamēr labais un taisnais bez rūpīgas kopšanas nīkuļo.

Man norādīja uz pagātni, un es redzēju, ka katrā svarīgā pasākumā, katrā Dieva ļaužu pieņemtā vai nodomātā lēmumā (kur Dieva ļaudis kaut ko grib panākt) kāds ir cēlies, lai lietas novestu galējībās un rīkotos pārspīlētā veidā, kas modinājis neticīgajos riebumu, apbēdinājis Dieva ļaudis un Dieva darbam cēlis neslavu. Tieši ar šīm lietām tiek satraukti ļaudis, kurus Dievs izved šinīs pēdējās dienās no pasaules. [213] Tomēr daudz ļaunuma varēs novērst, ja Kristus kalpi būs vienā prātā, vienoti plānos un darbā. Ja viņi turēsies kopā, atbalstīs viens otru un uzticīgi norās un nosodīs netaisnību, tad viņi ātri panāks tā samazināšanos. Bet sātānam šai ziņā bijusi liela vara. Vienkārši locekļi un pat sludinātāji ir jutuši līdzīgu neapmierinātājam, kas ticis norāts par savām nepareizībām, un sekas bija jūtu dalīšanās. Tas, kurš uzdrošinājās izpildīt savu nepatīkamo pienākumu, uzcītīgi stājoties pretī kļūdām un netaisnībai, ir apbēdināts un aizvainots, tāpēc ka nesāņem savu brāļu sludinātāju nedalītu atbalstu. Viņš kļūst mazdūšīgs, pildot šos sāpīgos pienākumus, noliek krustu un attur asās (norājošās) liecības. Viņa dvēsele apklusināta tumsā, un draudze cieš, trūkstot tieši tām liecībām, kuras Dievs ir nozīmējis, lai tās dzīvotu Viņa ļaužu vidū. Noklusējot uzticīgās liecības, ir sasniegts sātana mērķis. Tie, kuri labprāt simpatizē netaisnībai, uzskata to par tikumu; bet viņi neaptver, ka ir atstājuši šķeļošu iespaidu un ka viņi palīdz sātānam izvest tā plānus.

Es redzēju, ka daudzas dvēseles aiziet bojā brāļu negudrās līdzjūtības dēļ, kad viņu vienīgā cerība bija, atstājot viņus, lai viņi ieraudzītu un atzītu visu savu netaisnības lielumu. Bet kāri sāņemot līdzjūtību no negudriem brāļiem, viņos rodas domas, ka ir apvainotu; un, ja viņi arī mēģina iet atpakaļ, tad to dara ne ar visu sirdi. Viņi izšķir jautājumu saskaņā ar savām dabīgajām jūtām, apvaino norājēju un tā izbeidz lietu. Tā nav pārbaudīta līdz pamatiem un nav dziedināta, un viņi atkal iekrīt tajā pašā netaisnībā, tāpēc ka nebija atstāti, lai izjustu savas netaisnības lielumu un pazemotos Dieva priekšā, ļaujot Viņam viņus pacelt. Nepareizie līdzjutēji ir strādājuši tieši pretī Kristus prātam un kalpojošajiem eņģeļiem.

Kristus kalpiem ir jāceļas un jānododas Dieva darbam ar visu savu enerģiju. Dieva kalpi nav atvainojami, ja viņi izvairās no asām norājošām liecībām. Viņiem ir [214] jānorāj un jāpeļ netaisnība un nav jācieš grēks pie kāda brāļa. Man šeit jāpievieno daļa no vēstules, kas adresēta brālim C.

"Man rādīja dažas lietas attiecībā uz tevi. Es redzēju, ka dzīvās, asās liecības draudzē ir tikušas apspiestas. Tu neesi rīkojies saskaņā ar tiešajām liecībām. Tu esi izvairījies noteikti un droši likt roku uz ļaunuma un esi tiesājis tos, kas jutušies spiesti to darīt. Tavas simpātijas piederējušas neapmierinātajiem. Visu šo iemeslu dēļ Tu kļūsti vājš. Tu neesi rīkojies saskaņā ar asajām, griezīgajām liecībām, kas bija sūtītas atsevišķām personām.

Dieva kalpi nav atvainojami, ja viņi izvairās no norājošām liecībām. Viņiem netaisnība jānorāj un jānosoda un nav jācieš grēks pie brāļa. Tu bieži esi izstiepis roku, lai aizsargātu atsevišķus cilvēkus no pelnītiem pārmetumiem un no labošanās, ko Kungs no viņiem sagaidīja. Ja šīs personas nereformēsies, tad viņu trūkumi gulsies uz Tavu atbildību. Tai vietā, kur Tev vajadzēja būt nomodā par draudošām briesmām un viņus no tām brīdināt, Tu savu iespaidu esi vērsis pret tiem, kas sekojuši pienākuma apziņai un norājuši un brīdinājuši maldīgos.

Dieva draudzei šie ir bīstami laiki, un vislielākās briesmas draud no pašpievilšanās. Atsevišķi patiesības apliecinātāji ir akli pret pašu briesmām un nepareizībām. Viņi aizsniedz savu draugu un pašu nosprausto dievbijības paraugu, viņu brāļi viņiem piebiedrojas, un viņi jūtas apmierināti, nemaz nerasniedzot mūsu dievišķā Kunga nosprausto evaņģēlija paraugu. Ja viņi savā sirdī patur netaisnību, tad Kungs viņus neuzklausīs. Bet daudzi netaisnību ne tikai patur sirdī, bet atklāti parāda to dzīvē, tomēr daudzos gadījumos netaisnības darītāji nesaņem nekādu nosodījumu. [215]

Man norādīja uz to, kas notika N. Tavas izjūtas bija nepareizas. Tev vajadzēja stāvēt plecu pie pleca ar vec. D un darīt noteiktu darbu, atturot un norājot atsevišķu personu nepareizības. Tā kā Tev pietrūka morālas drosmes pielikt roku jaunumam, Tu savu nastu uzvēli vec. D. Tu ietekmēji arī citus. Labais darbs, ko Dievs bija nozīmējis padarīt pie zināmiem cilvēkiem, ir palicis nedarīts, un viņi ir sātana uzpūsti. Ja Tu tanī laikā būtu sekojis Dieva padomam, tad būtu atstāta ietekme par labu Dieva lietai. Kunga Gars ir ticis apbēdināts. Un vienotības trūkums ir padarījis mazdūšīgus tos, uz kuriem Dievs ir licis norāšanas nastu.

Man rādīja, ka Tu nepareizi esi, simpatizējis E. Tavs ieturētais virziens attiecībā uz viņu ir kaitējis Tavam iespaidam un arī stipri kaitējis Dieva lietai. E ir neiespējami sabiedroties ar Dieva draudzi. Viņš ir nostājies tur, kur draudze viņam nevar palīdzēt, kur viņam nevar būt sakaru ne ar vienu balsi draudzē. Viņš ir nostājies tieši pretī gaismai un patiesībai. Viņš stūrgalvīgi ir izvēlējis pats savu ceļu un atteicies uzklausīt rājienu. Viņš ir sekojis savas samaitātās sirds tieksmēm, pārkāpis svētos Dieva likumus un apkaunojis tagadējās patiesības lietu. Ja viņš kādreiz tomēr sirsnīgi nožēlos, draudzei viņa lieta vienīgi jāatstāj. Ja viņš ies uz Debesīm, tad tas būs vienīgi viņš, bez savienības ar draudzi. Pastāvīgam Dieva un draudzes nosodījumam ir jāpaliek vienmēr uz viņa, lai nepazemotu morāles standartu pašos putekļos. Kungs ir neapmierināts ar Tavu šai lietā ieturēto virzienu.

Tu esi kaitējis Dieva lietai; Tava stūrgalvīgā rīcība ir ievainojusi Dieva ļaužu sirdis. Tavs iespaids sekmē draudzē nolaidību. Tev vajadzēja nest dzīvas norādošas liecības. Atbrīvo ceļu Dieva darbam, nestājies starp Dievu un Viņa ļaudīm. Tu pārāk ilgi esi slēpis asās norājošās liecības un stāvējis pret stingro kritiku, kuru [216] Dievs izteicis par atsevišķām nepareizībām. Dievs Savus ļaudis labo, rāj un tīra. Atbrīvo ceļu, lai Viņa darbs netiek kavēts. Viņš nepieņems gludās, mierīgās liecības. Sludinātājiem jāsauc skaļi un nav jātaupa. Kungs ir devis spēcīgas liecības, kas domātas, lai stiprinātu draudzi un pamodinātu neticīgos. Bet šīm lietām, kurās Tev ir trūkumi, jātiek izlabotām, vai arī Tava liecība būs bezspēcīga, un Tava ietekme kaitēs Dieva darbam. Ļaudis uz Tevi skatās kā uz piemēru. Nemaldini viņus. Lai Tava ietekme labo nepareizības Tavā ģimenē un draudzē."

Man rādīja, ka Kungs liek no jauna skanēt iedarbīgām un asām liecībām, kas attīstīs raksturu un šķīstīs draudzi. Kaut gan mums ir pavēlēts atšķirties no pasaules, tad tomēr nav nepieciešami kļūt nepieklājīgiem un skarbiem; prastiem izteiksmes veidā, izsakot savas piezīmes tik rupji, cik vien iespējams. Patiesība domāta, lai paceltu tās īpašnieku, izsmalcinātu viņa gaumi un svētotu viņa spriedumu. Pastāvīgi jācenšas līdzināties tai sabiedrībai, kurai mēs ceram drīz pievienoties, proti, Dieva eņģeļu sabiedrībai, kas nekad nav kritusi grēkā. Raksturam jābūt svētam, Izturēšanās veidam pieklājīgam, vārdiem bez viltus, un tā mums soli pa soli jāiet uz priekšu, līdz esam derīgi pārvēršanai.

Pienākums pret bērniem

Man rādīja, ka vecāki vispārīgi nav izturējušies pareizi pret saviem bērniem. Viņi nav viņus savaldījuši, kā to vajadzēja darīt, bet ir ļāvuši nodoties lepnumam un sekot pašiem savām tieksmēm. Senos laikos vecāku autoritāti cienīja; bērni tad bija atkarīgi no vecākiem, viņus bijās un godāja. Bet šinīs pēdējās dienās kārtība ir apgāzta. Daži vecāki ir atkarīgi no bērniem. Viņi baidās šķērsot bērnu gribu un tādēļ viņiem pakļaujas. Bet tieši tik ilgi, kamēr bērni atrodas [217] zem vecāku jumta un ir atkarīgi no viņiem, viņiem jābūt pakļautiem vecāku kontrolei. Vecāku rīcībai jābūt noteiktai un viņiem jāprasa, lai paklausa viņu taisnīgajiem uzskatiem.

Ēlis būtu varējis savaldīt savus negodīgos dēlus, viņš baidījās no viņu īgnuma (nepatikas). Viņš pacieta viņu pretestību, līdz viņi kļuva par lāstu Israēlam. No vecākiem prasa, lai viņi savaldītu savus

bērnus. Bērnu glābšana stiprā mērā atkarīga no vecāku izturēšanās veida. Savas nepareizās mīlestības un maiguma vadīti, daudzi vecāki izdabā bērniem viņiem par ļaunu, kopj viņu lepnumu, viņus izgreznojot un izrotājot un tā padarot tukšus un ārišķīgus, liekot domāt, ka drēbes nosaka, vai cilvēks ir cienījams vīrs vai godājama sieviete. Bet īsta pazišanās pārlicina tos, ar kuriem viņi saietas, ka ārējais izskats nav pietiekošs, lai noslēptu sirds kroplumu, kurā nav Kristus daiļuma, bet kas pildīta ar pašmīlību, augstprātību un nevaldītām kaislībām. Tiem, kuri mīl lēnprātību, pazemību un tikumību, jāizvairās no šādas sabiedrības, kaut arī viņi būtu Sabata turētāju bērni. Satiksme ar viņiem ir indējoša, un viņu ietekme ved nāvē. Vecāki neaptver pašu sētās sēklas postošo iespaidu. Tā uzdīgs un nesīs augļus; viņu bērni nicinās vecāku autoritāti.

Pat pieaugušiem bērniem jācienī savi vecāki un jārūpējas par viņu labklājību. Viņiem vajadzētu uzklaut dievbijīgu vecāku padomu un nejusties, ka ar nedaudzu gadu pievienošanos viņu dzīvei viņi jau būtu izauguši no pienākuma pret vecākiem. Tiem, kas godā savu tēvu un māti, ir dots bauslis ar apsoliņumu. Sajās pēdējās dienās bērni ir kļuvuši tik slaveni ar nepaklausību un godbijības trūkumu, ka Dievs to sevišķi ir uzsveris, un tā ir zīme, ka gals ir tuvu. Tas rāda, ka sātānam ir gandrīz pilnīga pārvaldība pār jauniešu prātu. Daudzi vairs neciena vecumu. Sirmgalvju godāšanu uzskata par vecmodīgu; tā tiešām sniedz atpakaļ līdz [218] pat Ābrama dienām. Dievs saka: "Es zinu (Es viņu pazīstu), ka viņš pavēlēs saviem bērniem un savam namam pēc sevis."

Senatnē bērniem nebija atļauts precēties bez vecāku piekrišanas. Izvēli bērnu vietā darīja vecāki. Laulību noslēgšanu uz bērnu atbildību uzskatīja par noziegumu. Šo lietu vispirms lika priekšā vecākiem, un viņiem bija jāapsver, vai attiecīgā persona bija cienīga nākt ar viņiem ciešā radniecībā un vai abas puses spēs apgādāt ģimeni. Par vissvarīgāko uzskatīja, lai patiesā Dieva pielūdzēji precētos nesajauktos ar elkdievīgiem ļaudīm, lai viņu ģimenes netiktu vadītas prom no Dieva. Pat pēc bērnu apprecēšanās viņiem bija vissvinīgākie pienākumi pret vecākiem. Bez vecāku padoma viņu spriedums netika uzskatīts par pietiekošu un bērniem vajadzēja cienīt vecāku vēlēšanās un tām paklausīt, ja tik tās nerunā pretī Dieva prasībām.

Atkal man rādīja jaunatnes stāvokli šinīs pēdējās dienās. Bērni netiek valdīti. Vecāki, pirmās mācības par disciplīnu jums vajadzētu sniegt tad, kad jūsu bērni vēl kā zīdaiņi ir jūsu rokās. Māciet viņiem savu gribu pakļaut jūsējai. To var panākt, izturoties taisnīgi un parādot stingrību. Vecākiem pilnīgi jāpārvalda pašiem savs garstāvoklis un ar maigumu un stingrību jāloka bērna griba, līdz tā pakļaujas vecāku gribai.

Vecāki savu darbu nesāk īstajā laikā. Neapspiežot pirmo uzstājības izpaušmi, bērni kļūst stūrgalvīgi, kas palielinās līdz ar bērna pieaugšanu un nostiprinās līdz ar viņa spēku. Daži bērni, kad paaugas, domā, ka pats par sevi saprotams, ka viņiem jāiet pašiem savs ceļš un ka vecākiem jāpakļaujas viņu vēlēšanās. Viņi sagaida, lai vecāki viņiem kalpotu. Viņi ir nepacietīgi, kad viņus ierobežo, un, kad ir pietiekoši [219] lieli, lai palīdzētu vecākiem, viņi atsakās nest nastas, kuras viņiem vajadzētu nest. Viņi ir bijuši brīvi no atbildībām un uzaug nederīgi mājai un nederīgi ārpus tās. Viņiem trūkst izturības spēka. Vecāki ir nesuši nastas un atļāvuši viņiem uzaugt slinkumā, bez kārtības, čakluma un taupības ieraduma. Viņi nav mācīti sevi aizliegt, bet ir lutināti un saudzēti, ir apmierināti viņu ēstkāre, un viņi uzauguši ar novājinātu veselību. Viņu uzvešanās un izturēšanās veids nav patīkams. Viņi paši ir nelaimīgi un dara nelaimīgus arī citus savā apkārtnē. Kamēr bērni ir vēl tikai bērni, viņiem jāmacās disciplīna (kārtība), bet viņiem atļāva iet ārā kopējā barā un apgrozīties jauniešu sabiedrībā, kur vienam ir samaitājoša ietekme pār otru.

Pār neuzticīgajiem vecākiem noteikti gulsies Dieva lāsts. Viņi ir ne tikai dēstījuši ērkšķus, kas viņus pašus jau šeit ievainos, bet ar savu neuzticību viņiem vajadzēs sastapties arī tad, kad tiesas priekšā tiks iznests spriedums. Daudzi bērni tiesas dienā celsies un nolādēs savus vecākus, tāpēc ka viņi viņus nav savaldījuši; viņi apsūdzēs viņus savā bojā ejā. Nepareizā līdzjūtība un aklā vecāku mīlestība ir likusi atvainot bērnu kļūdas un tās neizlabot, un rezultātā viņu bērni ir pazuduši; viņu dvēseļu asinis gulsies uz neuzticīgajiem vecākiem.

Bērniem, kas tā uzauguši bez disciplīnas, jāmacās ir viss, ja viņi izvēlas kļūt par Kristus sekotājiem. Audzināšana bērībā ietekmē visu viņu reliģisko dzīvi. Bieži parādās tā pati ietiepība un stūrgalvība; trūkst pašizliegšanās, saņemot pārmetumus, atklājas tā pati neiecietība, tā pati pašmīlība un nelabprātība meklēt citu padomu vai arī ļauties ietekmēties no citu sprieduma, tas pats kūtrums, izvairīšanās no nastām un nelabprātība nest atbildības. Viss tas ir redzams viņu attiecībās pret draudzi. Ir iespējams to visu uzvarēt; bet cik gan smaga ir cīņa! Cik nopietnus konfliktus tas prasīs! Cik [220] grūti ir iziet pilnīgas audzināšanas kursu, kas viņiem nepieciešams, lai aizsniegtu kristīga rakstura augstumu! Bet, ja viņi beidzot uzvarēs, tad viņiem, pirms viņi tiek pārvērsti, atļaus redzēt, cik tuvu viņi ir bijuši pilnīgas bojāejas bezdibenim, tāpēc ka jaunībā nav pareizi audzināti un bērībā nav iemācījušies padošanos.

Sistemātiska labdarība

Man norādīja uz Izraēla bērniem senatnē. Dievs prasīja no viņiem visiem, kā no nabagiem, tā arī no bagātiem, upuri saskaņā ar to, kā Viņš viņus bija svētījis. Nabadzīgie netika atbrīvoti, tāpēc ka viņiem nebija tik daudz mantas kā viņu bagātajiem brāļiem. No viņiem prasīja, lai viņi vingrinātos taupībā un pašizliegšanā. Bet, ja kādi bija tik trūcīgi, ka viņiem bija pilnīgi neiespējami pienest upuri Kungam, ja slimība vai nelaime viņiem bija laupījusi iespēju dot dāvanu, tad no bagātajiem prasīja, lai viņi viņiem palīdzētu tikt pie pazemīgas artavas, lai Kunga priekšā viņi nenāktu tukšām rokām. Sis iekārtojums saglabāja interešu vienotību,

Daži nav nākuši un nav pievienojušies sistemātiskajā labdarības plānā, atvainojot sevi, ka viņi nav brīvi no parādiem. Viņi aizbildinās, ka vispirms viņiem jāklauša vārdiem "neesiet nevienam neko parādā". Bet parādi viņus tomēr neattaisno. Es redzēju, ka viņiem ir jādod ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder. Daži apzinās, ka nav jābūt nevienam neko parādā, un domā, ka Dievs no viņiem nevar neko prasīt, kamēr visi viņu parādi ir nomaksāti. Seit viņi piekrāpj paši sevi. Viņi neatdod Dievam to, kas pieder Dievam. Ikvienam ir jāpienes Kungam atbilstošs upuris. Tiem, kuri ir parādos, kopējā parādu summa ir jāatņem no tā, kas viņiem pieder, un jādod daļa no atlikuma.

Daži izjūt svētu pienākumu pret saviem bērniem. [221] Ikvienam viņiem ir jādod sava daļa, bet viņi nespēj sagādāt līdzekļus, lai palīdzētu Dieva darbā. Viņi atvainojas ar pienākumu pret bērniem. Tas varbūt ir pareizi, bet viņu pirmais pienākums ir pret Dievu. Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pienākas, un Dievam, kas Dievam pienākas. Neaplaupiet Dievu, atraujot no Viņa savus desmitos un upurus. Pirmais svētais pienākums ir atdot pareizu daļu Dievam. Neļaujiet nevienam ar savām prasībām likt jums aplaupīt Dievu. Neļaujiet bērniem personīgām vajadzībām zagt upurus no Dieva altāra.

Es redzēju, ka senos laikos alkatība dažus ir vadījusi kādu daļu atturēt; viņi savus upurus pienesā sašaurinātā apjomā. To pierakstīja Debesīs, un atbilstoši tam, cik viņi atturēja, viņu druvas un ganāmpulki nesaņēma svētības. Dažus piemeklēja bēdas ģimenēs. Dievs negrib pieņemt klibu upuri. Tam jābūt bez vainas, labākajiem no ganāmpulka un labākajiem augļiem no laukiem. Un tam ir jābūt labprātīgam upurim, ja viņi vēlas, lai Kunga svētība dusētu pār viņu ģimenēm un īpašumiem.

Man lika priekšā Ananijas un Saviras gadījumu, lai paskaidrotu, kādas būs sekas tiem, kas savus īpašumus nevērtē to patiesajā vērtībā. Viņi izlikās, ka pienes Kungam labprātīgu upuri no saviem īpašumiem. Pēteris sacīja: "Tiešām tik dārgi." Sinī jaunajā laikā daži šos vārdus neuzskatītu par meliem. Bet Kungs tos tā uzskatīja. Viņi to bija pārdevuši par tik un vēl daudz dārgāk. Viņi bija apliecinājuši, ka visu ziedo Dievam. Viņi liekuļoja Dievam, un atmaksa nevilcinājās. Es redzēju, ka sistemātiskās labdarības iekārtojums pārmeklēs un pārbaudīs sirdis. Tā ir pastāvīga un dzīva pārbaude. Tā dod iespēju ikvienam izprast savu sirdi, redzēt, vai pārsvarā ir taisnība vai mīlestība uz pasauli. Tādā veidā pārbauda dabīgo savtīgumu un mantkārību, kas novērtēs savus īpašumus ļoti zemos skaitļos. Un te viņi liekuļo. Eņģelis sacīja: "Nolādēts, kas Kunga darbu dara kūtri (viltīgi)." Eņģeļi vēro rakstura attīstību, un [222] pārskatu par šādu cilvēku rīcību Debesu sūtņi uzraksta Debesīs. Dažus šo lietu dēļ Dievs piemeklēs, un viņu peļņa izsīks līdz viņu novērtējumam. "Cits izkaisa un tam vēl krājas, un cits taupa pārlietu, bet tik uz trūcību. Dvēsele, kas svēti, tiks trekna, un, kas dzirdina, tas atkal tiks dzirdināts." (Sal. pam. 11:24,25).

Šai darbā jāpiedalās visiem. Kas lieto tabaku, tēju un kafiju, lai noliek šos elkus un to vērtību lai nogulda Kunga mantu namā. Daži nekad nav pienesuši upuri Dieva darbam un ir aizmiguši pret Dieva prasībām no viņiem. Dažiem pat no visnabadzīgākajām aprindām būs jāizcīna visnopietnākā cīņa, lai atteiktos no šiem kairinošajiem līdzekļiem. Bet katrai sirdij jātiek pārbaudītai un katram raksturam attīstītam, Dieva ļaudīm ir jādarbojas. Dzīvie pamatlikumi jāizved dzīvē.

"Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs Mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: kā mēs Tevi apkrāpjam? Ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs Mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā. Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani, tā saka Kungs Cebaots; vai Es jums neatvērsu Debesu logus un jums nedošu svētību pārpārēm? Un jūsu dēļ Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes augļus un lai vīnkoks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Kungs Cebaots." Es redzēju, ka šī rakstu vieta ir nepareizi lietota, runājot un lūdzot sanāksmēs. Pravietajumā ir īpašs aicinājums priekš pēdējām dienām, un tas māca Dieva ļaudīm viņu pienākumu pienest kādu daļu no [223] sava īpašuma līdzekļiem Kungam par labprātīgu upuri.

Mūsu nosaukums

Man rādīja Dieva atlikušos ļaudis pieņemam vārdu (nosaukumu). Manā priekšā bija divas šķiras.

Viena aptvēra visu lielo vārda kristiešu skaitu. Viņi mina kājām Dieva likumus un pazemojās pāvestības iestādījumu priekšā. Nedēļas pirmo dienu viņi turēja kā Kunga dusas dienu. Otrā daļa ļoti mazā skaitā, pazemojās Lielā Likumdevēja priekšā. Viņi turēja ceturto bausli. Viņu ticības īpatnējās un raksturīgās iezīmes bija septītās dienas ievērošana un gaidīšana uz mūsu Kunga atnākšanu no Debesīm.

Cīņa ir starp Dieva prasībām un zvēra prasībām. Pirmo nedēļas dienu, pāvestīgo iestādījumu, kas runā tieši pretī ceturtajam bauslim, ko zvērs ar diviem ragiem daris vēl par sevišķu pārbaudi. Bet briesmīgais Dieva brīdinājums ziņo sodu par zemošanos zvēra un viņa bildes priekšā. Tie dzers Dieva dusmības vīnu, kas nesajaukts ir ieliets Viņa bardzības biķerī.

Neviens no pieņemtiem vārdiem nebūs piemērots kā tikai tas, kas saskan ar mūsu ticības apliecību, izteic to un iezīmē mūs kā sevišķus ļaudis. Vārds "septītās dienas adventisti" ir pastāvīgs pārmetums protestantu pasaulei. Te ir šķirēja līnija starp Dieva pielūdzējiem un tiem, kas pielūdz zvēru un pieņem viņa zīmi. Dieva baušļu un zvēra prasību starpā norisinās liela cīņa. Pūķis tāpēc karo pret svētiem, ka viņi tur visus desmit baušļus. Ja viņi pazeminātu savu standartu un atteiktos no savas ticības īpatnībām, tad pūķis būtu mierīgs; bet, iedrošinoties pacelt un attīstīt savu karogu [224] pretstatā protestantu pasaulei, kas pielūdz pāvesta iestādījumus, viņi saceļ viņa dusmas.

Vārds "septītās dienas adventisti" atklāti un patiesi raksturo mūsu ticību un pārlicina meklētājus prātus. Līdzīgi bultai no Kunga bultu maka tas trāpīs Dieva likumu pārkāpējus un vadīs uz grēku nožēlu un atgriešanos pie Dieva un ticībā mūsu Kungam Jēzum Kristum.

Man rādīja, ka gandrīz katrs kaut cik izvirzījies fanātiķis, kas grib apslēpt savu nodomu citus vest prom, apgalvo, ka viņš pieder pie Dieva draudzes. Tāds vārds uzreiz izsauktu aizdomas, jo to pielieto, lai apslēptu visbezjēdzīgākos maldus. Dieva atlikušajiem ļaudīm šis vārds ir pārāk nenoteikts. Tas vestu uz domām, ka mums ir ticība, kuru mēs gribam apklāt.

Trūcīgie

Daži, kas ir nabadzīgi ar šīs pasaules mantām, tiecas visas tiešās liecības uzlikt uz to cilvēku pleciem, kuriem ir īpašumi. Bet viņi nesaprot, ka arī viņiem ir darāms darbs. Dievs arī no viņiem prasa upurus. Viņš uzaicina viņus upurēt savus elkus. Viņiem jāatsakās no tādiem kaitīgiem kairinātājiem kā tabaka, tēja un kafija. Ja viņi nonāk grūtos apstākļos, cenšoties darīt vislabāko, kas viņiem iespējams, tad viņu bagātājiem brāļiem būs prieks viņiem palīdzēt izklūt no bēdām.

Daži neprot gudri saimniekot un taupīt. Viņi pienācīgi neapsver apstākļus un rīkojas neuzmanīgi. Tādiem nevajadzētu paļauties uz savu nepilnīgo spriedumu, bet gan apspriesties ar pieredzē bagātiem brāļiem. Tomēr tie, kas neprot taupīt un kuriem ir trūkums, nespēj pareizi spriest un bieži vien ne labprāt meklē padomu. Viņi pa lielākai daļai domā, ka viņi saprot vadīt savus laicīgos darījumus un ne labprāt grib paklausīt padomam. Viņi rīkojās nepareizi un rezultātā cieš. Redzot tos ciešam, [225] viņu brāļi ir apbēdināti un palīdz izklūt no grūtībām. Viņu nepareizā saimniekošana ietekmē draudzi. Tas prasa līdzekļus no Dieva mantnīcas, kurus vajadzēja izlietot, lai sekmētu tagadējās patiesības lietu. Ja šie nabadzīgie brāļi izturas pazemīgi un ir labprātīgi pieņemt brāļu norādījumus un padomus, tomēr nonāk grūtā stāvoklī, tad brājiem vajadzētu just pienākumu priecīgi palīdzēt viņiem izklūt no grūtībām. Bet, ja viņi izvēlas paši savu ceļu un paļaujas paši uz savu spriedumu, tad viņi ir jāatstāj, lai pilnīgi izjūt sava negudrā gājuma sekas un lai dārgos piedzīvojumos mācās patiesību, ka, "kur padoma devēju papildnam, tur ir drošība". Dieva ļaudīm vajadzētu vienam otram padoties. Viņiem ir jāapspriežas vienam ar otru, lai viena trūkums tiktu aizpildīts ar otra pilnību. Es redzēju, ka Kunga nama turētājiem nepienākas palīdzēt tām personām, kas turpina lietot tabaku, tēju un kafiju.

Spekulācijas

Es redzēju, ka daži aizbildina savu atraušanos no palīdzības sniegšanas Dieva darbam ar to, ka viņi esot parādos. Ja viņi būtu uzmanīgi pārmeklējuši paši savu sirdi, tad atklātos, ka patiesais iemesls, kāpēc viņi nepienes Dievam labprātīgos upurus, ir savtīgums. Daži vienmēr paliks parādos. Jo viņu mantkāribas (alkatības) dēļ svētītāja Dieva roka nebūs ar viņiem. Vairāk par patiesību viņi mīl šo pasauli. Viņi nav gatavi Dieva valstībai. Ja zemē parādās kāds jauns patents, tad ļaudis, kuri apliecina ticību patiesībai, atrod ceļu, kā šim pasākumam savākt līdzekļus. Dievs pazīst katru sirdi. Viņam zināms katrs savtīgs motīvs, un Viņš pieļauj izveidoties apstākļiem, kas atklāj sirdī apslēpto, lai pārbaudītu tos, [226] kas sevi sauc par Viņa ļaudīm, un attīstītu viņu raksturu. Reizēm Kungs pieļauj cilvēkiem turpināt savu ceļu un sastapties ar pilnīgu neveiksmi. Viņa roka ir pret tiem, lai izjauktu viņu cerības un izputinātu viņu īpašumus. Tie, kas tiešām jūtas ieinteresēti Dieva lietā un kas uzdrošinās izmēģināt kaut ko dot šīs lietas uz priekšu virzīšanai, atradīs, ka tāds ieguldījums ir

neapšaubāmi drošs. Daži atgūs simtkārtīgi šinī dzīvē un nākamā pasaulē mūžīgo dzīvību. Bet ne visi jau šinī dzīvē saņems simtkārtīgus augļus, jo viņi to nevar panest. Ja viņiem uzticēs daudz, viņi kļūs par negudriem nama turētājiem. Kungs viņu labā viņiem šos augļus attur; bet viņu manta Debesīs būs droša. Cik daudz pārāks par laicīgiem pasākumiem ir šāds noguldījums.

Dažiem mūsu brāļiem piemītošā vēlēšanās ātri pelnīt naudu liek viņiem piedalīties un ieguldīt līdzekļus jaunos pasākumos, bet bieži viņu cerības nopelnīt naudu nepiepildās. Viņi neizdevīgi nogulda to, ko viņi būtu varējuši izlietot Dieva darbā. Šajos jaunajos uzņēmumos notiek zināma veida apmulļošana. Un, neievērojot to, ka šīs lietas tik bieži atkārtojas un ka ir piemēri no citiem, kas ieguldījuši līdzekļus un piedzīvojuši galīgu neveiksmi, tomēr daudzi ir par kūtriem to mācīties. Sātans viņus pievil un apreibina ar paredzamo ieguvumu. Cerībām iznīknot, viņiem jācieš daudz grūtību, kas ir viņu pašu negudrās rīcības sekas. Ja līdzekļi pazūd, tad cilvēks to uzskata par savu nelaimi, par savu zaudējumu. Bet viņam jāatceras, ka līdzekļi, ar kuriem viņš ir rīkojies, pieder Citam, ka viņš ir tikai namturis un ka Dievam nepatīk Viņa līdzekļu negudra pārvaldīšana, kurus varēja izlietot tagadējās patiesības uz priekšu virzīšanai. Norēķina dienā neuzticīgajam namturim būs jādod atskaite par savu nama turēšanu.

Negodīgais namturis

[227] Man rādīja, ka Dieva Gars arvien mazāk un mazāk ir varējis ietekmēt F, līdz viņš vairs no Dieva nesaņem spēku, lai uzvarētu. Pats un paša intereses ilgu laiku viņam ir bijušas pirmajā vietā. Sirds lepnums, nelokāma, nepadevīga griba un nevēlēšanās atzīt savas kļūdas un piekāpties viņu ir noveduši šinī briesmīgajā stāvoklī. Viņa neapdomīgā nostāja ilgi kaitējusi Kunga darbam.

Viņš ir bijis stingrs prasībās, kas draudzē veicināja kļūdu meklēšanas garu. Viņš bijis bargs tur, kur tādām nevajadzēja būt, un valdījis pār tiem, kuriem viņš iedrošinājās parādīt savu varu. Viņa lūgšanas un pamācības brāļiem lika domāt, ka viņš ir svētījis kristietis. Tāpēc viņa nepareizā rīcība ir arī tos ietekmējusi. Viņam bija savī uzskati, un viņa īpatnības uz daudziem atstājušas jaunu iespaidu. Daži ir bijuši tik vāji, ka ir sekojuši viņa piemēram. Es redzēju, ka viņš Kunga darbam atnesis daudz vairāk jaunuma nekā labuma.

Ja viņš būtu pieņēmis Dieva dotos norādījumus un labojies, stiprie ieradumi un sevišķās vājības būtu uzvarētas. bet es redzēju, ka viņš tik ilgi ir ļāvis šiem ieradumiem sevi pārvaldīt, līdz stiprais ienaidnieks viņu ir sasaistījis. Viņa rīcība nav pareiza. Negodīgums guvis viņā uzvaru, un viņš ir ņēmis no kases līdzekļus, ko darīt viņam nebija tiesību, un tos izlietojis savām interesēm. Viņš savu spriedumu līdzekļu izlietošanā ir uzskatījis par labāku nekā brāļu spriedumu. Kad līdzekļus nodeva viņa rokās un devēji nosauca personas, kam tos vajadzēja saņemt, tad viņš ir rīkojies impulsīvi un atļāvis tos izlietot pēc sava prāta, neizpildot devēju vēlēšanos. Daļu no tiem viņš izlietojis savā labā, kā pats to atradis par lietderīgu. Dievs ar nelabvēlību ir noraudzījis uz šīm lietām. Negodīgums viņu [228] pārvarējis. Viņš sevi uzskatījis par Kunga namturi un domājis, ka viņš var rīkoties ar līdzekļiem, pat ar cita, kā pats atrod par derīgu. Katram pašam jābūt sava nama pārvaldniekam.

Viņš atmetis brāļu padomu un norādījumus, gājis pats savā spēkā, paklausījis pats savai gribai un atraidījis visus līdzekļus, ar kuru palīdzību būtu iespējams laboties. Kad viņu norāja, tad attiecīgās personas darbības veids nav bijis viņam pa prātam, un tā ir aizslēgts ceļš uz reformu. Jau ilgāku laiku Kungs viņa darbu nav pieņēmis. Viņš daudz vairāk ir strādājis savu interešu labā nekā par labu darba interesēm.

Aizejot uz kādu vietu, pirmo reizi viņa lūgšanām un pamācībām ir ietekme, un brāļi domā, ka viņš ir nevainojams kristietis. Viņu atbalsta tāpēc, ka uzskata par sludinātāju. Bet, iepazīstoties ar viņa savtīgumu, neapmierinātību (īdzību), asumu un savādībām, viņi ir ļoti, ļoti vilušies. Gandrīz katru dienu rodas kāda īpatnēja iedomā. Viņa prāts gandrīz vienmēr ir aizņemts, lai iegūtu sev kādu labumu. Iedzīvojies uz kāda rēķina sev par labu, viņš domā par jaunām iespējām. Viņa tieksmes un plāni uz Dieva darbu atstājuši novājinošu, iznīcinošu iespaidu. Viņa rīcība saskalda un gandrīz visur atstāj ievainojumus. Kāds gan piemērs ganāmpulkam! Savos darījumos viņš ir bijis ļoti savtīgs un no visiem guvis sev labumu. Uz viņu gulstas Dieva dusmas. Labu koku pazīst pie viņa augļiem.

Fanātisms Viskonsinā

Es redzēju, ka Kungs sevišķi vadījis manu vīru, lai pagājušajā rudenī mēs dotos uz rietumiem un nevis uz austrumiem, kā viņš iepriekš bija nolēmis. Viskonsinā bija labojama netaisnība. Sātana darbs bija guvis panākumus, un, ja to nenorātu, izpostītu dvēseles. Kungs atrada par derīgu izvēlēties kādu, kuram pagātnē bija piedzīvojumi [229] cīņā ar fanātismu un kas bija aculiecinieks sātana spēkam. Kas pieņēma šo Dieva izvēlēto darba rīku, to dvēseles tika izrautas no ienaidnieka sagatavotajām cilpām un guva iespēju laboties.

Man rādīja, ka šī sātana viltība Viskonsinā nebūtu tik labprātīgi uzņemta, ja Dieva ļaužu prāts un sirds būtu bijuši vienoti savstarpēji un ar darbu. Vēl joprojām dažos mīt greizsirdība un ļaunu aizdomu gars. "Messenger" partijas sētā sēkla nav pilnīgi izsakņota. Un, kaut gan viņi sacijās pieņemam trešā eņģeļa vēsti, viņi nebija atstājuši savas agrākās jūtas un aizspriedumus. Viņu ticība bija bojāta, un viņi bija sagatavoti sātana krāpšanas darbam. Kas ir dzēruši no "Mesenger" gara, tiem jāpadara liels darbs un jāizsakņo katra tā atlieka un jāpieņem trešā eņģeļa vēsts gars, vai arī tas paliks pielipis viņiem kā spitālība, padarot viņiem vieglu aiziešanu no brāļiem, kas staigā patiesībā. Viņi viegli var sākt domāt, ka viņiem iespējams kā neatkarīgai sabiedrībai vieniem iet uz Debesīm, un viņi viegli iekritīs sātana slazdos. Viņš ļoti negrib pazaudēt savu ietekmi Viskonsinā. Tiem, kas nav vienoti ar miesu, viņš ir sagatavojis vēl citu viltu un krāpšanas.

Es redzēju, ka personām, kas tā bijušas ietītas tumsā un viltū, kur sātans ir pārvaldījis ne tikai prātu, bet arī miesu, Dieva draudzē vajadzētu ieņemt vispazemīgāko vietu. Dievs negrib uzticēt rūpes pār ganāmpulku negudriem ganiem, kas kļūdītos un veselīgas barības vietā viņiem pasniegtu indi. Dievs grib, lai par ganāmpulku rūpētos vīri, kas to var barot ar tīru barību, pilnīgi izsijātu un izvētītu. Ak, kādu traipu, kādu negodu šī fanātiskā kustība ir nesusi Dieva lietai! Uz tiem, kas tik stipri turas pie šī tumšā fanātisma gara, neievērojot skaidros pierādījumus, ka tas ir no sātana, nav jāpaļaujas; viņu spriedumam nevajadzētu piešķirt kādu nozīmi. Dievs sūtīja Savus kalpus pie br. un m. G. Viņi nonicināja pamācības un izvēlējās paši savu ceļu. Br. G. ir bijis greizsirdīgs un stūrgalvīgs, [230] un lielai pazemībai jāiezīmē viņa tālāko ceļu; jo viņš sevi ir pierādījis kā Dieva ļaužu uzticības necienīgu. Viņa sirds nav pareiza Dieva priekšā tagad un nav tāda bijusi jau ilgu laiku.

Es redzēju, ka sātana nolūks bija novest personas Viskonsinā lielā fanātismā. Viņš ir pārvaldījis viņu prātu un līcis viņiem darboties saskaņā ar to viltu, zem kura viņi atradās. Kad viņa nolūks bija sasniegts un viņi bija noskrējuši priekš tiem viņa nozīmēto ceļa gabalu, tad viņš labprāt piekrita, ka viņi atzīst šo nepareizību, un nu viņš viņus centās iegrūst pretējā galējībā, lai viņi noliegtu Dieva Gara dāvanas un Tā darbību. Sātans izmantoja br. un m. atšķirtību no miesas (draudzes). Viņi vēlējās ieņemt neatkarīgu virzienu un vadīt, bet negribēja pakļauties citu vadībai. Br. G. ir greizsirdīgs. Šī īpašība līdz ar vēlēšanu būt neatkarīgam ir turējusi viņu savrup; jo ar tādu garu viņš nevarēja būt patiess savu brāļu sludinātāju darba biedrs. Māsai G. arī ir tieksmes uz greizsirdību, un viņa ir ļoti cieta. Viņai trūkst piedzīvojumu un nav bijis veselīgas ticības, ne arī vienotības ar miesu. Viņas sirds ir pacēlusies pret draudzei dotajām dāvanām. Viņas rakstos, kas iesūtīti publicēšanai "Review" lapās, nav lēnprātības un pazemības.

Viss likās sagatavots sātana darbam. Viņš daudzus vadīja atteikties no saprāta un pareiza sprieduma, lai viņi ļautu sevi pārvaldīt iespaidam. Kungs prasa, lai Viņa ļaudis pielietotu prātu un tā vietā nepieņemtu iespaidu. Viņa darbam jābūt saprotamam visiem Viņa bērniem. Viņa mācībām pašām sevi jāieteic izglītotam prātam. To nolūks ir pacelt saprātu. Dieva spēks neparādās katrā gadījumā. Cilvēka nepieciešamība ir Dieva izdevības brīdis.

Man rādīja sabiedrības, kurās valdīja sajukums un kuras vadījās no nepareiza gara, [231] kur visi kopā skaļi lūdza, viens izkliegdams vienu lietu, otrs otru, un nebija iespējams pateikt, kurš stabulēja un kurš spēlēja uz kokles. "Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs." Sātans atrada sev vietu un pēc patikas pārvaldīja apstākļus. Šiem maldiem upurēja saprātu un veselību.

Dievs neprasa, lai Viņa ļaudis atdarinātu Baala praviešus, mocītu savu miesu, kliegtu un bļautu, ieņemtu gandrīz katru iespējamo pozu, nepiegriežot vērību kārtībai, līdz viņu spēki ir izsmelti līdz pēdējai iespējai. Reliģija nepastāv troksņa taisīšanā; bet, kad dvēselē māj Kunga Gars, tad Dievu slavē acīm patīkama un no sirds dziļumiem nākoša pateicība. Daži apgalvo, ka viņiem ir liela ticība un ka viņi ir saņēmuši sevišķas dāvanas un sevišķas atbildes uz savām lūgšanām, lai gan pierādījumu tam nav. Pārdošu iedomību viņi samaina ar ticību. Ticībā izteikta lūgšana nekad nebūs veltīga; bet pieprasīt, lai lūgšanu atbildētu tieši tādā veidā un tieši tādās lietās, kā mēs sagaidām, ir pārdošība.

Dieva kalpiem apmeklējot – un –, šie maldi tika pārbaudīti. Bija pierādījumi, ka darbs ir neīsts. Bet fanātisma gars bija neatlaidīgs un negribēja padoties tur sniegtās gaismas priekšā. Ak, kaut maldos esošie būtu ļāvušies laboties caur pie viņiem atsūtītajiem Dieva kalpiem. Dievs vēlējās, kaut viņi atzītu, ka viņus vadījis nepareizs gars. Tad viņu kļūdas atzīšanai būtu bijis vēlamais iespaids. Tad viņi būtu izglābušies no tālākas pakļaušanās sātana plāniem un nebūtu iegrimuši šajos briesmīgajos maldos. Bet viņi nevēlējās tikt pārliecināti. Brālim G. bija pietiekoši gaismas, lai nostātos pret šo fanātisko darbu; bet viņš nevēlējās izšķirties zem pierādījumu spiediena. Viņa stūrgalvīgais gars atteicās padoties Dieva kalpu nestajai gaismai, jo viņš viņus uzlūkoja ar aizdomām un ar greizsirdīgu aci.

Es redzēju, ka, jo lielāku gaismu ļaudis atmet, [232] jo lielāks būs maldu un tumsības spēks, kas nāks pār viņiem. Patiesības atmešana cilvēkus padara par gūstekņiem, pakļauj sātana viltībām. Pēc sanāksmes – un – šai viltībai padevušies palika vēl lielākā tumsā, lai grimtu vēl dziļāk šais spēcīgajos maldos un atstātu uz Dieva lietu tādu traipu, kas tik drīz nebūs notīrāms. Briesmīga atbildība paliek uz br. G. Atzīdams sevi par ganu, viņš ir atļāvis plēsīgam zvēram ienākt ganāmpulkā un ir noskatījies avju saplosīšanā un aprīšanā. Dieva nepatika gulstas uz viņu. Viņš nav bijis nomodā par dvēselēm kā tāds, kam būs jādod norēķins.

Man norādīja uz pagātni, un es redzēju, ka Dievs jau ilgāku laiku nav svētījis viņa darbu. Kunga roka nav bijusi ar viņu, lai uztaisītu draudzi un lai atgrieztu dvēseles pie patiesības. Viņa sirds nav pareiza Dieva priekšā. Viņam nav trešā eņģeļa vēsts gara. Jau pirms šie maldi izcēlās, viņš atrāvās no savienības ar Dieva ļaudīm un viņiem nesimpatizēja, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc viņš tika atstāts tādā tumsā. Dievs neatstāj Savus uzticīgos, pašuzpurīgos kalpus tumsā, lai, atklājoties šādam fanātiskam garam, viņi nekliegtu, brīdinot ļaudis. Dieva kalpiem nesot gaismu un paceļot savu balsi pret šiem maldiem, viņš nepazīna caur viņiem runājošo uzticīgā avju Gana balsi; greizsirdība un stūrgalvība lika viņam to uzskatīt par svešinieka balsi. Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu svēti un spēcīgi ļaudis. Ja sirdī valda svētuma un īstas mīlestības gars, tad, darbojoties tajos, kas pieņem Kristu, tas būs līdzīgs šķīstījošai ugunij, kas iznīcina piemaisījumus un izklīdina tumsu. Kas ir no sātana gara, tas nostājas aizstāvēšanās pozīcijās un ātri panāk pats savu bojā eju. Patiesība tomēr uzvarēs!

Noklusēti rājieni

[233] Man rādīja H un I ieturēto virzienu. Kaut gan norāti, viņi tomēr nav labojuši savas nepareizības. Viņu nepareizā rīcība ietekmējusi Dieva ļaudis, sevišķi Ņujorkas štatā. Viņu iespaids ir kaitējis Dieva lietai. Pēdējo desmit gadu laikā viņus bieži man rādīja parādīšanās, atklājot viņu nepareizības. Un es viņiem par šīm lietām esmu rakstījis. Bet viņi rūpējas, lai apslēptu no brāļiem patiesību, ka ir tikuši norāti, baidīdamies, ka tas varētu izpostīt viņu iespaidu. Tie, kurus bija ietekmējis viņu nepareizais gājiens, no viņu saņemtā rājiena būtu guvuši labumu. Es varēju šo vēsti nodot saprātīgu brāļu rokās draudzē, lai, ja tas būtu nepieciešams, viņi varētu izprast pamācības, kuras Kungs bija atradis par lietderīgām dot Saviem ļaudīm. Bet, atstāstot šo vēsti, kas man bija dota šiem brāļiem, ne kādam citam, bet tieši viņiem pašiem, viņi mani visnesaudzīgākajā veidā nokritizēja. Tas mani izsauca tik stipras garīgas ciešanas, ka pamudināja apslēpt to, ko Kungs man bija atklājis attiecībā uz atsevišķu personu netaisnībām.

Sirds lepnums lika šiem brāļiem tik ļoti baidīties, ka tikai citi neuzzinātu, ka viņi ir norāti. Ja viņi pazemīgi būtu atzinuši savas nepareizības pret draudzi, tad tiešām būtu pierādījuši, ka tic atklāsmēm un draudze būtu stiprināta saņemt rājienus un atzīt savas kļūdas. Sie skolotāji stāvēja draudzei ceļā. Viņi rādīja nepareizu piemēru, un draudze skatījās uz viņiem un norāta jautāja: "Kāpēc šie sludinātāji nav norāti, jo mēs esam paklausījuši viņu mācībai?" Tā ir atvērtas durvis sātanam, lai kārdinātu attiecībā uz parādīšanu patiesīgu.

[234] Brāļi tika piekrāpti un maldināti. Viņi ticēja, ka mēs esam vienoti ar šiem sludinātājiem un paklausīja viņu pamācībām, lai gan tās visas bija nepareizas. Ciešot garīgas mokas, es rakstīju šiem sludinātājiem, kad redzēju Dieva lietu, viņu neprātīgās rīcības ievainotu. Ļoti norūpējusies, es vēroju, kāds būs šis vēsts iespaids. Bet viņi to nolika malā, un brāļi par šo viņiem sniegto vēsti neko neuzzināja, un tā viņiem nevarēja palīdzēt pamācības, kuras dot Kungs bija atradis par derīgu.

Redzot, ka nav piepildījies, ko Dievs bija gribējis, savāš pūlēs kļuva mazdūšīga. Dziļās sāpēs es bieži jautāju: Kāda nozīme ir visam manam darbam? So brāļu nostāja bija sekojoša: Mēs ticam parādīšanās, bet māsa Vaita, tās rakstot, ieliek pati savus vārdus, un mēs ticēsim tikai tai daļai, kuru mēs domājam, ka tā ir no Dieva, un neņemsim vērā pārējo. Viņi ir izvēlējušies šādu ceļu un nav labojuši savu dzīvi. Viņi atklāti apliecina, ka tic parādīšanās, bet rīkojas tieši pretēji tām. Viņu piemērs un iespaids ir radījis šaubas citu prātos. Tagadējās patiesības lietai būtu bijis labāk, ja viņi abi būtu nostājušies pret šo dāvanu. Tad ļaudis nebūtu pievilti un nebūtu kļūduši pār šiem akļajiem mācītājiem. Mēs cerējam un lūdzām, kaut viņi nostātos pareizi un atstātu labu iespaidu uz ganāmpulku; bet cerības ir mirušas, un ilgāk klusēt mēs vairs nevaram un nedrīkstam. Mēs pret Dieva draudzi esam izturējušies nepareizi, jau agrāk visu atklāti nepasakot.

Notikumi Ohaio

Kopš mūsu Ohaio apmeklējuma 1858. gada pavasarī H ir darījis visu iespējamo, lai citus ietekmētu pret mums; un, ja bija cerības kādu iespaidot, viņš to centās panākt, izplatot ziņas, kuru nolūks bija izraisīt nepareizas izjūtas.

[235] 1858. gada pavasarī, apmeklējot Ohaio, es saņēmu vēsti par viņu un viņa ģimeni. Šī liecība viņam tika nodota. Tomēr tikai nedaudzas personas zināja, ka man priekš viņa bija vēsts. Viņš sacēlās pret to protestēdams un līdzīgi dažiem citiem, kuri ir tikuši norāti, uzskatīja, ka mani pret viņa ģimeni ietekmējuši cilvēki, jo parādīšanās ir norādīts uz tādām pašām kļūdām kā tās, kuras es atkārtoti redzēju pirms desmit gadiem. Viņš teica, ka ticot parādīšanās, bet ka, to rakstot, es esot no citiem iespaidota.

Kāds savāds slēdziens! Kungam ir jāpadara sevišķs darbs caur vienu no Viņa atzītākajām dāvanām, tomēr Viņš pacieš dotās vēsts viltojumus, pirms tā ir aizsniegusi personu, kuru Viņš vēlas labot. Kāda gan nozīme tad ir parādīšanās, ja cilvēki tās aplūko šādā gaismā? Viņi tās izskaidro pēc sava prāta un jūtas brīvi atmest to daļu, kas nesaskan ar viņu izjūtām. H zina, ka katrs vārds viņam Ohaio dotajā parādīšanās bija pareizs. Un, kad viņš vairs ilgāk nevarēja vēsti no draudzes atturēt (jo tā tika pieprasīta un lasīta konferencē pagājušajā rudenī), tad viņš to visu atzina par pareizu. Bet viņš bija akli cīnījies pret to, ko zināja esam pareizu.

Viņš nav labi valdījis pats savu namu un tāpēc pēdējo desmit gadu laikā ticis rāts. Dieva nepatika ir bijusi pār viņu, tāpēc ka viņš nav savaldījis savus bērnus. Šie bērni bija samaitāti (izvirtuši) un ka apkaunojošs sakāmvārds un ir atstājuši samaitājošu iespaidu savās dzīves vietās. Katru reizi, stādot viņu priekšā, man atgādināja Ēli un rādīja viņa bezdievīgo dēlu ļaunumu un sekojošo Dieva spriedumu. Man rādīja, ka H ģimene ir bijusi pretīga neticīgajiem un ir apkaunojusi tagadējās patiesības lietu. Vēsti, ko 1858. gada pavasarī man deva priekš Ohaio, daudzi nepieņēma. Tā grieza pārāk dziļi, un sirdis, kas savos dziļumos nebija piesātinātas ar tagadējās patiesības garu, pret to sacēlās.

[236] Sludinātāji, kas strādājuši šajā štatā, nav atstājuši pareizu iespaidu. Pret br. un m. Vaitiem un pret darba vadītājiem Batl-Krīkā izteikti un aplinkus čukstēti norādījumi, ko daudzu sirdis labprātīgi uzņēmušas, sevišķi lētticīgie un kļūdu meklētāji. Sātans zina, kā izdarīt uzbrukumu. Viņš strādā pie cilvēkiem, lai izsauktu greizsirdību un neapmierinātību pret esošajiem darba priekšgalā. Tālāk seko pravieša Gara dāvanu apšaubīšana; un tad tām, bez šaubām, ir maza nozīme, un pamācības, kas tiek dotas caur parādīšanās, paliek neievērotas.

Sludinātāji, kas strādājuši Ohaio, ir darījuši savu daļu neapmierinātības radīšanā. H ir atļāvies rīkoties ar zemiskiem paņēmieniem, izplatīdams neapmierinātības garu; kāri uzklājis nepareizas ziņas un, tās sakrādams, teicis: "Ziņojiet un mēs ziņosim." Viņš ir strādājis negodīgi, sniegdams nepareizas ziņas par mūsu apgērbi un iespaidu Ohaio un ir pamudinājis domāt, ka brālis Vaitis nodarbojas ar spekulāciju. Viņam ar mums nav bijis nekā kopēja. Viņš pret mums ir izjutis lielu sarūgtinājumu. Bet kāpēc? Vienīgi tāpēc, ka es esmu darījusi viņam zināmu, ko Kungs man ir rādījis par viņa ģimeni un viņa nenoteikto, nevērīgo audzināšanas veidu, kas pār viņu izsaucis Dieva nepatiku. Greizsirdīgs un nesamierināms viņš raudzījies uz to darba daļu, kuru tagadējās patiesības lietā darām mēs.

Brāji Ohaio tika pamudināti ar neuzticību un aizdomām uzskatīt tos, kas dara darbu Batl-Krīkā, un viņi bija sagatavoti sacelties pret vadītāju ieņemto nostāju. Br. I ir stingri ieņēmis savu nostāju un neņem vērā visu miesu (draudzi). Viņš ir iedomājies, ka ļaunums nāk no galvenās mītnes un ka viņam pret to ir jācīnās. Viņš nostājās kaujas ierindā, lai gan nekāda cīņa nebija izcīnāma. Viņš bija gatavs stingri pretoties kaut kam, bet pretī nekas necēlās. [237] Daudzi brāji Ohaio piekopa tās pašas jūtas, nostādāmie pret kaut ko, kas tomēr nekad nekļuva redzams. Viņu karagājiens bija negudrs. Viņi bija gatavi kliegt: Bābele! līdz paši kļuva par pilnīgu Bābeli.

Sludinātāji ir stāvējuši tieši ceļā Dieva darbam Ohaio. Viņiem vajadzēja atbrīvot ceļu, lai Dievs varētu aizsniegt Savus ļaudis. Viņi nostājušies starp Dievu un Viņa ļaudīm un izmaina Viņa nodomus. Brālis I ir izplatījis iespaidu Ohaio, kas viņam pašam jānovērš. Es redzēju, ka Ohaio bija ļaudis, kas, pareizi pamācīti, ieņemtu pareizu stāvokli. Viņi labprāt atbalstītu tagadējās patiesības lietu, bet, redzēdami, ka padarīts ir tik maz, viņi ir zaudējuši drosmi. Viņu rokas ir nogurušas, un tām ir vajadzīgs atbalsts. Es redzēju, ka Dieva lieta nav virzāma uz priekšu ar piespiestiem upuriem. Tādus upurus Dievs nepieņem. Šī lieta ir pilnīgi jāatstāj ļaužu ziņā. Viņiem ir jāpienes ne tikai ikgadīgas dāvanas, bet viņiem vajadzētu labprātīgi upurēt Kungam arī ik nedēļas un ik mēnesi. Šis darbs ir atstāts ļaudīm, jo tas viņus patiesi pārbauda ik nedēļas un ik mēnesi. Es redzēju, ka desmitā došanas sistēma attīstīs raksturu un atklās sirds patieso stāvokli. Ja brāji Ohaio būtu atklājuši ļaudīm desmitā došanas patieso nozīmi un atļāvuši viņiem pašiem izšķirties, ko darīt, tad viņi desmitā iekārtojumā ieraudzītu gudrību un kārtību.

Sludinātājiem nevajadzētu būt asiem un ne no viena cilvēka nevajadzētu izspiest līdzekļus. Ja kāds nedod tieši tik daudz, kā citi domā, ka viņam vajadzētu dot, tad sludinātājam viņu nevajadzētu apsūdzēt un atmest. Pacietībā un savaldībā viņiem vajadzētu līdzināties eņģeļiem. Viņiem jāstrādā

vienotiem ar Jēzu. Kristus un eņģeļi vēro rakstura attīstību un nosver cilvēka morālisko vērtību. Kungs ilgi paciešas ar saviem maldīgajiem ļaudīm. Patiesībai ļaudis jāskar arvien ciešāk un ciešāk, iznīcinot vienu elku pēc otra, līdz Dievs kā Visaugstākais valdīs Savu svētojušos ļaužu sirdīs. [238] Es redzēju, ka Dieva ļaudīm ir jāpienes labprātīgi upuri un atbildība pilnīgi jāatstāj atsevišķas personas ziņā, vai tā dos daudz vai maz. To vajadzētu uzticīgi ievērot. Dodiet Dieva ļaudīm laiku attīstīt raksturu.

Dieva kalpiem vajadzētu pasludināt skaidrās norādošās liecības. Vārda dzīvajām patiesībām vajadzētu skart sirdis. Un, ja ļaudīm Ohaio parādīs cienījamu mērķi, tad tie, kuru sirdis dzīvo līdz Dieva darbam, labprātīgi piešķirs daļu no saviem līdzekļiem, lai virzītu uz priekšu Dieva darbu. Kungs pārmeklē un pārbauda Savus ļaudis. Ja kādu sirdis nav pie darba un viņi nepienes Dievam upurus, tad Dievs viņus piemeklēs; bet, ja viņi arī turpmāk turēsies pie savas mantkārības, tad Viņš viņus atšķirs no Saviem ļaudīm. Es redzēju, ka ir jābūt tādai kārtībai (sistēmai), kas attiektos uz visiem. Veseli un stipri jauni vīrieši un sievietes pavisam maz izjutuši darba nastu. Viņi Dieva priekšā ir atbildīgi par savu spēku, un viņiem vajadzētu pienest Kungam labprātīgus upurus. Ja viņi to nedarīs, tad visu sekmējošā Dieva roka no viņiem atrausies.

Es redzēju, ka Dieva roka nav bijusi ar darbu Ohaio, lai to svētītu. Ir kāds trūkums; sludinātājiem un ļaudīm vajadzētu nopietni sevi pārbaudīt, lai atrastu iemeslu, kāpēc tik lielā mērā trūkst Dieva Gara klātbūtnes. Viņu ziedojumi un upuri gandrīz ir izsīkuši. Kāpēc gan Dieva Vārda patiesības nav sasildījušas sirdis un vadījušas uz sevis aizliegšanos un ziedošanos? Lai sludinātāji pārmeklē sevi un ierauga, kādu iespaidu viņi ir izplatījuši. Ar br. I ir bijis neatkarīgs gars, kuru Dievs neatzīst par labu. Viņu iespaids nav runājis par Dieva ļaužu vienotību vai arī par darba uz priekšu virzīšanu.

Es redzēju, ka tie, kuriem ir bijusi tikai nedaudzu gadu pieredze tagadējās patiesības lietā, nav izvīrāmi darbā. Viņiem vajadzētu būt jūtīgiem, lai nenostātos [239] pret tādu cilvēku spriedumu un uzskatiem, kas bijuši liecinieki tagadējās patiesības lietas izcelsmei un kas savu dzīvi ir saauduši ar tās attīstību. Dievs nenošķirs vīrus ar nelielu pieredzi, lai viņus ievadītu šinī darbā. Viņš neizvēlēsies tos, kuriem nav piedzīvojumu ciešanu, bēdu, pretestību un trūkuma panešanā, nostādot darbu uz tagadējā pamata. Tagad, salīdzinot ar sākumu, ir viegli pasludināt trešā eņģeļa vēsti. Kas tagad stājas darbā un māca patiesību citiem, to rokās jau ir sagatavotas lietas. Viņi nevar piedzīvot tādu trūkumu, kādu panesa tagadējās patiesības strādnieki pirms viņiem. Patiesība viņu priekšā ir atklāta. Visi pierādījumi ir sagatavoti. Tādiem tagad ir jābūt uzmanīgiem, lai nepaaugstinātos un neaizietu bojā. Viņiem jābūt ļoti piesardzīgiem kurnēt pret tiem, kas tik daudz ir panesuši pašā darba sākumā.

Dievs cienī šos piedzīvojušos strādniekus, kas pūlējušies, nesot nastas tad, kad tās bija smagas un kad maz bija, kas palīdzēja tās nest. Esiet uzmanīgi, izsakot viņiem pārmetumus un kurnot pret viņiem, jo par to jums noteikti būs jāatbild, un Dieva sekmējošā roka nebūs ar jums. Daži brāļi, kuriem ir vismazāk piedzīvojumu, kas nav izjutuši nekādu nastu smagumu un kas ir darījuši tikai mazumu vai arī neko, lai sekmētu tagadējās patiesības lietas attīstību un kas nepazīst darbu Batl-Krīkā, ir pirmie, kas atrod kļūdas darba vadībā. Un tie, kas neievēro kārtību savos laicīgajos īpašumos un nepavēl savam namam pēc sevis, ir tie, kas pretojas sistēmai, kas nodrošinās kārtību Dieva draudzē. Viņi neparāda gudrību pasaulīgos darījumos un pretojas katrai lietai, kas attiecas uz draudzi. Tādiem cilvēkiem nevajadzētu būt noteicējiem draudzēs darba jautājumos. Viņu iespaidam nevajadzētu ne mazākā mērā ietekmēt citus.

Pilnīga svētīšanās

[240] Dārgais brāli un māsa K., pēdējā parādīšanās man tika rādītas dažas lietas attiecībā uz jūsu ģimeni. Kungs pret jums ir žēlastības pilns, un Viņš jūs neatstās, ja tikai jūs Viņu neatstāsiet. L. un M. ir remdeni. Viņiem jāuzmostas un jāpūlas savas pestīšanas labad, vai arī viņi zaudēs mūžīgo dzīvību. Viņiem jāizjūt personīga atbildība un pašiem jāiegūst piedzīvojumi. Viņu sirdīm vajadzīgs Svētā Dieva Gara darbs, kas viņus vadītu mīlēt un izvēlēties Dieva ļaužu sabiedrību pāri par jebkuru citu un šķirties no tiem, kas nemīl garīgas lietas. Jēzus prasa pilnīgi upuri, pilnīgu svētošanos. L. un M., jūs neesat atzinuši, ka Dievs prasa no jums nedalītu mīlestību. Jūs esat nodevuši svētu liecību, tomēr esat atkal pagrimuši līdz parasto ticības apliecinātāju nedzīvajam stāvoklim. Jūs mīlat jauniešu sabiedrību, kas nemaz necienī svēto patiesību, kuru jūs atzīstat. Jūs parādāties līdzīgi savai sabiedrībai un esat apmierinājušies ar tik daudz reliģijas, cik vajadzīgs, lai būtu visiem patīkami un neviens jūs nenosodītu.

Kristus prasa visu. Ja arī Viņš prasītu mazāk, tad tomēr Viņa upuris ir pārāk dārgs, pārāk liels, lai mūs nostādītu tikai uz tāda līmeņa. Mūsu svētā ticība skaļi sauc uz atšķiršanos. Mums nevajadzētu pielīdzināties pasaulei, ne arī kļūt nedzīviem ticības apliecinātājiem, kas runā bez sirds līdzdalības. "Pārveidojieties, savā prātā atjaunodamies." Tas ir sevis aizliegšanas ceļš. Un, ja jūs domājat, ka šis

ceļš ir par grūtu, ka šinī šaurajā tekā par daudz ir sevis aizliegšanas, ja jūš sakāt: cik grūti ir no visa atsacīties, tad jautājiēt paši sev: "No kā Kristus ir atsacījies manis dēļ?" Šis jautājums nostādīs ēnā dažu lietu, ko mēs nosaucam par sevis aizliegšanu. Uzlūko Viņu dārzā svīstam asins sviedrus. Viens vienīgs eņģelis tiek sūtīts no Debesīm, lai stiprinātu Dieva Dēlu. Ej Viņam līdzī ceļā uz tiesas [241] zāli un ievēro, kā saniknotais pūlis Viņu izsmej, zobo un apvaino. Uzlūko Viņu ķēniņa vecā purpura tērpā. Uzklasi rupjos jokus ļauno izsmieklu. Skaties, kā ļauna darītāji liek pār Viņa nevainojamo pieri ērkšķu vainagu un tad sit Viņu ar niedri, lai ērkšķi durtos denīšos, un redzi, kā asinis plūst pār Viņa svēto pieri. Klausies, kā asinskārais pūlis dedzīgi klieudz pēc Dieva Dēla asinīm. Viņš tiek nodots viņu rokās, un viņi aizved nevainīgo Cietēju bālu, līdz nespēkam nogurušu, lai sistu Viņu krustā. Viņš tiek izstiepts uz koka krusta un naglas urbjas caur Viņa maigajām rokām un kājām. Uzlūko Viņu pie krusta šajā briesmīgajā nāves moku stundās, kad eņģeļi novēršas no šīs šausmu ainas un saule apslēpj savu gaismu, atteikdamās to uzlūkot. Domā par visu to un tad jautā: vai Tavs ceļš ir pārāk sāurs? Nē, nē!

Dalītā, ar pus sirdi dzīvotā dzīvē jūs atradīsiet šaubas un tumsu. Jūs nevarat baudīt ticības svētīlaimīgo prieku, ne arī to mieru, ko sniedz pasaule. Nesēstīeties sātana ērtajā "dari nedaudz" krēslā, bet celieties un tiecieties pretī paaugstinātajam Paraugam, Kuru aizsniegt ir jūsu priekštiesība. Atdot visu Kristus dēļ ir svēta priekšrocība. Neskatīties uz citu cilvēku dzīvi un neatdariniet to. Jums ir tikai viena patiesa, nemaldīga Priekšzīme. Vienīgā drošība ir sekot Jēzum. Saprotot, ka citi strādā, vadoties no garīga sliņķa pamatlikumiem, jūs tos atstāsiet un iesiet uz priekšu pretī kristīga rakstura augstumiem. Veidojiet raksturu priekš Debesīm. Neguljiet savā sarga vietā. Paši pret savu dvēseli izturieties patiesi un godīgi.

Jūs atļaujaties ļaunumam, kas draud iznīcināt jūsu garīgumu. Tās aptumšo visu svētās tekas skaistumu un pievilcību. Tā ir mīlestība uz izdomātu stāstu grāmatām, tēikām un citu lasāmvielu, kas neatstāj labu iespaidu uz prātu, kas jāizlieto, lai kalpotu Dievam. Šī lasāmviela rada nepareizu, neveselīgu satraukumu, uzbudina iztēli, atņem spēju veikt praktiski derīgu darbu. Tās atšķir [242] dvēseli no lūgšanām un no mīlestības uz garīgām lietām. Lasāmviela, kas mestu gaismu uz svēto sējumu un kas stiprinātu jūsu vēlēšanos un centību to pētīt, nav bīstama, bet gan svētīga. Man rādīja, ka jūs savas acis esat novērsuši no svētās grāmatas un sevišķā mērā piesaistījuši uztraucošajām grāmatām, kas nozīmē reliģisku nāvi. Jo biežāk un uzcītīgāk jūs lasīsiet Rakstus, jo skaistāki tie jums rādīsies un jo mazāk jūs tieksities pēc vieglas literatūras. Ikdienīška Rakstu pētīšana atstās svētījošu iespaidu uz prātu. Jūs elposiet Debesu gaisu. Piesaistiet šo dārgo sējumu savai sirdij. Tas sevi pierādīs par draugu un vadoni apmulsuma brīžos.

Jums dzīvē acu priekšā ir bijuši savi mērķi, un cik stingri un neatlaidīgi jūs tos centāties sasniegt. Jūs rēķinājāt un plānojāt, līdz jūsu cerības realizējās dzīvē. Tagad jūsu priekšā ir tāds mērķis, kas ir neatlaidīgu, neatslābstošu visas jūsu dzīves pūļu vērts. Tas ir jūsu dvēseļu pestīšana – mūžīgā dzīvība. Un tas prasa pašāizliegšanos, uzpurēšanos un dziļas studijas. Jums jāklūst šķīstītiem un izdaiļotiem. Jums trūkst Dieva Gara glābjošā iespaids. Jūs jaucaaties ar citu sabiedrību un aizmirstat, ka esat nosaukti Kristus vārdā. Jūs rīkojaties un gērbjaties viņiem līdzīgi.

Māsa K., es redzēju, ka Tev ir darāms darbs. Tev jāmirst lepnumam un visas intereses jāveltī patiesībai. Tavas mūžības intereses ir atkarīgas no tā ceļa, pa kuru Tu tagad iesi. Ja Tu vēlies iegūt mūžīgo dzīvību, tad Tev priekšā tās ir jādzīvo un sevi jāaizliedz. Iznāc no pasaules un atšķīries. Tavu dzīvi jāiezīmē nopietnībai, lūgšanām un modrībai. Eņģeļi vēro rakstura attīstību un noteic morālo vērtību. Visi mūsu vārdi un darbi ir atklāti Dievā skatam. Šis ir briesmīgs un svinīgs laiks. Mūžīgās dzīvības cerība nedrīkst tikt nostādīta uz nedroša pamata. Šis jautājums jāatrisina starp Dievu un Tavu dvēseli. Daži labprāt balstās uz citu [243] spriedumu un piedzīvojumiem, negribēdami papūlēties, lai dziļi pārbaudītu paši savu sirdi; mēnešiem un gadiem ilgi viņi dzīvo bez pierādījuma un bez Dieva Gara liecības, ka Kungs viņus pieņēmis. Viņi piekrāpj paši sevi. Viņiem ir iedomāta cerība, bet trūkst svarīgo kristietī raksturojošo īpašību. Vīspirms jānotiek pilnīgam sirds pārveidošanas darbam, un tikai tad viņu izturēšanās veids atklās to augstumu un rakstura cēlumu, kas iezīmē patiesu Kristus sekotāju. Lai dzīvē parādītu mūsu ticību, vajadzīga piespiešanās un morāla drosme.

Dieva ļaudis ir sevišķi ļaudis. Viņu gars nevar jaukties ar pasaules garu un iespaidu. Tu taču nevēlies nest kristieša vārdu, tomēr būt tā necienīga? Tu nevēlies sastapt Jēzu, tikai ar muti apliecinot, ka esi ticīgā? Tu negribi piekrāpties tik svarīgā jautājumā? Pārbaudi pilnīgi un rūpīgi savas cerības pamatus. Esi patiesa pret savu dvēseli. Iedomāta cerība nekad Tevi neizglābs. Vai Tu esi aprēķinājusi, ko tas var maksāt? Es baidos, ka nē. Izšķīries tagad, vai Tu gribi sekot Kristum, lai tas maksā ko maksādams. Tu to nevari darīt, priecājoties tādā sabiedrībā, kura nepiegiež vērību dievišķām lietām. Tavs gars nevar sajaukties ar viņu garu, tāpat kā eļļa nevar sajaukties ar ūdeni.

Būt Dieva bērnam un Kristus līdzmantiniekam ir liela lieta. Ja tā ir Tava priekštiesība, tad Tu zināsi,

kas ir sadraudzība ar Kristus ciešanām. Dievs pārbauda sirdi. Es redzēju, ka Tev Viņu vajag nopietni meklēt un pacelt augstāk savu dievbijības standartu, vai arī Tu noteikti zaudēsi mūžīgo dzīvību. Tu varbūt jautāsi, vai māsa Vaita to ir redzējusi? Jā, un es esmu centusies Tev to tā atklāt, lai Tu saņemtu tādu pat iespaidu, kādu guvu es. Lai Kungs Tev palīdz to ņemt vērā.

Dārgais brāli un māsa, ar vislielāko nopietnību uzmaniet savus bērnus. Pasaules gars un iespaids izposta viņos katru vēlēšanos būt īstiem kristiešiem. Lai jūsu iespaids viņus atrauj no tādu jauniešu sabiedrības, kuriem nav nekādas intereses dievišķās lietās. Viņiem jānes upuris, lai viņi beidzot iegūtu Debesis.

Personīgs piedzīvojums

[244] 1860. gada septembrī piedzima mans ceturtais bērns Džons Herberts Vaitis. Kad viņš bija trīs nedēļas vecs, mans vīrs izjuta pienākumu doties ceļā. Konferencē bija nolemts, ka br. Lafboro jāiet uz rietumiem un viņam uz austrumiem. Dažas dienas pirms aiziešanas mans vīrs jutās ļoti nospiests. Vienu brīdi viņam šķita, ka ir jāatsakās no ceļojuma, tomēr viņš baidījās to darīt. Viņš juta, ka viņam ir kaut kas jā dara, bet viņu ietina tumsas padebeši. Viņš nevarēja ne atpūsties, ne gulēt. Viņa prāts bija pastāvīgi satraukts. Viņš atklāja savu noskaņojumu br. Lafboro (Louthborough) un br. Kornelim (Cornell) un kopā ar viņiem zemojās Kunga priekšā, meklējot Viņa padomu. Tad mākoņi izklīda, un spīdēja skaidra gaisma. Mans vīrs juta, ka Kunga Gars viņu vadīja uz rietumiem un br. Lafboro uz austrumiem. Pēc tam viņi skaidri saskatīja savus pienākumus un rīkojās saskaņīgi.

Vīra prombūtnes laikā mēs lūdzām, lai Kungs viņu uzturētu un stiprinātu, un mēs ieguvām drošu pārliecību, ka Viņš ies ar to. Apmēram nedēļu pirms viņam vajadzēja apmeklēt (Monston), Visk., mēs saņēmām vēstuli no m. G publicēšanai, kas viņai šķita esam Kunga dota parādīšana. Lasot šos ziņojumus, mēs noskumām, jo pazinām, ka tie nebija no īstā Avota. Un tā kā mans vīrs nekā par to nezināja, kas viņu sagaida (Monston), tad mēs baidījāmies, ka viņš būs nesagatavots sastapties ar fanātismu un ka tas viņam atņems drosmi. Savos agrākajos piedzīvojumos mēs bijām redzējuši tik daudz līdzīgu ainu un tik daudz bijām cietuši no šiem nesavaldīgajiem, mežonīgajiem gariem, ka baidījāmies no saskares ar tiem. Es aizsūtīju lūgumu draudzei Batl-Krīkā, lai lūgtu par manu vīru, un pie mūsu ģimenes altāra mēs nopietni meklējām Kunga palīdzību. Ar salauztu garu un daudz asarām mēs centāmies saistīt savu drebošo ticību Dieva apsolījumiem, un mums bija pierādījumi, ka Viņš [245] dzird mūsu lūgšanas un ka Viņš stāvēs pie mana vīra un dos viņam padomu un gudrību.

Meklējot Bībelē pantīņu, ko lai Villijs iemācītos no galvas sabatskolai, manu uzmanību saistīja sekojošā Rakstu vieta: "Kungs ir labs patvērums bēdu dienā. Viņš pazīst tos, kas uz Viņu paļaujas." Es nevarēju neko citu darīt, kā tikai raudāt par šiem vārdiem, tik ļoti atbilstoši tie man likās. Visas manas domas bija pie vīra un draudzes Viskonsinā. Atrodoties Viskonsinā, mans vīrs saņēma Dieva svētības. Kungs viņam bija stiprs patvērums bēdu laikā un palīdzēja viņam ar Savu brīvo Garu tad, kad viņš nodeva izšķirošu liecību pret tur valdošo fanātismu.

Būdams (Mackford), Visk., mans vīrs rakstīja vēstuli, kurā bija sekojoši vārdi: "Es baidos, ka mājā viss nav kārtībā. Man ir kāda nojauta par mazo bērnu." Lūdzot par ģimeni mājās, viņu pārņēma doma, ka bērns ir ļoti šlims. Viņam šķita, ka bērns guļ viņa priekšā ar briesmīgi uztūkušū seju un galvu. Kad es saņēmu šo vēstuli, bērns bija tikpat vesels kā vienmēr; bet jau nākošajā rītā viņš ļoti saslima. Tā bija ļoti stipra sejas un galvas roze. Kad mans vīrs nonāca pie br. (Wick), tuvu pie (Reund Grove), 111, viņš saņēma telegrammu par bērna slimību. Izlasot to, viņš klātesošiem teica, ka šis jaunās ziņas viņu nepārsteidzot, jo Kungs viņu uz tām jau sagatavojis, un ka viņi vēl dzirdēsot, ka slimība stipri skārusi bērna galvu un seju.

Mans mīļais mazais bērns ļoti cieta. Divdesmit četras dienas un naktis mēs noraizējušies par viņu rūpējāmies, izlietodami visus mums pieejamos līdzekļus viņa dziedināšanai un nopietnās lūgšanās nesdami viņa lietu Kunga priekšā. Redzot viņa ciešanas, es reizēm vairs nespēju savaldīties. Daudz laika pavadīju asarās un pazemīgi lūdzot un saucot uz Dievu. Bet mūsu Debesu Tēvs atrada par vajadzīgu būt tālu no tiem, kurus Viņš mīlēja.

[246] 14. decembrī viņam kļuva sliktāk. Atsauca mani. Klausoties viņa smagajos elpas vilcienos un jūtot pulsu viņa rokā apstājoties, es zināju, ka viņam ir jāmirst. Pār viņu jau bija nāves stindzinošā roka. Man tā bija dziļu sāpju stunda. Mēs vērojām viņa vājo, nevienmērīgo elpošanu, līdz tā pilnīgi apstājās, un nevarējām just neko citu kā tikai pateicību, ka viņa ciešanas ir beigušās. Manam bērnam miršot, es nevarēju raudāt. Sirds man kā salūstot sāpēs sažņaudzās, bet asaru nebija. Apglabāšanas laikā es zaudēju samaņu. Mēs vilāmies cerībās, domādami, ka br. Lafboro kalpos bērnu gadījumā, bet, tā kā viņa nebija, uz ļaužu pilno māju vajadzēja runāt manam vīram. Tad mēs savu bērnu pavadījām uz (Qak Hill) kapsētu; tur viņš dus, līdz atnāks dzīvības Devējs un saraus kapa saites, izsaucot viņu

mūžīgai dzīvībai.

Atgriežoties no kapsētas, māja man likās vientuļa un tukša. Es samierinājos ar Dieva prātu, tomēr pār mani klājās izmisums un grūtsirdība. Mēs nespējam pacelties pāri pagājušās vasaras nomāktībai. Mēs nezinājām, kas ir sagaidāms attiecībā uz Dieva ļaužu nostāju. Sātans bija guvis pārvaldību pār dažu cilvēku prātu, kas darbā bija cieši saistīti ar mums, pat pār dažiem, kas pazina mūsu misiju un bija redzējuši darba augļus, kas bija bijuši liecinieki ne tikai biežajām Dieva spēka atklāsmēm, bet kas šī spēka iespaidu bija izjutuši paši pie savas miesas. Ko gan mēs nākotnē varējam cerēt? Kamēr mans bērns dzīvoja, es domāju, ka saprotu savu pienākumu. Es spiedu savu mīļo mazuli pie sirds un priecājos, ka vismaz uz vienu zienu man vajadzēs būt brīvai no jebkādas lielas atbildības, jo ceļot ar mazu bērnu ziemas laikā nevarēja būt mans pienākums. Bet tagad, kad viņš man bija atņemts, es atkal jutos ļoti apmulsusi.

Dieva lietas un Viņa ļaužu stāvoklis mūs gandrīz vai nospieda. Mūsu laime vienmēr ir bijusi atkarīga no Dieva darba stāvokļa. Mēs jūtamies brīvi, kad Viņa ļaužu stāvoklis ir cerību pilns; bet, kad viņi atkrīt un viņu starpā valda nesaskaņa, tad nekas mūs nevar iepriecināt. Visas mūsu intereses un dzīve ir [247] bijušas saaustas ar trīskārtīgās eņģeļa vēsts sākumu un attīstību. Mēs esam iesaistīti tajā, un, kad tā neplaukst, mēs ļoti ciešam.

Ap šo laiku mans vīrs, atskatoties pagātnē, sāka zaudēt uzticību gandrīz pret katru cilvēku. Daudzi no tiem, ar kuriem viņš bija mēģinājis iedraudzēties, pret viņu bija izturējušies kā ienaidnieki, un daži, kuriem viņš bija visvairāk izpalīdzējis ar savu iespaidu un no saviem trūcīgajiem līdzekļiem, bija nepārtraukti centušies viņam kaitēt un mest nastas uz viņu. Kādā Sabata rītā, kad viņš devās uz mūsu dievkalpojuma vietu, viņu pārņēma tāda visu nomācoša netaisnības izjūta, ka viņš, nogājis sānis, skaļi raudāja, kamēr sapulce uz viņu gaidīja.

No paša mūsu darba sākuma mēs tikām aicināti nest skaidras, norādošas (asas) liecības, norāt netaisnību un netaupīt. Un visā šai ceļā ir bijuši cilvēki, kas pretojušies liecībām un ir sekojuši mums, runājot ar mīkstu mēli "patīkamas lietas", kas aptrieptas ar nerūdītu javu, un centušies izpostīt mūsu darba iespaidu. Kungs mūs gribēja vadīt, lai mēs nestu rājienu, bet atsevišķas personas ir nostājušās tieši starp mums un ļaudīm, lai mūsu liecības padarītu neiespaidīgas. Daudzas man dotās atklāsmes rādīja, ka mums nav jāizvairās izskaidrot Kunga nodomu, bet noteikti jāmodina Dieva ļaudis, jo viņi ir aizmiguši savos grēkos. Bet tikai daži ir simpatizējuši mums, kamēr daudzi ir jutuši līdzīgu netaisnību un tiem, kas ir norāti. Šīs lietas mūs satrieca, un mēs jutām, ka mums nav nevienas liecības, ko sacīt draudzei. Mēs nezinājām, kam lai mēs uzticamies. Visām šīm lietām uzmācoties, cerība mūsos pamira. Ap pusnakti mēs devāmies gulēt, bet es nevarēju aizmigt. Sirds man ļoti sāpēja; es nevarēju atrast atvieglojumu un uz kādu laiku ļoti saguru.

Mans vīrs aizsūtīja pēc brāļiem Amadona, Kelloga un Smita. Bija dzirdamas viņu sirsnīgās lūgšanas, [248] tad nāca atvieglojums, un es redzēju parādīšanu. Man rādīja, ka mums ir darāms darbs, ka mums vēl un vēl jāliecina, tieši un asi. Man rādīja tās personas, kas bija nicinājušas norājošās liecības. Es redzēju viņu iespaidu uz Dieva ļaudīm.

Man arī parādīja ļaužu stāvokli N pilsētā. Viņiem ir patiesības teorija, bet tā nav tos svētojusi. Es redzēju, ka, ja vēstneši, ejot jaunos laukos, nenes skaidras, asas liecības, tad viņu darbs ir vairāk nekā tikai pazaudēts. Viņiem vajadzētu pasargāt atšķirību starp Kristus draudzi un formālajiem, nedzīvajiem ticības apliecinātājiem. – Šai ziņā bija pielaista kļūda. Vec. N baidījās apvainot, baidījās, ka varētu parādīties mūsu ticības īpatnības. Standarts tika pazemināts, lai piemērotos ļaudīm. Viņiem vajadzēja likt saprast, ka mums ir patiesība, kurai ir dzīvību izšķiroša nozīme, un ka viņu mūžības intereses ir atkarīgas no viņu lēmuma; ka, lai patiesība viņus varētu svētīt, viņiem jāatstāj savi elki, jāatzīst un jānožēlo grēki un jānes augļi, kas liecinātu par viņu atgriešanos.

Kas ir saistījušies svinīgajā darbā, lai nestu trešā eņģeļa vēsti, tiem jārikojas noteikti; Garā un Dieva spēkā bezbailīgi jāpasludina patiesība, ļaujot, lai tā griež. Viņiem jāpaaugstina patiesības standarts un jāpārlicina ļaudis pēc tās censties. Bieži tas ir ticis pazemināts, lai piemērotos ļaudīm viņu tumsas pilnajā un grēcīgajā stāvoklī. Norādošās (asās) liecības ir tās, kas vadīs ļaudis pie izšķiršanās. Miera pilnās liecības to nepanāks. Tāda veida sludināšanu ļaudīm ir iespēja klausīties no plaši pazīstamo baznīcu kancelēm; bet kalpiem, kam Dievs ir uzticējis svinīgo, biedinošo vēsti, kurai ļaudis jāizved un jāsapatavo uz Kristus atnākšanu, jānes skaidras, asas liecības. Mūsu patiesība ir tik daudz svinīgāka par vārda kristiešu patiesību, cik daudz Debesis ir augstākas par zemi.

[249] Ļaudis ir iemiguši grēkos, un viņus vajag trauksmes veidā uzmodināt, pirms viņi spēj nokratīt savu letarģisko miegu. Viņu sludinātāji viņiem ir sludinājuši ar mīkstu mēli, bet Dieva kalpiem, kas nes svētu ar dzīvības interesēm saistītu patiesību, vajadzētu kliegt skaļi un netaupīt, lai patiesība

varētu noraut viņu bezrūpības drānas un atrast ceļu uz sirdi. No tiešām liecībām, kuras vajadzēja sniegt ļaudīm –, sludinātāji ir novērsušies; patiesības sēkla ir izsēta starp ērkšķiem un to nomākta. Pie dažiem ļaunums uzriedējis, bet debešķīgā žēlastība mirusi.

Dieva kalpiem jānes norādošas, asas liecības, kuras graizīs dabīgo sirdi un attīstīs raksturu. Brāļi N un O ir strādājuši pilnīgi atturīgi, kad sludināja N pilsētā. Tāda sludināšana, kāda tur notikusi, nekad nepadarīs Dieva paredzēto darbu. Vārda kristīgo draudžu sludinātāji jau dara pietiekoši, verdziski izdabājot un slēpjot asās patiesības, kas norāj grēku.

Ja ļaudis vēsti neuztver pareizi un viņu sirdis nav sagatavotas tās uzņemšanai, tad būtu labāk, ja viņus atstātu pilnīgā mierā vienus. Man rādīja, ka draudzei pilsētā N ir jāiegūst piedzīvojumi, bet tagad viņiem tos iegūt būs daudz grūtāk nekā tad, ja norādošās (asās) liecības būtu sniegtas jau pašā sākumā, kad viņi pirmo reizi saprata, ka ir maldījušies. Tad bija iespējams daudz vieglāk izraut ērkšķus. Tomēr es redzēju, ka – ir morāliski vērtīgi cilvēki, no kuriem daži vēl tiks pārbaudīti tagadējā patiesībā. Ja draudze gribēs celties un atgriezties, tad Kungs atgriezīsies pie tās un dos tai Savu Garu. Tad viņu iespaids runās par labu patiesībai.

Stāvoklis Rietumos

[250] Es redzēju, ka Rietumos patiesību pieņēmuši krietni vīri, kas būs balsti Kunga darbā. Ja savos laicīgos pasākumos viņiem iespējams daļu no līdzekļiem izlietot pašiem, tad lai viņi dara savu daļu arī darba atbalstīšanai. Es arī redzēju, ka daži bija labprātīgi pieņemt patiesību, kas tiem atnesta, pateicoties Austrumu brāļu devīgumam, bez kā paši būtu kaut ko maksājuši. Brāļiem Rietumos vajadzētu uzmosties un pašiem segt sava štata izdevumus. Dievs to prasa no viņu rokām, un šo darbu viņiem vajadzētu izjust kā priekštiesību. Kungs viņus pārbaudīs, un Viņš viņus pārmeklēs, lai redzētu, vai viņi grib atraut savas jūtas no pasaules un ar darbiem darīt savu ticību pilnīgu.

Es redzēju, ka Dieva roka ir izstiepta, lai sakrātu dvēseles Rietumos. Viņš izvērza vīrus, kas var mācīt patiesību citiem un kuru pienākums nest patiesību jaunos laukos. Es redzēju, ka, ja cilvēki, kuri ir gājuši no Austrumiem un Rietumiem un pacietuši grūtības sakarā ar apmešanos jaunā vietā, saprātīgi pieņems tagadējo patiesību, tad viņi par patiesību stāvēs tikpat neatlaidīgi un noteikti, kā nodrošinot savus laicīgos īpašumus, un tikpat sirsnīgi nodosies tagadējās patiesības uz priekšu virzīšanas darbam. Ja šāda centība nav redzama, tad patiesība vēl nav panākusi savu glābjošo, svētījošo iespaidu pār tiem.

Man norādīja uz kādu sanākumi N. Br. P. izjuta darba smagumu, bet R. atklāja pretestības garu. Viņa liecībai nebija vienotības ar Dieva darbu, un viņš sagādāja bēdas un grūtības tiem, kuri virzīja Dieva darbu uz priekšu. Bet darbam būtu bijis labāk, ja brāļi būtu viņu vēl kādu laiku pacietuši un panesuši viņa radīto sajukumu. Es redzēju, ka brālis ... šinī gadījumā rīkojās negudri. Tas deva [251] br. R. un mūsu ticības ienaidniekiem zināmas priekšrocības. Brālim P. vajadzēja nogaidīt līdz R. reliģijas raksturs pilnīgāk būtu attīstījies. Viņš drīz vien vai nu būtu savienojies ar Dieva atlikušajiem ļaudīm, vai arī būtu ticis atstāts viens. Bet R. ieguvis līdzjūtību, pateicoties savam vecumam. Viņš ir bijis "Messenger" partijas gara līdzdalībnieks, un tas aptumsojis visu viņa gājumu. Viņa sieva ir viegli uzbudināma, kopj sevī rūgtumu un centīgi izpētījusi nepareizas ziņas. Viņa sava vīra dzīvē spēlē tādu pat lomu kā Izabele Akaba dzīvē un pamudina viņu cīnīties pret Dieva kalpiem, kuri nes asas liecības.

Viņu iespaids Austrumos noteikti ir bijis pret patiesības garu un pret tiem, kuri savu dzīvi veltījuši, lai virzītu uz priekšu patiesības darbu. Austrumos ir tādu ļaužu grupa, kas apliecina ticību patiesībai, tomēr glabā slēptas neapmierinātības jūtas pret tiem, kuri šinī darbā nes nastas. Viņu patiesās izjūtas parādās tikai tad, kad paceļas kāds Dieva darbam pretējs iespaids, un tad viņi atklāj savu īsto raksturu. Tādi labprātīgi uzņem, kopj un izplata ziņas, kurām patiesībā nav nekāda pamatojuma, lai tikai izpostītu šinī darbā strādājošo cilvēku iespaidu. Visiem, kas vēlēšies atrauties no miesas (draudzes), būs priekš tam izdevība. Radīsies kaut kas, kas ikvienu pārbaudīs. Lielais sijāšanas laiks ir tieši mūsu priekšā. Izsijās greizsirdīgos un kļūdu meklētājus, kas pacietīgi gaida ļaunu un nicina labošanu. Tiem, kuri mīl trešā eņģeļa vēsts garu, nevar būt nekas kopējs ar R. un viņa sievas garu.

Atbilde uz jautājumu

Kas nonākuši manu ienaidnieku iespaidā, bieži jautā: "Vai māsa Vaita ir kļuvusi lepna? Es esmu dzirdējis, ka viņa nēsā cepuri ar pušķiem un lentām."

Es ceru, ka neesmu kļuvusi lepna. Mans ģērbšanās veids ir tāds pat, kāds tas jau bijis kopš daudziem gadiem. [252] Es esmu pret stīpām tērpos un pret nevajadzīgu pušķu un lentu nēsāšanu. Kādu samta cepuri es nēsāju divus gadus, nemainot tās lentes, kā tikai, lai iztīrītu ar ziepēm un ūdeni. To pašu

samtu uzliku jaunam pamatam un nēsāju atkal šinī ziemā. Es ticu, ka Sabata turētājiem vajadzētu ģērbties vienkārši un mācīties apģērbā taupīt. Kas vēlas runāt, tie arī runās, kaut arī mēs tam nedotu ne mazākā iemesla. Es nesagaidu, ka mans apģērbs patiks katrai gaumei, bet ticu, ka mans pienākums ir nēsāt izturīgas drēbes, tērpties glīti un kārtīgi un sekot savai gaumei, ja tā nerunā preti Dieva Vārdam.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 7

Ziemeļi un Dienvidi

[253] 1862. gada 4. janvārī man rādīja dažas lietas par mūsu tautu. Mana uzmanība tika vērsta uz Dienvidu sacelšanos. Dienvidi bija sagatavojušies nežēlīgai cīņai, kamēr Ziemeļi pret viņu patiesajām jūtām bija aizvēruši acis. Pirms sākās prezidenta Linkolna valdība, Dienvidi bija guvuši lielu pāršvaru. Iepriekšējā valdība plānoja un rīkojās par labu Dienvidiem, atņemot Ziemeļiem karam nepieciešamos līdzekļus. Šādai rīcībai bija divi mērķi: 1) Viņi plānoja noteiktu sacelšanos un tai vajadzēja sagatavoties. 2) Kad viņi saceltos, Ziemeļi tad būtu pilnīgi nesagatavoti. Tā viņi iegūtu laiku, un ar saviem briesmīgajiem draudiem un nežēlīgo rīcību viņi cerēja tā iebiedēt Ziemeļus, ka tie viņu priekšā būtu spiesti piekāpties un ļautu tiem visās lietās iet pašiem savu ceļu.

Ziemeļi neizprata Dienvidu rūgtu un briesmīgo naidu un bija nesagatavoti viņu rūpīgi izstrādātajai sazvērestībai. Ziemeļi lielījās ar savu spēku un smējās par domu, ka Dienvidi var atstāt savienību. Viņi to vārdus pielīdzināja nevaldāma, stūrgalvīga bērna draudiem un domāja, ka Dienvidi drīz atkal nāks pie prāta un ka, atstājuši savienību, būs kļuvuši vāji, ar pazemīgu atvainošanos [254] atgriezīsies pie savas uzticības. Ziemeļiem nebija pareizas izpratnes par riebīgās vergu sistēmas stiprumu. Tas un vienīgi tas ir kara iemesls. Dienvidu prasības kļuva lielākas un lielākas. Nodarbošanos ar cilvēku tirdzniecību, tirgošanos ar vergiem un cilvēku dvēselēm viņi uzskatīja par pilnīgi pareizu. Nevarot pieprasīt sev visu vēlamo teritoriju, viņi jūtas kaitināti un pilnīgi zaudē pacietību. Viņi gribētu nojaukt robežas un novest savus vergus uz kuru katru vietu, kas viņiem iepatiktos, un nolādēt laukus ar vergu darbu. Dienvidu valoda bija augstprātīga, pavēloša, un Ziemeļi attiecīgi nerīkojās, lai to apklusinātu.

Sacelšanos rīkoja tik rūpīgi un lēnām, ka daudzi, kas no sākuma ar šausmām nostājās pret sacelšanās domu, vēlāk, nemiernieku iespaidoti, uzskatīja to par taisnu un pareizu, un tūkstošiem cilvēku pievienojās Dienvidu sazvērestībai, kuri to nebūtu darījuši, ja no mūsu valdības puses nebūtu sperti ātri un izšķiroši soļi sacelšanās sākumā, kad abas puses bija vienādi slikti sagatavotas karam. Kopš tā laika Ziemeļi gatavojās uz karu, bet sacelšanās pastāvīgi auga, un nebija labāku izredžu tās apspiešanai kā mēnesi atpakaļ. Tūkstošiem cilvēku bija zaudējuši savu dzīvību, un daudzi atgriezušies mājās ievainoti un sakropļoti uz visu mūžu, viņu veselība zudusi, uz visiem laikiem iznīcinātas šīs zemes izredzes; tomēr cik maz bija iegūts! Tūkstošus pārliecināja brīvprātīgi iestāties armijā, paskaidrojot, ka šis karš iznīcināšot verdzību; bet tagad, kad viņi ir saistījušies, tie redz, ka ir piekrāpti, ka šī kara nolūks nav verdzību novērst, bet gan to tādu saglabāt, kāda tā ir.

Tie, kas iedrošinājās atstāt savas mājas un ziedot dzīvību verdzības iznīcināšanai, ir neapmierināti. No kara neredz nekādus labus rezultātus, bet tikai savienības saglabāšanu, un šim mērķim vajadzēja ziedot tūkstošiem dzīvību un izpostīt ģimenes pavardus. Daudzi ir nīkuši [255] un nomiruši slimnīcās; citus dumpinieki saņēmuši gūstā; tas ir liktenis, kas bīstamāks par nāvi. Visu to redzot, viņi jautā: "Ja mums izdosies sacelšanos apspiest, kas gan būs iegūts?" Viņi var tikai mazdūšīgi atbildēt: nekas. Nav novērsts tas, kas izsauca sacelšanos. Verdzības sistēma, kas sagrāvusi mūsu tautu, ir atstāta dzīva un izraisīs vēl citas sacelšanās. Tūkstošiem kareivju izjūt sarūgtinājumu. Viņi ir panesuši vislielākos zaudējumus; to visu viņi labprāt paciestu, bet viņi redz, ka ir piekrāpti, un tas viņus nospiež. Mūsu vadošie vīri ir samulsuši; viņu sirdis bailēs pamirst. Viņi baidās pasludināt brīvību dumpinieku vergiem, jo, tā darīdami, viņi sanīgnos to Dienvidu daļu, kas nav pievienojušies dumpiniekiem, bet ir stingri verdzības aizstāvētāji. Bet bez tam viņiem arī jābaidās no to vīru iespaida, kas ir stingri verdzības pretinieki un ieņem vadošas atbildīgas vietas. Viņi ir baidījušies no droša un izšķirīga vārda, jo tas liktu uzliesmot tūkstošu cilvēku ilgām un iznīcinātu šīs briesmīgās sacelšanās iemeslus, atbrīvojot apspiestos un salaužot katru jūgu.

Daudziem no tiem, kas ieņem augstas atbildīgas vietas valdībā, ir pārāk maz apzinīguma vai dvēseles cēluma; viņi spēj izlietot savu varu, pat lai iznīcinātu sev padotos, un mājiens tam jau ir dots. Šie komandieri spēja nelietīgi izlietot tiem doto varu, liekot saviem padotajiem ieņemt bīstamas pozīcijas, kur viņi bija pakļauti briesmīgai sadursmei ar dumpiniekiem, bez mazākās cerības tos uzvarēt. Tādā kārtā varēja atbrīvoties no drosmīgajiem, pilnīgi paklausīgajiem vīriem, kā Dāvids atbrīvojās no Urijas. 2. Sam. 11,14.15.

Tā ir upurēti vērtīgi vīri, lai tiktu vajā no viņu stiprā pret verdzību vērsta iespaida. Nav vairs tieši dažu

no tiem vīriem, kuri šai kritiskajā brīdī Ziemeļiem visvairāk būtu vajadzīgi un kuru kalpošanai būtu visaugstākā vērtība. Tie ir negodīgā kārtā upurēti. Mūsu tautas izredzes ir drūmas; jo atbildīgās vietas ieņem tie, kas savā sirdī ir dumpinieki. Vadošie virsnieki ir līdzjutēji [256] dumpiniekiem. Vēlēdāmie saglabāt savienību, viņi tomēr nicina verdzības pretiniekus. Arī dažu armiju lielāko daļu sastāda šāda rakstura cilvēki; pastāv tāda savstarpēja pretestība, ka starp daudziem pulkiem nav patiesas vienības.

Kad man šo karu rādīja, tas izskatījās visīpatnējākais un nedrošākais (mainīgākais), kāds jebkad ir bijis. Armijā pieteicās liels pulks brīvprātīgo, pilnīgi ticēdami, ka iznākums būs verdzības iznīcināšana. Citi pieteicās armijā, ļoti vēlēdāmie saglabāt verdzību tādu, kāda tā bija, bet tikai apspiest sacelšanos un saglabāt savienību. Un tad, lai lietu padarītu vēl juceklīgāku un nedrošāku, daži no vadošajiem virsniekiem ir noteikti verdzības aizstāvji, kuri pilnīgi simpatizē Dienvidiem, tomēr ir pret dalītu valdību. Liekas, ka ir neiespējami sekmīgi vest karu, jo daudzi mūsu rindās pastāvīgi strādā par labu Dienvidiem, un, pateicoties šo vīru verdzības aizstāvētāju, rīcībai, mūsu armijas ir tikušas atsistas un bez zēlastības iznīcinātas. Daži no mūsu vadošajiem vīriem kongresā arī pastāvīgi strādā par labu Dienvidiem. Pastāvot šādam stāvoklim, ir izskanējuši aicinājumi uz visas tautas gavēni, uz lūgšanām, lai Dievs novestu šo karu pie ātrām un labvēlīgām beigām. Tad man norādīja uz Jes. 58,5-7. "Vai tāda ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kad cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos? Vai jūs to saucat par gavēšanu, par dienu, kas Kungam patīk? Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītos atlaist vaļā un salauzt katru jūgu? Vai tā nepiederas maizi lauzt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītus, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā?" [257]

Es redzēju, ka šie tautas gavēni bija apvainojums Jehovam. Šādus gavēņus Viņš nepieņem. Par tiem eņģelis rakstvedis ieraksta: "Jūs gavējat bārdāmie un strīdēdami un ļauni sitot ar dūri." Man rādīja, ka mūsu vadošie vīri izturējušies pret vergiem, kuri bija nākuši pie viņiem meklēt aizsardzību. Eņģeļi to ir pierakstījuši. Sie vīri nav salauzuši viņu jūgu un nav atsvabinājuši apspiestos, bet gan viņu jūgu padarījuši vēl nepatīkamāku par to, kāds tas bija, kalpojot viņu varmācīgajiem kungiem. Brīvības mīlestība lika šiem nabaga vergiem atstāt savus kungus un riskēt ar savu dzīvību, lai tikai iegūtu brīvību. Viņi nekad neuzdrīkstētos atstāt savus kungus un riskēt ar dzīvību, pakļaujot sevi grūtībām un šausmām, kas viņus sagaida saķeršanās gadījumā, ja viņiem nebūtu tikpat liela mīlestība uz brīvību kā kādam no mums. Izbēgušie vergi ir pacietuši neizsakāmas grūtības un briesmas, lai iegūtu brīvību, un savās pēdējās cerībās ar krūtīs degošu brīvības mīlestību viņi griezās pēc aizsardzības pie mūsu valdības; bet viņu uzticība ir pilnīgi nonicināta. Pret daudziem no viņiem izturējās nežēlīgi, jo viņi bija izdarījuši tik lielu noziegumu, ka uzdrīkstējušies pūlēties, lai iegūtu sev brīvību. Lieli vīri, kas apliecina, ka viņiem ir cilvēcīgas sirdis, ir redzējuši vergus gandrīz kailus un badā mirstošus, tomēr pret viņiem izturējušies ļauni un aizsūtījuši atpakaļ pie viņu nežēlīgajiem kungiem bezcerīgās saitēs, lai par uzdrošināšanos meklēt sev brīvību izciestu necilvēcīgu, cietsirdīgu sodu. Dažus no šīs nelaimīgās sabiedrības šķiras viņi sabāza neveselīgos apakšzemes cietumos, nerūpēdami par to, vai viņi dzīvo vai mirst. Viņi viņiem laupījuši brīvību un svaigu gaisu, kuru Debesis viņiem nekad nav liegušas, un tad atstājuši ciest bez barības un apģērba. Un, visu to redzot, ir izsludināts tautas gavēnis! Ak, kāds apvainojums Jehovam! Kungs ar Jesajas muti saka: "Un tie Mani meklē ik dienas un priedzējas uzzināt Manus ceļus, it kā tauta, kas darītu taisnību un nebūtu atstājusi sava Dieva pavēles."

Izbēgušajiem vergiem viņu kungi bija stāstījuši, [258] ka Ziemeļu cilvēki viņus grib iegūt savā īpašumā, lai viņus ļaunprātīgi izmantotu; viņiem ir iestāstīts, ka verdzības pretinieki ar viņiem apiesies vēl sliktāk nekā vergturi. Viņiem atkārtoti visāda veida briesmu stāsti, lai Ziemeļi viņiem kļūtu riebīgi, tomēr viņos ir mitusi neskaidra doma, ka dažas sirdis Ziemeļos jūt līdzīgu viņu lielajām bēdām un ka tās centīsies viņiem palīdzēt. Sī ir bijusi vienīgā zvaigzne, kura ir metusi savu nedrošo mirdzumu viņu smagajā un drūmajā verdzībā. Veids, kā esam izturējušies pret nabaga vergiem, liek viņiem ticēt, ka viņu kungi stāstījuši viņiem patiesību. Tomēr ir izsaukts tautas gavēnis! Kungs saka: "Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītos atlaist vaļā un salauzt katru jūgu?" Ja mūsu tauta ievērotu šo gavēni, kas Dievam patīk, tad Viņš uzklausītu lūgšanas, cik tālu tas attiecas uz karu; bet tagad tās neskar Viņa ausis. Viņš no tām novēršas. Tās Viņam ir riebīgas. Notiek tā, ka nosoda tos, kuri vēlas spaidītos atlaist vaļā un salauzt katru jūgu. Viņus atceļ no atbildīgām vietām, un tie, kas "gavē bārdāmie un strīdēdami un ļauni sitot ar dūri", gudro, kā viņiem atņemt dzīvību.

Man rādīja, ka, ja šī kara mērķis būtu bijis verdzības iznīcināšana, tad, ja to vēlētos, Ziemeļiem būtu palīdzējusi Anglija. Bet Anglija pilnīgi izprot valdības jūtas un ka katra nolūks nav iznīcināt verdzību, bet tikai saglabāt savienību; un tās saglabāšana nav Anglijas interesēs. Mūsu valdība ir bijusi ļoti lepna un neatkarīga. Mūsu tauta paaugstinājusies līdz debesīm un monarhistiskās valdības uzlūkojusi par zemākām; viņi ir gavilējuši savā lielīgajā brīvībā, kamēr tajā pašā laikā ir paciesta un kopta

verdzība, kas ir tūkstoš reižu sliktāka nekā [259] patvaldība monarhu zemēs. Šinī gaišajā zemē kopta sistēma, kas atļauj vienai cilvēces ģimenes daļai verdzināt otru, pazeminot miljoniem cilvēcīgu būtņu darba lopu līmeni. Grēks, kas līdzinātos šim, nav atrodamas pagānu zemēs.

Enģelis sacīja: "Dzirdiet, aķ Debesis, apspiesto kliedzienu un atmaksājiet apspiedējiem dubultīgi, saskaņā ar viņu darbiem." Sī nācija vēl tiks pazemota putekļos. Anglija pārdomā, vai būtu vislabākais izmantot tagad mūsu tautas vājumu un uzsākt pret to karu. Tā apsver apstākļus un cenšas izpētīt citas tautas. Tā baidās, ka, uzsākot karu citā zemē, var kļūt vāja mājās un to var izmantot citas tautas. Citas tautas mierīgi, tomēr noteikti gatavojas uz karu un cer, ka Anglija uzsāks karu ar mūsu tautu, jo tad tās izmantotu izdevību, lai atriebtos par priekšrocībām, kuras tā tām pagātnē atņēmusi, un par nodarīto netaisnību. Daļa no karalienes padotajiem gaida uz labvēlīgu gadījumu, lai salauztu jūgu, bet, ja Anglija uzskatīs, ka ir vērts, tad tā ne mirkli nevilcināsies, lai izmantotu izdevību pielietot savu spēku un pazemot mūsu tautu. Ja Anglija pasludinās karu, tad visām tautām radīsies pašām šavas intereses, ko apmierināt, un tad būs vispārējs karš, vispārējs sajukums. Anglija zina jūtu dažādību to starpā, kas cenšas apspiest sacelšanos. Tā labi pazīst mūsu valdības sarežģīto stāvokli; tā ar izbrīnu ir noraudzījusies uz šī kara gaitu. Uz garlaicīgo, neprasmīgo rīcību, uz mūsu armijas kūtrumu uz mūsu tautas postošajiem izdevumiem. Mūsu valdības vājums pilnībā ir redzams citām tautām, un tās tagad secina, ka iemesls ir monarha trūkums. Tās apbrīno savas valdības un it kā no augšas noskatās uz mūsu tautu, ko bija uzskatījušas par stiprāko virs zemes, vieni ar nožēlu, citi ar nicināšanu. Ja mūsu [260] tauta būtu palikusi vienota, tad tai būtu spēks; bet dalītai tai ir jākrīt.

Tuvojas lielas bēdas

Es redzēju zemē lielākas bēdas par tām, kuru aculiecinieki esam bijuši līdz šim. Es dzirdēju nopūtas un sāpju kliedzienu un redzēju lielas karaspēka vienības aktīvā cīņā. Es dzirdēju lielpabalu dārdoņu, ieroču troksni, tuvciņu un mirstošo nopūtas un lūgšanas. Zemi pārklāja ievainotie un mirušie. Es redzēju izpostītas, izmisušas ģimenes un briesmīgu trūkumu daudzos dzīvokļos. Arī tagad daudzas ģimenes cieš trūkumu, bet tas vēl pieaugs. Daudzu sejas izskatījās vājas, bālas un izmocītas.

Es redzēju, ka Dieva ļaudīm vajadzētu būt cieši vienotiem kristīgas sadraudzības un mīlestības saitēm. Sajā mūsu tautas lielā posta laikā mūsu patvēruma un stipruma var būt vienīgi Dievs. Dieva ļaudīm jāpamostas. Vajadzētu izmantot izdevību izplatīt patiesību, jo tā nepastāvēs ilgi. Man rādīja lielās bēdas, sajukumu un badu. Sātans tagad cenšas Dieva ļaudis noturēt bezdarbībā, atturēt viņus veikt savu daļu patiesības izplatīšanā, lai beidzot viņi tiktu svērti svaros un atrasti par viegliem.

Dieva ļaudīm vajag ievērot un pazīt laika zīmes. Kristus nākšanas zīmes ir pārāk skaidras, lai tās apšaubītu; un, šīs lietas redzot, ikvienam, kas apliecina, ka tic patiesībai, vajadzētu būt darbīgam sludinātājam. Dievs uzsauc visiem, kā sludinātājiem, tā arī ļaudīm, lai viņi atmostas. Visas Debesis ir satrauktas. Zemes vēstures ainas ātri noslēdzas. Mēs atrodamies pēdējo dienu briesmu vidū. Vēl lielākas briesmas ir mūsu priekšā, un mēs tomēr vēl neesam atmodušies. [261] Bezdarbība un nopietnības trūkums Dieva lietā ir drausmīgs. Šis nāves sastingums ir no sātana. Viņš pārvalda nesvētījušos Sabata turētāju prātu un vada viņus uz savstarpēju greizsirdību, kļūdu meklēšanu un kritizēšanu. Viņa sevišķais darbs ir šķirt sirdis, lai Dieva kalpu iespaidu, spēku un pūles sajāstītu nesvētījušos Sabata turētāji, un viņu dārgais laiks, ko vajadzētu izlietot patiesības pasludināšanai neticīgajiem, tiktu pavadīts mazu nesaskaņu kārtošanā.

Man rādīja, ka Dieva ļaudis gaida uz kādu izmaiņu, kādu spēku, kas viņus spiestu strādāt. Bet viņi vilsies cerībās, jo viņi maldās. Viņiem vajag darboties; viņiem pašiem ir jāsatver darbs un nopietni jāsauc uz Dievu, lai patiesi pazītu paši sevi. Notikumi mūsu acu priekšā ir pietiekoši nozīmīgi, lai liktu mums uzmosties un pārlicināties par patiesību visu to sirdīs, kas vien grib klausīties. Zemes pļauja ir gandrīz nobriedusi.

Man rādīja cik liela nozīme svinīgajā un atbildīgajā trešās enģeļa vēsts pasludināšanas darbā iesaistījušos sludinātāju pareizai nostājai. Kungam netrūkst līdzekļu, ne darba rīku, ar ko darīt Viņa paša darbu. Viņš var runāt kurā katrā laikā, caur kuriem Viņš vēlas, un Viņa Vārds ir spēcīgs un padarīs to darbu, kādēļ tas sūtīts. Bet, ja patiesība nav svētojusī, nav darījusī šķīstas un tīras rokas un sirdi tam, kurš kalpo svētās lietās, tad viņš tiecas runāt saskaņā ar saviem nepilnīgajiem piedzīvojumiem; un, kad viņš runā pats no sevis, atbilstoši savam nesvētajam spriedumam, tad viņa padoms nav no Dieva, bet no viņa paša. Kā Dieva aicināts, viņš ir aicināts būt svēts, lai, ieguvīs Dieva atzinību un atšķirts no cilvēkiem, pierādītu savu svēto aicinājumu un ar savu no Debesīm iespaidoto valodu un rīcību nepārtraukti liecinātu, ka viņš ir uzticīgs Tam, Kas viņu ir aicinājis. Briesmīgs vai pār tiem, kas sludina patiesību, bet nav tās svētoti, tā arī pār tiem, kas samierinās ar nesvētījušos sludinātāju kalpošanu ar vārdu un mācību. Es esmu satraukta Dieva ļaužu dēļ, kuri

apliecina [262] ticību svinīgajai un svarīgajai patiesībai, jo es zinu, ka daudzi no viņiem nav atgriezušies, ne arī patiesības svētoti. Cilvēki var dzirdēt un atzīt (izprast) visu patiesību, tomēr var nekā nezināt par dievbijības spēku. Ne visus, kas sludina patiesību, patiesība izglābs. Eņģelis sacīja: "Šķīstieties, kas nesat Kunga rīkus."

Ir pienācis laiks, lai tie, kuri izvēlas Kungu par savu tagad un nākotnē saņemamo daļu, uzticētos vienīgi Viņam. Ikvienam, kas apliecina dievbijību, jābūt pašam saviem piedzīvojumiem. Eņģelis – rakstvedis uzticīgi atzīmē Dieva ļaužu vārdus un darbus. Eņģeļi vēro rakstura attīstību un sver morālo vērtību. Kas apliecina ticību patiesībai, tiem pašiem jāstāv pareizi un viss savs iespaids jāizlieto, lai citus apgaismotu un mantotu patiesībai. Viņu vārdi un darbi ir kanāli, caur kuriem pasaule saņem šķīstās patiesības pamatlikumus un svētumu. Viņi ir zemes sāls un tās gaisma. Es redzēju, ka, raugoties uz Debesīm, mēs atradīsim gaismu un mieru; bet, raugoties uz pasauli, mēs redzēsīm, ka katrs patvērums drīz zudīs un katra labā lieta iznīkst. Nekur citur mums nav palīdzības, vienīgi Dievā; šajā zemes sajukuma stāvoklī mēs varam būt mierīgi, stipri vai droši vienīgi dzīvas ticības spēkā; citur mēs nevaram atrast mieru, vienīgi paliekot Dievā un gaidot uz Viņa pestīšanu. Uz mums spīd lielāka gaisma nekā uz mūsu tēviem. Dievs mūs nevar pieņemt, ne arī godāt, ja mēs Viņam tikai tā kalpojam kā mūsu tēvi. Lai līdzīgi viņiem Dievs mūs pieņemtu un svētītu, tad mums ir jāatdarina viņu uzticība un cerība, – jāizlieto mums dotā gaisma, kā viņi izlietoja viņiem doto, – un mums ir jāstrādā tā, kā viņi strādātu, ja dzīvotu mūsu dienās. Mums ir jāstaigā gaismā, kas spīd uz mums, vai arī šī gaisma mums pārvērtīsies par tumsu. Dievs no mums prasa, lai savā raksturā un darbos mēs pasaulei atklātu tādu gara [263] vienprātības un vienotības mēru, kas saskanētu ar svēto patiesību, kuru mēs apliecinām, un ar to praviestojumu garu, kuri piepildās mūsu dienās. Patiesība, kas ir aizsniegusi mūsu saprašanu, un gaisma, kas spīd uz mūsu dvēselēm, mūs tiesās un nosodīs, ja mēs no tās nogriezīsimies un atteiksimies jauties tās vadībai.

Ko lai saku, lai uzmodinātu Dieva atlikušos ļaudis? Man rādīja, ka mūsu priekšā ir briesmīgi notikumi; sātans un viņa eņģeļi sakopo visus savus spēkus, lai tos izlietotu pret Dieva ļaudīm. Viņš zina, ka, ja viņi gulēs vēl mazliet ilgāk, tad tie ir viņa, jo viņu bojāeja tad ir droša. Es brīdinu visus tos, kas apliecina Kristus Vārdu, lai viņi rūpīgi pārbauda paši sevi un lai pilnīgi un pamatīgi atzīst visas savas kļūdas (nepareizības), ka varētu aizsteigties priekšā spriedumam, un lai eņģelis – rakstu vedējs pret viņu vārdu pierakstītu – piedots. Mans brāli un māsa, ja šie dārgie žēlastības brīži netiks izmantoti, tad jums nebūs atvainojuma. Ja jūs sevišķi nepiepūlēsities, lai uzmostos, ja jūs nebūsiet dedzīgi grēku nožēlā un atgriežoties no tiem, tad šie zelta mirkļi drīz aizies un tiksiet svērti svaros un atrasti par viegliem. Tad jūsu moku (agonijas) kliedzieniem nebūs vairs nekādas nozīmes. Tad vietā būs Kunga vārdi: "Tādēļ nu, ka Es aicināju un liedzāties, ka Savu roku izstiepju un nav kas uzklausa, un jūs visu Manu padomu atmetat un Manas pamācības negribat; tādēļ arī Es smiešos par jūsu postu, Es smiešos, kad jums izbailes uzies. Kad pār jums izbailes nāks kā auka un posts jums uzbruks kā vētra, tad briesmas un bailes jums uzies. Tad tie mani sauks, bet Es neatbildēšu; tie Mani meklēs agri, bet Mani neatradīs. Tādēļ ka viņi atzīšanu ienīduši un Kunga bijāšanu nav pieņēmuši. Viņiem negribējās Mana padoma, viņi ir nicinājuši visu Manu pārmācīšanu; tādēļ viņi ēdīs no sava ceļa augļiem un būs paēduši no saviem padomiem. Jo nesaprašu nomaldīšanās viņus nokauj un ģeķu pārdrošība viņus nomaitā (jo nogriešanās no vienkāršības viņus nokaus un ģeķu veiksmē viņus nomaitās – pēc angļu tulk.). [264] Bet kas Mani klausā, tas dzīvos droši, un savā mierā viņš ļauna nebūsiēs." (Sal. pam. 1:24–33)

Verdzība un karš

Dievs soda šo tautu lielā verdzības nozieguma dēļ. Tautas liktenis ir Viņa rokās. Viņš sodīs Dienvidus verdzības grēka dēļ un Ziemeļus tāpēc, ka tie tik ilgi cietuši Dienvidu pārmērīgo un valdonīgo iespaidu.

Kad sanāksmes laikā Rūzveltā, N.Y., 1861. gada 3. augustā, dienā, kas bija sevišķi nošķirta, lai pazemotos, gavētu un lūgtu, pār sapulcējušies brāļiem un māsām dusēja Kunga Gars, un es tiku aizņemta parādīšanās, kas rādīja verdzības grēku, kas tik ilgi ir bijis šīs tautas lāsts. Pret izbēgušu vergu vērsās likums, kas cilvēkā izdzēsa katru cēlu, augstsirdīgu līdzjūtības izjūtu, kurai vajadzēja pamosties sirdī pret apspiesto un ciešošu vergu. Tas bija pilnīgā pretstatā Kristus mācībai. Dieva rīkste tagad gulstas pār Ziemeļiem, tāpēc ka tie tik ilgi ir atļāvuši attīstīties verga darba spēka izmantošanai. Ziemeļu verdzību atbalstošo vīru grēks ir liels. Viņi ir stiprinājuši Dienvidus viņu grēkā, atbalstīdami verdzības tālāku izplatīšanos; viņi ir spēlējuši ievērojamu lomu, ievēdot tautu tagadējā postā.

Man rādīja, ka daudzi neizprot tā ļaunuma lielumu, kas ir nācis pār mums. Viņi sev ir glaimojuši, ka tautas grūtības drīz tiks nokārtotas un sajukums un karš drīz izbeigsies; bet visi pārliecināsies, ka lieta ir nopietnāka, nekā tā likās sākumā. Daudzi raudzījušies uz Ziemeļiem, ka tie ar vienu sitienu

strīdu izbeigtu.

Man norādīja atpakaļ uz seno Izraēlu, ko ēģiptieši turēja saitēs. Kungs darbojās caur Mozu un Āronu, lai viņus atbrīvotu. Faraona priekšā tika darīti brīnumi, lai viņu pārliecinātu, ka šie vīri ir sevišķi Dieva sūtīti, [265] lai viņam pavēlētu Izraēlu atlaist. Bet faraona sirds bija apcietināta pret Dieva sūtņiem, un viņš atmeta viņu darītos brīnumus. Tad ēģiptiešiem bija jāizjūt Dieva spriedums. Viņus piemeklēja mocības, un, no tām ciezdams, faraons atļāva Israēlam iziet. Bet līdzko viņu ciešanu izsaucēju atņēma, tā faraona sirds atkal apcietinājās. Viņa padomdevēji un varenie ļoti centās nostāties pret Dievu un mēģināja mocības izskaidrot kā dabīgu cēloņu sekas. Katrs nākošais Dieva piemeklējums bija bargāks par iepriekšējo, tomēr viņi neatbrīvoja Izraēla bērnus, līdz Kunga eņģelis apkāva ēģiptiešu pirmdzimtos. Sākot no ķēniņa uz troņa līdz pat visvienkāršākajam un zemākajam – visur bija lielas sēras un raudāšana. Faraons pavēlēja Izraēlu atlaist; bet, kad ēģiptieši savus mirušos bija aprakuši, viņš atkal nožēloja, ka ir atlaidis Izraēlu. Viņa padomdevēji un varenie centās aprēķināt zaudējumus. Viņi negribēja atzīt, ka šie piemeklējumi jeb sodība ir bijusi no Dieva, un tādēļ viņi dzinās pakaļ Izraēla bērniem.

Kad izraēlieši ieraudzīja ēģiptiešu pūli gan uz zirgiem, gan ratos, bruņotus uz karu, dzenamies viņiem pakaļ, tad viņu sirdis pārņēma izbailes. Sarkanā jūra bija priekšā un ēģiptiešu pūlis aiz viņiem. Viņi neredzēja nekādu iespēju izglābties. Iedomājoties izraēliešus esam pilnīgi viņu varā, no ēģiptiešu puses atskanēja kliegzieni. Izraēlieši bija ārkārtīgi izbijušies. Bet Kungs pavēlēja Mozum likt viņiem iet uz priekšu, pacelt zizli, izstiept savu roku pār jūru un pāršķirt to. Viņš darīja tā, un, lūk, jūra pāršķīrās, un Israēls gāja pāri sausām kājām. Faraons bija tik ilgi pretojies Dievam un apcietinājis savu sirdi pret Viņa varenajiem brīnumdarbiem, ka savā aklumā devās tajā ceļā, ko Dievs brīnišķīgi bija sagatavojis Saviem ļaudīm. Atkal Mozum pavēlēja izstiept roku pār jūru, "un jūra atgriezās savā stiprumā", un ūdeņi aplāja ēģiptiešu pulkus, un tie noslīka. [266]

Šo skatu man rādīja, lai aino tu savtīgo verdzības mīlestību un neprātīgos soļus, kādus spers Dienvidi, lai uzturētu šo iekārtojumu, un drausmīgās galējības, līdz kurām viņi ies, pirms padosies, Verdzības sistēma ir novājinājusi un pazemojusi cilvēcīgās būtnes līdz lopu līmenim, un vairākums vergu īpašnieku vergus par tādiem arī uzskata. So vergu kungu sirdsapziņa kļuvusi nejutīga un cieta, tāda pat kā faraonam; un, piespiesti atlaist savus vergus, viņi savus ieskatu nemaina, un, ja vien būs iespējams, viņi vergiem liks izjust savu varmācīgo spēku. Verdzības atcelšana tagad man likās neiespējama. Vienīgi Dievs var izraut vergus no viņu briesmīgo un nežēlīgo apspiedēju rokas. Visā ļaunumā un nežēlībā pret vergiem taisnīgi vainojami arī verdzības sistēmas aizstāvji, vienalga, vai tie Dienvidu vai Ziemeļu cilvēki.

Man tika rādīti Ziemeļi un Dienvidi. Ziemeļi savās domās par Dienvidiem ir piekrāpušies. Viņi ir ļabāk sagatavoti karam nekā likās. Vairākums no viņu vīriem ļoti veikli lieto ieročus, daži no piedzīvojumiem kaujās un citi atkal no sporta treniņiem. Sajā ziņā viņiem ir priekšrocības pār ziemeļiem, bet, vispārīgi ņemot, viņiem trūkst drosmes un izturības spēka, kas ir ziemeļu ļaudīm.

Man rādīja kādu skatu no nelaimīgās kaujas pie /Manassa, Vaš./. Tā bija ļoti šatraucoša un bēdīga aina. Dienvidu armijai visās lietās bija priekšrocības, un viņi bija sagatavojušies briesmīgai cīņai. Ziemeļu armija gāja uz priekšu triumfēdama, nemaz nešaubīdamās par uzvaru. Daudzi bija bezrūpīgi un lielīdamies soļoja uz priekšu, it kā uzvara jau būtu iegūta. Tuvojoties kaujas laukam, daudzi no noguruma un atspirdzinājuma trūkuma bija kļuvuši gandrīz pilnīgi bezspēcīgi. Viņi nebija gaidījuši tik niknu šadursmi. Viņi strauji devās kaujā un cīnījās [267] droši un izmisīgi. Abās pusēs bija kritušie un mirstošie. Ļoti cieta kā Ziemeļi, tā Dienvidi. Dienvidnieki, izjutuši kauju, pēc īsa brīža būtu aizdzīti tālu atpakaļ. Ziemeļnieki traucās uz priekšu, lai gan viņu zaudējumi bija ļoti lieli. Tieši tad nonāca lejup viens eņģelis un pamāja ar savu roku atpakaļ. Tūlīt rindās radās sajukums. Ziemeļniekiem likās, ka viņu vienības atkāpjas, lai gan patiesībā tas tā nebija, un sākās nekārtīga un strauja atkāpšanās. Manī tas radīja izbrīnu.

Tad man paskaidroja, ka Dievs šo tautu tur savā Rokā un nepieļaus uzvaras iegūšanu ātrāk, kā Viņš iepriekš noteicis, kā arī nepielaidīs ziemeļniekiem lielākus zaudējumus par tiem, kādus Viņš Savā gudrībā atradis par derīgiem, lai tos sodītu par viņu grēkiem. Un, ja Ziemeļu armija novājināta un pagurusi šinī laikā būtu dzinusies kaujā vēl tālāk, tad viņus sagaidošā vēl daudz lielākā cīņa un zaudējumi būtu par iemeslu Dienvidu lielai uzvarai. Dievs to negribēja pieļaut un sūtīja eņģeli, lai tas iejauktos. Pēkšņā Ziemeļu vienību atkāpšanās visiem ir neizprotams noslēpums. Viņi nezina, ka to izsaukusi Dieva roka.

Dienvidu armijas zaudējumi bija tik lieli, ka viņu sirds viņiem neatļāva lielīties. Uzskatot nonāvētos, mirstošos un ievainotos, viņi nevarēja gaviļēt. Šie zaudējumi, kas radās tad, kad viņiem visās lietās bija priekšrocība un Ziemeļiem stipri neizdevīgs stāvoklis, lika viņiem apmulst. Viņi zināja, ka, ja

Ziemeļiem būs vienādas izredzes ar viņiem, tad uzvara droši būs Ziemeļu pusē. Viņu vienīgā cerība ir ieņemt grūti pieejamas pozīcijas un tad ar briesmīgiem uzbrukumiem nest postu uz visām pusēm.

Kopš sacelšanās sākuma Dienvidu spēks ir stipri pieaudzis. Ja tanī laikā Ziemeļi būtu rīkojušies aktīvi, tad šī sacelšanās ātri būtu apspiesta. Bet tas, kas sākumā bija mazs, ir audzis skaitā un spēkā, līdz kļuvis ļoti spēcīgs. [268] Citas tautas neatlaidīgi novēro šo tautu, bet, kādēļ tās to dara, man netika darīts zināms. Tās veic lielus sagatavošanās darbus kādam notikumam. Starp mūsu tautas vīriem valda vislielākais samulsums un satraukums. Verdzības atbalstītāji un nodevēji ir pašā viņu centrā; un, lai gan viņi atklāti nostājas par labu savienībai, daži no viņu pieņemtajiem lēmumiem nāk Dienvidiem pat par labu.

Man rādīja zemes iedzīvotājus lielā apjukuma stāvoklī. Karš, asins izliešanas, lieli zaudējumi, trūkums, bads un sērgas valdīja virs zemes. Kad šīs lietas visapkārt apņēma Dieva ļaudis, tad viņi sāka spiesties kopā un savas mazās grūtības noņika pie malas. Sevis cienīšana vairs ilgāk pār viņiem nevaldīja; tās vietu ieņēma dziļa pazemība. Ciešanas, apjukums un trūkums lika prātam atkal ieņemt savu troni, un nesavaldīgais, neprātīgais cilvēks kļuva saprātīgs un darbojās apdomīgi un gudri. Tad mana uzmanība tika no šīs ainas atrauta. Likās, ka ir iestājies īsts miera laiks. Vēl reizi man tika parādīti zemes iedzīvotāji; un atkal visas lietas bija pilnīgā sajukumā. Visur plosījās cīņa varas dēļ, kari un asins izliešanas ar badu un sērgām. Sinī karā un sajukumā tika iesaistītas vēl citas tautas. Karš bija par iemeslu badam. Trūkums un asins izliešanas izsauca sērgas. Un tad cilvēku sirdis bailēs pagura, "raugoties uz lietām, kas nāks pār zemi."

Bīstami laiki

Drīz neticīgo pasaulei būs jādomā vēl par kaut ko citu, ne tikai par drēbēm un savu ārieni, un, kad bēdas un apjukums viņu prātu no šīm lietām atraus, tad viņiem nebūs nekā, kurp griezties. Viņi nav cerības cietumnieki un tādēļ negriežas pie Stiprās Pils. Viņu sirdis pagurs [269] neapmierinātībā un bailēs. Viņi Dievu nav darījuši par savu patvērumu, un Viņš nebūs viņu iepriecinātājs, bet smiesies par viņu postu un bailēm. Dieva Vārda patiesības viņi ir nīcinājuši un kājām minuši. Viņi ir lutinājuši sevi ar izšķērdīgiem un ekstravagantiem tērpiem un pavadījuši savu dzīvi jautrībā un bezbēdībā. Viņi ir sējuši vēju un jāpļauj būs auka. Lielo bēdu un tautu sajukuma laikā daudzi, kas nebūs pilnīgi atdevušies pasaules samaitājošam iespaidam un kalpošanai sātanam, pazemosies Dieva priekšā un griezīsies pie Viņa ar visu savu sirdi un atradīs pieņemšanu un piedošanu.

Tiks pārmeklēti un pārbaudīti tie ļaudis Sabata turētāju vidū, kas nebūs bijuši labprātīgi pienest upurus, bet kas būs ļāvušies pasaules iespaidam. Pēdējo dienu briesmas ir pār mums, un jauniešu priekšā ir tādi pārbaudījumi, kādus viņi nav varējuši iedomāties. Jauniešiem būs jānonāk vismokošākajā apjukumā. Tiks pārbaudīts viņu ticības īstums. Jaunie cilvēki apliecina, ka gaida Cilvēka Dēla nākšanu, tomēr daži no viņiem ir bijuši nožēlojami piemēri neticīgajiem. Viņi labprātīgi nav atsacījušies no pasaules, bet ir savienojušies ar to, ir piedalījušies izbraukumos zaļumos un citās izpriecu sanāksmēs, sev glāimodami, ka ļaujas nevainīgai jautrībai. Tomēr man rādīja, ka tieši tādā veidā viņi šķiras no Dieva un kļūst par pasaules bērniem. Izpriecu meklētājus Dievs neatzīs par Saviem sekotājiem. Viņš mums nav devis tādu piemēru. Tikai tie, kas aizliedz paši sevi, kas dzīvo atturības, pazemības un svētuma dzīvi, ir īstie Jēzus sekotāji; un tādi nevar saistīties un priecāties vieglprātīgajās un tukšajās pasaules mīlētāju sarunās.

Sirdi plosošas sāpju dienas ir mūsu priekšā. Man rādīja, ka jānes asas liecības un ka tie, kas nāks, lai palīdzētu Kungam, saņems savas svētības. Bet Sabata turētājiem ir darāms svarīgs darbs. [270] Man rādīja, ka stīpas apgērbā ir negantība un ka Sabata turētāju iespaidam vajadzētu vērsties pret šo smieklīgo modi (iespaidam vajadzētu nosodīt), kas bijusi par aizsegu nekrietnībai un kas cēlusies no bēdīgi slavenās mājas Parīzē. Man rādīja atsevišķas personas, kas nīcinās pamācības, pat ja tās nāktu no Debesīm; viņi izgudros dažādas atvainošanās, lai izvairītos no visnosodošākajām (visasākajām, visskaidrākajām) liecībām, un par spīti visai dotajai gaismai viņi valkā apstīpotus svārkus, jo tā ir mode, un riskēs ar sekām.

Man norādīja uz pravietojumu Jesajas 3. nodaļā kā attiecošos uz šīm pēdējām dienām; pārmetumi ir izteikti Ciānas meitai, kura domājusi tikai par savu ārējo izskatu. Lasi 25. pantu: "Tavi vīri kritīs caur zobenu un tavs spēks karā." Man rādīja, ka šī Rakstu vieta noteikti piepildīsies. Tiks pārbaudīti jaunekļi un jaunavas, kas sevi apliecina par kristiešiem, bet kuriem tomēr nav kristiešu piedzīvojumu, kuri nav nesuši nekādas nastas, nav izjutuši nekādu personīgu atbildību. Viņi tiks pazemoti pīšļos un ilgosies pēc piedzīvojumiem Dieva lietās, kurus viņi ir nokavējuši iegūt.

"Karš paceļ savu ķiveri līdz pierai;
Ak Dievs, jel sargi Savus ļaudis tagad."

Organizācija

1861. gada 3. augustā man rādīja, ka daži baidās, ka mūsu draudze kļūs par Bābeli, ja viņiem būtu jāorganizējas; tomēr tie, kas ir Ņujorkas centrā, ir bijusi īsta Bābele, sajukums. Un tagad, ja draudzes nebūs tā organizētas, ka spēj nodibināt un uzturēt kārtību, tad tām nav nekādu cerību nākotnē; tām sadalītām ir jāizklīst. Neapdomātas mācības ir barojušas vienības pretiniekus. Ir kopts citus uzmanošs un apsūdzošs gars, bet ne iztaisošs. Ja Dieva sludinātāji vienoti ieņems savu nostāju un to noteikti aizstāvēs, tad viņiem būs vienojošs iespaids [271] Dieva ganāmā pulkā. Tad šķirošās barjeras salūztu gabalos. Sirdis salietos kopā līdzīgi ūdens lāsēm. Tad Sabata turētāju rindās būtu spēks un stiprums, kas tālu pārspētu visu to, kam mēs tagad esam par lieciniekiem.

Dieva kalpu sirdis kļūst smagas, kad viņiem, ceļojot no draudzes uz draudzi, ir jāstopas ar pretestības pilnu iespaidu no citu kalpojošo brāļu puses. Ir atrodami tādi, kas ir gatavi nostāties preti katram Dieva ļaužu uz priekšu spertajam solim. To sirdis, kuri ir uzdrošinājušies kaut ko uzsākt, ir apbēdinātas un nomocītas, trūkstot vienotai darbībai no viņu līdzstrādnieku puses. Mēs dzīvojam svinīgā laikā. Sātans un ļaunie eņģeļi strādā ar lielu spēku un viņu pusē ir pasaule, kas viņiem palīdz. Un tie, kas apliecina sevi par Sabata turētājiem, kas apgalvo, ka tic svinīgajai un svarīgajai patiesībai, pievieno savus spēkus kopējam tumsības varu iespaidam, lai izjauktu un noārdītu to, ko Dievs ir nodomājis uzcelt. Viņu iespaids tiek pierakstīts, pielīdzinot to cilvēku iespaidam, kuri kavē reformas ieviešanu Dieva ļaužu starpā.

Organizācijas jautājuma apspriešana atklājusi lielu morālās drosmes trūkumu tagadējās patiesības sludinātājos. Daži, kas ir pārliecināti, ka organizācija ir nepareiza lieta, tomēr nav droši piecēlušies un nav to aizstāvējuši. Viņi tikai likuši dažiem saprast, ka to atbalsta. Vai tas ir viss, ko Dievs no viņiem prasa? Nē. Viņam nepatīk viņu glēvā klusēšana un bezdarbība. Viņi ir baidījušies nosodījuma un pretestības. Viņi ir vispārīgi vērojuši brāļus, lai redzētu, kā sit viņu pulss, pirms viņi vīrišķi nostājas par to, ko tic esam pareizi. Ļaudis gaida uz savu iemīļoto sludinātāju balsi, un, tā kā viņi no sludinātāju puses nedzird nekādu atbildi par labu šai lietai, tad viņi nolemj, ka organizācija nav vajadzīga.

Tādā veidā dažu sludinātāju iespaids ir bijis pret organizāciju, lai gan viņi saka, ka to atbalsta. Viņi [272] baidās zaudēt savu ietekmi. Bet kādam ir jāiziet un jāuzņemas atbildība un jāriskē ar savu iespaidu; un, kad to tāpēc kritizē un nosoda, tad pieļauj, lai viņš to cieš. Viņa darbības biedri, kuriem vajadzētu stāvēt viņam blakus un uzņemties savu daļu no grūtībām, tikai noskatās uz viņu, lai redzētu, kādas būs viņa sekmes, izcīnot kauju vienam pašam. Bet Dievs redz viņa bēdas, viņa ciešanas, viņa asaras, viņa mazdūšību un izmisumu tad, kad gars ir nospiests līdz pēdējai iespējai; un, kad viņš ir tuvu pie grimšanas, tad Dievs viņu paceļ un rāda viņam, kur nogurušajam atdusa un atalgojums, kas paredzēts uzticīgajiem; un atkal viņš liek savus plecus zem smagās nastas. Es redzēju, ka visi pēc saviem darbiem tiks atalgoti. Tie, kas izvairās no atbildībām, beidzot sastapsies ar zaudējumu. Kad cīņa ir grūta, tad ir laiks sludinātājiem stāvēt kopā.

Pienākums pret trūcīgajiem

Bieži jautā par mūsu pienākumu pret trūcīgajiem, kuri pieņem trešā eņģeļa vēsti; un mēs paši jau sen esam daudz domājuši, kā lai gudri rīkojas tādos gadījumos, kad nabadzīgās ģimenes pieņem Sabatu. Atrodoties Rūzveltā, N.Y., 1861. gada 3. augustā man rādīja dažas lietas attiecībā uz trūcīgajiem.

Dievs neprasa no mūsu brāļiem, lai viņi uzņemtos aizgādību par katru trūcīgu ģimeni, kura pieņem šo vēsti. Ja viņi to darītu, tad sludinātājiem būtu jāpārtrauc iziet jaunus laukos, jo fondi būtu iztukšoti. Daudzi ir nabadzīgi tāpēc, ka viņi nav uzticīgi un taupīgi; viņi neprot pareizi izlietot līdzekļus. Ja viņiem palīdzētu, tad tas viņiem nāktu tikai par sliktu. Daži vienmēr būs trūcīgi. Ja viņiem būtu vislabākās priekšrocības, tad tomēr viņiem nebūtu palīdzēts. Viņi neprot labi aprēķināt un iztērētu visus līdzekļus, kurus viņi tikai varētu iegūt, vai nu to būtu daudz vai maz. Daudzi nekā nezina par [273] sevis aizliegšanu un ekonomisku rīcību, lai izsargātos no parādiem un lai viņiem būtu mazs krājumiņš sevišķas vajadzības brīdim. Ja draudze palīdzētu šādām personām un neatstātu tās, lai viņas rēķinās pašas ar saviem līdzekļiem, tad tas beidzot šos cilvēkus sabojātu; jo viņi tad raudzītos uz draudzi, gaidot palīdzību no tās, sevi neaizlieddami un netaupdami līdzekļus tad, kad viņi ir labi apgādāti. Un, ja viņi tad katrā laikā nesaņem palīdzību, tad sātans viņus kārdina, un viņi kļūst skaudīgi un ļoti rūpējas, ka tik brāļi izpilda visus savus pienākumus pret viņiem. Bet vaina ir pie viņiem pašiem. Viņi ir piekrāpušies. Viņi nav Kunga nabagi.

Norādījumi, kas doti Kunga Vārdā par palīdzēšanu trūcīgiem, neskar šādus gadījumus, bet attiecas uz nelaimes gadījumos cietušajiem un apbēdinātiem slīmajiem. Dievs Savā aizgādībā atsevišķiem

cilvēkiem pieļauj ciešanas, lai pārmeklētu un pārbaudītu citus. Atraitnes un slimie ir draudzē, lai būtu tai par svētību. Tas ir viens no veidiem, kādu Dievs izvēlēties, lai attīstītu pareizu (godīgu) raksturu tiem, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, un lai audzinātu tās dārgās rakstura īpašības, kādas atklāja mūsu līdzcietīgais Pestītājs.

Daudzi, kas ir tik trūcīgi, ka tikko spēj iztikt vieni paši, tomēr atļaujas precēties un dibināt ģimeni, zinādami, ka viņiem nav nekā, ar ko to uzturēt. Un stāvokli rada vēl ļaunāku vadības trūkums ģimenē. Visu ģimenes vadību raksturo nenoteiktība un nolaidība. Viņiem ir pārāk maz pašsavaldīšanās, un viņi ir ātri (kaislīgi), nepacietīgi un neapmierināti. Kad tādi cilvēki pieņem vēsti, tad viņi domā, ka viņiem ir tiesības saņemt palīdzību no saviem bagātākajiem brāļiem, un, kad tas, ko viņi gaida, nepiepildās, tad viņi žēlojas par draudzi un apvaino to, ka tā nedzīvo saskaņā ar savu ticību. Kam šinī gadījumā vajadzētu ciest? Vai Dieva lietai vajadzētu tikt novājinātai un līdzekļiem izšķiestiem uz visām pusēm, rūpējoties par šādām lielām un nabadzīgām ģimenēm? Nē. Jācieš ir šo ģimeņu vecākiem pašiem. Pieņēmuši Sabatu, viņi parasti vairs negrib paciest kādu lielāku trūkumu, ko agrāk gan viņi darīja. [274]

Starp dažiem trūcīgajiem valda zināms ļaunums, kas neuzvarēts noteikti sagādās viņiem bojāeju. Viņi patiesību ir pieņēmuši ar saviem rupjajiem, neaptēstajiem un neizsmalcinātajiem ieradumiem, un ir vajadzīgs laiks, lai viņi ieraudzītu un atzītu savu rupjumu un ka tas nav saskaņā ar Kristus raksturu. Tos, kas kārtīgāki un izsmalcinātāki, viņi uzskata par lepniem; un var dzirdēt viņus sakām: "Patiesībai mūs visus ir jānoved lejup uz viena līmeņa." Bet ir pilnīgi nepareizi domāt, ka patiesība tās pieņemēju vada lejup. Tā pacel, izsmalcina garšu, svēto spriedumu un, ja dzīvo saskaņā ar to, tad darbojas, pastāvīgi sagatavodama cilvēku svēto eņģeļu sabiedrībai Dieva pilsētā. Patiesības mērķis ir pacelt mūs visus augstāk uz viena līmeņa.

Kas ir turīgāki, tiem satiksmē ar nabadzīgākajiem brāļiem vajadzētu izturēties cēli un augstsirdīgi; vajadzētu sniegt tiem labu padomu un tad ļaut pašiem izcīnīt dzīves cīņu. Tomēr man rādīja, ka uz draudzi gulstas vissvinīgākais pienākums sevišķi rūpēties par atstātām nabadzīgām atraitnēm, bāriņiem un slimiem (invalidiem).

Piemēra spēks

Pāvila vēstulē Titam 2. nod. 13,14 pantos mēs lasām: "Gaidīdami mūžīgo cerības labumu un Lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības atspīdēšanu, Tas pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzīvos uz labiem darbiem." So lielo darbu padarīs vienīgi pie tiem, kuri vēlas tikt šķīstīti, vēlas būt sevišķi ļaudis un kas ir centīgi labos darbos. Cik daudzi izvairās no šī šķīstīšanas procesa! Viņi negrib dzīvot saskaņā ar patiesību, negrib pasaules acīs parādīties kā īpaši ļaudis. Tieši jaukšanās ar pasauli iznīcina mūsu garīgumu, skaidrību [275] un dedzību. Sātans pastāvīgi pielieto savu spēku, lai notrulinātu Dieva ļaužu taisnības izjūtu, lai viņu sirdsapziņa nesajustu ļaunumu un lai pazustu atšķirības zīmes starp viņiem un pasauli. Vēstulēs man bieži ir jautāts attiecībā uz ģērbšanos, un daži nav pareizi izpratuši to, ko es esmu rakstījis. Tieši tā cilvēku šķira, kurus man rādīja kā pasaules modes atdarinātājus, ir bijusi ļoti kūtra un kā pēdējā ļāvusies ietekmēties un reformēties. Citi, kuriem ģērbšanās jautājumā trūkst gaumes un kas nav kārtīgi, ir izmantojuši to, ko es esmu rakstījis, un devusies pretējā galējībā; domādami, ka paši ir brīvi no lepnuma, viņi tos, kas ģērbjas glīti un kārtīgi, ir uzskatījuši par augstprātīgiem. Dīvainības un bezrūpību daži ir uzskatījuši kā kādu sevišķu tikumu. Šāda rīcība iznīcina šo cilvēku iespaidu uz neticīgajiem. Viņi modina pretīgumu cilvēkos, kuriem būtu varējuši palīdzēt.

Parādīšanas, norādot lepnumu un pasaules modes atdarināšanu, tai pašā laikā ir rājušas arī tos, kas savā apģērbā ir bijuši bezrūpīgi un nav ievērojuši tīrību. Sevišķi man rādīja, ka tiem, kuri apliecina tagadējo patiesību, vajadzētu pievērst īpašu uzmanību, lai Sabatā parādītos Dieva priekšā tādā veidā, kas rādītu, ka mēs cienām Radītāju, Kas šo dienu ir sevišķi svētījis un pagodinājis. Visiem, kuri kaut cik ciena Sabatu, vajadzētu būt pašiem tīriem, kā arī glītiem un kārtīgiem apģērbā; jo viņiem jāparādās greisirdīga (stipra un dūsmīga) Dieva priekšā, Kuru apvaino netīrība un nekārtība un Kas atzīmē katru necienības pazīmi. Daži ir uzskatījuši, ka ir nepareizi uz galvas likt kaut ko citu kā tikai saules cepuri. Viņi noiet lielās galējībās. Nevar saukt par lepnumu glītas, vienkāršas salmu vai zīda cepures nēsāšanu. Ja mēs savu ticību parādām dzīvē, tad tā mūs vadīs uz tādu vienkāršību apģērbā un centību labos darbos, ka citi ievēros, ka esam sevišķi ļaudis. Bet, ja mēs pazaudējam kārtības un glītuma izjūtu ietērpā, tad mēs īstenībā patiesību [276] neīstenojam; jo patiesība nekad nepazemo, bet paaugstina. Neticīgie raugās uz Sabata turētājiem kā uz zemāk stāvošiem, un, ja viņi ir nevēriģi savās drēbēs un rupji un piedauzīgi izturēšanās veidā, tad atstātais iespaids neticīgajos nostiprina pārlicību par šī secinājuma pareizību.

Kas pēdējo dienu briesmu vidū apliecina, ka ir kristieši, tomēr neatdarina pazemīgo, Sevi aizliedzošo Paraugu, tie nostājas ienaidnieka rindās. Tas viņus uzlūko par saviem pavalstniekiem, un tie viņam kalpo tikpat svarīgiem mērķiem kā kurš katrs no viņa pavalstniekiem; jo viņiem ir vārds, ka tie dzīvo, bet viņi ir miruši. Citi viņus ņem sev par piemēru un, tiem sekodami, pazaudē Debesis, turpretī, ja viņi sevi nebūtu apliecinājuši par kristiešiem, šis viņu iespaids būtu izpalicis. Sie nesvētījušies ticības apliecinātāji neapzinās sava iespaida lielo nozīmi. Tiem, kas gribētu būt Dieva īpaši ļaudis, viņi cīņu padara vēl daudz grūtāku. Pāvils Titam 2. nod. 15. pantā norāda uz ļaudīm, kas gaida uz Kristus parādīšanos: "To runā un pamāci, un pārmāci, stipri pavēlēdams; neviens lai tevi nenicina." Nesot liecību pret lepnumu un sekošanu pasaules modei, mēs esam sastapušies ar aizbildināšanos un sevis attaisnošanu. Daži atsaucas uz citu piemēru. Tāda un tāda māsa nēsā sastīpotus svārkus; ja nav pareizi man tos valkāt, tad tas nav pareizi arī viņai. Bērni balstās uz citu bērnu piemēru, kuru vecāki ir Sabata turētāji. Brālis A ir draudzes diakons. Viņa bērni nēsā stīpotus svārkus, un kāpēc tad man tos valkāt ir sliktāk nekā viņiem? Kas ar savu piemēru nesvētījušamies ticības apliecinātājiem dod iespēju aizbildināties pret tiem, kas grib būt sevišķa tauta, tie liek piedauzīšanās akmeni vājāko ceļā; viņiem par savu piemēru būs jāatbild Dieva priekšā. Man bieži ir jautāts: "Ko jūs domājat par sastīpotiem svārkkiem?" Es atbildu, ka esmu sniegusi to gaismu, kas man ir dota. Man rādīja, ka stīpu svārki apkauno un ka mums nevajadzētu parādīt ne mazāko labvēlību modei, kura noiet līdz tādām smieklīgumam.

Es bieži esmu pārsteigta, dzirdot, ka "māsa [277] Vaita sakot, ka nedaudz stīpotus svārkus nēsāt neesot slikti". Neviens un nekad nav mani dzirdējis tā sakām. Pēc visa tā, ko es esmu redzējusi par stīpotiem svārkkiem, nekas nevar mani piespiest dot kādam vai vismazāko iedrošinājumu to valkāšanai. Smagie nošuvumi un stīpas ir vienādi nevajadzīgi. Tas, Kurš mūs veidojis, nekad nav domājis, lai mēs sevi izkropļotu ar stīpām vai kaut ko tamlīdzīgu. Bet Dieva ļaudis tik ilgi atradušies pasaules izdomājumu un modes vadībā, ka nevēlas kļūt no tās neatkarīgi. Pētot Rakstus, mani satrauc Dieva Israēla stāvoklis šinīs pēdējās dienās. Viņi ir pamudināti bēgt no elkdievības. Es baidos, ka viņi ir aizmiguši un tā piemērojušies pasaulei, ka grūti izšķirt, kurš no viņiem kalpo Dievam un kurš Viņam nekalpo. Attālums starp Kristu un Viņa ļaudīm ir palielinājies, bet starp viņiem un pasauli samazinājies. Kristus apliecinošo ļaužu atšķirības zīmes no pasaules ir gandrīz izzudušas. Līdzīgi senajam Israēlam viņi seko apkārtējo tautu negantībām. Vadoties no tā, kas man ir rādīts, stīpas svārkos ir riebīgs ieradums. Tās ir piedauzīgas, un Dieva ļaudis pielaiž kļūdu, kaut vismazākā mērā sekojot šai modei vai to atbalstot. Kas apliecina, ka ir Dieva izredzēti, sevišķi ļaudis, tiem vajadzētu atnest stīpu svārkus un visai viņu nostājai vajadzētu būt dzīvam pārmetumam tiem, kas tos nēsā. Varbūt kāds aizbildināsies ar ērtībām. Es daudz esmu ceļojusi un esmu redzējusi, cik daudz neērtību ir stīpu svārku valkātājām. Kas aizbildinās, norādot uz savu veselību, nēsā tos ziemā, kad tie ir vairāk kaitīgi par bieži nošūtajiem (stepētajiem). Braucot ielu dzelzceļu vagonos vai pasta ratos, man bieži ir bijis jāizsaucas: "Ak kautrība, kur ir tavs kauns!" Es esmu redzējusi lielus ļaužu pūļus spiežamies ielu dzelzceļu vagonos un lai dotu ceļu garām paiesšanai, tad stīpotos svārkus paceļ pavisam nepieklājīgā veidā. Un tie, kas valkāja stīpotos svārkus, atsedzās desmitkārt vairāk par tiem, kas nevalkāja. [278] Vai nebūtu pareizi tos, kas sevi nekautrīgi parāda, apsaukt, bet notiek tā, ka pieklājību un kautrību upurē modes dievam. Kaut Dievs atbrīvotu Savus ļaudis no šī smagā grēka! Dievs nežēlos tos, kas grib būt modes vergi. Bet, pieņemot, ka stīpu valkāšana sniedz nedaudz ērtību, vai tad tas attaisno to nēsāšanu? Ja mode mainīsies, tad arī ērtības vairs nepieminēs. Katra Dieva bērna pienākums ir jautāt: "Ar ko es atšķiros no pasaules?" Labāk pacietīsim mazas neērtības un būsim par sevi droši. Kādu krustu gan nes Dieva ļaudis? Viņi jaucas ar pasauli, ir pasaules gara līdzdalībnieki, gērbjas, runā un darbojas līdzīgi pasaulei.

Lasi 1. Tim. 2:9,10 "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi gērbjas, ne ar sapītām bizēm, ne ar zeltu, ne ar pērlēm, ne ar dārgām drēbēm, bet ar labiem darbiem, kā tas dievbijīgām sievietēm pieklājas." Arī 1. Pēt. 3:3-5 "Jūsu jaukums lai nav no ārienes, matu pīšanā, zelta aplikšanā vai drēbju apvilksnā; bet apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā – tas ir dārgs priekš Dieva. Jo tāpat arī citkārt svētās sievas izgreznojās, kas cerēja uz Dievu un bija paklausīgas saviem vīriem."

Piemēra spēks ir liels. Māsa A. atļaujas nēsāt nelielas stīpas savos svārkos. Māsa B. saka: nēsāt stīpas svārkos man nav ļaunāk nekā māsa A., un viņa tos valkā vēl mazliet plašākus. Māsa C. atdarina māsu A. un B. piemēru un nēsā stīpu svārkus vēl mazliet lielākus nekā māsa A. un B., bet visas apgalvo, ka viņu stīpas irniecīgas.

Vecākiem, kuri vēlas saviem bērniem rādīt ļaunumu, kādu nes sekošana pasaules modei, ir jāizcīna grūtas cīņas. Bērni saka: "Kāpēc, māt, māsa A., B. un C. nēsā stīpas savos svārkos? Ja tas ir ļauni man, tad tāpat tas ir arī [279] viņām." Ko lai vecāki atbild? Viņiem jārunā saviem bērniem pareizs piemērs, kaut arī to piemērs, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, liktu bērniem domāt, ka viņu vecāki ir pārāk piesardzīgi un stingri savos ierobežojumos, bet Dievs svētīs šo apzinīgo vecāku pūles.

Ja vecāki nepieņemts noteiktu un stingru nostāju, tad viņu bērni tiks aizrauti lejup līdz ar straumi; jo sātans un viņa ļaunie eņģeļi strādā pie bērnu prāta, un nesvētījušos ticības apliecinātāju piemērs cīņu par uzvaru padara vēl daudz grūtāku. Tomēr ticībā Dievam un ar nopietnām lūgšanām ticīgiem vecākiem ir jāiet neatlaidīgi uz priekšu pa nepateicīgo pienākuma teku. Krusta ceļš ir uz priekšu un augšup ejošs. Un, dodoties pa to uz priekšu, meklējot to, kas ir augšā, mums arvien tālāk un tālāk ir jāatstāj viss, kas pieder šai zemei. Kamēr pasaule un miesīgie ticības apliecinātāji steidzas lejup pretī nāvei, tikmēr tiem, kas kāpj kalnā, būs arvien vairāk jāpiespiežas, vai arī viņi tiks norauti līdz ar citiem lejup.

Pasaules bērnus sauc par tumsības bērniem. Šis pasaules dievs viņus apstulbojis, un tos vada tumsības lielkunga gars. Viņi nespēj priecāties par Debesu lietām. Gaismas bērni visas savas intereses un jūtas saista ar lietām, kas ir augšā. Šis pasaules lietas viņi atstāj aiz debesu lietām. Viņi izpilda pavēli: "Izejiet no viņu vidus un atšķirieties." Te ir apsolījums ar nosacījumu: "Tad Es jūs gribu pieņemt." No paša sākuma jau Kristus Savus ļaudis ir izredzējis no pasaules un prasījis, lai viņi būtu atšķirti, lai viņiem nebūtu nekāda biedrība ar neauglīgiem tumsības darbiem. Ja viņi mīl Dievu un tur Viņa baušļus, tad viņi būs tālu no sadraudzības ar pasauli un tās izpriecu mīlestības. Kristum un Belialam nav nekā kopēja.

Pravietis Ezra un citi uzticīgi jūdu draudzes kalpi iztrūkās (bija pārsteigti), kad virsnieki nāca pie viņiem teikdami: "Izraēla ļaudis un priesteri, un levīti nav [280] atšķīrušies no tās zemes ļaudīm, darīdami pēc viņu negantībām." "Un pēc visa tā, kas mums uznācis mūsu ļauno darbu un mūsu lielās vainas dēļ. Tu, mūsu Dievs, mūs esi vairāk saudzējis, nekā mūsu noziegumi (pelnījuši), un mums esi atlicinājis vienu atlikumu, kāds šis ir. Vai tad nu mums atkal bija jānogriežas lauzt Tavus baušļus un iedoties rados ar šādas negantības ļaudīm? Vai Tu pret mums neapskaitīsies, līdz kamēr izdeldēsi, ka nebūs nedz atlikuma, nedz izglābta? Ak Kungs, Izraēla Dievs, Tu esi taisns, jo mēs esam atlikuši viens izglābts pulciņš, it kā tas šodien ir; redzi mēs esam priekš Tava vaiga savā noziegumā, jo tāpēc neviens nevar Tavā priekšā pastāvēt." (Ezras 9: 1:13-15)

2. Laiku 36:14-16 "Tāpat arī visi priesteru virsnieki un ļaudis vairoja savus grēkus pēc visām pagānu negantībām un sagānīja Kunga namu, ko Viņš Jeruzalemē bija svētījis. Un Kungs, viņu tēvu Dievs, tikuši pie viņiem sūtīja Savus vēstnešus vienā sūtīšanā. Jo Viņš žēloja Savus ļaudis un Savu mājas vietu. Bet viņi apmēdīja Dieva vēstnešus un nicināja viņu vārdus, un apsmēja Viņa praviešus, tiekams Kunga bardzība pret Viņa ļaudīm tik augstu cēlās, ka dziedināšanas vairs nebija."

3. Mozus 18:26,27 "Turiet Manus likumus un Manu tiesu un nekā nedariet no visām šīm negantībām, ne iedzīvotājs, ne svešinieks, kas mīt jūsu starpā; jo šis zemes ļaudis, kas priekš jums bija, visas šīs negantības darījuši, un zeme ir apgānīta."

5. Mozus 32:16-22 "Tie Viņu izaicināja ar svešiem dieviem, caur negantībām tie Viņu apkāitināja. Viņi upurēja (jodiem) velniem, ne Dievam, dieviem, ko viņi nepazīna, jauniem, kas nesen cēlušies, ko jūsu tēvi nav bijuši. Akmens kalnu, kas tevi dzemdinājis, tu atstāji un aizmirsi Dievu, Kas tevi radījis. Kad Kungs to redzēja, tad Viņš atmeta īgnumā Savus dēlus un Savas meitas. [281] un sacīja: Es paslēpšu Savu vaigu no viņiem. Es redzēšu, kā viņiem pēc klāsies, jo viņi ir netikla tauta, bērni bez ticības. Viņi mani kaitināja (izaicināja) ar to, kas nav dievs, viņi Mani kaitināja ar savām nelietībām; tad Es viņus tirināšu caur netautu, caur ģeķīgu tautu Es viņus kaitināšu. Jo uguns ir iedegusies no Manām dūsmām un degs līdz visdziļākajai ellei un aprīs zemi ar tās augļiem un iededzinās kalnu pamatus."

Mēs šeit lasām brīdinājumus, ko Dievs deva senajam Israēlam. Tas nebija Viņa labais prāts (Viņa prieks), ka viņiem tik ilgi vajadzēja ceļot mežonīgajā tuksnesī; Viņš viņus nekavējoties būtu ievēdis apsolītajā zemē, ja viņi būtu pakļāvušies Viņam un mīlestībā ļāvušies Viņa vadībai; bet tāpēc, ka tie Viņu tik bieži apbēdināja tuksnesī, Viņš arī zvērēja Savās dūsmās, ka viņi neieies Viņa dusēšanā, izņemot divus, kuri pilnīgi Viņam paklausīja. Dievs prasa, lai Viņa ļaudis uzticētos vienīgi Viņam. Viņš nevēlas, ka viņi pieņem palīdzību no tiem, kas Viņam nekalpo.

Lūdzu lasi Ezras 4:1-5: "Kad nu Jūdas un Benjamina pretinieki dzirdēja, ka no cietuma pārnākušie atkal ceļ namu Kungam, Izraēla Dievam, tad viņi nāca pie Zerubābela un pie cilts tēviem un uz viņiem sacīja: mēs celsim līdz ar jums. Jo mēs meklējam jūsu Dievu tāpat kā jūs un Viņam esam upurējuši no tā laika, kad Asur-Adons, Asura ķēniņš, mūs atvedis uz šejieni. Bet Zerubābels un Jozua, un atlikušie ciltstēvi uz viņiem sacīja: jums nenākas ar mums celt namu mūsu Dievam, kā mums Kīrs persiešu ķēniņš pavēlējis. Tad tās zemes ļaudis nogurdināja jūdu ļaužu rokas un atbiedēja viņus no celšanas, un pirka pret viņiem padomniekus iznīcināt viņu nodomu." [282]

Ezras 8:21-23 "Tad es tur izsaucu gavēni pie Akevas upes, lai pazemotos priekš sava Dieva vaiga un

no Viņa meklētu labu ceļu sev un saviem bērniem, un visām savām mantām. Jo man bija kauns no ķēniņa lūgties karaspēku un jātniekus, kas mums palīdzētu ceļā pret ienaidniekiem. Jo mēs uz ķēniņu bijām runājuši sacīdami: mūsu Dieva roka ir pār visiem, kas Viņu meklē, tiem par labu, bet Viņa spēks un bardzība pret visiem, kas no Viņa atkāpjas. Tā mēs gavējām un lūdzām savu Dievu, un Viņš mūs paklausīja.”

Pravietis un šie tēvi neuzlūkoja zemes ļaudis kā patiesā Dieva pielūdzējus, lai gan viņi apliecināja draudzību un vēlēšanos palīdzēt, tad viņi tomēr neuzdrošinājās apvienoties ar tiem lietā, kas attiecas uz kalpošanu Dievam. Iedami uz Jeruzalemi, lai uzceltu Dieva templi un atjaunotu kalpošanu Viņam, viņi negribēja lūgt palīdzību no ķēniņa, lai tos atbalstītu ceļā, bet gavējot un lūdzot meklēja palīdzību no Kunga. Viņi ticēja, ka Dievs aizsargās Savus kalpus un dāvās sekmes viņu pūlēm kalpot Viņam. Liekot pamatus kalpošanai visu lietu Radītājam, nav vajadzīga Viņa ienaidnieku palīdzība. Viņš neprasa upurus no ļauniem cilvēkiem, ne arī pieņem ziedojumus no tiem, kuriem ir citi dievi Kunga priekšā.

Bieži mēs dzirdam piezīmi: “Jūs esat pārāk noslēgušies.” Kā tauta mēs gribam pienest katru upuri, lai glābtu dvēseles un lai tās vadītu uz patiesību. Bet apvienoties ar viņiem to lietu mīlestībā, kuras viņi mīl, un sadraudzēties ar pasauli mēs nedrīkstam, jo tad mums būtu jānostājas ienaidā ar Dievu.

Lasot sekojošās rakstu vietas, mēs redzēsim, kā Dievs ir raudzījies uz seno Izraēlu: Dz. 135:4 “Jo Kungs Jēkabu Sev izredzējis, Izraēlu par Savu īpašumu.”

5. Mozus 14:2 “Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, un Kungs tevi ir izredzējis, ka tu Viņam esi īpaša tauta iz visām tautām, kas virs zemes.”

5. Mozus 7:6.7 “Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam [283] Dievam, un Kungs tevi ir izredzējis, ka tu Viņam piederi iz visām tautām, kas virs zemes. Kungam nav tāpēc labs prāts pie jums bijis, Viņš arī jūs nav tāpēc izredzējis, ka jūsu pulks būtu bijis lielāks par visām tautām, jo jūs bijāt tā vismazākā no visām tautām.”

2. Mozus 33:16 “Jo pie kā varētu manīt, ka es un Tavi ļaudis žēlastību esam atraduši Tavās acīs, kā vien pie tā, ka Tu mums ej līdzī? Tā mēs tapsim brīnišķa (sevišķa – pēc angļu tulk.) tauta, es un Tavi ļaudis, priekš visām tautām, kas virs zemes.”

Cik bieži senais Israēls sacēlās un cik bieži viņus piemeklēja sodības, kur tūkstošiem bija krituši, tāpēc ka viņi negribēja ievērot Dieva baušļus, Kurš viņus bija izredzējis. Dieva Israēls šinīs pēdējās dienās pastāvīgi atrodas briesmās sajaukties ar pasauli un pazaudēt visas Dieva izredzēto ļaužu pazīmes. Lasi vēl Titam 2:13–15 Mēs esam nonākuši pie pēdējām dienām, kad Dievs šķīsta sev īpašus ļaudis. Vai lai mēs Viņu kaitinām tāpat kā senais Israēls? Vai lai izsaucam Viņa dusmas pār sevi, atšķīroties no Viņa un sajaucoties un darot pēc apkārtējo tautu negantībām?

Kungs ir nošķīris ļaudis, kas ir dievbijīgi; šī svētošanās Dievam un atšķiršanās no pasaules ir skaidri un noteikti pavēlēta (piekodināta) kā Vecajā, tā arī Jaunajā Derībā. Starp pasaules lietām un tām, ko Viņš ir izredzējis no pasaules un svētojis Sev, Kungs pats ir licis šķīrēju sienu. Dieva ļaužu aicinājums un viņu raksturs ir īpatnējs, viņu izredzes sevišķas, un šīs īpatnības viņus atšķir no visām citām tautām. Visi Dieva ļaudis virs zemes ir viena miesa no laika iesākuma līdz pat tā beigām. Viņiem ir viena Galva, Kas viņus rīko un vada. Tie paši priekšraksti, kas doti senajam Israēlam, attiecas arī uz Dieva ļaudīm tagad; tiem jābūt atšķirti no pasaules. Draudzes varenā Galva nav mainījusies. Kristiešu piedzīvojumi šinīs dienās [284] ļoti līdzinās senā Izraēla ceļojumam. Lūdzu lasi 1. Kor. 10. nod., sevišķi no 6–15. pantam:

“Un tas noticis mums par priekšzīmi, ka mēs nebūtu ļauna iekārotāji, tā kā tie ir darījuši. Un arī netopiet elku kalpi, kā citi no tiem, – kā ir rakstīts: ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās mesloties (spēlēties – pēc angļu tulk.). Nekārdināsim Kristu, tā kā daži no tiem Viņu kārdinājuši un ir nomaitāti ar čūskām. Un arī nekurniet, tā kā citi no tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur maitātāju. Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis. Tāpēc, kam šķiet, ka tas stāv, lai pielūko, ka nekrīt. Jums vēl nekāda kārdināšana nav uzgājusi kā tikai cilvēcīga; bet Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs vairāk kārdināt, nekā spējat, bet kārdināšanai arī tādu galu darīs, ka spējat panest. Tādēļ, mani mīlie, bēdziet no elku kalpošanas. Kā uz prātīgiem es saku, apspriežiet paši, ko es saku.”

1. Jāņa 3:1 “Redziet, kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni. Tāpēc pasaule mūs nepazīst, ka tā Viņu nepazīst.”

1. Jāņa 2:15–17 “Nemīliet pasauli, ne arī to, kas ir pasaulē, jo kas pasauli mīl, iekš tā nav Tēva mīlestības. Jo viss, kas ir pasaulē: miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība – tas nav no Tēva, bet no pasaules. Un pasaule paiet un tās kārības; bet, kas Dieva prātu dara, tas paliek mūžīgi.”

2. Pēt. 2:20 “Jo ja tie caur Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atzīšanu gan izbēguši no pasaules apgānīšanām, bet, tajās atkal iepinušies, top uzvarēti, tad pēc ar viņiem paliek niknāk nekā papriekš.”

Jēk. 4:4 “Vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība [285] ir Dieva ienaidība? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas paliek Dievam par ienaidnieku.

Jēk. 1:27 “Šķīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šī: bāriņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt neapgānītu no pasaules.”

Tita 2:12 “Un mūs pamāca, lai mēs, bezdievību un pasaulīgas kārības aizliegdami, šķīsti un taisni, un dievbijīgi dzīvojam šinī pasaulē.”

Rom. 12:2 “Nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvēršaties savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts.”

Jāņa 17:14,15,17 “Es tiem Tavu Vārdu esmu devis, un pasaule tos ir ienīdusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules, itin kā Es neesmu no pasaules. Es nelūdzu, ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet ka Tu tos pasargātu no ļauna.” “Svētī tos Tavā patiesībā, jo Tavs Vārds ir patiesība.”

Lūkas 6:22,23 “Svētīgi esat, kad cilvēki jūs ienīst un kad viņi jūs izslēgs un lamās un jūsu vārdu kā ļaunu atmetīs Cilvēka Dēla dēļ. Priecājieties tanī dienā un deļiet, jo redzi, jūsu alga ir liela Debesīs; jo tāpat viņu tēvi darījuši praviešiem.”

Jāņa 15:16–19 “Jūs Mani neesat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs iecēlis, lai jūs noejat un nesat augļus un lai jūsu augļi paliek, ka, ko jūs lūgsiet no Tēva Manā Vārdā, to Viņš jums dos. To Es jums pavēlu, lai jūs viens otru mīlat. Ja pasaule jūs ienīst, tad ziniet, ka tā Mani papriekš ir ienīdusi. Ja jūs būtu no pasaules, tad pasaule mīlētu, kas viņai pieder; bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tāpēc pasaule jūs ienīst.”

1. Jāņa 4:4,5 “Bērniņi, jūs esat no Dieva un [286] viņus esat uzvarējuši; jo, kas jūsos, tas ir lielāks par to, kas pasaulē. Tie ir no pasaules, tāpēc tie runā no pasaules, un pasaule tos klausā.”

1. Jāņa 2:5,6 “Bet, ja kas Viņa Vārdu tur, tajā patiesi Dieva mīlestība ir pilnīga; pie tā mēs atzīstam, ka esam Viņā. Kas saka, ka paliek Viņā, tam pienākas pašam arī tā staigāt, kā Viņš ir staigājis.”

1. Pēt. 2:9 “Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis, ka jums jāpasludina Tā tikumi (lai paaugstinātu Tā pilnību – pēc krievu tulk.), Kas jūs aicinājis no tumsības pie Savas brīnišķās gaismas.”

Lasot Dieva Vārdu, cik skaidri gan ir redzams, ka Viņa ļaudīm ir jābūt sevišķiem un atšķirtiem no apkārtesošās neticīgās pasaules. Mūsu stāvoklis ir saistošs un bīstams; dzīvojot šinīs pēdējās dienās, cik svarīgi mums ir atdarināt Kristus piemēru un staigāt, tā kā Viņš ir staigājis. “Ja kas grib Man sekot, tas lai aizliedz sevi un ņem savu krustu uz sevis un seko Man.” Mūs nedrīkst vadīt vai pārvaldīt cilvēku domas vai gudrība. Tās vienmēr ved prom no krusta. Kristus kalpiem nav šeit ne savu māju, ne savas mantas. Kaut viņi visi saprastu, ka pat dzīvot mierā un drošībā starp mūsu ienaidniekiem mums ir atļauts tikai tāpēc, ka Kungs valda. Mums nav tiesību (privilēģiju) prasīt sevišķu labvēlību no pasaules puses. Mums jāsamierinās ar nabadzību un ļaužu nicināšanu, līdz beigsies cīņa un būs gūta uzvara. Kristus pārstāvji tiek aicināti iziet un atšķirties no pasaules draudzības un no tās gara, viņu spēks un stiprums pastāv iekš tā, ka Dievs tos ir izredzējis un pieņēmis.

Dieva Dēls bija visu lietu mantinieks, un Viņam bija apsoltā šīs pasaules valstu valdība un godība. Tomēr Viņš atnāca šinī pasaulē bez bagātības un spožuma. Pasaule neizprata Viņa vienotību ar Tēvu; Viņa dievišķā rakstura brīnišķais skaistums un krāšņums tai bija apslēpts. [287] Tāpēc Viņš bija “nievāts un ļaužu atstāts”, un “mēs Viņu turējām par sodītu, Dieva sasīstu un nospaidītu”. Kāds Kristus bija šinī pasaulē, tādi ir Viņa sekotāji. Viņi ir Dieva dēli un Kristus līdzmantinieki; ķēniņa valstība un vara pieder viņiem. Pasaule neizprot viņu raksturu un svēto aicinājumu; tā nesaskata viņu pieņemšanu Dieva ģimenē. Viņu vienība un sadraudzība ar Tēvu un Dēlu nav izprasta, un pasaulei, redzot viņu pazemojumus un negodu, nav skaidrs, kas viņi ir vai arī kas viņi būs. Viņi ir svešinieki. Pasaule viņus nepazīst un nenovērtē motīvus, kas izraisa viņu rīcību.

Pasaule nobriest savai bojā ejai. Dievs grēciniekus spēs panest tikai vēl neilgu laiku. Viņiem būs jāizdzer ar žēlastību nejauktas Viņa dusmības kausa padibenes. Dieva mantinieki un Kristus līdzmantineki nemirstīgajā mantojumā būs sevišķi ļaudis. Tiešām tik sevišķi, ka Dievs viņiem uzliks zīmi kā Saviem ļaudīm, pilnīgi Viņam piederošiem. Vai jūs domājat, ka Dievs pieņems, godās un atzīs tādu tautu, kas tik ļoti sajaukusies ar pasauli, ka no tās atšķiras vienīgi ar savu vārdu? Lasi vēlreiz Titam 2:13–15 Drīz kļūs zināms, kas ir Kunga pusē, kas nekaunēsies no Jēzus. Kuriem trūkst morāliskas drosmes apzinīgi pieņemt savu nostāju neticīgo priekšā, atstāt pasaules ieražas un atdarināt pašizliedzīgo Kristus dzīvi, tie kaunas no Viņa un nemīl Viņu kā savu piemēru.

Svētošanās

Dieva ļaudis pārmeklēs un pārbaudīs. Starp Sabata turētājiem jānorisinās rūpīgam pārbaudes darbam. Līdzīgi senajam Israēlam, cik ātri gan mēs aizmirstam Dievu un Viņa brīnīšķīgos darbus un saceljamies pret Viņu. Daži raugās uz pasauli un vēlas sekot tās ieražām un piedalīties tās priekos tieši tāpat, kā Izraēla bērni raudzījās [288] atpakaļ uz Ēģipti un iekārojās tās labās lietas, kuras viņi tur bija baudījuši un kuras Dievs bija izvēlējis tiem atņemt, lai pārbaudītu viņus un viņu uzticību Dievam. Viņš vēlējās redzēt, vai Viņa ļaudis vērtē kalpošanu Viņam un brīvību, kuru Viņš tiem tik brīnīšķīgā kārtā bija devis, vairāk par priekšrocībām, kuras viņi bija baudījuši Ēģiptē, smagi kalpodami varmācīgi, elkus pielūdzošai tautai.

Visiem patiesiem Jēzus sekotājiem būs jāpienes upuri. Dievs viņus pārmeklēs un pārbaudīs viņu ticības īstenību. Man rādīja, ka patiesie Jēzus sekotāji atsacīsies no izpriecu izbraukumiem zaļumos, dažādu ziedojumu un dāvanu sarīkojumiem, izrādēm un citām izpriecu sanāksmēm. Viņi tur nevar atrast Jēzu un gūt kādu iespaidu, kas viņu prātu virzītu uz Debesīm un veicinātu viņu pieaugšanu žēlastībā. Paklausība Dieva Vārdam vada mūs ārā no visām šīm lietām un liek atšķirties. Visi, kas nav uzpurīgi krusta milētāji un krustā sistā Jēzus garīgi pielūdzēji, meklē pasaules lietas un uzskata tās par apbrīnas vērtām un baudāmām.

Starp mums atrodamas pelavas, un tāpēc mēs esam tik vāji. Daži pastāvīgi liecas uz pasaules pusi. Viņu ieskati un jūtas daudz vairāk saskan ar pasaules garu nekā ar sevi aizliedzošiem Kristus sekotājiem. Ir pilnīgi dabīgi, ka viņi dod priekšroku tādai sabiedrībai, kuras gars saskan vairāk ar viņu garu. Un tādiem ir pārāk liels iespaids Dieva ļaužu vidū. Viņi iet ar tiem kopā, viņiem to vidū ir savs vārds, un viņi ir kā atvērta mācību grāmata neticīgiem un draudzes vājajiem un nesvētījušajiem locekļiem. Šiem divprātīgajiem cilvēkiem vienmēr būs iebildumi pret skaidrajām un asajām liecībām, kuras norāj atsevišķu personu nepareizības. Sajā šķīstišanās laikā tādas personas vai nu pilnīgi atgriezīsies un svētosies, paklausot patiesībai; vai arī tās tiks atstātas ar pasauli, kurai tās pieder, lai kopā ar to saņemtu algu. [289]

“Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsiet.” Visi Kristus sekotāji nes augļus Viņam par slavu. Viņu dzīve liecina, ka Dieva Gars viņos ir padarījis labu darbu un viņu augļi ir par labu svētumu. Viņu dzīve ir šķīsta un paaugstināta. Kas nenes augļus, tiem nav piedzīvojumu Dieva lietās. Viņi neatrodas Vīnkokā. Lasi Jāņa 15: 4.5. “Palieliet Manī un Es jūsos. Itin kā zars nevar augļus nest, ja tas nepaliek vīnkokā, tā arī jūs nē, ja jūs nepaliekat Manī. Es esmu Vīnkoks, jūs – zari; kas paliek Manī un Es viņā, tas nes daudz augļus; jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”

Ja mēs gribam būt garīgi Jēzus Kristus pielūdzēji, tad mums ir jāupurē katrs elks un pilnīgi jāpaklausa pirmajiem četriem baušļiem. Mat. 22:37,38 “Bet Jēzus viņam sacīja: Dievu, savu Kungu, mīli no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir pirmais un augstākais baušlis.” Pirmie četri baušļi nepieļauj nekādu jūtu atšķiršanos no Dieva. Nekas nedrīkst šķirt vai dalīt mūsu visaugstāko prieku Viņā. Kas dala mūsu jūtas un atņem dvēselei visaugstāko mīlestību uz Dievu, tas pieņem elka veidolu. Mūsu miesīgā sirds pieķersies elkiem un centīsies tos vilkt līdzī; bet mēs nevaram tikt uz priekšu, pirms tos neesam nolikuši, jo tie šķir mūs no Dieva. Draudzes lielā Galva ir izredzējusi Savus ļaudis no pasaules, un Viņš prasa, lai tie atšķirtos. Viņa plāns ir, lai Viņa baušļu Gars tos vilktu pie Viņa un šķirtu no pasaules lietām. Mīlestība uz Dievu un baušļu turēšana stāv daudz augstāk pāri mīlestībai uz pasaules priekiem un draudzību. Kristum un Belialam nav nekā kopēja. Dieva ļaudis var būt droši vienīgi Viņā un tā bez bailēm spiesties tālāk pa paklausības ceļu.

Filozofija un tukša viltība

[290] Man rādīja, ka mums jābūt uzmanīgiem uz visām pusēm un neatlaidīgi jāpretojas sātana iečukstējumiem un viņa viltībām. Viņš ir pārvērties gaismas eņģelī un piekrāpj tūkstošus, vadot tos uz verdzību. Briesmīgi viņš izmanto priekštiesības, ko viņam sniedz cilvēka prāta pazīšana. Lūk, līdzīgi čūskai viņš nemanāmi ielien, lai sabojātu Dieva darbu. Kristus darbus un brīnumus viņš parāda kā cilvēku veiklības un spēka rezultātus. Ja viņš pret kristietību nāktu atklātā, drosmīgā uzbrukumā, tad

kristieši bēdās un izmisumā steigtos pie Pestītāja kājām, un viņu stiprais un varenais Glābējs liktu pārdošajam pretiniekam bēgt. Tāpēc viņš pārvēršas gaismas eņģelī un iedarbojas uz prātu, lai aizvilinātu tos no vienīgā drošā un pareizā ceļa. Zinātne par frenoloģiju, par psiholoģiju un mesmerismu ir kanāli, caur kuriem viņš vistiešāk nāk pie šī laika paaudzes un strādā ar tādu spēku, kas raksturo viņa pūles pirms pārbaudes laika izbeigšanās.

Lasi 2. Tes. 2:8–12 "Un tad parādīsies netaisnais, ko Kungs nomaitās ar Savas mutes garu un izdeldēs, kad atspidēs Viņa atnākšana. Šā (netaisnā) atnākšana notiek pēc sātana spēka ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem un ar visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem, kas pazūd; tādēļ ka viņi patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu svēti. Un tādēļ Dievs viņiem sūtījis spēcīgu maldīšanās garu, ka viņi tic meliem; lai tiek sodīti visi, kas patiesībai nav ticējuši, bet kam bijusi patikšana pie netaisnības."

Sātans nesaskatīts ir atnācis caur šīm zinātnēm un saindējis tūkstošiem prātu, vadīdams tos uz neticību. Viņam ļoti patīk, ja atziņa par šīm zinātnēm plaši [291] izplata. Tas ir viņa paša liktais plāns, lai gūtu pieeju pie prātiem un varētu tos pēc savas patikas iespaidot. Kad ļaudis tic, ka viena cilvēka prāts tik brīnišķīgi spēj iespaidot otra prātu, sātans, būdams vienmēr sagatavots, slepus iezogas un strādā pa labi un kreisi. Un kamēr tie, kas nodevušies šīm zinātnēm, slavē tās līdz pat debesīm lielo un, kā viņi apgalvo, labo darbu dēļ, kas caur tām tiek padarīti, viņi patiesībā godina un izceļ pašu sātanu, kurš ienāk un strādā ar visādu viltus spēku un zīmēm, un brīnumiem – ar visādu netaisnības pievilšanu. Eņģelis sacīja: "Ievēro tā iespaidu. Cīņa starp Kristu un sātanu vēl nav beigusies." So ienākšanu caur zinātni viņa sātanskā majestāte ir labi izgudrojusi, un tādā veidā viņš tūkstošu cilvēku prātā beidzot iznīcinās patiesu ticību, ka Kristus ir Mesija, Dieva Dēls.

Man norādīja uz Dieva spēku, kas atklājās caur Mozu, kad Kungs viņu sūtīja faraona priekšā. Sātans saprata viņa darbu un bija klāt. Viņš labi zināja, ka Mozus bija Dieva izredzēts, lai salauztu Izraēla bērnu kalpošanas jūgu, un ka ar savu darbu viņš attēloja Kristus pirmo nākšanu, lai salauztu sātana spēku pār cilvēces ģimeni un atbrīvotu tos, kurus viņa vara bija padarījusi par vergiem. Sātans zināja, ka, Kristum parādoties, caur Viņu notiks vareni darbi un brīnumi, lai pasaule varētu atzīt, ka Tēvs Viņu ir sūtījis. Sātans drebēja Viņa spēka priekšā. Viņš apspriedās ar saviem eņģeļiem, kā veikt darbu, lai sasniegtu divus mērķus:

1) Strādājot caur saviem aģentiem un viltojot patieso Dieva darbu, iznīcināt Dieva darba iespaidu, kuru Dievs darīja caur Savu kalpu Mozu.

2) Ar savu darbošanos caur burvjiem radīt tādu iespaidu, kurš sniegtos cauri visiem laikmetiem un iznīcinātu daudzu cilvēku prātā patiesu liecību varenajiem brīnumiem un darbiem, kurus darījis Kristus, kad Viņš atnāks uz šo pasauli. Viņš zināja, ka viņa valsts cietīs, jo vara, [292] ar kuru viņš pārvaldīja cilvēku bērnus, tiks pakļauta Kristum. Tas nebija cilvēcis iespaids vai Mozum piemītošs spēks, kas darīja šos brīnumus faraona priekšā. Tas bija Dieva spēks. Šīs zīmes un brīnumi tika darīti caur Mozu, lai pārliecinātu faraonu, ka lielais "Es esmu" viņu ir sūtījis ar pavēli faraonam atlaist Izraēla bērnus, lai viņi varētu kalpot Viņam.

Faraons ataicināja burvjus, lai tie darbotos ar savām burvībām. Viņi arī rādīja zīmes un brīnumus; jo sātans nāca tiem palīgā un darbojās caur viņiem. Tomēr arī tad Dieva darbs atklājās augstāks par sātana varu, jo burvji nevarēja izdarīt visus tos brīnumus, kurus Dievs darīja caur Mozu. Viņi spēja veikt tikai nedaudzus no tiem. Burvju ziļi pārvērtās par čūskām*, bet Ārona zizlis aprija tās. Vēlāk burvji centās radīt utis, bet nevarēja, un Dieva spēkā viņi bija spiesti pat faraonam paziņot: "Tas ir Dieva pirksts." Sātans darbojās caur burvjiem ar tādu aprēķinu, lai nocietinātu varas kārā faraona sirdi pret brīnumiem, kas liecināja par Dieva spēku. Sātans domāja sašķobīt Mozus un Ārona ticību viņu misijas (uzdevuma) dievišķai izcelsmei, un tad viņa darba rīki burvji būtu guvuši virsroku. Sātans negribēja pieļaut Izraēla ļaužu atbrīvošanu no kalpošanas Ēģiptei, lai viņi varētu kalpot Dievam. Burvjiem neizdevās radīt brīnumu ar utīm, un vairāk viņi nespēja atdarināt Mozu un Āronu. Dievs negribēja pieļaut, ka sātanam būtu tālākas sekmes, un burvji nespēja izglābt paši sevi no mocībām. "Tā kā burvji priekš Mozus nevarēja stāvēt augoņu dēļ, jo augoņi bija pie burvjiem un pie visiem ēģiptiešiem." 2. Mozus 9: 11.

*Patiesībā tie nepārvērtās par čūskām, tie tikai sātana darbošanās rezultātā klāt esošiem izlikās par čūskām. Pārvērst zizli par čūsku nebija sātana spēkos. Šī priekštiesība ir vienīgi Dievam. Liecības te lieto Rakstu izteiksmi. Sk. 33., 224. Un 225. liecību. – paskaidrojums no I Liecību sējuma beigās dotās piezīmes.

Dieva pārvaldošais spēks šeit nogrieza vadus, caur kuriem darbojās sātans, un lika arī tiem, caur kuriem sātans bija darbojies, tik brīnumainā kārtā izjust Viņa [293] dusmas. Faraonam tika dots pietiekošs pierādījums ticēt, ja vien viņš gribētu ticēt. Mozus darbojās Dieva spēkā. Burvji darbojās ne tikai ar savām zināšanām, bet arī sava dieva, velna, spēkā, kurš atjautīgi izveda savu krāpjošo darbu, viltodams Dieva darbu.

Tuvojoties laika noslēgumam, cilvēku prāts ir vēl labprātīgāks ļauties iespaidoties no sātana izgudrojumiem. Viņš vada piekrāptos mirstīgos, lai Kristus darbus un brīnumus uzskatītu par parastām lietām. Sātans savā godkāribā vienmēr ir centies viltot Kristus darbu un nopamatot savu varu un prasības. Parasti viņš to nedara atklāti un droši. Viņš ir viltīgs un zina, ka visiespaidīgākais ceļš šī darba veikšanai ir nākšana pie nabaga kritušā cilvēka gaismas eņģeļa veidā. Tuksnesī sātans nāca pie Kristus jauna, skaista cilvēka izskatā, – kas vairāk līdzinājās valdniekam nekā kritušajam eņģelim, ar Rakstiem uz lūpām. Viņš teica: "Stāv rakstīts." Mūsu cietošais Pestītājs stājās viņam pretī ar Rakstiem sacīdams: "Stāv rakstīts." Sātans izmantoja Kristus vājo, ciešo stāvokli, kas bija pieņēmis cilvēka dabu.

Lasi Mat. 4:8–11 "Atkal velns Viņu veda sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un Viņam rādīja visas pasaules valstis un to godību un Viņam sacīja: to visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi. Tad Jēzus viņam sacīja: Atkāpies, sātans! Jo stāv rakstīts: pielūdz Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpo. Tad velns Viņu atstāja. Un, redzi, eņģelis pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja."

Šeit sātans Kristum rādīja pasauli vispievilcīgākajā gaismā un lika manīt, ka Viņam nav vajadzīgs tik daudz ciest, lai iegūtu zemes valstību. Sātans izpildītu visas prasības, ja tikai Kristus viņu pielūgtu. Sātana neapmierinātība vispirms sākās Debesīs, tāpēc ka viņš nevarēja būt pirmais un visaugstākais pavēlnieks, – [294] līdzīgs Dievam, paaugstināts pār Kristu. Viņš sacēlās un zaudēja savu stāvokli; un viņš un tie, kas viņam juta līdzī, tika izmesti no Debesīm. Tuksnesī viņš cerēja izmantot sev par labu Kristus nespēku un ciešanas un saņemt no Viņa to pagodinājumu, kuru nevarēja iegūt Debesīs. Bet Jēzus pat savā vājumā un nogurumā ne uz mirkli nepadevās sātana kārdinājumam, bet gan parādīja Savu pārākumu un izlietoja Savu autoritāti pavēlēdams: "Atkāpies," vai "atstāj Mani". Sātana nodoms bija izjaukts. Tad viņš pārdomāja, kā panākt savus nolūkus un saņemt godu no cilvēces, ko viņam liedza Debesīs un Jēzus virs zemes. Ja viņš būtu guvis panākumus kārdinot Kristu, tad pestīšanas plāns būtu izpostīts un viņam būtu izdevies sagādāt cilvēcei bezcerīgu postu. Bet to, ko sātanam neizdevās panākt, ejot pie Kristus, viņš ir sasniegjis, nākot pie cilvēka.

Ja sātanam izdodas tā apmiglēt un piekrāpt cilvēka prātu, ka mirstīgie sāk domāt, ka viņiem pašiem piemīt spēks veikt lielus un labus darbus, tad tie mitējas pašauties uz Dievu, lai strādātu spēkā, kas viņiem šķiet esam viņos pašos. Viņi neatzīst kādu augstāku varu. Viņi nedod Dievam slavu, kuru Viņš prasa un kuru pienākas pienest Viņa varenajai un godājamajai Majestātei. Tā piepildās sātana nodoms, un viņš liksmojas, ka kritušie cilvēki uzpūtīgi paaugstina paši sevi, tā kā viņš pats bija paaugstinājies Debesīs un tika izmests. Viņš zina, ka, ja cilvēks pats paaugstina sevi, tad viņa bojā eja ir tikpat droša kā paša sātana bojā eja.

Sātans cieta neveiksmi, kārdinot Kristu tuksnesī. Pestīšanas plāns ir piepildīts. Par cilvēka atpestīšanu ir samaksāta dārga maksa. Un tagad sātans cenšas nojaukt šos kristiešu cerības pamatus un ievadīt cilvēku prātu tādā gultnē, kur pienestais lielais upuris nevarētu tos glābt, ne arī sniegt kādu labumu. "Ar visādu pievilšanu uz netaisnību" viņš vada kritušo cilvēku [295] ticēt, ka viņš pats spēj darīt ļoti labus darbus, bez kaut kādas salīdzināšanas; ka viņam nav jābūt atkarīgam no krustā sistā un augšāmcēlušā Pestītāja, ka cilvēka paša nopelns dos viņam tiesības uz Dieva labvēlību. Un tad viņš iznīcina cilvēka ticību Bībelei, labi zinādams, ka viņš var būt drošs, gūstot šeit panākumus un iznīcinot ticību atklāsmei, kas pati par sevi liecina. Viņš nostiprina prātos maldus, ka nav personīga velna, un, kas tam tic, tie nepūlas pretoties un cīnīties pret to, kas, pēc viņu domām, neeksistē. Šis nabaga aklās mirstīgās būtnes beidzot pieņem principu, ka "viss, kas ir, tas ir pareizi". Viņi neatzīst nekādus likumus, pēc kuriem vērtēt savu rīcību.

Sātans daudzus vada uz domām, ka lūgšanai Dievam nav nekādas nozīmes un ka tā ir tikai forma. Viņš ļoti labi zina, cik vajadzīgas ir pārdomas un lūgšanas, lai Kristus sekotāji modri pretotos viņa viltībām un krāpšanai. Ar saviem izgudrojumiem viņš grib novērst cilvēku prātu no šīm svarīgajām lietām, lai dvēsele nevarētu atbalstīties uz Viena Varenā palīdzību un iegūt spēku pretoties viņa uzbrukumiem. Man norādīja uz dedzīgiem, spēcīgiem lūdzējiem starp Dieva ļaudīm senatnē. "Elija bija cilvēks mums līdzīgs un lūgdams lūdza Dievu." Daniēls savu Dievu piesauca trīs reizes dienā. Sirsnīgas lūgšanu skaņas sanikno sātanu, jo viņš zina, ka būs jācieš zaudējums. Daniēls bija paaugstināts pāri valdniekiem un valstsvīriem, jo viņā bija izcils gars. Kritušie eņģeļi baidījās, ka viņa iespaids vājinās viņu virsvaldību pār zemes ķēniņiem; jo Daniēls bija augsts pavēlnieks. Apsūdzošu, ļaunu eņģeļu bars pamodināja valstsvīros un valdniekos greizsirdību un skaudību pret Daniēlu, un viņi rūpīgi viņu novēroja, lai atrastu pret viņu kādu iemeslu, par ko varētu ziņot ķēniņam; bet viņiem tas neizdevās. Tad šie sātana sūtņi centās uzticību dievam padarīt par viņa bojā ejas iemeslu. Ļaunie eņģeļi izvirzīja plānu, un viņu aģenti to labprāt izveda dzīvē.

Ķēniņam nebija zināms šis smalki izstrādātais ļaunais nodoms [296] pret Daniēlu. Zinādams ķēniņa

pavēli, Daniēls tomēr noņēma ceļos sava Dieva priekšā, un "viņa logi bija atvērti". Viņš pazemīgu Dieva lūgšanu uzskatīja par tik ļoti svarīgu, ka drīzāk bija ar mieru upurēt savu dzīvību, nekā atteikties no tās. Dieva lūgšanas dēļ viņu iemeta lauvu bedrē. Tik tālu ļaunie eņģeļi piepildīja savu mērķi. Bet Daniēls turpina lūgt Dievu pat lauvu bedrē. Vai viņam būtu jāaiziet bojā? Vai Dievs viņu tur aizmirsa? Ak, nē! Jēzus, varenais Debesu pulku Pavēlnieks, sūtīja Savu eņģeļi, lai tas aizvērtu šo izsalkušo lauvu rīkles, ka tie nesavainotu lūdzošo Dieva vīru; un briesmīgajā lauvu bedrē viss bija mierīgi. Kēniņš bija liecinieks viņa pasargāšanai, un viņš to izcēla ārā un pagodināja. Sātans un viņa eņģeļi bija uzvarēti un saniknoti. Agenti, kurus viņš bija izlietojis, tika nolemti bojā ejai tajā pašā briesmīgajā veidā, kādā viņi bija nodomājuši iznīcināt Daniēlu.

Ticības lūgšana ir kristieša lielais spēks, kas droši gūš virsroku pār sātanu. Tāpēc arī sātans cenšas iečukstēt, ka mums nav vajadzība pēc lūgšanas. Viņš ienīst Jēzus, mūsu Aizstāvja, vārdu; un, kad mēs nopietni ejam pie Viņa pēc palīdzības, tad sātana pulks ir satraucies. Ja esam nevarīgi lūgšanās, tad tas ļoti labi kalpo viņa nodomam, jo tad mēs daudz ātrāk uzņemam viņa viltus brīnumus. Ko viņš nevarēja panākt, kārdinot Kristu, to viņš panāk, nolikdams cilvēku priekšā savas pievilošās kārdināšanas. Reizēm viņš nāk patīkamas jaunas būtnes veidā vai kā kāda skaista ēna. Viņš izdara dziedināšanas, un piekrāptie mirstīgie to pielūdz kā cilvēces labdari. Frenoloģija un mesmerisms ir ļoti augstu celtas mācības. Tās ir labas savā veidā, bet sātans tās izlieto kā visvarenākos un iedarbīgākos spēkus, lai piekrāptu un iznīcinātu dvēseles. Viņa viltības un izgudrojumus pieņem kā no Debesīm nākošus, un tūkstošu cilvēku prātā tiek iznīcināta ticība atklāsmei un Bībelei. Seit sātans saņem pielūgšanu, kas piemērota viņa sātanskajai majestātei. Tūkstoši to atdarina un saņem norādījumus no [297] šī dieva – dēmona un rīkojas saskaņā ar viņa mācībām. Pasaule, kura dōmā iegūst daudz labuma no frenoloģijas un dzīvnieciskā magnētisma nekad nav vēl bijusi tik samaitāta. Tieši šīs lietas sātans izlieto, lai iznīcinātu tikumību un liktu pamatus spiritismam.

Man norādīja uz šo Rakstu vietu kā sevišķi attiecošos uz moderno spiritismu. Kolos. 2: 8. "Pielūkojiet, ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību un tukšu viltību pēc cilvēku stāstīšanām, pēc pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus." Man rādīja, ka tūkstošus ir samaitājuši frenoloģijas filozofija un dzīvnieciskais magnētisms, un tie ir iedzīti neticībā. Ja prāts iesāk plūst pa šo kanālu, tad gandrīz droša ir līdzsvara zaudēšana, un prātu pārvalda dēmons. "Tukša viltība" piepilda nabaga mirstīgo prātu. Viņi domā, ka viņos pašos ir spēks darīt lielus darbus, un viņi neatzīst augstāka spēka vajadzību. Viņu principi un ticība ir "pēc cilvēku tradīcijām, pēc pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus". Jēzus viņiem nav mācījis šo filozofiju. Nekas tamlīdzīgs Viņa mācībās nav atrodams. Viņš nav virzījis nabaga mirstīgo prātu uz viņiem pašiem, uz spēku, kas būtu viņiem pašiem. Viņš vienmēr viņu prātu ir vērsis uz Dievu, universa Radītāju, kā uz stipruma un gudrības Avotu. Sevišķs brīdinājums ir dots 18. pantā: "Lai no tās goda maksas neviens jūs nenogriez, kas liekā pazemībā un eņģeļu kalpošanā pats sev patīk un uz to dzenas, ko viņš nav redzējis, un ir velti uzpūsts savā miesas prātā."

Spiritisma skolotāji nāk patīkamā, apburošā veidā, lai jūs piekrāptu, un, ja jūs klausīties viņu pasakās, tad patiesības ienaidnieks jūs piekrāps, un jūs noteikti zaudēsiet savu atalgojumu. Ja tikai vienu reizi šis virskrāpnieka apburošais iespaids būs jūs pārspējis, tad jūs esat saindēti, un viņa nāvīgais iespaids sabojās un iznīcinās ticību Kristum kā Dieva Dēlam, un jūs pārtrauksiet paļauties uz Viņa asins nopelnu. Kas ir šīs filozofijas pievilti, [298] tiem sātana krāpšanas nolaupījušas viņu atalgojumu. Viņi paļaujas paši uz savu nopelnu, labprātīgi pazemojas, ir pat gatavi pienest upurus, nevērtēt sevi augstu un darīt savu prātu paļāvīgu, lai ticētu pilnīgām mulķībām, pieņemdami visnejēdzīgākās domas caur tiem, kurus viņi uzskata par saviem mirušajiem draugiem. Sātans tā ir apstulbojis acis un sagrozījis viņu spriešanas spējas, ka viņi nenojauš ļaunumu un izpilda norādījumus, pieņemdami, ka tos dod viņu mirušie draugi, kas tagad ir eņģeļi augstākā sfērā.

Sātans ir izvēlējis visdrošāko un valdzinošāko viltību, kas aprēķināta, lai saistītu to cilvēku jūtas, kas savus mīļos ir guldījuši kapā. Ļaunie eņģeļi pieņem šo mīļoto cilvēku izskatu un atstāta notikumus, kas saistīti ar viņu dzīvi, un dara tādus darbus, kādus darīja viņu draugi, vēl dzīvi būdami. Tādā kārtā viņi piekrāpj un liek mirušo radniekiem ticēt, ka viņu mirušie draugi ir eņģeļi, kuri ap viņiem lido un ar viņiem šarunājas. Tos viņi uzskata kā dievus un to vārdiem uz viņiem ir lielāks iespaids nekā Dieva Vārdam. Šie ļaunie eņģeļi, kas pieņem mirušo draugu izskatu, vai nu pilnīgi atmet Dieva Vārdu kā tukšas teikas vai arī, ja tas labāk atbilst viņu nodomam, izvēlas vissvarīgākās daļas, kas liecina par Kristu un rāda ceļu uz Debesīm, un sagroza šos vienkāršos Dieva Vārda paziņojumus, piemērojot tos viņu pašu samaitātajai dabai, lai panāktu dvēseļu bojā eju. Pievērsot pienācīgu uzmanību Dieva Vārdam, visi var pārliecināties, ja vien viņi grib, par šiem dvēseli iznīcinošiem maldiem. Dieva Vārds noteikti paziņo, ka "mirušie nezina it nekā". Sal. Māc. 9:5,6 "Jo dzīvie zina, ka viņiem jāmirst; bet nomirušie nezina it nekā, viņiem arī vairs nav algas. Bet viņu piemiņa ir aizmirsta un viņu mīlestība, un viņu ienaidis, un viņu skaudība jau ir iznīkususi; un tiem nav vairs daļas nemūžam pie nekā, kas notiek pasaulē."

Piekrāptie mirstīgie pielūdz jaunos eņģeļus ticēdami, [299] ka tie ir viņu mirušo draugu gari. Dieva Vārds skaidri ziņo, ka mirušiem nav nekādas daļas pie tā, kas notiek zem saules. Spiritisti saka, ka mirušie zina visu, kas notiek pasaulē, ka viņi sazinās ar saviem draugiem virs zemes, sniedz vērtīgus norādījumus un dara brīnumus. Ps. 115:17 "Mirušie Kungu neslavē, ne tie, kas nogrimuši klusumā." Sātans, pārvērties gaismas eņģelī, strādā ar visu netaisnības pievilšanu. Viņš, kurš varēja pacelt Dieva Dēlu, kas bija darīts mazliet zemāks par eņģeļiem, un likt Viņu uz Dieva nama jumta, kas varēja Viņu novest uz ļoti augstu kalnu, lai Viņam parādītu savu spēku pār cilvēces ģimeni, kura ir daudz vājāka stiprumā un gudrībā par Dieva Dēlu pat pēc tam, kad Viņš uz Sevis bija uzņēmis cilvēcīgo dabu.

Šinī izvirtušajā laikā sātans pārvalda tos, kas atstāj taisnību un uzdrīkstas nostāties uz viņa zemes. Savu spēku viņš pār tiem izlieto satraucošā veidā. Man norādīja uz šiem vārdiem: "Uz to dzenas, ko viņš nav redzējis, velti uzpūsts savā miesas prātā." Man norādīja, ka daži, apmierinot savu ziņkāri, jautas ar velnu. Viņi nopietni netic spiritismam un šausmās atrautos no domas būt par mediju. Tomēr viņi riskē un nostājas tur, kur sātans var pie viņiem parādīt savu spēku. Tādi cilvēki nedomā šai lietā dziļi ielaisties; tomēr viņi nezina, ko viņi dara. Viņi uzdrošinās nostāties uz velna zemes un kārdina viņu, lai viņš viņus pārvaldītu. Spēcīgais iznīcinātājs viņus uzskata par savu likumīgu laupījumu un izlieto savu spēku pār viņiem, un tas notiek pret viņu gribu. Kad viņi vēlas paši sevi pārvaldīt, tad viņi to nevar. Viņi atdeva savu prātu satanam, un viņš neatlaidīs tos brīvībā, bet paturēs savā gūstā. Nekāds spēks nevar atbrīvot šinīs cilpās sasaistītās dvēseles, izņemot vienīgi Dieva spēku, atbildot uz Viņa uzticīgo sekotāju nopietnām lūgšanām. [300]

Vienīgā drošība tagad ir Dieva Vārdā atklātās patiesības meklēšanā, līdzīgi apslēptai mantai. Sabata ievērošana, cilvēka daba un Jēzus liecības ir tās lielās un svarīgās patiesības, kuras ir jāizprot: tās šajos briesmīgajos laikos Dieva ļaudīm līdzināsies enkuram. Bet cilvēces lielākā daļa atmet un nicina Dieva Vārda patiesības un priekšroku dod pasakām. 2. Tes. 2:10,11 "Tādēļ, ka tie patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu glābti! Tādēļ Dievs viņiem sūtīs spēcīgu maldīšanās garu, ka viņi tic meliem."

Visvairāk izvirtušiem un samaitātiem sevišķā mērā glaimo šis sātanskais gars, par kuru viņi domā, ka tas ir viņu mirušo draugu gars, un viņi velti ir uzpūsti savā miesas prātā. Kol. 2:19 "Un, neturēdamies pie Galvas, no Kā visa miesa caur locekļiem un dzīslām palīdzību dabū un ir salaista un uzaug dievišķā augumā," tie aizliedz Viņu, Kurš dod spēku miesai, lai ikviens loceklis varētu pieaugt dievišķīgā augumā.

Tukšā filozofija. Miesas locekļus pārvalda galva. Spiritisti nobīda Galvu pie malas un tic, ka ikvienam loceklim pie miesas ir jādarbojas pašam par sevi un ka noteikti likumi vadīs tos progresa stāvoklī, lai tie kļūtu pilnīgi bez galvas. Jāņa 15:1,2,4-6 "Es esmu īstais Vīnkoks, un Mans Tēvs ir Vīna Dārznieks. Ikvienu zaru pie manis, kas augļus nenes, to Viņš noņem, un ikvienu, kas augļus nes, Viņš šķīsta, lai tas jo vairāk augļus nestu." "Palieciēt Manī un Es jūsos. Itin kā zars nevar augļus nest no sevis, ja tas nepaliek, tā arī jūs ne, ja jūs nepaliekat Manī. Es esmu Vīnkoks, jūs – zari; kas paliek Manī un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. Ja kas nepaliek manī, tas ir izmests, it kā kāds zars un ir sakaltis; un tie top sakrāti un ugunī iemesti un sadedzināti." [301]

Kristus ir mūsu spēka Avots. Viņš ir Vīnkoks, mēs –zari. Mums jāsaņem barība no Dzīvā Vīnkoka. Šķirti no šī Vīnkoka stipruma un barības, mēs līdzināmies miesas locekļiem, kuriem nav galvas, un esam tādā stāvoklī, kādā sātans vēlas mūs redzēt, lai varētu mūs pārvaldīt, kā vien viņam iepatīkas. Viņš strādā ar "visu netaisnības pievilšanu iekš tiem, kas pazūd, tādēļ ka tie patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu glābti. Un tādēļ Dievs tiem sūtīs stiprus maldus, lai viņi ticētu meliem." Spiritisms ir meli. Tas pamatojas uz lielajiem sākotnējiem meliem: "Mirt nemirsiet vis." Tūkstošiem cilvēku atmet Galvu, un rezultātā locekļi darbojas bez Jēzus kā viņu galvas, un kāds cits vada miesu. Viņus pārvalda sātans.

Man rādīja, ka sātans nespēj pārvaldīt prātu, ja viņi nepadodas viņa pārvaldībai. Tie, kas atstāj patiesību tagad atrodas nopietnās briesmās. Viņi paši šķiras no Dieva un no Viņa sargājošajiem eņģeļiem, un sātans, kas vienmēr ir modrs, lai iznīcinātu dvēseles, šak piedāvāt tiem savas viltības. Tādi atrodas vislielākajās briesmās, un, ja viņi tās ierauga un cenšas pretoties tumsības varām un atbrīvoties no sātana cilpām, tad tas nav viegli. Viņi ir uzdrošinājušies nostāties uz sātana zemes, un viņš tos pieprasa sev. Viņš nevilcināsies izlietot visu savu enerģiju un saukt palīgā visus savus jaunos pulkus, lai kaut vienu cilvēcīgu būtni izrautu no Kristus rokām. Kas ir izaicinājuši velnu, lai viņš tos kārdina, tiem būs vajadzīga briesmīga piepūle, lai atbrīvotos no viņa spēka. Bet kad tie paši sāks strādāt savā labā, tad viņu apbēdinātie Dieva eņģeļi atkal nāks, lai tos glābtu. Sātans un viņa eņģeļi negrib labprātīgi atlaist savu laupījumu. Tie strīdas un karo ar svētajiem eņģeļiem, un ciņa ir smaga.

Bet, ja tie, kas ir maldījušies, nepārtrauc sirsnīgi lūgt un dziļā pazemībā atzīt savas kļūdas, tad uzvarēs spēkā pārākie eņģeļi un izraus tos no ļauno eņģeļu varas.

Kad pacēla priekškaru un man rādīja šī laika samaitātību, [302] tad mana sirds pagura un mans gars gandrīz pamira. Es redzēju, ka zemes iedzīvotāji piepildīja savu noziegumu kausa mēru. Dieva dusmas ir iedegušās un vairs nenorims, līdz no zemes būs izdeldēts grēcinieks. Sātans ir Kristus personīgais ienaidnieks. Viņš ir katra veida sacelšanās izsaucējs un vadītājs Debesīs un virs zemes. Viņa niknums pieaug; mēs neaptveram viņa spēku. Ja mūsu acis varētu tikt atvērtas, lai redzētu kritušos eņģeļus strādājam pie tiem, kuri jūtas brīvi un droši, tad mēs nejustos tik bezrūpīgi. Ļaunie eņģeļi seko mums ik brīdi. No ļauno cilvēku puses mēs sagaidām gatavību strādāt sātana iedvesmā, bet kamēr mūsu prāts ir neapsargāts pret viņa neredzamajiem aģentiem, tikmēr tie sagrābj jaunu zemes gabalu un dara mūsu acu priekšā dažādus brīnumus. Vai mēs esam sagatavojušies stāties tiem pretī ar Dieva Vārdu, vienīgo ieroci, kuru mēs varam izlietot ar panākumiem?

Dažus kārdinās pieņemt šos brīnumus it kā no Dieva nākušus. Mūsu priekšā tiks dziedināti slimnieki. Mums redzot, darīs brīnumus. Vai mēs esam sagatavoti uz pārbaudījumiem, kas mūs sagaida, kad sātana viltus brīnumi parādīsies vēl pilnīgāk? Vai daudzas dvēseles netiks ievilinātas lamatās un sagūstītas? Atstājot skaidros Dieva priekšrakstus un baušļus un pievēršot uzmanību pasakām, daudzu cilvēku prāti tiks sagatavoti, lai pieņemtu šos viltus brīnumus. Tagad mums visiem vajag censties apbruņoties cīņai, kurā drīz mums būs jāpieliekas. Ticība Dieva Vārdam, kas pētīts ar daudz lūgšanām un praktiski pielietots, būs mūsu vairogs pret sātana spēku un caur Kristus asinīm mūs darīs par uzvarētājiem.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 8

Ģimenes reliģija

[303] Man rādīja augsto un atbildīgo stāvokli, kādu vajadzētu ieņemt Dieva ļaudīm. Viņi ir zemes sāls un pasaules gaismas, un tiem jāstaigā tā, kā Kristus staigāja. Lielās bēdas viņus pacels augstāk. Pašreizējais laiks ir cīņu un lielu pārbaudījumu laiks. Mūsu Pestītājs saka Atkl. 3:21: "Kas uzvar, tam es došu sēdēt ar Mani uz mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie mana Tēva uz Viņa goda krēsla." Atalgojumu nedos visiem, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, bet tikai tiem, kas uzvar, kā Viņš ir uzvarējis. Mums vajag pētīt Kristus dzīvi un mācīties, ko nozīmē atzīt Viņu pasaules priekšā.

Lai apliecinātu Kristu citu priekšā, vispirms pašiem vajag Viņu atzīt. Nevienam nevar patiesi atzīt Kristu, kamēr Viņā nemājo Kristus prāts un gars. Ja dievbijības forma vai patiesības atzišana vienmēr būtu arī Kristus apliecināšana, tad mēs varētu sacīt, ka plats ir ceļš, kas aizved uz mūžīgo dzīvošanu, un daudz ir, kas to atrod. Mums ir jāizprot, ko nozīmē atzīt Kristu un kādā veidā mēs Viņu aizliedzam. Ir iespējams, ka ar savām lūpām mēs Kristu atzīstam, bet darbos tomēr Viņu aizliedzam. Svētā Gara augļu atklāšana dzīvē ir Viņa atzišana. Ja mēs no visa esam atteikušies Kristus dēļ, tad mūsu dzīve būs pazemīga, mūsu sarunas debešķīgas un uzvešanās nevainojama. Patiesības spēcīgais šķīstošais iespaids [304] dvēselē un Kristus rakstura atklāšanās dzīvē ir Viņa atzišana. Ja mūžīgās dzīvības vārdi ir iesēti mūsu sirdī, tad augļi būs taisnība un miers. Mēs Kristu varam aizliegt, dzīvē mīlot ērtības un mīlot sevi, jokojot un ķircinoties un meklējot pasaules godu. Mēs Viņu varam aizliegt savā ārējā izskatā, piemērojoties pasaulei ar lepnu skatu un dārgu tērpu. Tikai pastāvīgā modrībā un neatlaidīgās, gandrīz nepārtrauktās lūgšanās mēs spēsim savā dzīvē parādīt Kristus raksturu, patiesības svētojošo iespaidu. Daudzi Kristu aizzen no savām ģimenēm ar nepacietīgu un nesavaldīgu garu. Tādiem šinī ziņā kaut kas jāuzvar.

Man rādīja cilvēces ģimenes tagadējo novājināto stāvokli. Paaudze pēc paaudzes ir kļuvusi vājāka, un visāda veida slimības ir nomocījušas cilvēci. Tūkstošiem nabaga mirstīgo ar sakropļotu, slīmu ķermeni, satricinātiem nerviem un drūmā noskaņojumā velk nozēlojamu dzīvi. Sātana spēks pār cilvēku ģimeni pieaug. Ja Kungs drīz nenāktu un neiznīcinātu sātana varu, tad nepaietu ilgs laiks, kad iedzīvotāju skaits virs zemes stipri samazinātos.

Man rādīja, ka sātans savu spēku sevišķi izlieto pār Dieva ļaudīm. Daudzus man rādīja šaubu un izmisuma stāvoklī. Miesas vājums atstāj iespaidu uz prātu. Viltīgs un spēcīgs ienaidnieks uzmana mūsu soļus un izlieto savu spēku un veiklību, mēģinot mūs nogriezt no pareizā ceļa. Un pārāk bieži Dieva ļaudis nav modri un tāpēc nesaskata viņa viltīgos nodomus. Viņš strādā ar līdzekļiem, kuri vislabāk viņu pašu noslēpj mūsu skatam, un tā bieži viņš savu mērķi sasniedz.

Brāļi ir ieguldījuši līdzekļus patentēti drošos pasākumos un citos uzņēmumos un ir pamudinājuši tur piedalīties arī citus, kas tomēr nespēj panest šādu veikalū darījumu neskaidrības un rūpes. Viņu rūpju nomāktais un pārslogotais prāts nopietni iespaido jau tā slīmo ķermeni, un viņi tad padodas

mazdūšībai, kas [305] pieaug līdz izmisumam. Viņi zaudē visu uzticību sev un domā, ka Dievs viņus ir atstājis, un vairs neuzdrošinās ticēt, ka Dievs būs viņiem žēlīgs. Šis nabaga dvēseles netiks atstātas sātana pārvaldībai. Viņi izlauzīs sev ceļu cauri drūmajai tumsai un atkal drebošā ticībā pieķersies Dieva apsolījumiem. Viņš viņus atbrīvos un pārvērtīs viņu raizes un kurnēšanu mierā un priekā. Tomēr man rādīja, ka no pārciestā ir jāmacās un pilnīgi jāatstāj šie drošie patenti un dažādie uzņēmumi. Viņiem nevajadzētu atļauties pat brāļiem viņus pierunāt iepīties šādos uzņēmumos; jo, kad viņu paredzējumi nepiepildīsies, tad tie, ciņai neapbruņoti, iekļūs ienaidnieka kaujas laukā. Līdzekļi, kurus vajadzētu nolikt Dieva mantu namā, lai sekmētu Viņa darbu, ir vairāk nekā pazaudēti, ja viņus iegulda kādā no šiem modernajiem līdzekļu pavairotājiem. Ja kādi, kas sevi atzīst par ticīgajiem, jūtas brīvi piedalīties un spēj darboties šajos patentēti drošajos un citos izgudrojumos, tad viņiem nevajadzētu iet pie brāļiem un darīt viņus par savu darbības lauku, bet lai tie iet pie neticīgajiem. Lai jūsu vārds un jūsu adventista ticības apliecība neievilina jūsu brāļus, kuri savus līdzekļus vēlas svētīt Dievam. Bet ejiet pasaulē un lai savus līdzekļus iegulda šī iedzīvotāju šķira, kas nerūpējas par Dieva darbu uz priekšu iešanu.

Man rādīja nepieciešamību atvērt Kungam mūsu māju un siržu durvis. Kad sāksim nopietni strādāt paši sevis un savu ģimeņu labā, tad arī saņemsim Dieva palīdzību. Man rādīja, ka tikai Sabata ievērošana vien un lūgšanas rītos un vakaros nav drošs pierādījums, ka esam kristieši. Visas šīs ārējās formas var stingri ievērot, tomēr var trūkt patiesas dievbijības. Titam 2:14 "Tas pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem." Visiem, kuri sevi atzīst par [306] Kristus sekotājiem, vajadzētu valdīt pašiem pār savu garu, neatļaujoties runāt īgni vai nepacietīgi. Vīram un tēvam vajadzētu aizturēt nepacietīgo vārdu, kuru viņš pašlaik gatavs izteikt. Viņam vajadzētu pētīt savu vārdu iespaidu, lai viņi aiz sevis neatstātu grūtsirdību un nāves dvesmu.

Nespēks un slimības sevišķi iespaido sievietes. Ģimenes laime ļoti atkarīga no sievas un mātes. Ja viņa ir vāja un nervoza un cieš no pārstrādāšanās, tad kļūst arī garīgi nospiesta, jo fiziskais nogurums ļoti ietekmē garīgo stāvokli; un tad viņai pārāk bieži ir jāsaduras ar vēsu atturību no vīra puses. Ja viss neiet tieši tik patīkami, kā viņš to vēlētos, tad vīrs vairo sievu un māti. Viņš pats gandrīz pilnīgi nepazīst viņas rūpes un nastas un ne vienmēr ziņā, kā parādīt viņai savu līdzjūtību. Viņš neaptver, ka pats palīdz lielajam ienaidniekam tā iznīcinošajā darbā. Ticot Dievam, viņam vajadzētu pacelt savu karogu pret sātanu; tomēr liekas, ka viņš ir kļuvis aklus pats pret savām un pret sievas interesēm. Viņš pret viņu izturas vienaldzīgi. Viņš neapzinās, ko dara. Viņš strādā tieši pretī savai laimei un iznīcina arī savas ģimenes laimi. Sieva pagurst un nododas mazdūšībai. Cerība un prieks ir zuduši. Viņa mehāniski pilda savus ikdienas darbus, jo saprot, ka tie ir jāpadara. Viņas prieks un drosmes trūkums ir izjūtams visā ģimenes lokā. Visās Sabata turētāju rindās ir ļoti daudz šādu nelaimīgu ģimeņu. Eņģeļi nes šīs apkaunojošās ziņas uz Debesīm, un pierakstītājs eņģelis visu atzīmē.

Vīram ģimenes dzīvē vajadzētu parādīt dziļu interesi. Sevišķi maigi viņam vajadzētu izturēties pret nespēcīgās sievas izjūtām. Viņš spēj aizvērt durvis daudzām slimībām. Laipnība, priecīgi un iedrošinoši vārdi atstās lielāku iespaidu nekā visdziedinošākās ārsta zāles. Sādā veidā izmisušas un mazdūšīgas širdis saņems drosmi, un laime un saules gaisma, ko ģimenē ienesīs [307] laipna rīcība un iedrošinoši vārdi, desmitkārtīgi atlīdzinās visas pūles. Vīram vajadzētu atcerēties, ka daudzas viņa bērnu audzināšanas nastas gulstas uz mātes un ka bērna prāta veidošana prasa no viņas daudz pūļu. Sim apstāklim vajadzētu izraisīt vīra vismaigākās jūtas un ierosināt viņu censties atvieglot sievas nastas. Tam vajadzētu sievu iedrošināt paļauties uz viņa dziļo mīlestību un vērst viņas prātu uz Debesīm, kur atrodams spēks un miers un beidzot dusa visiem nogurušajiem. Viņam nevajadzētu nākt mājās ar apmākušos seju, bet gan ar savu klātbūtni ģimenē ienest saules gaismu un iedrošināt savu sievu lūkoties uz augšu un ticēt Dievam. Vienprātīgi viņi var pieķerties Dieva apsolījumiem un ienest ģimenē Viņa bagātās svētības. Nelaipnība, sūdzēšanās un dusmas aizslēdz Jēzum dzīvokļa durvis. Es redzēju, ka Dieva eņģeļi lidos projām no mājas, kurā atskan nepatīkami vārdi, valda slikts garastāvoklis un ķildas.

Man arī rādīja, ka bieži liela kļūda ir sievas pusē. Viņa nepieliek nepārtrauktas pūles, lai valdītu pār sevi un padarītu savu māju laimīgu. Viņai bieži ir slikts garastāvoklis un nevajadzīga sūdzēšanās. Vīrs atnāk no darba noguris un satraukts, un gaišu, iedrošinošu vārdu vietā viņam jāstopas ar apmākušos seju. Viņš ir tikai cilvēks, viņa jūtas pret sievu atsalst, viņš pazaudē mīlestību uz savu māju, viņa ceļš kļūst tumšs, un drosmie iznīkst. Viņš atsakās no savas pašcieņas un nevērtē godu, ko Dievs grib, lai viņš saglabātu. Vīrs ir ģimenes galva, kā Kristus ir draudzes Galva; un katra sievas rīcība, kas mazina vīra iespaidu un atņem viņam šo cienīgo un atbildīgo stāvokli, Dievam ir nepatīkama. Sievas pienākums ir pakļaut savas vēlēšanās un savu gribu vīra gribai. Abiem savstarpēji ir jāpakļaujas, tomēr Dieva Vārds kā pārāku izceļ vīra spriedumu. Pakļaušanās tam, kuru viņa izvēlējusies par savu padomdevēju un aizsargātāju, [308] sievas cieņu nesamazinās. Vīram

vajadzētu uzturēt savu stāvokli ģimenē visā lēnprātībā, bet noteikti. Daži ir jautājuši: "Vai man vienmēr vajag pašam sevi uzmanīt un izjust pienākumu sevi savaldīt?" Man rādīja, ka mūsu priekšā ir liels darbs pārbaudīt pašiem savu sirdi un ļoti rūpīgi sevi sargāt. Mums vajadzētu mācīties pazīt savas kļūdas un tad sargāties šajos punktos. Mums pilnīgi jāpārvalda mūsu pašu gars. "Kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs arī savaldīt visu miesu." Gaisma, kas spīd uz mūsu takas, un patiesība, kas pati ieteic sevi mūsu sirdsapziņai, vai nu notiesās un iznīcinās mūsu dvēseli vai arī to svētīs un pārveidos. Mēs dzīvojam pārāk tuvu pārbaudes laika noslēgumam, lai apmierinātos ar paviršu darbu. Tā žēlastība, kuru līdz šim mēs uzskatījām par pietiekošu, mūs tagad neuzturēs. Mūsu ticībai jābūt pieaugušai, un mums jāklūst līdzīgākiem Kristum rīcībā, izturēšanās veidā un raksturā, lai varētu izturēt un sekmīgi atsist sātana kārdināšanas. Dieva žēlastība ir pietiekoša katram Kristus sekotājam.

Mūsu pūlēm pretoties sātana uzbrukumiem jābūt nopietnām un neatlaidīgām. Viņš izlieto savu spēku un visu veiklību un mākslu, mēģinādams mūs novērst no pareizā ceļa. Viņš vēro mūsu izešanu un ieešanu, lai atrastu izdevību mums kaitēt vai mūs iznīcināt. Vissekmīgāk viņš strādā tumsā, ievainojot tos, kuri nepazīst viņa viltības. Viņš nevarētu neko iegūt, ja viņa uzbrukuma metodes būtu izprastas. Darba rīki, kurus viņš izlieto, lai panāktu savus nolūkus un pārraidītu savas ugunīgās bultas, bieži vien ir mūsu ģimenes locekļi.

Tie, kurus mēs mīlam, var izteikties un rīkoties nepiesardzīgi, kas var mūs dziļi ievainot. Viņu nodoms nebija to darīt, bet sātans mūsu prātā palielina viņu vārdu un darbu nozīmi un tā izsviež bultu no sava bultu maka, lai mūs sāpinātu un satriektu. Mēs saņemamies, lai turētos pretī tam, kas mums šķiet mūs aizskāris, un, to darot, mēs izaicinām sātana kārdināšanas. Tā vietā, lai lūgtu Dievu pretoties sātana kārdināšanām, mēs pieļaujam, ka mūsu [309] laimi samaitā mēģinājumi aizstāvēt "savas tiesības". Tā mēs ļaujam sātanam gūt dubultīgu labumu. Mēs ļaujam izpausties savam sarūgtinājumam, un sātans mūs izlieto kā savus aģentus, lai ievainotu un apbēdinātu tos, kuri nebija domājuši mūs ievainot. Vīra prasības sievai reizēm var izlikties nesaprātīgas, bet, mierīgi un bez aizspriedumiem jautājumu apskatot otrreiz, cik vien iespējams, vīram labvēlīgā gaismā, viņa saprastu, ka atsacīšanās pašai no sava ceļa un padošanās vīra spriedumam, pat ja tas runātu pretī viņas jūtām, abus izglābtu no nelaimes un dotu viņiem lielu uzvaru pār sātana kārdināšanām.

Es redzēju, ka ienaidnieks centīsies vai nu izpostīt viņu derīgumu, vai dievbijīgo dzīvi un mēģinās maitāt viņu mieru, kamēr vien viņi dzīvos šinī pasaulē. Tomēr viņa spēks ir ierobežots. Viņš cepli var gan sakarsēt, bet Jēzus un Viņa eņģeļi ir nomodā par uzticīgajiem kristiešiem, lai iznīcinātu tiktu tikai sārņi. Sātana iededzinātajai ugunij nav spēka iznīcināt vai bojāt patieso metālu. Svarīgi ir aizvērt katras iespējamās durvis sātana ienākšanai. Katras ģimenes priekštiesība ir dzīvot tā, lai sātans no nekā, ko viņi saka vai dara, nevarētu gūt iespēju likt vienam otru novilkt zemē. Ikvienam ģimenes loceklim vajadzētu paturēt prātā, ka visiem ir jādara tieši tik daudz, cik viņi spēj darīt, lai stāvētu pretī mūsu viltīgajam ienaidniekam, un ar nopietnām lūgšanām un nepiekāpīgu ticību jāpaļaujas uz Kristus asins nopelna un stipri jāsatver Viņa glābjošais spēks.

Tumsības spēki pulcējas ap dvēseli un aizsedz Jēzu mūsu skatam, un reizēm mēs noskumuši un apmulsuši varam tikai gaidīt, līdz mākoņi izklīdīs. Šie laika sprīži reizēm ir briesmīgi. Liekas, ka zūd cerība un mūs draud pārņemt izmisums. Šajās drausmīgajās stundās jāmacās uzticēties un paļauties vienīgi uz salīdzināšanas nopelnu un visā mūsu bezspēcīgajā necienīgumā jāatsaucas uz krustā sistā un augšāmceltā Pestītāja nopelnu. Tā darot, mēs nekad neaiziesim bojā – [310] nekad! Kad uz mūsu ceļa spīd gaisma, tad nav grūti būt stipram žēlastības spēkā. Bet, lai pacietīgi gaidītu cerībā tad, kad mūs ietin mākoņi un viss ir tumšs, vajadzīga ticība un padevība, kas savu gribu pilnīgi pakļauj Dieva gribai. Mēs pārāk ātri kļūstam mazdūšīgi un nopietni kliedzam, lai pārbaudījumus mums atņemtu, kad vajadzētu karsti lūgt pēc pacietības izturēt un pēc žēlastības uzvarēt.

Bez ticības nav iespējams Dievam patikt. Mūsu ģimenēs var būt Dieva pestīšana, bet mums tai ir jātic, tai jādzīvo un vajadzīga pastāvīga nepārtraukta ticība un paļaušanās uz Dievu. Mums jāapspiež savs straujums un jāvalda pār vārdiem; un šai ziņā mēs gūsim lielas uzvaras. Ja mēs nevaldām pār saviem vārdiem un savu dabu, tad mēs esam sātana vergi. Mēs esam viņa padotie. Viņš dara mūs par saviem gūstekņiem. Visi griezīgie un nepatīkamie, nepacietīgie un īgnie vārdi ir upuri, kurus mēs pienesam viņa sātanskajai majestātei. Un tie ir dārgi upuri, daudz dārgāki par katru upuri, ko mēs pienesam Dievam; jo tie iznīcina visas ģimenes mieru un laimi, bojā veselību un beidzot ir par iemeslu mūžīgās laimīgās dzīves zaudēšanai. Mūsu pašu interešu labā Dieva Vārds mums uzliek ierobežojumus. Tie palielina mūsu ģimeņu laimi un visu to laimi, kas ir ap mums. Tie izsmalcina gaumi, svēto spriedumu un sniedz gara mieru un beidzot mūžīgu dzīvību. Zem šiem svētajiem ierobežojumiem mēs pieaugsim žēlastībā un pazemībā, un mums būs viegli runāt pareizi. Pakļauts un uzvarēts tiks dabīgais, nesavaldīgais raksturs. Mūsos mājajošais Glābējs mūs stiprinās katru stundu. Kalpojošie eņģeļi paliks mūsu dzīvokļos un ar prieku nesis ziņas uz Debesīm par mūsu izaugsmi

dievišķīgajā dzīvē, un pierakstītāja eņģeļa ieraksti būs gaiši un laimīgi.

Neueticība un kļūdu meklēšana

[311] Brāli G.! Atrodies ..., Tu man uzstādīji dažus jautājumus, par kuriem es daudz esmu domājusi. No sarunas ar Tevi esmu pārliecināta, ka Tu nesaproti lomu, kuru esi spēlējis, un arī tās ievainojumu, kuru Tu esi nesis Dieva lietai. Tas, kas man bija rādīts par Tevi, dzīvi stādījās manā priekšā, un es esmu salīdzinājusi to, ko nesen man rādīja, ar liecībām, kas darītas zināmas attiecībā uz Tevi Liecībā Nr. 6, un es Tavai rīcībai nevaru saskatīt ne mazāko attaisnojumu. Pirms Tu piedalījies un palīdzēji ar savu iespaidu pēdējā fanātisma izpausmē Viskonsinā, Tavš stāvoklis Dieva priekšā nebija pareizs.

Brāli G., ja Tu godīgi būtu sekojis gaismai, tad Tava izturēšanās nekad nebūtu bijusi tāda, kāda tā ir tagad. Tu ietiepīgi un neatlaidīgi esi gājis pats savu ceļu un pašāvis pats uz savu spriedumu, neļaudams sevi vadīt. Kungs Tev sūtīja palīdzību, bet Tu atteicies to pieņemt. Ko vēl vairāk Debesis varētu darīt Tavā labā par to, kas jau ir darīts? Domājot, ka citus vērtē augstāk par Tevi, Tu esi juties neapmierināts un sarūgtināts un izturējies untumaini un atturīgi, līdzīgi izlutinātam bērnam. Tu vēlējies tikt augsti cienīts, bet ar savu izturēšanos Tu sevi esi ļoti pazemojis to acīs, kuru atzinību vēlējies iegūt.

Pirms sava fanātiskā gājiena Tu parādīji neueticību un greizsirdību pret tiem, kas atrodas Batl-Krikā, un ar izteiktajām piezīmēm esi centies izsaukt aizdomas. Tu esi bijis neueticīgs un greizsirdīgs pret manu vīru un mani pašu un esi domājis ļaunu. Tevī bija apvienotas skaudība un neueticība. Zem apzinīguma izskata Tu esi izsaucis šaubas par to cilvēku rīcību, kuri nes nastas Batl-Krikā un esi devis aizrādījumus par lietām, par kurām Tu nemaz nezini un par kurām Tu esi pilnīgi nespējīgs pareizi spriest. To lietu [312] nastas nav Tev uzliktas.

Man rādīja, ka Dievs neizvēlēties personu ar tādu prātu, kāds ir Tev, neuzliks tai smagas atbildības un neaicinās to ieņemt visatbildīgākās vietas, jo tad pašcieņa tā izvirzītos priekšplānā, ka atnestu postu gan viņam pašam, gan arī Dieva ļaudīm. Ja Tu sevi būtu mazāk vērtējis, tad Tu būtu bijis mazāk greizsirdīgs un aizdomīgs.

Brāli G., ja Tu būtu bijis pilnīgi vienots ar miesu un būtu savienojies un līdzīgi jutis tiem, kurus Dievs ir atradis par derīgiem nolikt darba priekšgalā, ja Tu būtu atzinis dāvanas, kuras Dievs ir licis draudzē un būtu nodevis sevi pilnīgai saskaņai ar tām, ja Tu noteikti būtu nopamatojies visos tagadējās patiesības punktos un vilcis virvi kopā ar tiem, kuriem ir piedzīvojumi darbā, tad Tu un Tavējie būtu pilnīgi brīvi un droši pret šiem maldiem. Tev būtu bijis enkurs, kas Tevi turētu. Bet Tu, baidīdamies izpatikt tiem, kuriem visa dvēsele ir darbā un pie Dieva lietas, esi ieņēmis nenoteiktu stāvokli. Dievs prasa, lai Tu stāvētu stingri un noteikti, uz vienas platformas ar brāļiem. Dievs un svētie eņģeļi bija neapmierināti ar Tavu rīcību, un viņi ilgāk vairs necieta Tavu neprātību. Tu tīki atstāts, lai sekotu pats savam spriedumam, kuru Tu tik augstu biji vērtējis, līdz Tu vēlētos tikt pamācīts un bez greizsirdības, bez stūrgalvības, sūdzēšanās un pārmešanas citiem mācītos no tiem, kuri ir izjutuši Dieva darba nastu un tās smagumu. Tu esi tiecies ieņemt savu īpatnējo stāvokli, cenšoties pēc vadības, neatkarīgi no miesas, lai Tevi slavētu un paaugstinātu, līdz es redzēju, Dievs ļāva Tev rīkoties un atklāt to gudrību, kuru Tu domāji esam pārāku par citu cilvēku gudrību, un Tu tīki atstāts savam aklajam spriedumam, lai darbotos visneprātīgākajā, muļķīgākajā un mežonīgākajā fanātismā, kāds jebkad laista veidā ir gūlies pār Viskonsinu.

Un vēl man rādīja, ka Tu neesi izpratis savas agrākās rīcības iespaidu uz Dieva darbu un arī savu tagadējo stāvokli un dalību šajā fanātismā. Tev vajadzēja strādāt ar visu savu enerģiju, [313] lai atbrīvotos pats un darbotos pretī iespaidam, kuru Tu esi izplatījis, bet tā vietā Tu esi sevi atvainojis un nosodījis tos, kurus Dievs pie Tevis sūtīja un kas bija gatavi pat ierosināt plānu, saskaņā ar kuru Kungs caur Saviem kalpiem var Tevi apturēt uz ceļa, kas ir atšķirīgs no Viņa kalpu ceļa. Sātana spēks bija sagrozījis un ietinis tumsā Tavu spriedumu, un Tu nespēji spriest, kāda rīcība pret Tevi būtu vislabākā. Ja Tu pats zinātu, tieši kāds ceļš ir ejams Dieva kalpiem, lai Tev palīdzētu, tad Tu arī zinātu, kā pašam tikt ar to galā. Dievs Tev ļāva izvēlēties, vai nu pieņemt pamācības un norādījumus no Viņa kalpiem Viņa paša noteiktajā ceļā vai arī turpināt palikt savā stūrgalvībā un krist maldinošajā fanātismā.

Tu izvēlējies savu ceļu. Un tagad Tu vari vainot tikai pats sevi. Tu sevi apliecini par sargu uz Ciānas mūriem, par ganāmpulka ganu, tomēr, redzot, ka nabaga avis saplosa un izklīdina, Tu tās nebrīdināji. "Cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Izraēla namam, ka tev no Manas mutes jāklausa vārds un viņiem no Manas puses jāpiekrodina. Kad Es saku uz bezdievīgo: tu mirdams mirsi, – un tu viņu nepamāci un nerunā, ka tu bezdievīgo atgriez no viņa bezdievīgā ceļa un viņu paturi dzīvu, tad

bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. Bet, kad tu bezdievīgo pamāci un viņš neatgriežas no savas bezdievības un no sava bezdievīgā ceļa, tad viņš nomirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi izgābis." "Bet, kad tu taisnu pamāci, lai taisnais negrēko, un viņš negrēko, tad viņš tiešām dzīvos, tāpēc ka viņš ir tapis pamācīts, un tu savu dvēseli esi izgābis." Ecehiēla 3:17-19,21.

To grēks, kuri dzīvo Viskonsinā, kuri ir nogājuši fanātismā, gulstas uz Tevi, brāli G., smagāk kā uz kādu citu. Tu biji neuzticīgs sargs. Tu neatšķīri ļaunumu, jo biji neuzticīgs. Dievs sūtīja savus uzticīgos sargus, [314] kuri stāvēja gaismā un spēja ieraudzīt ļaunumu, lai brīdinātu Tevi un maldošo ganāmpulku. Ja Tu būtu brīdinājumu uzklājis, tad novērsti būtu liels ļaunums. Tavs iespaids būtu bijis pasargāts. Tu būtu atbrīvojis ceļu Dieva kalpu liecībām, ka tās sasniegtu apjukušo ganāmpulku. Bet maldošie negribēja dzirdēt Dieva balsi caur Viņa izredzētiem kalpiem. Viņi apcietināja savu garu pret pie tiem sūtīto sargu brīdinājumiem un vēl vairāk nostiprinājās nesaprātīgajā, sevi piekrāpjošajā ceļā. Avju gans negribēja dzirdēt. Noteiktā nostāja pret šo fanātismu viņu bija sadusmojusi. Viņš nenojauta briesmas. Viņš nejuta vajadzību šajā lietā pastiegties. Viņam bija pietiekoši gaismas, lai izšķirtos, bet viņš bija pārāk stūrgalvīgs un turēja sevi aizdomas pret Dieva kalpiem, lai pakļautos viņu liecībām.

Brālis G. vēlējās nogaidīt, līdz fanātisms attīstīsies, un tas gāja uz priekšu tieši tā, kā sātans to gribēja, līdz tas attīstījās ar briesmīgiem rezultātiem. Nebija nekāda saprātīga pamata, lai šo darbu raksturotu kā Dieva darbu. Dieva kalpi izpildīja savu uzdevumu, atbrīvoja savas drēbes no dvēseļu asinīm un sevi turēja tīrus no nolādētā iespaida, kamēr Tu nesi šī nožēlojamā fanātisma grēka briesmīgo slogu. Tu esi dziļi to nožēlojis, tomēr Tu vēl neredzi savu vainu attiecībā uz šo lietu. Tu nosodi un vaino nabaga maldošās avis, ka tās Tevi novedušas no ceļa. Kas tas par sargu, ja tas nesargā no ļauna un nebrīdina? Kas tas par avju ganu, kurš nesargā no visām briesmām, lai avīm nekas ļauns nenotiktu un vilki tās neiznīcinātu? Ar ko gans var aizbildināties, ja tas pieļauj, ka avis aizklīst no īstajām ganībām un tās izklīdina, saplosa un aprij vilki? Kā gan gans var aizbildināties teikdams, ka avis ir viņu nomaldinājušas? Tās atstājušas īstās ganības un novedušas viņu no ceļa. Sāds iebildums spēcīgi runā [315] pret gana spējām pasargāt avis. Uz viņu vairs nevar paļauties kā uz uzticīgu ganu, kas rūpēsies par avīm un atvedīs tās atpakaļ, ja tās ir nokļūdušas no pareizā ceļa.

Apkaunojums, kas ir sagādāts Dieva darbam sakarā ar mūsu A., smagi gulstas uz Tevi. Tava līdzdalība viņas piedzīvojumos ir liela. Viņa bija vāja, tomēr zināmā mērā varēja izpildīt savus pienākumus ģimenē un saturēt kopā savus bērnus, bet, tikai uz neilgu laiku būdama prom no mājām, viņa zaudēja veselo saprātu. To cilvēku atkritušais stāvoklis, kas sevi apliecināja par Sabata turētājiem ..., ierosināja Tevi iespaidot mūsu A. atstāt savu ģimeni, kurai bija vajadzīga viņas gādība, un iet uz ..., kur viņas iespaids it kā varētu palīdzēt Sabata turētājiem. Slimīgs uzbudinājums iezīmēja viņas rīcību. Daži no nepieredzējušajiem tika piekrāpti. Māsu A. vājās garīgās spējas tika pārslogota, un viņa saslima ar smadzeņu iekaisumu. Šī iemesla dēļ dziļi ievainota un apkaunota ir Dieva lieta. Brālim A. ir nodarīts pāri, viņam tagad jācieš no pastāvīga nemiera un rūpēm, un viņa bērniem jātieks izklīdinātiem. Tiem, kuru iespaids ir izsaucis šīs briesmīgās sekas, ir darāms darbs, lai atvieglotu un iepriecinātu brāļa A. garu. Viņiem uzticīgi un pilnīgi jāatzīst savu pret viņu nodarīto grēku un netaisnību, cik vien tas iespējams, cenšoties novērst ļaunumu.

Ja Tu būtu pastāvīgi turējies pie Dieva padoma, atzīdams, ka Viņa Gara dāvanām īstā vieta ir draudzē, ja Tu sirdī un pamatlikumos būtu bijis vienots ar "Review", nopamatojies stiprajās patiesībās, kas ir noderīgas šim laikam, ja Tu Dieva ļaudīm būtu sniedzis barību īstā laikā, tad Tavs iespaids ... un apkārtnē būtu bijis pavisam savādāks. Tu būtu sniedzis asas liecības saskaņā ar tiem, kas vada šo lielo darbu. Būtu norātas atsevišķo cilvēku nepareizības. Uzticīgs darbs būtu pacēlis turienes Sabata turētājus [316] tā, ka viņi neatrastos aiz citām draudzēm. Tomēr viņiem ir jābūvēs gandrīz visās lietās. Tev vajadzēja nest asas liecības, pārliecinot viņus par nepieciešamību uzpurēties un piedalīties darba nastu nešanā. Tev viņus vajadzēja veicināt uz pastāvīgu labdarību, visus pamācot darīt savu daļu un pielikt pūles, lai kaut kādā veidā virzītu uz priekšu patiesības lietu. Tava nenoteiktā nostāja un jautājumu nolaidīgā un lēnā risināšana ir slikti ietekmējušas mūsu darbu šai vietā. Pretestība, kuru Tu izjuti un izteici attiecībā uz organizāciju un Dieva ļaužu virzīšanos uz priekšu, ir nesusi augļus, kas ir redzami daudzās vietās ziemeļu Viskonsinā.

Ja Tu būtu bijis precīzs un krietns strādnieks, ejot vienā solī ar Dieva aizgādību, tad tagad redzamie augļi būtu bijuši pavisam citāda rakstura. Dvēseles būtu izšķīrušās vai nu uz vienu vai uz otru pusi, vai nu pilnīgi par vai pret Dieva baušļiem un citām patiesībām, kas saistītas ar trešā eņģeļa vēsti. Tās nekarātos pie Ciānas drēbju vilēm, velkot lejup tos, kuri grib staigāt pareizi. Tomēr Tu neesi parādījis uzticību. Nav darīts pareizs un pilnīgs darbs. Tu neesi asi un noteikti pasludinājis patiesību, pārliecinot draudzi par nepieciešamību ikvienam praktiski, saskanīgi realizēt savu ticības apliecināšanu. Daudzi nevēlas pūlēties, lai kaut ko darītu patiesības veicināšanā, apmierinoties tikai ar patiesības

klausīšanos. Viņi Dieva lietu mīl vārdos un ticības apliecībā, bet ne darbos un patiesībā.

Tava ieņemtā nostāja daudzus ... ir pamudinājusi "Review" vērtēt zemāk, kuri citādi tā nebūtu rīkojušies, un viņi ir ļoti vieglprātīgi izturējušies pret tur atrodamajām patiesībām. Tāpēc "Review" uz tiem nevarēja atstāt Dieva paredzēto iespaidu. Un tā ikviens ir gājis pats pa savu ceļu un darījis to, kas viņam pašam ir licies pareizi, tāpēc visi ir palikuši tālu no īstā pamata, un, ja to labā netiks [317] darīts liels un pilnīgs darbs, tad viņi tiks svērti svaru kausos un atrasti par viegļiem.

Man rādīja, ka Tu centies savas netaisnības rezultātus uzkraut citiem, bet kā Dieva iecelts sargs Tu pats esi par visu atbildīgs. Tev ... un citās vietās, kur Tavs iespaids darbojies pret Dieva kalpiem, ļoti jāpazemojas un jāatzīst savs noziegums. Šis fanātisms sevišķi kaitējis br. un m. B. Viņi ir samulsināti un apgrūtināti kā laicīgi tā arī garīgi un no šīs sātana viltības tikuši gandrīz vai iznīcināti. Brāli G., Tu šai bēdīgajā fanātismā esi gājis ļoti tālu; Tava miesa ir tā pat iespaidota kā Tavs prāts, un tagad Tu centies visu vainu uzvelt citiem. Tev nav pareiza izpratne par savu nostāju un rīcību pagātnē. Tu labprāt atzīsti to, ko citi ir darījuši, un to, ko Tu neesi darījis, bet neatzīsti to, ko Tu pats esi darījis.

Tavs iespaids ... vietā ir bijis kaitīgs. Tu biji nostājies pret organizāciju un sludinājis pret to nenoteiktā veidā, ne tik droši, kā dažs labs to būtu darījis, bet Tu gāji tieši tik tālu, cik uzdrošinājies iet. Sādā veidā Tu daudzkārt esi apmierinājis savu skaudību un esi izsaucis neuzticību un šaubas daudzu cilvēku prātos. Ja Tu būtu nācis atklāti, Tevi varētu skaidri saprast, un Tu būtu izdarījis maz ļaunuma. Kad Tevi apsūdzēja visas miesas ticībai pretēju uzskatu aizstāvēšanā, tad Tu negribēji to atzīt, bet parādīji savu nostāju nepareizā gaismā un radīji iespaidu, it kā brāļi būtu Tevi pārpratuši, lai gan Tu zināji, ka apvainojums bija patiess. Uz Tevi, kāds Tu esi tagad, draudze nevar pajauties. Kad Tavā dzīvē parādīsies pilnīgas reformas augļi un pierādījumi, ka esi atgriezies un uzvarējis savu greizsirdību, tad Dievs atkal Tavai gādībai uzticēs savu ganāmpulku. Bet, kamēr Tu to vēl neesi pilnīgi kompensējis, Tu izplatīsi vislabāko iespaidu, paliekot mājās un čakli strādājot darbu.

Ar savu neitrālo nostāju un rīcību šajā fanātismā [318] Tu Dieva lietai Viskonsinā esi sagādājis vairāk ļaunuma par to labumu, ko esi izdarījis visā savas dzīves laikā. Neticīgajiem mūsu ticība ir padarīta riebīga, ir sista rēta, nedziedināma rēta Dieva lietai, tomēr daudzi, Tevi pašu ieskaitot, izliekas pārsteigti, ka tik daudz ir runāts un darīts attiecībā uz šo fanātismu. Viena pati ļauna sēkla, ja tā tiek iesēta, izlaiž saknes, uzaug kupli un nes augļus, un pļauja ir bagātīga. Ļaunums zeļ un zied, un tam nevajag nekādas kopšanas, turpretī labā sēkla ir jālaista, rūpīgi jākopj un pastāvīgi jābaro, citādi dārgais stāds ies bojā. Sātans, ļaunie eņģeļi un bezdievīgie cilvēki cenšas ar visām saknēm izraut un iznīcināt labo, tāpēc, lai tas dzīvotu un ziedētu, ir vajadzīga vislielākā modrība un nepārtraukta uzraudzība. Ļaunā sēkla, ja tā ir iesēta, nav viegli izraujama. Tā izplešas un laiž asnus visos virzienos, nomācot vērtīgo sēklu; un, ja to atstāj, tad tā uzaug spēcīga un aizsedz saules starus dārgiem stādiem, līdz tie sāk nīkuļot un aiziet bojā.

Mēs sastapāmies ar Tavu iespaidu X. vietā. Šķelšanās, kas tur pastāv, nebūtu, ja Tu būtu ieņēmis pareizu nostāju un pieņēmis Kunga vārdus caur Viņa kalpiem. Bet to Tu negribēji darīt. Dieva kalpiem bija skaidri jārīkojas pret Tavu nepareizo gājumu. Ja viņi būtu vēl noteiktāk nostājušies un vēl stingrāk izturējušies pret Tavu rīcību, Dievs viņus būtu atzinīgi novērtējis. Būtu bijis labāk, ja Tu pilnīgi būtu aizgājis no X., jo katru reizi, kad Dieva kalpiem bija jāsaduras ar šo fanātismu, pārmetumi krita uz br. G., un Tu atrāvi, juties aizskarts nevietā, neievērots un tā tālāk. Tu izvedi savu aklo rīcību dažādu ģimeņu vidū X. vietā cenšoties iegūt līdzjūtību sev un izraisīt pretestības jūtas pret brāļiem C., D. un E. Tu juties aizskarts, neievērots; Tu izteici un izrādīji savas jūtas un daudzu prātos radīji greizsirdību un neuzticību pret Dieva kalpiem, kurus Viņš bija īpaši sūtījis pie Tevis. Tavs ieturētais virziens pie dažiem iznīcināja [319] brāļu liecību spēku, bet daži izjuta pateicību, ka gaisma bija nākusi un ka sātana slazdi bija salauzti, un viņi bija atbrīvojušies no tiem. Citi palika nepieejami un nostājās pret sniegtajām liecībām, un miesā radās šķelšanās. Tu vari uzņemties par to atbildību. Mums bija jāstrādā X. draudzes labā ar nospiestu garu, lai izklīdinātu nepareizo iespaidu, kuru Tu radīji. Tev tur ir darāms darbs.

Es redzēju, ka daži ir bijuši ļoti norūpējušies Tevis dēļ, baidīdamies, ka brāļi sludinātāji pret Tevi nav izturējušies taisnīgi. Tādiem vajadzētu atbrīvot ceļu un, uzticīgi atzīstot savus maldus, ļaut, lai nopelums un visas Tavas netaisnības svars gulstas uz Tevi. Dieva nolūks ir, lai viņi paliktu tur, līdz Tu viņiem atņemsi visas šaubas, nožēlojot un no sirds atzīstot savus grēkus. Tie, kuri parāda nepareizu līdzjūtību pret Tevi, nevar Tev palīdzēt. Lai viņi parāda dedzību, nožēlojot paši savu atkrišanu, un ļauj Tev stāvēt pašam par sevi. Jūs visi kopā esat nomaldījušies no ceļa, un, ja jūs neizdarāt pilnīgu darbu, ja neatzīstat savus maldus, vainojot savus brāļus, un ja neesat labprātīgi pieņēmt pamācības, tad jums nevar būt nekāda daļa ar Dieva ļaudīm.

Tu esi turējies savrup no tiem, kuriem Dievs ir uzlicis Sava darba smagās nastas. Kamēr manam

vīram jau bija darbs un nastas, kas būtu sadalāmas starp trim cilvēkiem, Tu tomēr viņu esi ievainojis ar piezīmēm un mājieniem un esi palīdzējis citiem uzvelt viņam jaunas nastas. Tev tas jāierauga. Tev nav uzliktas nekādas sevišķas nastas, bet Tev ir laiks pārdomām un studijām, atpūtai un miegam, kamēr mans vīrs ir spiests strādāt dienu pēc dienas un bieži arī vēlu naktīs, un dažreiz, kad viņš dodas gulēt, lai atpūstos, viņš nevar aizmigt, bet spēj vienīgi raudāt un vaimanāt patiesības lietas dēļ un tās netaisnības dēļ, ar kādu brāļi nostājušies pret viņu, kurš visas savas intereses un visu savu dzīvi ir veltījis šim darbam. [320]

Viņam ir jārūpējas un jāatbild par darbu ofisā, jārūpējas par laikrakstu un par draudzēm dažādos štatos. Un pie tam daži no viņa brāļiem sludinātājiem ar savu negudro rīcību ir palīdzējuši viņu samulsināt un apbēdināt. Tu kopā ar dažiem citiem esi uzskatījis brāli Vaitu par veikalnieciska rakstura cilvēku, kuram nav daudz ticības. Tie viņu nepazīst. Sātans daudzus pievilī attiecībā uz viņu. Dievs atradis par derīgu uzlikt sava darba nastu uz viņu, izvēloties viņu par vadītāju dažādos pasākumos, un Viņš ir izmeklējis tādu, kurš ir jūtīgs un spēj just līdzī netaimīgajiem; kas ir apzinīgs un pie tam arī neatkarīgs; kas neapklās grēku, bet ātri saskatīs un izjutīs netaimību, kas norās to un nedos tai vietu, pat ja arī viņam vienam būtu jāatbild par visām sekām. Tāpēc viņam tik stipri jācieš. Viņa brāļi vispār nepazīst nevienu no viņa nastām un daži par tām nemaz nerūpējas, bet ar savu negudro, negodīgo rīcību tikai palielina viņa rūpes un grūtības. Debesis šīs lietas ievēro un atzīmē. Cilvēki, uz kuriem nav uzliktas nekādas smagums vai nasta, kuriem ir brīvas stundas, kad nav nekas sevišķs ko darīt, kuri var nodoties pārdomām un studijām un attīstīt savu prātu, tie var parādīt lielu mērenību. Tie neredz nekā tāda, kas viņus spiestu darboties ar sevišķu dedzību, un ir gatavi pavadīt stundas personīgās sarunās. Daži viņus uzskata par vislabākajiem un vissvētākajiem vīriem vīrs zemes. Bet Dievs neredz tā, kā cilvēki to redz. Dievs uzlūko sirdi. Tie, kuriem ir tik viegls stāvoklis, saņems savam darbam atbilstošu algu.

Mana vīra stāvoklis nav apskaužams. Tas prasa vislielāko uzmanību, rūpes un garīgu darbu. Tas prasa veselīgu spriedumu un gudrību. Tas prasa sevis aizliegšanu, visu sirdi un stipru gribu, lai izvestu lietas līdz galam. Šajā svarīgajā vietā Dievs vēlas vīru, kas ir gatavs ar kaut ko riskēt, kas gatavs stingri nostāties par patiesību, lai arī kādas būtu sekas, kas gatavs cīnīties pret šķēršļiem un negriļojas, kaut arī viņa dzīvībai draudētu briesmas. [321]

Šī darba atbildības smagums prasa lielu uzmanību un piesardzību ir par iemeslu negulētām naktīm un izsauc nopietnas, dedzīgas, izmisīgu cīņu pilnas lūgšanas Dievam. Kungs ir vadījis manu vīru uz priekšu, ieņemot vienu atbildīgu vietu pēc otras. Brāļu pārmetumi sāpīgi žņaudz viņa dvēseli, tomēr viņš nedrīkst ar darbu vilcināties. Darba biedri uzrādīdami ārēju dievbijību pretojas katrai virzībai uz priekšu, kurā Dievs viņu vada. Viņa dārgo laiku aizņem ceļojumi no vienas vietas uz otru, lai ar noskumušu garu strādātu starp draudzēm, nolīdzinot to, ko šķietamie brāļi (kas sevi par tādiem apliecina) ir radījuši. Nabaga mirstīgie cilvēki! Viņi pārprot lietas, viņiem nav pareizas izpratnes par to, ko nozīmē būt kristietim. Tiem, kuriem uzticēts nest skaidras, asas liecības, lai, bīstoties Dievu, norātu nepareizības, lai ar visu savu spēku strādātu Dieva ļaužu pacelšanai un lai tos nostiprinātu tagadējās svarīgajās patiesībās, līdzjūtības un palīdzības vietā pārāk bieži ir saņēmuši pārmetumus, kamēr tie, kas līdzīgi Tev ir ieņēmuši remdenības stāvokli, tiek uzskatīti par uzticīgiem un maiga rakstura cilvēkiem. Dievs viņus tā neuzlūko. Kristus pirmajai atnākšanai ceļu sataisīja ļoti skaidri runājošs vīrs. Viņš norāja grēku un sauca lietas īstā vārdā. Viņš lika cirvi pie koka saknēm. Vienu ļaužu šķiru, kurā sevi uzskatīja par atgrieztiem un, kas bija nākusi, lai viņus Jārdānā kristītu, Jānis uzrunāja sekojoši: "Jūs, odžu dzimums, kas jums ir rādījis izbēgt no nākamās dusmības? Tāpēc nesiet pienācīgus atgriešanās augļus...Un cirvis kokam pie saknes jau ir pielikts; tāpēc ikviens koks, kas nenes labus augļus, tiek nocirsts un ugunī iemests." (Mat. 3,7-10)

Šajā briesmīgajā laikā, tieši pirms Kristus otrās atnākšanas, Dieva uzticīgajiem sludinātājiem būs jānes vēl norādošāka, asāka liecība par to, ko nesa Jānis Kristītājs. Atbildīgs un svarīgs darbs ir viņu priekšā; un tos, kas runā glaimojošas, patīkamas lietas, Dievs neatzīs par Saviem avju ganiem. Uz viņiem gulstas briesmīgs "vai". [322]

Savāda fanātisms Viskonsinā, izauga no nepareizas teorijas par svētumu, kuru aizstāvēja brālis K., - par tādu svētumu, kas nebalstās uz triskārtējo eņģeļa vēsti, bet kas atrodas ārpus tagadējās patiesības. So nepareizo teoriju no viņa pieņēma māsa G., kas pati to izdzīvoja un dedzīgi mācīja citiem. Tas gandrīz iznīcināja viņas mīlestību uz svētajām un svarīgajām šī laika patiesībām, kas, ja viņa tās būtu mīlējusi un tām paklausījusi, būtu izrādījušās viņai par enkuru, kas viņu noturētu uz pareizā pamata. Bet viņa kopā ar daudziem citiem darīja šo svētuma teoriju vai svētošanos par kaut kādu lielu lietu, un svarīgajām Dieva Vārda patiesībām piešķīra mazu nozīmi, "ja tikai sirds bija pareiza". Nabaga dvēseles bija atstātas bez enkura, tika padotas jūtām, un sātans nāca un pārvaldīja prātu un deva iespaidus un izjūtas, lai darītu to, kas pašam patīk. Saprāts un apdomība tika nicināti, un Dieva lieta bija pakļauta nežēlīgiem pārmetumiem.

Fanātismam, kurā Tu esi iekritis, vajadzēja vadīt Tevi un citus pirms izšķiršanās izpētīt šīs svētošanās ārigumu. Arējais izskats nav drošs kristīgā rakstura pierādījums. Tu un citi esat nobijušies, no mazliet vairāk nopelumu saņemšanas, nekā tas jums pienāktos, un skatieties uz šķietamām kļūdām vai nepareizībām citos vai arī no viņu puses parādīto nevērību un jūtaties aizskarti. Tu esi pārāk prasīgs. Tava nostāja ir bijusi nepareiza, un Tu esi piekrāpis pats sevi. Ja citi dažās lietās ir sprieduši par Tevi nepareizi, tad ne vairāk, kā varēja sagaidīt, ņemot vērā apstākļus. Ar visdziļākajām skumjām un pazemību Tev vajadzētu apraudāt savu bēdīgo aiziešanu no taisnības, kas radījusi dažādību izjūtās, ieskatos un izteicienos attiecībā uz Tevi; un, ja arī katrā sīkumā Tu viņu rīcību neuzskati par pareizu, tad tomēr Tev viņi nav jāaizskar un citi jānosoda. Tev jāatzīst savas kļūdas, nekritizējot citus, un jāpārtrauc sūdzēšanās, ka brāļi Tevi nav ievērojuši. Viņi Tev ir dāvājuši vairāk uzmanības, nekā Tu esi pelnījis, [323] ņemot vērā Tavu nostāju, kādu Tu jau gadiem ilgi esi ieņēmis. Ja Tu varētu redzēt šīs lietas tā, kā Dievs tās redz, tad Tu uz visiem laikiem ieņistu savas izteiktās sūdzības un pazemotos zem Dieva rokas. "Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un uzmanība ir labāka nekā aunu tauki. Jo sacelšanās ir kā zilēšanas grēks, un stūrgalvība ir līdzīga elku kalpošanai un dievekļu turēšanai mājās." (1. Sam. 15:22,23)

Ticības vienība

Vārda kristieši X. vietā un tās apkārtnē, neķeras pie darba un nedzīvo saskaņā ar patiesību, kuru viņi atzīst. Cerību graužošs iespaids gulstas pār mūsu lietu Ziemeļviskonsinā. Ja visi būtu pieķērušies "Review" tā, kā Dievs to vēlas, tad no tur aizstāvētajām patiesībām viņi būtu guvuši sev labumu un pamācību. Viņiem būtu pareiza ticība un skaidra, noteikta nostāja patiesībā, kas derīga šim laikam, un viņi būtu pasargāti un izglābti no šī fanātisma. Daudzu jūtīgums ir notrulinājies, nepareizs uzbudinājums ir izpostījis viņu saprātu un garīgo acu skatu. Visaugstākā mērā ir svarīgi, lai viņi tagad rīkotos saprātīgi, lai pilnīgi nepiepildītos sātana nolūki, sakaujot tos, kurus viņam ir bijis pa spēkam piekrāpt. Kad tie, kas bijuši klāt un līdzdarbojušies maldīgos piedzīvojumos, tiek pārliecināti par savu kļūdu, tad sātans turpina sev par labu izmantot viņu kļūdu un tur to pastāvīgi viņu priekšā, lai viņus atbaidītu no jebkādiem garīgiem piedzīvojumiem, un šādā veidā viņš pūlas izpostīt viņu ticību patiesai dievbijībai. Tāpēc ka vienreiz viņi bija piekrāpti, viņi baidās nopietnās, dedzīgās lūgšanās cīnīties ar Dievu, lai saņemtu sevišķu palīdzību un uzvaru. Viņiem nevajag atļaut satanam sasniegt savu mērķi un novest viņus aukstā formālismā un neticībā. Viņiem jāatceras, ka Dieva pamats stāv droši. Lai Dievs ir patiess, un katrs cilvēks lai ir melis. Viņu vienīgā drošība ir likt savas kājas uz stiprā pamata, redzēt un saprast trešā eņģeļa vēsti, [324] augsti vērtēt un mīlēt patiesību un tai paklausīt.

Kristus izved ārā ļaudis un ved tos ticības vienībā, lai viņi var būt viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu. Domstarpības jānokārto, lai visi var savienoties ar miesu, lai tiem būtu viens prāts un viens spriedums. 1. Kor. 1:10 "Bet es jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu, lai jums visiem ir vienāda valoda un lai nav jūsu starpā nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā un vienādā padomā." Rom. 15:5,6 "Bet lai paciešanas un iepriecināšanas Dievs jums dod vienādu prātu jūsu starpā pēc Kristus Jēzus, ka jūs vienprātīgi vienā mutē varat pagodināt Dievu un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu." Fil. 2:2 "Tad dariet manu prieku pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena sirds un dvēsele."

Visiem Dieva ļaudīm vajadzētu justies ieinteresētiem Viņa darbā. Brāļiem Viskonsinā ir bijis šīs intereses trūkums. Ir pietrūcis arī spēks. Daži domā, ka izšķiest laiku nav grēks, kamēr citi, kas mīl dārgo patiesību, taupa savu laiku un Dieva spēkā pūlas un grūti strādā, lai viņu ģimenēs viss būtu glīti un mājīgi un lai viņiem vēl būtu arī kaut kas, ko ieguldīt Kunga darbā, lai arī viņi varētu darīt savu daļu šī darba virzībai uz priekšu un sakrāt sev mantu Debesīs. Nevienam nav jāpaliek bezdarbībā, kamēr citi tai laikā ir smagi apkrauti ar nastām. Dievs prasa, lai tie, kam ir miesas spēks un veselība, dara, ko viņi var, un izlieto savu spēku Viņam par godu, jo viņi nepieder sev pašiem. Viņi ir atbildīgi Dievam par sava laika un spēka izlietošanu, ko viņiem dāvājušas Debesis.

Pienākums palīdzēt patiesības virzīšanā uz priekšu negulstas vienīgi uz turīgajiem. Visiem jādara sava daļa. Cilvēks, kas izlietojis savu laiku un spēku, lai sakrātu mantu, ir atbildīgs par šīs mantas izlietošanu. Ja kādam ir veselība [325] un spēks, tas ir viņa kapitāls, un viņam tas pareizi jāizlieto. Ja viņš pavada stundas bezdarbībā, nevajadzīgos apmeklējumos un sarunās, tad viņš ir kūtrs darbā, ko Dieva Vārds aizliedz. Tādiem ir jāstrādā, lai apgādātu savas ģimenes un tad sakrātu kaut ko labdarīgiem mērķiem, cik Dievs viņus ir svētījis.

Mēs neesam likti pasaulē, lai rūpētos tikai par sevi, bet no mums tiek prasīts palīdzēt lielajā pestīšanas darbā, tā atdarinot pašizliedzīgo, uzpurīgo un lietderīgo Kristus dzīvi. Kas mīl savas ērtības vairāk nekā Dieva patiesību, tiem nerūpēs sava laika un spēka gudra un pareiza izlietošana, lai varētu darīt savu daļu patiesības izplatīšanā. Daudzi jaunieši Viskonsinā nav izjutuši darba lielo

nozīmi, nedz nepieciešamību ar kaut ko upurēties tā sekmēšanai. Viņi nekad neiegūs spēku, kamēr nemainīs savu rīcību un nepieliks īpašas pūles patiesības virzīšanā uz priekšu, lai dvēseles varētu tikt izglābtas. Dažiem, kas aizliedz sevi un parāda interesi, jāstrādā dubulti, lai ar nenogurstošām pūlēm atbalstītu darbu, ko viņi mīl. Viņi dara Dieva darbu par daļu no sevis; ja tas cieš, viņi cieš līdzīgi; ja tas zeļ, viņi ir laimīgi.

Sal. pam. 3:9,10 "Godā Kungu no savas mantas un no sava ienākuma pirmajiem; tad tavi šķūņi pildīsies ar pilnību, un tavi vīna spaidi plūdis no jauna vīna." Kas ir kūtri un slinki, tie var sevi mierināt ar domu, ka Dievs neko no viņiem neprasa, tāpēc ka viņiem nav nekādu ienākumu. Bet ar to viņi nevarēs aizbaidināties, jo, ja viņi būtu čakli izlietojuši savu laiku, ja nebūtu bijuši kūtri savā darbā, tad viņiem būtu bijuši ienākumi. Ja viņi būtu apņēmīgi pūlējušies kaut ko nopelnīt, lai to nonestu Dieva mantu namā, tad viņu priekšā atvērtos ceļi un viņiem būtu ienākumi, ko veltīt Dieva darbam, un tādā veidā viņi sakrātu mantu Debesīs.

Ziemeļu Viskonsina

[326]Atrodoties Rūzveltā, N.Y., 1861. gada 3. augustā man rādīja dažādas draudzes un ģimenes. Man atklāja viņu dažādos iespaidus un šo iespaidu drosmi atņemošos rezultātus. Sātans ir izlietojis kā aģentus atsevišķas personas, kas apliecina ticību vienai daļai no tagadējās patiesības, tajā pašā laikā karojot pret otru tās daļu. Tādus viņš var izlietot daudz sekmīgāk nekā tos, kas cīnās pret visu mūsu ticību. Viņa viltīgais gājienis, ieraujot cilvēkus maldos caur daļēji ticīgajiem, ir piekrāpis daudzus un novājinājis un padarījis neskaidru viņu ticību. Tāds stāvoklis ir Ziemeļviskonsinas nodaļās. Daži pieņem vienu vēsts daļu, bet otru atmet. Daži pieņem Sabatu un atmet trešo eņģeļa vēsti; tomēr tāpēc, ka viņi pieņemusi Sabatu, viņi pieprasa sadraudzību ar tiem, kas tic visai tagadējai patiesībai. Un tad viņi strādā, lai novestu arī citus tajā pat tumšajā stāvoklī, kādā atrodas paši. Viņi nevienam nav atbildīgi. Viņiem ir pašiem sava neatkarīga ticība. Viņiem ir atļauts ietekmēt citus, kaut gan viņiem nevajadzētu dot priekš tam nevienam iespēju, neievērojot viņu pretenzijas par godīgumu.

Godīgas dvēseles redzēs tagadējās patiesības savstarpēji saskanīgo ķēdi. Viņi redzēs tās harmonisko saskaņotību, loceklim ar locekli savienojoties vienā lielā, veselā patiesībā, un viņi to satvers. Tagadējo patiesību nav grūti saprast, un ļaudis, kurus vada Dievs, tiks apvienoti uz šī plašā un stiprā pamata. Dievs nelietos individuus ar dažādu ticību, dažādām domām un uzskatiem, kas sašķeltu un izkaisītu. Debesis un svētie eņģeļi strādā, lai vienotu, lai vadītu ticības vienībā, vienā miesā. Sātans tam pretojas un ir apņēmies izkaisīt un sašķelt, un ienest dažādus uzskatus, lai nepiepildītos Kristus lūgšana: "Bet Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs. Lai viņi visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī tie ir viens [327] Mūsos, lai pasaule tic, ka Tu Mani esi sūtījis." (Jāņa 17:20,21) Jēzus nodoms bija, lai Viņa ļaudīm būtu viena ticība. Ja viens iet uz priekšu, sludinot vienu lietu, un cits, atšķirībā no viņa, sludina ko citu, kā var tie, kas caur viņu vārdiem sāk ticēt, būt viens? Tur valdīs uzskatu un domu dažādība.

Es redzēju, ka, ja Dieva ļaudis Viskonsinā grib iet uz priekšu, tad viņiem jāņem noteikta nostāja attiecībā uz šīm lietām un jānovērš to ietekme, kas, mācot miesai pretējus uzskatus, rada šķelšanos un nemieru. Tādi ir kā komētas. Liekas, ka viņi izstaro mazliet gaismas, viņi mazliet apliecina patiesību, staigā ar to un tā krāpji nepiedzīvojušus cilvēkus. Sātans dod viņiem savu garu, bet Dievs nav ar viņiem. Viņa Gars tajos nemājo. Jēzus lūdza, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu, "lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis." Dieva patiesībai tīcošo, atlikušo vienotība nodod spēcīgu liecību pasaulei, ka viņiem ir patiesība un ka viņi ir Dieva īpašie, izredzētie ļaudis. Šī saskaņa un savienība samulsina ienaidnieku, un viņš ir apņēmies to izjaukt. Tagadējā patiesība, ja tai tic savā sirdī un apstiprina dzīvē, vieno Dieva ļaudis un dod viņiem spēcīgu ietekmi.

Ja ļaudis, kas Viskonsinā tur Sabatu, būtu nopietni centušies un strādājuši, lai saskaņotos ar Kristus lūgšanu, lai būtu viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu, tad sātana darbs būtu bijis izjaukts. Ja visi būtu centušies pēc vienotības ar miesu, tad nebūtu izcēlies fanātisms, kas atnesis tik dziļu negodu tagadējās patiesības lietai Ziemeļviskonsinā. Tas ir atraušāns no miesas un oriģinālas, neatkarīgas ticības meklēšanas rezultāts, neņemot vērā visas miesas ticību.

Pēdējā parādīšanās, kas tika dota Batl-Krīkā, man rādīja, [328] ka daži ir nepareizi nostājušies pret parādīšanās, kas dotas turienes draudzes izveidošanas laikā. Daži no tiem bija Dieva bērni, un tomēr apšaubīja parādīšanas. Citi tām nepretojās, bet arī neuzdrošinājās izšķirīgi par tām nostāties. Daži izturējās skeptiski, un viņiem bija pietiekošs iemesls tā rīkoties. Viltus parādīšanas un fanātiskie gājieni un tiem sekojošie sliktie augļi ir atstājuši iespaidu uz Dieva darbu Viskonsinā, radot neuzticību visam, kas nes parādīšanas vārdu. Visām šīm lietām jātiek izskatītām un ar gudrību atrisinātām. Nevajadzētu nopūlēties ar tiem, kas nekad nav redzējuši, kā tiek dotas parādīšanas, un kuriem nav nekādu personīgu zināšanu par atklāsmju iespaidu. Viņiem nevajadzētu atraut tās priekštiesības un

labumu, ko dod draudze, ja viņu kristīgais gājums citādi ir pareizs un ja viņi ir izveidojuši labu, kristīgu raksturu.

Es redzēju, ka daži varētu pieņemt atklātībai zināmās parādīšanas, spriežot par koku pēc tā augļiem. Citi līdzinās šaubīgajam Tomam, viņi nespēj ticēt publicētajām Liecībām, ne arī pieņemt aculiecinieku izteikumus tām par labu. Viņiem pašiem jāredz un par visu jāpārliedz. Tādus cilvēkus nevajadzētu atstāties. Pret viņiem vajadzētu izturēties ļoti pacietīgi un ar brāļu mīlestību, līdz viņi atrod savu vietu un nopamatojas par vai pret Liecībām. Ja viņi cīnās pret parādīšanām, par kurām viņi nekā nezina, ja viņi savā pretestībā iet tik tālu, ka apstrīd lietas, kurās viņiem nav nekādu piedzīvojumu, un jūtas sarūgtināti, kad tie, kas tic, ka parādīšanas ir no Dieva, runā par tām sanāksmēs un priecājas par pamācībām, kuras nākušas caur parādīšanām, tad draudze var zināt, ka šo cilvēku nostāja nav pareiza. Dieva ļaudīm nevajadzētu verdziski pazemoties un pakļauties, un atteikties no savas brīvības sādu neapmierinātu cilvēku dēļ. Dievs draudzei ir devis dāvanas, lai tā sev gūtu labumu no tām. Ja tie, kas apliecina ticību patiesībai, nostājas pret šīm dāvanām un cīnās pret parādīšanām, tad no viņu iespaida citām dvēselēm draud briesmas, un tad ir laiks [329] strādāt pie šiem cilvēkiem, lai viņu iespaids nenomaldinātu citus vājos.

Dieva kalpiem bija ļoti grūti strādāt N., jo tur bija paštaisna, runīga un nevaldāma cilvēku šķira, kas stājās ceļā Dieva darbam. Uzņemti draudzē, viņi to sarautu gabalos. Viņi nepadotos miesai un nejostos apmierināti, kamēr draudzes pārvaldības groži neatrastos viņu rokās.

Brālis G. centās strādāt ļoti piesardzīgi. Viņš zināja, ka tā grupa, kura pretojās parādīšanām, rīkojās nepareizi, ka viņi īsti neticēja patiesībai, un tāpēc, lai atbrīvotos no šiem traucēkļiem, viņš ierosināja neuzņemt draudzē nevienu, kas netic trešā eņģeļa vēstij un parādīšanām. Tas neļāva ienākt draudzē dažām dārgām dvēselēm, kas nebija cīnījušās pret parādīšanām. Tās neiedrošinājās savienoties ar draudzi, baidīdamās uzticēties lietām, ko viņas neizprata un kurām pilnīgi neticēja. Un tad viņiem blakus nostājās tie, kas bija gatavi šajos apzinīgajos cilvēkos pamodināt aizspriedumus un attēlot stāvokli pēc iespējas sliktākā gaismā. Dažus apbēdināja un aizvainoja draudzes locekļu pieņemtais nosacījums, un, kopš jaunās kārtības ieviešanas draudzē, viņu neapmierinātība ir stipri pieaugusi. Viņus pārvaldīja stipri aizspriedumi.

Man rādīja māsas H. gadījumu. Es viņu redzēju sasaistījušos ar kādu māsu, kas sevi apliecināja par tīcīgo, bet, kurai bija stipri aizspriedumi pret manu vīru un mani, un, kura nostājās pret parādīšanām. Šis gars viņai lika iemīlēt un kopt katru nepatiesu ziņu, kas attiecās uz mums un parādīšanām, un to viņa stāstīja tālāk mātai H.. Viņa bija rūgta gara pilna pret mani, kaut arī personīgi mani nemaz nepazīna. Viņa nepazīna manu darbu, tomēr kopa pret mani visjaunākās aizsprieduma jūtas un ir iespaidojusi arī māsu H., un viņas ir savienojušās savās rūgtajās piezīmēs un runās. Persona, kuru man [330] rādīja saistībā ar māsu H., bija stipra rakstura sieviete, dzīves priecīga un sevi augstu vērtējoša. Tā domāja, ka viņas uzskati ir pareizi un ka citiem ir jāpaļaujas uz viņas vārdiem, kaut arī viņas vārdi tikai aptumšoja padomu un tikai atklāja pūķa karapulku garu, karojot pret tiem, kuri tiks savienoti, turot Dieva baušļus un Jēzus liecību.

Kopš māsa H. ir bijusi N., viņa ir nicinoši nostājusies pret parādīšanām un atstāstījusi citiem pa ausu galam dzirdētās baumas, it kā zinātu, ka tās ir patiesas. Viņa nav pretojusies nevienam iespaidam, kas varētu man kaitēt. Viņa nezināja, ka parādīšanas bija no Dieva, viņa personīgi nepazīna vienkāršo darba rīku un tomēr apvienojās ar nesvētām personām N., lai ar savu iespaidu nostātos pret mani. Viņi savstarpēji stiprināja viens otru, tīksminoties ar nepareiziem notikumu atstāstījumiem, kas bija nākuši no dažādiem avotiem, atstāstot tos vēl tālāk, un tādā kārtā viņas bija barojušās savus aizspriedumus. Nevar būt nekas kopējs starp viņu garu un tās vēsts garu, kuru Kungs atradis par vajadzīgu dot par labu saviem pazemīgajiem ļaudīm. Gars, kas mājō viņu sirdī, nevar saskaņoties ar gaismu, kas nāk no Dieva.

Daudzas nabaga dvēseles nezina, ko viņas dara. Tās savu iespaidu pievieno sātana spēkiem un palīdz tam viņa darbā. Savā aklajā pretestībā viņas parāda lielu dedzību un nopietnību, it kā tās tiešām kalpotu Dievam, cīnoties pret parādīšanām. Visi, kas vēlas, var iepazīties ar šo parādīšanu augļiem. Septiņpadsmit gadus Dievs atradis par vajadzīgu ļaut tām pastāvēt un sniegt stiprinājumu pret sātana spēku uzņēmšanos un pret cilvēcīgo darba rīku iespaidu, kuri palīdzējuši sātanam viņa darbā.

Man rādīja vēl citas sievietes N., kas karoja pret patiesību. Man tika atklāta viena, kas, pieņēmusi dažus patiesības punktus, vairs negāja ne soli tālāk kopā ar Dieva atlikušajiem ļaudīm. Pati sevi viņa vērtēja ļoti augstu [331] un domāja, ka saprot visu patiesību. Pēc savām domām viņa bija gudra, un es viņu redzēju kā tādu, kas pastāvīgi skatās atpakaļ un atsaucas uz kādu vecu piedzīvojumu, tāpēc ka pagātnē bija saņēmusi zināmu daudzumu gaismas, viņa bija kļuvusi uzpūtīga un domāja, ka tai ir bijis pietiekoši gaismas un zināšanu, lai pamācītu visu miesu. Viņas ticība ir nesakarīga un neskaidra.

Daudzi no viņas uzskatiem par patiesību ir maldīgi, tomēr viņa ir egoistiska un taisna savā vērtējumā. Viņa ir gatava mācīt, bet negrib tikt pamācīta. Viņa ir nonicinājusi pamācības un laidusi pāri galvai Dieva mācības, kuras Viņš tai devis caur Saviem kalpiem. Es viņu redzēju atsaucamies uz savu taisnību, uz savu nodošanos, uz savu lūgšanām bagāto dzīvi. Līdzīgi farizejiem viņa uzskaitīja savus labos darbus. "Es tev pateicos, Dievs, ka neesmu tāds kā citi cilvēki, laupītāji, netaisni, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks. Es gavēju divas reizes nedēļā un dodu desmito tiesu no visa sava padoma." Farizeja lūgšana netika ievērota, bet Kunga līdzjūtību aizkustināja nabaga muitnieks, kas varēja tikai pateikt: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!" Viņa lūgšanu pieņēma, kamēr lielīgā farizeja lūgšanu atmata. "Kas pats paaugstinās, tas tiks pazemots, un, kas pats pazemojas, tas tiks paaugstināts."

Atkl. 3:17,18 "Jo tu saki: es esmu bagāts un pārpārēm bagāts un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un akls, un kails. Es tev dodu padomu, ka tev no manis jāpērk zelts, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, – un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts un tavas kailības kauns nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt."

Šī persona, kuras seju es pazinu, kad viņu ieraudzīju, man teica, ka esot I. kundze. Es redzēju, ka viņas dzīvi neiezīmēja tā pazemība, kurai vienmēr vajadzētu raksturot Kristus sekotājus. Kad nabaga mirstīgais, lai arī cik augsta būtu viņa ticības apliecība, kļūst taisns pats savās acīs, tad Jēzus viņu atstāj un ļauj viņam pašam sevi piekrāpt. Es redzēju, ka šī sieviete iespaidoja [332] citus, un daži ar viņu apvienojās, lai nostādītu parādīšanas smieklīgā gaismā. Viņiem par visu to būs jāatbild Dievam, jo ir pierakstīts katrs zobgalīgs vārds, kas vērsts pret gaismu, kuru Dievs ir atradis par vajadzīgu darīt zināmu Savā paša izredzētajā veidā.

Man rādīja vēl citu sievieti, kura nav vienā prātā ar ļaudīm, kurus Dievs ved ārā no pasaules. Viņas sirdī nemājo patiesības gars, un viņa čakli ir strādājusi darbu, kas ļoti patīk visa labā ienaidniekam, lai samulsinātu un sajauktu prātus. (Es šo sievieti atpazinu pēdējā sapulces dienā, kad viņa atstāja sapulci pirms tās slēgšanas.) Viņa ir ļoti runīga un vienmēr ir gatava dzirdēt un stāstīt kaut ko jaunu, kavējoties pie lietām, kuras viņa sauc par citu nepareizībām, un viņa runā par saviem ļaunajiem minējumiem. Gaismu viņa dara par tumsu un tumsu par gaismu un, lai aizbildinātos, saka garas lūgšanas. Viņai patīk būt atzinīgi novērtētai, un uzskatītai par taisnu, un viņa dažus tā jau ir pievilusi. Viņa vēlas mācīt citus un domā, ka Dievs viņu māca vairāk par citiem. Tomēr patiesībai viņas sirdī nav vietas.

Man rādīja vēl nedaudzas citas personas savienojam savu iespaidu ar tām, kuras es jau pieminēju, un viņi visi kopā strādā, cik spēj, lai kādu atrautu no miesas un radītu sajukumu. So cilvēku iespaids dara negodu Dieva patiesībai. Jēzus un svētie eņģeļi strādā, lai paceltu un vienotu Dieva ļaudis vienā ticībā, lai tiem visiem būtu viens prāts un viens spriedums. Kamēr viņi tiek vadīti uz ticības vienotību, lai skatītos aci pret aci uz svinīgajām un svarīgajām šī laika patiesībām, sātans darbojas, lai traucētu viņu virzīšanos uz priekšu. Jēzus strādā caur saviem darbarīkiem, lai savāktu un vienotu. Sātans caur saviem darba rīkiem strādā, lai izklīdinātu un radītu domstarpības. "Jo, redzi, Es pavēlēšu un sijāšu Izraēla namu starp visām tautām, kā graudi tiek sijāti sietā, tomēr ne mazākais graudiņš nekritis zemē."

Dievs tagad pārbauda Savus ļaudis. Tiek attīstīts raksturs. Eņģeļi sver tikumisko vērtību un [333] uzticīgi pieraksta visus cilvēku bērnu darbus. Starp ļaudīm, kas atzīst Dievu, ir cilvēki ar samaitātām sirdīm, bet viņi tiks pārbaudīti un pierādīti. Jo Dievs, Kas lasa visu cilvēku sirdis, cels gaismā apslēptās tumsības lietas, kur vismazāk viņi to gaida, lai piedauzības akmeņi, kas kavējuši patiesības progresu, var tikt atņemti un lai Dievam būtu tīra un svēta tauta, kas darītu zināmus Viņa likumus un tiesas.

Mūsu pestīšanas Vadonis ved savus ļaudis uz priekšu soli pa solim, viņus šķīstot un darot derīgus pārvēršanai, atstājot aiz sevis tos, kas grib atrauties no miesas, kas negrib labprātīgi ļauties vadībai un kas ir apmierināti paši ar savu paša taisnību. "Ja nu gaišums tevī ir tumsība, cik liela būs tumsība pati!" Cilvēks nevar iekrist lielākoš maldos, kā padoties pašpaļāvības garam un ticēt, ka stāv pareizi un atrodas gaismā, laikā, kad viņš iet prom no Dieva ļaudīm un kad viņa lolotā gaisma patiesībā ir tumsa.

Ļaužu šķira ..., kas pastāvīgi gājusi prom no miesas (draudzes), ir kopusi nepacietīgu un rūgtu garu pret tiem cilvēkiem, kurus Dievs ir lietojis par rīkiem, lai paceltu ļaudis, apvienojot viņus uz vienīgā patiesā pamata. Viņu gars ir vērsies pret Dieva darbu, un viņu iespaids ir apkaunojis Dieva lietu un neticīgo acis darījis mūsu ticību pretīgu, un licis sātanam līksmoties. Kas staigā draudzes ietvaros un cenšas kalpot Dievam, tos kādu laiku var apgrūtināt un sarūgtināt viņu vidū esošie cilvēki, kas nerīkojas pareizi un kas man rādīti kā paštaisni un farizejiski, bet, ja viņi būs pacietīgi un pazemīgi

staigās Dieva priekšā, dedzīgi lūdzot Viņa spēku un Viņa Garu, tad tie ies uz priekšu, bet, kas ir nedroši ticībā, tiks atstāti aizmugurē.

Man rādīja brāli J., un es redzēju, ka Dievam viņa rīcība nepatika. Viņš bija nepastāvīgs, Viņu bija samulsinājuši "Age to Come" ("nākošais laikmets"), un, tā kā starp "Age to Come" [334] teoriju un trešā eņģeļa vēsti nav ne mazākās saskaņas, viņš pazaudēja ticību un mīlestību šai vēstij, un bieža runāšana par to viņu saniknoja. Trešais eņģelis zemes iedzīvotājiem pasludina vissvinīgāko vēsti, un vai lai Dieva izredzētie ļaudis izturas vienaldzīgi pret to un nepievieno savas balsis, liekot atskanēt šim svinīgajam brīdinājumam? Brālis J. ir piekrāpts un krāpj citus. Viņa temats ir bijis svētošanās, lai gan paša sirds atradās nepareizā stāvoklī. Viņa prāts ir bijis dalīts. Viņam nebija enkura, kas to turētu, un viņš tika mētāts šur un tur bez noteiktas ticības. Daudz sava laika viņš ir izlietojis, atstāstot te vienam, te otram dažādas baumas un izdomātus stāstus, lai mulsinātu un satrauktu prātus. Viņš ir daudz runājis par manu vīru un mani, un pret parādīšanās. Viņa stāvoklis izsakāms ar vārdiem: "Pasaki, un mēs teiksim tālāk." Dievs viņu nav sūtījis uz šādu misiju. Viņš nezina, kam viņš kalpo. Viņu ir izlietojis sātans, lai sajauktu prātus. Visu savu mazo iespaidu viņš ir izlietojis, lai izsauktu aizspriedumus pret trešā eņģeļa vēsti. Ar nepareiziem atstāstījumiem viņš parādīšanas ir attēlojis nepareizā gaismā, un vājas dvēseles, kas nebija nopamatojušās visā tagadējā patiesībā, ir barojušās ar šiem atstāstījumiem un nav saņēmušas tīru barību, kas pamatīgi atsijāta. Viņš ir ticis pievilts attiecībā uz svētošanos. Ja viņš neizmainīs savu nostāju un negribēs pieņemt pamācības un mīlēt doto gaismu, tad Dievs viņu atstās viņa paša ceļam, viņa paša nepilnīgajam spriedumam, līdz viņš savā ticības dzīvē ies bojā un ar savu negudro rīcību kļūs par brīdinājuma zīmi tiem, kas izvēlas iet savus ceļus neatkarīgi no draudzes. Dievs atvērs godīgām dvēselēm acis, lai tas izprot to cilvēku jauno darbu, kas izklīdina un sašķel. Viņš iezīmēs tos, kas izsauc šķelšanos, lai katrs godīgs cilvēks var izbēgt no sātana cilpām.

Brālis J. saņēma no vecākā K. nepareizu svētošanās teoriju, kas atrodas ārpus trešās eņģeļa vēsts, un, [335] kur vien to pieņem, tā nonāvē mīlestību uz šo vēsti. Man rādīja, ka vecākais K. atrodas uz bīstamas zemes. Viņš nav savienībā ar trešo eņģeli. Viņš savā laikā ir baudījis Dieva svētības, bet ne tagad, jo viņš nav tās vērtējis un nav mīlējis patiesības gaismu, kas ir spīdējusi pār viņa teku. Viņš sev līdzī ir atnesis metodistu svētošanās teoriju un nostāda to priekšplānā, piešķirot tai vislielāko nozīmi. Un šim laikam domātās svētās patiesības viņš ir darījis mazsvarīgas. Viņš ir sekojis pats savai gaismai un kļuvis arvien tumšāks un tumšāks un arvien tālāk un tālāk gājis prom no patiesības, līdz tai it pavisam mazs iespajds uz viņu. Viņa prātu ir pārvaldījis sātans, un viņš ir sagādājis lielu ļaunumu patiesības lietai Ziemeļviskonsinā.

Šī bija tā svētošanās teorija, kuru māsa G. pieņēma no vec. K. un centās pēc tās dzīvot, kas viņu noveda briesmīgā fanātismā. Ar šo svētošanās teoriju vec. K. ir samulsinājis un sajaucis daudz cilvēku prātus. Visi, kas to pieņem, lielā mērā pazaudē interesi un mīlestību uz trešā eņģeļa vēsti. Šis uzskats par svētošanos ārēji ir ļoti jauka teorija. Tā it kā nobalsina nabaga dvēseles, kas atrodas tumsā, maldos un lepnumā. Tā viņām piešķir labu kristiešu un svēto izskatu, kad viņu sirdis tomēr ir samaitātas. Tā ir miera un drošības teorija, kas neceļ gaismā ļaunumu, nepārmet un nenorāj nepareizības. Tā tikai nedaudz dziedina Dieva ļaužu meitas vainu, kļūdzot: "Miers, miers, kad miera nav." Vīri un sievietes ar samaitātām sirdīm uzvelk sev svētošanās tērpu un viņus stāda ganāmpulkam par priekšzīmi, kad patiesībā viņi ir sātana strādnieki, kurus viņš izlieto, lai savaldzinātu un ievilinātu godīgas dvēseles kādā sāncelā, lai tās neizjustu trešā eņģeļa pasludināto svinīgo patiesību spēku un to lielo nozīmi.

Vec. K. ir uzlūkots kā priekšzīme laikā, kad viņš Dieva lietai ir tikai kaitējis. Viņa dzīve nav bijusi nevainojama. Viņš nav staigājis saskaņā ar svētajiem Dieva likumiem, [336] vai ar neaptraipīto Kristus dzīvi. Viņa samaitātā daba nav apspiesta, tomēr viņš daudz runā par svētošanos un tādā veidā daudzus pievil. Man norādīja uz viņa pagātnes darbiem. Viņš nav ievējis dvēseles patiesībā un nav tās nopamatojis trešā eņģeļa vēstī. Viņš norāda uz svētošanās teoriju kā uz vissvarīgāko jautājumu, bet tanī pašā laikā padara mazsvarīgu kanālu, pa kuru nāk Dieva svētības. "Svēti tos caur Tavu patiesību, jo Tavs Vārds ir patiesība." Tagadējā patiesība, kas ir šis kanāls, nav ņemta vērā, bet samīta kājām. Cilvēki var kliegt: "Svēts, svēts! Svētošanās, svētošanās! Nodošanās, nodošanās!" tomēr savas dzīves piedzīvojumos viņi var nezināt neko vairāk par to, ko runā, kā grēcinieki ar savām samaitātajām tieksmēm. Dievs drīz vien noraus šo balti nobalsināto tērpu no vārda svētošanos, kuru ir uzgērbusi daži miesas prātam paklausīgi cilvēki, lai slēptu savas dvēseles kroplumu.

Cilvēku bērnu darbi tiek uzticami pierakstīti. Augstā un svētā Dieva skatam nekas nevar palikt apslēpts. Daži rīkojas tieši pretēji Dieva likumiem un, tad lai apsegtu savu grēcīgo rīcību, saka, ka ir nodevušies Dievam. Šī runāšana par svētumu tomēr neparāda svētumu viņu ikdienas dzīvē. Tā necelina viņu domas un neliek viņiem "atturēties no visa, kas liekas ļauns". Mēs esam skatu spēle pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Miesīgi domājošu cilvēku izkropļoto ceļu dēļ tiek zaimota mūsu

ticība. Viņi atzīst daļu no patiesības, un tā viņiem dod zināmu iespaidu, bet patiesībā viņi nav vienoti ar cilvēkiem, kas tic visai patiesībai un ir apvienojušies uz šī pamata. Kādu iespaidu ir atstājis vec. K.? Kādi ir viņa darba augļi? Cik daudzi ir izvesti no pasaules un nopamatoti tagadējā patiesībā? Cik daudzus viņš ir vadījis ticības vienotībā? Viņš nav sakrājis ar Kristu. [337] Viņš ir atstājis izklīdinošu iespaidu. Viņa sludināšanā ir kāds trūkums, un viņa atgrieztajiem trūkst tā, kas Dieva dusmības dienā būtu viņu klīns un patvērums. Viņa sludināšanai trūkst sāls, trūkst smaržas. Viņš neizved dvēseles no pasaules, pilnīgi atgriezdams tās pie patiesības, atšķirdams tās no pasaules, un apvienodams šīs dvēseles ar Dieva īpašajiem ļaudīm. Viņa atgrieztajiem trūkst enkura, kas viņus turētu, un viņi svaidās šurp un turp, līdz daudzi ir apmulsināti un pazuduši pasaulē.

Vec. K. nezina, kādam garam viņš pieder. Viņš savu iespaidu pievieno pūķa karapulkam, nostājoties pret tiem, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus liecība. Viņu sagaida grūta cīņa. Kas attiecas uz Sabatu, tad viņš ieņem tādu pašu stāvokli kā septītās dienas baptisti. Atšķirot Sabatu no vēsts, tas pazaudē savu spēku, bet, saistītu ar trešā eņģeļa vēsti, to pavada spēks, kas pārlicina neticīgos un bezdievīgos, izvedot tos no pasaules ar spēku pastāvēt, dzīvot, augt un zelt Kungā. Dieva ļaudīm Viskonsinā ir pienācis laiks ieraudzīt savu stāvokli. Uzticīgajiem un piedzīvojušajiem katrā vietā vajadzētu likt atskanēt saucienam: "Kas būs Kunga pusē?" Dievs prasa, lai viņi izietu un atraisītos no dažādajiem iespaidiem, kas viņus grib šķirt vienu no otra un no lielās patiesības platformas, uz kuras Dievs nostāda savus ļaudis.

Man rādīja L. kunga gadījumu. Viņam ir daudz ko teikt par svētošanos, bet viņš pats sevi ir pievilis, un citi ir pievilti viņā. Savu svētošanos viņš var aizstāvēt, kamēr atrodas sapulcē, bet tā nevar izturēt pārbaudījumus. Bībeles svētums šķīsta dzīvi, bet L. sirds nav tīrīta. Sirdī mājo ļaunums, tas parādās darbos un sniedz mūsu ticības ienaidniekiem iespēju pārnest Sabata turētājiem. Viņi spriež par koku pēc tā augļiem.

2. Kor. 4,2. "Bet kas atsakās slepenai bezkaunībai, nestaigādami viltīgi, nedz Dieva Vārdu [338] pārgrozīdami, bet ar patiesības parādīšanu darīdami paši sevi pieņēmušus katra cilvēka sirdsapziņai Dieva priekšā." Daudzi rīkojas pilnīgi pretēji minētajai Rakstu vietai. Viņi staigā viltīgi un pievilīši pārgroza Dieva Vārdu. Viņu dzīvē neatklājas patiesība, darot viņus par paraugu. Viņi sevišķā kārtā vingrinās būt svēti, tomēr Dieva Vārdu atmet. Viņi lūdz par svētošanos, dzied par svētošanos un kliez par svētošanos. Cilvēki ar samaitātām sirdīm pieņem nevainīgu izskatu un saka, ka ir svētojušies; tomēr tas nav nekāds pierādījums, ka viņi ir taisni. Viņu darbi liecina par viņiem. Viņu sirdsapziņa ir nocietināta un notrulinājusies, bet tuvojas Dieva piemeklēšanas diena, un tad atklāsies katra cilvēka darbs, kāds tas ir. Un katrs saņems pēc saviem darbiem.

Norādot uz L., eņģelis sacīja: "Kā tu drīksti daudzīnāt Manus likumus un Manu derību ņemt savā mutē, kad tu tomēr pamācību ienīsti un laid pār galvu manus vārdus? Kad tu zagli redzi, tad tu viņam skrien līdzi, un tev ir dalība ar laulības pārkāpējiem. Ar savu muti tu dodies uz ļaunu, un tava mēle dzen viltību." Dievs izklīdinās un nokrātīs šos šķeļošos iespaidus un atbrīvos Savus ļaudis, ja tie, kas atzīst visu patiesību, celsies un nāks Kungam palīgā.

Tiem, kas daļu patiesības atmet, nav nekādas uz Bībeli pamatotas svētošanās. Dieva Vārdā dots pietiekoši gaismas, tā kā nevienam nav jāmaldās. Patiesība ir tā paaugstināta, ka to var apbrīnot vislielākie prāti, tomēr tā ir tik vienkārša, ka to var saprast un no tās var mācīties visvienkāršākais, vājākais Dieva bērns. Tie, kas neredz patiesībā esošo skaistumu, kas nepiešķir trešā eņģeļa vēstij nekādu sevišķu nozīmi, tiem nebūs iespējams aizbildināties, jo patiesība ir skaidra un vienkārša.

2. Kor. 4:3,4 "Ja mūsu evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls." [339]

Jāņa 17:17,19 "Svētī tos patiesībā; Tavi Vārdi ir patiesība." "Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti."

1.Pēt. 1:22 "Savas dvēseles šķīstījuši, klausot patiesībai uz neliekuļotu brāļu mīlestību, mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi."

2. Kor. 7:1 "Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā."

Fil. 2:12-15 "Tātad, mani mīlie tā kā jūs vienmēr esat paklausījuši, nevis manā klātbūtnē vien, bet tagad daudz vairāk manā prombūtnē, gādājiet ar bailēm un drebešanu, ka topat svēti. Jo dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta. Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās,

lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē.”

Jāņa 15:3 “Jūs jau esat tīri to Vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.”

Efez. 5:25–27 “Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, šķīstot ar ūdens kristībā teikto vārdu, Sev Savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez grumbas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas.”

Šeit redzama Bībeles svētošanās. Tā nav tikai izrādīšanās vai ārējs darbs. Tā ir svētošanās, ko saņem caur patiesības kanālu. Tā ir patiesība, kas uzņemta sirdī un praktiski atklāta dzīvē.

Jēzus kā Cilvēks bija pilnīgs, tomēr Viņš auga piemīlībā. Lūkas 2,52. “Un Jēzus pieņēma gudrību, [340] augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.” Pat vispilnīgākais kristietis var pastāvīgi augt atzišanā un Dieva mīlestībā.

2. Pēt. 3:14,18 “Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainīgus.” “Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad, un līdz mūžības dienai!”

Svētošanās nav viena brīža, vienas stundas vai vienas dienas darbs. Tā ir pastāvīga pieaugšana žēlastībā un piemīlībā. Nevienu dienu iepriekš mēs nezinām, cik stipra cīņa būs nākamajā dienā. Sātans dzīvo, un viņš ir rosīgs, un katru dienu mums nopietni jāsauc uz Dievu pēc palīdzības un spēka, lai varētu viņam pretoties. Kamēr sātans valda, mums būs sevi jāapspiež, jāpārvar šķēršļi, un nebūs iespējas apstāties, nebūs nevienas vietas, līdz kurai nonākuši, mēs varētu sacīt, ka esam sasnieguši pilnību.

Filip. 3:12 “Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus.”

Kristieša dzīve ir pastāvīga uz priekšu iešana. Jēzus vada Savu ļaužu šķīstīšanas un izdaiļošanas darbu, un, kad Kristus attēls ir pilnīgi atstaros viņos, tad viņi ir pilnīgi un svēti un sagatavoti pārvēršanai. No kristieša prasa lielu darbu. Mēs esam uzaicināti šķīstīt sevi no visas aptraipīšanās pie miesas un pie gara, lai kļūtu pilnīgi svēti Dieva bijāšanā. Seit mēs redzam, kas ir mūsu lielais darbs. pie tā kristietim pastāvīgi jādarbojas. Katram zaram pie vīnkoka jādarbojas no šī vīnkoka dzīvība un spēks, lai tas varētu nest augļus.

Sātana vara

[341] Kritušais cilvēks ir likumīgs sātana gūsteknis. Kristus uzdevums bija izglābt cilvēku no viņa lielā pretinieka varas. Cilvēks dabīgi tiecas paklausīt sātana ieteikumiem, un viņš nespēj sekmīgi pretoties tik briesmīgam ienaidniekam, ja Kristus, Vareņais Uzvarētājs, nedzīvo viņā, vadot viņa vēlēšanos un dodot viņam spēku. Vienīgi Dievs var ierobežot sātana varu. Viņš staigā pa zemi šurp un turp un apmeklē augstās un zemās vietas. Viņš ne uz brīdi neatstāj savu sargposteni, baidīdamies palaist garām izdevību iznīcināt dvēseles. Dieva ļaudīm ir ļoti svarīgi to saprast, lai viņi varētu izbēgt no viņa cilpām. Sātans rūpīgi sagatavo savas krāpšanas, lai pēdējā lielā cīņā pret Dieva ļaudīm viņi nesaprastu, ka tas ir viņš. 2. Kor. 11:14 “Nav arī brīnums; jo patš sātans izliekas par gaismas eņģeli.” Kamēr dažas piekrāptas dvēseles aizstāv viņa neesamību, viņš tās sagūsta un darbojas caur tām plašos apjomos. Sātans labāk nekā Dieva ļaudis pazīst spēku, kādu Dieva ļaudis var iegūt pār viņu, ja viņu stiprums ir Kristus. Kad viņi pazemīgi lūdz Vareņā Uzvarētāja palīdzību, tad visvājākais cilvēks, kas tic patiesībai, stipri pašaujoties uz Kristu, var sekmīgi atsist sātana un visu viņa pulku uzbrukumus. Viņš ir pārāk viltīgs, lai ar savām kārdināšanām tuvotos atklāti un droši, jo tad varētu pamosties kristieša snaudošie spēki, un viņš pašautos uz savu stipro un vareno Pestītāju. Bet viņš nāk nemanīts un strādā maskējies caur nepaklausības bērniem, kas tomēr sevi sauc par dievbijīgiem.

Sātans darīs visu viņa spēkos esošo, lai mocītu, kārdinātu un nomaldinātu Dieva ļaudis. Viņš, kurš uzdrošinājās stāties preti mūsu Kungam, Viņu kārdināt un izsmiet, kuram bija vara ņemt Viņu savās rokās un nonest Dieva nama jumta galā un arī uz ļoti augstu kalnu, apbrīnojamā [342] mērā pielietos savus spēkus pie tagadējās paaudzes, kas gudrības ziņā tālu atpaliek no sava Kunga un kas gandrīz neko nezina par sātana izsmalcinātajām viltībām un spēku. Brīnumainā veidā viņš aizraus to cilvēku miesas, kas dabīgi tiecas darīt viņa pavēles. Sātans līksmojas, ja viņu uzskata par izdomātu, neesošu būtni. Kad viņš ir padarīts nenopietns un attēlots bērnišķīgās ilustrācijās vai arī kā kāds dzīvnieks, tad tas ir piemērots viņa plāniem. Cilvēki iedomājas viņu esam tik nespēcīgu, ka viņu prāts ir pilnīgi nesagatavots izprast tā gudros plānus, un viņam vienmēr izdodas labi. Ja pazītu viņa varu un viltību,

tad daudzi būtu gatavi viņam sekmīgi pretoties.

Visiem vajadzētu saprast, ka sātans savā laikā bija izcils eņģelis. Sacelšanās viņu izslēdza no Debesīm, bet neiznīcināja viņa varu un nepadarīja viņu par dzīvnieku. Kopš krišanas viņš savu vareno spēku ir vērsis pret Debesu virsvaldību. Viņš savās viltībās ir kļuvis vēl izsmalcinātāks un ir apguvis vissekmīgāko veidu kā ar savām kārdināšanām pieiet cilvēku bērniem.

Sātans ir izgudrojis pasakas, ar ko krāpt ļaudis. Debesīs viņš iesāka cīņu pret Dieva valdīšanas pamatiem, un kopš savas krišanas viņš visu laiku ir turpinājis sacelties pret Dieva likumiem un ir panācis, ka lielais vairums kristiešu, kas sevi tā sauc, min kājām ceturto bausli, kas norāda uz Dzīvo Dievu. Viņš ir iznīcinājis sākotnējā Dekaloga Sabatu un tā vietā iecēlis vienu no nedēļas darba dienām.

Lielie sākotnējie meli, ar ko viņš nāca pie Ievas Ēdenē: "Mirt nemirsiet vis," bija pats pirmais sprediķis, kāds jebkad ir noturēts par dvēseles nemirstību. Šis sprediķis guva panākumus, un tam sekoja briesmīgi rezultāti. Viņš ir panācis, ka cilvēku prāts šo sprediķi pieņem par patiesību, sludinātāji par to sludina, par to dzied un par to lūdz.

Ātri izplatās pasaka, ka velna vispār nav un ka pēc Kristus atnākšanas būs vēl pārbaudes laiks. Raksti [343] skaidri ziņo, ka, Kungam atnākot, katra cilvēka liktenis būs izlemts uz visiem laikiem. Atkl. 22:11,12: ""...Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā." "Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem..."

Sātans izmanto šos populāros maldus, lai aiz tiem paslēptos. Viņš nāk pie nabaga piekrāptā mirstīgā cilvēka ar moderno spiritismu, kas miesīgi domājošiem neuzliek nekādus ierobežojumus, un, ja tam paklausa, tad šķirtas tiek ģimenes, rodas greizsirdība un naidi, un tiek dota brīvība viszemākajām tieksmēm. Pasaule maz ko vēl zina par spiritisma samaitājošo iespaidu. Priekšskars tika pacelts, un man tika atklāta liela daļa no viņa darba. Es redzēju dažus, kuri bija sašaušējušies ar spiritismu un pēc tam no tā atteikušies, kas drebēja iedomājoties, cik tuvu viņi bija bijuši pilnīgai bojāejai. Viņi bija pazaudējuši varu pār sevi, un sātans lika viņiem darīt to, kas viņiem riebās. Bet arī tiem bija tikai jāgāja uzprātne par spiritismu, kāds tas patiesībā ir. Sātana iedvesmoti sludinātāji var daļrunīgi apgērbt šo pretīgo briesmoni, apslēpt viņa kroplumu un likt tam izskatīties skaistam daudzu cilvēku acīs. Tomēr tas nāk tieši no sātāniskās majestātes, kas pieprasa tiesības pārvaldīt visus tos, kam ir kāda saistība ar spiritismu, jo viņi ir uzdrošinājušies kāpt uz aizliegtās zemes un ir pazaudējuši tiesības uz sava Radītāja aizsardzību.

Dažas nabaga dvēseles, kuras ir tikušas savaldzinātas ar spiritisma mācītāju daļrunīgajiem vārdiem un kas ir atdevušās tā iespaidam, vēlāk ierauga tā šausmīgo dabu un grib atteikties un bēgt no tā, bet nespēj. Sātans tās tur savā varā un negrib atlaist brīvībā. Viņš zina, ka tās viņam ir nodrošinātas, kamēr atrodas zem viņa sevišķās uzraudzības, bet, ja tās vienreiz atbrīvosies no viņa spēka, tad viņš nekad vairs tām nevarēs likt ticēt spiritismam un nevarēs tās pakļaut savai tiešai pārvaldībai. Vienīgais veids, kā šīs nabaga dvēseles var pārvarēt [344] sātānu, ir skaidro Bībeles patiesību atšķiršana no pasakām. Ja tās atzīst patiesības prasības, tad tās nostājas tur, kur viņām var palīdzēt. Tām vajadzētu uzaicināt tos, kam ir reliģiski piedzīvojumi un kas tic Dieva apsolījumiem, lai tie viņu labā lūdz Vareno Atsvabinātāju. Tā būs ļoti nopietna cīņa. Sātans no jauna stiprinās savus jaunus eņģeļus, kas ir kontrolējuši šos cilvēkus, bet, ja Dieva svētie dziļā pazemībā gavēs un lūgs, tad viņu lūgšanas gūs virsroku. Jēzus pilnvaros svētos eņģeļus, atsist sātānu, un viņš tiks aizdzīts un viņa spēks tiks atņemts no katra, ko viņš nomocījis. Marka 9:29 "Sī suga citādi nevar iziet, kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu."

Vispārnozīstamie sludinātāji nevar ar sekmēm pretoties spiritismam. Viņiem nav nekā, ar ko aizsargāt savus ganāmos pulkus no spiritisma kaitīgā iespaida. Šī laikmeta sludinātāji lielā mērā būs atbildīgi par spiritisma bēdīgajiem rezultātiem, dēļ tā, ka viņi patiesību ir saminuši kājām un priekšroku devuši izdomājumiem un pasakām. Viņi no katedras ir atkārtājuši Ievai teikto sātāna sprediķi par dvēseles nemirstību: "Mirt nemirsiet vis," un ļaudis to ir pieņēmuši kā tīru Bībeles patiesību. Šī mācība atrodas spiritisma pamatā, Dieva Vārds nekur nemāca, ka cilvēka dvēsele ir nemirstīga. Nemirstība ir vienīgi Dievam piemītoša īpašība. 1. Tim. 6,16. "Kam vienīgam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt, Viņam lai ir gods un mūžīga vara! Amen!"

Drošs sargs pret spiritismu ir pareizi izprašts un pareizi pielietots Dieva Vārds. Mūžīgi degošā elle, kas tiek sludināta no katedras un turēta ļaužu priekšā, Dieva laipno, mīlošo raksturu parāda nepareizā gaismā. Tā Viņu attēlo kā visbriesmīgāko tirānu visā Universālā. Šī plaši izplatītā dogma cilvēku tūkstošus ir pievērsusi universālismam, neticībai un ateismam. Dieva Vārds ir vienkāršs [345] un

skaidrs. Tā ir saskanīga patiesības ķēde un būs par enkuru tiem, kas labprātīgi to pieņemt pat, ja būtu jāupurē viņu iemīļotās pasakas. Dieva Vārds viņus glābs no šī bīstamā laika briesmīgajiem maldiem. Sātans ir licis dažādu draudžu sludinātājiem siksti turēties pie saviem plaši atzītajiem maldiem, tāpat kā viņš lika jūdiem akli pieķerties saviem upuriem un sist krustā Kristu. Gaismas un patiesības atmešana cilvēkus atstāj gūstekņu stāvoklī, pakļautus sātana pievilšanai. Jo lielāka ir atmestā gaisma, jo lielāks būs pievilšanas spēks un tumsa, kas pār viņiem nāks.

Man rādīja, ka Dievam uzticīgie ļaudis ir zemes sāls un pasaules gaišums. Dievs no viņiem prasa pastāvīgu uz priekšu iešanu patiesības atziņā un svētumā. Tad viņi izpratīs sātana tuvošanos, un Jēzus spēkā varēs tam pretoties. Sātans palīgā sauks savu eņģeļu leģionus, lai kavētu kaut vienas dvēseles uz priekšu iešanu un, ja iespējams, izrautu to no Kristus rokām.

Es redzēju jaunos eņģeļus cīnāmiem par dvēselēm un Dieva eņģeļus, kas tiem pretojas. Cīņa bija ļoti smaga un nopietna. Ļaunie eņģeļi ar savu indīgo iespaidu samaitāja atmosfēru un drūzmējās ap šīm dvēselēm, lai notrulinātu to jušanas spējas. Svētie eņģeļi rūpīgi vēroja un gaidīja izdevību, lai atsistu sātana spēkus. Tomēr labo eņģeļu uzdevums nav pārvaldīt cilvēku prātu pret viņu pašu gribu. Ja viņi pakļaujas ienaidniekam un nemaz nepūlas pretoties, tad Dieva eņģeļi nevar darīt neko daudz vairāk, kā tikai ierobežot sātana pulku darbību, lai tie nepadarītu savu iznīcinošo darbu, pirms briesmās esošajiem nav dota tālāka gaisma, kas liktu tiem atmesties un meklēt palīdzību no Debesīm. Jēzus nepavēlēs svētajiem eņģeļiem atsvabināt tos, kas paši nemaz nepūlas sev palīdzēt.

Ja sātans redz, ka viņam draud briesmas pazaudēt kādu dvēseli, tad viņš piespiežas un dara visu iespējamo, lai šo dvēseli paturētu sev. Ja kāds cilvēks tiek atmodināts un ierauga viņam draudošās briesmas un saspringti, dedzīgi meklē spēku pie Jēzus, tad sātans baidās, ka gūstekni [346] var pazaudēt un tāpēc aicina savus eņģeļus pastiprināti ielenkt šo nabaga dvēseli un izveidot ap to tumsības sienu, lai Debesu gaisma to nevarētu aizsniegt. Bet, ja šī briesmu apņemtā dvēsele neatlaižas, iztur un bezpalīdzībā paļaujas uz Kristus asins nopelnu, tad mūsu Pestītājs uzklausa nopietno ticības lūgšanu un sūta palīgā vēl spēcīgākus eņģeļus, lai tie atbrīvotu šo dvēseli. Sātans nevar paciest, kad meklē palīdzību pie viņa varenā Sāncenša, jo viņš baidās un dreb Kristus spēka un varenības priekšā. Dzirdot dedzīgās lūgšanas, sāk drebēt viss sātana pulks. Viņš turpina saukt palīgā jauno eņģeļu leģionus, lai tikai sasniegtu savu nodomu. Un, kad pārgurušajai, nomocītajai dvēselei palīgā nāk visspēcīgākie eņģeļi, tērpti debesu bruņās, tad sātans un viņa pulki atkāpjas, labi zinādami, ka viņu cīņa ir zaudēta. Sātana labprātīgie pakļautie uzticīgi, čakli un vienoti strādā viena mērķa sasniegšanai. Kaut arī tie ienīst viens otru un savā starpā cīnās, tad tomēr tie izmanto katru izdevību, lai virzītu uz priekšu savu kopējo lietu. Tomēr lielais Debesu un zemes Pavēlnieks sātana spēku ir ierobežojis.

Mani piedzīvojumi ir bijuši ļoti īpatnēji, un vairākus gadus esmu cietusi no sevišķiem gara pārdzīvojumiem. Dieva ļaužu stāvoklis un manas saites ar Dieva darbu bieži izsauca pār mani smagas bēdas un radīja mazdūšības sajūtu, kas nav vārdos izsakāma. Gadiem ilgi es kapu uzskatīju kā saldas atdusas vietu. Savā pēdējā parādīšanās es jautāju mani pavadošajam eņģelim, kāpēc man jācieš tāds prāta apmulsums, un kāpēc es tik bieži tieku nomesta uz sātana kaujas lauka. Es ļoti lūdzu, lai mani atbrīvotu no šiem smagajiem pārbaudījumiem, ja man jābūt tik cieši vienotai ar patiesības lietu. Dieva eņģeļiem ir vara un spēks, un es lūdzu viņu aizsardzību.

Tad man rādīja mūsu aizvadīto dzīvi, un es redzēju, ka sātans dažādos veidos bija centies padarīt mūs [347] nederīgus, ka daudzkārt viņš bija plānojis, kā mūs atraut no Dieva darba. Viņš bija tuvojies pa dažādiem ceļiem un caur dažādiem darba rīkiem, lai tikai panāktu savu nodomu. Bet, pateicoties svēto eņģeļu kalpošanai, viņš vienmēr tika sakauts. Es redzēju, kā mūsu braucienos no vienas vietas uz otru viņš bieži ceļā bija nostādījis savus jaunos eņģeļus, lai radītu nelaiemes gadījumus, kas iznīcinātu mūsu dzīvību; tomēr turp tika sūtīti svētie eņģeļi, lai mūs glābtu. Dažādas nejaušības ievēda manu vīru un mani lielās briesmās, un brīnišķīgā kārtā mēs tikām pasargāti. Es redzēju, ka mūsu interese par Dieva darbu un savienība ar to darīja mūs par sevišķu sātana uzbrukumu objektu. Kad es redzēju lielās rūpes, ar kādām Dievs ik brīdī uzmana tos, kas viņu mīl un bīstas, tad es tiku piepildīta ar paļaušanos un uzticību pret Dievu, un es kaunējos par savu ticības trūkumu.

Divi kroņi

Parādīšanās, kas man bija dota 1861. gada 25. oktobrī Batl-Krīkā, Mič., es redzēju šo zemi tumšu un drūmu. Eņģelis sacīja: "Skaties rūpīgāk!" Tad es redzēju ļaudis virs zemes. Dažus apņēma Dieva eņģeļi, bet citi atradās pilnīgā tumsā, jauno eņģeļu ielenkti. Es redzēju kādu roku sniedzamies lejā no Debesīm, turot zelta scepteri. Sceptera galā atradās dimantiem rotāts kronis. No katra dārgakmeņa izplūda gaisma, spoža, skaidra un skaista. Uz kroņa bija rakstīti sekojoši vārdi: "Kas mani iegūst, tie

visi ir laimīgi un dzīvos mūžīgi.”

Zem šī kroņa bija otrs scepteris, un arī uz tā atradās kronis, kura centrā bija dārgakmeņi, zelts un sudrabs, kas mazliet atstaroja gaismu. Uz šī kroņa bija rakstīts: “Zemes manta. Bagātībā ir vara. Visiem, kas mani iegūst, pieder gods un slava.” Es redzēju lielu ļaužu pūli traucamies uz priekšu pēc šī kroņa. Tie kļiedza un trokšņoja. Likās, ka daži savā dedzībā bija zaudējuši prātu. [348] Tie spiedās viens otram virsū, atstumjot vājākos un samīnot kājām tos, kas steigoties bija pakrituši. Daudzi dedzīgi satvēra kroņa vidū esošās bagātības un cieši tās turēja savās rokās. Dažu galvas bija sudraboti baltas, un viņu sejas izvagotas rūpju un raižu krunkām. Viņi neņēma vērā savus radniekus, kas bija kauls no viņu kauliem un miesa no viņu miesas, un, kad tiem pievērsās lūdzoši skati, tad viņi savas bagātības sakampa vēl stiprāk, baidīdamies, ka kādā nepiesardzīgā brīdī viņi varētu kādu mazumu pazaudēt vai arī ka viņi var tikt pierunāti dalīties ar saviem radiem. Viņu dedzīgie skati bieži pievērsās zemes kronim, skaitot un pārskaitot savas bagātības. Sajā pūlī parādījās trūkumcietēju un nožēlojamu cilvēku tēli, kas kāri skatījās uz bagātībām un bezcerīgi novērsās, redzot, ka stiprākie pārvar un atgrūž atpakaļ vājākos. Tomēr tā viņi no tiem nevarēja atbrīvoties, bet bija spiesti lauzt sev ceļu uz zemes kroni kopā ar lielu daudzumu kropļu, slimu un vecu cilvēku. Daži, cenšoties to aizsniegt, nomira. Citi krita tieši tajā brīdī, kad to satvēra. Mirušo ķermeņi pārklāja zemi, tomēr pūlis traucās uz priekšu, mīdams kājām savu kritušo biedru miesas. Ikviens, kas aizsniedza kroni, sev kādu daļu dabūja no tā, kas stāvēja ap kroni, un tiem aplaudēja kāda ieinteresēta sabiedrība.

Liels pulks jauno eņģeļu bija ļoti aizņemti savā darbā. Sātans atradās viņu vidū, un viņi visi ar vislielāko apmierinātību raudzījās uz ļaudīm, kas cīnījās par šo kroni. Likās, ka viņš tos cilvēkus, kas to dedzīgi meklēja, bija īpaši savaldzinājis un apbūris. Daudzi, kas meklēja šo kroni, sevi sauca par kristiešiem. Likās, ka dažiem no tiem bija arī mazliet gaismas. Viņi it kā ar ilgām raudzījās uz debesu kroni, un tā skaistums bieži viņus valdzināja, tomēr viņiem nebija pareiza tā vērtības un godības izjūta. Kamēr ar vienu roku viņi gurdeni sniedzās pēc Debesu kroņa, otra kāri sniedz pēc zemes kroņa, ar stingru apņēmību to iegūt, un, nopietni dzenoties pēc zemes [349] kroņa, viņi no sava skata izlaida debešķīgo. Viņi tika atstāti tumsā, tomēr norūpējušies taustījās apkārt, lai satvertu zemes kroni. Dažiem apriebās sabiedrība, kas to tik kāri meklēja, likās, ka viņi apzinājās tiem draudošās briesmas un novērsās no tā, lai nopietni meklētu Debesu kroni. So cilvēku sejas drīz izmainījās no tumšām par gaišām, no drūmām par priecīgām un svēti līksmām.

Tad es redzēju sabiedrību, kas spiedās cauri drūzmai, neatlaidīgi raugoties uz Debesu kroni. Nopietni cenšoties iet pa uzsākto ceļu cauri nekārtīgajam pūlim, viņus pavadīja eņģeļi un atbrīvoja viņiem ceļu. Kad viņi tuvojās Debesu kronim, no tā izplūstošā gaisma spīdēja uz tiem, izklīdinot tumsu un kļūstot arvien skaidrāka un spožāka, līdz viņi šķita esam pārvērsti un atgādināja eņģeļus. Ne ar vienu skatu viņi nepievērsās zemes kronim un nekavējās pie tā. Tie, kas dzinās pēc zemes kroņa, viņus izsmēja un meta viņiem pakaļ melnas pikas. Tās viņus nemaz neaizskāra, kamēr viņu acis bija pievērstas Debesu kronim, bet, tie kuri savu uzmanību pievērsa melnajām pikām, ar tām aptraipījās. Man rādīja sekojošu rakstu vietu:

Mat. 6,19–24. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds. Miesas spīdeklis ir acs; ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša. Bet, ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša. Ja tad gaišums, kas tevī, ir tumsība, cik liela būs tumsa. Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs neverat kalpot Dievam un mantai.” [350]

Tad redzēto man izskaidroja sekojoši: lielais pūlis, kas tik dedzīgi cīnījās pēc zemes kroņa, ir tie, kas mīl šīs pasaules mantu un kas ir apkrāpti, un kas priecājas par tās īslaicīgo pievilcību. Es redzēju ka daži, kas sevi sauc par Jēzus sekotājiem, ir tik godkārīgi, lai iegūtu zemes mantas, ka pazaudē mīlestību uz Debesīm, rīkojas līdzīgi pasaulei, un Dievs viņus pieskaita pasaules cilvēkiem. Viņi saka, ka meklē nemirstīgu kroni, mantu Debesīs; bet zemes bagātību iegūšana ir viņu pūļu galvenais mērķis, kas saista viņu intereses. Kam ir manta šinī pasaulē un kas mīl savu bagātību, tie nevar mīlēt Jēzu. Viņi var domāt, ka stāv pareizi, un, kaut arī viņi pieķeras saviem īpašumiem kā skopuļi, tomēr nevar panākt, lai viņi to redzētu vai lai saprastu, ka viņi mīl naudu vairāk nekā patiesības lietu vai Debesu bagātības.

“Ja tad gaišums, kas tevī, ir tumsība, cik liela būs tumsa.” Šādu cilvēku piedzīvojumos bija laiks, kad viņiem dotā gaisma netika mīlēta, un tā kļuva par tumsību. Eņģelis sacīja: “Jūs neverat mīlēt zemes mantu un tai kalpot, un arī iegūt savā īpašumā patiesu bagātību.” Kad jauneklis nāca pie Jēzus un sacīja: “Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgu dzīvību?” Jēzus viņam lika izvēlēties, vai nu šķirties no saviem īpašumiem un iegūt mūžīgu dzīvību, vai arī paturēt tos un pazaudēt mūžīgo

dzīvību. Bagātības viņam bija vērtīgākas kā Debesu manta. Noteikums, ka viņam jāšķiras no savas mantas un jādod tā nabagiem, lai kļūtu par Kristus sekotāju un iegūtu mūžīgo dzīvību, atvēsināja viņa vēlēšanos, un viņš noskumis aizgāja.

Tie, kurus man rādīja kļūdzam pēc zemes kroņa, tie bija cilvēki, kas īpašumu iegūšanai izmanto katru iespējamo līdzekli. Sajā ziņā viņi kļūst ārprātīgi. Visas savas [351] domas un spēkus viņi atdod zemes bagātību iegūšanai. Viņi min kājām citu tiesības un apspiež nabagu un atrauj algādzim viņa algu. Ja tikai viņi var iegūt kādu labumu no tiem, kas ir nabadzīgāki un mazāk vērtīgi kā viņi, ja tā viņi var palielināt savas bagātības, tad viņi nevilcinās nevienu brīdi, bet ir gatavi tos apspiest pat tad, ja redz, ka caur to šie cilvēki nonāk pie ubaga spieķa.

Cilvēki, kuru galvas no vecuma bija baltas un kuru sejas bija rūpju izvagotas, bet kas tomēr karsti tiecās satvert kronī esošās bagātības, ir tie, kam atlicis vairs tikai nedaudz dzīvības gadu. Tomēr viņi karsti centās paturēt savas šīs zemes mantas. Jo tuvāk viņi nāca kapam, jo ar lielākām rūpēm un raizēm viņi pieķērās mantai. Viņu pašu radinieki no viņiem neguva nekāda labuma. Saviem ģimenes locekļiem viņi ļāva strādāt pāri spēkiem, lai tikai ietaupītu kādu mazumu naudas. Viņi to neizlietoja ne citu, ne arī paši sevis labā. Viņiem pietika ar apziņu, ka tā viņiem ir. Kad viņiem norādīja uz pienākumu atvieglot nabagu trūkumu un atbalstīt Dieva lietu, tad viņi noskuma. Viņi ar prieku pieņemtū mūžīgās dzīvības dāvanu, bet viņi nevēlas par to kaut ko maksāt. Nosacījumi ir par smagiem. Bet Abrahāms netaupīja pat savu dēlu. Paklausot Dievam, viņam bija vieglāk upurēt šo apsolījumu bērnu, nekā daudziem no saviem zemes īpašumiem.

Sāpīgi bija redzēt tos, kuriem vajadzētu sagatavoties un ik dienas kļūt derīgākiem nemirstībai, izlietojam visus savus spēkus zemes bagātību saglabāšanai. Es redzēju, ka tādi nespēj vērtēt Debesu bagātības. Stiprā pieķeršanās zemes lietām lika viņiem ar darbiem rādīt, ka viņi Debesu mantojumu nevērtē pietiekoši augstu, lai tā dēļ kaut ko upurētu. Jauneklis atklāja, ka vēlas turēt Dieva baušļus, tomēr Kungs viņam teica, ka vienas lietas viņam trūkst. Viņš ilgojās pēc mūžīgas dzīvības, tomēr par to vairāk mīlēja savus īpašumus. Daudzi paši sevi piekrāpj. Viņi nav meklējuši patiesību kā kādu apslēptu [352] mantu. Viņu spēki netiek izlietoti vislabākajā veidā. Viņu prāts, kurš varēja būt Debesu gaismas apmirdzēts, ir rūpju un raizju nomākts. "Šīs pasaules zūdišanās un bagātības viltība, kā arī kāre pēc citām lietām apslāpē Vārdu, un tas nenes augļus." Eņģelis sacīja: "Siem cilvēkiem nav atvainojuma." Es redzēju gaismu pār viņiem izdzīstam. Viņi nevēlējās izprast šī laika svinīgās, svarīgās patiesības un domāja, ka var pavisam labi iztikt arī, neizprotot tās. Viņu gaisma apdzisa, un viņi taustījās pa tumsu.

Kroplo un slimo pulks, kuri spiedās uz priekšu pēc kroņa, ir tie, kuru intereses un manta atrodas šīn pasaulē. Kaut arī viņiem nekur neveicas, viņi tomēr negrib pieķerties Debesīm un nodrošināt tur mantu un mājas. Viņi paliek bez zemes lietām, tomēr dzenoties pēc tām, pazaudē arī Debesu lietas. Neskatoties uz šo cilvēku vilšanās pilno, nelaimīgo dzīvi un nāvi, kas, cenšas iegūt zemes bagātības, tika pilnīgi saliekti, citi tomēr iet to pašu ceļu. Viņi bez prāta drāžas uz priekšu un neņem vērā to cilvēku nožēlojamo galu, kuru priekšzīmei viņi seko.

Kas aizsniedz kroni un iegūst daļu no tā un kuriem aplaudē, tie ir tie, kas panāk visas savas dzīves mērķi – bagātību. Viņi saņem godu, kuru pasaule dod bagātājiem. Viņiem pasaulē ir iespaids. Sātans un Jaunie eņģeļi ir apmierināti. Viņi zina, ka tādi ir drošs viņu īpašums, un, kamēr viņu dzīve ir sacelšanās pret Dievu, tikmēr tie ir spēcīgi ieroči sātana rokās.

Tie, kuriem sāka riebt pēc zemes kroņa brēcošā sabiedrība, ir tādi, kas ņēmuši vērā šo dzīvi un visu to cilvēku galu, kuri cīnās pēc laicīgām bagātībām. Viņi redz, ka šie cilvēki nekad nav apmierināti, bet ir nelaimīgi; tas viņus satrauc tā, ka viņi atšķiras no šiem nelaimīgajiem cilvēkiem un meklē sev patiesas, paliekošas vērtības. [353]

Man rādīja, ka tie, kas spiedās cauri drūzmai pa savu ceļu pretī Debesu kronim un kurus pavadīja svētie eņģeļi, ir Dieva uzticīgie ļaudis. Viņus vadīja eņģeļi, un viņi saņēma spēku, lai dedzīgi censtos iegūt Debesu bagātības.

Melnās pikas, ko meta pakal svētājiem, bija pārmetumu pilni izdomājumi, kurus par Dieva ļaudīm izplatīja tie, kas mīl melus un kuriem pašiem patīk melot. Mums vajadzētu sevišķi piegriezt vērību, lai mūsu dzīve būtu bezvainīga, un atturēties no visa, kas liekas ļauns, un tad iet drosmīgi uz priekšu, nepiegriežot vērību bezdievīgo pārmetošajiem izdomājumiem. Kamēr taisno skati ir pievērsti Debesu nenovērtējamai bagātībai, viņi kļūst arvien līdzīgāki Kristum, un tādā veidā viņi tiks pārveidoti un sagatavoti pārvēršanai.

Nākotne

Pie apskaidrošanas Jēzus tika pagodināts no Sava Tēva. Mēs dzirdam viņu sakām: "Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts, un Dievs paaugstināts Viņā." (Jāņa 13:31) Tā pirms nodošanas un krusta nāves Viņš tika stiprināts Savām pēdējām briesmīgajām ciešanām. Kristus miesas locekļi, tuvojoties savam pēdējam ciņas laikam, "Jēkaba bēdu laikam", arvien vairāk pieaug Kristū un būs lielā mērā Viņa Gara līdzdalībnieki. Trešā eņģeļa vēstīj pieaugot par skaļu saucieni un lielam spēkam un godībai pavadot noslēdzošos darbu, Dieva uzticīgie ļaudis kļūs par šīs godības līdzdalībniekiem. Tas ir vēlāis lietūs, kas viņus atdzīvinās un stiprinās, ka viņi var iziet cauri bēdu laikam. Viņu sejas spīdēs tās gaismas godībā, kas pavada trešo eņģeli.

Es redzēju, ka Dievs brīnišķīgā veidā pasargās Savus ļaudis bēdu laikā. Kā Jēzus dārzā cieta briesmīgas dvēseles mōkas, tā viņi nopietni sauks un, nāves baiļu apņēmti, dienām un naktīm kliegs pēc atsvabināšanas. Sajā laikā [354] tiks izdota pavēle, ka viņi nedrīkst ievērot ceturtā baušļa Sabatu, ka viņiem jāgodā pirmā nedēļas diena vai arī jāzaudē dzīvība; viņi tomēr nepaklausīs un nemīs kājām Kunga Sabatu un negodās pāvestības iestādījumu. Sātana pulki un bezdievīgie cilvēki sapulcēsies ap viņiem un priecāsies, jo viņiem liksies, ka tiem nav nekādas iespējas izglābties. Bet viņu orgiju un uzvaras prieka vidū atskan visskaļākā pērkona dārdi. Debess nomākusies melna; to apgaismo vienīgi zibens uzliesmojumi un briesmīga godība, kas parādās Debesīs, kad Dievs no Sava svētā mājokļa liek atskanēt Savai balsij.

Zemes pamati dreb; ēkas grīļojas un ar briesmīgu troksni sagāžas. Jūra vārās kā katls, un visa zeme ir briesmīgi satricināta. Taisno gūstniecība ir novērsta, un, priecīgi, svinīgi čukstot, viņi saka viens otram: "Mēs esam glābti. Tā ir Dieva balss." Svinīgā godbijībā viņi klausās uz balss vārdiem. Bezdievīgie dzird, bet nesaprot Dieva balss vārdus. Viņi ir izbijušies un dreb, bet svētie gavilē. Sātans, viņa eņģeļi un bezdievīgie cilvēki, kuri līksmojās par to, ka Dieva ļaudis ir viņu varā, ka viņi tos varēs iznīcināt no zemes virsas, ir liecinieki godībai, ko piešķir tiem, kas turējuši godā Dieva svētos likumus. Viņi redz taisno sejas iemirdzamiem un atstarojam Jēzus līdzību. Tie, kas tik dedzīgi gribēja iznīcināt svētos, nevar panest godību, kas dus uz atsvabinātajiem ļaudīm, un līdzīgi mirušiem viņi pakrīt pie zemes. Sātans un viņa eņģeļi bēg no godībā tērpto svēto tuvuma. Viņu vara uzmākties ir beigusies uz visiem laikiem.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 9

Sacelšanās

[355] Mūsu tautas briesmīgais stāvoklis prasa, lai Dieva ļaudis dziļi pazemotos. Vissvarīgākās jautājums, kam tagad vajadzētu saistīt visu uzmanību, ir: "Vai es esmu sagatavojies Dieva dienai?" Vai es varu izturēt man priekšā esošo pārbaudi?

Es redzēju, ka Dievs savus ļaudis šķīsta un pārbauda. Viņš tos grib tīrīt kā zeltu, līdz sārņi pazūd un viņos atstarojas Viņa attēls. Visiem nav tā pašai liegšanās gara un tās labprātības panest grūtības un ciest patiesības dēļ, kādu prasa Dievs. Viņu pašu iegribas nav uzvarētas, nav apspiestas, viņi nav pilnīgi nodevušies Dievam, meklējot vislielāko prieku darīt Viņa prātu. Sludinātājiem un ļaudīm trūkst garīguma un patiesas dievbijības. Viss, kas var tikt satricināts, tiks satricināts. Dieva ļaudis tiks ievesti vispārbaudošākajos apstākļos, un tāpēc viņiem stipri, jānostājas, jāiesakņojas un jānopamatojas patiesībā, vai arī viņu kājas noteikti paslīdēs. Ja Dievs ar savu iedvesmojošo klātbūtni iepriecina un uztur dvēseli, tad tie var izturēt, kaut arī ceļš būtu tumšs un ērkšķains. Jo tumsība drīz beigsies, un uz visiem laikiem atmirdzēs patiesā gaisma. Man norādīja uz Jesajas 58, 59:1-15, Jer. 14:10-12. kā uz tādām rakstu vietām, kas apraksta mūsu tautas patreizējo stāvokli. Šīs tautas ļaudis ir atstājuši un aizmirsuši Dievu. Viņi sev ir izvēlējušies [356] citus dievus un ir gājuši paši pa saviem samaitātajiem ceļiem, līdz Dievs no viņiem ir nogriezies. Zemes iedzīvotāji ir minuši kājām Dieva likumu un laužuši mūžīgo derību.

Man rādīja satraukumu, kas radies mūsu ļaužu vidū sakarā ar "Review" iespiesto rakstu zem virsraksta "Tauta". Daži to izprata vienādi, citi atkal otrādi. Skaidro paziņojumu sagrozīja un izprata tā, kā rakstītājs nemaz nebija domājis. Viņš ir sniedzis labāko gaismu, kāda viņam tad bija. Bija radusies nepieciešamība kaut ko teikt. Daudzu uzmanība bija pievērsta Sabata turētājiem, tāpēc ka viņi par karu neparādīja nekādu lielu interesi un nepieteicās brīvprātīgos. Dažās vietās viņus uzskatīja par dumpinieku līdzjutējiem. Bija pienācis laiks darīt zināmas mūsu patiesās domas par verdzību un sacelšanos. Vajadzēja gudri rīkoties, lai novērstu pret Sabata turētājiem izsauktās aizdomas. Mums jārikojas ar lielu piesardzību. "Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem." (Rom. 12:18) Mēs varam paklausīt šim uzaicinājumam un neupurēt nevienu no savas ticības pamatlikumiem. Sātans un viņa pulki karo pret baušļu turētājiem un strādās, lai viņus nostādītu grūtos apstākļos. Bet viņiem nevajadzētu neapdomības dēļ pašiem sevi tur nostādīt.

Man rādīja, ka dažu rīcība pret minēto rakstu ir bijusi ļoti neapdomīga. Tā kā tas visos jautājumos

nesaskanēja ar viņu ieskatiem, tad viņi nevis mierīgi un vispusīgi apsvēra un aplūkoja lietu, bet uztraucās un daži tvēra rokā spalvu, un steigā deva slēdzienus, kas neiztur pārbaudi. Dažu rīcība bija pretrunīga un nesaprātīga. Viņi darīja to, uz ko sātans vienmēr viņus skubina, – viņi ir rīkojušies, vadoties no savām nesavaldītajām jūtām.

Aijovā viņi aizgāja pavisam tālu un iekrita fanātismā. Dedzību un fanātismu viņi iztulkoja kā apzinīgumu. Kad vajadzēja vadīties no saprāta un veselīga sprieduma, [357] viņi atļāva vadīt izjūtām. Savas ticības dēļ viņi bija gatavi kļūt par mocekļiem. Vai visas šīs jūtas viņus vadīja pie Dieva? Vai vadīja uz dziļāku pazemību Viņa priekšā? Vai tas lika viņiem uzticēties Viņa spēkam viņus atbrīvot no grūtā un pārbaudošā stāvokļa, kādā viņi varēja tikt ievesti? Ak, nē! Kad viņiem vajadzēja raidīt lūgšanas Debesu Dievam un paļauties vienīgi uz Viņa spēku, viņi lūdza likumdodošās varas un tika atraidīti. Viņi parādīja savu vājumu un atklāja savu ticības trūkumu. Tas viss tikai kalpoja, lai šo īpatnējo iedzīvotāju šķiru, kur viņiem varētu sagādāt vairāk grūtības tie, kas viņiem nemaz nejūt līdzī.

Daži bija gatavi meklēt kļūdas un sūdzēties par katru izteiktu priekšlikumu. Tikai nedaudzi šajā vispārbaudošākajā laikā bija gudri, lai domātu bez aizspriedumiem un atklāti teiktu, kas jādara. Es redzēju, ka tie, kas izgāja uz priekšu, lai izšķirīgi runātu par atteikšanos paklausīt iesaukšanai armijā, nesaprata, ko viņi saka. Ja tiešām tos iesauktu un, atsakoties paklausīt, viņiem piedraudētu ar cietumu, spīdzināšanu vai nāvi, tad viņi bailēs atkāptos un ieraudzītu, ka nav sagatavojušies šādiem kritiskiem apstākļos. Viņi neizturētu savas ticības pārbaudījumu. Tas, ko viņi domāja esam ticību, bija tikai fanātisma iedoma.

Vismazāk ko teikt būtu bijis tiem, kas vislabāk sagatavojušies vajadzības gadījumā upurēt pat dzīvību, bet nenostāties tur, kur nevarētu Dievam paklausīt. Viņi nebūtu lielījušies. Viņi visu izjustu dziļi, daudz pārdomātu, un viņu nopietnās lūgšanas paceltos uz Debesīm, lūdzot gudrību, kā lai rīkojas, un žēlastību izturēt. Tie, kas jūt, ka, bīstoties Dievu, apzinīgi nevar ņemt daļību šajā karā, būs pavisam mierīgi un pie nopratināšanas vienkārši paziņos to, ko teikt ir viņu pienākums, atbildot jautātājam, liekot saprast, ka pret dumpiniekiem viņiem nav nekādu simpātiju.

[358] Sabata turētāju rindās ir nedaudzi, kas simpatizē vergu turētājiem. Pieņemot patiesību, viņi nav atstājuši visus tos maldus, kurus viņiem vajadzēja atstāt. Viņiem ir nepieciešams vēl pilnīgāks malks no skaidrojošā patiesības avota. Daži sev līdzī paņēmuši vecos, politiskos aizspriedumus, kas nesaskan ar patiesības pamatlikumiem. Viņi joprojām uzskata, ka vergs ir kunga īpašums un ka to nevajadzētu viņam atņemt. Viņi šos vergus pielīdzina lopiem un saka, ka ar verga atņemšanu īpašniekam nodara tādu pat netaisnību, kā atņemt viņam lopus. Man rādīja, ka nav nozīmes tam, cik daudz kungs ir maksājis par cilvēka miesu un cilvēku dvēselēm; Dievs viņiem nav devis nekādas tiesības uz cilvēku dvēselēm, un viņiem nav nekādu tiesību cilvēkus uzskatīt par savu īpašumu. Kristus mira par visas cilvēces ģimeni, kā par balto, tā par melno. Dievs ir radījis par brīvu morāles pārstāvi, kā balto, tā melno. Verdzības iekārta to neatzīst un atļauj cilvēkam rīkoties pret savu līdzcilvēku ar varu, kādu Dievs viņam nekad nav devis un kas pieder vienīgi Dievam. Vergu turētājs uzdrošinājies uzņemties par savu vergu atbildību Dievam, un saskaņā ar to viņš ir atbildīgs par verga grēkiem, nezināšanu un nepilnībām. Viņam būs jādod norēķins par to varu, kādu viņš ir lietojis pret savu vergu. Krāsainās rases ir Dieva īpašums. Vienīgi viņu Radītājs ir viņu Kungs, un tie, kas iedrošinājušies ķēdēm saistīt verga miesu un dvēseli, pazemojot viņu lopam līdzīgā stāvoklī, tie saņems pelnīto algu. Dieva dusmas ir snaudušas, tomēr tās atmodīsies un izliesies bez mīkstinātās žēlastības.

Daži ir bijuši tik neapdomīgi, ka ir izteikušies par labu verdzībai, par principiem, kas nav nākuši no Debesīm, bet kas cēlušies no sātana valsts iekārtas. Sie nemierīgie gari runā un rīkojas tā, ka apkauno [359] Dieva lietu. Es šeit gribu sniegt norakstu no kādas brālim A. (Oswego Co., N.Y.) rakstītās vēstules:

"Man rādīja dažas lietas attiecībā uz Tevi. Es redzēju, ka Tu pats sevi pievil. Tu mūsu ticības ienaidniekiem esi devis izdevību zaimot un izteikt pārmetumus Sabata turētājiem. Ar savu neapdomīgo rīcību Tu esi aizslēdzis ausis dažiem cilvēkiem, kas būtu klausījušies patiesību. Es redzēju, ka mums jābūt gudriem kā čūskām un bez viltus kā baložiem. Tu neesi parādījis ne čūskas gudrību, ne arī baloža bezvainību.

Sātans bija pirmais sacelšanās vadonis. Dievs soda Ziemeļu štatus, ka tie tik ilgi ļāvuši pastāvēt negantajam verdzības grēkam, jo Debesu skatījumā tas ir vistumsākās krāsas grēks. Dievs nav ar Dienvidu štatiem, un Viņš tos beidzot briesmīgi sodīs. Sātans ir katras sacelšanās iedvesmotājs. Es redzēju, ka Tu, brāli A., esi atļāvis saviem politiskajiem principiem izpostīt savu pareizo spriedumu un mīlestību uz patiesību. Tie aprij Tavas sirds patieso dievbijību. Uz verdzību Tu nekad neesi skatījies

pareizā gaismā, un Tavi ieskati šajā jautājumā likuši Tev nostāties sacelšanās pusē, kuru izraisījis sātans un viņa pulki. Tavi uzskati par verdzību nevar saskanēt ar šī laika svētajām un svarīgajām patiesībām. Tev jāapspiež Tavi uzskati vai arī jāatsakās no patiesības. Abas šīs lietas nevar kopt un mīlēt viena un tā pati sirds; jo tās savstarpēji atrodas kara stāvoklī.

Tevi ir kūdījis sātans. Viņš Tev nav devis mieru, līdz Tev vajadzēja izteikt savas domas par labu tumsības spēkiem, tādā veidā stiprinot bezdievīgo rokas, kurus Dievs ir nolādējis. Tu savu iespaidu esi atdevis nepareizai pusei, tiem kuri savā dzīves gaitā sēj ērkšķus un stāda postu priekš citiem. Es redzēju, ka Tu savu iespaidu atdevi par labu pazemojošai sabiedrībai – sabiedrībai, kura Dievu ir atstājusi, un Dieva eņģeļi riebumā bēga no Tevis. Es redzēju, ka Tu biji pilnīgi piekrāpts. Ja Tu būtu paklausījis gaismai, [360] kuru Dievs Tev ir devis, ja būtu ņēmis vērā savu brāļu norādījumus un uzklusījis viņu padomu, tad Tu būtu izglābis sevi un nebūtu apvainota Dieva dārgā lieta. Neskatoties uz visu Tev doto gaismu, Tu atklāti esi nostājies par savām domām. Ja Tu neiznīcini to, ko Tu esi darījis, tad Dieva ļauzu pienākums būs atklāti atraut no Tevis savas simpātijas un atteikties no sadraudzības ar Tevi, lai strādātu pretī tam iespaidam, kas izplatīsies pār mums kā pār tautu. Mums jādara citiem zināms, ka mūsu brālībā nav šādu cilvēku, ka mēs ar tiem nestaigāsim kopā draudzes ietvaros.

Tu esi pazaudējis patiesības svētījošo iespaidu. Tu esi pazaudējis sakarus ar Debesu karapulkiem. Tu esi savienojies ar pirmo lielo dumpinieku, un Dieva dusmas ir pār Tevi; jo apkaunota ir Viņa svētā lieta, un patiesība neticīgiem ir padarīta pretīga. Tu esi apbēdinājis Dieva ļaudis un esi nonicinājis Viņa vēstnešu padomu virs zemes, kas strādā kopā ar Dievu un Kristus vietā lūdz dvēseles salīdzināties ar Dievu.

Es redzēju, ka mēs kā Dieva ļaudis nevaram būt par daudz uzmanīgi attiecībā uz iespaidu, kādu atstājam; mums jāuzmana katrs vārds. Ja mēs ar vārdiem vai rīcību nostājamies uz ienaidnieka kaujas lauka, tad mēs no sevis aizdzenam svētos eņģeļus un iedrošinām ļaunos eņģeļus pulcēties ap mums. To Tu esi darījis, brāli A., un ar savu nepiesardzīgo, ietiepīgo rīcību esi licis neticīgiem skatīties ar aizdomām uz Sabāta turētājiem. Man norādīja uz šādiem vārdiem, attiecinot tos uz Dieva kalpiem: "Kas jūs klausā, tas klausā Mani, un, kas jūs nicina, tas nicina Mani. Bet, kas Mani nicina, tas nicina To, Kas Mani sūtījis." Lūkas 10:16. Kaut Dievs Tev palīdzētu, mans piekrāptais brāli, ieraudzīt pašam sevi tādu, kāds Tu esi, un mīlēt to, ko mīl visa draudze.

Mūsu valstība nav no šīs pasaules. Mēs gaidām, kad no Debesīm uz zemi nāks mūsu Kungs, lai noārdītu visas varas un spēkus un uzceltu savu mūžīgi paliekošo valstību. [361] Zemes spēki ir sakustējušies. Mums nevajag un mēs nevaram gaidīt vienprātību starp tautām virs zemes. Mūsu stāvoklis Nebukadnēcara tēlā ir rādīts ar kāju pirkstiem, kas atšķirti viens no otra un kas veidoti no irstoša materiāla, kas kopā neturēsies. Pravietojums rāda, ka Dieva lielā diena ir tieši pār mums. Tā ļoti steidzas.

Es redzēju, ka mums katrā gadījumā pienākas paklausīt mūsu zemes likumiem, ja tie nerunā pretī augstākajam likumam, kuru Dievs ar balsi dzirdami pasludināja no Sinaja kalna un vēlāk ar Savu pirkstu iegravēja akmens galdiņos "Es likšu Savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs un būšu viņiem par Dievu, un viņi Man būs par tautu." Ebr. 8:10. Kam Dieva baušļi rakstīti sirdī, tie vairāk paklausīs Dievam nekā cilvēkiem un drīzāk gan parādīs nepaklausību visiem cilvēkiem, nekā novirzīsies sāņus kaut vai vismazākajā no Dieva baušļiem. Dieva ļaudis patiesības iedvesmoti un pamācīti, labas sirdsapziņas vadīti dzīvot no ikkatra vārda, kas nāk no Dieva, pieņems Viņa likumu, kas rakstīts viņu sirdī, par vienīgo autoritāti, kuru viņi var atzīt un kurai viņi var paklausīt. Dievišķo likumu gudrība un autoritāte stāv pāri pār visu.

Man rādīja, ka Dieva ļaudis, kas ir viņa īpašums, nevar piedalīties šajā sajukumā karā, jo tas runā pretī katram viņu ticības pamatlikumam. Atrodoties armijā, viņi nevar paklausīt patiesībai un tai pašā laikā paklausīt savu virsnieku prasībām. Tā būtu pastāvīga pāri darišana sirdsapziņai. Pasaules cilvēkus pārvalda pasaulīgi principi. Neko citu viņi nespēj cienīt. Pasaulīgā gudrība un sabiedriskā doma ietver rīcības pamatlikumus, kas tos pārvalda un liek tiem ievērot taisnīgas rīcības formu. Bet Dieva ļaudis šie motīvi nevar pārvaldīt. Dieva vārdi un Viņa pavēles, kas rakstīti dvēselē, ir gars un dzīvība, un tajos ir spēks, kas pakļauj un spiež paklausīt. Jehovas desmit priekšraksti ir visu taisno un labo likumu pamats. Kas mīl Dieva baušļus, tie saskaņosies ar katru labu attiecīgās zemes [362] likumu. Bet, ja valdnieku prasības runā pretī Dieva likumiem, tad uzstādāms tikai viens jautājums: vai mēs paklausīsim Dievam vai cilvēkiem?

Sakarā ar ilgstošo un progresējošo sacelšanos pret augstāko satversmi un augstākajiem likumiem pār zemi ir izplēties drūms tumsības un nāves liķauts. Zeme smagi vaid zem ilgi sakrājušos noziegumu nastas, un bojā ejošie mirstīgie visās vietās ir spiesti izjust postu, ko sev līdzī nes netaisnības alga.

Man rādīja, ka cilvēki veikli un viltīgi ir ieviesuši dzīvē to, ko sātans bija nodomājis, un pirms neilga laika ir dots briesmīgs sitiens. Patiesi var sacīt: "Tiesa stāv no tālienes, jo patiesība ir pakļususi uz ielas un taisnība netiek iekšā," un "kas atstāj ļaunu, tas paliek par laupījumu". Dažos brīvajos štatos morāles standarts grimst arvien zemāk un zemāk. Tagad dota izdevība triumfēt cilvēkiem ar zemiskām tieksmēm un samaitātu dzīves veidu. Par saviem valdniekiem viņi izraudzījuši cilvēkus ar zemiem principiem, kas negrib stāties ceļā ļaunumam, ne arī apspiest cilvēku zemās tieksmes, bet dod tām pilnīgu brīvību. Ja tie, kas, dzerot šķidrās indes, izvēlas kļūt līdzīgi zvēriem, būtu vienīgie cietēji, ja vienīgi viņiem vieniem pašiem būtu jāpļauj viņu nepareizās rīcības augļi, tad ļaunums nebūtu tik liels. Tomēr daudziem, ļoti daudziem citu cilvēku grēku dēļ jāpārdzīvo neapraķstāmas ciešanas. Sievām un bērniem, kaut arī nevainīgiem, jātukšo šis rūgtais kauss līdz pat dibenēm.

Bez Dieva žēlastības cilvēkiem patīk darīt ļaunu. Viņi staigā tumsībā, un viņiem trūkst pašsavaldīšanās spēka. Viņi dod pilnu vaļu savām kaislībām, ēstkārei un citām iegribām, līdz pazūd visas smalkākās izjūtas un parādās vienīgi dzīvnieciskās kaislības. Sādiem cilvēkiem vajadzīga kāda augstāka visu pārvaldoša vara, kas spiestu viņus paklausīt. Ja valdnieki nepielieto varu ļaundara iebiedēšanai, tad tas pagrimst līdz lopa līmenim. Zeme kļūst arvien vairāk un vairāk samaitāta.

[363] Pēdējās vēlēšanās daudzi ir apstulboti un rupji piekrāpti, un viņu iespaids izlietots, lai dotu varu cilvēkiem, kas pavērtu ceļu ļaunumam, cilvēkiem, kuri bez mazākā satraukuma skatītos uz posta plūdiem, kuru pamatlikumi ir samaitāti, kas simpatizē dienvidniekiem un kas gribētu saglabāt verdzību, kāda tā ir.

Atbildīgās vietās Ziemeļu armijā atrodas vīri, kas sirdī ir dumpinieki, kas kareivja dzīvību vērtē ne vairāk par suņa dzīvību. Viņi bez dvēseles savijņojuma var skatīties uz kareivju sakropļošanu, saploššanu un uz tūkstošu nāvi. Dienvidu armijas virsnieki pastāvīgi saņem ziņas par Ziemeļu armijas plāniem. Ziemeļu virsniekiem bija sniegtas precīzas ziņas par dumpinieku pārvietošanos un tuvošanos, kuras tomēr neņēma vērā un nonicināja, tāpēc ka informācijas sniedzējs bija melns. Un, nesagatavoti uzbrukumam, savienoto spēki tika pārsteigti un gandrīz iznīcināti, vai arī, kas ir tikpat slikti, daudz nabaga kareivju tika saņemti gūstā, lai ciestu vairāk nekā nāvi.

Ja Ziemeļu armijā būtu bijusi vienprātība, tad šī sacelšanās drīz izbeigtos. Dumpinieki zina, ka viņiem ir līdzjutēji visā Ziemeļu armijā. Vēstures lappuses kļūst arvien tumšākas un tumšākas. Godīgie cilvēki, kuri nav simpatizējuši dumpim vai verdzībai, kas šo sacelšanos izsaukuši, ir piekrāpti. Viņu iespaids ir palīdzējis nodot varu tādu cilvēku rokās, kuru pamatlikumiem viņi pretojušies.

Viss sagatavojas uz lielo Dieva dienu. Laiks vēl mazliet ieilgs, līdz zemes iedzīvotāji būs piepildījuši savu netaisnības kausu, un tad pamodīsies Dieva dusmas, kas tik ilgi ir snaudušas, un šī gaismas zeme dzers Viņa nemīkstinātās dusmības kausu. Dieva postošais spēks atrodas virs zemes, lai plosītu un iznīcinātu. Zemes iedzīvotāji nozīmēti zobenam, badam un mērim.

Ļoti daudz vīru, kam ir vara, ģenerāļi un virsnieki, rīkojas [364] saskaņā ar garu dotajām instrukcijām. Velnu gari, uzdodoties par mirušiem karavīriem un panākumiem bagātiem ģenerāļiem, ir savienojušies ar varasvīriem un vada daudzus viņu gājienus. Viens ģenerālis saņem norādījumus no šiem gariem kāda sevišķa manevra izdarīšanai un tiek iepriecināts ar cerību uz panākumiem. Kāds cits saņem norādījumus, kas stipri atšķiras no pirmajam ģenerālim dotajiem. Reizēm tie, kas paklausa šiem norādījumiem, gūst uzvaru, bet visbiežāk viņiem jāsaduras ar sakāvi.

Reizēm gari šiem vadošajiem vīriem ziņo par notikumiem, kas izraisīsies kaujas laukā, kurā viņi pašlaik grib doties, un pasaka par atsevišķām personām, kas šai kaujā kritīs. Dažreiz notiek, kā šie gari ir pareģojuši, un tas attiecīgajos cilvēkos stiprina ticību garu ziņojumiem. Ir arī jāredz, ka nav tikusi dota pareiza informācija, bet krāpjošie gari tad sniedz izskaidrojumus, kuriem notic. Cilvēki tik ļoti tiek piekrāpti, ka daudzi nenojauš, ka tie ir melu gari, kas viņus ved uz drošu bojāeju.

Lielais vadošais sacelšanās ģenerālis, sātans, pazīst šī kara norisi, un viņš dod norādījumus saviem eņģeļiem, lai tie pieņemtu mirušo ģenerāļu izskatu, atdarinātu viņu ieražas un uzrādītu viņu īpatnējās rakstura iezīmes. Un armijas vadītāji tiešām tic, ka tos vada viņu draugu gari, kritušo karavīru gari un revolūcijas kara tēvu gari. Ja viņi neatrastos zem visstiprākās un savaldzinošākās krāpšanas varas, tad viņi sāktu domāt, ka karotāji, par kuriem viņi tic, ka tie ir no Debesīm, nav labi un panākumiem bagāti karavadoņi vai arī ka viņi ir aizmirsuši tos slavenos piedzīvojumus, kas viņiem bija, dzīvojot virs zemes.

Šajā karā vadošajiem vīriem vajadzēja uzticēties Israēla Dievam un, dodot norādījumus savām armijām, uzticēties vienīgi tam, kas var viņus atbrīvot no ienaidnieka. Bet vairākums vaicā velnu lielkungu un uzticas tam. 5. Mozus 32:16–22 Eņģelis sacīja: "Kā gan lai Dievs dod sekmes šiem

ļaudīm? [365] Ja viņi raudzītos uz Viņu un uzticētos Viņam, ja viņi ietu tikai tur, kur Viņš tiem var palīdzēt, saskaņā ar Savu žēlastību, tad Viņš labprāt to darītu.”

Es redzēju, ka Dievs Ziemeļu armiju nenodos pilnīgi dumpinieku rokās, lai ienaidnieks to galīgi iznīcinātu. Man norādīja uz 5. Mozus 32:26–30 “Es varētu teikt: Es viņus izputināšu, Es izdzēsīšu viņu piemīņu starp cilvēkiem, – ja Es nebītos, ka viņu ienaidnieki Mani sadusmotu, ka viņu vajātāji nesaprazdami sacītu: mūsu roka bija tā varenā, un ne jau Tas Kungs visu to darījis. Jo tā ir tauta bez padoma un tiem nav saprašanas. Kaut viņi būtu tik gudri un kaut viņi saprastu, kaut viņi ieraudzītu savu galu. Kā viens var vajāt tūkstošus, un kā divi var likt bēgt desmit tūkstošiem?”

Šajā armijā ir ģenerāļi, kas cenšas darīt visu iespējamo, lai apstādinātu šo briesmīgo sacelšanos un šo nedabīgo karu. Bet virsnieku un vadošo vīru lielākai daļai ir savtīgi mērķi, kas kalpo viņu pašu interesēm. Ikviens meklē sev peļņu, un daudzi uzticīgi, enerģiski kareivji kļūst nedroši un mazdūšīgi. Viņi augstsirdīgi pilda savu pienākumu sadursmēs ar ienaidnieku, tomēr virsnieki pret viņiem izturas rupji. Starp karavīriem ir smalkjūtīgi vīri, kuriem ir labas jūtas un neatkarības gars. Viņi nekad nav raduši dzīvot tik ciešā saskarē ar zemiskiem cilvēkiem, ar kādiem karš viņus savēdis kopā, nav raduši pakļauties varmācīgai vadībai, panest apvainojumus un nostādīšanu lōpu stāvoklī. Visu to paciest viņiem ir ļoti grūti. Daudziem virsniekiem ir rupjas tieksmes, un, ieliktiem autoritatīvās vietās, viņiem ir iespēja parādīt savu rupjo dabu. Viņi apietas varmācīgi ar saviem apakšniekiem; tāpat kā Dienvidos kungi tiranizē savus vergus. [366] Šo lietu dēļ būs grūti savervēt cilvēkus armijā.

Dažos gadījumos ģenerāļi ir nonākuši briesmīgos savstarpējos strīdos, kad no viņu vīriem daudzi ir krituši un kad spēku papildinājums istā brīdī būtu viņiem devis uzvaru. Bet citi ģenerāļi nav bēdājuši par zaudētajām dzīvībām, un, kad vajadzēja iet tiem palīgā, kas bija iesaistīti cīņā, kā tādiem, kam ir vienas intereses, viņi aizturēja nepieciešamo palīdzību, baidīdamies, ka viņu brālis – ģenerālis var saņemt godu par sekmīgu ienaidnieku atsišanu. Skaudības un greisirdības dēļ viņi pat ir priecājušies, redzot, ka ienaidnieks gūst uzvaru un Savienoto armiju vīri atkāpjas. Dienvidu vīri šajā sacelšanās cīņā iet ar elliskīgu garu, bet arī Ziemeļu ļaudis nav skaidri. Daudzi ir savtīgi, greisirdīgi, baidoties, ka citi iegūs godu un pacelsies augstāk par viņiem. Ak, cik daudz tūkstošu dzīvību ir upurēts šī iemesla dēļ! Citu tautu cilvēkiem, kas ir karojuši, bija tikai vienas intereses. Nesavtīgā dedzībā viņi gāja uz priekšu, lai uzvarētu vai lai mirtu. Vadošie vīri revolūcijas laikā rīkojās vienoti, dedzīgi un tā ieguva sev neatkarību. Bet tagad ļaudis izturas līdzīgi dēmoniem un nevis kā cilvēcīgas būtnes.

Sātans caur saviem eņģeļiem uzturējis sakarus ar virsniekiem, kas paši par sevi bija aukstasinīgi un skaidra saprāta cilvēki. Viņi atteicās no sava sprieduma un ļāva, lai šie melu gari viņus noved ļoti grūtās vietās, kur viņi tika atsisti, ciešot briesmīgu sakāvi. Viņa sātanskajai majestātei ļoti patīk noraudzīties uz asins izliešanu virs zemes. Viņam patīk redzēt, ka nabaga kareivjus plauj līdzīgi zālei. Es redzēju, ka dumpinieki bieži atradās tādā stāvoklī, ka viņus bez lielām pūlēm bija iespējams pārvarēt, bet Ziemeļu ģenerāļi vadījās no garu saņemtajām ziņām; tās aptumšoja viņu acis, līdz dumpinieki atradās ārpus viņu sniedzamības robežām. Un daži ģenerāļi drīzāk bija ar mieru ļaut dumpiniekiem izbēgt, nekā tos uzvarēt. [367] Viņi vairāk domāja par mīļo verdzības iekārtu nekā par nācīgas labklājību. Šie ir iemesli, kāpēc karš tā ieildzis.

Informāciju par mūsu armijas kustībām, ko mūsu ģenerāļi sūta uz Vašingtonu, gandrīz tikpat labi varētu telegrafēt tieši dumpinieku spēkiem. Dumpinieku līdzjutēji atrodas savienības varas orgānu pašā centrā. Šis karš nelīdzinās citiem kariem. Lielais vienprātībaš trūkums uzskatos un rīcībā piešķir tam tumšu un drošmi atņemošu izskatu. Daudzi kareivji ir atteikušies no visiem ierobežojumiem un ir nonākuši satraucošā pagrimuma stāvoklī. Kā lai Dievs iet kopā ar šādu samaitātu armiju? Kā Viņš sev par godu lai pārvar viņu ienaidniekus un liek šai armijai uzvarēt? Valda nesaskaņas un cīņa par godu, kamēr nabaga kareivji tūkstošiem mirst kaujas laukā vai arī no ievainojumiem, no nepanesamajiem apstākļiem un trūkuma.

Šis karš ir visīpatnējākā un tanī pašā laikā visšausmīgākā un sirdi nomācošākā cīņa. Citas tautas ar nepatiku skatās uz abu – kā Ziemeļu, tā Dienvidu armiju rīcību. Tās redz skaidri izteiktās pūles ievilcināt karu, maksājot par to milzīgus dzīvā spēka un naudas upurus un neiegūstot tiešām neko, tā kā karš tām liekas it kā sacenšanās, lai redzētu, kurš var nokaut visvairāk cilvēku. Šīs tautas ir sašutušas.

Es redzēju, ka sacelšanās pastāvīgi iet plašumā un ka dumpinieki nekad nav bijuši apņēmīgāki kā patreiz. Daudzi savienības vīri, kas sevi tā sauc un ieņem ievērojamu stāvokli, savā sirdī ir neuzticīgi. Nemot rokās ieročus, viņu vienīgais mērķis bija saglabāt savienību, kāda tā bija, un verdzību līdz ar to. Viņi labprāt saistītu vergus uz visu mūžu nežēlīgā verdzības jūgā, ja tikai viņiem būtu tādas iespējas. Šie cilvēki stiprā mērā simpatizē Dienvidiem. Asinis ir lietas līdzīgi ūdenim un par neko.

Katrā miestā un ciemā valda sēras. Sievas skumst par saviem vīriem, mātes par dēliem un māsas par brāļiem. Tomēr, neskatoties uz visām šīm ciešanām, viņi negriežas pie Dieva.

[368] Es redzēju, ka sodīti tiek kā Dienvidi, tā Ziemeļi. Attiecinot uz Dienvidiem, man norādīja uz 5. Mozus 32:35–37 "Man pieder atriebsana un atmaksāšana, kad viņu kāja slīdēs; jo tuvu klāt ir viņu posta diena, un tas, kam jānāk, steigšus tuvojas. Jo Tas Kungs tiesās Savu tautu, un par Saviem kalpiem Viņš apžēlosies, kad Viņš redzēs, ka spēks viņu rokās zudis, un tāpat kā stiprais, tā arī vājais ir nieks. Un tad Viņš sacīs: kur ir viņu dievi, klints, uz ko tie cerēja?"

Sludinātājiem draudošās briesmas

Man rādīja, ka tagad darbs būs sekmīgāks tur, kur jau nedaudz cilvēku ir atmodušies, nekā pilnīgi jaunos laukos. Izņēmums var būt, ja jaunajos laukos ir pavērušās ļoti labas iespējas. Nedaudz patiesi ticīgu cilvēku dažādās mazās pilsētiņās atstās iespaidu un izsauks interesi par viņu ticību; un, ja viņu dzīve būs priekšzīmīga, tad viņu gaisma spīdēs un viņu iespajds būs savācošs. Bez tam man vēl rādīja vietas, kur patiesība nav pasludināta un kuras vajadzētu drīzumā apmeklēt. Tomēr lielais tagad darāmais darbs ir Dieva ļaužu pamodināšana, lai tie iesaistītos darbā un izplatītu svētu iespaidu. Viņiem vajadzētu piedalīties strādnieku darbā. Ar gudrību, uzmanību un mīlestību viņiem vajadzētu strādāt savu kaimiņu un draugu glābšanā. Ir atklātas pārāk tālu stāvošu cilvēku jūtas. Krusts nav pareizi satverts un nav nests tā, kā to vajadzētu darīt. Visiem vajadzētu just, ka viņi ir savu brāļu sargi, ka viņi lielā mērā ir atbildīgi par dvēselēm, kas atrodas viņu tuvumā. Brāļi maldās, ja visu šo darbu atstāj sludinātājiem. Pļauja ir liela un strādnieku maz. Kam ir laba slava un kuru dzīve saskan ar viņu ticību, tie var būt strādnieki. Viņi var sarunāties ar citiem un tos pārliecināt par [369] patiesības svarīgumu. Viņiem nav jāgaida uz sludinātājiem un nav jāatstāj neizpildīts vienkāršais pienākums, kuru veikt viņiem ir uzticējies Dievs.

Daži mūsu sludinātāji pavisam maz ir noskaņoti uzņemties Dieva darba nastas un strādāt ar tādu pat nesavtību, kāda iezīmēja mūsu dievišķā Kunga dzīvi. Draudzes, kā vispārējs likums, ir vairāk gājušas uz priekšu nekā daži sludinātāji. Tās ticējušas liecībām, kuras Dievam ir patīcis dot, un ir rikojušas ar tām saskaņā, kamēr daži sludinātāji atrodas tālu aizmugurē. Viņi gan apliecina ticību sniegtajām liecībām, un daži nodara ļaunumu, padarot tās par dzelzs likumu cilvēkiem, kuriem attiecībā uz liecībām nav nekādu piedzīvojumu, kamēr paši savu dzīvi ar tām nesaskaņo. Viņi ir atkārtājuši liecības, kuras paši nemaz nav ņēmuši vērā. Šādu cilvēku rīcība nav konsekventa.

Dieva ļaudis vispārīgi izjūt kopēju interesi par patiesības izplatīšanu. Viņi priecīgi un devīgi atbalsta tos, kas strādā ar vārdu un priekšrakstiem. Un es redzēju, ka tiem cilvēkiem, kuriem uzlikta atbildība par līdzekļu sadalīšanu, pienākas raudzīties, lai draudzes devīgi dotos līdzekļus neizšķiestu. Daži no šiem devīgajiem brāļiem gadiem ilgi ir strādājuši ar iedragātu nervu sistēmu un miesas veselību, kam par cēloni ir pārmērīgais darbs pagātnē, cenšoties iegūt īpašumus. Un tagad, kad viņi labprāt atdod daļu savas mantas, kas viņiem ir maksājuši tik dārgi, tad tiem, kas strādā ar Vārdu un priekšrakstiem, pienākas parādīt vismaz šiem brāļiem līdzīgu centību un pašuzturēšanos savā darbā.

Dieva kalpiem jāiziet brīviem. Viņiem jāzina, kam viņi uzticas. Kristū ir spēks, un Viņa pestīšana dara viņus par brīviem cilvēkiem. Ja viņi nav brīvi Kristū, tad tie nevar uzcelt Viņa draudzi un mantot dvēseles. Vai Dievs izsūtīs darbā cilvēku, lai viņš glābtu dvēseles no sātana valgiem, ja viņa paša kājas ir sapinušās tīklos? Dieva kalpiem nav jāšaubās. Ja viņu pašu kājas slīd, [370] kā lai viņi saka uz tiem, kam drebošas sirdis: "Esiet stipri!"? Dievs grib, lai Viņa kalpi paceltu nogurušās rokas un stiprinātu šaubīgos. Kas nav sagatavoti šim darbam, tiem būtu bijis labāk, ja viņi strādātu paši pie sevis un lūgtu, līdz saņemtu spēku no augšienes.

Dievam nepatīk, ka dažiem Viņa kalpiem trūkst pašai dziedzības. Tie nav uzņēmušies darba nastu. Liekas, ka viņi atrodas nāvei līdzīgā stāvoklī. Dieva eņģeļi stāv pārsteigti un apkaunoti, redzot šo pašai dziedzības un neatlaidības trūkumu. Kamēr mūsu pestīšanas Autors strādāja un cieta mūsu labā, Viņš aizliedza sevi, un visa Viņa dzīve bija nepārtrauktu pūļu un trūkuma pilna. Viņš varēja savas dienas virs zemes pavadīt ērtībās un pārpilnībā un baudīt šīs dzīves priekus. Viņš tomēr nedomāja par savām ērtībām. Viņš dzīvoja, lai darītu labu citiem. Viņš cieta, lai glābtu citus no ciešanām. Viņš izturēja līdz galam un pabeidza Viņam uzticēto darbu. Visu to Viņš darīja, lai glābtu mūs no bojā ejas. Un tagad vai var būt, ka mēs, tik lielas mīlestības necienīgi priekšmeti, šajā dzīvē meklēsim labāku daļu par to, kādu saņēma mūsu Kungs? Katrā dzīves brīdī mēs esam baudījuši Viņa lielās mīlestības svētības, un tieši tāpēc mēs nevaram pilnībā aptvert tos nezināšanas un posta dziļumus, no kuriem mēs esam izglābti. Vai mēs varam pacelt savas acis uz Viņu, kuru caururba mūsu grēki, un nebūt ar mieru kopā ar Viņu dzert rūgto pazemojumu un bēdu kausu? Vai varam skatīties uz krustā sisto Kristu un vēlēties ieiet Viņa valstībā pa kādu citu ceļu, bet ne caur daudz bēdām?

Sludinātāji visi nav nodevušies Dieva darbam tā kā Dievs no viņiem prasa. Dažiem ir licies, ka sludinātāja liktenis ir smags, tāpēc ka viņiem ir bijis jādzīvo šķirti no ģimenes. Viņi aizmirst, ka kādreiz darbs bija smagāks nekā tagad. Kādreiz šai lietai bija tikai nedaudz draugu. Viņi aizmirst tos, kuriem Dievs bija uzlicis darba nastu pagātnē. Tad pēc ilgas strādāšanas patiesību [371] pieņēma tikai nedaudzi. Dieva izredzētie kalpi raudāja un lūdza pēc skaidrākas patiesības izpratnes un panesa trūkumu un daudz aizliedzās, lai tikai nestu patiesību citiem. Soli pa soli viņi gāja uz priekšu, par cik Dieva aizgādība viņiem pavēra ceļu. Viņi nedomāja par savām ērtībām, kā arī neizvairījās no grūtībām. Caur šiem vīriem Dievs sagatavoja ceļu un padarīja patiesību skaidru katra godīgi domājoša cilvēka izpratnei. To sludinātāju rokām viss tika sagatavots, kas pēc tam satvēra patiesību, tomēr daži no viņiem nav uzņēmušies darba nastu. Viņi meklē vieglāku likteni, stāvokli kur nav tik daudz jāaizliedzas. Šī zeme nav dusas vieta kristietim un vēl mazāk Dieva izredzētajiem kalpiem. Viņi aizmirst ka Kristus atstāja savas bagātības un savu godību Debesīs un nāca uz zemi, lai mirtu, un ka Viņš mums pavēlējis mīlēt vienam otru, kā Viņš mūs mīlējis. Viņi aizmirst tos, kuru pasaule nebija vērtā, kas gāja apkārt avju un kazu ādās un tika apbēdināti un mocīti.

Man rādīja valdiešus un viņu ciešanas ticības dēļ. Viņi saprātīgi pētīja Dieva vārdu un dzīvoja atbilstoši uz viņiem spīdošajai gaismai. Viņus vajāja un padzina no mājām, atņēma smagā darbā iegūto mantu, un viņu mājas nodedzināja. Viņi bēga kalnos un tur panesa neticamas grūtības. Viņi cieta izsalkumu, nogurumu, aukstumu un kailumu. Vienīgais tērps, kas daudziem bija pieejams, bija dzīvnieku ādas. Tomēr šie izklīdinātie bezpajumtnieki bija gatavi sapulcēties, lai kopīgi dziedātu un slavētu Dievu, ka atrasti par cienīgiem ciest Kristus Vārda dēļ. Viņi iedrošināja un iepriecināja viens otru un bija pateicīgi pat par savām nožēlojamām patvēruma vietām. Daudzi no viņu bērniem sašlima un mira aukstuma un izsalkuma dēļ, tomēr vecākiem ne uz brīdi neienāca prātā doma par atteikšanos no savas ticības. Viņi vērtēja Dieva mīlestību un Viņa labvēlību tālu pāri zemes [372] dzīves ērtībām un pasaulīgām bagātībām. Viņi saņēma mierinājumu no Dieva, un ar patīkamām nojautām viņi raudzījās uz priekšu uz atalgojošo apbalvojumu.

Vēl man rādīja Mārtiņu Luteru, kuru Dievs pamodināja sevišķa darba veikšanai. Cik dārgas viņam bija Dieva Vārdā atklātās patiesības! Viņa gars karsti slāpa pēc kaut kā droša, uz kā celt savu cerību, ka Dievs ir viņa Tēvs un Debesīs viņa mājas. Jaunā un dārgā gaisma, kas uzausa pār viņu no Dieva Vārda, viņam bija nenovērtējami dārga, un viņš domāja, ka, to pasludinot, viņš varēs pārliecināt pasauli. Viņš nostājās pret kritušās baznīcas dusmām un stiprināja tos, kas līdz ar viņu baudīja bagātās patiesības, kuras atradās Dieva Vārdā. Luters bija Dieva izredzēts darba rīks pāvestības baznīcai noraut tās liekulības tērpu un parādīt tās samaitātību. Viņš dedzīgi pacēla savu balsi un Svētā Gara spēkā skaļi pasludināja un norāja ļaužu vadoniem piemītošos grēkus. Izdeva pavēli viņu nonāvēt tur, kur viņš būtu atrodams; likās, ka viņš ir atstāts māņticīgās tautas žēlastībai, kas paklausīja Romas baznīcas galvai. Bet viņš nevērtēja savu dzīvību dārgu. Luters zināja, ka nekur viņš nebija drošs, tomēr viņš nedrebēja. Gaisma, kuru viņš redzēja un kuru viņš baudīja, priekš viņa bija dzīvība un vērtīgāka par visām zemes bagātībām. Viņš zināja, ka pasaulīgā manta zudīs; bet bagātās patiesības, kas bija atvērušās viņa saprašanai, kas darīja savu darbu pie viņa sirds, tās dzīvos, un, ja tām paklausīs, tad šīs patiesības vadīs viņu pie nemirstības.

Izsaukts uz Augsburgu atbildēt par savu ticību, viņš šim aicinājumam paklausīja. Šis vientulīgais vīrs, kas pār sevi bija izsaucis priesteru un ļaužu dusmas, tika apsūdzēts to priekšā, kuri lika drebēt pasaulei, – lēnprātīgu jēru aplenca nikni lauvas. Bet viņš bezbailīgi cēlās Kristus un patiesības dēļ un ar svētu daiļrunību, ko var dot vienīgi patiesība, izklāstīja savas ticības pamatus. Dažādiem līdzekļiem viņa ienaidnieki centās apklusināt drošo patiesības aizstāvi. No sākuma tie [373] viņam glaimoja un solīja paaugstināšanu un godu. Bet dzīvībai un godam Lutera acīs nebija vērtības, ja to vajadzēja pirkt ar patiesības upurēšanu. Dieva Vārds arvien spožāk un skaidrāk apmirdzēja viņa saprātu, ļaujot viņam vēl dzīvāk izprast pāvestības maldus, samaitātību un liekulību. Tad viņa ienaidnieki centās viņu iebiedēt un spieda viņu atteikties no savas ticības, bet viņš drosmīgi aizstāvēja patiesību. Ja Dievs to prasītu, viņš par savu ticību bija gatavs mirt, bet atteikties no tās – nekad. Dievs pasargāja viņa dzīvību. Viņš pavēlēja eņģeļiem viņu pavadīt un novirzīt ienaidnieku niknās dusmas, izjaukt viņu nodomus un izvadīt Luteru neskārtu cauri ciņu vētrai.

Lutera mierīgais, cēlais spēks pazemoja viņa ienaidniekus un izdarīja briesmīgu sitienu pāvestībai. Lielie un lepnie varas vīri nolēma, ka viņu lietai nodarītais zaudējums Luteram jāizlīdzina ar savām asinīm. Viņi plānoja, bet Varenāks par viņiem bija uzņēmis Lutera aizsardzību. Viņa darbs nebija pabeigts. Lutera draugi steidzināja viņa aizbraukšanu no Augsburgas. Naktī viņš atstāja pilsētu jāšus uz zirga, kuram nebija iemauktu, pats neapbruņots, bez zābakiem un piešiem. Pārguris viņš turpināja ceļu, līdz atradās draugu vidū.

Atkal sacēlās pāvestības dusmas, un tā nolēma šim bezbailīgajam patiesības aizstāvim aizbāzt muti.

Viņi uzaicināja Luteru iet uz Vormsu, pilnīgi nolēmuši likt viņam atbildēt par savu neprātu. Luterā veselība bija slikta, tomēr viņš neaizbildinājās. Viņš labi apzinājās priekšā stāvošās briesmas. Viņš zināja, ka viņa spēcīgie ienaidnieki darīs visu, lai viņu apklusinātu. Tie kļiedza pēc viņa asinīm tikpat dedzīgi, kā savā laikā jūdi prasīja Kristus asinis. Bet viņš uzticējās Dievam, kurš pasargāja trīs cienījamus vīrus degošajā, svelmānāajā ceplī. Par sevi viņš nebaidījās un nerūpējās. Viņš nemeklēja ērtības sev, bet viņa karstākā vēlēšanās bija, lai viņam tik dārgā patiesība netiktu padota bezdievīgo cilvēku apvainojumiem. Viņš labāk bija [374] gatavs mirt, nekā ļaut patiesības ienaidniekiem triumfēt. Ieejot Vormsā, ap viņu drūzmējās un viņam sekoja tūkstošiem cilvēku. Imperatoru un citu augsto varasvīru pavadoņības nebija lielākas. Valdīja milzīgs satraukums, un kāds no pūļa skaņā un sērīgā balsī dziedāja bērnu dziesmu, lai brīdinātu Luteru no tā, kas viņu gaidīja. Bet reformators visu bija apsvēris un, ja Dievs to gribētu, bija gatavs savu liecību apzīmogat ar savām asinīm.

Luteram tūlīt vajadzēja stāties visiespaidīgākās sapulces priekšā, lai atbildētu par savu ticību, un ticībā viņš meklēja spēku pie Dieva. Uz īsu brīdi tika pārbaudīta viņa drosme un ticība. Viņš redzēja visāda veida briesmas. Viņš kļuva bēdīgs. Ap viņu savilkās mākoņi un apslēpa viņam Dieva vaigu. Viņš ilgojās iet uz priekšu stiprā pārliecībā, ka Dievs ir ar viņu. Viņš nevarēja justies mierīgs un apmierināts, ja nebija ieslēgts Dievā. Ar aizlauztu balsi viņš raidīja uz Debesīm izmisuma pilnu cīnītāja lūgšanu. Reizēm likās, ka viņa gars pagurst, un ienaidnieki viņa iztēlē vairojās viņa priekšā. Viņš drebēja, apzinoties draudošās briesmas. Es redzēju, ka Dievs savā gudrajā tālredzībā šādā veidā viņu sagatavoja, lai viņš neaizmirstu, kam viņš var uzticēties, un lai viņš lielīgi un pašpaļāvīgi neskrietu briesmās. Kā savu personīgo darba rīku Dievs viņu sagatavoja lielajam darbam, kas viņu gaidīja.

Luterā lūgšana tika uzklautāta. Sastopoties ar ienaidniekiem, atgriezās viņa drosme un ticība. Jēram līdzīgā lēnprātībā viņš stāvēja pasaules lielo vīru vidū, kuri līdzīgi nikniem vilkiem skatījās uz viņu, cerēdami ar savu varu un lielumu padarīt to nedrošu. Bet viņš bija satvēris Dieva spēku un vairs nebaidījās. Viņa vārdi atskanēja tādā majestātiskumā un spēkā, ka viņa ienaidnieki pret to nekā nespēja. Dievs runāja caur Luteru, un Viņš bija saaicinājis kopā ķeizarus un tos, kas sevi sauca par gudriem, lai viņu gudrību atklāti padarītu par neko un lai visi redzētu [375] kāda vāja vīra spēku un stiprumu, ja tas atbalstās uz Dievu, uz savu Mūžīgo Klinti.

Luterā mierīgā izturēšanās uzkrītoši kontrastēja ar tā saucamo lielo vīru parādītājam dusmām un niknumu. Ar iebiedēšanu viņi nevarēja piespiest viņu atteikties no patiesības. Cēlā vienkāršībā un mierīgā, klusā spēkā viņš stāvēja līdzīgi klintij. Viņa ienaidnieku pretestība, viņu niknums un draudi gāzās uz viņu līdzīgi varenēm vilņiem un sašķīda pie viņa kājām, nenodarot viņam nekādu ļaunumu. Viņš palika nesatricināts. Viņa pretinieki jutās vīlušies, redzot, ka kāds vienkāršs vīrs nonicināja viņu spēku, kas lika drebēt ķēniņiem un dižciltīgajiem, un viņi ilgojās likt viņam izjust savas dusmas, spīdzinot viņu līdz nāvei. Bet Viens, Kas ir varenāks par zemes valdniekiem, bija uzņēmis gādību par šo bezbailīgo liecinieku. Dievam priekšā viņa bija kāds darbs. Viņam vēl bija jācieš patiesības dēļ. Viņam vajadzēja redzēt patiesību ejam cauri asiņainām vajāšanām. Viņam vajadzēja redzēt to ietērptu maisā un aplātu ar fanātisma negodu. Viņam vajadzēja dzīvot, lai to attaisnotu un būtu tās aizstāvis, kad pasaules varenie spēki centīsies noraut pie zemes. Viņam vajadzēja dzīvot, lai redzētu tās uzvaru un pāvestības maldū un mānīcības iznīcināšanu. Luters Vormsā guva uzvaru, kas vājināja pāvestību, un ziņas par to izplatījās līdz citām valstīm un tautām. Tas bija iespaidīgs trieciens par labu reformācijai.

Sludinātājus, kas pasludina tagadējo patiesību, man rādīja kā pretstatu reformācijas vadošajiem vīriem; sevišķi Luterā sevi atdodošā darbīgā dzīvē tika stādīta blakus dažu mūsu sludinātāju dzīvei. Ar savu drosmi, mierīgo izturību un pašizliecību viņš pierādīja savu neiznīcināmo mīlestību uz patiesību. Viņam bija jāstāpās ar pārbaudījumiem un upuriem, un reizēm, aizsargājot patiesību, viņš cieta visdziļākās dvēseles mokas. Bet viņš nekurnēja. Viņu vajāja kā plēsīgu zvēru, tomēr Kristus dēļ viņš visu panesa priecīgi.

Pēdējā žēlastības vēsts ir uzticēta šī laika pazemīgajiem un uzticīgajiem Dieva kalpiem. Dievs ir vadījis tos cilvēkus, kas neizvairījās no atbildības, un ir uzlicis viņiem [376] nastas un caur viņiem ir pasniedzis Šaviem ļaudīm sistemātiskas labdarības plānu, kurā visi var iesaistīties un strādāt saskanīgi. Šis plāns ir izvests dzīvē un ir padarījis neaptverami lielu darbu. Tas devīgi uztur sludinātājus un darbu. Līdzko sludinātāji izbeidza pretošanos un atbrīvoja ceļu, tā ļaudis sirsnīgi atsaucās aicinājumam un šo plānu augsti novērtēja. Sludinātājiem ir sagādātas visas ērtības, lai viņi varētu strādāt bez grūtībām. Mūsu ļaudis to satvēra ar tādu gribu un interesi, kas nav atrodama starp citām ļaužu šķirām. Un Dievam nepatīk sludinātāji, kas tagad vēl sūdzas un neatdod visu savu enerģiju šim vissvarīgākajam darbam. Viņi nav atvainojami, tomēr daži ir piekrāpti un domā, ka viņi upurē daudz un ka viņiem ir grūti laiki, kad tie patiesībā neko nezina par ciešanām, pašizliegšanos vai trūkumu. Var būt, ka viņi bieži jūtas noguruši, bet tādi viņi būtu arī tad, ja savā iztikā viņi būtu

atkarīgi no sava roku darba.

Dažiem ir licies, ka vieglāk būtu strādāt ar savām rokām un viņi bieži ir izteikuši vēlēšanos tā darīt. Tādi cilvēki nezina, ko viņi runā. Viņi piekrāpj paši sevi. Dažiem jāapgādā ļoti daudz prasošas ģimenes, un viņi neprot saimniekot. Viņi nesaprot, ka ar savu māju un ar visu, kas viņiem pieder, tie ir parādnieki Dieva lietai. Viņi nesaprot, cik dārgi ir jāmaksā par dzīvi. Arī tad, ja viņi strādātu ar savām rokām, viņi nevarētu būt brīvi no rūpēm un noguruma. Strādādami, lai uzturētu savas ģimenes viņi ne vienmēr varētu sēdēt pie sava pavarda. Strādnieks, no kura darba atkarīga ģimenes uzturēšana var pavadīt mājās kopā ar ģimeni tikai nedaudzas noguruma pilnas stundas. Daži sludinātāji nemīl čaklu darbu, un viņi ļaujas neapmierinātības jūtām, kas ir ļoti neprātīgi. Dievs ir ievērojis katru kurnošu domu, vārdu un izjūtu. Caur šādu vājuma parādīšanu un nodošanās trūkumu Dieva lietai tiek apvainotas Debesis

[377] Daži labprāt ir uzklusējuši kārdinātāju un ir izteikuši neticību un ievainojuši Dieva lietu. Sātanam pret viņiem ir savas prasības, jo tie nav atbrīvojušies no viņa cilpām. Viņi ir uzvedušies līdzīgi bērniem, kas nemaz vēl nepazīst kārdinātāja viltību. Viņiem ir bijis pietiekoši piedzīvojumu un viņiem vajadzētu izprast sāтана darbību. Viņš šo cilvēku prātā ir iedvešis šaubas un viņi nav tūlīt tās atraidījuši, bet ielaidušies ar šo virskrāpnieku prātojumos un sarunās un ir uzklusējuši viņa slēdzienus, un šķiet, ka vecā čūska tos ar savu pievilcību būtu apbūrusi. Viņiem pieticis ar nedaudz Rakstu vietām, kuras nav bijušas pilnīgi izskaidrojamas tā, lai viņu prāts justos apmierināts, un visa patiesības celtnē ir satricināta un visskaidrākās Dieva Vārda patiesības aptumšotas. Sie ļaudis ir maldīgi mirstīgie. Viņiem trūkst pilnīgas gudrības un pilnīgu zināšanu par visiem Rakstiem. Dažas Rakstu vietas ir liktas ārpus cilvēka prāta sniedzamības robežām līdz tam laikam, ko Dievs Savā gudrībā ir nospraudis, lai tad tās atklātu. Sātans dažus ir vadījis pa teku, kas nobeidzas pilnīgā neticībā. Viņi atļāvuši savai neticībai aptumšot saskanīgo, krāšņo patiesības ķēdi un ir rīkojušies tā, it kā viņu uzdevums būtu bijis izskaidrot katru grūti saprotamo rakstu vietu, un, ja mūsu ticība nav padarījusi spējīgus veikt šo darbu, tad priekš viņiem tā ir kļūdaina.

Es redzēju, ka tie, kuriem ir ļauna, neticīga sirds, šaubīšies un domās, ka Dieva vārda apšaubīšana ir cēla un laba lieta. Kas domā, ka asprātīga apšaubīšana paceļ cilvēka vērtību, tie var atrast daudz iespēju neticēt inspirācijai un Dieva Vārda patiesībai. Dievs nevienam nespiež ticēt. Viņi var izvēlēties, vai nu paļauties uz pierādījumiem, kurus Dievam ir paticis dot, vai arī apšaubīt, pieķerties sīkumiem, un iet bojā.

Es redzēju, ka tiem, kurus moka šaubas un neticība, nevajadzētu iziet, lai strādātu citu labā. Ar ko nodarbojas prāts, tas izplūdis uz ārieni, [378] un viņi nesaprot kāda mājienu vai vismazāko izteikto šaubu iespaidu un tā tālākās sekas. Sātans tās dara par dzeloņainām bultām. Tās iedarbojas līdzīgi lēnas iedarbības indei, kura, pirms upuris aptver viņam draudošās briesmas, jau ir atstājuši iespaidu uz visu organismu, to izposta un beidzot izsauc nāvi. Tieši tā tas ir ar Rakstu patiesību apšaubīšanas un neticības indi. Cilvēks, kuram ir iespaids, iedveš tālāk citiem domas, uz ko sātans viņu pašu ir ierosinājis, ka viena Rakstu vieta runā pretī otrai, un tā ļoti gudri, it kā viņš būtu atklājis kādu brīnišķīgu noslēpumu, kas ir aplēpts ticīgajiem un svētajiem visos pasaules laikmetos, viņš citu cilvēku prātā iemet pusnakts tumsu. Tie pazaudē agrāko patiku uz patiesību un kļūst neticīgi. Visu to padara nedaudzi izteikti vārdi, kuriem ir aplēpts spēks, jo tie liekas tīti noslēpumā.

Tas ir viltīgā velna darbs. Kas mokās ar šaubām un kam ir grūtības, kuras viņi nevar atrisināt, tiem nevajadzētu to pašu neziņu sēt citu cilvēku vājos prātos. Daži ar mājienu vai vārdu izsaka savu neticību un aiziet tālāk, maz nojauzdami par atstāto iespaidu. Dažos gadījumos neticības sēkla sāk darboties tūlīt, kamēr citos gadījumos tā ilgāku laiku paliek aplēpta, līdz cilvēks sāk iet nepareizus ceļus, dod vietu ienaidniekam un viņam tiek atņemta Dieva gaisma, un viņš krīt par upuri sāтана spēcīgajām kārdināšanām. Tad uzdīgst ilgi iepriekš iesētā neticības sēkla. Sātans baro šo sēklu, un tā nes augļus. Visam, kas nāk no sludinātājiem, kuriem vajadzētu stāvēt gaismā, ir spēcīgs iespaids. Un, ja viņi nav stāvējuši skaidrajā Dieva gaismā, tad sātans viņus izlieto par saviem aģentiem un caur viņiem izšauj savas ugunīgās šautras tādu cilvēku prātā, kas nav sagatavoti turēties pretī tam, kas nāk no sludinātājiem.

Es redzēju, sludinātājiem tāpat kā ļaudīm ir jācīnās, lai pretotos sātanam. Tie, kas sevi sauc par Kristus kalpiem, [379] bet pakļaujas kārdinātāja nodomiem, klausu viņa iečukstējumus un ļauj tam savaldzināt prātu un vadīt domas, atrodas bīstamā stāvoklī. Sludinātāju vissmagākais grēks Dieva acīs ir runāšana par savu neticību, ievelkot citu prātus tai pašā tumsajā kanālā, tā atļaujot sātanam, viņu kārdinot, sasniegt divus mērķus. Sātans sajauc tā prātu, kurš ar savu rīcību ir atsaucies uz viņa kārdināšanām, un tad šo vienu vada, lai tas sajauktu prātu daudziem citiem.

Ir pienācis laiks, kad sargiem uz Ciānas mūriem ir jāizprot sava uzdevuma lielā atbildība un svētums.

Viņiem vajadzētu saprast, ka, ja tie neizpilda Dieva uzticēto darbu tad pār viņiem ir izteikts vai. Ja viņi kļūst neuzticīgi, tad tie apdraud Dieva ganāmā pulka drošību, patiesības lietu, un nodod to mūsu ienaidnieka apsmieklam. Ak, kas tas par darbu! Tas noteikti saņems savu algu. Dažiem sludinātājiem, tāpat kā ļaudīm, ir vajadzīga atgriešanās. Vecais cilvēks viņos jānoplēš un jāveido jauns. Viņu darbs draudzes vidū tad ir sliktāks kā veltīgs, un Dievam labāk patiktu, ja viņi, kamēr ir vāji un nedroši, pārtrauktu savas pūles palīdzēt citiem un strādātu kādu darbu savām rokām, līdz būs atgriezušies. Tad viņi varētu stiprināt savus brāļus.

Sludinātājiem jāuzmostas. Viņi sevi sauc par Lielā Kēniņa armijas ģenerāļiem un tanī pat laikā simpatizē lielajam dumpinieku vadonim un viņa pulkiem. Daži devuši iespēju dumpinieku pulkiem apkaunot Dieva lietu un Viņa Vārda svētās patiesības. Viņi ir noņēmuši daļu no savām bruņām, un sātana indīgās bultas viņus ir skārušas. Viņi ir stiprinājuši dumpinieku vadoņa rokas un vājinājuši paši sevi un ļāvuši satanam un viņa elišķajai saimei uzvaras priekā pacelt savas galvas un līksmoties par uzvaru, kuru tie ļāvuši viņam iegūt. Ak, kāds gudrības trūkums! Kāds aklums! Cik nesaprātīgi kara vadoņi, kas visuzmācīgākajam ienaidniekam atver savas visvājākās vietas! [380] Cik daudz savādāka bija Lutera rīcība! Viņš bija gatavs upurēt savu dzīvību, ja tas būtu vajadzīgs, bet patiesību – nekad! Viņa vārdi ir: "Rūpēsīmies tikai lai nedotu iemeslu bezdievīgajiem apvainot evaņģēliju, un labāk liesim savas asinis, to aizstāvēt, nekā ļausim tiem triumfēt. Kas var pateikt, vai mana nāve vai mana dzīve dos vairāk manu brāļu izglābšanai?"

Dievs ne no viena cilvēka nav atkarīgs Savas lietas uz priekšu virzīšanā. Viņš atmodina vīrus un dara viņus spējīgus sniegt šo vēsti pasaulei. Viņš Savu spēku var darīt pilnīgu cilvēku vājumā. Spēks nāk no Dieva. Sagatavota runa, daiļrunība, lieli talanti neatgriezīs nevienu dvēseli. Darbs, ko dara, stāvēt aiz katedras, var aizkustināt prātu, pārliecinoši var būt skaidrie pierādījumi, bet augšanu dod Dievs. Dievbijīgi vīri, uzticīgi, svēti vīri, kas savā ikdienas dzīvē izpilda to, ko sludina, atstās uz citiem glābjošu iespaidu. Spēcīga svētruna, ko saka no paaugstinājuma, var iespaidot prātu; bet kāda maza pārsteidzība no sludinātāja puses tad, kad viņš neatrodas uz paaugstinājuma, vai trūkums valodas nopietnībā un patiesā dievbijībā strādās pretī viņa iespaidam un iznīcinās to labo, kas no viņa bija palicis citos cilvēkos. Atgrieztie būs piegriezti viņam: daudzos gadījumos viņi necentīsies pacelties augstāk par savu sludinātāju. Viņu sirdīs nebūs padarīts pilnīgs darbs. Viņi nav atgriezti pie Dieva. Darbs ir paviršs; un viņu iespajds nāks par ļaunu tiem, kas patiesi meklē Kungu.

Sludinātāja panākumi lielā mērā atkarīgi no viņa izturēšanās tad, kad viņš neatrodas aiz katedras. Kad viņš ir beidzis svētrunu un atstāj paaugstinājumu, tad viņa darbs ar to nav beidzies; tas tikai ir iesācies. Tad viņam jāparāda dzīvē tas, ko ir sludinājis. Viņam nevajadzētu rīkoties bezrūpīgi, bet gan uzmanīt sevi, lai neko no tā, ko viņš dara vai saka, ienaidnieks nevarētu izmantot sev par labu un lai pār Kristus lietu nenāktu negods. Sludinātāji nevar būt par daudz piesardzīgi, sevišķi jauniešu priekšā. Viņiem nevajadzētu lietot vieglas valodas toni, niekoties vai jokot, [381] bet gan atcerēties, ka viņi ir Kristus vietā, ka viņiem ar savu priekšzīmi jāparāda Kristus dzīve. "Jo mēs esam Dieva līdzstrādnieki." "Tad nu mēs kā Viņa līdzstrādnieki lūdzam arī jūs, lai jūs Dieva žēlastību nesaņemāt veltīgi."

Man rādīja, ka jaunu sludinātāju, precētu vai neprecētu, lietderību bieži iznīcina pieķeršanās, ko viņiem parāda jaunas sievietes. Tās nesaprot, ka citu acīs viņas novēro un ka viņu rīcība var ļoti lielā mērā kaitēt tā sludinātāja iespaidam, kuram viņas veltī tik lielu uzmanību. Ja viņas stingri ievērotu pieklājības likumus, tad tas būtu daudz labāk kā viņām, tā arī viņu sludinātājam. Tāda rīcība nostāda viņu nepatīkamā stāvoklī un liek citiem uz viņu skatīties nepareizā gaismā. Tomēr es redzēju, ka šīs lietas izšķirīgais smagums gulstas uz pašiem sludinātājiem. Viņiem vajadzētu parādīt nepatiku un riebumu pret šīm lietām. Un, ja viņi nostāsies tā, kā Dievs grib, tad viņus ilgi neapgrūtinās. Viņiem vajadzētu parādīt nepatiku un riebumu pret šīm lietām. Un, ja viņi nostāsies tā, kā Dievs grib, tad viņus ilgi neapgrūtinās. Viņiem vajadzētu izvairīties no visa, kas liekas ļauns, un, kad jaunas sievietes ir pārāk draudzīgas, tad viņiem pienākas darīt viņām zināmu, ka tas nav patīkami. Viņiem šāda familiaritāte jāatraida, pat ja viņus tāpēc uzskatītu par rupjiem un neaudzinātiem. Šādas lietas vajadzētu norāt, lai Dieva lietu glābtu no negoda. Jaunas sievietes, kas atgriezušās pie patiesības un pie Dieva, uzklausīs rājienu un reformēsies.

Sludinātājiem atklāto darbu vajadzētu papildināt ar personīgām pūlēm, personīgi strādājot priekš dvēselēm, kur vien ir izdevība, sarunājoties pie mājas pavarda un lūdzot dvēseles meklēt lietas, kas viņām sniegtu mieru. Mūsu darbs šeit drīz nobeigsies, un ikviens saņems algu pēc saviem darbiem. Man rādīja svēto atalgojumu, nemirstīgo mantojumu un es redzēju, ka tie, kas visvairāk bija cietuši patiesības dēļ, nedomās ka viņiem bijis grūti, bet apzināsies, ka Debesis ir bijušas pietiekoši viegli sasniedzamas.

Atklāsmju nepareiza pielietošana

[382] Man rādīja, ka daži cilvēki, sevišķi Aijovā, parādīšanas padara par likumu, pēc kura mēro visu, un rīkojas tā, kā nekad nav rīkojies mans vīrs un arī es. Daži nepazīst mani un manu darbu, un viņi ļoti skeptiski skatās uz visu, kas nes vārdu "parādīšana". Tas viss ir dabīgi, un tas ir pārvarams tikai piedzīvojumos. Ja cilvēki nav nopamatojušies savos uzskatos par parādīšanām, tad viņiem nevajadzētu uz mākties. Kā pret tādiem izturēties, var atrast Liecības draudzei Nr. 8., 328, 329. lpp., ko, kā es ceru izlasīs visi. Sludinātājiem vajadzētu citiem just līdzī, darot atšķirību; citus bailēs glābt, izraujot viņus kā no uguns. Dieva kalpiem barību vajadzētu gudri sadalīt, darot starpību starp dažādam personām, kā viņu gadījums to prasa. Izturēšanās pret dažiem cilvēkiem Aijovā, kas mani nepazīst, nav bijusi uzmanīga un pareiza. Pret tiem, kam parādīšanās bija samērā svešas, ieņemta tāda pat nostāja, kā pret tiem, kam par parādīšanām ir bijis daudz gaismas un piedzīvojumu. No dažiem prasīja, lai viņi atzītu parādīšanas par pareizām, kad viņi apzinīgi to nevarēja darīt, un šādā veidā dažas godīgas dvēseles tika spiestas nostāties pret parādīšanām un draudzes miesu, ko tās nekad nebūtu darījušas, ja viņu gadījumā būtu parādīta apdomība un saudzība.

Dažiem mūsu brāļiem ir bijuši ilgi piedzīvojumi patiesībā, un viņi jau gadiem ilgi pazīst mani un parādīšanu iespaidu. Viņi ir pārbaudījuši šo liecību patiesīgumu un ir apliecinājuši savu ticību tām. Viņi ir izjutuši Dieva Gara spēcīgo iespaidu dusam uz viņiem, apliecinot parādīšanu patiesīgumu. Ja tādi cilvēki, caur parādīšanām norāti, pret tām saceļas un slepeni strādā, lai kaitētu mūsu iespaidam, tad pret tiem vajadzētu noteikti cīnīties, [383] jo viņu iespajds apdraud tos, kam trūkst piedzīvojumu.

Tagadējās patiesības sludinātājiem, sniedzot kādu asu liecību, norājot atsevišķu cilvēku nepareizības un cenšoties Izraēla nometni iztīrīt no elkiem, vajadzētu parādīt iecietību un saudzību. Viņiem vajadzētu pasludināt patiesību visā tās svinīgumā un svarīgumā, un, ja patiesība atrod ceļu pie sirds, tad tā pie saņēmēja izdarīs to ko nekas cits nevar izdarīt. Bet, ja Gara spēkā atklātā patiesība nepanāk elku atstāšanu, tad neko nepalīdzēs arī tieši personīga vainas uzrādīšana. Var likties, ka daži ir pieķērušies saviem elkiem, tomēr, es redzēju, mums ļoti vajadzētu sargāties šos nabaga piekrāptos cilvēkus atstumt. Mums vienmēr vajadzētu paturēt prātā, ka mēs visi esam maldīgi mirstīgie un ka Kristus mūsu vajadzībās ir parādījis lielu līdzcietību un mīl mūs, kaut arī mēs maldāties. Ja Dievs pret mums izturētos tā, kā mēs bieži izturamies viens pret otru, tad mums vajadzētu būt jau iznīcinātiem. Sludinātājiem pasludinot skaidrās, griezīgās patiesības, vajadzētu ļaut lai, griešanas un ciršanas darbu dara šīs patiesības, bet ne viņi paši. Viņiem vajadzētu likt Dieva Vārda patiesības cirvi kokam pie saknes, un tad kaut kas tiks padarīts. Izsakiet liecību tieši tādu kāda tā ir atrodama Dieva Vārdā un ar Dieva Gara siltā, dzīvinošā iespajda pildītu sirdi, maigi, ilgojoties pēc dvēselēm, un darbam Dieva ļaužu vidū būs spēks. Iemesls, kāpēc tik maz parādās Dieva Gars, ir tas, ka sludinātāji iemācās iztikt bez tā. Viņiem trūkst Dieva žēlastības, trūkst pacietības un izturības, trūkst nodošanās gara un upura gara, un tas ir vienīgais iemesls, kāpēc daži apšaubā Dieva Vārda pierādījumus. Vaina nepavisam nav Dieva Vārdā, bet viņos pašos. Viņiem trūkst Dieva žēlojošās laipnības, trūkst nodošanās, personīgas dievbijības un svētuma. Tāpēc viņi svārstās un bieži nokļūst sātana kaujas laukā. Es redzēju, ka, lai arī cik stipri vīri aizstāvētu patiesību, cik dievbijīgi [384] viņi izrādītos, ja viņi izsaka neticību kādām Rakstu vietām, sakot, ka tās ir izraisījušas šaubas Bībeles inspirācijai, tad mums no šiem cilvēkiem ir jābaidās, jo Dievs no viņiem atrodas tālu.

Vecāki un bērni

Man rādīja, ka vecākiem, kas bīstas Dievu, savaldot savus bērnus, vajadzētu pētīt viņu tieksmes un dabu un censties aizpildīt viņu vajadzības. Daži vecāki rūpīgi vēro savu bērnu laicīgās vajadzības; viņi laipni un uzticīgi kopj viņus slimības laikā un tad domā, ka pienākums ir izpildīts. Te viņi kļūdās. Viņu darbs tagad ir tikai iesācies. Vajadzētu rūpēties par garīgajām vajadzībām. Lai atrastu pareizās zāles ievainota gara dziedināšanai, ir vajadzīga prasme un veiklība. Bērniem pārbaudījumi ir tikpat grūti panesami, tikpat nopietna rakstura kā vecākiem cilvēkiem. Vecāki paši nejūtas vienmēr vienādi. Viņu gars bieži ir satraukts. Viņi darbojas, vadoties no nepareiziem ieskatiem un nepareizām izjūtām. Sātans viņiem uzbrūk, un viņi pakļaujas tā kārdinājumiem. Viņi runā uzbudināti un tādā veidā sadusmo savus bērnus. Reizēm viņi ir pārāk prasīti un īgni. Tas pats gars ietekmē nabaga bērnus, un vecāki nespēj viņiem palīdzēt, jo viņi paši šīs bēdas ir izsaukuši. Reizēm liekas, ka viss iet nepareizi. Visapkārt ir redzamas saīgušas sejas, un visiem šis laiks ir ļoti nepatīkams un nelaimīgs. Vecāki vairo savus nabaga bērnus un domā, ka viņi ir ļoti nepaklausīgi un nevaldāmi, vissliktākie bērni pasaulē, lai gan viss nemiera cēlonis ir viņos pašos.

Dažu vecāku pašsavaldīšanās trūkums saceļ daudz vētru. Kad viņiem vajadzētu bērnus laipni lūgt darīt šo vai to, viņi tiem pavēl ķildīgā tonī, un taņī pat laikā [385] uz viņu lūpām ir pārmetuma un nopēluma vārdi, kurus bērni nemaz nav pelnījuši. Vecāki, šāda rīcība pret bērniem izposta viņu prieku un pašcieņu. Viņi izpilda jūsu pavēles, ne mīlestības dzīti, bet gan tāpēc, ka savādāk rīkoties neuzdrošinās. Klāt nav viņu sirds. Tas ir verga darbs, bet ne prieks, un šī iemesla dēļ bērni bieži aizmirst sekot jūsu norādījumiem, kas palielina jūsu satraukumu un bērnu stāvoklis kļūst vēl ļaunāks. Atkārtojas kļūdu meklēšana, viņu sliktu uzvešanos attēlo spilgtās krāsās, līdz viņi kļūst mazdušīgi, un

viņiem ir vienalga, vai viņi ir patīkami vai nē. Viņus pārņem gars, ko apzīmē "man vienalga", un priekus un laimi, ko neatrod mājās, viņi meklē ārpusē, prom no saviem vecākiem. Viņi sāk pities ar ielas sabiedrību un drīz vien ir tik pat samaitāti kā vissliktākie.

Uz kā gulstas šis lielais grēks? Ja māja būtu padarīta pievilcīga, ja vecāki saviem bērniem būtu parādījuši mīlestību, laipni palīdzējuši viņiem atrast nodarbošanos un mīlestībā pamācījuši kā paklausīt viņu vēlmēm, tad viņi būtu aizskāruši viņu sirdīs atsaucīgas stīgas, un čaklas kājas un rokas, un dedzīgas sirdis visur labprāt būtu viņiem paklausījušas. Sevi uzmanot un savaldot, runājot laipni un uzslavējot bērnus, kad viņi cenšas darīt pareizi, vecāki var atbalstīt viņu pūles un padarīt viņus ļoti laimīgus. Tā ģimenes loku viņi var piepildīt ar brīnišķu jaukumu, kas aizdzīs prom katru tumšu ēnu un ienesīs ģimenē priecīgu saules gaismu.

Vecāki savu nepareizo rīcību bieži atvaino ar to, ka nejušas labi. Viņi ir nervozi un domā, ka nespēj būt pacietīgi, mierīgi un nespēj runāt patīkamā balsī. Sajā lietā viņi paši sevi piekrāpj un izpatīk sātanam, kurš līksmo, ka Dieva žēlastību viņi neuzskata par pietiekošu, lai pārvarētu dabīgās vājības. Viņi var un viņiem arī vajadzētu vienmēr pašiem sevi uzmanīt un savaldīt. Dievs to no viņiem prasa. Viņiem jāsaprot, ka ļaujoties nepacietībai un īgnumam, viņi liek citiem ciest. Ap [386] viņiem esošos cilvēkus ietekmē viņu garastāvoklis, un, ja viņi atkal savukārt ļauj parādīties tam pašam garam, tad ļaunums pieaug un viss iet nepareizi.

Vecāki, kad jums ir slikts garastāvoklis, nedariet tik lielu grēku, kāds ir visas ģimenes saindēšana ar bīstamo, uzbudināto garu. Sādās reizēs divkārtīgi uzmaniet sevi un apņemties savā sirdī negrēkot ar savām lūpām, apņemties teikt tikai patīkamus un priecīgus vārdus. Sakiet sev: "Es nebojāšu savu bērnu laimi ar kādu īgnu vārdu." Sādā veidā uzmanot un savaldot sevi, jūs kļūsiat stiprāki. Jūsu nervu sistēma nebūs vairs tik jūtīga. Jūs nostiprināsieties taisnības pamatlikumos. Apziņa, ka jūs uzticīgi pildāt savu pienākumu, jūs stiprinās. Dieva eņģeļu sejās atplauks smaids pār jūsu lūpām, un viņi jums palīdzēs. Kad esat nepacietīgi, jūs pārāk bieži domājat, ka vaina ir bērnos; jūs viņus nosodāt, kad tie to nav pelnījuši. Citā reizē viņi var darīt tieši to pašu, un viss būs pieņemami un labi. Bērni zina, ievēro un izjūt šīs nepareizības, un viņi ne vienmēr ir vienādā noskaņojumā. Reizēm viņi zināmā mērā ir sagatavoti garastāvokļa maiņām, bet citreiz viņi ir nervozi un īgni un nevar panest kritiku. Viņu gars saceļas pret to. Vecāki vēlas, lai visi viņus atvainotu, ņemot vērā viņu garastāvokli, tomēr paši ne vienmēr redz, ka tieši tāda paša veida atvainojums ir vajadzīgs viņu nabaga bērniem. Viņi pie sevis atvaino to, ko, redzot pie saviem bērniem, kuriem trūkst viņu gadiem ilgo piedzīvojumu un audzināšanas, viņi uz visstingrāko norātu. Daži vecāki ir nervozi, darbā noguruši un rūpju nomākti, viņi nesaglabā klusu un mierīgu garu, bet ir īgni un nepacietīgi pret tiem, ko viņiem šeit virs zemes vajadzētu mīlēt kā visdārgākos; tas nepatīk Dievam un ģimenē ienes nesaskaņas. Bērnus bēdās bieži vien vajadzētu maigi un līdzjūtīgi nomierināt. Savstarpēja laipnība un pacietība padarīs [387] māju par paradīzi un ģimenes lokam piesaistīs svētos eņģeļus.

Māte var un viņai arī vajadzētu daudz darīt, lai valdītu pār saviem nerviem un nomāktu garastāvokli; pat slimības laikā viņa var būt priecīga un jauka, ja vien sevi apvalda, un var panest lielāku troksni un kņadu, kā viņa ir domājusi. Viņai nevajadzētu bērniem likt izjust savu nespēku, aptumšojot viņu jūtīgos prātus ar savu nomāktību un izraisot viņos domas, ka māja ir kaps un mātes istaba visdrūmākā vieta pasaulē. Prāta un nervu noskaņojums atkarīgs no gribas vingrināšanas. Gribasspēks daudzus gadījumos izrādīsies par iespaidīgu nervu nomierināšanas līdzekli.

Neļaujiet bērniem redzēt jūsu pieri apmākušos. Ja viņi ir padevušies kārdināšanai un vēlāk to saskata un savu kļūdu nožēlo, tad piedodiet viņiem tikpat labprātīgi, kā jūs cerat saņemt piedošanu no sava Tēva Debesīs. Laipni pamāciet viņus un saistiet pie savas sirds. Bērniem šis ir kritisks laiks. Ap viņiem tiks izmesti iespaidi, lai viņus šķirtu no jums, un jums jādarbojas pretī šiem iespaidiem. Pamāciet viņus, lai viņi jums uzticas. Ļaujiet viņiem iečukstēt jūsu ausīs viņu grūtības un priekus. Uzmundrinot viņus uz to, jūs viņus izglābsiet no daudzām cilpām, kuras sātanis ir sagatavojis viņu nepiedzīvojušajām kājām. Neizturieties pret saviem bērniem tikai nopietni un stingri, aizmirsdami paši savu bērniību un aizmirsdami, ka viņi ir tikai bērni. Negaidiet no viņiem pilnību, kā arī nemēģiniet panākt, lai viņi rīkotos kā pieauguši. Tā jūs noslēgsiet pieeju viņiem, kas citādi būtu iespējama, un spiedīsiet viņu jauno prātu, pirms jūs izprotat viņiem draudošās briesmas.

Sātanis un viņa pulks nežēlo visstiprākās pūles lai ietekmētu bērnu prātu, tāpēc pret viņiem jāizturas sirsnīgi un atklāti, kristīgā maigumā un mīlestībā. Tā jūs iegūsiat stipru iespaidu pār viņiem, un viņi jutīs, [388] ka jums var dāvāt neierobežotu uzticību. Apņemties savus bērnus ar mājas dzīves un jūsu sabiedrības pievilcīgo jaukumu. Ja jūs tā rīkosieties, tad viņi tik ļoti neilgosies pēc citu jauniešu sabiedrības. Sātanis strādā caur viņiem, visu kārtojot tā, lai viņi savstarpēji iespaidotu cits cita prātu. Tas ir visiespaidīgākais veids, kādā viņš var strādāt. Jauniešiem ir spēcīgs iespaids citam uz citu. Viņu sarunas ne vienmēr ir izmeklētas un pabeļošanas. Ausīs tiek iečukstēti ļauni stāstījumi, kas, ja tiem

izlēmīgi nepretosies, atradīs paliekošu vietu sirdī, laidīs saknes un uzdīgs, lai nestu augļus un samaitātu labus tikumus. Pasaules tagadējā ļaunuma dēļ un to ierobežojumu dēļ, kas jāuzliek bērniem, vecākiem vajadzētu divkārt sasprindzināti pūlēties, lai saistītu tos pie savas sirds un liktu viņiem saprast, ka jūs vēlaties darīt viņus laimīgus.

Vecākiem nevajadzētu aizmirst savas bērības gadus, cik ļoti viņi paši ilgojās pēc līdzjūtības un mīlestības un cik nelaimīgi viņi jutās, kad viņus nosodīja vai nepacietīgi norāja. Viņiem savās izjūtās vajadzētu atkal kļūt jauniem un domu gājumā pielīdzināties bērniem, lai izprastu viņu vajadzības. Paklausību no saviem bērniem viņiem tomēr vajadzētu stingri prasīt, bet mīlestībā. Vecāku vārdam vajadzētu paklausīt bez ierunām.

Dieva eņģeļi ar visdziļāko interesi vēro bērnus, lai redzētu, kādu raksturu viņi veido. Ja Kristus apietos ar mums tā, kā mēs bieži apejamies viens ar otru un ar saviem bērniem, tad mēs, pilnīgi zaudējuši drosmi, grīotos un kristu. Es redzēju, ka Jēzus pazīst mūsu nespēku un visās lietās ir dalījies mūsu piedzīvojumos, tikai ne grēkā: tāpēc Viņš mums ir sagatavojis ceļu, kas atbilst mūsu spēkam un spējām, un līdzīgi Jēkabam ar bērniem ir gājis uz priekšu lēni un vienmērīgi, kā tie spēj izturēt, lai mūs iedrošinātu un iepriecinātu ar Savu sabiedrību un paliktu mums par pastāvīgu Vadoni. Viņš nenicina ganāmā pulka bērnus, neizturas pret viņiem nevērīgi un neatstāj viņus tālā aizmugurē. Viņš mums nav pavēlējis iet uz priekšu un atstāt tos. Viņš nav gājis tik [389] steidzīgi, ka mums un mūsu bērniem vajadzētu atpalikt. Ak nē; Viņš dzīvības ceļu darījis līdzenu pat bērniem. Un no vecākiem Viņš prasa, lai tie Viņa Vārdā vadītu bērnus pa šauro ceļu. Dievs mums ir nozīmējis ceļu, kas piemērots bērnu spēkam un spējām.

Darbs austrumos

Man rādīja, ka ir pienācis laiks iespaidīgākam un spēcīgākam darbam Austrumos. Beidzot tur ir saprasta organizācijas un kārtības vajadzība. Sludinātāji tagad nebūs spiesti strādāt tik drosmi atņemošos apstākļos kā agrāk. Zēlastības eņģelis līdinās pār Austrumiem. Eņģelis sacīja: "Stipriniet paliekošās lietas. Pasludiniet vēsti tiem, kas to vēl nav dzirdējuši." Austrumos ir daži, kuriem, kad Kungs atkal atjaunos savu darbu viņu vidū, draud briesmas noiet galējībās. Viņiem vajadzētu atcerēties, ka Kungs Savu darbu pārcēla no viņiem uz Rietumiem, lai viņus pazemotu un apspiestu viņos neatkarīgo, dumpīgo garu un liktu viņiem augstāk vērtēt Kunga uzticīgo kalpu pūles.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 10

Jauniešiem draudošās briesmas

[390] 1863. gada 6. jūnijā man rādīja dažas jauniešiem draudošās briesmas. Sātans pārvalda jaunatnes prātu un vada viņu nepiedzīvojušās kājas maldu ceļos. Viņi nepazīst sātana viltīgos plānus, un šajā bīstamajā laikā vecākiem jābūt nomodā un neatlaidīgi un čakli jāstrādā, lai nepieļautu ienaidniekam tuvoties. Viņiem vajadzētu savus bērnus pamācīt izejot un ienākot, ceļoties un sēžoties, dodot norādījumu pēc norādījuma, priekšrakstu pēc priekšraksta, te mazliet un tur mazliet.

Mātes darbs iesākas pie zīdaiņa. Viņai vajadzētu pakļaut bērna gribu un temperamentu savai gribai un mācīt viņam paklausību. Bērnam pieaugot, neatlaidiet savu roku. Katrai mātei vajadzētu ņemt laiku, lai sarunātos ar saviem bērniem, labotu viņu kļūdas un pacietīgi mācītu viņiem īsto ceļu. Kristīgiem vecākiem vajadzētu zināt, ka viņi savus bērnus māca un gatavo, lai viņi kļūtu par Dieva bērniem. Bērībā veidotais raksturs un dotās pamācības atstāj iespaidu uz visiem bērna reliģiskajiem piedzīvojumiem. Ja tajā laikā griba nav apspiesta un pakļauta vecāku gribai, tad vēlākos gados to būs grūti iemācīt. Kāds grūts un smags darbs, kādas cīņas, lai Dieva prasībām pakļautu gribu, kas nekad nav radusi padoties! Vecāki, kas atstāj novārtā šo svarīgo darbu, pielaiž [391] lielu kļūdu un grēko pret saviem nabaga bērniem un pret Dievu.

Stingri audzināti bērni reizēm jutīsies neapmierināti. Ierobežojumu dēļ viņi kļūs nepacietīgi un vēlēsies iet paši savus ceļus, ieņ un nākt kad viņiem pašiem patīk. Sevišķi vecumā no desmit līdz astoņpadsmit gadiem viņiem bieži liksies ka dažādos izbraukumos un citās jauniešu sanāksmēs nav nekāda ļaunuma; tomēr viņu piedzīvojušie vecāki var saskatīt briesmas. Viņi pazīst savu bērnu īpatnējos raksturus un zina, kādu iespaidu šīs lietas atstās uz viņu prātu, un, vēlēdamies viņus glābt, viņi savus bērnus attur no šīm uzbudinošajām izpriečām. Kad bērni paši apņemas atstāt pasaules priekus un kļūt par Kristus mācekļiem, kāda nasta tad ir noņemta no uzticīgo vecāku rūpju pilnajām sirdīm! Tomēr pat tad vecāku darbam nav jābeidzas. Bērniem nevajadzētu ļaut iet pašiem savu ceļu un vienmēr pašiem izvēlēties. Viņi tikai ir uzsākuši nopietno karagājieni pret grēku, lepnumu, skaudību, greizsirdību, naidu un visiem citiem miesīgās sirds ļaunumiem. Un vecākiem jābūt nomodā par saviem bērniem, jādod padoms un jāizlemj viņu vietā, rādot viņiem, ka, ja viņi priedīgi un labprātīgi nepaklausīs saviem vecākiem, tad viņi nevarēs labprātīgi paklausīt Dievam, un viņiem ir

neiespējams būt kristiešiem.

Vecākiem vajadzētu pamudināt bērnus, lai tie viņiem uzticas, lai izteic savu siržu lielās bēdas, savas mazās ikdienas grūtības un pārbaudījumus. Tā vecāki var mācīties līdzjūtību pret saviem bērniem, var lūgt kopā ar viņiem un par viņiem, lai Dievs viņus sargā un vada. Viņiem vajadzētu tiem norādīt uz nekad neklūdīgo Draugu un Padomdevēju, Kurš no sirds jutīs līdzīgu viņu vājumus, Kas visās lietās tika kārdināts tāpat kā mēs, tomēr bez grēka.

Sātans kārdina bērnus būt atturīgiem pret vecākiem un dāvāt uzticību jaunajiem un nepiedzīvojušajiem [392] biedriem; tādiem, kas nevar palīdzēt, bet kas viņiem dos sliktu padomu. Meitenes un zēni saiet kopā, tērzē, smejas, joko un ar savu neapdomību, blēņām un niekiem aizzen Kristu no savas sirds un eņģeļus no sava tuvuma. Nederīgas sarunas par citu cilvēku rīcību, vieglprātīgas pārrunas par šo jaunietai vai šo meiteni liek novīst cēlām nodošanās domām un jūtām un izzen no sirds labas un svētas ilgas, atstājot to aukstu un tukšu, bez īstas mīlestības uz Dievu un patiesību.

Bērni izsargātos no daudz ļauna, ja viņi labāk pazītu savus vecākus. Vecākiem vajadzētu atbalstīt savos bērnos vēlēšanos būt atklātiem un vaļsirdīgiem pret tiem, nākt pie viņiem ar savām grūtībām un samulsumu gadījumos, kad nevar izprast, kurš ceļš ir pareizākais, izstāstīt vecākiem visu lietu tieši tā, kā viņi to redz, un prasīt vecāku padomu. Kas vēl spēj tik labi ieraudzīt un parādīt bērniem draudošās briesmas kā dievbijīgi vecāki? Kas vēl var tik labi izprast bērnu īpatnējos raksturus kā viņu vecāki? Māte, kas no agras bērnības vērojusi katru viņu prāta pagriezienu un pazīst viņu dabīgās tieksmes, ir vislabāk sagatavota dot padomu saviem bērniem. Kas var tikpat labi pateikt, kuru rakstura vilciena veidošanos kavēt, kuru ierobežot, kā bērna māte, ja viņai palīdz tēvs?

Bērni, kas ir kristieši, savu dievbijīgo vecāku mīlestību un atzinību vērtēs augstāk par katru pasaulīgu labumu. Viņi savus vecākus mīlē un godās. Domai, kā darīt vecākus laimīgus, vajadzētu būt vienam no viņu dzīves pamatlikumiem. Šajā nepaklausības laikmetā bērniem, kuri nav saņēmuši pareizas pamācības un audzināšanu, ir pavisam maza izpratne par saviem pienākumiem pret vecākiem. Bieži gadās, ka, jo vairāk vecāki priekš viņiem dara, jo nepateicīgāki tie ir un jo mazāk tie viņus cienī. Bērni, kas ir lutināti un auklēti, vienmēr gaida pret sevi tādu izturēšanos, un, ja viņu cerības nepiepildās, tad viņi kļūst neapmierināti un mazdūšīgi. Tāda rīcība un noskaņojums iezīmēs visu viņu dzīvi; viņi jutīsies bezpalīdzīgi, meklēs palīdzību pie citiem, [393] gaidot, lai citi viņiem izdabātu un pakļautos. Bet, ja viņiem runā pretī, pat kad viņi jau pieauguši par vīriem un sievietēm, viņi domā, ka pret viņiem izturas nepareizi; un tā viņi mokās, iedami cauri dzīvei, tik tikko spēdami panest paši sevi, bieži kurnēdami un skaizdamies, ka viss nenotiek pēc viņu prāta.

Maldīgi vecāki māca saviem bērniem mācības, kas priekš viņiem izrādīsies postošas un kas sēj ērkšķus viņu pašu kājām. Viņi domā, ka, apmierinot bērnu iegribas un ļaujot viņiem sekot savām tieksmēm, viņi var iemantot mīlestību. Kāda kļūda! Bērni, kas tā tiek lutināti, uzaug savās iegribās neierobežoti, nepiekāpīgi savās tieksmēs, savtīgi, prasot un uzpūtīgi, par lāstu sev un visiem ap viņiem. Lielā mērā vecāki tur savās rokās bērnu nākamo laimi. Uz viņiem gulstas svarīgākais darbs – veidot šo bērnu raksturu. Bērnībā dotās pamācības pavādīs viņus visā dzīvē. Vecāki sēj sēklu, kas uzdzīgs un nesīs augļus, labus vai sliktus. Viņi var sagatavot savus dēlus un meitas laimei vai postam.

Bērniem jau ļoti agri vajadzētu mācīt būt derīgiem palīdzēt pašiem sev un palīdzēt citiem. Daudzas šī laikmeta meitas bez sirdsapziņas pārmetumiem var noskatīties uz savām mātēm, kā viņas pūlas, vāra, mazgā veļu un gludina to, kamēr pašas sež istabā, laša stāstus, ada apmales, tamborē vai izšuj. Viņu sirdis ir tik nejutīgas kā akmens. Bet kur ir radies šis ļaunums? Kas ir tie, kuri parasti šajā lietā ir vainīgi? Nabaga piekrāptie vecāki. Viņi neņem vērā savu bērnu nākamo labumu un savā nepareizajā maigumā ļauj tiem slinki sēdēt vai arī darīt pavisam nenožīmīgas lietas, kas neprasa ne prāta, ne muskuļu pielietojumu, un tad savas slinkās meitas atvairo ar nespēku un vājumu. Kas viņas ir padarījis vājas? Daudzos gadījumos vainīga [394] vecāku nepareizā rīcība. Samērīga vingrināšanās mājas darbos uzlabotu kā garu tā arī miesu. Bet bērniem šīs iespējas atņem nepareizu iedomu dēļ, līdz viņiem darbs sāk riebties. Tas ir nepatīkams un nesaskan ar viņu lieluma izpratni. Uzskata, ka cēlai sievietei nav jāstrādā, ka pat mazgāt traukus, gludināt veļu un stāvēt pie veļas vannas ir nepieklājīgi. Sādu modes mācību sniedz bērniem šajā nelaimīgajā laikmetā.

Dieva ļaudīm vajadzētu vadīties no augstākiem principiem nekā pasaules cilvēkiem, kas cenšas visu savu rīcību piemērot modei. Dievbijīgiem vecākiem savus bērnus vajadzētu radināt lietderīgai dzīvei. Viņiem nevajadzētu pieļaut, ka viņu audzināšanas pamatlikumus aptraipa pārspīlēti uzskati, kas ņēmuši virsroku šajā laikmetā, ka jāsaskaņojas ar modi un jāļaujas vadīties no pasaules cilvēku domām. Viņiem nevajadzētu atļaut bērniem pašiem izvēlēties sev biedrus. Māciet viņus, ka tas ir jūsu pienākums izvēlēties priekš viņiem. Sagatavojiet viņus nest nastas jaunībā. Ja jūsu bērni nav raduši

strādāt, tad viņi ātri pagurs. Viņi sūdzēsies par sāpēm sānos, plecos un par nogurumu locekļos; un jums draud briesmas līdzjūtībā pašiem padarīt viņu darbu, nepieļaujot viņiem pat mazas ciešanas. Sākumā bērniem uzlieciet vieglas nastas un tad ar katru dienu tās palieliniet, līdz viņi zināmu darba daudzumu var padarīt bez sevišķa noguruma. Bērnu sānu un plecu sāpju galvenais iemesls ir bezdarbība.

Šajā laikmetā ir jaunas sievietes, kas ir gandrīz nekam nederīgi radījumi, kas spēj tikai elpot, ēst, valkāt drēbes, tērzt un runāt niekus, turot savos pirkstos kādu izšuvumu vai tamboradatas. Tikai nedaudziem jauniešiem ir pareizas spriešanas spējas un vesels saprāts. Viņi dzīvo līdzīgi taurenim, bez sevišķi izraudzīta mērķa. Kad šī pasaulnieku šķira saiet kopā, tad viss, ko jūs te varat dzirdēt, ir muļķīgas [395] piezīmes par tērpiem vai kaut ko vieglprātīgu, un tad viņi paši smejas par savām piezīmēm, kas viņiem liekas ļoti asprātīgas. To bieži dara vecāku cilvēku klātbūtnē, kas var justies tikai apbēdināti, redzot tādu cieņas trūkumu pret viņu gadiem. Liekas, ka šie jaunieši pazaudējuši visu izpratni par tikumību un labu uzvešanos. Tomēr veids, kādā viņi ir audzināti, liek viņiem domāt, ka viņi sasnieguši aristokrātisku manieru augstumus.

Šis gars ir līdzīgs lipīgai slimībai. Dieva ļaudīm vajadzētu izraudzīties sabiedrību saviem bērniem un pamācīt viņus, lai tie izvairās no šo tukšo pasaules cilvēku tuvuma. Mātēm vajadzētu savas meitas ņemt līdzī virtuvē un pacietīgi viņas audzināt. Viņu miesas uzbūvei šāds darbs nāks par labu; muskuļi iegūs pienācīgu vingrumu, un domas, dienai noslēdzoties, būs veselīgākas un cēlākas. Viņas var būt nogurušas, bet cik salda ir atpūta pēc piemērota darba daudzuma. Miegš, brīnišķīgais dabiskais atjaunotājs, dos jaunus spēkus nogurušai miesai un sagatavos to nākošās dienas pienākumiem. Nelieciet saviem bērniem domāt, ka ir vienalga, vai viņi strādā vai ne. Māciet viņiem, ka viņu palīdzība ir vajadzīga, ka viņu laikam ir vērtība un ka jūs esat atkarīgi no viņu darba.

Man rādīja, ka kūtrums ir par iemeslu daudziem grēkiem. Darbīgām rokām un darbīgam prātam nav laika ievērot katru ienaidnieka iedvesto kārdinājumu, bet kūtras rokas un kūtras smadzenes ir sagatavotas ienaidnieka virsvaldībai. Pareizi nenodarbināts prāts kavējas pie nepiedienīgām lietām. Vecākiem vajadzētu mācīt saviem bērniem, ka slinkums ir grēks. Man norādīja uz (Eceķ. 16:49) "Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku."

Bērniem vajadzētu saprast, ka viņi ir parādnieki saviem vecākiem, kas par viņiem ir rūpējušies bērībā un viņus kopuši slimības laikā. Viņiem jāsaprot, ka vecāki viņu dēļ daudz rūpējušies un daudz cietuši. Sevišķi apzinīgie un dievbijīgie [396] vecāki ir bijuši dziļi ieinteresēti, lai viņu bērni nostātos uz pareizā ceļa. Cik nospiestas ir bijušas viņu sirdis, redzot kļūdas savos bērnos. Ja bērni, kas izsaukuši šīs sirds sāpes, redzētu savas rīcības iespaidu, tad viņi noteikti tā nerīkotos. Ja viņi varētu redzēt mātes asaras un dzirdēt viņas lūgšanas, kuras tā viņu dēļ raida uz Dievu, ja viņi dzirdētu mātes klusās un apspiestās nopūtas, tad viņu sirds atmaigtu un viņi steigšus atzītu savas kļūdas un lūgtu piedošanu. Kā veciem, tā jauniem jādarā darbs. Vecākiem vajadzētu labāk sagatavoties savu pienākumu pildīšanai pret saviem bērniem. Daži vecāki nesaprot savus bērnus un īsti viņus nepazīst. Bieži vien vecākus un bērnus šķir liels attālums. Ja vecāki gribētu pilnīgāk izprast bērnu izjūtas un uzzināt, kas ir viņu sirdī, tad tas uz viņiem atstātu labvēlīgu iespaidu.

Vecākiem godprātīgi jāapejas ar viņiem uzticētajām dvēselēm. Viņiem nevajadzētu savos bērnos atbalstīt lepnumu, tieksmi uz pārmērībām un mīlestību uz izrādīšanos. Nevajadzētu viņiem mācīt, ne arī paciest, ka viņi mācās mazus nedarbus, kas pie maziem bērniem izskatās kā veiklība vai gudrība, bet no kā viņiem tomēr būs jāatsakās un, kļūstot lielākiem, tie jāizlabo. Pirmie ieradumi nav viegli aizmirstami. Vecāki, jums vajadzētu sākt audzināt savu bērnu prātu, kamēr viņi vēl ir pavisam jauni, lai pieaugot viņi varētu būt kristieši. Lai visas jūsu pūles būtu viņu glābšanai. Rīkojieties tā, it kā viņi būtu nodoti jūsu gādībai līdzīgi vērtīgiem dārgakmeņiem, kuri sagatavojami, lai mirdzētu Dieva valstībā. Sargieties, ka neieaijājat viņus miegā virs iznīcības bedres ar nepareizām domām, ka viņi vēl nav pietiekoši veci, lai nožēlotu savus grēkus un atzītu Kristu.

Man norādīja uz daudziem dārgiem apsolījumiem priekš tiem, kas agri meklē savu Glābēju. (Sal. māc. 12: 1) "Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms jaunās dienas [397] nāk un tie gadi tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: tie man nepatīk!" (Sal. pam. 8:17) "Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod." Lielais Izraēla Gans vēl saka: "Laidiet bērņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība." Māciet saviem bērniem, ka jaunība ir vislabākais laiks, lai meklētu Kungu. Tad dzīves nasta vēl tik smagi nespiež un viņu jaunais prāts nav rūpju nomākts, un šādiem brīviem viņiem vajadzētu nodot Dievam savus vislabākos spēkus.

Mēs dzīvojam priekš bērniem nelaimīgā laikmetā. Varena straume traucas lejup pretī pazušanai, un, lai šai straumei turētos pretī un neļautu sevi aizraut līdzī uz leju, tad ir vajadzīgs vairāk nekā

bērnības piedzīvojumi, vairāk nekā bērna spēks. Jaunieši vispārīgi liekas esam sātana gūstekņi, un viņš un viņa eņģeļi vada viņus uz drošu bojā eju. Sātans un viņa pulki karņ pret Dieva valdību un visus, kas grib savu sirdi pakļaut Dievam un paklausīt Viņa prasībām, viņš centīsies samulsināt un pārvarēt ar savām kārdināšanām, lai viņi kļūtu mazdūšīgi un atteiktos no cīņas.

Vecāki, palīdziet saviem bērniem. Uzmestieties no letargiskā miega, kurā jūs esat gulējuši. Esiet pastāvīgi modri, lai novērstu ļaunuma straumi, kuru sātans ar varu rada jūsu bērnos, un lieciet šim ļaunuma smagumam velties atpakaļ. Bērni vieni paši to nevar izdarīt, bet vecāki var darīt daudz. Ar nopietnām lūgšanām un dzīvu ticību var panākt lielas uzvaras. Daži vecāki nav izpratuši uz viņiem gulstošos atbildību un ir atstājuši novārtā savu bērnu reliģisko audzināšanu. Rītos kristieša pirmajām domām vajadzētu steigties pie Dieva. Pasaulīgajam darbam un savām interesēm vajadzētu būt otrā vietā. Bērnu vajadzētu mācīt ievērot un godāt lūgšanas stundu. Pirms atstājat māju, ejot darbā, vajadzētu sasaukt kopā visu ģimeni, un tēvam vai viņa prombūtnē mātei dedzīgi vajadzētu lūgt Dievu, lai Tas viņus pasargā visās dienas gaitās. Nāciet pie Dieva pazemīgi, ar iejūtīgām, maiguma pilnām sirdīm, [398] apzinoties jums un jūsu bērniem priekšā stāvošās kārdināšanas un briesmas; ticībā saistot viņus uz altāra, izlūdzieties pār viņiem Kunga gādību. Kalpojošie eņģeļi sargās bērnus, kas tā būs novēlēti Dievam. Kristīgo vecāku pienākums ir rītos un vakaros ar nopietnām lūgšanām un neatslābstošu ticību izveidot sētu ap saviem bērniem. Viņiem viņus vajadzētu pacietīgi pamācīt, – laipni un nenogurstoši viņiem stāstīt, kā dzīvot, lai patiktu Dievam.

Nepacietība vecākos izraisa nepacietību bērnos. Dusmas, ko parāda vecāki, rada dusmas bērnos un pamodina viņu dabā esošo ļaunumu. Daži vecāki rāj un māca savus bērnus neiecietīgi un bargi un bieži pat dūsmās. Sādi rājieni nedod nekāda labuma. Cenšoties izlabot vienu ļaunumu, tā rada divus. Pastāvīga bērnu nopelšana un viņu pērsana viņus nocietina un atsvešina no vecākiem. Vecākiem vispirms jāmacās savaldīt pašiem sevi, un tad viņi sekmīgāk varēs savaldīt savus bērnus. Katru reizi, kad viņi zaudē pašsavaldīšanos, kad runā un rīkojas nepacietīgi, viņi grēko pret Dievu. Vispirms viņiem vajadzētu ar bērniem izrunāties, skaidri norādot viņu nepareizības, parādīt viņiem viņu grēku un izskaidrot, ka viņi nav grēkojuši tikai pret vecākiem, bet arī pret Dievu. Apspiežot savu sirdi un jūtot līdzī saviem maldīgajiem bērniem, un skumstot par viņiem, pirms jūs viņus sodāt, lūdziet kopā ar viņiem. Tad sods neliks bērniem jūs ienīst. Viņi jūs mīlēs. Viņi redzēs, ka jūs viņus nesodāt tāpēc, ka viņi jums sagādājuši neērtības, vai arī tāpēc, ka jūs gribat parādīt savu nepatiku pret tiem, bet ka jūs to darāt, apzinoties savu pienākumu viņu labā, lai viņiem neļautu uzaugt grēkā.

Daži vecāki nav devuši saviem bērniem reliģisku izglītību un atstājuši novārtā arī viņu skolas izglītību. Ne vienu, ne otru nevajadzētu pamest novārtā. Bērna prāts darbojas, un, ja tas nav aizņemts ar fizisku darbu vai mācībām, [399] tad tas pakļaujas ļauniem iespaidiem. Vecāki grēko, ja atļauj bērniem augt, viņiem nepievēršot uzmanību. Viņus vajadzētu apgādāt ar derīgām un interesantām grāmatām un vajadzētu arī mācīt strādāt, lai viņiem būtu fiziska darba stundas un stundas mācībām un lasīšanai. Vecākiem vajadzētu censties pacelt savu bērnu prātus un attīstīt viņu garīgās spējas. Savā vaļā atstāts prāts, ko neattīsta, parasti ir zems, juteklisks un samaitāts. Sātans izmanto izdevību un audzina nenodarbinātu prātu.

Vecāki, eņģelis rakstvedis pieraksta katru neiecietīgu, īgnu vārdu, ko jūs runājat uz saviem bērniem. Pret jūsu vārdu atzīmē katru jūsu nolaidību dot saviem bērniem pareizu pamācību un rādīt viņiem grēka briesmīgo grēcīgumu un grēcīgas rīcības gala rezultātus. Katru nepiesardzīgu vārdu, kas teikts viņiem nevērīgi vai jokojot, kas nav šķīsts un augšup ceļošs, rakstvedis eņģelis atzīmē kā traipu pie jūsu kristīgā rakstura. Pierakstīti tiek visi jūsu darbi, kā labie, tā sliktie.

Vecāki nevar gūt labus panākumus savu bērnu audzināšanā, kamēr viņi vispirms nav iemācījušies pilnīgi savaldīt pašī sevi. Viņiem vispirms jāmacās savaldīt pašī sevi, savus vārdus un pat sejas izteiksmi. Nevajadzētu pieļaut, ka uzbudinājumā vai dūsmās mainās viņu balss noskaņa. Tikai tad viņi uz bērniem atstās izšķirīgu ietekmi. Bērni var vēlēties darīt pareizi, viņi var apņemtīes savā sirdī būt paklausīgi un laipni pret vecākiem vai audzinātājiem, bet tiem no viņu puses ir vajadzīga palīdzība un pamudinājumi. Bērni var apņemtīes darīt labu, bet, ja viņu principus nestiprina reliģija un ja viņu dzīvi neiespaido atjaunojošā Dieva žēlastība, tad viņi mērķī neaizsniegs.

Vecākiem vajadzētu dubultot pūles savu bērnu glābšanai. Viņiem uzticīgi viņus vajadzētu pamācīt, neatstājot viņus, lai viņi pašī sevi audzina, cik labi vien spēj. Nevajadzētu paciest, ka jaunieši bez izšķirības [400] macās ļaunu un labu, domājot, ka kādreiz vēlāk labais gūs virsroku un ļaunais zaudēs savu iespaidu. Ļaunais augs ātrāk nekā labais. Iespējams, ka ļaunais, ko viņi mācījušies, pēc daudz gadiem tiks izdeldēts, bet kas varētu uzdrīkstēties riskēt? Laiks ir īss. Vieglāk un daudz drošāk sēt bērnu sirdī labu sēklu, nekā pēc tam izravēt nezāles. Vecākiem pienākas vērot, lai apkārtējie iespaidi nekaitētu viņu bērniem. Viņu pienākums ir izraudzīties viņiem sabiedrību un nepieļaut, ka viņi pašī to sev izvēlas. Kas piegriezīs vēribu šim darbam, ja vecāki to nedarīs? Vai citiem var būt tāda

interese par jūsu bērniem, kādai vajadzētu būt jums pašiem? Vai citi var izjust tādas pastāvīgas rūpes un tik dziļu mīlestību pret bērniem, kādu izjūt vecāki?

Ierobežojumu dēļ Sabata turētāju bērni var kļūt neiecietīgi un domāt, ka viņu vecāki ir pārāk stingri; viņu sirdī var pamosties pat asas izjūtas un var tikt koptas nelaimīgas neapmierinātības domas pret tiem, kas rūpējas par viņu tagadējo un mūžīgo labumu. Bet ja dzīvība nedaudzus gadus tiks taupīta, tad viņi svētīs savus vecākus par šīm stingrajām pūlēm un uzticīgo modrību pār viņiem gados, kad viņiem nebija piedzīvojumu. Vecākiem vajadzētu bērniem izskaidrot un vienkāršot pestīšanas plānu, lai viņu jaunais prāts to varētu saprast. Astoņus, desmit vai divpadsmit gadus veci bērni ir pietiekoši nobrieduši, lai ar viņiem runātu par personīgo reliģiju. Nemāciet bērnus, norādot uz laiku nākotnē, kad viņi būs pietiekami veci, lai nožēlotu grēkus un ticētu patiesībai. Pareizi mācītiem, jau ļoti jauniem bērniem var būt pareizs uzskats par savu grēcinieka stāvokli un par pestīšanas ceļu caur Kristu. Sludinātāji parasti ir pārāk vienaldzīgi bērnu glābšanā un nav attiecībā pret bērniem tik personīgi, kādiem viņiem vajadzētu būt. Bieži paliek neizmantotas zelta izdevības, lai iespaidotu bērnu prātus.

Gandrīz visu pārvarošs ir jaunais iespaids, kas no visām pusēm apņem mūsu bērnus; tas samaitā viņu prātus un vada viņus lejup pretī [401] postam. Jauniešu prāti dabīgi pievēršas ģeķībām, un jau agrajos gados, pirms ir izveidojies viņu raksturs un nobriedis spriedums, viņi bieži parāda vēlēšanos dot priekšroku tai sabiedrībai, kurai pār viņiem būs kaitīgs iespaids. Daži sāk pieķerties pretējam dzimumam, pretēji savu vecāku gribai un lūgumiem, un, tādā veidā negodādami vecākus, viņi pārkāpj piekto bausli. Vecāku pienākums ir vērot bērnu ieiešana un iziešana. Vecākiem viņus vajadzētu atbalstīt un gādāt, lai mājas viņiem būtu pievilcīgas, lai viņi ieraudzītu, ka vecāki par viņiem interesējas. Māju viņiem vajadzētu darīt patīkamu un priecīgu.

Tēvi un mātes, runājiet laipni ar saviem bērniem, neaizmirstiet, cik jūs paši esat jūtīgi, cik maz jūs spējat panest peļšanu; apsveriet to un ziniet, ka jūsu bērni līdzinās jums. Ko jūs paši nevarat nest, to neuzkraujiet viņiem. Ja jūs nevarat panest pārmētumus un peļšanu, tad to nevar arī jūsu bērni, kas ir par jums vājāki. Lai jūsu patīkamie, priecīgie vārdi ģimenē ir līdzīgi saules stariem. Pašsavaldīšanās, apdomība un grūtību pārvarēšana no jūsu puses nesīs simtkārtīgus augļus. Vecākiem nav nekādu tiesību caur kļūdu meklēšanu vai bargiem pārmetumiem par niecīgu pārkāpumu savu bērnu laimi aptumšot ar drūmu tumsas mākonī. Bet īstas nepareizības un grēkus vajadzētu parādīt tieši tik grēcīgus, kādi tie ir, un, lai aizkavētu to atkārtošanos, vajadzētu spert noteiktus un izšķirīgus soļus. Vajadzētu panākt, lai bērni izprot savas vainas, tomēr nevajadzētu viņus atstāt bezcerīgā gara stāvoklī, bet gan ar kādu uzmudinājumu parādīt, ka viņi var laboties un atgūt jūsu uzticību un atzinību.

Daži vecāki kļūdās, dodot saviem bērniem pārāk daudz brīvības. Viņi reizēm tik ļoti viņiem uzticas, ka nemaz neredz viņu nepilnības. Ir nepareizi atļaut bērniem, vecāku vai audzinātāju nepavadītiem, braukt uz tāliem ciemiem un tā izdot līdzekļus. Tas uz bērniem [402] atstāj sliktu iespaidu. Viņi sāk domāt ka ir kaut kas, ar ko citiem jārēķinās, un ka viņiem pienākas zināmas priekšrocības, kuras nesāņemot viņi jūtas apvainoti. Viņi norāda uz bērniem, kas pēc sava prāta iet un nāk un kuriem ir daudz priekštiesību, kamēr viņiem to ir tik maz.

Un mātes, baidīdamās, ka bērni domās, ka viņas ir netaisnas, apmierina viņu vēlēšanās, kas beidzot atnes lielu ļaunumu. Jaunie ciemiņi, kurus neuzrauga vecāku modrās acis, redzot un labojot viņu kļūdas, bieži gūst iespaidus, kuru izdzēšanai vajadzīgi mēneši. Man norādīja uz vecākiem, kuriem bija labi, paklausīgi bērni un kas, pilnīgi uzticēdamies kādai zināmai ģimenei, atļāva saviem bērniem aizbraukt no viņiem un apciemot šos draugus tālumā. No šī laika pilnīgi pārmainījās bērnu izturēšanās un raksturs. Agrāk viņi mājās jutās apmierināti un laimīgi un daudz neilgojās būt citu jauniešu sabiedrībā. Atgriezdamies pie vecākiem, ierobežojumi viņiem likās netaisni un māja līdzīga cietumam. Šāda negudra vecāku rīcība izšķirīgi ietekmē bērnu raksturu.

Ar šādu ciemošanos daži bērni izveido draudzības saites, kas beidzot kļūst par iemeslu viņu bojāejai. Vecāki, ja vien iespējams, turiet bērnus pie sevis un sargājiet viņus ar visdziļākajām rūpēm. Ja jūs viņiem atļaujāt braukt uz tāliem ciemiem, tad viņi domā, ka ir pietiekoši izauguši, lai paši par sevi rūpētos un izraudzītos sev ceļu. Atstājot jauniešus vienus, viņu sarunu temati bieži ir tādi, kas neatstāj skaidrojošu un cēlinošu ietekmi, ne arī palielina mīlestību uz reliģiskām lietām. Jo vairāk viņiem atļaus ciemoties, jo lielāka vēlēšanās būs iet un nepievilcīgāka viņiem liksies māja.

Bērni, Dievs ir atradis par labu uzticēt jūs jūsu vecāku gādībai, lai viņi jūs pamācītu un audzinātu un tādā veidā darītu savu daļu jūsu rakstura veidošanā Debesīm. Tomēr jūs paši izšķirāt, vai jūs attīstīsiet labu, kristīgu raksturu, iespējami vislabāk izmantojot priekštiesības, kādas jums dod dievbijīgi, uzticīgi un lūdzoši vecāki. [403] Neskatoties uz uzticību un rūpēm par bērniem, vecāki vieni

paši viņus izglābt nevar. Bērniem ir darāms savs darbs. Katram bērnam ir kaut kas īpašs, kur tam sevišķi jāuzmanās. Ticīgie vecāki, jūs gaida atbildīgs darbs, jums jāvada jūsu bērnu soļi pat reliģiskajos piedzīvojumos. Ja viņi patiesi mīlēs Dievu, tad viņi jūs svētīs un cienīs par rūpēm, kuras jūs parādījāt, un par uzticību viņu tieksmju ierobežošanā un gribas pakļaušanā.

Valdošais iespaids pasaulē ir tāds, kas ļauj jauniešiem paklausīt viņu pašu prāta dabiskajām tieksmēm. Ja viņi jaunībā ir ļoti nevaldāmi, tad vecāki saka, ka gan pēc kāda laika viņi sāks rīkoties pareizi, un sešpadsmit vai astoņpadsmit gadu vecumā viņi paši zinās sevi pareizi novērtēt un atstās savus nepareizos ieradumus un beidzot kļūs par derīgiem vīriem un sievietēm. Kāda kļūda! Gadiem ilgi viņi atļauj ienaidniekam sēt savu sēklu sirds dārzā; viņi atļauj nostiprināties nepareiziem pamatlikumiem, un daudzos gadījumos visvēlākais darbs, kas tiek veltīts šai zemei, vairs nedod nekādus panākumus. Sātans ir viltīgs, neatlaidīgs strādnieks, bīstams ienaidnieks. Kur vien pasaka kādu nepiesardzīgu vārdu, kas jauniešiem glaimo vai uz grēku pamudina skatīties ar mazāku riebumu, tur sātans šo stāvokli izmanto sev par labu un baro šo jauno sēklu, lai tā varētu laist saknes un nest bagātu ražu. Daži vecāki atļāvuši bērniem izveidot nepareizus ieradumus, kuri atstāj pēdas visā tālākajā dzīvē. Sis grēks gulstas uz vecākiem. Šie bērni var sevi apliecināt par kristiešiem, tomēr bez sevišķa žēlastības darba pie sirds un bez pamatīgas reformas dzīvē katrā viņu piedzīvojumā būs redzami pagātnes ieradumi un viņi parādīs tieši tādu raksturu, kādu vecāki viņiem ļāvuši izveidot.

Starp ļaudīm, kas parasti sevi sauc par kristiešiem, dievbijības līmenis ir tik zems, ka tiem, kas no sirds grib sekot Kristum, ir jādara daudz grūtāks un sarežģītāks darbs, nekā tas būtu, ja apstākļi būtu savādāki. [404] Pasaulīgo ticības apliecinātāju iespaids kaitē jauniešiem. Lielais cilvēku vairums, kas sevi apliecina par kristiešiem, ir nojaukuši atšķirības līniju starp kristiešiem un pasauli, un, apliecinādami, ka dzīvo Kristum, viņi patiesībā dzīvo pasaulei. Viņu ticība atstāj pavisam maz ierobežojošu iespaidu uz viņu priekiem; apliecinādami sevi par gaismas bērniem, viņi staigā tumsā un ir nakts tumsības bērni. Tie kas staigā tumsā, tie nevar no sirds pagodināt un mīlēt Dievu. Viņi nav apgaismoti, lai izprastu Debesu lietu brīnišķo skaistumu, un tāpēc nevar tās patiesi mīlēt. Viņi sevi sauc par kristiešiem, tāpēc ka to uzskata par goda lietu, un viņiem nav jānes nekāds krusts. Viņu motīvi bieži vien ir savtīgi. Daži šādi ticības apliecinātāji atļaujas iet balles zālē un piedalīties visās izpriecās, ko tā piedāvā. Citi tieši tik tālu nevar iet, tomēr viņi ņem dalību izpriecu sanāsmēs un attiecīgos izbraucienos, dažādās apdāvināšanās un izstādēs. Un vismeklējošākais skats šādos vārda kristiešos neatradīs nevienu kristietības pazīmi. Neviens neredzēs ārējā izskatā kādu starpību starp viņiem un visneticīgākajiem cilvēkiem. Vārda kristieši, izvirtuļi, reliģijas izsmējēji un atklāti bezdievīgie – visi savstarpēji jauca kopā kā vienas šķiras ļaudis. Un Dievs viņus uzlūko kā tādus, kas savstarpēji vienoti garā un dzīvē.

Kristietības apliecināšana bez attiecīgas ticības un darbiem neko nedos. Neviens cilvēks nevar kalpot diviem kungiem. Ļaunuma bērni ir sava kunga kalpi, kam viņi sevi atdod par kalpiem uz paklausību, tā kalpi viņi ir, un viņi nevar būt Dieva kalpi, kamēr tie nav atteikušies no velna un visiem viņa darbiem. Debesu Kēniņa kalpiem nevar nekā tēt nodošanās tādiem priekiem un uzjautrinājumiem, kuriem nododas sātana kalpi, kaut arī bieži atkārto, ka šādi uzjautrinājumi ir nevainīgi. Dievs ir atklājis augstas un svētas patiesības, lai atšķirtu Savus ļaudis no bezdievīgajiem un šķīstītu tos pats priekš Sevis. Septītās dienas adventistiem vajadzētu izdzīvot [405] savu ticību. Kas paklausa desmit baušļiem, tie skatās uz pasaulīgajām un reliģijas lietām pavisam no cita viedokļa nekā tie ticības apliecinātāji, kas mīl izpriecas, kas izvairās no krusta un dzīvo ceturtā baušļa pārkāpšanā. Tagadējā sabiedrībā vecākiem nav viegli darbs ierobežot bērnus un pamācīt viņus dzīvot pēc Bībeles taisnajiem likumiem. Reliģijas apliecinātāji ir tik tālu aizgājuši no Dieva Vārda, ka, Viņa ļaudīm atgriežoties pie šī Svētā Vārda un audzinot savus bērnus saskaņā ar šī Vārda priekšrakstiem un līdīgi seno laiku Abrahāmam pavēlot savam namam aiz sevis, nabaga bērniem, tādu iespaidu apņemtiem, jādomā, ka viņu vecāki ir nevajadzīgi stingri un ka tie par daudz raizējas par biedriem, kurus viņi sev izvēlas. Viņi dabīgi vēlas sekot pasaules cilvēku un izpriecas mīlošo ticības apliecinātāju priekšzīmei.

Šajās dienās mēs gandrīz nepazīstam vajāšanas un negodu Kristus dēļ. Vajadzīgs pavisam maz sevis aizliegšanas un pašuzpurēšanās, lai uzgērbtu dievbijības izskatu un panāktu sava vārda ierakstīšanu draudzes grāmatā; tomēr, lai dzīvotu tā, ka mūsu ceļi patiktu Dievam un mūsu vārdi būtu ierakstīti dzīvības grāmatā, tad no mūsu pušes vajadzīga modrība un lūgšanas, pašaieliedzības un uzpurēšanās. Vārda kristieši nav priekšzīme jauniešiem, vienīgi par tik par cik viņi seko Kristum. Taisnīga rīcība ir nekļūdīgs patiesas dievbijības auglis. Visas pasaules Tiesnesis dos katram algu saskaņā ar viņa darbiem. Bērnus, kuri seko Kristum, sagaida ciņas; lai izietu no pasaules un paliktu atšķirti un atdarinātu Kristus dzīvi, viņiem ik dienas ir jānes krusts.

Staigājiet gaismā

Man rādīja, ka Dieva ļaudis pārāk daudz dzīvo zem mākoņiem. Tas nav Dieva prāts, lai viņi dzīvotu

neticībā. Jēzus ir gaisma, un Viņā nav nekādas tumsas. Viņa bērni [406] ir gaismas bērni. Tie ir atjaunoti Viņa līdzībā un izaicināti no tumsas pie Viņa brīnīgās gaismas. Viņš ir pasaules Gaisma, un tādi ir arī tie, kas Viņam seko. Viņiem nav jāstaigā tumsā, bet jābūt dzīvības gaismai. Jo vairāk Dieva ļaudis centīsies atdarināt Kristu, jo neatlaidīgāk viņus vajās ienaidnieks; bet Kristus tuvums darīs viņus stiprus pretoties viltīgā ienaidnieka pūlēm šķirt tos no Kristus.

Man rādīja, ka ticīgie par daudz sevi salīdzina ar citiem, sev par paraugu ņemot maldīgus mirstīgos, kad mums taču ir drošs un nemaldīgs Paraugs. Mums nevajadzētu sevi mērot ar pasauli, ne arī ar cilvēku ieskatiem, ne arī ar to, kādi mēs bijām pirms patiesības pieņemšanas. Bet mūsu ticība un stāvoklis pasaulē kāds tas ir tagad jāsalīdzina ar to, kādi mēs būtu, ja mūsu ceļš, kopš mēs sevi atzīstam par Kristus sekotājiem, pastāvīgi būtu gājis uz priekšu un uz augšu. Sis ir vienīgais drošais salīdzinājums, kādu mēs varam darīt. Katrā citā veidā mēs paši sevi piekrāpsim. Ja Dieva ļaužu tikumiskais raksturs un garīgais stāvoklis neatbilst tām svētībām, priekštiesībām un gaismai, kāda viņiem ir dota, tad viņi tiek svērti svaru kausā, un eņģelis ziņo – par viegliem.

Liekas, ka daži nesaskata savu patieso stāvokli. Viņi redz patiesību, bet neaptver tās svarīgo nozīmi, nedz tās prasības. Viņi dzird patiesību, bet pilnīgi to neizprot, jo nesaskaņo ar to savu dzīvi un tāpēc netiek svētoti caur paklausību tai. Tomēr viņi paliek tik vienaldzīgi, tik pilnīgi apmierināti ar sevi, kā kad viņiem pa priekšu ietu Dieva labvēlības zīmes – mākonis dienā un uguns stabs naktī. Ar vārdiem viņi saka, ka pazīst Dievu, bet darbos Viņu aizliedz. Viņi sevi uzskata par Dieva izredzētiem, īpašiem ļaudīm, tomēr Dieva klātbūtne un Viņa pilnīgi glābjošais spēks reti kad parādās viņu vidū. Cik liela ir šādu cilvēku tumsa! Bet viņi to nezina. Gaisma spīd, tomēr [407] viņi to neizprot. Nekāda stiprāka sevis apmānīšana nevar pievilt cilvēku prātu kā doma, ka viņi rīkojas pareizi un ka Dievs pieņem viņu darbus, kad patiesībā tie pret Viņu grēko. Viņi kļūdaini pieņem dievbijības formu par tās garu un spēku. Viņi domā, ka ir bagāti un ka viņiem nekā nevajag, kad viņi ir nabagi, nožēlojami, akli un kaili un viņiem ir vajadzīgs viss.

Ir tādi cilvēki, kas sevi atzīst par Kristus sekotājiem, tomēr garīgās lietās viņi nemaz nepūlas. Jebkurā pasaulīgā pasākumā viņi pieliek pūles un godkāri vēlas izvest dzīvē savus nodomus un panākt iecerēto mērķi, bet mūžīgās dzīvības pasākumā, kur uz spēles likts viss un kur panākumi nosaka viņu mūžīgo laimi, viņi rīkojas tik vienaldzīgi, it kā viņi nebūtu morālas cīņas dalībnieki, kā kāds cits viņu vietā spēlētu šo dzīves spēli un it kā viņiem nekas nebūtu jādara, kā vien jāgaida rezultāti. Ak, kāda ģeķība! Kāds neprāts! Ja visi, cenšoties sasniegt mūžīgo dzīvību, parādītu tādu godkāribas, centības un nopietnības pakāpi, kādu viņi parāda savos pasaulīgajos darbos, tad viņi kļūtu par uzvarētājiem. Es redzēju ka, katram pašam priekš sevis jāiegūst piedzīvojumi, katram uzticīgi un pareizi jāspēlē sava loma šajā dzīves spēlē. Sātans uzmana sev izdevīgus brīžus, lai nolaupītu dārgo žēlastību, kad mēs esam neaizsargāti un mums būs jāizcīna nopietnas cīņas ar tumsības spēkiem, lai to neatdotu vai arī lai atgūtu atpakaļ Debesu žēlastību, ja modrības trūkuma dēļ to esam pazaudējuši.

Tomēr es redzēju, ka kristietim dota priekštiesība saņemt spēku no Dieva, lai paturētu katru dārgo dāvanu. Dedzīgas un iespaidīgas lūgšanas Debesis ievēros. Kad Kristus kalpi satver tiesības vairogu, lai aizsargātu sevi un gara zobenu cīņai, tad ienaidnieka nometne baidās, un kaut kas viņiem jādara. Vajāšanas un negods gaida tikai tos, kas darbam apveltīti ar spēku no augšienes. Kad ticīgo vidū valda patiesība tās vienkāršībā un spēkā un kad tā [408] nostājas pret pasaules garu, tad kļūst redzams, ka Kristum ar Belialu nav nekā kopēja. Kristus mācekļiem iespaidīgi jāparāda sava Kunga dzīve un viņa Gars.

Jaunos un vecus gaida cīņas. Ne uz acumirkli viņi nedrīkst iemigt. Viltīgais ienaidnieks vienmēr ir gatavs viņus nomaldināt un pārvarēt. Ļaudīm, kas tic tagadējai patiesībai, jābūt tikpat modriem, kāds ir viņu ienaidnieks, un viņiem gudri jāpretojas sātanam. Vai viņi to darīs? Vai viņi šajā karagājienā būs neatlaidīgi? Vai viņi rūpīgi centīsies atstāt visu netaisnību? Kristus tiek aizliegts daudzējādos veidos. Mēs Viņu varam aizliegt, runājot pretī patiesībai, runājot jaunu par citiem, ar ģeķīgu tērzēšanu vai jokošanos vai arī ar tukšiem vārdiem. Sajās lietās mēs neparādām tālu ejošu saprašanu vai gudrību. Mēs paši sevi novājinām, pūles atsist mūsu lielo ienaidnieku ir vājas un mēs tiekam uzvarēti. "Jo no sirds pilnības mute runā," Mat. 12: 34 un trūkstot modrībai mēs apliecinām, ka Kristus nav mūsos. Kas vilcinās nodoties Dievam bez atlikuma, tie sekojot Kristum parāda bēdīgu darbu viņi Kristum seko tik lielā attālumā, ka pusi no laika viņi tiešām nezina, vai min Kristus pēdās vai arī sava lielā ienaidnieka pēdās. Kāpēc mēs esam tik kūtri novērst savu interesi no šīs pasaules lietām un pieņemt Kristu par mūsu vienīgo daļu? Kāpēc mums vajadzētu vēlēties draudzēties ar mūsu Kunga ienaidniekiem, atdarināt viņu ieradumus un vadīties no viņu domām? Dievam ir jānododas pilnīgi nerezervēti, pilnīgi un bez ierunām jāatsakās un jānovēršas no mīlestības uz pasauli un zemes lietām, vai arī mēs nevaram būt Kristus mācekļi

Vienīgi Kristus dzīve un Viņa Gars ir visaugstākais pilnības paraugs, un mūsu vienīgais drošais ceļš ir

sekot Viņa priekšzīmei. Ja mēs to darīsim, tad Viņš mūs vadīs ar savu padomu un pēc uzņems godībā. Mums čakli jācinās un jābūt labprātīgiem daudz ciest, staigājot mūsu Glābēja [409] pēdās. Dievs labprāt grib strādāt priekš mums, dot mums savu brīvību sniedzošo garu, ja tikai mēs uz to tieksimies, dzīvosim un ticēsim, tad mēs spēsim staigāt gaismā, kā Viņš ir gaismā. Mēs varam baudīt Viņa mīlestību un dzert no Viņa bagātīgās pilnības.

Darba stāvoklis austrumos

Fanātisms, kas trakoja pēdējos gados, ir atstājis savu postošo iespaidu Austrumos. Es redzēju, ka Dievs savus ļaudis pārbaudīja 1844. gadā, bet ka neviens cits pēc tam noliktais laiks nav nesis Viņa roku sevišķās pazīmes. Kopš 1844. gada Viņš savus ļaudis nav pārbaudījis nevienā citā īpašā laikā. Mēs esam atradušies un vēl atrodamies pacietīgas gaidīšanas laikā. Sevišķs satraukums tika radīts, noliekot laiku uz 1854. gadu, un daudzi ir nolēmuši, ka šī kustība ir bijusi pēc Dieva paredzējuma, jo tā bija ļoti plaša un daži caur to it kā tika atgriezti. Tomēr šāds slēdziens nav vajadzīgs. Sakarā ar noteikto laiku uz 1854. gadu tika daudz sludināts; tas bija saprātīgi un pareizi. Daži godīgi cilvēki pieņēma patiesību kopā ar maldiem un daudz no sava īpašuma upurēja, lai to atbalstītu, bet pēc vilšanās viņi atteicās kā no patiesības, tā arī no maldiem un tagad atrodas tur, kur patiesībai viņus grūti aizsniegt. Daži, kas vilšanās pārcieta, ieraudzīja tagadējās patiesības pierādījumus un satvēra trešā eņģeļa vēsti un tagad cenšas ar to saskaņot savu dzīvi. Bet kur ir kaut viens, kam ir nācis kāds labums no ticības uz 1854. gadā nolikto laiku lai gan desmitiem ar to ir kaitēts, un daudzi no viņiem ir nostādīti tur, kur patiesība viņus nepārliecinās, lai cik skaidri arī to pasniegtu.

1854. gada laika pasludināšana pavadīja gars, kas nebija no Dieva. Tas bija trokšņains, rupjš, nevērīgs un satraucošs gars. Daudzi troksni sāka uzskatīt par patiesas [410] reliģijas svarīgu īpašību, un parādījās tieksme visu vilkt lejup zemākā līmenī. Daudzi to uzskatīja par pazemību, bet, kad viņu īpatnējiem uzskatiem runāja pretī, tad viņi acumirkli uztraucās, parādīja uzpūtīgu garu un tos kas viņiem nepiekrita, apvainoja par lepniem un par tādiem, kas pretojas patiesībai un Dieva spēkam.

Svētajos eņģeļos radās nepatika un riebums par to negoddevīgo veidu, kādā daudzi lietoja Dieva, Lielā Jehovas vārdu eņģeļi piemin vislielākajā godbijībā un vienmēr aizklāj savas sejas, un izrunājot Dieva Vārdu un Kristus vārds viņiem ir tik svēts, ka to viņi izrunā ar vislielāko cieņu. Bet cik pretējs visam tam bija gars un iespaids, kas pavadīja 1854. g. noteiktā laika kustību. Daži kas vēl tagad atrodas zem tā paša iespaida, runā par Dievu, kā viņi runātu par zirgu vai par kādu citu ikdienišķu lietu. Savās lūgšanās viņi vārdus "Visvarenais Dievs" lieto parastā un negoddevīgā veidā. Kas to dara, tiem nav nekādas izpratnes par Dieva, Kristus un Debesu lietu augsto raksturu.

Man rādīja, ka tad, kad senatnē Dievs sūtīja Savus eņģeļus, lai tie kalpotu vai uzturētu sakarus ar atsevišķām personām, un, kad šīs personas uzzināja, ka ir redzējušas un runājušas ar eņģeli, tad viņas pārņēma liela godbijība un bailes, ka tām būs jāmirst. Tām bija tik augsti ieskati par Dieva briesmīgo majestātīgumu un spēku, ka tās domāja, ka ies bojā, ja nonāks ciešākā saskarē ar kādu, kas nāk tieši no Dieva svētā tuvuma. Man norādīja uz Soģu 13: 21.22 "Tad Manua saprata, ka tas bija bijis Tā Kunga eņģelis. Tad Manua sacīja savai sievai: "Mēs mirdami mirstim, tādēļ ka esam Dievu redzējuši," [411] Soģu 6: 22.23 "Kad Gideons noskārtā, ka tas bija bijis Tā Kunga eņģelis, tad viņš sacīja: "Ak vai, mans Kungs un Dievs! Es esmu redzējis Tā Kunga eņģeli vaigu vaigā!" Tad Tas Kungs viņam sacīja: "Miers ar tevi! Nebīsties, tu nemirsi," Joz. 5: 13.15 "Un notika, kad Jozua bija pie Jērikas, ka viņš pacēla savas acis, un redzi, tur viņam pretī stāvēja kāds vīrs, kuram rokā bija atvērts zobens, un Jozua gāja pie viņa un jautāja: "Vai tu esi mūsu cilvēks vai mūsu pretinieks?" Bet tas sacīja: "Nē, bet Es esmu tagad nācis kā Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks." Tad Jozua metās zemē uz sava vaiga un to pielūdza un Viņam sacīja: "Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam?" Tad Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks sacīja uz Jozuam: "Novelc savas kurpes no savām kājām, jo vieta, kur tu stāvi, ir svēta." Un Jozua tā arī darīja." Ja eņģeļus tā bijās un godāja, tāpēc ka viņi nāca no Dieva tuvuma, cik daudz lielākā godbijībā vajadzētu raudzīties uz pašu Dievu.

Daudziem, kas atgriezās caur 1854. gada kustības iespaidu, vajadzēja vēlreiz atgriezties. Un tagad vajadzīgs desmitreiz vairāk darba, lai izlabotu nepareizos, satraucošos ieskatus, kurus viņi ir pieņēmuši no saviem skolotājiem, un lai vadītu viņus uzņemt ar maldiem nešajauktu patiesību. Tā tas nebūtu, ja viņiem liktu iziet no pasaules uz trešās eņģeļa vēsts pamata. Šis šķiras ļaudīm vispirms jāizmirst tas, ko viņi zina, lai varētu iemācīties kaut ko pareizu, citādi kupli sazels indīgās maldū nezāles un izsakņos dārgo patiesības sēklu. Vispirms ar saknēm jāizrauj maldi, un tad tikai zeme būs sagatavota labajai sēklai, lai tā uzdīgtu un nestu augļus Dievam par godu.

Vienīgās zāles Austrumiem ir laba disciplīna un organizācija. Zināmu Sabata turētāju daļu tur pārvaldīja fanātisma gars, no patiesības avotiem viņi ir dzēruši pavisam pavirši, un viņi nepazīst trešās eņģeļa vēsts garu. Priekš šīs šķiras neko nevar darīt, kamēr nav izlaboti viņu fanātiskie

uzskati. Daži kas piedalījās 1854. gada kustībā, sev līdzīgi ir paņēmuši maldīgus ieskatus kā bezdievīgo necelšanos augšā un par nākošo laikmetu; viņi cenšas šos ieskatus un savus pagātnes piedzīvojumus savienot ar trešā eņģeļa vēsti. Viņi to nespēj, Kristum ar Beliaru nav nekā [412] kopēja. Bezdievīgo necelšanos augšā un viņu īpatnējie uzskati par nākošo laikmetu ir ļoti rupji sātana maldi, kurus tas ir ieaudis pēdējo dienu atkrišanas mācībās, lai tie kalpotu viņa nodomam iznīcināt dvēseles. Šie maldi nevar harmonēt ar vēsti, kas ir nākusi no Debesīm.

Dažas no šīm personām ir vingrinājušās lietās, kuras viņi sauc par dāvanām, un viņi saka, ka Kungs tās ir ielicis draudzē. Viņi nododas neizprotamai muldēšanai, ko viņi sauc par nezināmu valodu, kuru nepazīst ne tikai cilvēki, bet arī Kungs un visas Debesis. Šādas dāvanas uzrāda vīri un sievas ar lielā viltnieka palīdzību. Par dāvanām, kuras Dievs ir ielicis draudzē, uzskata fanātismu, nepareizu satraukumu, viltus runāšanu valodās un trokšņainus piedzīvojumus. Daži ir tikuši piekrāpti. Visa tā augļi nav bijuši labi. "No viņu augļiem jums tos būs pazīt." Mat. 7: 16 Fanātismu un trokšņošanu ir uzskatījuši par sevišķu ticības pierādījumu. Daži nav apmierināti ar sapulci, ja tās laikā nejūtas stipri un laimīgi. Viņi cenšas tādi būt un izsauc jūtu satraukumu. Bet iespaids, ko atstāj šādas sapulces, nav labs. Kad laimīgais jūtu lidojums ir zudis, tad viņi grimst vēl zemāk par to stāvokli, kādā viņi atradās pirms sapulces, jo viņu laimes izjūta nav nākusi no pareiziem avotiem. Garīgai pieaugšanai vislabākās sapulces ir tās, kas raksturojas ar svinīgumu un dziļu sirds pārbaudi, kad katrs vēlas labāk pazīt pats sevi un cenšas nopietni, un dziļā pazemībā mācīties no Kristus.

Br./Lunt/ no Portlendas, Menā, savās izjūtās ir daudz cietis. Viņš jūta, ka sapulcēs valdošais gars bieži nesaskanēja ar trešā eņģeļa vēsti. Viņam ir bijuši piedzīvojumi fanātismā, kas atstāja postošu iespaidu Austrumos, un tāpēc viņš ar aizdomām skatās uz visu, kas liekas līdzināmies fanātismam. Pagātne viņam ir kā pastāvīgs brīdinājuma signāls, vadot viņu nostāties savrup un skaidri runāt ar cilvēkiem, kam ir kaut [413] kas no fanātisma, jo viņš saprot, ka briesmas draud gan ļaudīm, gan Dieva darbam. Viņš uz lietām un apstākļiem ir skatījies pareizā gaismā.

Ir daudz nemierīgu garu, kas negrib pakļauties disciplīnai, sistēmai un kārtībai. Viņi domā, ka pakļaušanās piedzīvojumiem bagātāku cilvēku spriedumam ierobežos viņu brīvību. Necenšoties pēc kārtības no neizraidot no sapulcēm pārsteidzīgo, nemierīgo fanātisma garu, nav iespējama Dieva darbu iešana uz priekšu. Iespaidi un izjūtas nav drošs pierādījums, ka kādu cilvēku vada Kungs. Ja neņemsim vērā sātana darbu, tad arī viņš dos iespaidus un izjūtas. Tie nevar būt drošs vadonis. Visiem pilnībā vajadzētu iepazīties ar mūsu ticības pierādījumiem un mācoties galveno uzmanību pievērst jautājumam, kā izrotāt savu ticības apliecību un nest augļus Dievam par godu. Nevienam ar savu rīcību nevajadzētu izsaukt pretīguma sajūtu neticīgajos. Mums jābūt skaidriem, vienkāršiem, pieklājīgiem un cēliem sarunās un nevainojamiem dzīvē. Viegļprātīgu, neapdomīgu joku un asprātību garu vajadzētu norāt. Spējas runāt sapulcēs neliecina par Dieva žēlastības darbu pie sirds, ja, neatrodoties sapulcē, šis pats cilvēks ļaunas rupjam un bezrūpīgam runas un rīcības veidam. Tie ir nožēlojami mūsu ticības pārstāvji; viņi ir negods Dieva lietai.

Savāds ieskatu sajukums valda to vidū, kas sevi sauc par Sabata turētājiem. Daži nevar saskaņoties ar draudzi kā miesu, un, turpinot palikt šai stāvoklī, viņi būs pakļauti sātana kārdināšanām, un viņus pārņems fanātisma un maldu gars. Dažiem ir dīvaini ieskati, kas viņus padara aklus pret vitāli svarīgiem patiesības punktiem, nostādot savus fanātiskos slēdzienus vienā līmenī ar dzīvībai svarīgajām patiesībām. Šādu cilvēku izskats un viņus pavadošais gars domājošiem neticīgajiem liek apšaubīt Sabatu, kuru šie cilvēki atzīst. Trešās eņģeļa vēsts attīstībai un [414] panākumiem būtu daudz labāk, ja šādas personas atstātu patiesību.

Saskaņā ar gaismu, kuru Dievs man devis, Austrumos vēl radīsies draudze, kas apzinīgi paklausīs patiesībai. Bet kas turpinās iet pa savu neprātīgi izvēlēto ceļu, tos atstās, lai pieņem maldus, kuri beidzot izsauks viņu bojā eju; bet zināmu laiku viņi būs par piedauzīšanās akmeņiem tiem, kas citādi būtu gatavi pieņemt patiesību. Sludinātājiem, kas strādā ar Vārdu un priekšrakstiem, vajadzētu būt ļoti rūpīgiem strādniekiem un pasludināt un pasludināt patiesību visā tās šķīstumā, tomēr vienkārši. Ganāmpulku viņiem vajadzētu barot ar tīru barību, kas labi vētīta. Ir cilvēki, kuri sevi sauc par Dieva sūtītiem sludinātājiem, kas līdzīgi klīstošām zvaigznēm (komētām); viņi iet no vienas vietas uz otru un māca citiem Sabata patiesību, tomēr patiesību viņi ir sajaukuši ar maldiem un izplata ļaudīs lielu daudzumu savu pretrunīgo uzskatu. Viņus vada sātans, lai tā radītu nepatiku un riebumu saprātīgos un domājošos neticīgos. Daži no viņiem daudz runā par gara dāvanām un bieži vien ir ļoti veikli. Viņi ļaunas mežonīgām, satraucošām izjūtām un izdod nesaprotamas skaņas, kuras viņi sauc par valodas dāvanu, un liekas, ka zināmu ļaunu šķiru savaldzina šīs savādās izpausmes. Viņus pārvalda svešs gars, kas nomāc katru, kas viņus grib norāt; to nevar neizjust. Dieva Gars šeit nedarbojas un nepavada šādu strādniekus. Viņos mājō cits gars. Tomēr šādiem sludinātājiem ir panākumi pie zināmas ļaunu šķiras. Bet tas pavairo darbu Dieva sūtītajiem strādniekiem, kas spējīgi pareizā gaismā atklāt ļaudīm Sabatu un Gara dāvanas un kuru iespaids un priekšzīme ir atdarināšanas cienīgi.

Patiesību vajadzētu atklāt tādā veidā, kas to darītu pievilcīgu izglītotiem cilvēku prātiem. Mūs kā tautu nesaprot, bet uzskata par nabagiem, domāt nespējīgiem, nožēlojamiem un atpalikušiem ļaudīm. Tāpēc ir ļoti svarīgi, lai visus, kas māca patiesību un tic tai, patiesības svētījošais iespaids tā pārveidotu, ka [415] viņu dzīves skaistums pastāvīgi rādītu neticīgajiem, ka savās domās par šiem cilvēkiem viņi ir maldījušies. Ir svarīgi, lai patiesības lieta būtu atšķirta no visa neīstā un katra fanātiska satraukuma, lai patiesība balstītos pati uz savas vērtības, atklājot savu dabīgo skaidrību un izcilo raksturu.

Es redzēju, ka ir sevišķi svarīgi, lai cilvēki, kuri sludina patiesību, būtu cēli izturēšanās veidā, izvairītos no dīvainībām un pārspīlējumiem un atklātu patiesību visā tās skaidrībā un šķīstumā. Man norādīja uz Tita 1:9 "Kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim." Sešpadsmitajā pantā Pāvils runā par ļaudīm, kas teicas pazīstam Dievu, bet kas ar saviem darbiem Viņu aizliedz, kas nav "ikvienam labam darbam". Viņš tad pamāca Titu: "Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību: lai vecākie vīri turas skaidrā prātā, cienījami, prātīgi, veselīgi ticībā, mīlestībā, izturībā. (..) Jaunos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams, veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretim, paliek kaunā, nevarēdams nekā ļauna par mums sacīt." Titam. 2:1-8 Šī pamācība uzrakstīta par labu visiem tiem, kurus Dievs aicinājis pasludināt Vārdu, un arī par labu tiem Viņa ļaudīm, kas šo Vārdu dzird.

Dieva patiesība tās saņēmēju nekad nepazemos, bet gan to pacels, izsmalcinās viņa gaumi, svētos spriedumu, pilnveidos šķīsto un svēto eņģeļu sabiedrībai Dieva valstībā. Dažus cilvēkus patiesība atrod rupjus, nepieklājīgus, dīvainus, lielīgus, kas, ja viņiem iespējams, izmanto sev par labu savus kaimiņus; viņi maldās daudzējādā ziņā, tomēr, ja viņi patiesībai tic no visas sirds, tad tā pilnīgi izmainīs viņu dzīvi. Viņi nekavējoties uzsāks reformas darbu. [416] Patiesības skaidrais iespaids pacels augstāk visu cilvēku. Savā darbā un veikala attiecībās ar citiem cilvēkiem viņš bīsties Dievu un savu tuvāku mīlēs kā sevi. Viņš izturēsies pret citiem tā, kā viņš vēlas, lai citi izturētos pret viņu. Viņa valoda būs patiesa, tīra un paceļoša, tā kā neticīgie viņa vārdos nevarēs atrast neko, ko varētu izlietot sev par labu, un nemelojot nevarēs runāt par viņu ļaunu, kā arī nejutīsies no viņa atgrūsti nepieklājīgās izturēšanās dēļ. Patiesības svētījošo iespaidu viņš ienesīs savā ģimenē un liks savai gaišmai spīdēt viņu priekšā, lai, redzot viņa labos darbus, godātu Dievu. Visos savas dzīves gājumos viņš atdarinās Kristus dzīvi.

Dieva likuma prasības neapmierina nekas mazāks par pilnību, par pilnīgu paklausību Dieva likumu prasībām. Daļēja nodošanās, neparādot pilnīgu paklausību, nedos nekāda labuma. Pasaules cilvēki un neticīgie apbrīno patiesības teorijai atbilstošu dzīvi, un tieši ticībai atbilstoši Dieva bērnu darbi viņus stipri pārliecina, ka Dievs tiešām ir ar saviem ļaudīm. "No viņu augļiem jums tos būs pazīt." Mat 7:16 Katru koku pazīst pēc tā augļiem. Augļi, kurus mēs nesam, ir mūsu vārdi un darbi. Ir daudzi, kas klausās Kristus teiktos vārdus, bet tos nedara. Vārdos viņi patiesību atzīst, bet viņu augļi ir tādi, kas neticīgiem nepatīk un pat rieb. Viņi ir lielīgi, lūdz un runā paštainā garā, izceļot sevi, uzskaitot savus labos darbus, un līdzīgi farizejam patiesīgi pateicas Dievam, ka viņi nav tādi kā citi cilvēki. Tomēr tieši šie cilvēki ir sevišķi viltīgi savos veikala darījumos un darbā. Viņu augļi nav labi. Viņu vārdi un darbi ir slikti, tomēr viņi izliekas neredzam savu tukšo, nožēlojamo stāvokli.

Es redzēju, ka uz viņiem, kas šādā veidā piekrāpti, attiecas sekojoša Rakstu vieta: "Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, [417] kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; ejiet nost no Manis, jūs ļauna darītāji." Mat. 7:21-23

Šī ir vislielākā sevis piekrāpšana, kādā var nonākt cilvēks. Šie cilvēki tic, ka viņu rīcība ir pareiza, bet patiesībā tā ir netaisna. Viņi tic, ka savā ticības dzīvē dara lielus darbus, bet Jēzus beidzot norauj viņu paštainības apsegu un skaidri parāda viņu patieso stāvokli, visas viņu nepareizības un reliģijas kroplumu. Viņi atrasti par viegliem tad, kad jau par vēlu ko labot. Dievs ir gādājis par līdzekļiem, ar kuru palīdzību maldošais var laboties, bet ja tie, kas maldās, izvēlas sekot paši savām domām, savam spriedumam un nonicina līdzekļus, kas doti viņu labošanai un viņu nostādīšanai uz kopēja patiesības pamata, tad viņi nonāks augstāk citēto Kunga Vārdu aprakstītajā stāvoklī.

Dievs izved vienu tautu un sagatavo to vienotai nostājai, lai viņi runātu vienas un tās pašas lietas un tādā veidā piepildītu Kristus lūgšanu par saviem mācekļiem: "Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Manī esi sūtījis." Mat. 17:20,21

Pastāvīgi rodas ļauzu kopas, kas domā, ka Dievs ir tikai ar nedaudziem ļoti izkliedētiem cilvēkiem, un viņu iespaids noposta un jauc to, ko Dieva kalpi uzceļ. Pastāvīgi parādās nemierīgi prāti, kas vienmēr vēlas redzēt un ticēt kaut kam jaunam, dažī vienā, citi otrā vietā, bet visi viņi, pieprasdami atzīt, ka tiem ir patiesība, dara sevišķu ienaidnieka darbu. Viņi nostājas savrup no ļaudīm, kurus vada un svētī Dievs un caur kuriem Viņš dara lielu darbu. Viņi pastāvīgi izsaka savas bailes, ka Sabata turētāju lielā kopa kļūst līdzīga pasaulei; tomēr reti pat diviem viņu starpā ir saskanīgi uzskati. Viņi ir [418] izklīdināti un apmulsuši, un tomēr paši sevi pievil, domādami, ka Dievs sevišķā kārtā ir ar viņiem. Daži no viņiem saka, ka to vidū ir Gara dāvanas, bet šo dāvanu iespaids un mācīšana liek viņiem šaubīties par cilvēkiem, kuriem Dievs uzlicis sevišķu darba nastu, un ierosina zināmu ļauzu šķiru aizvilināt no visas lielās kopas. Viņi ar aizdomām raugās uz cilvēkiem, kas saskaņā ar Dieva Vārdu dara visu iespējamo vienprātības labā, kas nopamatoti trešajā eņģeļa vēstī, jo šie cilvēki paplašina savu darbu un pulcē dvēseles patiesībā. Viņus uzskata par pasaulīgiem tāpēc, ka viņiem ir iespaids pasaulē un ka viņu darbi liecina, ka viņi sagaida no Dieva kādu sevišķu un lielu darbu uz šīs zemes, izvadot ārā vienu tautu un sagatavojot to Kristus atnākšanai.

Šie ļaudis īsti nezina, kam viņi tic, kā arī neredz savai ticībai pamatu. Viņi pastāvīgi mācās un nekad nespēj nākt pie patiesības atzīšanas. Kāds vīrs nāk ar neprātīgiem, maldīgiem uzskatiem un pieprasa atzīt, ka viņu ir sūtījis Dievs, sniedzot jaunu un spožu gaismu, un ka visiem jātic tam, ko viņš saka. So mācību vēju pieņem cilvēki, kas nav nopamatojušies ticībā, nav pakļāvušies lielajai ticīgo kopai un kas kļūst apkārt bez viņus turoša enkura. Sāda vīra gaisma spīd tādā veidā, kas liek pasaulei nepatīkā un riebumā novērsties un viņu ienīst. Tad viņš nostāda sevi blakus Kristum un saka, ka pasaule viņu ienīst tā paša iemesla dēļ, kāpēc ienīda Kristu. Cits ceļas apgalvojams, ka viņu vada Dievs, un aizstāv maldīgu mācību, ka nebūs nekādas bezdievīgo augšāmcelšanās, kas ir viena no sātana lielajām maldū mācībām. Kāds cits lolo maldīgus uzskatus par nākošo laiku. Un vēl kāds cits dedzīgi cenšas uzspiest amerikānisko ietēru. Visi viņi vēlas pilnīgu reliģisku brīvību, un ikviens no viņiem rīkojas neatkarīgi no otra, tomēr apgalvo, ka Dievs sevišķā kārtā darbojas viņu vidū.

Daži priecājas un līksmojas, ka viņiem ir tādas dāvanas, [419] kādu nav citiem. Kaut Dievs pasargātu Savus ļaudis no tādām dāvanām. Ko šīs dāvanas viņiem dod? Vai tās viņus vadījušas vienotā ticībā? Un vai viņi pārlicina neticīgos, ka Dievs tiešām ir viņu vidū? Kad šie strīdīgie cilvēki, turoties pie saviem dažādajiem uzskatiem, sanāk kopā un ir redzams liels uztraukums un dzirdamas nesaprotamas valodas, tad viņu gaisma spīd tā, ka neticīgie gatavi teikt: šie ļaudiš nav pie pilna prāta, viņus aizrauj, viltus satraukums, un mēs zinām, ka viņiem nav patiesības. Sādi cilvēki stāv grēciniekiem tieši ceļā. Viņu iespaids spēcīgi darbojas, atturot citus no Sabata pieņemšanas. Viņi saņems saviem darbiem atbilstošu algu. Kaut Dievs liktu viņiem reformēties vai arī atstāt Sabatu! Tad viņi nestāvētu ceļā neticīgajiem.

Dievs ir vadījis cilvēkus, kuri strādājuši gadiem ilgi, kas bijuši gatavi visu upurēt, kas panesuši trūkumu, pacietuši grūtības, lai tikai nestu pasaulei patiesību un ar savu dzīvi atņemtu Dieva lietāi negodu, ko tai uzlikuši fanātiķi. Viņi ir sastapušies ar visāda veida pretestībām. Viņi ir pūlējušies naktīm un dienām, meklējot pierādījumus savai ticībai, lai atklātu patiesību visā tās skaidrībā savstarpēji saskanīgu un saistītu, lai tā varētu izturēt visu pretestību. Nepārtrauktas pūles un garīga rakstura grūtības, kas saistījušās ar šo lielo darbu, ir prasījušas pēdējos spēkus ne tikai no viena cilvēka vien un likušas priekšlaicīgi nosirmot daudzām galvām. Viņi sevi nav atdevuši velti. Dievs ir ņēmis vērā viņu nopietnās, asarām pavadītās un izmisīgas lūgšanas, saucot pēc gaismas un patiesības, lai patiesība visā skaidrībā varētu apmirdzēt arī citus. Viņš ir redzējis viņu pašuzpurīgās pūles, un Viņš tos atalgos pēc viņu darbiem.

No otras puses, tie, kuri nav pūlējušies atrast šīs dārgās patiesības, kuri pienākuši klāt un pieņēmuši dažus punktus kā Sabata [420] patiesību, kas viņiem nav maksājis neko, bet citiem tik daudz, ir sacelšanās līdzīgi Koram, Dātanam un Abirāmam un pārmetumi cilvēkiem, kuriem Dievs ir uzlicis Sava darba nastu. Viņi grib sacīt: "Jūs pārāk augstu par sevi domājat, visa draudze ir svēta, ikviens tās loceklis, un Kungs ir tās vidū." Pateicību šie cilvēki nepazīst. Viņos valda spēcīgs gars, kas nepakļausies saprātam un kas viņus vadīs pretī pašiznīcībai.

Dievs ir svētījis savus ļaudis, kas gājuši uz priekšu, sekojot Dieva aizgādības pavērtajām iespējamībām. Uz lielās patiesības platformas Viņš ir uzvedis ļaudis no visām iedzīvotāju šķirām. Neticīgie ir pārlicinājušies, ka Dievs ir bijis ar saviem ļaudīm, un ir pazemojuši savu sirdi, lai paklausītu patiesībai. Dieva darbs pastāvīgi iet uz priekšu. Tomēr, neskatoties uz visiem pierādījumiem, ka Dievs vada draudzes kopu, ir un vienmēr būs cilvēki, kas, atzīstot Sabatu, rīkosies neatkarīgi no draudzes, ticēs un strādās atbilstoši pašu gribai. Viņu uzskatos valda sajukums. Viņu izkaisītais stāvoklis pastāvīgi liecina, ka Dievs nav ar viņiem. Pasaule Sabatu un viņu maldus nostāda vienā līmenī un abus kopā atmet. Dievs ir dusmīgs uz tiem, kuru rīcība liek pasaulei viņus ienīst. Ja

kristieti ienīst viņa labo darbu dēļ un tāpēc, ka viņš seko Kristum, tad viņš saņems atalgojumu, bet, ja viņu ienīst tāpēc, ka viņa rīcību nevar mīlēt, viņa nelaipnās, nekulturālās izturēšanās dēļ un tāpēc, ka patiesību viņš padara par iemeslu kildām ar kaimiņiem, ja viņa nostājas dēļ Sabats viņiem kļūst tik nepatīkams, cik vien iespējams, tad viņš ir piedauzīšanās akmens grēciniekiem un negods svētajai patiesībai, un, ja viņš nenožēlo savus grēkus un neatgriežas, tad būtu bijis labāk, ja viņam pie kakla piekārtu dzirnakmeni un viņu iemestu jūrā.

Neticīgajiem nevajadzētu dot nekādu iemeslu pelt mūsu ticību. Mūs uzskata par savādniekiem un īpatnējiem cilvēkiem, un mūsu rīcībai nevajadzētu būt tādai, kas neticīgajiem liktu par mums tā domāt vairāk, nekā mūsu ticība to no mums prasa.

[421] Daži ticīgie var domāt, ka mūsu māsām veselīgāk būtu pieņemt amerikāņu tērpu stilu, bet, ja šis apģērbs sakropļos mūsu iespaidu uz neticīgajiem, apgrūtinot pieeju viņiem, tad nekādā gadījumā mums nevajadzētu pieņemt šo modi, kaut arī rezultātā mums daudz būtu jācieš. Domādami, ka šis tērps dod tik daudz labuma, daži paši sevi ir pievīlušī. Kas dažiem šķiet labs, tas citiem var kaitēt.

Es redzēju, ka tie, kuri pieņem amerikānisku ģērbšanās stilu, ir sagrozījuši Dieva noteikto kārtību un nav ņēmuši vērā Viņa sevišķos noteikumus. Man norādīja uz 5. Mozus 22:5 "Vīrieša drēbes nebūs sievietei valkāt, nedz vīrietim apvilkt sieviešu drēbes, bet visi, kas to dara, dara Tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību." Dievs negrib, lai Viņa ļaudis pieņemtu tā saukto reformēto apģērpu. Tas ir nepieklājīgs apģērbs, pilnīgi nederīgs vienkāršajiem un pazemīgajiem Kristus sekotājiem.

Sieviešu vidū pieaug tendence apģērbā un izskatā, cik iespējams, arvien vairāk piemēroties pretējam dzimumam un gatavot savus tērpus ļoti līdzīgus vīriešu tērpiem, bet Dievs tos nosauc par riebīgiem. "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas." 1. Tim. 2:9 Glikā tulk.

Kas jutušies aicināti pievienoties kustībai par labu sievietes tiesībām un tā saucamajai apģērba reformai, tikpat labi būtu varējuši pārraut visus sakarus ar trešo eņģeļa vēsti. Gars, kas vada vienu kustību nevar būt saskaņā ar otru. Raksti skaidri nosaka vīriešu un sieviešu attiecības un tiesības. Spiritisti diezgan lielos apmēros ir pieņēmuši šo īpatnējo tērpu modi. Septītās dienas adventisti, kas tic Gara dāvanu atjaunošanai, bieži apkaunojošā veidā tiek pielīdzināti spiritistiem. Pieņemot šo ietērpu, viņu iespajds būs iznīcināts. Ļaudis viņus nostādīs vienā līmenī ar spiritistiem un atteiksies viņus uzklausīt.

[422] Ar tā saucamo tērpu reformu roku rokā iet vieglprātības un pārdrošības gars. Pieņemot šo tērpu veidu, daudzi, šķiet, pazaudē katru kautrību un atturību. Man rādīja, ka Dievs grib, lai mūsu rīcība saskanētu ar mūsu mācību un būtu skaidra un nepārprotama. Ļaujiet mūsu māsām pieņemt amerikānisko ģērbšanās stilu, un viņas iznīcinās pašas savu un arī savu vīru iespaidu. Viņas kļūs par sakāmvārdu un apsmieklu. Mūsu Pestītājs saka: "Jūs esat pasaules gaišums. (..) Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." Mat. 5:14-16 Mūsu pasaulē darāms liels darbs, un Dievs nevēlas, ka mūsu rīcība būtu tāda, kas mazinātu vai iznīcinātu mūsu iespaidu pasaulē.

Dāvida lūgšana

Man rādīja Dāvidu lūdzam Kungu neatstāt viņu vecumā un arī iemeslus, kas izsauca šo viņa nopietno lūgšanu. Viņš redzēja, ka lielākā daļa gadus veco cilvēku ap viņu jutās nelaimīgi un ka viņu rakstura trūkumi sevišķi pastiprinājās līdz ar gadu skaita pieaugšanu. Ja cilvēki pēc savas dabas bija mantkārīgi un noslēgti, tad visnepatīkamāk šinī ziņā viņi kļuva vecumā. Ja viņi bija greizsirdīgi, neapmierināti un nepacietīgi, tad šīs īpašības sevišķi izcēlās vecumā.

Dāvids cieta, redzot, ka ķēniņi un dižciltīgi cilvēki, kuri spēka gadus likās esam dievbijīgi, vecumā kļuva greizsirdīgi pat uz saviem vislabākajiem draugiem un radiniekiem. Viņi pastāvīgi baidījās, ka draugi par viņiem interesējas tikai savtīgu motīvu dēļ. Viņi uzklausīja svešinieku viltīgos padomus attiecībā uz tiem, pret kuriem vajadzēja būt uzticīgiem. Tāpēc ka visi nepiekrita viņu arvien nepilnīgākajiem spriedumiem, viņu neierobežotā nenovīdība reizēm iedegās liesmās. Viņu alkatība [423] bija briesmīga. Viņi bieži domāja, ka viņu pašu bērni un radinieki vēlas to nāvi, lai ieņemtu viņu vietu, saņemtu viņu mantu un viņiem dāvāto godu. Dažus cilvēkus tā pārvaldīja greizsirdība un alkatība, ka viņi bija gatavi iznīcināt paši savus bērnus.

Dāvids redzēja, ka, neskatoties uz to, ka spēka gadus dažu cilvēku dzīves gājums ir bijis taisns, pienākot vecumam, liekas, ka viņi ir pazaudējuši spējas valdīt pār sevi. Viņos iegāja sātans un, vadot viņu prātu, darīja viņus nemierīgus un neapmierinātus. Dāvids redzēja, ka daudzi veci cilvēki likās Dieva atstāti un viņi paši sevi pakļāva savu ienaidnieku apsmieklam un pārmetumiem. Dāvids bija

dzīli nospiests; bēdu nomākts, viņš raudzījās uz priekšu uz laiku, kad viņš kļūs vecs. Viņš baidījās, ka Dievs viņu atstās un ka viņš būs tikpat nelaimīgs kā citi veci cilvēki, kuru dzīvi viņš bija vērojis, un ka viņš būs pamests Kunga ienaidnieku nievāšanai. So domu nospiests, viņš nopietni lūdza: "Nepamet mani vecuma dienās, neatstāj mani, kad spēks man zūd. (..) Ak, Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības, un līdz šim es esmu sludinājis Tavus brīnuma darbus! Līdz vecumam, līdz sirmiemiem, Dievs, neatstāj mani, kamēr es būšu Tava elkoņa lielo veikumu zināmu darījis nākamām paaudzēm un Tavu stiprumu bērnu bērniem." (Dz. 71:9,17,18) Dāvids izjuta aizsardzības vajadzību pret jaunumiem, kas nāk līdz ar vecumu.

Bieži gadās, ka veci cilvēki negrib labprātīgi atzīt, ka viņu gara spējas kļūst vājākas. Savas dienas viņi saīsina, uzņemoties nastas, ko vajadzētu nest bērniem. Sātans bieži iespaido viņu iztēli un liek viņiem pastāvīgi rūpēties par naudu. Tā ir viņu elks, un viņi to krāj un glabā, parādot lielu skopumu. Reizēm viņi ir gatavi atteikties no daudzām ērtībām savā dzīvē un strādāt pāri spēkiem, lai tikai nebūtu jāizlieto jau esošie līdzekļi. Baidoties, [424] ka kādreiz nākotnē var kļūt nabagi, viņi paši sevi jau tagad pakļauj pastāvīgam trūkumam. Visas šīs bailes rada sātans. Viņš satrauc orgānus, kas liek vergot bailēm un neuzticībai, tādā veidā samaitājot dvēseles ceļumu un iznīcinot augstākās domas un jūtas. Sie cilvēki ir neprātīgi uz naudu. Ja viņi rīkotos tā, kā Dievs grib redzēt viņus izturamies, tad viņu pēdējās dienas varētu būt vislabākās un laimīgākās viņu dzīvē. Cilvēkiem, kuriem ir bērni, kuru godīgai un saprātīgai rīcībai viņi pamatoti var uzticēties, vajadzētu atļaut, lai viņu bērni tos dara laimīgus. Ja viņi to nedarīs, tad sātans izmantos viņu garīgo spēku novājināšanos un rīkosies viņu vietā. Viņiem vajadzētu nolikt pie malas rūpes un nastas un izlietot laiku, cik labi vien iespējams, lai justos laimīgi un sagatavotos Debesīm.

Pārspilējumi apģērbā

Mēs nedomājam, ka amerikāniskā tērpa vai stīpoto svārku nēsāšana, kā arī pārspilēti garu kleitu valkāšana, kas slauka ietves un ielas, saskanētu ar mūsu ticību. Ja sievietes nēsātu tērpus vienu vai divus sprīžus īsākus par tiem, kas uzslauka ielu netīrumus, tad viņu drēbes būtu pieklājīgi vienkāršākas, un tās varētu daudz vieglāk uzturēt tīras un valkāt ilgāk. Šāds tērps saskanētu ar mūsu ticību. Es esmu saņēmusi vairākas vēstules no māsām, kas jautā, kā es skatos uz rievota auduma sieviešu svārkiem. Uz šiem jautājumiem tika atbildēts vēstulē, kuru es rakstīju kādai māsai Viskonsinā. Citu labad es šeit atkārtosu šīs vēstules saturu:

"Kā tauta mēs nedomājam, ka mums pienākas iziet no pasaules, atsakoties no modes. Ja mēs ģērbjamies glīti un vienkārši, pieklājīgi un ērti un arī pasaules cilvēki izvēlas tādu pat apģērbu, vai tad mums, lai atšķirtos no pasaules, jāizmaina šī tērpa mode? Nē, mums nevajadzētu būt īpatniem un divainiem [425] savā apģērbā, lai tikai atšķirtos no pasaules, jo tad pasaules cilvēki mūs varētu nicināt mūsu divainības dēļ. Kristieši ir pasaules gaisma, zemes sāls. Viņu tērpiem vajadzētu būt glītiem un pieklājīgi vienkāršiem, viņu sarunām tīrām un debešķīgām un viņu izturēšanās veidam nevainojam."

"Kā lai mēs ģērbjamies? Ja kāds pirms krinolīna ieviešanas nēsājis smagus pikē tērpus un ja šī persona to ir darījusi ne ērtības, bet izrādīšanās dēļ, tad tā ir grēkojusi pret sevi, kaitēdama savai veselībai, kuru sargāt un kopt ir viņas pienākums. Ja kāds tādus tērpus nēsā vēl tagad, lai līdzinātos krinolīnam, tad attiecīgā persona grēko, jo cenšas atdarināt apkaunojošu modi. Velveta tērpus nēsāja pirms krinolīna ieviešanas. Es esmu nēsājusi viegli krokotus svārkus jau no četrpadsmit gadu vecuma, ne lai izrādītos, bet ērtības un pieklājības dēļ. Es neatmetu velveta tērpus, tāpēc, ka modē nāca krinolīns. Vai man tagad tos atmest, tāpēc ka tie nāk modē? Nē, tā būtu iešana galējībās.

Es vienmēr vēlētos atcerēties, ka man jābūt par priekšzīmi un tāpēc nedrīkstu skriet līdz vienam vai otram modes veidam, bet manai rīcībai jābūt nosvērtai un neatkarīgai, nenoejot galējībās. Atmest savus velveta tērpus, kas vienmēr ir bijuši pieklājīgi un ērti, un nēsāt tagad plānos kokvilnas svārkus, tādā kārtā parādoties smieklīgam otrā galējībā, būtu nepareizi, jo tad es nesniegtu pareizu priekšzīmi, bet gan zināmā mērā dotu pamatu krinolīna nēsātāju valodām. Lai attaisnotu krinolīna tērpu valkāšanu, viņi norādītu uz mani, kas tos nenēsāju, un teiktu, ka viņi negrib sevi tādā veidā apkaunot. Noejot šādā galējībā, mēs iznīcinātu visu iespaidu, ko citādi būtu varējuši atstāt uz cilvēkiem, un dotu iespēju krinolīna nēsātājiem attaisnot savu rīcību. Mums jāģērbjas pieklājīgi, bez mazākās noslieces uz krinolīna tērpa pusi.

Šajos jautājumos ir iespējams iet pa vidusceļu. Ak, kaut visi varētu gudri atrast šo ceļu un uz tā turēties. Sajā nopietnajā laikā pārbaudišim mēs visi savu sirdi, nožēlosim savus grēkus, atstāsim tos un pazemosimies [426] Dieva priekšā. Šis darbs darāms tikai starp Dievu un mūsu pašu dvēseli. Tas ir katra personīgs darbs, un visiem būs pietiekoši daudz darba, nekritizējot savu brāļu un māsu tērpus, rīcību un motīvus. "Meklējiet To Kungu, jūs visi nelaimīgie šai zemē, jūs, kas ievērojas Tā

Kunga likumus; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs, Tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast." Cef. 2:3 Te norādīts mūsu darbs. Ar šiem vārdiem nav uzrunāti grēcinieki, bet visi zemes pazemīgie ļaudis, kas darījuši Viņa tiesas un turējuši Viņa baušļus. Sis ir darbs katram, un, ja mēs visi paklausīsim, tad Sabata turētāju rindās ieraudzīsim jauku vienprātību.

Paziņojums sludinātājam Hallam

[Ģenerālkonferences padome gribētu šeit izteikt savu atzīnību par šīs liecības publicēšanu. Sevišķi mēs gribētu ieteikt to vēstuli publicēšanu, kas adresētas vec. Hallam un viņam nodotas tieši tajos datos, kad uzrakstītas. Mēs aicinām lasītāju piegriezt vērību norādījumiem, kas uzrakstīti 422. lpp. Tur teikts, ka vecākais Halls bija jāvada kā aklu vīru, kurš redzes ziņā atkarīgs no citiem. Ģenerālkonferencē Batl-Krīkā 1863. gada maijā vec. Halls atzina teiktā patiesīgumu, tomēr pret to ir protestējis. Padome tagad uzskata, ka viņa rīcība šajos pēdējos četros mēnešos, atmetot visus ticības punktus, kas pie mums kā tautai dārgi, ir visskaidrākais pierādījums par iepriekšminētā norādījuma pareizību, ka viņam vajadzēja paklausīt sava brāļa padomam. Ģenerālkonf. padome.]

1862. gada 5. nov. man rādīja br. Halla stāvokli. Viņš bija ļoti nemierīgs. Svētošanās un dzīvas dievbijības trūkums darīja viņu par sātana iedvesmojumu uztvērēju. Viņš bija paļāvies uz sava paša stiprumu, bet ne uz stipro Kunga roku, un šī varenā roka daļēji tika atrauta.

Es redzēju, ka vissatraucošākais br. Halla stāvoklī ir draudošo briesmu neapzināšanās. Viņš nemaz nejutās satraukts, bet gan pilnīgi drošs un mierīgs, liekot sātanam un viņa eņģeļiem gaviļēt par savu izcīnīto uzvaru. [427] Kamēr br. Halls cīnījās, tikmēr viņa prāts tika turēts grožos un viņš mocījās pretrunās. Tagad viņš beidzis cīnīties un mitējies arī gara nemiers. Viņš ir mierīgs, un sātans viņa mieru netraucē. Ak, cik bīstams bija stāvoklis, kādā viņu man rādīja! Viņa lieta ir gandrīz bezcerīga, jo viņš nemaz necenšas pretoties sātanam un necenšas atbrīvoties no viņa briesmīgajiem valgiem.

Citi pret br. Hallu ir izturējušies godīgi un pareizi. Bet viņš ir juties pārāk ierobežots, jo viņam nav atļauts rīkoties pēc sava prāta. Kamēr patiesības spēks visā savā varenībā viņu iespaidoja, tikmēr viņš zināmā mērā atradās drošībā, bet, ja, uz prātu izbeigs iedarboties patiesības spēka varenais iespaids, tad izbeigsies arī savaldīšanās, un vadošo lomu sāks spēlēt dabīgās tieksmes, un vairs nebūtu nekādas tieksmes apstāties. Cīņa viņu ir nogurdinājusi, un reizēm viņš ir ilgojies pēc brīvākas rīcības, uzskatot, ka brāļu rājieni ir aizvainojoši. Man viņu rādīja stāvam briesmīga bezdibēna malā, sagatavojušos lēcienam. Ja viņš lēks, tad būs beigas, viņa mūžīgais liktenis ar to būs izšķirts. Viņš darbojas un izlemj mūžībai. Dieva darbs nav atkarīgs no br. Halla. Ja viņš atstās to cilvēku rindas, kas nes asiņim slacīto Imanuela karogu, un pievienosies sabiedrībai, kas nes melno karogu, tad tas būs viņa paša zaudējums, viņa paša mūžīgā bojāeja.

Es redzēju, ka cilvēkiem, kas vēlas apšaubīt Dieva vārda inspirāciju, priekš tam ir pietiekoši iespēju Dievs nevienu nepiespiež ticēt. Viņš var izvēlēties – uzticēties pierādījumiem, kurus Dievam labpatīcis dot, vai arī tos apšaubīt un iet bojā. Brāli Hall, Tavā priekšā ir dzīvība un nāve. Es jau redzēju Tevi, Jauno eņģeļu mākoņu apņemtu, un viņu vidū Tu juties pilnīgi mierīgs. Sātans Tev stāsta patīkamu pasaku par kādu vieglāku ceļu, kas neprasa patstāvīgu cīņu pret uzbrūkošajiem gariem; bet, izvēloties šo ceļu, Tu beidzot redzēsi, ka Tev jāmaksā liela un briesmīga nodeva.

[428] Es redzēju, ka Tu jūties drošs, ka Tu domāji, ka Tev ir pierādījumi, kuriem nevar runāt pretī, un Tu neesi paļāvies uz Kunga spēku. Tu pārāk bieži esi steidzies nostāties uz sātana zemes, lai satiktos ar kādu no pretiniekiem. Tu negaidīji, lai uzzinātu, ka patiesība jeb Dieva darbs prasa šāda veida diskusijas, bet esi ielaidies strīdā ar pretiniekiem tad, kad, mazliet padomājot, Tu būtu sapratis, ka tādā veidā patiesība uz priekšu neies un Dieva darbs negūs nekādu labumu. Tā ir izšķiests dārgais laiks.

Sātans bija liecinieks smagajam triecienam, kādu brālis Halls deva spiritistam Batl-Krīkā. Spiritisti izprata viņa raksturu un jutās pārliecināti, ka izšķirošu pūļu pielikšana cīņā pret brāli Hallu, kas viņu lietai nodarījis tādu ļaunumu, nebūs veltīga. Runājot ar spiritistiem, Tu nesastapies tikai ar cilvēkiem un cilvēcīgiem pierādījumiem, bet ar sātanu un viņa eņģeļiem. Cīņā ar spiritistiem nekad nevajadzētu sūtīt vienu cilvēku. Ja Dieva darbs prasa mūsu nostāšanos pretī sātanam un viņa pulkam, kuru pārstāv spiritistu medijs, ja ir pietiekoši jemesli, kāpēc mums šādā diskusijā jāiesaistās, tad cīņā vajadzētu iet vairākiem kopā, lai ar lūgšanām un ticību spiestu atkāpties tumsības pulkiem un runātāju sargātu visstiprākie eņģeļi.

Brāli Hall, Tevi man rādīja atrodamiem nomierinošas burvības iespaidā, kura, ja to nesalauzīs, izrādīsies Tev liktenīga. Tu esi ielaidies sarunās ar sātanu, prātojis kopā ar viņu un uzturējies uz aizliegtas zemes, kā arī nodarbinājis savu prātu ar lietām, kas Tev ir par lielām, un, atļaudamies šaubām un neticībai, esi sasaucis ap sevi Jaunos eņģeļus un aizdzinis skaidros, svētos Dieva eņģeļus. Noteikti pretojoties sātana iečukstējumiem un neatlaidīgi meklējot spēku no Dieva, Tu būtu sarāvis visas važas, padzinis savu garīgo ienaidnieku, nācis tuvāk Dievam un Viņa Vārdā sasniedzis uzvaru. Es redzēju, ka laikā, kad Tevi pašu apņēma un mulsināja neticības mākoņi, sastapšanās ar spiritistu

no Tavas puses bija [429] pārdrošība. Tu izgāji cīņā pret sātānu un viņa pulku neietērpies bruņās, un Tu tiki smagi ievainots un to neapzinies. Es ļoti baidos, ka arī Sinaja pērkonis un zibeņi vairs nespēs Tevi modināt. Tu esi iesēdies sātana ērtajā atpūtas krēslā, neredzi savu briesmīgo stāvokli un nemaz nepūlies no tā izrauties. Ja Tu neuzmodīsies un neatbrīvosies no sātana valgiem, tad iesi bojā. Brāļi un māsas gribēja Tevi izglābt, bet es redzēju, ka viņi to nespēja. Tev kaut kas ir jādara, Tev izmisīgā cīņā jāpūlas visiem spēkiem, vai arī Tu esi pazudis. Es redzēju, ka tie cilvēki, kuri atrodas spiritisma apburošajā iespaidā, paši to nemaz neapzinās. Tu esi bijis savaldzināts un hipnotizēts, tomēr Tu to neapzinies un tāpēc nemaz nepūlies nākt pie gaismas.

Es redzēju, ka mēs tagad dzīvojam sijāšanas laikā. Sātāns strādā ar visiem spēkiem, lai izrautu dvēseles no Kristus rokās un liktu tām Dieva Dēlu mīt kājām. Kāds eņģelis lēnām un izteiksmīgi atkārtoja šos vārdus: "Cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējies par nesvētām un žēlastības Garu nievājis." Ebr. 10:29 Raksturs attīstās un veidojas. Dieva eņģeļi sver cilvēka tikumisko vērtību. Dievs pārbauda savu ļaudis. Eņģelis man norādīja uz vārdiem: "Pielūkojiet, brāļi, ka kādā no jums nebūtu neticības ļaunā sirds, atkāpjoties no dzīvā Dieva, bet pamāciet cits citu katru dienu, kamēr vēl saka "šodien, lai kādam no jums sirds netiktu apcietināta ar grēka viltību. Jo mēs esam tapuši Kristus līdzdalībnieki, ja tikai pajaušanos paturēsīm no sākuma līdz galam stipru." Ebr. 3:12-14 Dievam nepatīk, ja kāds no Viņa ļaudīm, kas pazinis žēlastības spēku, izsaka savas šaubas un tā dara sevi par sātana kanālu, pārvadot citu cilvēku prātā sātana ierosinājumus. Neticības sēkla un ļaunā sēja nav viegli izsakņojama. [430] Sātāns to baro katru stundu, un tā zeļ un pieaug spēkā. Iesētā labā sēkla jākopj, jālaista un maigi par to jā rūpējas, jo viens gādā, lai to visapkārt apņemtu indīgi iespaidi, kas aizkavētu tās augšanu, lai tā beidzot iznīktu.

Tagad sātāns strādā spēcīgāk kā jebkad agrāk, jo viņš zina, ka viņa krāpšanas laiks ir īss. Brāļi Hall, es redzēju ka Tu esi nodarījis sev lielu ļaunumu, parādot sātana darba rīkiem savu vājumu un runājot ar viņiem par savām šaubām. Tevi ir pieviluši maigi vārdi un skaistas runas, un visneapdomīgākajā veidā Tu sevi esi atklājis sātana uzbrukumiem. Kā gan Tu varēji sevi tā ievainot un apkaunot Dieva vārdu? Pārsteidzīgi Tu esi nostājies uz sātana kaujas lauka, un nav nekāds brīnums, ka Tavs prāts ir tik truls un nejutīgs. Sātāns caur saviem darba rīkiem jau ir saindējis atmosfēru, kuru Tu elpo, ļaunie eņģeļi jau ir signalizējuši saviem darba rīkiem virs zemes, kā pret Tevi jāizturas. Un tas viss pret cilvēku, kuru Dievs aicinājis stāvēt starp mirušiem, kam vajadzēja būt sargam, kas nolikts uz Cīānas mūriem, lai stāstītu ļaudīm, cik gara nakts. Uz Tevis gulstas smaga atbildība. Ja Tu nekritīsi viens, sātāns izmantos Tevi par savu darba rīku, lai aizrautu nāvē dvēseles.

Es redzēju, ka Dieva eņģeļi nobēdājušies raudzījās uz Tevi. Viņi Tevi atstājuši un ar skumjām novērsušies, kamēr sātāna eņģeļi uzvaras priekā par Tevi ņirdz. Ja Tu viens pats būtu cīnījies ar savām šaubām un nebūtu velnu pamudinājis Tevi kārdināt, runājot par savu neuzticību un ar patiku pie tās kavējoties, tad Tu nebūtu pieaicinājis tik lielu skaitu kritušo eņģeļu. Bet Tu izvēlējies runāt par savu tumsu; Tu izvēlējies pie tās kavēties un, jo vairāk Tu par to runāji un domāji, jo tumšāks un tumšāks Tu kļuvi. Tu sev nepielaidi nevienu Debesu gaismas staru, un starp Tevi un vienīgo Būtni, [431] kas Tev var palīdzēt, ir izveidojies liels bezdibenis. Ja Tu paliksi uz tā ceļa, pa kuru Tu esi iesācis iet, tad Tevi gaida posts un bēdas. Dieva roka Tevi apstādinās tādā veidā, kas nebūs Tev patīkams. Viņa karstās dusmas nesnaudīs. Bet tagad Viņš Tevi aicina. Tagad, tieši tagad Viņš aicina Tevi bez kavēšanās atgriezties pie Viņa, un Viņš laipni piedos Tev un dziedinās visas Tavas atkāpšanās. Dievs izved no pasaules ļaudis, kas ir īpaši. Viņš tos tīrīs un šķīstīs un sagatavos pārvēršanai. No Dieva sevišķās mantības tiks atšķirts viss miesīgais, līdz tie līdzināsies zeltam, kas septiņkārt šķīstīts.

Es redzēju, ka brāļi A un B atradās smagā stāvoklī, pakalpodami sātāna nodomiem, ļaujot savu prātu ievadīt neticības gultnē tieši tā, kā sātāns vēlas. Viņu lielākais grēks bija runāšana par šīm savām tumšajām šaubām, šo pusnakts neticību un citu cilvēku ievilkšana tajā pat tumšajā ceļā.

Dieva ļaudis tiks sijāti kā graudi sietā, līdz no tīrās sēklas būs atdalītas visas pelavas. Mums jāraugās uz Kristu kā uz savu priekšzīmi un jāatdarina Viņa pazemīgās dzīves paraugs. Tu nevari samierināties ar Tev vajadzīgo disciplīnu, un Tu nevingrinies un neparādi pašaižļiegšanās, kādu Kristus prasa no tiem, kas ir patiesie pestīšanas mantinieki. Kas iesaistīti dvēseļu glābšanas darbā, tie ir Kristus līdzstrādnieki. Viņa darbs bija nesavtīga labdarība, pastāvīga sevis upurēšana. Tiem, kuru labā pienests tik liels upuris, dodot iespēju kļūt par debešķīgās žēlastības dalībniekiem, vajadzētu upurēt un aizliegt sevi, lai atbalstītu lielo darbu – citu cilvēku ievadīšanu patiesības atziņā. Savtīgas intereses vajadzētu nolikt; Dieva darbu, glābjot dvēseles, tagad nevajadzētu aizkavēt ar savtīgām tieksmēm un sevis lutināšanu. Dieva kalpi strādā Kristus vietā; tie ir Viņa sūtņi. Viņi nedrīkst domāt par bezrūpīgu dzīvi, ērtībām, savu patiku, savām tieksmēm vai savu labumu. Viņiem Kristus dēļ ir jācieš, jātiek līdz ar Viņu krustā sistiem un jāpriecājas, [432] ka var, pilnā vārda izpratnē, iepazīt

sadraudzību ar Kristus ciešanām.

Es redzēju, ka sludinātājus, kas strādā ar Vārdu un mācību, gaida liels darbs; uz viņiem gulstas smaga atbildība. Savā darbā viņi nepieiet pietiekoši tuvu sirdīm. Viņu darbs ir par daudz vispārīgs, pārāk izklaidēts. Viņiem savas pūles jākoncentrē tieši pie tiem, priekš kuriem viņi strādā. Runājot no paaugstinājuma, viņi savu darbu tikai iesāk. Pēc tam viņiem pašiem sludinātā mācība jāizdzīvo, vienmēr sevi sargājot, lai neapkaunotu Dieva lietu. Ar savu priekšzīmi viņiem vajadzētu attēlot Kristus dzīvi. 1. Kor. 3:9 "Jo mēs esam Dieva darba biedri." 2. Kor. 6:1 "Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši." Atstājot paaugstinājumu, sludinātāja darbs vēl nav padarīts. Viņam tad nevajadzētu nolikt savu rūpju nastu un nodarboties ar lasīšanu vai rakstīšanu, ja tas nav tieši nepieciešams. Savu atklāto darbu viņam vajadzētu turpināt, strādājot personīgi pie dvēselēm, kur vien paveras izdevība, sarunājoties pie ģimenes pavarda, Kristus vietā aicinot un lūdzot dvēseles samierināties ar Dievu. Drīz mūsu darbs šeit nobeigsies, "un ikviens saņems algu pēc saviem darbiem".

Man rādīja svēto atalgojumu, nemirstīgo mantojumu. Tad es redzēju, cik daudz Dieva ļaudis bija pacietuši patiesības dēļ un ka viņiem likās, ka Debesis ir diezgan viegli sasniedzamas. Viņi uzskatīja, ka šī laika ciešanas nav salīdzināmas ar godību, kāda viņiem atklāsies Debesīs. Sinīs pēdējās dienās Dieva ļaudis tiks pārbaudīti. Drīz pienāks viņu pēdējā pārbaude, pēdējās grūtības, un viņi saņems mūžīgās dzīvības dāvanu.

Brāli Hall, Tu esi panesis negodu patiesības dēļ. Tu esi izjutis patiesības spēku un tās dzīvības spēku, kas nekad nebeigsies. Tu esi saņēmis Dieva Gara Liecību, ka Dievs Tevi ir atzinis un pieņēmis. [433] Es redzēju, ka, ja Tu no jauna ietērsies bruņās un turpināsi stāvēt sava sarga vietā, pretojoties velnam un vīrišķīgi cīnoties Kunga karos, Tu iegūsi uzvaru un drīz noliksi savus kaujas ieročus un nesīsi uzvarētāja vainagu. Ak, vai mantojamā daļa nav pietiekoši liela? Vai tā nav dārgi pirktā ar Dieva Dēla nāves mokām un Viņa asinīm? Es Tevi Kunga vārdā aicinu atmosties. Pārvari briesmīgos maldus, ar kādiem sātans Tevi apņēmis. Satver mūžīgo dzīvību. Stāvi pretī velnam. Ap Tevi ir ļaunie eņģeļi, kuri čukst Tev ausīs, kuri nāk pie Tevis ar viltus sapņiem, un Tu klausies uz viņiem un jūties labi. Ak, Kristus dēļ, Tavas paša dvēseles dēļ izraujies no šī briesmīgā iespaida, pirms galīgi neesi apbēdinājis Dieva Garu un aizraidījis to prom no sevis uz visiem laikiem.

Sabatā, 1863. gada 6. jūnijā, es redzēju dažas lietas attiecībā uz Dieva darbu un patiesības izplatīšanu. Sludinātājiem un ļaudīm ir pārāk maz ticības, pārāk maz nodošanās un patiesas dievbijības. Ļaudis atdarina sludinātāju un tādā veidā viņam pār tiem ir ļoti liels iespaids. Brāli Hall, Dievs vēlas, lai Tu nāktu Viņam tuvāk, kur Tu varētu satvert Viņa spēku un dzīvā ticībā prasīt no Viņa pestīšanu un būt stiprs vīrs. Ja Tu uz paaugstinājuma un neatrodies uz tā būtu svētījies un dievbijīgs vīrs, Tavu sludināšanu pavadītu varens iespaids. Tu rūpīgi nepārbaudi pats savu sirdi. Tu esi izpētījis daudzas grāmatas, lai savus priekšnesumus izveidotu pilnīgus, skaistus un patīkamus; tomēr novārtā Tu esi atstājis vislielāko un vissvarīgāko pētīšanas darbu, – sevis pārmeklēšanu un pārbaudīšanu. Pilnīgai sevis pazīšanai, nopietnām pārdomām un lūgšanām Tu esi piešķīris tikai otrās pakāpes nozīmi. Tavus sludinātāja panākumus nosaka Tavas sirds stāvoklis, cik rūpīgi Tu to sargā. Katru dienu vienu stundu pavadot pārdomās, skumstot par saviem trūkumiem un sirds samaitātību, saucot uz Dievu pēc piedošanas mīlestības un apliecinājuma, [434] ka grēki ir piedoti, Tu saņemtu vairāk spēka, nekā veltot daudzas stundas un dienas vīstāntīgāko autoru darbu pētīšanai un rūpīgi iepazīstoties ar visiem iebildumiem pret mūsu ticību un visspēcīgākajiem pierādījumiem tās labā.

Iemesls mūsu sludinātāju mazajiem panākumiem ir tas, kas viņi nestaigā ar Dievu. Lielāko daļu sludinātāju no Dieva šķir vienas dienas gājums. Jo rūpīgi sargi savu sirdi, centies kļūt arvien uzmanīgāks un piesardzīgāks, lai Tavi vārdi un darbi neapkaunotu patiesību, kā arī lai nedotu nekādu iemeslu apmelotāju mēlēm un lai Tava nolaidība sevis pārbaudīšanā, savas sirds izmeklēšanā neliktu iet bojā dvēselēm. Kristus kalpu svētajam dzīves veidam vajadzētu likt kaunēties tiem, kuru ticības apliecība ir tukša un lielīga. Patiesības un svētuma stari, kas gaiši izstaros no Tavas nopietnās, jaukās valodas, pārlicinās citus cilvēkus un vadīs viņus pie patiesības, un ap Tevi esošie būs spiesti teikt – tiešām Dievs ir ar šo cilvēku. Vieglprātība un vajīgums ir iemesli, kāpēc tā saucamo Kristus kalpu iespaids ir tik mazs. Daudz ir ticības apliecinātāju, bet maz ir lūgšanas vīru. Ja mūsu sludinātāji būtu vīri, kas vairāk lūgtu Dievu vienatnē, kas savās ģimenēs dzīvotu atbilstoši sludinātajam vārdam, kas savu namu vadītu ar cieņu un svinīgu nopietnību, tad tiešām viņu gaisma apmirdzētu ap viņiem atrodošos cilvēkus.

Br. Hall, man rādīja, ka ja Tu nodotos Dievam un cieši jo cieši ar Viņu savienotos, veltītu laiku nopietnām pārdomām, būtu modrs pret saviem trūkumiem un visdziļākajā pazemībā par tiem skumtu un raudātu Kunga priekšā, paļaujoties uz Viņa spēku, tad Tavs patreizējais darbs būtu vislabākais Tavā dzīvē, tad Tu dzertu no dzīvā ūdens Avota un varētu arī citiem dot dzert no tā Avota, kas

atspirdzinājis un stiprinājis Tevi.

Mīļais brāli, ja Tavs kristīgais raksturs nemainīsies, tad Tu pazaudēsi mūžīgo dzīvību, jo mūsu čaklais ienaidnieks izliks cilpas Tavām kājām, un, neatrodoties Dieva tuvumā, Tu iekritīsi viņa tīklos. [435] Tu izjūti nemieru un satraukumu, un studijas ir Tavs elements; bet reizēm Tavu studiju viela ir nepareiza. Tad, kad Tev vajadzētu pārmeklēt pašam savu sirdi, Tu nododies grāmatu lasīšanai. Kad Tev ticībā vajadzētu vairāk tuvoties Kristum, Tu pēti grāmatas. Es redzēju, ka visas Tavas studijas būs veltīgas, ja Tu uzcītīgi nepārmeklēsi un neiepazīsi pats sevi. Tu sevi nepazīsti, un Tavs prāts pavisam maz kavējas pie Dieva. Tu esi pašpaļāvīgs un turpini savas gaitas, neizprazdams, ka, lai būtu panākumiem bagāts Kristus kalps, ir jāmirst savam es. Tad, kad Tu neatrodies uz paaugstinājuma, Tev trūkst apdomības un svinīgas nopietnības. Tas viss strādā pretī Tavam darbam no paaugstinājuma.

Pirms Tavu lietu man atklāja parādīšanās, es jau redzēju Tevī trūkumu. Tavas domas nav cēlas. Stāvēt uz paaugstinājuma, Tu tiešām prasmīgi un talantīgi izskaidro vissvētākās un cēlākās patiesības, bet, runājot par vissvinīgākajiem tematiem, Tu bieži izsaki arī kaut ko komisku, lai izsauktu smaidus, un tas bieži iznīcina visa Tava priekšnesuma spēku. Tu viegli un nepiespiesti runā par svinīgām patiesībām, bet neparādi tās dzīvē, un tāpēc darbam trūkst debesu atzinības. Daudzi cilvēki, kuru ausīm patikuši Tavi vārdi, runā par skaisto priekšnesumu, par talantīgo sludinātāju, bet pēc uzrunas noklausīšanās viņos nepadzīljinās izjūta par nepieciešamību paklausīt patiesībai. Tāpat kā iepriekš viņi turpina pārkāpt Dieva likumus. Viņiem bija patīcis sludinātājs, bet ne viņa pasludinātā patiesība. Tu paliec tik lielā attālumā no Dieva, ka Viņa spēks neiespiež patiesību sirdī un neļauj to pilnībā aptvert. Ar reliģiju Tev vajadzētu saskaņot mājas dzīvi, un tas atstātu cēlinošu ietekmi uz Tavu ģimeni un paceltu augstāk Tavu sievu. Atrodoties mājās, Tu atbrivojies no ierobežojumiem un izturies kā puika; patiesības lielā vērtība un darba nastas smagums Tevi nespiež. Tu neesi izvēlīgs vārdos un nerūpējies par savu priekšzīmi.

Tava vienīgā drošība ir sevis iepazīšanās, sava vājuma un trūkumu atzišanās. Nepārtrauc modri sargāt pats sevi. Sevišķi rūpīgi sevi vēro atrodoties mājās. Uzmani un sargi sevi, esot prom no mājām. Tu nevēlīgi izturies pret saviem vistiešākajiem pienākumiem, [436] noņem savas bruņas un atdodies bezrūpīgam un pārgalvīgam garam, tādā veidā aizdzēnot eņģeļus no sevis un visas savas ģimenes. Nepamet novārtā savas sirds pārmeklēšanu, atrodoties mājās. Neatdod visu savu mīlestību vienīgi ģimenei. Sirds labākās jūtas saglabā Jēzum, Kas Tevi atpircis ar Savām asinīm. Visu laiku, ko pavadi mājās, izlieto lietderīgi, sagatavojoties Meistara darbam, kad būsi prom no mājas. Tā rīkojoties, Tu katru mirkli būsi apbruņojies. Tavas dvēseles visaugstākās ilgas būs pagodināt Dievu, darīt virs zemes Viņa prātu, un Tu pilnīgi uzticēsies savam Dievam. Tad Tu vairs nejutīsies tik nemierīgs, bet Tev vienmēr būs pietiekoši vielas nopietnām pārdomām, būs, kam ziedoties un svētoties. Man norādīja uz 1. Kor. 9:27 "Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats neklūtu atmetams." Tev jācenšas izprast pašam sevi. Lai Tev neglaimo piezīmes, kuras par Tavu darbu izsaka negudri un neapdomīgi brāļi. Ja viņi slavē Tavu sludināšanu, tad nepriecājies, nelepjies. Ja Tavu darbu pavadīs Dieva svētība, tad būs redzami augļi. Tava sludināšana ne tikai patiks, bet arī sakrās dvēseles.

Br. Hall, Tev vienmēr un visur jābūt uzmanīgam un piesardzīgam. Es redzēju, ka viss, kas liek dalīties jūtām, kas novērš sirdi, atņemot Dievam Tam pienākošos visaugstāko mīlestību, kas traucē neierobežoti Viņam uzticēties un pilnīgi uz viņu paļauties, ietekmē raksturu un kļūst par elku. Man norādīja uz pirmo lielo bausli: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta." Mat. 22: 37 Nekādā gadījumā nav atļauts Dievam atraut mūsu labākās jūtas. Nekas nedrīkst atņemt vai dalīt mūsu visaugstāko mīlestību, kas visa pienākas Viņam, ne arī prieku Viņā. Tava griba, vēlēšanās, plāni, ilgas un prieki – viss jāpakļauj un jāsavalda. Tev vēl ir jāmacās paaugstināt Kungu Dievu savā sirdī, sarunās un visā rīcībā; un tad Jēzus varēs Tevi pamācīt un palīdzēt, ka Tu izmetīsi savu tīklu laivas labajā pusē, lai vilktu to krastā pilnu ar zivīm. [437] Bet, izmetot tīklu bez Kristus palīdzības, Tu vari pūlēties nedēļām, mēnešiem un gadiem, neredzot savam darbam daudz augļu.

Es redzēju, ka Tevi kārdinās domāt, ka Tavi brāļi grib nospraust Tev ejamo ceļu, ka viņi pārāk daudz grib Tevi ierobežot. Bet Tavi brāļi tikai grib, lai Tu dzīvotu saskaņā ar Dieva Vārda norādījumiem, un arī Dievs to vēlas, un eņģeļi Tevi vēro, izjūtot par Tevi visdziļākās rūpes. Tev jāaskaņo sava dzīve ar Dieva Vārdu, lai Tu no Viņa varētu saņemt svētību un spēku, vai arī Tu nomaldīsies no ceļa, un, sludinot citiem, pats tiks atmetsts. Tomēr Tu vari būt uzvarētājs un vari iegūt mūžīgo dzīvību. Tu jau raisies vaļā no sātana cilpām, bet viņš gatavo Tev jaunus slazdus. Dievs Tev palīdzēs un Tevi stiprinās, ja Tu Viņu patiesi meklēsi. Bet iepazīsti pats sevi. Pārbaudi katru motīvu un nespraud sev mērķi teikt spidošas svētrunas, lai paaugstinātu Mozu Hallu, bet centies paaugstināt Kristu. Patiesību klausītājiem atklāj tik vienkārši, lai to varētu saprast arī maz attīstīti prāti. Savas uzrunas izstrādā

skaidri izprotamas, mērķtiecīgas un svinīgi nopietnas. Vadi ļaudis pie izšķiršanās. Liec viņiem izjust patiesības dzīvību dodošo spēku. Ja kāds Tev saka glaimojošu vārdu, asi un noteikti to norāj. Saki šiem cilvēkiem, ka sātans jau iepriekš Tevi tādā veidā ir mocījis un ka viņiem nevajag palīdzēt sātanam viņa darbā.

Atrodies māsu sabiedrībā, esi atturīgs. Tas nekas, ja viņas domā, ka Tu esi nepieklājīgs. Ja māsas, precētas vai neprecētas, izturas pret Tevi familiāri, tad atraidi, atgrūd tās. Esi atturīgs un noteikts, lai viņas vienmēr saprastu, ka šādas vaļības Tu neatbalsti. Atrodies jauniešu priekšā, kā arī vienmēr esi nopietns un svinīgs. Es redzēju, ka, ja br. Lafboro un Tu par savu stiprumu darīsiet Dievu, tad jūs paveiksiet darbu priekš Viņa nabaga ļaudīm; jo divi var būt vesels pulks. Cieši tuvojieties viens otram, lūdziet kopā un atsevišķi, esiet viens pret otru vaļsirdīgi. Br. Hallam vajadzētu uzticēties br. Lafboro spriedumam un paklausīt viņa norādījumiem un padomiem.

Nesvētījušies sludinātāji

[438] Sludinātājiem, kas pasludina trešā eņģeļa vēsti, vajadzētu strādāt, jūtot, ka darba nastu viņiem ir uzlicis Dievs. Ja mūsu sludinātāji ievēro taupību, tad trūkums viņiem nav jācieš. Neņemot to vērā, viņi nonāks trūkumā, atrodies jebkurā vietā, kur viņiem vajadzētu strādāt. Piešķiriet viņiem vislabvēlīgākās iespējas, un viņi izšķiedīs visu, ko saņems. Tā tas ir bijis ar vec. Hallu. Lai šādi cilvēki justos apmierināti, vajadzīgi gandrīz neizsmejami krājumi.

Kas neprot gudri rīkoties laicīgās lietās, parasti pielaiž kļūdas arī garīgās lietās. Viņi draudzes nespēj celt uz augšu. Viņiem var būt iedzimtās spējas un viņus var uzskatīt par veikliem, talantīgiem runātājiem, tomēr tikumiskas vērtības viņiem nav. Viņi sapulcēm var pievilkt daudz apmeklētāju un radīt ievērojamu satraukumu, bet, meklējot augļus, izrādās, ka to ir pavisam maz, ja vispār kādu var atrast. Šādi cilvēki parasti nostājas augstāk par darbu un pažaudē milestību uz evaņģēlija vienkāršību. Patiesība, kuru viņi pasludina, nav svētojusi viņus pašus. Tā tas ir bijis ar vec. Hallu. Viņš nav atļāvis pie sevis darboties žēlastībai, kas stiprina dvēseli, kas paceļ un izdaiļo cilvēka raksturu. Ir labi, ja sirds ir nopamatota žēlastībā. Tas ir mūsu nelokāmības pamats.

Vietās, kur vec. Halls ir noturējis lekciju sērijas, ļaudīm ir paticis viņa atjautīgais, īpatnējais sludināšanas veids, tomēr viņa darba rezultātā patiesību ir satvēruši tikai nedaudzi; un pat no tiem diezgan liela daļa drīz atsakās no ticības. Daudzi jūtas vilušies, pēc viņa darba redzot tik maz augļu. Man rādīja iemeslu. Trūka pazemības, vienkāršības, šķīstuma un dzīves svētuma. Pats viņš ir domājis, ka viņa darbs ir nenovērtējams un ka bez viņa Dieva darbs tikko varētu pastāvēt; bet, ja viņš varētu ieraudzīt tās rūpes, kuras īstie strādnieki, kas centušies viņam palīdzēt, [439] ir izjutuši viņa dēļ, tad viņš savu darbu tik augstu nevērtētu. Viņa rīcība ir bijusi pastāvīgs slogs Dieva darbam, un darbs labāk būtu attīstījies bez viņa iespaida. Brāļi, karsti vēloties viņu glābt no krišanas, ir par daudz viņu apgādājuši ar līdzekļiem. Viņiem patikušas viņa sludinātāja spējas, un daži ir bijuši tik neapdomīgi, ka ir slavējuši viņu un parādījuši viņam vairāk labvēlības nekā citiem brāļiem sludinātājiem, kuru iespaids būtu runājis par labu darbam visās vietās. Tas viņam ir nācis par ļaunu. Viņam nav bijis pietiekoši pazemības un Dieva žēlastības, lai stātos pretī brāļu glaimiem. Kaut Dievs palīdzētu šiem brāļiem ieraudzīt savu kļūdu, lai vairs nekad viņi nebūtu vainojami glaimos, kaitējot kādam jaunam sludinātājam.

Visi, kas vēlas aiziet no Dieva atlikušajiem ļaudīm, lai sekotu savām samaitātām sirdīm, labprātīgi atdodas sātana rokās, un viņiem būs šī priekštiesība. Mūsu vidū briesmas draud vēl citiem cilvēkiem. Viņi augstu vērtē savas spējas, kaut gan viņu iespaids daudzējādā ziņā ir bijis tikai nedaudz labāks par vecākā Halla iespaidu. Ja tie pilnībā nereformējas, tad darbam būtu labāk, ja viņu nebūtu. Nesvētījušies sludinātāji kaitē darbam un ir smags slogs saviem brāļiem. Kādam pēc viņiem ir jāizlabo viņu kļūdas, paceļot un stiprinot cilvēkus, kas viņu iespaidā kļuvuši vāji un svārstīgi. Viņi ir greizsirdīgi uz tiem, kas nesuši darba nastas, kas bijuši gatavi upurēt pat savu dzīvību, ja tas būtu vajadzīgs patiesības uz priekšu iešanai. Viņi tiesā savus brāļus, ka to motīvi nav augstāki par viņu pašu motīviem. Uzticot sludinātāja darbu tādiem cilvēkiem, kas tā pakļauti sātana kārdināšanām, visiem ar to tiek tikai kaitēts un tiek izšķiesti arī līdzekļi. Tā viņi gūst iespaidu, kas viņiem dod iespēju ievainot brāļus un visdziļāk kaitēt arī Dieva darbam.

[440] Man rādīja, ka, neskatoties uz daudzu domām, šaubām, kas izteiktas par mūsu ieņemto stāvokli un par Dieva Vārda inspirāciju, nav pamata. Šīs grūtības tik daudz nesagādā Bībele vai mūsu ticības pierādījumi kā viņu pašu sirdis. Viņu nesvētotajiem raksturiem Dieva Vārda prasības ir par stingrām. "Jo miesas tieksme ir ienaidā ar Dievu; tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj." Rom. 8:7 Ja Dieva žēlastības svētījošais spēks, ko saņemam ticībā, nesavalda un neapspiež miesīgās sirds jūtas, tad sirds domas nav šķīstas un svētas. Pestīšanas nosacījumi, kas atklāti Dieva Vārdā, ir saprātīgi, skaidri un noteikti, un tie nav nekas mazāks kā pilnīga saskaņošanās ar Dieva prātu, šķīsta

sirds un skaidra dzīve. Tāpēc mums sevi līdz ar kāribām jāsit krustā. Mums jāšķīsta miesa un gars no katra traipa, kļūstot pilnīgi svētiem Dieva bijībā.

Gandrīz vienmēr, kad cilvēks sāk šaubīties par Dieva Vārda inspirāciju, tas notiek viņu nesvētās dzīves dēļ, kuru šis Vārds nosoda. Viņi negrib pieņemt Dieva Vārda rājienu un biedinājumus, jo tie rāda, ka viņu rīcība ir nepareiza. Viņi nemīl tos, kas viņus grib atgriezt un savaldīt. Tas, kas centīsies dzīvot saskaņā ar patiesības skaidrajiem pamatlīkumiem, būs brīvs no grūtībām un šaubām, kas moka jaunu, samaitātu sirdi.

Daudziem cilvēkiem ir spējas un dāvanas, kas, svētotas un izlietas Kristus darbā, dotu daudz labuma, bet, atļaujot tām kalpot neticībai un sātānam, tās atnes lielu ļaunumu. Izpatikšana sev un savām dažādajām kāribām dāvanas samaitās, un svētības vietā tās kļūs par lāstu. Sātānam, lielajam virskrāpniekam, ir brīnišķas spējas. Reiz viņš bija augsts eņģelis, nākošais aiz Kristus. Viņa krišanas iemesls ir pašpaaugstināšanās. Viņš izsauca sacelšanos Debesīs, un līdz ar viņu krita daudzi. Tad viņš [441] savas spējas un prasmi izlietoja pret Dieva valdību, liekot visiem, kurus viņš pārvaldīja, nicināt Debesu Autoritāti. Kuru valdzina sātana majestātīgums, tiem atļauts atdarināt šo kritušo generāli un pēcgalā dalīties viņa liktenī.

Dzīves skaidrība paceļ, izdaiļo cilvēku, liekot viņam vairāk un vairāk izvairīties no visa rupjā un no grēcīgu iegribu apmierināšanas. Tādus cilvēkus no patiesības neaizvils. Tie arī nebūs padoti šaubām par Dieva Vārda inspirāciju. Tieši pretēji, viņi ar pieaugošu interesi nodosies ikdienišķai Svēto Rakstu pētīšanai, un kristietības liecība un inspirācija uzspiedīs savu zīmogu viņu prātā un dzīvē. Cilvēki, kuri mīl grēku, novērsīsies no Bībeles, iemīlēs šaubas un izturēsies nevērīgi un pārgalvīgi pret pamatlīkumiem. Viņi pieņems un aizstāvēs nepareizas teorijas. Tādi ļaudis atsevišķu cilvēku grēkus attaisnos ar apstākļiem, un, ja tas izdarīs kādu lielu grēku, tad tie uz viņu skatīsies kā uz tādu, kas pelnījis līdzjūtību, bet nevis kā uz noziedznieku, kurš jāšoda. Tas vienmēr patiks samaitātai sirdij, kas laika gaitā pieskaņosies kritušās dabas principiem. Dažos svarīgos gadījumos cilvēki uzreiz neatzīst grēka pastāvēšanu, lai varētu izvairīties no nepatīkamās nepieciešamības pašam reformēties un pūlēties. Lai atbrīvotos no tagadnes pienākuma, daudzi gatavi paziņot, ka nav nekādas nozīmes visam viņu dzīves darbam un visām pūlēm, cenšoties paklausīt Dieva Vārda svētajiem pamatlīkumiem. Vec. Hallam neatliekama vajadzība filozofēt rodas no sirds samaitātības. Dievs modina ļaudis, kas izietu strādāt plaujas laukā, un pazemīgie, svētojušie un dievbijīgie saņems vainagus, kurus zaudēs sludinātāji, kas ticības lietās rīkojas negodīgi.

1862. gada 5. novembrī es redzēju, ka daži cilvēki neizprot savu aicinājumu. Viņi domā, ka, ja kāds cilvēks nevar strādāt ar savām rokām vai arī ja viņam nav veikalnieka dotību, tad viņš var būt sludinātājs. Daudzi šai ziņā pielaiž lielu kļūdu. [442] Cilvēks, kuram trūkst laicīgam darbam vajadzīgās uzņēmības un takta, var strādāt par sludinātāju, tomēr viņam nebūs spēju, kādām jābūt katram sludinātājam, lai tas spētu gudri vadīt draudzi un celt uz augšu visu darbu. Bet, ja sludinātājs ir labs uz paaugstinājuma un ja viņam kā vec. Hallam trūkst prasmes citu lietu kārtošanā, tad viņam nekad nevajadzētu iziet vienam. Kādam citam vajadzētu iet kopā ar viņu, aizstājot šo trūkumu un vadot viņa vietā. Un, kaut arī tas izskatītos pazemojoši, viņam tomēr vajadzētu ņemt vērā sava biedra padomu un spriedumu, tā kā akls cilvēks seko redzīgajam. Tā viņš izbēgtu no daudzām briesmām, kas, paliekot vienam, var izrādīties liktenīgas.

Daudzējādā ziņā Dieva darba attīstību un uzplaukumu nosaka sludinātāji, kas strādā evaņģēlija laukā. Kas māca patiesību citiem, tiem vajadzētu būt svētījušajiem, pašuzpurīgiem un dievbijīgiem vīriem, kas izprot savu darbu un dara labu, jo viņi zina, ka šajā darbā viņus ir aicinājis Dievs. Viņiem jābūt vīriem, kas saprot dvēseļu vērtību un kas grib nest nastas un atbildības. Īstu amatnieku parāda viņa padarītais darbs.

Mūsu vidū ir pavisam maz sludinātāju. Un tāpēc ka liekas, ka Dieva lietai ļoti vajadzīga palīdzība, daži domā, ka gandrīz katrs, kas vēlas būt sludinātājs, ir arī pieņemams. Daži uzskata, ka, ja cilvēki prot sapulcē zināmā mērā brīvi lūgt un pamācīt, tad viņi ir piemēroti iziet par strādniekiem. Un pirms tie vēl ir pārbaudīti vai arī varējuši parādīt savā darbā labus augļus, daži nepiedzīvojuši brāļi saka iedrošinošus un glaimojošus vārdus cilvēkiem, kurus Dievs nav sūtījis. Bet darbs rāda, kāds ir strādnieks. Viņi izklīdina un sajauc, bet nesakrāj un neuzceļ. Viņu darba rezultātā daži cilvēki var pieņemt patiesību, tomēr viņi parasti nepaceļas augstāk par tiem brāļiem, no kuriem viņi patiesību mācījušies. Tas pats trūkums, kas iezīmējies viņu darbā, ir redzams arī pie viņu atgrieztajām dvēselēm.

Šī darba panākumi nav atkarīgi no liela skaita sludinātāju; bet ļoti svarīgi, lai tie, kas strādā Dieva [443] darbā, būtu vīri, kas tiešām izjūt uz viņiem gulstošos nastu un darba svētumu, kurā Dievs viņus ir aicinājis. Nedaudzi pašuzpurīgi, dievbijīgi vīri, kas mazi savā vērtējumā, var padarīt vairāk

labā nekā daudz lielāks sludinātāju skaits, ja daļa no viņiem nav piemērota darbam, ir pašpaļāvīgi un lielās ar savām spējām. Sādi strādnieki, kuriem labāk vajadzēja pildīt kādu darbu mājās, liek uzticīgajiem sludinātājiem gandrīz visu savu laiku izlietot viņu atstātā nepareizā iespaida izlabošanai. Jauno sludinātāju lietderību nākotnē stiprā mērā nosaka veids, kādā viņi uzsāk savu darbu. Brāji, kuriem sirds ir Dieva darbā, tik ļoti rūpējas, lai patiesība ietu uz priekšu, ka viņiem draud briesmas pārāk daudz darīt vēl nepārbaudīto sludinātāju labā, bagātīgi palīdzot viņiem ar līdzekļiem un savu iespaidu. Kas sāk strādāt evaņģēlija laukā, tiem vajadzētu ļaut pašiem nopelnīt labu slavu, pat ja tam jānotiek grūtībās un ciešot trūkumu. Viņiem vispirms jādod pilnīgs pierādījums par savas kalpošanas lietderību.

Piedzīvojušiem brājiem vajadzētu būt piesardzīgiem; nevajadzētu gaidīt, lai šie jaunie sludinātāji viņiem palīdzētu un tos vadītu, bet, izprotot savu atbildību, viņiem vajadzētu uzņemties rūpes par šiem jaunajiem sludinātājiem, viņus pamācīt, sniegt padomu, vadīt un veltīt viņiem tēva uzmanību. Jaunajiem sludinātājiem vajadzētu būt izstrādātai darba sistēmai, noteiktam mērķim, nodot sevi darbam, lai par velti neestu neviena cilvēka maizi. Viņiem nevajadzētu iet no vienas vietas uz otru, runājot par dažiem mūsu ticības punktiem, tā tikai pamodinot aizspriedumus, bet neatklājot ne pusi no tagadējās patiesības. Jaunekļiem, kas domā, ka viņiem pienākas darba labā kaut ko darīt, nevajadzētu uzņemties atbildību mācīt patiesību citiem, pirms viņi nav sev nodrošinājuši priekštiesību atrasties kāda piedzīvojuša sludinātāja iespaidā, kas ir sistemātisks savā darbā. [444] Tiem no viņa vajadzētu mācīties kā skolniekam no skolotāja. Viņiem nevajadzētu staigāt šurp un turp bez noteikta darba mērķa vai nobrieduša plāna.

Daži, kuriem ir tikai nedaudz piedzīvojumu un kas vismazāk sagatavoti patiesības mācīšanas darbam, ir paši pēdējie padoma un norādījumu prasīšanā no saviem pieredzējušiem brājiem. Viņi uzņemas sludinātāja darbu un nostāda sevi vienā līmenī ar tiem, kuriem ir ilga un pārbaudīta pieredze. Viņi neļūtas apmierināti, kamēr viņiem nedod iespēju vadīt, jo domā, ka sludinātāja amats sniedz arī zināšanas par visu, ko ir vērts zināt. Sādi sludinātāji, bez šaubām, neredz sevi pareizā gaismā. Viņiem trūkst vajadzīgās atturības, un vispār viņi par sevi ir augstās domās. Piedzīvojuši sludinātāji, kas izprot darba svētumu un izjūt uz viņiem gulstošos atbildības smagumu, ir greizsirdīgi paši uz sevi. Prasīt padomu no brājiem viņi uzskata par priekštiesību, un viņi neļūtas apvainoti, ja tie ierosina labojumus vai papildinājumus to darba plānos vai runas veidā.

Sludinātāji, kas iznākuši no dažādām konfesijām un pieņēmuši trešā eņģeļa vēsti, bieži vien vēlas mācīt tad, kad viņiem pašiem vēl vajadzētu mācīties. Dažiem, lai pilnīgi varētu iemācīties tagadējās patiesības pamatlikumus, vispirms jāaizmirst liela daļa no iepriekšējās mācības. Sludinātāji nodarīs zaudējumus Dieva lietai, ja viņi izies strādāt priekš citiem, kad vēl pie viņiem pašiem ir darāms liels darbs, lai viņus sagatavotu darbam, kuru viņi vēlas darīt pie neticīgajiem. Ja viņi šim darbam nav derīgi, tad viņu atstātā nepareizā iespaida izlabošanai būs vajadzīgs divu vai triju uzticīgu sludinātāju darbs. Beidzot varam secināt, ka Dieva darbam būtu lētāk, ja šādiem sludinātājiem labi atlidzinātu viņu palikšanu mājās, tā novēršot viņu nepareizo (kaitīgo) iespaidu.

Daži cilvēki raugās uz sludinātājiem kā uz sevišķi inspirētiem darbiniekiem, kā uz vienīgiem vidutājiem, caur kuriem runā Kungs. Ja gados vecākie un pieredzē bagātie ļaudis redz trūkumus kādā sludinātājā un aicina labot izturēšanās veidu, balsis toni, žestus vai mīmiku, [445] tad attiecīgais sludinātājs bieži ir juties aizskārts un ir pastāvējis uz to, ka Dievs viņu aicinājis tieši tādu, kāds viņš ir, ka viņa spēks ir no Dieva, bet ne no viņa paša un ka Dievs padarīs darbu priekš viņa, ka viņš nav runājis saskaņā ar cilvēku gudrību utt. Domāt, ka cilvēks nevar sludināt, pirms nav nonācis lielā satraukumā, ir kļūda. Cilvēkus, kas tā padoti jūtām, var izlietot citu pamācīšanai, kad viņi ir šādā noskaņojumā, tomēr viņi nekad nekļūs par labiem atbildības nastu nesošiem strādniekiem. Kad darbs ir grūts un nekur nav paredzams labs iznākums, tad šie uzbudināmie un no jūtām atkarīgie cilvēki nav sagatavoti nest savu daļu nastu. Grūtos un tumšos brīžos ļoti, ļoti vajadzīgi mierīgi domājoši cilvēki, kas neļauj apstākļiem sevi ietekmēt, bet uzticas Dievam un tikpat labi strādā tumsā kā gaismā. Būs redzams, ka cilvēki, kas kalpo Dievam, vadoties no pamatlikumiem, droši paļausies uz nekļūdīgo Jehovas roku, kaut arī viņu ticība tiktu smagi pārbaudīta.

Jaunie sludinātāji un cilvēki, kas kādreiz bijuši ir sludinātāji, kuru izturēšanās ir bijusi rupja un nepieklājīga, kuru valodā ietverti izteicieni, kas nav pilnīgi tīri un šķīsti, neder šim darbam, pirms nav pierādījumu, ka notikusi pilnīga reforma. Salīdzinot ar labumu, ko dotu vesela rinda viņu noturēto sapulču, viens neprātīgi izteikts vārds var nodarīt vairāk ļauna. Viņi atstāj patiesības karogu, kuru vienmēr vajadzētu izcelt; cilvēku sabiedrības priekšā viņi ļauj tam ieslīgt putekļos. Viņu atgriezti locekļi parasti nepaceļas augstāk par šo sludinātāju līmeni. Cilvēkiem, kas stāv starp mirušajiem un dzīvajiem, vajadzētu būt pilnīgi taisniem un godīgiem. Sludinātājam vajadzētu sargāties, lai pat vienu vienīgu mirkli nekļūtu neuzmanīgs. Viņš strādā, lai paceltu citus, nostādot tos uz patiesības pamata. Lai viņš rāda citiem, ka patiesība kaut ko ir darījusi arī pie viņa. Viņam vajadzētu ieraudzīt, kādu

Jaunumu atnes šie vieglprātīgie, [446] rupjie izteicieni, un atmet un nicināt visu, kas ir tāda rakstura. Ja viņš to nedarīs, tad viņa atgrieztie cilvēki viņu atdarinās. Kad vēlāk nāks uzticīgi Dieva kalpi un strādās pie šiem atgrieztajiem, lai izlabotu viņu nepareizības, tad viņi sevi atvainos, atsaucoties uz iepriekšējo sludinātāju. Ja jūs nosodīsiet viņa rīcību, tad viņi griezīsies pie jums un jautās, kāpēc jūs atbalstāt un dodat iespaidu cilvēkiem, izsūtot viņus sludināt patiesību grēciniekiem, kamēr viņi paši ir grēcinieki?

Darbs, kurā mēs esam iesaistījušies, ir atbildīgs un augstu stāvošs darbs. Kas kalpo ar Vārdu un priekšrakstiem, tiem pašiem vajadzētu būt paraugiem labos darbos. Viņiem vajadzētu būt priekšzīmei svētumā, tīrībā un kārtībā. Dieva kalpu izskatam un izturēšanās veidam kā uz paaugstinājuma, tā ārpus tā vienmēr vajadzētu nodot liecību, ka viņš ir īsts, dzīvs Dieva Vārda sludinātājs. Ar savas dievbijīgās dzīves priekšzīmi viņš var panākt daudz vairāk laba par to, ko var sniegt sludināšana no paaugstinājuma, ja viņa iespauks ārpus tā nav atdarināšanas vērts. Kas strādā šo darbu, tie nes pasaulei viscēlāko patiesību, kāda jebkad mirstīgiem ir uzticēta.

Cilvēki, kurus Dievs ir izredzējis par strādniekiem šai darbā, dos pierādījumu par savu augsto aicinājumu, un par visaugstāko pienākumu viņi uzskatīs savu garīgo augšanu un savu spēju uzlabošanu, līdz viņi kļūs par prasmīgiem strādniekiem. Kad viņi nopietni vēlas uzlabot Dieva uzticētās spējas, tad vajadzētu saprātīgi viņiem palīdzēt. Tomēr iedrošinājumiem un uzmodinājumiem ne mazākā mērā nevajadzētu līdzināties glaimiem, jo tāda veida darbu pietiekoši darīs sātans. Cilvēkus, kuri domā, ka viņu pienākums ir sludināt, nevajadzētu atbalstīt tā, ka viņi paši un viņu ģimenes tūlīt būtu jāuztur citiem brāļiem. Viņiem uz to nav tiesību, kamēr savā darbā nav parādījuši labus augļus. Tagad draud briesmas, ka jauniem sludinātājiem un cilvēkiem, kam maz piedzīvojumu, ar glaimiem un dzīves nastu atvieglošanu var nodarīt ļaunu. No sludināšanas brīvajā laikā viņiem vajadzētu darīt visu iespējamo sevis uzturēšanai. Tas ir vislabākais veids, lai pārbaudītu viņu aicinājuma raksturu. [447] Ja viņi vēlas sludināt tikai sludinātāja algas dēļ, tad, draudzei rīkojoties saprātīgi, viņi drīz vien šo nastu noņemīs un sludināšanu apmainīs pret ienesīgāku nodarbošanos. Pāvils, visdaiļrunīgākais sludinātājs, kuru Dievs brīnīgi atgriezta, lai viņš veiktu sevišķu darbu, nepacēlās pāri vienkāršajam darbam. Viņš saka: "Līdz šai stundai mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumtes. Un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam." 1. Kor. 4:11,12 "Neesam arī ne pie viena maizi ēduši par brīvu, bet esam dienām un naktīm grūti strādājuši un pūlējušies, lai nevienam no jums nebūtu par apgrūtinājumu." 2. Tes. 3:8

Man rādīts, ka daudzi pareizi nevērtē mūsu vidū esošos talantus. Daži brāļi neizprot, kādas sludināšanas spējas būtu vislabākās patiesības lietas virzīšanai uz priekšu, bet domā tikai par savu patreizējo izjūtu apmierināšanu. Nepārdomājot viņi dod priekšroku runātājam, kas dedzīgs sludināšanā ar vārdiem un stāsta ausij patīkamus stāstus, kas uz brīdi gan prātu ierosina, bet paliekošu iespaidu neatstāj. Tanī pat laikā viņi zemu novērtē sludinātāju, kas ar lūgšanām studē, kā mierīgi un saskaņīgi atklāt ļaudīm pierādījumus par mūsu ieņemtā stāvokļa pareizību. Viņa darbu nenovērtē un bieži pret viņu izturas vienaldzīgi.

Kāds cilvēks var sludināt dzīvi un enerģiski, kas patīk ausij, bet nedod nevienu jaunu domu vai patiesu atziņu prātam. Šādas sludināšanas sniegtais iespauks nepastāv ilgāk par laiku, kurā dzirdama runātāja balss. Meklējot tādām darbam augļus, atrast var pavisam maz. Šīs spilgtās spējas patiesības lietas uz priekšu virzīšanai nav tik derīga un piemērotas kā dāvanas, uz kurām var paļauties grūtos un smagos apstākļos. Patiesības mācīšanas darbā nepieciešams, lai svarīgākos punktus labi nopamatu ar Rakstu liecībām. [448] Tukši apgalvojumi neticīgo var aplūsināt, bet tie viņu nepārlicinās. Ticīgie nav vienīgie, kuru labā strādnieki tiek sūtīti darba laukā. Lielais mērķis ir dvēseļu glābšana.

Šajā ziņā daži brāļi ir maldījušies. Viņi domāja, ka br. C ir īstais vīrs darbam Vermontā un ka viņš varētu padarīt vairāk kā jebkurš cits sludinātājs šajā štatā. Viņi neskatās no pareizā redzes viedokļa. Br. C runājot spēj ieinteresēt sapulci, un, ja tas būtu viss, kas vajadzīgs, lai sludinātājs gūtu panākumus, tad daļa brāļu un māsu būtu viņu novērtējuši pareizi. Tomēr viņš nav īsts strādnieks; uz viņu nevar paļauties. Draudzes grūtībās ar viņu nav ko rēķināties. Viņam nav piedzīvojumu, vajadzīgā sprieduma un izšķiršanās spēju, lai grūtos brīžos varētu draudzei palīdzēt. Viņam nav bijis pietiekoši gudrības un veiksmes laicīgajā darbā un, kaut gan viņa ģimene ir maza, ir nācies vairāk vai mazāk to atbalstīt. Tāds pats trūkums kā laicīgajā dzīvē redzams arī garīgajās lietās. Ja tad, kad viņš sāka sludināt, pret viņu būtu izturējušies pareizi, tad var būt tagad viņš šai darbā būtu kaut cik lietojams. Brāļi viņam ir padarījuši ļaunumu, pārāk daudz domādami par viņu un cenšoties ļoti atvieglot dzīves nastas, līdz viņš ir sācis domāt, ka viņa darbs ir sevišķi nozīmīgs. Viņam patika, ka brāļi Vermontā bija gatavi uzņemties viņa dzīves nastas, kamēr pats jutās brīvs no rūpēm. Viņš nav pietiekoši strādājis fiziski, kas vajadzīgs, lai būtu stipri muskuļi un laba veselība.

Viņš nav spējīgs uz draudzes pacelšanu. Ja viņš izjūtu pār sevi vai, ja nesludina evaņģēliju, kā pašuzpurīgi sludinātāji to ir izjūtuši pagātnē, tad līdzīgi tiem viņš būtu bijis labprātīgs daļu sava laika pavadīt, strādājot ar rokām, lai nopelnītu līdzekļus ģimenes iztikai, lai viņi nebūtu par apgrūtinājumu draudzei, un tad viņš izietu ne tikai sludināt, bet glābt dvēseles. Pūloties tādā garā, kaut kas arī tiktu panākts. [449] Sevi viņš vērtējis pārāk augstu, pielīdzinot jebkuram citam strādniekam Vermontā, uzskatot sevi viņiem līdzīgu un ka viņiem jāprasa no viņa padoms draudzes darba jautājumos, kaut arī viņš nav iemantojis labu slavu, ne arī pierādījis savu vērtību. Kāda pašuzpurēšanās vai nodošanās draudzes labā ir redzama viņa dzīvē? Kādas briesmas vai grūtības viņš ir panesis, lai brāļiem būtu pamats pajauties uz viņu kā uz strādnieku, kuram var uzticēties, kura iespaids būs labs, lai kurp viņš ietu? Pirms viņš neiemanto pilnīgi citu garu un nesāk rīkoties saskaņā ar nesavtīgiem pamatlikumiem, viņam būtu labāk atteikties no sludināšanas darba.

Brāji Vermontā nav ievērojuši tādu cilvēku tikumisko vērtību kā brāji (Bourdeau), Pīrss un (Stone), kuriem ir dziļi piedzīvojumi un kuri ar savu iespaidu iemantojuši draudzes uzticību. Viņu čaklums un izturētā nevainojamā dzīve viņus ir darījusi par dzīviem un iespaidīgiem sludinātājiem. Viņu darbs ir novērsis ļoti daudz aizspriedumu, ir sakrājis un cēlis uz augšu. Tomēr brāji nav novērtējuši šo vīru darbu, kamēr viņiem ir patīcis dažu tādu cilvēku darbs, kas neizturētu pārbaudi, ja tādu izdarītu, un kuri savam darbam var uzrādīt pavisam maz augļu.

Sludinātāju sievas

1863. gada 5. jūnijā es redzēju, ka sātans nemitīgi strādā, lai padarītu mazdūšīgus un nomaldinātu sludinātājus, kurus Dievs ir izraudzījis patiesības pasludināšanai. Vislielākās sekmes viņš var gūt, izmantojot ģimenes dzīves iespaidus, nesvētojušos dzīves biedrus. Ja viņam izdodas pārvaldīt šo līdzgaitnieku prātu, tad tādā veidā viņam visvieglāk iespējams piekļūt vīriem, kuri strādā ar Vārdu un priekšrakstiem, lai glābtu dvēseles. Man norādīja uz brīdinājumiem, kurus Dievs atkārtoti sniedzis, un uz pienākumiem, kādi jāpilda sludinātāja sievai; tomēr šiem brīdinājumiem nav bijis paliekošs iespaids. [450] Dotās liecības ir ievērotas tikai īsu laiku. Gaismai sekots tikai daļēji. Aizmirsta ir vajadzība paklausīt un nodoties Dievam, un daudzi nav ņēmuši vērā svēto pienākumu izlietot doto gaismu un priekštiesības un staigāt līdzīgi gaismas bērniem. Ja priekšskars varētu tikt pašķirts un visi spētu redzēt, kā uz viņiem skatās Debesis, tad ļaudis atmostos, un ikviens, baiļu pārņemts, jautātu: "Ko lai es daru, lai tiktu glābts?"

Sludinātāja sieva, kas nav svētījusies Dievam, savam vīram nevar palīdzēt. Kamēr viņš runā par krusta nešanas vajadzību un uzsver pašaiizliegšanās nepieciešamību, bieži viņa sievas ikdienas piemērs runā pretī sludinātājam Vārdam un iznīcina tā spēku. Sādā veidā sieva kļūst par lielu šķērslī un nereti vīru novērš no viņa pienākumiem un no Dieva. Viņa nesaprot, kādu grēku viņa izdara. Viņai vajadzētu censties būt derīgai un, patiesi mīlot dvēseles, meklēt iespēju palīdzēt tiem, kam palīdzība vajadzīga, bet viņa izvairās no grūtībām un priekšroku dod bezvērtīgai dzīvei. Viņa neizvēlas darīt Dieva prātu, būt par līdzstrādnieku savam vīram, eņģeļiem un Dievam. Ja sludinātāja sieva pavada vīru misijas darbā, lai glābtu dvēseles, tad kavēt vīru darbā, parādot, ka viņa ir nelaimīga un neapmierināta, ir liels grēks. Tomēr bieži viņa nevis no sirds iesaistās vīra darbā, meklējot katru iespēju savas intereses un darbu savienot ar vīra darbu, bet gan cenšas pati iekārtoties tā, lai justos ērti un patīkami. Ja viss apkārtņē neatbilst viņas vēlējumiem (nekad tā arī nebūs), viņai nevajadzētu nodoties ilgām pēc mājām vai, pazaudējot prieku un žēlojoties, mocīt vīru un padarīt viņa darbu grūtāku vai pat ar savu neapmierinātību atraut viņu no vietas, kur viņš varētu darīt labu. Viņai nevajadzētu novērst sava vīra intereses no dvēseļu glābšanas darba, lai viņš justu līdzīgu viņas ciešanām (kaitēm) un censtos izdabāt viņas untumiem [451] un neapmierinātības jūtām. Ja viņa vēlētos aizmirst pati sevi un strādāt, lai palīdzētu citiem, runāt un lūgt kopā ar nabaga dvēselēm un rīkoties tā, it kā šo cilvēku glābšana būtu svarīgāka par visiem citiem apsvērumiem, tad viņai nebūtu laika ilgoties pēc mājām. Par atalgojumu savam nesavtīgajam darbam viņa diendienā izjūtu saldu apmierinātības sajūtu; es to nevaru saukt par upuri, jo dažas mūsu sludinātāju sievas nezina, ko nozīmē upuris vai ciešanas patiesības dēļ.

Agrākajos gados sludinātāju sievas panesa trūkumu un vajāšanas. Kad vīrus meta cietumos un reizēm pat nonāvēja, tad šīs cēlās, pašuzpurīgās sievietes cieta viņiem līdzī, un viņas saņēms tādu pat atalgojumu kā viņu vīri. Misis /Boardman/ un / Judson/ cieta patiesības dēļ, – cieta līdzī saviem dzīves draugiem. Viņas vārda pilnā nozīmē upurēja mājas un draugus, lai palīdzētu saviem vīriem apgaismot tumsībā esošos, lai tiem atklātu Dieva Vārdā ieslēgtos noslēpumus. Viņu dzīvībai pastāvīgi draudēja briesmas. Viņu lielais mērķis bija glābt dvēseles, un tāpēc viņas varēja ciest ar prieku.

Man rādīja Kristus dzīvi. Kad viņa pašaiizliedzīgo un uzpurīgo dzīvi salīdzina ar dažu mūsu sludinātāju sievu grūtībām un ciešanām, tad viss tas, ko viņas varētu saukt par upuri, kļūst nenozīmīgs. Ja

sludinātāja sieva izsaka mazdūšīgus vai neapmierinātību padošus vārdus, tad tā atņem drosmi arī vīram un var sakropļot viņa darbu, sevišķi, ja viņa panākumi atkarīgi no apkārtnes iespaida. Vai šādos gadījumos Dieva kalpam jāklūst nederīgam un jāatraujas no darba lauka, lai apmierinātu sievu, kas savas jūtas un tieksmes negrib pakļaut pienākumam? Sievai vajadzētu savas vēlēšanās saskaņot ar pienākumu un Kristus un patiesības dēļ atsacīties no viņa savtīgā. Sātans daudz ir darījis sludinātāju darba vadīšanā, izlietojot viņu savtīgo un ērtību mīlošo sievu iespaidu.

[452] Ja sludinātāja sieva pavada vīru viņa ceļojumos, tad viņai to nevajadzētu darīt sava prieka pēc, lai ietu ciemos un tiktu apkalpota, bet gan lai kopā ar vīru strādātu. Viņiem vajadzētu būt kopīgām ilgām censties darīt labu. Ja mājas rūpes atļauj, tad viņai labprāt vajadzētu pavadīt savu vīru, palīdzot viņam darbā, lai glābtu dvēseles. Lēnprātīgi un pazemīgi, tomēr ar cēlu pašpaļāvību viņai apkārtne vajadzētu darīt savu daļu, nest krustu un atbildības nastu sapulcē, pie ģimenes altāra un mājas sarunās. Ļaudis to sagaida, un viņiem ir tiesības to sagaidīt! Ja šīs cerības nepiepildās, tad vīrs zaudē vairāk kā pusi no sava iespaida. Sludinātāja sieva, ja grib, var darīt daudz. Ja viņa ir pašuzpurīga un mīl dvēseles, tad viņa var izdarīt gandrīz tikpat daudz laba kā vīrs.

Dažos gadījumos, sevišķi mūsu vidū, māsa kas strādā patiesības darbā, var būt pat derīgāka un aizsniegt sirdis tur, kur sludinātājs nespēj. Uz sludinātāja sievas gulstas atbildība, kuru viņai nevajadzētu un kuru viņa arī nevar vieglprātīgi nomest. Dievs atprasīs viņai aizdotos podus atdot ar augļiem. Viņai vajadzētu strādāt nopietni, uzticīgi un vienoti ar vīru, lai glābtu dvēseles. Viņai nekad nevajadzētu uzspiest savas iegribas un vēlēšanās vai arī parādīt intereses trūkumu sava vīra darbā, runāt par ilgām pēc mājām un izrādīt neapmierinātību. Visas šīs dabīgās izjūtas ir jāpārvar. Viņai dzīvē vajadzētu būt mērķim, kam nešaubīgi un drosmīgi jāseko. Ko darīt ar jūtām, tieksmēm un dabīgām iegribām? Tās priecīgi un labprātīgi jāupurē, lai darītu labu un glābtu dvēseles.

Sludinātāju sievām vajadzētu dzīvot nodotu, lūgšanām bagātu dzīvi. Tomēr dažas grib baudīt reliģiju, kurā nav krusta, kas no viņām neprasa pašizliegšanos vai piepūli. Lai gan viņām pašām vajadzētu stingri stāvēt, balstoties uz Dieva spēku un nesot savas personīgās atbildības nastas, [453] viņas daudzkārt ir atkarīgas no citiem, gūstot no tiem sev garīgu dzīvību. Ja viņas tikai gribētu pašāpziņi, bērnam līdzīgā uzticībā balstīties uz Dievu un visu savu mīlestību atdotu Jēzum, saņemot dzīvību no Kristus, Dzīvā Vīnkoka, cik daudz tad laba viņas varētu darīt, kā varētu palīdzēt citiem un kāds atbalsts viņas būtu saviem vīriem, un kādu atalgojumu beidzot viņas saņemtu! "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps," – šie vārdi skanētu viņu ausīs kā visjaukākā mūzika, un vārdi: "Ieej sava Kunga priekā," Mat. 25:21 būtu tūkstoškārtīgs atalgojums par visām ciešanām un bēdām, kas paciestas, glābjot dārgās dvēseles.

Kas neizlietos Dieva dotās spējas, tie pazaudēs mūžīgo dzīvību. Kuru derīgums šinī pasaulē bijis mazs, saņems attiecīgu atalgojumu, – pēc saviem darbiem. Kad viss iet gludi, tad viņi tiek nesti līdzīvilņiem; bet, ja nākas nopietni un nenogurstoši ķerties pie airiem un airēt pretī vējam un straumei, tad liekas, ka viņu kristīgajam raksturam nav spēka un enerģijas izturības. Viņi neuzņemas darba grūtības, bet noliks airus un mierīgi ļaus straumei nest viņus lejup. Parasti tie paliek tādā stāvoklī, līdz kāds cits uzņemas nastu un enerģiski, čakli strādā, lai vilktu viņus pret straumi. Vienmēr, kad viņi padodas šādam kūtrumam, viņi zaudē spēkus un samazinās viņu vēlēšanās strādāt Dieva darbu. Tikai uzticīgie uzvarētāji iegūs mūžīgo godību.

Sludinātāja sievai vienmēr vajadzētu atstāt vadošu iespaidu uz tiem cilvēkiem, ar kuriem viņa saietas, un viņa būs palīgs vai arī liels kavēklis. Viņa ar Kristu sakrāj vai arī izkaisa. Mūsu sludinātāju līdzgaitniecēm trūkst pašuzpurīga misijas gara. Pirmajā vietā stāv pašas es, un Kristus seko otrajā vai pat trešajā vietā. Sludinātājiem nekad nevajadzētu ņemt sev līdzīgu sievu, ja viņš nezina, ka tā viņam būs garīgs palīgs, ka tā spēj panest un paciest, lai darītu labu un palīdzētu dvēselēm Kristus dēļ. [454] Kas pavada savus vīrus, tām vajadzētu darbā iziet kopā ar viņiem. Viņas nedrīkst gaidīt, ka grūtības, neveiksmes un vilšanās izpaliks. Viņām nevajadzētu piegriezt lielu vērību patīkamām jūtām. Kas jūtām kopējs ar pienākumu?

Man norādīja uz Ābrahāma gadījumu piedzīvojumu. Dievs viņam sacīja: "Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu." 1. Mozus 22:2. Ābrahāms paklausīja Dievam. Viņš padomu neprasiya savām jūtām, bet cēlā ticībā un pašaudamies uz Dievu gatavojās ceļojumam. Sāpēm plosot sirdi, viņš redzēja lepno mīlošo māti maigi noraugāties uz apsolījuma dēlu. Bet šo mīloto dēlu viņš aizveda prom. Ābrahāms ļoti cieta; tomēr viņš neļāva savam prātam sacelties pret Dieva prātu. Viņu vadīja pienākums, stingra pienākuma apziņa. Viņš neuzdrīkstējās prasīt padomu savām jūtām, kaut vai uz mirkli tām padoties. Viņa vienīgais dēls gāja blakus stingrajam, mīlošajam un cietošajam tēvam, nepārtraukti čalodams, vairākkārtīgi mīlestībā uzrunādams tēvu, un tad pēkšņi jautāja: "Kur ir upuris?" Ak, kas par pārbaudījumu mīlošajam tēvam! Engēļi priecīgā izbrīnā raudzījās uz šo ainu.

Uzticīgais Dieva kalps pats sasēja savu mīloto dēlu un uzlika uz sakrautās malkas. Nazis bija pacelts, kad atskanēja eņģeļa sauciens: "Ābrahām, Ābrahām, neliec savu roku pie šī puīša!"

Es redzēju, ka būt kristietim nav viegli. Maznozīmīga ir saukšanās kristieša vārdā; bet kristietībai atbilstošā dzīve ir kaut kas liels un svēts. Nemirstības vainaga iegūšanai, labu darbu un izpildītu pienākumu pierakstīšanai Debesīs vairs atlicis tikai nedaudz laika. Par ikvienu koku spriež pēc tā augļiem. Ikvienu tiesās pēc viņa darbiem, ne pēc ticības vai ticību apliecinošiem vārdiem. Nekad nejaūtās, cik bieži viņš ir apliecinājis savu ticību, bet gan kādus augļus viņš nesa? Ja koks ir samaitāts, tad augļi ir ļauni. Ja koks ir labs, tad tas nevar nest sliktus augļus.

Patenta tiesības

[455] Daudzi mūsu brāļi sevi sasaista ar jauniem, šķietami apsološiem pasākumiem, bet īsā laikā viņi redz, ka ir vīlušies un ir pazaudēti viņu līdzekļi, kurus vajadzētu izlietot ģimeņu uzturēšanai un tagadējās patiesības atbalstīšanai. Seko sirdsapziņas pārmetumi, nožēla, sirdssāpes, un pašpārmetumi, un pat daži apzinīgi cilvēki kļūst neuzticīgi, zaudē garīgo prieku, un šo bēdu rezultātā cieš arī viņu veselība.

Kas tic patiesībai, tiem vajadzētu dzīvot taupīgi, apmierināties ar vienkāršu, veselīgu uzturu un darīt par likumu dzīvot savu līdzekļu robežās. Brāļiem nekad nevajadzētu piedalīties jaunos pasākumos, pirms nav apspriedušies ar piedzīvojušākiem cilvēkiem, kas ir prasmīgi vadītāji laicīgos un garīgos jautājumos. Ar šādu rīcību viņi izbēgtu no daudzām grūtībām.

Brāļiem labāk vajadzētu apmierināties ar mazāku ienākumu, rīkojoties ar to apdomīgi, nekā riskēt savus apstākļus uzlabot un tāpēc pastāvīgi ciest zaudējumus. Daži Sabata turētāji, kas iesaistījušies patentu tiesību pārdošanā, ceļojot izdevumu ietaupīšanas nolūkā apmetušies pie brāļiem un viņus pamudinājuši ieguldīt līdzekļus patentu tiesībās. Šie brāļi nebūs Dieva priekšā tīri, kamēr neatlīdzinās attiecīgajiem brāļiem nodarītos zaudējumus.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 11

Tērpu reforma

[456] Mīlie brāļi un māsas! Es atvainojos, ka no jauna aicinu jūs pievērst uzmanību tērpu jautājumam, jo daži, liekas, nav sapratuši, ko es iepriekš jau esmu rakstījusi, un cilvēki, varbūt tie, kas maniem rakstiem nevēlas ticēt, šai svarīgajā jautājumā ir centušies mūsu draudzēs radīt apjukumu. Man rakstītas daudzas vēstules, kas stāsta par grūtībām, uz kurām man nav bijis laika atbildēt, un tagad, lai atbildētu uz daudzajiem jautājumiem, es sniedzu šo paziņojumu, kurš, cerams, uz visiem laikiem nokārtos šo lietu, cik tālu tas attiecas uz manām liecībām.

Daži apgalvo, ka tas, ko es esmu rakstījusi Liecības draudzei Nr. 10, nesaskanot ar manām liecībām darbā, kas izdotas ar virsrakstu "Kā dzīvot". Tās rakstītas no tā paša redzes viedokļa, un tur nav divējādu, savstarpēji pretrunīgu uzskatu, kā daži varbūt iedomājas; ja ir kāda starpība, tad tā ir tikai izteiksmes veidā. Liecības draudzei Nr. 10 es rakstīju sekojošo:

"Neticīgajiem nevajadzētu dot nevienu iemeslu nopelt mūsu ticību. Mūs uzskata par savādniem un īpatnējiem cilvēkiem, un mūsu rīcībai nevajadzētu būt tādai, kas neticīgos pamudinātu par mums tā domāt vairāk, nekā mūsu ticība no mums to prasa. Daži ticīgie var iedomāties, ka mūsu māsām veselīgāk būtu pieņemt amerikāņu tērpu veidu, bet, ja šis apģērbs bojā mūsu iespaidu uz neticīgajiem, apgrūtinot pieeju viņiem, [457] tad nekādā gadījumā mums nevajadzētu pieņemt šo modi, kaut arī rezultātā mums daudz būtu jācieš. Domādami, ka šis tērps dod tik daudz labuma, daži paši sevi ir pievīluši. Kas dažiem ir labs, tas citiem var kaitēt.

Es redzēju, ka tie, kuri pieņem amerikānisko ģērbšanās veidu, ir sagrozījuši Dieva noteikto kārtību un nav ņēmuši vērā Viņa sevišķos noteikumus. Man norādīja uz 5. Mozus 22:5 "Vīriešu drēbes nebūs sievietei valkāt, nedz vīrietim apvilkt sievietes drēbes, bet visi, kas to dara, dara tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību." Dievs negrib, lai Viņa ļaudis pieņemtu tā saukto reformēto tērpu. Tas ir nepieklājīgs apģērbs, pilnīgi nederīgs vienkāršajiem un pazemīgajiem Kristus sekotājiem.

Sieviešu vidū pieaug tendence apģērbā un izskatā, cik iespējams, arvien vairāk piemēroties pretējam dzimumam un gatavot savus tērpus ļoti līdzīgus vīriešu tērpiem, bet Dievs tos nosauc par negantību. "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas." (1. Tim. 2:9 Glika tulk.)

Kas jutušies aicināti pievienoties kustībai par labu sievietes tiesībām un tā saucamajai tērpu reformai, tik pat labi būtu varējuši pārraut visas saistības ar trešo eņģeļa vēsti. Gars, kas vada vienu kustību

nevar būt saskaņā ar citu kustību. Raksti skaidri nosaka vīriešu un sieviešu attiecības un tiesības. Spiritisti diezgan lielos apmēros ir pieņēmuši šo īpatnējo tērpu modi. Septītās dienas adventisti, kas tic Gara dāvanu atjaunošanai, bieži apkaunojošā veidā tiek pielīdzināti spiritistiem. Pieņemot šo ietērpu, viņu iespaids būs miris. Ļaudis viņus nostādīs vienā līmenī ar spiritistiem un atteiksies viņus uz klausīt.

Ar tā saucamo tērpu reformu roku rokā iet vieglprātības un pārdrošības gars. [458] Pieņemot šo tērpu veidu, daudzi, šķiet, pazaudē kautrību un atturību. Man rādīja, kā Dievs grib, lai mūsu nostāja būtu skaidra un nepārprotama. Lai mūsu māsas pieņem amerikānisko ģērbšanās stilu, un viņas iznīcinās pašas savu un arī savu vīru iespaidu. Viņas kļūs par sakāmvārdu un apsmiekla priekšmetu. Mūsu Pestītājs saka: "Jūs esat pasaules gaišums. (..) Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." (Mat. 5:14-16) Mums pasaulē darāms liels darbs, un Dievs nevēlas, ka mūsu rīcība būtu tāda, kas mazinātu vai iznīcinātu mūsu iespaidu pasaulē."

Šis iepriekšējās liecības man deva, norādot tos, kas tiecas pieņemt tādu sieviešu tērpu veidu, kas atgādina vīriešu drēbes, bet tajā pat laikā man arī atklāja ļauno, kas ir sieviešu vispārpieņemtajā ģērbšanās veidā, un sniedza norādījumus tā uzlabošanai, arī tālākais atrodams Liecības draudzei Nr. 10

"Mēs nedomājam, ka amerikāniskā tērpa vai stīpoto svārku nēsāšana, kā arī pārspīlēti garu kleitu valkāšana, kas slauka ietves un ielas, saskanētu ar mūsu ticību. Ja sievietes nēsātu tērpus vienu vai divus sprīžus īsākus par tiem, kas uzslauka ielas netīrumus, tad viņu drēbes būtu vienkāršas un tās varētu daudz vieglāk uzturēt tīras un valkāt ilgāk. Šāds tērps saskanētu ar mūsu ticību."

Tagad es snieģšu izvilkumu no tā, ko es par šo jautājumu esmu teikusi citur.

"Kristiešiem nevajadzētu censties pievērst sev uzmanību, ģērbjoties savādāk kā pasaule. Bet, ja, sekojot savai pārliecībai, kādam ir pieklājīgs un veselīgs apģērbs, tie redz, ka ir atpalikuši no modes, tad viņiem nevajadzētu mainīt savu tērpu, lai saskaņotos ar pasauli. Viņiem vajadzētu parādīt ceļu neatkarības garu un morālu drosmi, nostājoties par pareizo, ja arī visa pasaule no viņiem atšķirtos. Ja pasaule ieved pieklājīgu, ērtu un veselīgu tērpu modi, kas saskan ar Bībeli, [459] tad šāda tērpu veida pieņemšana neizmainīs mūsu attiecības ar Dievu vai pasauli. Kristiešiem vajadzētu sekot Kristum un savu apģērbu darināt saskaņā ar Dieva Vārdā dotajiem padomiem. Viņiem vajadzētu izvairīties no galējībām. Viņiem pazemīgi vajadzētu iet atklātu un godīgu ceļu, neņemot vērā ne aplausus, ne pelšanu, un pieķerties pareizajam, tāpēc ka tas ir pareizs.

Sievietēm savus locekļus vajadzētu ietērpt, ņemot vērā veselību un ērtību. Viņu kājām un citiem locekļiem jābūt tikpat silti ģērbtiem kā vīriešiem. Modes tērpu garums ir nevēlams vairāku iemeslu dēļ:

1. Nēsāt tik garus tērpus, kas uzslaucītu ielas bruģi un ietves, ir nevajadzīgi un neprātīgi.
2. Tik garš tērps uzņem zāles rasu un uzslauka ielas dubļus, un tāpēc tas ir netīrs.
3. Notraipīts tas saskaras ar jūtīgajām potītēm, kas nav pietiekoši aizsargātas, liekot tām ātri izjust aukstumu un tā apdraudot veselību un dzīvību. Tas ir viens no galvenajiem kataru un skrofulozes iemesliem.
4. Nevajadzīgais garums ir lieks svars gurniem un slogs attiecīgiem iekšējiem orgāniem.
5. Tas traucē iešanu un bieži vien ir šķērslis citu cilvēku ceļā.

Ir vēl cits tērpu veids, kuru pieņēmuši tā saucamie tērpu reformētāji. Viņi, cik vien iespējams, atdarina pretējo dzimumu. Sievietes nēsā vīriešu cepuri, bikses, vesti, svārkus un zābakus, pie kam pēdējie šai apģērbā ir vissaprātīgākie. Kas pieņem un aizstāv šo tērpu veidu, tie tā saucamo tērpu reformas jēdzienu nostādījuši pavisam apšaubāmā gaismā. Rezultātā radies apjukums. Dažiem, kas aizstāv šo tērpu, var būt taisnība, spriežot no veselības viedokļa, bet viņi panāktu daudz vairāk laba, ja neaizietu līdz tādām galējībām.

Ar šo apģērbu cilvēki atceļ Dieva pavēli un neņem vērā Viņa sevišķos norādījumus. 5. Mozus 22:5 "Vīriešu drēbes nebūs sievietei valkāt, [460] nedz vīrietim apvilkt sieviešu drēbes, bet visi, kas to dara, dara tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību." Dievs negrib, ka Viņa meitas pieņem vīriešu ģērbšanās veidu. Tas izaicinošs apģērbs nepavisam nav piemērots vienkāršai, kautrīgai un pazemīgai

sievietei, kas sevi apliecina par Kristus sekotāju. Kas aizstāv atšķirības iznīcināšanu starp vīriešu un sieviešu tērpiem, tie vieglprātīgi skatās uz Dieva aizliegumu. Dažu tērpu reformētāju galējā nostāja šinī jautājumā sakropļo viņu iespaidu.

Dievs ir paredzējis, ka starp vīriešu un sieviešu drēbēm vajadzētu būt skaidri izteiktai atšķirībai; un šo jautājumu Viņš ir uzskatījis par pietiekoši svarīgu, lai dotu tajā nepārprotamus norādījumus; ja abi dzimumi nēsās vienādas drēbes, tad radīsies sajukums un ļoti pieaugs noziegumi. Ja apustulis Pāvils vēl dzīvotu un redzētu sievietes, kas sevi sauc par dievbijīgām, nēsājam šādus tērpus, viņš izteiktu rājienu: "Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas, ne ar sapītām bizēm, nedz ar zeltu, ne ar pērlēm, ne ar dārgām drēbēm. Bet ar labiem darbiem, (kā tas sievām klājas, kas pie Dieva kalpošanas turas)." (1. Tim. 2:9,10 Glikā tulk.) Lielais vairums, kas sevi sauc par kristiešiem, pilnīgi neņem vērā apustuļa pamācības un nēsā zeltu, pērles un dārgas drēbes.

Dievam uzticīgie ļaudis ir pasaules gaisma un zemes sāls, un viņiem vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņu iespaidam ir paliekoša nozīme. Ja kristietes izmainītu pārmērīgi garos tērpus pret pārmērīgi īsiem, tad tās lielā mērā iznīcinātu viņu iespaidu. Neticīgiem, kuriem viņas ir aicinātas palīdzēt un kuri jācenšas vadīt pie Dieva Jēra, tas riebtos. Raugoties no veselības viedokļa, sieviešu apģērbu var stipri uzlabot, pilnīgi izvairoties no tik lielām izmaiņām, kas citos izsauktu riebumu.

Augumu nevajadzētu saspīest ar korsetēm vai ko citu tamlīdzīgu. Drēbēm vajadzētu būt [461] pilnīgi brīvām un ērtām, lai sirds un plaušas varētu netraucēti strādāt. Tērpam vajadzētu mazliet nosegt zābaka virsdaļu, tomēr būt arī pietiekoši īsam, lai bez pacelšanas ar roku palīdzību tas neuzslaucītu ielas un ietvju netīrumus. Mājas darbos un sevišķi sievietēm, kas spīestas vairāk vai mazāk veikt darbus ārpus telpām, pieklājīgs, ērts un veselīgs būtu vēl mazliet īsāks tērps. Viss, kas vajadzīgs šai apģērbā, ir vieni viegli svārki, augstākais divi, un tos vajadzētu piepogāt jostas vietā vai arī darināt ar lencēm. Gurni nav piemēroti smaga svāra nešanai. Smagie svārki, ko dažas sievietes valkā, ļaujot tiem spīest uz gurniem, ir bijuši cēlonis dažādām slimībām, kas nav viegli ārstējamas. Cietējas, šķiet, neizprot savu ciešanu iemeslu un turpina pārkāpt savas būtnes likumus, apjožot vidukli un nēsājot smagus svārkus, līdz viņas uz visu dzīvi ir kļuvušas invalīdes. Ja viņām norādītu uz pielaisto kļūdu, tad daudzas tūlīt izsauktos: "Bet tāds tērps taču būtu vecmodīgs!" Un kas par to? Es vēlētos, kaut mēs daudzējādā ziņā būtu vecmodīgi. Ja mums varētu būt vecmodīgais spēks, kas raksturoja pagājušo paaudžu vecmodīgās sievietes, tad tas būtu ļoti vēlami. Es nerunāju neapdomīgi, kad saku, ka veids, kādā sievietes ģērbjas, līdz ar nodošanos ēstkārei ir galvenais iemesls sieviešu tagadējam vājumam un slimīgumam. Starp tūkstoš sievietēm ir tikai viena, kas pareizi apģērbj savus locekļus. Lai arī kāds būtu tērpa garums, sievietes locekļiem vajadzētu būt tikpat labi apģērtiem, kā vīriešiem. To varētu panākt, nēsājot audekla apakšbikses, ko ar saitītes palīdzību nostiprinātu pie potītēm, vai arī darinot tās pilnīgas ar sašaurinātiem galiem. Tām vajadzētu būt pietiekoši garām, lai sniegtos līdz pat korpēm. Tādā veidā tērpti locekļi un potītes būs aizsargāti pret vēja plūsmām. Ja kājas un citi locekļi būs ģērti silti un ērti, tad asinis ritēs normāli un netraucēti, būs tīras un veselīgas, jo tās neatdzīsīs un to dabīgo gaitu organismā nekas nekavēs."

[462] Galvenās grūtības daudzu izpratnē saistās ar tērpu garumu. Daži apgalvo, ka apzīmējums "zābaka virsdaļa" attiecināms uz tādiem zābakiem, kādus parasti nēsā vīrieši un kas sniedzas gandrīz līdz ceļiem. Ja sievietēm būtu parasts nēsāt šādus zābakus, tad šos cilvēkus par tādu jautājumu izpratni nevarētu vainot; bet, tā kā sievietes vispār šādus zābakus nenēsā, tad šiem cilvēkiem nav nekādu tiesību saprast mani tā, kā viņi to ir vēlējušies.

Lai parādītu, ko es tiešām domāju, un pierādītu, ka manas liecības šai jautājumā ir saskanīgas, es gribu šeit citēt dažus izvilkumus no maniem rokrakstiem, kas rakstīti apmēram pirms diviem gadiem:

"Kopš izdevumā "Kā dzīvot" ir parādījies mans raksts par drēbēm, daži ir pārpratuši domu, kuru es esmu gribējusi izteikt. Viņi ir pārspīlējuši to, ko es esmu rakstījusi par tērpu garumu, un acīmredzot viņiem šī jautājuma apspriešana ir bijusi ļoti grūta. Ar saviem sakropļotajiem uzskatiem viņi ir pārrunājuši tērpu saīsināšanas jautājumu, līdz garīgais skats viņiem tā ir aptumsis, ka cilvēkus viņi var redzēt tikai kā staigājošus kokus. Viņi domājuši, ka var saškatīt pretrunas manā rakstā par drēbēm, kas nesen publicēts izdevumā "Kā dzīvot", un rakstā par šo jautājumu, kas ietverts Liecības draudzei Nr. 10. Man skaidri jāpasaka, ka es pati esmu vislabākais tiesnesis par lietām, kas man atklātas parādīšanās, un nevienam nav jābīstas, ka es ar savu dzīvi runāšu preti savām liecībām vai arī ka es nepamanišu kādu patiesu pretrunu man atklātajās ainās.

Savā rakstā par tērpiem izdevumā "Kā dzīvot" es centos rādīt, kāds varētu būt veselīgs, ērts, taupīgs, vienkāršs apģērbs, piemērots kristīgām sievietēm, ja viņas to valkātu. Es mēģināju, varbūt nepilnīgi, šādu tērpu aprakstīt. Tērpam vajadzētu sniegties mazliet pāri zābaka augšdaļai, tomēr

vajadzētu būt pietiekoši īsam, lai drēbes, nepaceļot tās ar roku palīdzību, neuzslaucītu ielu un ietvju netīrumus. [463] Daži ir apgalvojuši, ka, runājot par "zābaku augšdaļu", es esot domājusi tādus zābakus, kādus parasti nēsā vīrieši. Bet ar vārdiem "zābaka augšdaļa" es runāju par tādiem zābakiem vai kamašām, kādas parasti nēsā sievietes. Ja es būtu iedomājusies, ka mani var pārprast, tad būtu uzrakstījusi vairāk. Ja sievietes būtu radušas nēsāt zābakus ar gariem stulmiem, līdzīgus vīriešiem, es varētu saskatīt pietiekošu atvainojumu šiem pārpratumiem. Es domāju, ka nupat lasītie teikumi ir pietiekoši skaidri, un nevienam nav iemesla ļaut sevi samulsināt. Lūdzu, lasiet vēl: "Tērpam vajadzētu sniegties mazliet pāri zābaka augšdaļai." Un tad ņemiet vērā tālāk doto sīkāko paskaidrojumu: "Tomēr šim tērpam vajadzētu būt pietiekoši īsam, lai drēbes, nepaceļot tās ar roku palīdzību, neuzslaucītu ielu un ietvju netīrumus. Mājas darbos un sevišķi sievietēm, kas spiestas vairāk vai mazāk veikt darbus ārpus telpām, pieklājīgs, ērts un veselīgs būtu vēl mazliet īsāks tērps."

Es neredzu iemeslu, kāpēc saprātīgi cilvēki varētu manis izteikto domu pārprast vai sagrozīt. Ja, runājot par tērpu garumu, es būtu domājusi zābakus ar augstiem stulmiem, kas sniedzas gandrīz līdz ceļiem, kāpēc tad es būtu vēl pievienojusi vārdus: "Tomēr šim tērpam vajadzētu būt pietiekoši īsam, lai drēbes, nepaceļot tās ar roku palīdzību, neuzslaucītu ielu un ietvju netīrumus."? Ja būtu domāti zābaki ar augstiem stulmiem, tad būtu pilnīgi skaidrs, ka drēbes ir pietiekoši īsas un, lai izsargātos no ielu netīrumiem, nav vajadzīgs tās pacelt; tās arī būtu pietiekoši īsas visādu darbu veikšanai. Ir izplatījušās baumas, ka māsa Vaita nēsā amerikāņu tērpu un ka tādu ģērbšanās veidu vispār pieņēmušas māsas Batl-Krīkā. Šai sakarībā jāatceras vārdi, ka "kamēr patiesība apauj kājas, meli izskrien visu pasauli". Kāda māsa nobēdājusies man stāstīja, ka viņa domājusi, ka māsas, kas tur Sabatu, esot pieņēmušas amerikānisko ģērbšanās veidu, un, ja to uzspiestu visiem, tad viņa gan tam nevarētu pakļauties, jo nespējot saprast, kā var tādus tērpus nēsāt.

[464] Attiecībā uz aizrādījumiem, ka es nēsājot īsus tērpus, gribētu teikt, ka man ir tikai viens īss tērps, kurš nav vairāk kā pirksta garumu īsāks par tērpiem, kādus parasti nēsāju. Šo īso tērpu esmu valkājusi sevišķos gadījumos. Ziemā es cēlos agri, uzvilku savu īso tērpu, kuru, lai tas nevilktos pa sniegu, nevajag pacelt ar rokām, un tā pirms brokastīm nosoļoju vienu līdz divas jūdzes. Dažas reizes šo tērpu esmu uzvilkusī, ejot uz kantori pa irdeņu sniegu vai arī ļoti slapjā vai dubļainā laikā. Cētras vai piecas Batl-Krīkas draudzes māsas ir uzšuvušas sev īsus tērpus, kurus viņas nēsā, mazgājot veļu un tīrot māju. Īsajos tērpos nekad nav staigāts Batl-Krīkas pilsētas ielās, un nekad tas nav uzvilkts, dodoties uz sapulci. Manis izteiktie iesaki bija domāti pašreizējās modes labošanai, pret pārmērīgi garajiem tērpiem, kas velkas pa zemi, un arī pārmērīgi īsajiem tērpiem, kuru garums sniedzas apmēram līdz ceļgaliem un ko nēsā zināma sieviešu šķira. Man rādīts, ka mums vajadzētu izvairīties no abām galējībām. Nēsājot tērpus, kas sniedzas apmēram līdz sieviešu kamašu virsai, mēs izsargāsimies no pārmērīgi garo tērpu ļaunuma, kā arī izvairīsimies no pārmērīgi īso tērpu ļaunuma un to sliktās slavas.

Māsām, kas šuj sev īsus tērpus darbam, es gribētu ieteikt darināt tos ar gaumes un skaistuma izjūtu. Lai tas ir veidots tā, ka jauki piekļaujas augumam. Pat ja tas ir darba tērps, to vajadzētu izgriezt, lai tas labi piestāvētu. Māsām, veicot savus darbus, nevajadzētu izskatīties līdzīgi putnu biedēkļiem tīrumos. Daudz vēlāmāk ir, lai vīrs un bērni tās redz labi pašūtā un piestāvošā apģērbā, nekā tādām parādīties viesu vai svešinieku acīs. Dažas sievas un mātes domā, ka nav svarīgi, kādas viņas izskatās savās darba gaitās, kad viņas redz tikai vīrs un bērni, bet viņas cenšas ļoti gaumīgi tērpties priekš to cilvēku acīm, kuriem pret viņām nav nekādu sevišķu prasību. [465] Vai vīra un bērnu vērtējums un viņu mīlestība nav augstāk stādāma par svešinieku vai mājas draugu domām? Vīra un bērnu laimei katras sievietes acis vajadzētu būt daudz svētākai nekā visu citu cilvēku izjūtām. Kristīgajām māsām nekad nevajadzētu tērpties pārspīlēti grezni, bet vienmēr glīti, pieklājīgi un veselīgi, atbilstoši darba apstākļiem.

Iepriekš aprakstītais tērps pēc mūsu domām ir cienīgs nest reformēta īsā tērpa nosaukumu. To pieņēmis Rietumu Veselības reformas institūts un dažas māsas Batl-Krīkā un citās vietās, kur šis jautājums ļaudīm pareizi izskaidrots. Asā pretstatā šim pieklājīgajam tērpam ir tā saucamais amerikāniskais apģērbs, kas ļoti atgādina vīriešu drēbes. Tas sastāv no vestes, biksēm un kleitas, kas atgādina mētelī un sniedzas apmēram līdz pusgurniem. Vadoties no tā, kas man rādīts, kāds tērps atbilst Dieva Vārda prasībām, esmu nostājusies pret amerikānisko apģērbu un ieteikusi otru tērpa veidu, kas ir pieklājīgs, ērts, piemērots un veselīgs.

Vēl viens iemesls, kāpēc es aicinu piegriezt vērību tērpu jautājumam, ir tas, ka no divdesmit māsām, kas apliecina ticību Liecībām, pat viena nav spērusi pirmos soļus tērpu reformas virzienā. Varbūt runā, ka māsa Vaita, ejot cilvēkos, parasti nēsā garākus tērpus par tiem, kādus viņa ieteic citiem. Uz to es atbildu, ka, apmeklējot vietas, kur šis jautājums ir jauns un kur valda aizspriedumi, es domāju, ka labāk ir būt uzmanīgai un neaizslēgt ļaužu ausis manis teiktajiem vārdiem ar tāda tērpa

uzvilkšanu, pret kuru viņiem varētu būt iebildumi. Bet pēc tam, kad esmu ar viņiem par šo jautājumu runājusi un pilnīgi izskaidrojusi savu nostāju, es viņu priekšā parādos reformētā tērpā, kas ilustrē manas mācības.

Runājot par stīpotiem svārkiem, tērpu reformai ar tiem nav nekā kopēja, jo tos nevar izlietot. Un vispār tagad jau ir par vēlu, lai runātu par stīpoto svārku nēsāšanu, lielu vai mazu. [466] Mans viedoklis šinī jautājumā ir pilnīgi tāds pats, kāds tas ir bijis vienmēr, un es ceru, ka no manis nevar prasīt atbildību par to, ko citi varētu teikt par šo jautājumu vai arī par to personu rīcību, kas nēsā stīpotos svārkus. Es protestēju pret manu personīgo sarunu šai jautājumā nepareizu iztulkošanu un lūdzu, lai to, ko es esmu rakstījusi un publicējusi, uzskatītu par manu noteikto, nostāju.

Mūsu sludinātāji

1865. gada 25. decembrī Ročesterā N.Y. dotajā atklāsmē man rādīja, ka mums priekšā ir vissvinīgākais darbs. Tā svarīgums un lielums nav izprasts. Visur redzot vienaldzību, jutos satraukta kā par sludinātājiem, tā arī par ļaudīm. Likās, ka tagadējās patiesības lietu skārusi paralīze. Dieva darbs šķita apstājies. Sludinātāji un ļaudis nav sagatavoti laikam, kurā viņi dzīvo, un gandrīz visi, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai, nav mācījušies izprast šim laikam vajadzīgo sagatavošanās darbu. Tagadējā stāvoklī – viņus pārvalda pasaulīga godkāre, viņi nav svētījušies Dievam, bet nodevušies savam es – viņi ir pilnīgi nederīgi vēlā lietus saņemšanai un nav darījuši visu, lai pastāvētu pret sātana dusmām, kurš pastāvīgi gudro, kā panākt viņu ticības bojāeju, saistot viņus ar kādu viņiem patīkamu pašpiekrāpšanos. Viņi domā, ka viņu dzīvē viss labi, kad patiesībā ir pavisam slikti.

Sludinātājiem un ļaudīm straujāk un plašāk jāiet uz priekšu reformācijas darbā. Viņiem bez kavēšanās vajadzētu sākt labot savus nepareizos ieradumus ēšanā, dzeršanā, apģērbā un darbā. Es redzēju, ka diezgan daudz sludinātāju šai svarīgajā jautājumā vel nav atmodušies. Viņi visi neatrodas tur, kur Dievs viņus vēlētos redzēt. Rezultātā daži var parādīt pavisam maz augļu savā darbā. Sludinātājiem vajadzētu būt par priekšzīmi Dieva ganāmam pulkam. Bet viņi nav droši no sātana kārdināšanām. Tieši viņus sātans centīsies sasaistīt savos valgos. [467] Ja viņam izdodas ieaijāt sludinātāju miesīgā bezrūpībā un tā atraut viņa prātu no darāmā darba vai arī viņu piekrāpt, radot nepareizu priekšstatu par tā stāvokli Dieva priekšā, tad sātans ir panācis daudz.

Es redzēju, ka Dieva darbs nav gājis uz priekšu, tā, kā bija iespējams un kā vajadzēja. Sludinātāji neķeras pie darba ar tādu enerģiju, sevis nodošanu un izšķirīgu neatlaidību, kādu prasa darba svarīgums. Viņiem jācīnās ar gudru un modru pretinieku, kura centība un neatlaidība ir nenogurstoša. Sludinātāju un ļaužu vājās pūles nav salīdzināmas ar viņu pretinieka velna pūlēm. Vienā pusē atrodas sludinātāji, kas cīnās par taisnību un kuriem palīdz Dievs un svētie eņģeļi. Viņiem jābūt stipriem un drosmīgiem, ar nedalītu interesi jānododas darbam, ar kuru viņi ir saistījušies. Lai varētu patikt Tam, Kas viņus izraudzījis par kareivjiem, viņiem nevajadzētu jautties ar šīs dzīves lietām.

Otrā pusē atrodas sātans un viņa eņģeļi ar visiem saviem aģentiem virs zemes, kuri dara visu iespējamo un pielieto katru viltu, lai izplatītos maldi un netaisnība un savu riebīgumu un kroplumu apsegtu ar patīkamu tērpumu. Savtību, liekulību un visāda veida krāpšanas sātans aplāj ar šķietamas patiesības un taisnības tērpumu un priecājas par saviem panākumiem pat pie sludinātājiem un ļaudīm kas sakās izprotam viņa blēdības. Jo lielāks attālums viņus šķir no Kristus, Lielā Vadoņa, jo mazāk viņi raksturā līdzinās Viņam, jo vairāk viņi dzīvē un raksturā atgādina lielā pretinieka kalpus un jo drošāks beidzot ir sātans par viņiem. Apliecinot sevi par Kristus kalpiem, patiesībā viņi kalpo grēkam. Daži sludinātāji par daudz domā par saņemamo algu. Viņi strādā algas dēļ un no redzes apvāršņa pazaudē darba svētumu un tā svarīgumu.

Daži savā darbā kļūst kūtri un nolaidīgi, viņi gan strādā, bet ir vāji un nesekmīgi savās pūlēs. [468] Viņu sirds nav pie darba. Patiesības teorija viņiem ir skaidra. Daudzi no viņiem nemaz neņem dalību šīs patiesības meklēšanā, nopietni studējot un lūdzot Dievu, un, spiesti aizstāvēt savu nostāju pret patiesības ienaidnieku opozīciju, viņi nekā nezina par tās dārgumu un vērtību. Viņi neredz nepieciešamību saglabāt, pilnīgas svētošanās garu darbam. Viņu intereses dalās starp pašiem un darbu.

Es redzēju, ka, pirms Dieva darbs var gūt izšķirošus panākumus, sludinātājiem ir jāatgriežas. Atgriezušies viņi mazāk vērtēs algu un daudz vairāk vērtēs svarīgo, svēto un svinīgo darbu, kuru viņi saņemuši no Dieva rokas un ko Viņš prasa no viņiem pildīt uzticīgi un labi, kā tādiem, kuriem par visu būs stingri jāatbild Dieva priekšā. Eņģelis – rakstvedis ik dienas uzticīgi un sīki pieraksta visus viņu darbus. Patiesi ir atzīmēti visi viņu darbi, pat sirds tieksmes un nodomi. Nekas nav apslēpts Viņa visu redzošajai acij. Kura priekšā mēs stāvam. Kas Dieva darbam atdevuši visu savu enerģiju un kas ir

uzdrīkstējušies kaut ko izdot un ieguldīt, sapratīs, ka Dieva darbs ir daļa no viņiem, un viņi nestrādās tikai algas dēļ. Viņi nekalpos tikai priekš acīm un nemeklēs to, kas pašiem patīk, bet sevi un visas savas intereses veltīs šim svinīgajam darbam.

Tā kā dažu sludinātāju darbs ir nepilnīgs. Tad viņiem draud briesmas kļūdoties atklātajā darbā draudzēs. Viņu pašu un darba labā viņiem vajadzētu dziļi izmeklēt un pārbaudīt savus motīvus un būt drošiem, ka ir atbrīvojušies no savtīguma. Viņiem jābūt drošiem, ka ir atbrīvojušies no savtīguma. Viņiem jābūt modriem, citādi, sludinot citiem skaidrās patiesības, viņi paši pēc šiem likumiem nedzīvos un atļaus sātānam dziļo sirds darbu aizvietot ar kaut ko citu. Viņiem pašiem jābūt pilnīgiem un pareizi jāizturas pret Dieva darbu, lai to nedarītu algas dēļ un nepazaudētu izpratni par darba svarīgumu un izcilo raksturu. Nevajadzētu savam es ļaut valdīt Jēzus vietā un vajadzētu sargāties teikt grēciniekiem Ciānā, ka ar viņiem viss būs labi, kad Dievs pār viņiem ir izteicis lāstu. [469]

Sludinātājiem jāatmostas un jāparāda dzīvība, dedzība un nodošanās, kāda jau ilgāku laiku viņiem ir bijusi sveša, jo viņi nav staigājuši ar Dievu. Dieva darbs daudzās vietās neuzlabojas. Ir jāstrādā pie dvēselēm. Ļaudis apgrūtina pārmērīga ēšana, dzeršana un šīs dzīves rūpes. Viņi arvien dziļāk un dziļāk nododas pasaulīgiem pasākumiem. Viņi godkāri dzenas pēc peļņas. Garīgums un dievbijība ir retums. Valdošais gars ir strādāt, krāt un pavairot jau esošo. Mana jautājuma smaguma punkts ir: "Ar ko viss tas beigsies?"

Konferenču sanāksmes nesniedz paliekošu labumu. Kas apmeklē sapulces, tie tur ierodas ar domām par tirdznieciskiem darījumiem. Sludinātāji un ļaudis uz šīm lielajām sanāksmēm bieži vien līdzī nes savas preces, un no paaugstinājuma runātā patiesība nespēj iespaidot sirdi. Gara zobens, Dieva Vārds, savu darbu nepadara, tas skan pierasti, neinteresanti. Augstais Dieva darbs ir pārāk cieši saistīts ar parastām lietām.

Pirms sludinātāji var stiprināt savus brāļus, viņiem jābūt atgriezušamies. Viņiem nevajadzētu sludināt pašiem sevi, bet Kristus un Viņa taisnību. Ļaudīm nepieciešama reforma, bet tai savu šķīstījošo darbu vajadzētu iesākt pie sludinātājiem. Viņi ir sargi uz Ciānas mūriem, lai brīdinātu bezrūpīgos un tos, kas neko nenojauš; kā arī parādītu, kāds liktenis sagaida liekuļus Ciānā. Man likās, ka daži sludinātāji ir aizmirsuši, ka sātāns vēl dzīvo un ir tikpat neatlaidīgs, čakls un viltīgs kā vienmēr; ka viņš vēl arvien cenšas dvēseles aizvilināt no taisnības tekas.

Viena no sludināšanas darba svarīgajām daļām ir uzticīga veselības reformas izskaidrošana ļaudīm, jo tā ir savienota ar trešo eņģeļa vēsti kā viena un tā paša darba neatņemama daļa. [470] Sludinātājiem pašiem nevajadzētu palikt, to nepieņēmušiem un vajadzētu par to pārliecināt visus, kas apliecina ticību patiesībai.

Sludinātājiem nevajadzētu būt interesēm, kas nesavienotos ar lielo darbu – dvēseļu vadīšanu pie patiesības. Visa viņu enerģija vajadzīga šeit. Viņiem blakus šim lielajam uzdevumam nevajadzētu nodoties ne lielākai, ne mazākai tirdzniecībai, ne arī kādam citam darbam. Timotejam dotais svinīgais uzdevums uz viņiem gulstas tikpat smagi, uzliekot viņiem vissvinīgākās saistības un visbriesmīgāko atbildību. "Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus, Viņa parādīšanos un Viņa valstību minēdams: pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību. (..) Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet jaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam."(2. Tim. 4: 1-5)

Nepareizi dzīves ieradumi samazinājuši mūsu garīgo un fizisko jūtīgumu, un visus spēkus, ko varam iegūt, dzīvojot pareizi un rūpīgi izturoties pret veselību un dzīvību, bez atlikuma vajadzētu atdot darbam, kuru Dievs mums nozīmējis. Mēs nedrīkstam atļauties savus nelielos, novājinātos, sakropļotos spēkus izlietot, kalpojot pie galda vai mums uzticēto Dieva darbu saistot ar tirdzniecību. Tagad ir vajadzīga katra gara un miesas spēja. To prasa Dieva darbs. Nav iespējams nodoties kādam blakus pasākumam ārpus šī lielā uzdevuma, neatdodot tam laiku, kā arī gara un miesas spēkus, tā samazinot savu enerģiju Dieva darbā. Sludinātājiem, kas to dara, neatliks laika pārdomām un lūgšanām un nebūs spēka un domu skaidrības, kas viss viņiem vajadzīgs, lai izprastu to cilvēku stāvokli, kuriem nepieciešama palīdzība, un būtu gatavi strādāt "laikā un nelaikā". Istā vietā un laikā teikts vārds var glābt dažu labu nabaga nomaldījušos, šaubīgu un pagurušu dvēseli. Pāvils pamudina Timoteju: [471] "Par to gādā, pie tā paliec, lai tavs briedums būtu redzams visiem."(1. Tim. 4:15)

Dodot uzdevumu Saviem mācekļiem, Kristus saka: "Ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī Debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam Debesīs."(Mat. 16:19) Ja šāds tik briesmīgi atbildīgs ir Dieva kalpu darbs, cik svarīgi tad, lai viņi tam nodotos pilnīgi un būtu nomodā par dvēselēm kā tādi, kuriem būs jādod norēķins. Vai drīkstētu pieļaut vēl kādas citas vai savtīgas intereses, kas daļēji sirdi novērsu no darba? Daži sludinātāji laiku pavada savās mājās. Sabatā no

tām iziet un tad atkal atgriežas un izšķiež savus spēkus lauku un mājas darbos. Visu nedēļu viņi strādā sev un tad izsmelto spēku atlikumu izlieto Dieva darbā. Tomēr tik vājas pūles Viņam nav pieņemamas. Viņi nav taupījuši ne garīgos, ne fiziskos spēkus. Arī labākajā gadījumā viņu spējas ir tikai vājas. Bet pēc tam, kad viņi visas nedēļas darba dienas ir bijuši aizņemti un nogurdināti šīs dzīves grūtībās un rūpēs, viņi augstajam, svētajam un svarīgajam Dieva darbam ir pilnīgi nederīgi. No viņu rīcības veida un pieņemtajiem lēmumiem atkarīgs dvēseļu liktenis. Cik svarīgi tad, lai viņi būtu sārtīgi visās lietās, ne tikai ēšanā, bet arī darbā, lai viņu spēki nebūtu novājināti un tie tiktu veļtīti viņu svētajam aicinājumam.

Lielu kļūdu pielaiduši daži tagadējās patiesības apliecinātāji, kas sapulču sērijās iepinuši tirdzniecību un ar savu tirgošanos novērsuši prātus no sapulču mērķa. Ja Kristus tagad būtu virs zemes, tad Viņš ar smalku auklu pātagu izdzītu šos tirgotājus, vai viņi ir sludinātāji vai vienkāršie ļaudis, kā Viņš darīja, ieejot Dieva namā senatnē, un izdzina ārā visus, kas Dieva namā pirka un pārdeva, un apgāza galdus naudas mijējiem un krēslus baložu pārdevējiem un uz tiem sacīja: [472] "Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām. – Bet jūs to esat padarījuši par slepkavu bedri." (Marka 11:17) Šie tirgotāji varēja aizbildināties, ka viņu pārdošanās preces vajadzīgas upuru pienešanai. Tomēr viņu mērķis bija pelnīt, iegūt līdzekļus un krāt.

Man rādīja, ka, ja sludinātāju un ļaužu tikumiskās un intelektuālās spējas nebūtu aptumšotas ar nepareiziem dzīves ieradumiem, tad tie ātri izprastu ļaunumu, ko rada parasto lietu sajaukšana ar svētajām. Sludinātāji ir stāvējuši uz paaugstinājuma un teikuši vissvinīgāko svētrunu, un pēc tam, ievēdot preces un ar tām tirgojoties, pie tam Dieva namā, viņi ir novērsuši klausītāju prātu no saņemtā iespaida un iznīcinājuši sava darba augļus. Ja viņu uztveres spējas nebūtu notrulinājušās, tad viņi saprastu, ka viņi svētās lietas ir novilkuši līdz parasto lietu līmenim. Mūsu rakstu pārdošanas nastai nevajadzētu gulties uz sludinātājiem, kas strādā ar Vārdu un mācību. Vajadzētu taupīt viņu laiku un spēku, lai to nedalīti izlietotu sapulču sēriju noturēšanai. Viņu laiku un spēku nevajadzētu izšķiest mūsu grāmatu pārdošanai, ja ļaudīm tās pareizā veidā var piedāvāt tie, uz kuriem negulstas pienākums pasludināt Vārdu. Ieejot jaunos laukos, sludinātājiem var rasties nepieciešamība ņemt līdzi ļaudīm pārdojamus rakstus; arī citos apstākļos var rasties vajadzība pārdoēt grāmatas un kārtot mūsu izdevniecību veikala darījumus. Tomēr no šī darba sludinātājiem vajadzētu izvairīties, ja vien to var padarīt citi.

Sludinātājiem ar visu savu spēku jāpasludina Vārds; un pēc tam, kad viņi ir aicinājuši ļaudis pieņemt svinīgo patiesību, viņiem kā augstas un izcilas patiesības sludinātājiem un ļaudīm atklātās patiesības pārstāvjiem – vajadzētu izturēties ar pazemīgu cieņu. Pēc grūtajām pūlēm viņiem vajadzīga atpūta. Pat grāmatu pārdošana par tagadējo patiesību rada rūpes, noslogo prātu un nogurdina miesu. [473] Ja ir cilvēki, kuru spēks vēl nav izsmelts un kuru, viņiem nekaitējot, iespējams noslogot vairāk, tad viņus gaida svarīgs darbs, kas ar patiesības pateikšanu ļaudīm ir tikai iesācies. Tālāk jāseko sludināšanai ar priekšzīmi, modrai gādībai un mēģinājumiem darīt citiem labu, apmeklējumiem un sarunām pie ģimenes pavarda, ejot no mājas uz māju un iekļaujoties to cilvēku garīgajā un intelektuālajā izpratnē, kas klausījušies uzrunu no viņa lūpām; kāds jāpamāca un jāpamudina, citam jāpārmet, cits jānorāj, apbēdinātie, cietēji un izmisušie jāiepriešina, jānomierina. Cik vien iespējams, viņiem jāsarģās no noguruma, lai katrā brīdī būtu gatavi pildīt savu pienākumu "laikā un nelaikā". Viņiem vajadzētu paklausīt Pāvila stingrajiem norādījumiem, kas doti Timotejam: "Domā par šīm lietām, atdodies pilnīgi tām." (1. Tim. 4:15 anglu tulk.)

Daži pārāk viegli vērtē uz tiem gulstošos darba atbildību. Viņi domā, ka, atstājot paaugstinājumu, viņu darbs jau ir padarīts. Apmeklēt cilvēkus – tā ir nasta, un runāt ar viņiem arī ir nasta, un ļaudīm, kas patiesi ilgojas pēc visa labā, ko no sludinātājiem varētu sev iegūt, kas vēlas dzirdēt un mācīties, lai par visu būtu skaidrs skats, nav palīdzēts, un viņi nav apmierināti. Sludinātāji attaisnojas ar nogurumu, tomēr daži izšķiež savus dārgos spēkus un laiku darbā, kuru citi varētu padarīt tikpat labi kā viņi. Viņiem vienmēr vajadzētu saglabāt morālo un fizisko spēku atlikumu, lai kā uzticīgi Dieva strādnieki viņi varētu dot savas kalpošanas pilnīgu pierādījumu.

Katrā nozīmīgā vietā vajadzētu būt mūsu rakstu krājumam. Un tiem, kas tiešām vērtē patiesību, vajadzētu būt ieinteresētiem, lai šīs grāmatas nonāktu visu to cilvēku rokās, kas grib tās lasīt. Pļaujāmā daudz, bet strādnieku ir maz; un nedaudzajiem pieredzējušajiem strādniekiem, kas tagad atrodas darba laukā, ir viss, kas viņiem vajadzīgs darbam ar Vārdu un mācību. Celsies vīri, kas apgalvos to, ka Dievs viņiem uzlicis darba nastu mācīt patiesību citiem. Visus šādus cilvēkus vajadzētu pārbaudīt. [474] Viņus nevajadzētu atbrīvot no visām rūpēm, ne arī uzreiz iecelt atbildīgās vietās, bet viņus vajadzētu pamudināt, ja viņi to pelna, dot pilnīgu pierādījumu savam kalpošanas darbam. Ļaujot šādiem cilvēkiem stāties kāda cita vietā, tas nebūs priekš viņiem labākais ceļš. Lai viņi vispirms strādā kopā ar kādu gudru un pieredzējušu darbinieku, un tas drīz vien redzēs, vai viņi spējīgi atstāt glābjošu iespaidu. Jaunus sludinātājus, kas nekad nav smagi strādājuši, kuru fiziskiem

un garīgiem spēkiem nekad nav uzlikta nopietnāka slodze, nevajadzētu pamudināt cerēt uz kādu pabalstu blakus ienākumiem, ko sniedz viņu fiziskais darbs, jo tas viņiem tikai kaitēs un būs par ēsmu, kas vilinās iesaistīties darbā tādus cilvēkus, kas nemaz neizprot darba nospiedošo nastu, ne arī atbildību, kas gulstas uz Dieva izredzētajiem strādniekiem. Tādi jutīsies spējīgi mācīt citus, kad paši tik tikko ir iemācījušies pirmos pamatlikumus.

Daudzi, kas atzīst patiesību, nav tās svētoti, ne arī apveltīti ar gudrību; viņus nepamāca un neyada Dievs. Dieva ļaudis vispārīgi ir pasaulīgi noskaņoti un ir atkāpušies no evaņģēlija vienkāršības. Šis ir galvenais iemesls garīgas izšķiršanās spēju trūcumam viņu nostājā pret sludinātājiem. Ja kāds sludinātājs brīvi runā no paaugstinājuma, tad daži gatavi viņu slavēt tieši vaigā. Viņiem vajadzēja izteiktās patiesības pārdomāt un ļaut tām sevi veidot labākus, tā rādot, ka nav nevērīgi klausītāji, bet gan darba darītāji, tomēr tā vietā viņi paaugstina sludinātāju, norādot uz to, ko viņš izdarījis. Viņi runā par nabadzības darbu rīku vērtību, bet aizmirst Kristu, Kurš šo darbu rīku izlietoja. Vienmēr, kopš sātana krišanas, kas reiz bija augsts eņģelis godībā, šāda paaugstināšana sludinātājus ir vadījusi uz krišanu. Negudri Sabata turētāji, slavējot savus sludinātājus, ir labi patikuši sātanam. Vai viņi apzinājās, ka palīdz sātanam viņa darbā? Viņi nobītos, ja saprastu, ko ir darījuši. [475] Viņi bija akli un nav rīkojušies saskaņā ar Dieva padomu. Es paceļu savu balsi, brīdinot pret glaimiem un uzslavām, ko izsaka sludinātājiem. Es esmu redzējusi, ka tādas rīcības sekas ir ļaunums, briesmīgs ļaunums. Nekad, nekad sludinātājus klātbūtnē neizsākiet viņiem kādu uzslavas vārdu. Paaugstiniēt Dievu. Vienmēr cieniet uzticīgu sludinātāju; izprotiet viņa grūtības un, ja varat, tās atviegliniet, bet neglaimojiet viņam; arī sātans pats, atrodoties savā novērošanas punktā, vienmēr ir gatavs darīt šāda veida darbu.

Sludinātājiem nevajadzētu lietot glaimus, ne arī cienīt atsevišķas personas. Vienmēr ir bijušas un arī vēl tagad draud briesmas kļūstīties, darot mazu starpību attiecībās pret bagātājiem vai glaimojot tiem ar sevišķu uzmanību, ja ne ar vārdiem. Draud briesmas "sajūsmināties par cilvēkiem" peļņas dēļ, bet, to darot, tiek apdraudētas viņu mūžīgās intereses. Sludinātājs var tikt sevišķi ievērots no kāda bagāta cilvēka, un tas pret viņu var būt ļoti devīgs; sludinātājam tas patīk, un viņš savukārt šķiež uzslavas par sava labvēļa devību. Viņa vārdu var izcelt, rakstot par to presē, tomēr šis devīgais labvēlis var būt viņam dāvētās uzticības pilnīgi necienīgs. Viņa devību nerada dziļa pārliecība darīt labu ar saviem līdzekļiem, lai sekmētu Dieva darbu, tāpēc ka viņš to vērtē, bet gan savtīgi motīvi un vēlēšanās, lai citi viņu uzskata par devīgu. Varbūt viņš ir devis jūtu uzplūduma brīdi, un viņa devībai nav pamatlikuma dziļuma. Varbūt viņu uz devību ierosināja dzirdētās aizkustinošās patiesības, kas uz laiku atraisīja viņa maka saites, bet bez tā viņa devībai nav nekāda dziļāka pamatojuma. Viņš dod lēkmjveidīgi; viņa maks atveras lēkmjveidīgi un aizveras, bez šaubām, arī lēkmjveidīgi. Viņš nepelna uzslavu, jo vārda pilnā nozīmē viņš ir skops vīrs; un, ja viņš pilnībā neatgriezīsies, tad viņa maks un viņš pats dzirdēs iznīcinošo spriedumu: "Nu tad, bagātie, raudiet un vaimanājiēs par tām nelaimēm, kas jums nāk virsū. Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes kodes saēdušas." (Jēk. 5:1,2) Tādi cilvēki beidzot pamodīsies no briesmīgās sevis pievilšanas. Tie, kas slavēja viņu lēkmjveidīgo devību, [476] palīdzēja sātanam viņus pievilt, liekot viņiem domāt, ka viņi ir ļoti devīgi, ļoti uzpurīgi, kad viņi nepazīna pat pirmos devības un pašuzpurēšanās principus.

Daži vīri un sievietes liek sev domāt, ka viņi uz šīs pasaules lietām neraugās kā uz sevišķi vērtīgām, bet vairāk par pasaulīgajiem ieguvumiem vērtē patiesību un tām tālāko attīstību. Daudzi beidzot atmodīsies, lai redzētu, ka ir pievilti. Viņi varbūt kādreiz ir vērtējuši patiesību, un pasaulīgās vērtības, salīdzinot ar patiesību, viņiem varbūt ir šķitušas bezvērtīgas, bet ar laiku, viņu pasaulīgiem īpašumiem palielinoties, viņu dievbijība arvien vairāk samazinājās. Kaut arī viņiem visa kā pietiek, lai varētu ērti dzīvot, viņu rīcība rāda, ka viņi nav apmierināti. Viņu darbi liecina, ka viņu sirds piesieta viņu pasaulīgajiem īpašumiem. Viņu parole ir: peļņa, peļņa. Šim mērķim strādā katrs ģimenes loceklis. Viņi reti atļaujas ziedot laiku garīgām vajadzībām vai lūgšanām. Viņi strādā agri un vēlu. Vājas, slimīgas sievietes un tādi pat bērni neļauj atslābt savai godkārei un izlieto visus savus dzīvības spēkus mērķa sasniegšanai, lai mazliet vēl kaut ko nopelnītu, lai vēl vairāk iegūtu naudas. Viņi sev glaimo, ka to dara, lai palīdzētu Dieva darbā. Briesmīga piekrāpšanās! Sātans to redz un smejas, jo viņš zina, ka šie ļaudis savā peļņas kārē pārdod dvēseli un miesu. Viņi pastāvīgi atrod nepamatotus atvainojumus šādai sevis pārdošanai mantkāres dēļ. Šis pasaules dievs viņus ir apstulbojis. Kristus viņus ir atpircis ar Savām asinīm, bet viņi aplaupa Kristu, aplaupa Dievu, iznīcina sevi un sabiedrībai ir gandrīz nederīgi.

Pavisam maz laika viņi veltī prāta un gara tālākai attīstīšanai, sabiedriskiem un mājas priekiem. Citiem no viņiem pavisam maz labuma. Viņu dzīve ir briesmīga kļūda. Kas tā dara sev pāri, tie domā, ka viņu nepārtrauktā strādāšana ir uzslavas vērts. Pārgalvīgi, pašpaļāvīgi strādājot, viņi sevi iznīcina. [477] Ar pārmērīgu darbu, pastāvīgi pārkāpjot savas būtnes likumus, viņi aptraipa Dieva templi, tomēr viņi domā, ka šāds darbs ir tikums. Kad Dievs viņus aicinās uz norēķināšanos, kad Viņš atprasīs aizdotos podus, lai tos atdotu ar augļiem, ko tad viņi sacīs? Kā viņi aizbildināsies? Ja viņi

būtu bijuši pagāni, kas neko nezina par Dzīvo Dievu, un savā aklajā elkus pielūdzošajā dedzībā būtu metušies zem Džagernauta ratiem, tad viņu stāvoklis būtu daudz ciešamāks. Bet viņiem ir bijusi gaisma, viņi saņēmuši brīdinājumu uz brīdinājuma saglabāt savas miesas, kuras Dievs sauc par Savu templi, iespējami vislabākajā veselības stāvoklī, lai varētu pagodināt Dievu miesā un garā, kas pieder Viņam. Viņi nav ņēmuši vērā Kristus mācības: "Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds."(Mat. 6:19–21) Viņi ļauj sevi sasaistīt pasaulīgām rūpēm. "Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāj cilvēkus postā un pazušanā."(1. Tim. 6:9) Viņi kalpo savai pasaulīgai mantai kā nezinošie pagāni saviem elkiem.

Daudzi sev glaimo, ka viņi vēlas nopelnīt, lai varētu palīdzēt Dieva darbā. Daži dod solījumu, ka tad, kad nopelnīs tādu un tādu summu, viņi ar to darīs labu un ar to atbalstīs tagadējās patiesības lietu. Bet, kad viņi cerēto ir sasnieguši, viņi nav kļuvuši labprātīgāki palīdzēt Dieva lietai, nekā bija agrāk. Tad atkal viņi aņņemas, ka pēc kādas mājas vai zemes gabala, ko viņi kāro, nopirkšanas un samaksāšanas, lielu daļu savu līdzekļu veltīs Dieva darba sekmēšanai. Bet, sasnieguši savu sirds ilgu piepildījumu, viņu vēlēšanās palīdzēt Dieva darba uz priekšu virzīšanā ir daudz mazāka nekā viņu trūkuma dienās. "Bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, [478] un šis pasaules zūdišanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus."(Mat. 13:22) Bagātības viltība vada viņus soli pa solim, līdz viņi pazaudē visu mīlestību uz patiesību, tomēr viņi, glaimojot sev, saka, ka tic patiesībai. Viņi mīl pasauli un pasaules lietas, bet viņos nav mīlestības uz Dievu un patiesību.

Lai iegūtu nedaudz naudas, daudzi ar nodomu darbus vada tā, ka ir nepieciešams smagi strādāt gan strādniekiem uz lauka, gan viņu pašu ģimenēm mājās. Visam organismam – kauliem, muskuļiem un smadzenēm – tiek uzlikta iespējami vislielākā slodze un jāpaveic ļoti daudz darba, un tāpēc viņiem jāpadara tieši tik daudz, cik viņi spēj, vai arī būs jācieš zaudējums, kaut kas netiks iegūts. Vienmēr jākrāj, lai arī kādas būtu sekas. Ko tādi ir ieguvuši? Varbūt viņi ir spējuši noturēt galvenās vērtības un tās arī pavairot. Bet uz otru pusi, ko viņi ir zaudējuši? Viņu veselības pamatkapitāls, kurš ir nenovērtējami dārgs kā nabagam, tā bagātajam, pastāvīgi ir samazinājies. Māte un bērni atkārtoti ir smēlušies no spēka un veselības pamatkapitāla, domādami, ka ar šādu neprātīgu rīcību nekad to neizmaksā, līdz beidzot viņi pārsteigti ierauga, ka viņu dzīvības spēki ir izsīkuši. Ārkārtējas vajadzības gadījumam nekas nav atlicis. Dzīves skaistumu un laimi sarūgtina mokošās sāpes un bezmiega nakts. Ir zuduši kā fiziskie, tā garīgie spēki. Vīrs un tēvs, kas peļņas dēļ negudri vadīja savus darbus, varbūt ar pilnīgu sievas un mātes piekrišanu, rezultātā var apguldīt kapā māti un vienu vai vairākus bērnus. Mīlestībā uz naudu tika upurēta veselība un dzīvība. "Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kāriba; dažs labs, tiekdamijs pēc tās ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju."(1. Tim. 6:10)

Sabata turētājiem jāpadara liels darbs. [479] Viņu acīm jābūt atvērtām, viņiem jāredz savs patiesais stāvoklis, jābūt dedzīgiem un jāatgriežas, vai arī viņi zaudēs mūžīgo dzīvību. Viņus pārņēmis pasaules gars, un tumsības spēki viņus ir sagūstījuši. Viņi neņem vērā apustuļa Pāvila pamācību: "Nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvēršaties savā prātā atjaunodamijs, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts."(Rom. 12:2) Pār daudziem virsroku ņēmis pasaules gars ar iekārēm un savtīgumu. Kam ir šis gars, tie rūpējas par savām īpašām interesēm. Savtīgs bagāts cilvēks neinteresējas par tuvāko, vienīgi tad, lai varētu iegūt sev labumu uz otra zaudējumu rēķina. Cēlais un dievišķais cilvēkā ir pazudis, tas ir upurēts savtīgām interesēm. Mīlestība uz naudu ir visa ļaunuma sakne. Tā aptumšo skatu un neļauj cilvēkam izprast savu pienākumu pret Dievu un savu tuvāko.

Daži sev glaimo, ka ir devīgi, jo reizēm bagātīgi ziedo sludinātājiem un patiesības uz priekšu virzīšanai. Tomēr šie tā saucamie devīgi cilvēki ir skopi un sīkumaini savos darījumos un veikalos un gatavi otru apkrāpt. Viņiem ir šis pasaules lietu pārplūnība, un tā viņiem kā Dieva namturiem uzliek lielu atbildību. Bet attiecībās ar trūcīgu brāli, kas smagi strādā, viņi ir stingri un prasoši līdz pēdējam centam. Vienojoties nolemtā nelielā daļa likumīgi pieder nabadzīgajam vīram. Tā vietā, lai šādu trūcīgu brāli atbalstītu, ass, prasošs bagātnieks ņem sev visu iespējamo labumu un uz otra nelaiņes rēķina vairo jau sakrāto bagātību. Viņš lepojas ar savu gudrību un viltību, bet ar savu bagātību viņš sev uzkrāj smagu lāstu un kļūst par piedauzīšanās akmeni sava brāļa ceļā. Būdams negodīgs un sīkumains aprēķinos, viņš zaudē iespēju darīt labu savam brālim arī reliģiskā iespaida plāksnē. Viss tas paliek šī trūcīgā brāļa atmiņā, un visnopietnākās lūgšanas un visdedzīgākās liecības no bagātā brāļa lūpām izsauks tikai skumjas un riebumu. [480] Viņš uz to skatās kā uz liekuli; uzaug rūgta sakne, kas aptraipa daudzus. Trūcīgais nevar aizmirst viņam atņemtās priekšrocības, viņš nevar aizmirst arī grūtības, kādās viņš bija nonācis, būdams labprātīgs nest nastas, kamēr bagātais brālis vienmēr atradis kādu aizbildināšanos, lai zem smaguma nebūtu jāliek savi pleci. Tomēr trūcīgais brālis var sevī uzņemt tik daudz Kristus Gara, lai piedotu sava bagātā brāļa nepareizo izturēšanos

pret viņu.

Starp bagātajiem pārāk reti sastopama patiesa, cēla un nesavtīga labdarība. Tiecoties pēc bagātības, viņi aizmirst cilvēčības prasības. Viņi nespēj redzēt un izprast, ka viņu nabadzīgajiem brāļiem, kas strādājuši varbūt tikpat smagi kā viņi, apstākļi ir stipri ierobežoti un nepatīkami. Līdzīgi Kainam viņi saka: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?" (1. Moz. 4:9) "Es smagi esmu strādājis, lai iegūtu to, kas man ir; man tas jāpatur." Kad viņiem vajadzētu lūgt: "Palīdzi man izprast mana brāļa sāpes un ciešanas," viņi pastāvīgi domā, kā varētu aizmirst, ka brālim ir kādas bēdas, kādas prasības pēc viņu līdzjūtības vai devības.

Daudzie bagātie Sabata turētāji ir vainojami, trūkumcietēju nomāktā sejā. Vai viņi domā, ka Dievs neredz viņu sīko zemiskumu un skopumu? Ja viņu acis varētu tikt atvērtas, tad viņi ieraudzītu eņģeli, kas seko viņiem visur, kur viņi iet, un uzticīgi pieraksta visu viņu rīcību ģimenē un darba vietā. Uzticīgais Liecinieks seko viņiem un saka: "Es zinu tavus darbus!" (Atkl. 3:15) Redzot šo krāpšanas, viltības un skopuma garu pat dažos, kas sevi sauc par Sabata turētājiem, es esmu kliegusi, izjūtot dziļas garīgas sāpes un mokas. Šis milzīgais ļaunums, šis briesmīgais lāsts šinīs pēdējās dienās ir apņēmis dažus cilvēkus Dieva Izraēlā, izsaucot nepatiku un pretīgumu pat augstsirdīgajos neticīgajos. Sie ir ļaudis, kas saka, ka gaida Kunga atnākšanu.

Ir tāda trūcīgo brāļu šķira, kas nav atbrīvojušies no kārdināšanām. Saimnieciskās spējas viņiem pavisam sliktas; viņiem trūkst gudra sprieduma; viņi vēlas iegūt līdzekļus bez ilgstoša, grūta un neatlaidīga darba. [481] Daži tā steidzas uzlabot savu stāvokli, ka iesaistās dažādos pasākumos, neprasot padomu no saprātīgi domājošiem un piedzīvojušiem cilvēkiem. Šis viņu cerības reti piepildās, peļņas vietā viņi cieš zaudējumus, un tad nāk kārdināšanas un skaudība pret bagātajiem. Viņi tiešām vēlas saņemt atbalstu no saviem bagātajiem brāļiem, un, ja tā nenotiek, tad jūtas smagi pārbaudīti. Tomēr viņi nav sevišķas palīdzības cienīgi. Ar savu rīcību viņi rāda, ka visas viņu pūles ir saraustītas, izklaidētas. Darbā viņi ir nepastāvīgi, svārstīgi, vienmēr noraizējušies un norūpējušies, sasniedzot tā tikai maz labuma. Šādiem cilvēkiem vajadzētu uzklaut piedzīvojušo ļaužu padomu. Tomēr padoma meklēšanā viņi bieži vien ir paši pēdējie. Viņi domā, ka viņu spriedums ir pāraks, un negrib, ka citi viņus pamāca.

Šie cilvēki bieži ir tieši tie, kurus piekrāpj izveicīgie un viltīgie patentu tiesību pārdēvēji, kuru panākumi atkarīgi no viņu krāpšanas mākslas. Šiem cilvēkiem vajadzētu reiz saprast, ka šādiem patentu tiesību pārdevējiem nemaz nevar uzticēties. Bet šie brāļi tic tieši tam, ko vajadzētu apšaubītu un no kā jācenšas izvairīties. Viņi rūpīgi nepārdomā Pāvila norādījumu Timotejam: "Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, (..) bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim." (1. Tim. 6:6,8) Lai trūcīgie nedomā, ka tikai bagātie ir mantkārīgi. Kamēr bagātie cenšas saglabāt to, ko viņi mantas kārē ir sarausuši, un iegūt vēl vairāk, trūcīgajam draud lielas briesmas iekārot bagātā bagātību. Mūsu pārpilnības zemē ir ļoti maz tādu cilvēku, kuri tiešām ir tik trūcīgi, ka viņiem vajadzīga palīdzība. Ja viņi rīkotos pareizi, tad gandrīz katrā gadījumā viņi varētu novērst trūkumu. Aicinājums bagātiem ir: esiet devīgi pret saviem trūcīgajiem brāļiem un izlietojiet savus līdzekļus Dieva darba uz priekšu virzīšanai. Cienīgie nabagi, kas tādi kļuvuši nelaimes vai slimības dēļ, pelna jūsu sevišķu aizgādību un palīdzību. "Bet beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi." (1. Pēt. 3:8)

[482] Es brīdinu vīrus un sievas, kas sevi uzskata par dievbijīgiem un cer, nāvi neredzot, tikt pārcelti Debesīs, neesiet tik kāri uz peļņu un mazāk rūpējieties par sevi. Ar skaistiem, nesavtīgiem labdarības darbiem atgūstiet dievišķo vīrišķību un savu cēlo sievišķību. No visas sirds nīstiet savu agrāko mantrausīgo, skopo garu un sasniedziet patiesu dvēseles cēlumu. Dievs man ir rādījis, ka, ja jūs dedzīgi nenožēlosiet savus grēkus un neatgriezīsities, tad Kristus jūs izspļaus no Savas mutes. Sabatu turošie adventisti apliecina, ka seko Kristum, bet daudzu darbi runā pretī viņu ticības apliecībai. "No viņu augļiem jums tos būs pazīt. (..) Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu." (Mat. 7:16,21)

Es uzaicinu visus, kas saka, ka tic patiesībai, ņemt vērā Dieva Dēla raksturu un dzīvi. Viņš ir mūsu piemērs. Viņa dzīve iezīmējas ar nesavtīgu labdarību. Viņš vienmēr ir jutis līdzīgu cilvēcīgajām bēdām un sāpēm. Viņš gāja apkārt, labu darīdams. Viņa dzīvē nebija neviena vienīga savtīga darba. Viņa mīlestība uz kritušo cilvēci, vēlēšanās to glābt bija tik liela, ka Viņš uzņēmās uz Sevis Tēva taisnās dusmas un bija ar mieru izciest to pārkāpumu sodu, kas vainīgo cilvēku ieģrūda degradācijā. Viņš cilvēka grēkus nesa pats savās miesās. "To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība." (2. Kor. 5:21)

Labklājība un bagātība pārāk bieži iznīcina patiesu augstsirdību un devību. Vīri un sievas, atrodoties nelaimē vai nospiedošā, pazemojošā nabadzībā, reizēm apliecina ļoti lielu mīlestību uz patiesību,

parāda sevišķu interesi par Dieva darba attīstību un līdzilvēku glābšanu un runā par to, ko viņi darītu, ja tikai viņiem būtu līdzekļi. Bieži vien Dievs šos cilvēkus pārbauda; Viņš piešķir viņiem veiksmi; svētī viņu kurvi un krājumu, pāri par to, ko viņi ir gaidījuši. Bet viņu sirdis ir viltīgas. Viņu labie nodomi un solījumi līdzinās irstošai smiltij. Jo vairāk viņiem ir, jo vairāk viņi iekāro. [483] Jo vairāk viņiem veicas, jo dedzīgāk viņi dzenas pēc peļņas. Daži, kas, ciešot trūkumu, bija pat devīgi, kļūst skopī un ar augstām prasībām. Nauda kļūst par viņu dievu. Viņi priecājas par varu, kādu viņiem dod nauda, par godu, kuru saņem naudas dēļ. Eņģelis sacīja: "Nemiet vērā, kā viņi iztur pārbaudi. Redziet, kāds raksturs attīstās bagātības iespaidā." Daži apspieda trūcīgos un gribēja nopirkt par viszemāko cenu viņu darbu. Viņi bija valdonīgi, pavēlnieciski; nauda bija viņu vara. Es redzēju, ka Dievs acs bija pār viņiem. Viņi bija piekrāpti. "Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem." Atkl. 22:12

Daži bagātie neatturas no kalpošanas darba. Viņi stingri ievēro sistemātisku labdarību un, slavējot sevi par savu noteiktību un augstsirdību, domā, ka ar to viņu pienākums beidzas. Sis darbs ir labs, tomēr ar to vēl viņu pienākums neizbeidzas. Dievam pret viņiem ir prasības, kuras viņi neizprot. Sabiedrībai ir prasības pret viņiem; līdzilvēkiem ir pret viņiem prasības. Katram viņu ģimenes loceklim ir prasības pret viņiem. Vajadzētu ievērot visas šīs prasības, nevienu no tām neaizmirstot un neizturoties pret tām nevērīgi. Daži cilvēki dod sludinātājiem un liek kaut ko arī mantu namā ar tādu apmierinātības sajūtu, it kā līdz ar to viņi iegūtu tiesības ieiet Debesīs. Daži domā, ka, ja viņiem pastāvīgi nav lielu ienākumu, tad viņi nekā nevar darīt Dieva darba atbalstīšanai. Viņi domā, ka pamatkapitālu nedrīkst aizskart nekādā gadījumā. Ja mūsu Glābējs viņiem teiktu tos pašus vārdus, ko savā laikā dzirdēja bagātais jauneklis: "Tad noeļ, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un staigā Man pakal." Mat 19:21, tad viņi bēdīgi aizietu prom, izvēloties labāk riskēt palikt pie saviem elkiem, savas bagātības, nekā no tās atteikties, lai nodrošinātu sev mantu Debesīs. Bagātais jauneklis apliecināja, ka no savas jaunības ir turējis visus Dieva baušļus, nešaubījās par savu godīgumu un taisnīgumu, un, domādams, ka ir pilnīgs, [484] viņš jautā: "Kā man vēl trūkst?" 20. p. Jēzus tūlīt iznīcina viņa drošības sajūtu, norādot uz viņa elkiem, viņa īpašumu. Viņam bija citi dievi, kurus viņš vērtēja augstāk par Kungu un kas viņam bija dārgāki par mūžīgo dzīvību. Dievs nesaņēma viņa visaugstāko un lielāko mīlestību. Tāds stāvoklis ir arī dažiem cilvēkiem, kas saka, ka tic patiesībai. Viņi domā, ka ir pilnīgi, ka viņiem nekā netrūkst, kad patiesībā viņi ir tālu no pilnības un nododas elkiem, kas viņus izslēgs no Debesīm.

Daudzi žēlo Dienvidu štatu vergus, tāpēc ka viņi saistīti pie darba, kamēr verdzība pastāv viņu pašu ģimenēs. Mātei un bērniem ļauj strādāt no rīta līdz nakts tumsai, viņiem nav atpūtas. Viņus apņem nepārtraukts darba loks, un rūpes smagi gulstas uz viņu pleciem. Viņi sevi sauc par Kristus sekotājiem, bet kur ir laiks pārdomām un lūgšanām? Vai viņiem ir laiks uzņemt barību prāta attīstībai, lai gars, ar kuru viņi kalpo Dievam, netiktu aizkavēts augšanā? Dievs uzaicina katru atsevišķu cilvēku izlietot Viņa pagodināšanai podus, kurus Viņš viņam uzticējis, un, šos podus attīstot un papildinot, iegūt sev vēl citus. Dievs mums uzlicis pienākumu darītu labu citiem. Mūsu darbs priekš citiem šai pasaulē nemitēsies, līdz kristus Debesīs teiks: "Ir padarīts. Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķistais lai grimst vēl nešķistībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā." Atkl. 22:11

Daudziem, šķiet, nav patiesas izpratnes par savu atbildību Dieva priekšā. Viņiem jācinās, lai ieietu pa šaurajiem vārtiem, un daudzi centīsies ieiet un nespēs. Debesis prasa, lai viņi censtos arī citus pamudināt un pārliecināt cīnīties ieiet pa šaurajiem vārtiem. Jaunus un vecus gaida nopietns darbs ne tikai savu dvēseļu glābšanā, bet arī citu dvēseļu glābšanā. Nav neviena spriest spējīga cilvēka, kurš neatstātu kādu iespaidu. Viņu vienaldzība iespaido citas dvēseles, kavējot tās cīnīties ieiet pa šaurajiem vārtiem, vai nopietni, neatlaidīgi un nenogurstoši pūloties, viņi arī citus pārliecina par nepieciešamību ieiet pa šiem vārtiem. [485] Nevienam neieņem neitrālu stāvokli, neatstājot uz citiem ne pamudinošu, ne kavējošu iespaidu. Kristus saka: "Kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa." Lūkas 11:23 Uzmanieties, kā gadās jaunie, tā vecie; jūs darāt vai nu Kristus darbu, glābjot dvēseles, vai arī sātana darbu, vedot tās uz pazūšanu. "Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." Mat. 5:16

Jaunieši var atstāt spēcīgu iespaidu, ja viņu atteiksies no lepnuma un savtīguma un nodosies Dievam; tomēr vispārīgi viņi negrib nest nastas citu labā. Nākas rūpēties par viņiem pašiem. Ir pienācis laiks, kad Dievs prasa šai ziņā pārmaiņu. Viņš uzaicina jauniešus un pieaugušos būt dedzīgiem un atgrieztiem. Ja viņi turpinās palikt savā remdenajā stāvoklī, tad Viņš viņus izspļaus no Savas mutes. Uzticīgais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus." Jaunietī, jaunietē, tavi darbi ir zināmi, kā labie, tā ļaunie. Vai tu esi bagāts labos darbos? Jēzus nāk pie tevis kā padomdevējs: "Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs." Atkl. 3:18

Veselības reforma

1865. gada 25. decembrī Ročesterā, N.Y., dotajā parādīšanā es redzēju, ka Sabatu turošie ļaudis ir bijuši pārāk nevērīgi pret gaismu, ko Dievs ir devis par veselības reformu; ka mūsu priekšā vēl ir liels darbs un ka mēs kā tauta esam bijuši pārāk kūtri paklausīt ceļu paverošai Dieva aizgādībai, kā Viņš ir izvēlējis mūs vadīt.

[486] Man rādīja, ka veselības reformas darbs ir tikai mazliet aizskārts. Kamēr daži to dziļi saprot un dzīvo saskaņā ar savu ticību, citi paliek vienaldzīgi un tik tikko ir spēruši pirmos soļus reformas virzienā. Liekas, ka viņiem ir neticīga sirds, un, ja šī reforma ierobežo viņu iekārojošo apetīti un citas tieksmes, daudzi tūlīt atraujas atpakaļ. Viņiem ir citi Dieva Kunga priekšā. Viņu garša, ēstkāre un citas tieksmes ir viņu dievs; un, kad cirvis ir pielikts pie koka saknes un skārti tie, kas uz veselības rēķina nodevušies samaitātai apetītei, tad viņi nevēlas tikt pārliecināti; un, ja arī Dieva balss tieši runātu uz viņiem, aicinot viņus atstāt veselību postošo ieradumu piekopsanu, tad daži tomēr turpinātu turēties pie kaitīgajām lietām, ko viņi mīl. Liekas, ka viņi piesaistīti saviem elkiem un Dievs drīz sacīs Saviem eņģeļiem: "Lieciet viņus mierā."

Man rādīja, ka veselības reforma ir trešās eņģeļa vēsts daļa un ka to savienība ir tik cieša, kā rokai un plaukstai ar cilvēka ķermeni. Es redzēju, ka mums kā tautai jāiet uz priekšu šajā lielajā darbā. Sludinātājiem un ļaudīm jārikojas. Dieva ļaudis nav sagatavoti trešā eņģeļa skaļajam saucienam. Viņiem darāms darbs pašiem priekš sevis, kuru viņiem nevajadzētu atstāt, lai to viņu vietā padarītu Dievs. So darbu viņš atstājis darīt viņiem pašiem. Tas ir personīgs darbs; neviens to nevar padarīt otra vietā. "Tā kā mums ir tādi apsoliņumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā." 2. Kor. 7:1 Nesātīga ēšana ir šī laikmeta valdošais grēks. Iekārojoša apetīte vīrus un sievas padara par vergiem, aptumšo viņu saprātu un tik tālu notrulina morālo izpratni un tikumības izjūtu, ka svētās, augšupceļošās Dieva Vārda patiesības vairs netiek vērtētas. Pār vīriem un sievietēm valdījušas zemas tieksmes.

Lai būtu derīgi pārvēršanai, Dieva ļaudīm jāpazīst pašiem sevi. Viņiem jāpazīst savas miesas uzbūve, [487] lai viņi līdz ar Dziesminieku varētu izsaukties: "Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķīgi radīts." Ps. 139: 14 Ēstkāri un citas tieksmes vienmēr vajadzētu pakļaut morālei un saprātam. Miesai vajadzētu kalpot garam un ne garam miesai.

Man rādīja, ka, ja gribam nodrošināt veselību, nostājoties pareizās attiecībās pret dzīvi, mūs gaida daudz lielāks darbs, nekā mēs līdz šim esam sapratuši. Dr. A dara lielu un labu darbu, ārstējot slimības un apgaismojot tos, kas visu savu dzīvi nav zinājuši, kādu iespaidu uz veselību atstāj ēšana, dzeršana un strādāšana. Dievs savā žēlastībā caur Savu vienkāršo darba rīku devis Saviem ļaudīm gaismu, ka, lai pārvarētu slimības, viņiem jāaizliedz samaitātā apetīte un visās lietās jāievēro sātība. Uz viņu tekas dievs līcis spīdēt lielai gaismai. Vai tiem, kas "gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu; Viņš sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos," Tit. 2:13,14 jāatrodas aiz mūsu dienu reliģijas pārstāvjiem, kuri netic Pestītāja drīzajai atnākšanai? Īpašajiem ļaudīm, kurus Viņš šķīsta Sev, lai tos, nāvi neredzējušus, pārceļtu Debesīs, labo darbu ziņā nevajadzētu atrasties aiz citiem cilvēkiem. Cenšoties tīrīt sevi no visas aptraipīšanās pie miesas un gara, pilnīgi svētojoties Dieva bijāšanā, viņiem vajadzētu būt tik tālu priekšā citiem cilvēkiem virs zemes, cik viņu ticības apliecība ir augstāka par citu cilvēku ticības apliecību.

Daži nicinoši smīnējuši par šo reformas darbu un sacījuši, ka viss tas nav bijis nepieciešams, ka tas ir vienkāršs satraukums, lai novērstu prātu no tagadējās patiesības. Viņi ir teikuši, ka lietas ir aizvestas līdz galējībām. Tādi cilvēki nezina, ko viņi runā. Kamēr vīri un sievietes, kas sevi sauc par dievbijīgiem, ir slimi no galvas virsmas līdz kāju pēdām, [488] kamēr viņu fiziskie, garīgie un morālie spēki ir novājināti, nododoties samaitātai apetītei un pārmērīgam darbam, kā viņi var, atrodoties tādā stāvoklī, novērtēt patiesības pierādījumus un izprast Dieva prasības? Ja viņu morālie un intelektuālie spēki ir aptumšoti, tad viņi nespēj pareizi izprast un novērtēt ne atpirkšanas darba lielo vērtību, ne visa Dieva darba augsto raksturu, ne arī atrast prieku Dieva Vārda studijās. Kā nervozs kuņģa slimnieks var būt vienmēr gatavs lēnprātīgi un bijīgi atbildēt katram, kas atbildēšanu prasa pamatojumu par viņā esošo cerību? Cik ātri tāds apjuks un uztrauksies un, neveselīgas iztēles vadīts raudzīties uz lietām pavisam nepareizā gaismā un trūkstot lēnprātībai un mieram, kas raksturoja Kristus dzīvi, vārdu cīņā ar neprātīgiem cilvēkiem būs spiests apkaunot savu ticības apliecību. Skatoties uz lietām no augsta reliģiska viedokļa, mums, lai līdzinātos Kristum, jābūt pilnīgiem reformas izvedējiem dzīvē.

Es redzēju, ka mūsu Debesu Tēvs, sniedzot gaismu par veselības reformu, dāvinājis mums lielas svētības, lai mēs varētu paklausīt Viņa prasībām un pagodināt Viņu savā miesā un garā, kas pieder Viņam, un beidzot bez vainas stāvēt Viņa troņa priekšā. Mūsu ticība prasa, lai mēs paceltu standartu

un ietu uz priekšu. Daudziem, kas apšaubā citu rīcību veselības reformas izpratnē, vajadzētu pašiem kā saprātīgiem cilvēkiem kaut ko darīt. Cilvēce atrodas nožēlojamā stāvoklī, ciešot no dažnedažādām slimībām. Daudzi ir mantojuši slimības, un viņi ļoti cieš savu vecāku nepareizo ieradumu dēļ; tomēr viņi savā dzīvē un attiecībās pret bērniem turpina rīkoties tikpat nepareizi kā viņu vecāki. Viņi ir nevērīgi pret sevi. Viņi ir slimi un nesaprot, ka viņu pašu nepareizie ieradumi ir iemesls šīm bezgalīgajām ciešanām.

Vēl ir pavisam maz cilvēku, kas pietiekoši atmodušies, [489] lai izprastu, cik lielā mērā ēšanas ieradumi iespaido viņu veselību, raksturu un lietderību šinī pasaulē un arī mūžīgo likteni. Es redzēju, ka cilvēkiem, kas saņēmuši gaismu no Debesīm un atzinuši, kādu labumu sniedz staigāšana šai gaismā, pienākas parādīt lielāku interesi par tiem, kas vēl cieš zināšanu trūkuma dēļ. Sabata turētājiem, kas gaida sava Pestītāja drīzo atnākšanu, vajadzētu būt pēdējiem intereses neparādīšanā šim lielajam reformas darbam. Vīri un sievas ir jāapmāca, un sludinātājiem un ļaudīm vajadzētu izjust uz sevis gulstamies darba nastu par šī jautājuma izskaidrošanu un cilvēku pārliecināšanu tādā veidā, lai veselības reforma viņiem kļūtu tuva un dārga.

Man rādīja, ka mums vajadzētu iekārtot uzturēšanās vietu slimniekiem un tiem, kas vēlas mācīties, kā rūpēties par savu organismu, lai novērstu slimības. Mums nevajadzētu palikt vienaldzīgiem un spiest slimos, kas vēlas dzīvot patiesībā, doties atgūt savu veselību uz plaši pazīstamajām ūdens dziedniecības iestādēm kur nemaz nevērtē mūsu ticību. Ja viņi tur izveseļojas, tad par to var nākties samaksāt ar reliģisko pārliecību. Kas stipri ir cietuši no miesas slimībām, tie ir vāji, kā garīgi, tā morāli. Redzot labumu, kāds iegūstams no pareizas ūdens dziedniecības metožu pielietošanas, pareizas svaiga gaisa izmantošanas un pareizas diētas, viņi sāk domāt, ka ārsts, kurš prot sekmīgi ārstēt slimību, nevar stipri kļūdīties arī savos reliģiskajos uzskatos, ka tiem, kas nodevušies lielajam un labajam cilvēces ciešanu atvieglošanas darbam, jābūt vai nu daļējam vai arī pilnīgai taisnībai. Un tā mūsu ļaudīm, cenšoties atgūt veselību šajās iestādēs, draud briesmas sapīties slazdu valgos.

Man vēl rādīja, ka tie, kuri stipri reliģiskajos pamatlikumos un noteikti paklausa visām Dieva prasībām, nevar saņemt tādu labumu no šādām plaši pazīstamajām dziedniecības iestādēm, kādu tur gūst citu ticību cilvēki. Sabata turētāji savā ticībā ir īpatnēji. [490] Populārājās ūdens dziedniecības iestādēs ļoti grūti tā turēt visus Dieva baušļus un viņa prasības, lai Dievs attiecīgā cilvēka rīcību atzītu par labu un uzskatītu to par savu īpašumu. Viņiem tad visu laiku sev līdz jānēsā evaņģēlija siets un jāsiņā viss, ko viņi dzird, lai varētu sev izvēlēties labo un atteikties no sliktā.

Ūdens dziedniecības iestāde – ir bijusi vislabākā Savienotajās Valstīs. Tās vadītāji dara lielu un labu darbu, cik tālu tas attiecas uz slimību dziedināšanu. Tomēr viņu reliģiskajiem principiem mēs nevaram uzticēties. Atzīstot sevi par kristiešiem, viņi saviem slimniekiem ieteic kāršu spēli, dejošanu un teātru apmeklēšanu, visu, kas tiecas pretī ļaunumam vai, saudzīgi izsakoties, kas izskatās ļauns un ir tieši pretējs Kristus un Viņa apustuļu mācībām. Apzinīgie Sabata ievērotāji, kas veselības atgūšanai apmeklē šīs iestādes, nevar saņemt no tām tādu labumu, kādu viņi iegūtu, ja viņi pastāvīgi nebūtu spiesti uzmanīties, lai nesakompromitētu savu ticību, neapkaunotu sava Glābēja darbu un nesasaistītu paši savas dvēseles.

Man rādīja, ka Sabata turētājiem vajadzētu pavērot ceļus, lai tie, kam ir tāda pat dārga ticība, varētu saņemt palīdzību, neizdodot līdzekļus iestādēs, kur ir apdraudēta viņu ticība un reliģiskie principi un kur viņi reliģiskā dzīvē nevar atrast nekādu atsaucību, ne saskaņu. Dievs Savā aizgādībā vadījis Dr. B uz N, lai viņš tur iegūtu pieredzi, kādu citādi viņš nebūtu mantojis, jo Dievam priekš viņa ir darbs veselības reformas lietā. Kā praktizējošs ārsts viņš jau daudz gadu garumā iepazinās ar cilvēka organisma uzbūvi, un Dievs tagad grib, lai viņš teorētiski un praktiski mācītu citus, kā cilvēkam izmantot sev par labu svētības, kas atrodas viņa sniedzamības robežās. Dievs grib, lai viņš sagatavotos palīdzēt slimniekiem un pamācītu tos, kas nezina, [491] kā saglabāt esošos spēkus un veselību un kā novērst saslimšanu, gudri lietojot debesu dziedniecības līdzekļus – tīru ūdeni, gaisu un diētu.

Man rādīja, ka Dr. B ir piesardzīgs, uzmanīgs un ļoti apzinīgs cilvēks, cilvēks, kuru Dievs mīl. Viņš ir pārdzīvojis daudz grūtību, kas viņam nākušas par labu, kaut gan, tām klāt esot, viņš ne vienmēr varēja saprast, kādu labumu tās varētu nest. Dr. B nav tāds cilvēks, kas, ticot patiesībai un ejot pa tās ceļu, kļūst iedomīgs un paaugstināsies. Viņš nav cilvēks, kas varētu kļūt despotisks un valdonīgs. Viņš pārāk bijīgi pieņem godu, kuru viņam sniedz viņa stāvoklis. Viņš labprāt apspriedīsies ar citiem un būs viegli pieejams lūgumiem; viņam draud briesmas uzņemties nastas, kuras viņam nevajadzētu nest. Viņš redz un saprot, kas ir darāms, un atradīsies briesmās strādāt par daudz. Viņš ir ļoti jūtīgs un līdzjūtīgs un dziļi jutīs līdzī vīsiem slimniekiem; un, ja viņam to atļaus, tad viņš nesīs tik smagas atbildības nastas, ka beidzot zem to svāra sabruks.

Autoritatīviem vīriem un sievietēm vajadzētu palīdzēt Dr. B ar savām lūgšanām, līdzjūtību, sirsnīgu sadarbību, priedīgām cerības pilniem vārdiem un norādījumiem un padomiem, – visu to viņš prātis novērtēt. Viņa stāvoklis nevar būt apskaužams. Ja viņš uzņemas lielas atbildības, tad ne dzenoties pēc tām, ne lai iegūtu līdzekļus dzīvei, jo tos viņš var sagādāt daudz vieglākā veidā, izvairoties no rūpēm, grūtībām un sarežģījumiem, kas viņu sagaida šai vietā. Viņu vadīs vienīgi pienākums; pārliecinājies par to, kurp viņu sauc pienākums, viņš ies pa šo ceļu un stāvēs savā sargpostenī, lai arī kādas būtu sekas. Viņam vajadzētu parādīt līdzjūtību un ar viņu vajadzētu sadarboties cilvēkiem, kuriem ir iespaids, kurus Dievs vēlas redzēt viņam blakus, atbalstot viņu grūtajā darbā.

Pasaulē Dr. B varēja atrast labāku darbu par vietu, ko viņš tagad ieņem. [492] Man rādīja, ka šis postenis būtu visgrūtākais. Daudzi maz piedzīvojuši cilvēki nespēs izprast šī uzņēmuma lielumu un vēlēsies, lai viss kārtotos pēc viņu ieskatiem. Daži brīnīsies, kāpēc trūcīgos nevar dziedināt par velti, un viņi tiks kārdināti domāt, ka galu galā šis uzņēmums ir tikai naudas pelnīšana. viens otrs vēlēsies kaut ko teikt un atradīs pietiekoši daudz kļūdu, lai arī kāds būtu stāvoklis. Es redzēju, ka daži par tikumu uzskatīs skaudību, nostāšanos malā un pretošanos. Viņi lepojas, ka nepieņem visu, līdzko tas parādās. Līdzīgi Tomam viņi lielās ar savu neticību. Bet vai Jēzus uzslavēja neticīgo Tomu? Sniedzot iepriekš prasītos pierādījumus ticībai, Jēzus viņam sacīja: "Tāpēc ka tu Mani esi redzējis, Tom, tu tici. Svētīgi tie, kas neredz, tomēr tic."

Es redzēju, ka Sabata ievērojošiem adventistiem netrūkst līdzekļu. Pašlaik viņiem vislielākās briesmas draud pavairojot īpašumus. Daži pastāvīgi palielina savas rūpes un darbu; viņi ir pārslogoti. Rezultātā viņi gandrīz pilnīgi aizmirst Dievu un Viņa darba vajadzības; viņi ir garīgi miruši. Viņi tiek aicināti pienest Dievam upuri, ziedojumu. Upuru gars nepieaug, bet gan samazinās un panīkst. Es redzēju, ka šis pasākums ir cienīgs, lai Dieva tauta tajā iesaistītos ar saviem līdzekļiem, lai viņi tajā ieguldītu līdzekļus Dievam par godu un Viņa darba uz priekšu virzīšanai. Daudz līdzekļu, kas atrodas mūsu ļaužu rokās, ir to īpašniekiem tikai par ļaunu.

Mūsu ļaudīm vajadzētu būt pašu vadītai iestādei, kur varētu saņemt palīdzību slimnieki un cietēji, kas vēlas būt veselī un stipri, lai varētu pagodināt Dievu savā miesā un garā, kas pieder Viņam. Šāda iestāde, pareizi vadīta, [493] būtu līdzeklis mūsu uzskatu atklāšanai tiem cilvēkiem kurus mums nav iespējams aizsniegt, sludinot un aizstāvēt patiesību parastā veidā. Neticīgie, uzturoties iestādē, kas būs iekārtota sekmīgai slimību dziedināšanai un kuru vadīs Sabata ievērojoši ārsti, līdz ar to nonāks tiešā patiesības iespaidā. Iepazīstoties ar mūsu ļaudīm un mūsu patieso ticību, tiks pārvarēti viņu aizspriedumi un viņi būs labvēlīgi iespaidoti. Nonākot patiesības iespaidā, daži ne tikai iegūs atvieglojumu miesīgām vainām, bet atradīs arī dziedinošu balzamu savām grēkiem slimajām dvēselēm.

Kad saprātīgas ārstēšanas rezultātā veselība uzlabosies un slimniekiem atgriezīsies dzīves prieks, tad tiem, kas būs bijuši par darba rīkiem viņu veselības atjaunošanā, piederēs viņu uzticība. Slimnieku sirdis pildīs pateicību, un daudz vieglāk tur sev mājvietu atradīs labā patiesības sēkla; dažos gadījumos tā tiks kopta, uzdīgs un nesis augļus Dievam par godu. Viena šādā veidā izglābta dvēsele būs vairāk vērtā par visiem līdzekļiem, kas vajadzīgi šīs iestādes dibināšanai. Dažiem nepietiks morālas drosmes paklausīt savai pārliecībai. Viņi var būt pārliecināti, ka Sabata ievērotājiem ir patiesība, bet tās pieņemšanai ceļā stāv pasaule un neticīgie radi. Viņi nespēj izprast, ka Kristus dēļ jāupurē viss. Tomēr daži no šiem tikko pieminētajiem ļaudīm aizies, atbrīvojušies no aizspriedumiem, un turpmāk būs septītās dienas adventistu ticības aizstāvji. Daži, kas aizies izārstēti vai saņēmuši lielu palīdzību, kļūs par līdzekļiem mūsu ticības atklāšanai jaunās vietās, un patiesības karogs pacelsies tur, kur nebūtu bijis iespējams atrast pieeju, ja cilvēki veselības atgūšanas labad uzturoties mūsu ļaužu vidū, nebūtu atbrīvojušies no aizspriedumiem.

Citi, aizejot uz savām mājām, kļūs par lielu grūtību radītājiem. Tomēr tam nevajadzētu nevienam padarīt mazdūšīgu vai novērst viņu no šī labā darba. Sātans un viņa aģenti darīs visu iespējamo, [494] lai traucētu un sarežģītu stāvokli un apgrūtinātu tos, kas no sirds nododas šī reformas darba veicināšanai.

Mūsu ļaudīm ir bagātīgs līdzekļu krājums, un, ja visi izpratīs šī darba svarīgumu, tad šis lielais pasākums nesagādās grūtības. Visiem vajadzētu justies sevišķi ieinteresētiem tā atbalstīšanā un uzturēšanā. Sevišķi tas attiecas uz tiem, kam ir līdzekļi, ko var ieguldīt šajā uzņēmumā. Vajadzētu iekārtot piemērotu mājvietu slimnieku uzņemšanai, lai, pareizi izlietojot līdzekļus un Dieva piešķirtās svētības, remdētu viņu ciešanas un pamācītu, kā viņi paši var par sevi rūpēties un novērst saslimšanas iespējas.

Daudzi, kas sevi sauc par patiesības piekritējiem, kļūst skopi un mantkārīgi. Viņiem jāatmostas, lai izprastu savu stāvokli. Viņiem vairs zemes pieder tik daudz mantas, ka viņu sirds ir piesieta šim

bagātībām. Pārāk liela daļa viņu mantas atrodas šīnī pasaulē un tikai mazliet Debesīs; tāpēc viņi pieķērušies laicīgajiem īpašumiem un ne debešķīgajam mantojumam. Tagad viņiem paveras laba iespēja izlietot savus līdzekļus cietušās cilvēces vajadzībām un arī patiesības uz priekšu virzīšanai. Šim uzņēmumam nekad nevajadzētu atļaut ciest līdzekļu trūkuma dēļ. Namturiem, kam Dievs uzticējis līdzekļus, tagad vajadzētu atsaukties un izlietot tos Dievam par godu. Kas mantkārīgi savus līdzekļus aizturēs, tiem tie izrādīsies drīzāk par lāstu, un ne par svētību.

Cilvēkiem, kuriem Dievs uzticējis līdzekļus, vajadzētu nodibināt fondu par labu cienīgajiem trūkcietējiem, kas ir slimi un nav spējīgi segt ārstēšanās izdevumus šajā iestādē. Ir tādi ievērojami un cienīgi trūkcietēji, kuru iespaids nācis par labu Dieva darbam. Fonda nodibināšanas mērķim vajadzētu būt dziedināt trūcīgos, kurus par tādas palīdzības cienīgiem atzīst vietējā draudze. [495] Ja ļaudis, kuriem ir līdzekļu pārpilnība, nedos šim mērķim, neprasot attiecīgo līdzekļu atdošanu, tad trūcīgie nebūs spējīgi saņemt labumu, kādu sniedz ārstēšanās šīnī iestādē, kur izvērstais darbs prasa tika daudz līdzekļu. Sādu iestādi darbības sākuma periodā, kad norisinās cīņa par tās pastāvēšanu, nevajadzētu apgrūtināt ar pastāvīgu līdzekļu izdošanu, neko nesāņemot atpakaļ.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 12

Uzruna jauniešiem

[496] Jaunieši – Sabata ievērotāji – ir nodevušies izpriecu meklēšanai. Es redzēju, ka starp divdesmitiem nav viena, kas zinātu, ko nozīmē praktiska reliģija. Viņi pastāvīgi kaut ko meklē, lai apmierinātu savas ilgas pēc pārmaiņām un izpriecām, un, ja viņiem neatvērs acis un viņi neatmodīsies, lai no sirds varētu teikt: “Es visu turu par zaudējumu pret mana Kunga, Jēzus Kristus atzīšanas augsto mantu,” tad viņi nebūs Viņa cienīgi un neiegūs mūžīgo dzīvību. Jaunieši visā visumā atrodas briesmīgos maldos, tomēr sevi atzīst par dievbijīgiem. Viņiem ir Dieva Vārds, tomēr šī Vārda brīdinājumus, pamācības, rājienu un aizrādījumus viņi neņem vērā un tāpat izturas pret pamudinājumiem un apsolījumiem, kas doti paklausīgajiem un uzticīgajiem. Visu Dieva apsolījumu piepildīšanās nosacījums ir pazemīga paklausība. Jauniešiem dots tikai viens Paraugs, bet kāda līdzība ir viņu dzīvei ar Kristus dzīvi? Es jūtos satraukta, visur redzot vieglprātīgus jauniešus, kas saka, ka tic patiesībai. Nekas neliecina, ka viņi domātu par Dievu. Viņu prāts ir piepildīts ar niekiem. Viņu sarunas ir tukšas, kas neko nedod. [497] Viņi kāri pievēršas mūzikai, un sātans zina, kādus orgānus uzbudināt, lai iejūsmotu, saistītu un apburtu prātu, ka viņi neilgotos pēc Kristus. Trūkst garīgu dvēseles ilgu pēc dievišķām zināšanām, pēc pieaugšanas žēlastībā.

Man rādīja, ka jauniešiem jāieņem augstāks stāvoklis, ka viņu padomdevējam un vadonim jābūt Dieva Vārdam. Uz jauniešiem gulstas svinīgas atbildības, kuras viņi uzlūko nenopietni. Mūzikas ieviešana viņu mājās, kas aizvietojusi pamudinājumus uz svētumu un garīgumu, ir kalpojusi prāta novēršanai no patiesības. Vieglprātīgas dziesmas un laikmetīgā vieglā mūzika, liekas, saskan ar viņu gaumi. Mūzikas instrumenti paņēmuši laiku, ko vajadzētu veltīt lūgšanām. Pareizi pielietota, mūzika ir liela svētība, bet, nepareizi izlietota, tā ir briesmīgs lāsts. Tā uzbudina, bet nedod spēku un drosmi, ko krīstietis var atrast vienīgi pie žēlastības torņa, pazemībā atklājot savus trūkumus, savas vajadzības un ar stipru kliegšanu un asarām lūdzot pēc spēka no Debesīm pretoties ļaunā spēcīgajām kārdināšanām. Sātans jauniešus ved pilnīgā gūstā. Ak, ko lai es saku, lai viņus ierosinātu salauzt viņa valdzinošo varu! Viņš ir prasmīgs burvis un vilina viņus pretī bojāejai. Uzklusiet inspirētās Dieva grāmatas pamācības. Es redzēju, ka sātans tā notruilinājis jauniešu prātus, ka viņi nespēj saprast Dieva Vārta patiesības. Viņu iejūtība kļuvusi tik vāja, ka viņi neņem vērā svētā apustuļa doto priekšrakstu:

“Bērni, klausait saviem vecākiem, jo tā pienākas. Godā savu tēvu un māti, – tas ir pirmais bauslis ar apsolījumu, proti: lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo virs zemes.” Efez. 6:1–3 “Bērni, klausait saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam Kungam.” Kol. 3:20 Bērniem, kas savus vecākus negodā, viņiem nepaklausa un neņem vērā viņu padomus un norādījumus, nav daļas uz atjaunotās zemes. [498] Uz šķīstītās Jaunās zemes nebūs vietas nedisciplinētiem, nepaklausīgiem, nepateicīgiem dēliem un meitām. Ja tādi bērni neiemācīsies paklausību un padevību šeit, tad to viņi nekad neiemācīsies; atpestīto mieru neaptraipīs nepaklausīgi, nesavaldāmi un nepadevīgi bērni. Neviens bauslības pārkāpējs nevar iemantot Debesu valstību. Vai visi jaunieši var priecīgi lasīt piekto bausli Kunga likumos, kuru Jehova pasludināja uz Sinaja un ar Savu pirkstu iegravēja uz akmens galdīņiem? “Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dod.” 2. Mozus 20:12

Man norādīja uz daudzām Rakstu vietām, kas jauniešiem skaidri atklāj, ko Dievs no viņiem sagaida. Ar šīm skaidrajām mācībām viņiem būs jāstopas lielajā tiesas dienā. Tomēr starp divdesmit jauniešiem vai jaunavām, kuri atzīst tagadējo patiesību, nav viena vai vienas, kas ņemtu vērā šīs Bībeles mācības. Jaunieši pietiekoši daudz nelasa Dieva Vārdu, lai uzzinātu, ko Dievs no viņiem prasa

šīnī Vārdā; tomēr šīs patiesības viņu tiesās lielajā Dieva dienā, kad jauni un veci saņems miesās darītiem darbiem atbilstoši atalgojumu.

Jānis saka: "Es jums esmu rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat spēcīgi un Dieva Vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši. Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē; jo, kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības. Jo viss, kas ir pasaulē: miesas kārība, acu kārība un dzīves lepība – tas nav no Tēva, bet no pasaules. Un pasaule paiet un tās kārība; bet, kas Dieva prātu dara, tas paliek mūžīgi."

Šīs jaunekļiem dotās pamācības attiecas arī uz jaunavām. Jaunība viņu neatbrīvo no atbildībām, kas gulstas uz viņiem visiem. Viņi ir spēcīgi, un rūpes un gadu svars viņus nav nogurdinājuši; viņu jūtas ir dedzīgas, un, ja viņi tās atraus no pasaules un pievērsīs Kristum un Debesīm, darot Dieva prātu, tad viņiem būs cerība uz labāku dzīvi, kas nebeigsies, un viņi dzīvos vienmēr, vainagoti ar slavu, godu, [499] nemirstību, mūžīgu dzīvi. Ja jaunieši dzīvo, lai apmierinātu miesas kārības, acu kārības un dzīves lepnumu, tad viņi tiecas uz šīs pasaules lietām, izpatīkot savam lielajam pretiniekam un šķirot sevi no Tēva. Un kad vēlāk šīs meklētās lietas izgaist, tad izirst arī viņu cerības un bojā iet visas viņu izredzes. Šķirti no Dieva, viņi rūgti nožēlos savu neprātīgo izvēli kalpot savam priekam, apmierināt savas iegribas un par nedaudziem vieglprātīgiem priekiem pārdot svētlaimības dzīvi, kurā viņi būtu varējuši priecāties mūžīgi.

Svētā Gara inspirētais apustulis saka: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē." Un tad brīdinot viņš piebilst: "Jo, kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības." Tā ir satraucoša patiesība, ka jauniešu prātā uzvar mīlestība uz pasauli. Viņi neapšaubāmi mīl pasauli un lietas, kas ir pasaulē, un tieši šī iemesla dēļ viņu sirdīs nav vietas Dieva mīlestībai. Viņi prieku atrod pasaulē un pasaules lietās un ir svešinieki Tēvam un Viņa Gara jaukumam. Vieglprātība un mode, tukšas, nevajadzīgas sarunas un smiešanās, kas visā visumā raksturo jauniešu dzīvi, apkauno Dievu. Pāvils mudina jauniešus būt atturīgiem un apdomīgiem: "Jaunus vīrus pamāci tāpat, lai viņi ir prātīgi. Parādiets pats visās lietās kā priekšzīme labos darbos, savā mācībā skaidrs un cienīgs, ar veselīgiem, nevainojamiem vārdiem, lai pretinieks top kaunā un lai viņam nav ļauna ko par jums runāt."

Es ļoti lūdzu jauniešus savu dvēseļu labā ņemt vērā Svētā Gara vadītā apustuļa apmācību. Visi šie žēlastības pilnie norādījumi, brīdinājumi un rājieni būs vai nu dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Daudzi jaunieši sarunās ir bezrūpīgi un neapdomīgi. Viņi gatavi aizmirst, ka pēc viņu vārdiem viņus attaisnos vai arī notiesās. Visiem vajadzētu ņemt vērā Glābēja vārdus: [500] "Labs cilvēks no labas sirds mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no ļaunas mantas izdod ļaunu. Bet Es jums saku, ka par katru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, viņiem būs jāatbild soda dienā. Jo pēc saviem vārdiem tu tapsi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tapsi pazudināts." Cik maz ņem vērā pat Debesu Skolotāja pamācības. Daudzi vai nu nepētī Dieva Vārdu vai arī nepiegrīž vērību šī Vārda svinīgajām patiesībām, un šīs vienkāršās patiesības lielajā tiesas dienā celsies un viņus notiesās.

Vārdi un darbi skaidri liecina, kas ir sirdī. Ja sirdi pilda visādi nieki, uzpūtība un lepnums, mīlestība uz sevi un mīlestība uz drēbēm, tad sarunas risināsies par paradumiem, modi, tērpiem un ārējo izskatu, bet ne par Kristu un Debesu valstību. Ja sirdī mājō skaudība un nenovīdība, tad šīs jūtas parādīsies vārdos un darbos. Kas sevi mēro pie citiem, kas rīkojas tāpat kā citi un, attaisnojoties ar citu cilvēku kļūdām un nepareizībām, neaizsniedz par viņiem augstāku stāvokli, tie pārtiek no sēnalām un paliks garīgi neattīstīti kroplji tik ilgi, cik ilgi viņi turpinās izpatīkt sātānam, nododoties savām nesvētajām jūtām. Daži runā par to, ko viņi ēdīs un dzers un ar ko viņi gērbsies. Šīs domas izplūst no sirds pilnības, it kā laicīgās lietas būtu viņu lielais dzīves mērķis, viņu augstākais sasniegums. Sie cilvēki aizmirst Kristus vārdus: "Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas."

Jaunatne savu sirdi ir pildījusi ar pašmīlību. To atklāj viņu ilgas redzēt savu seju mākslinieka atdarinājumā; viņi neapmierinās ar vienu attēlu, bet sava portreta dēļ sēd atkal un atkal,, katru reizi čerēdami, ka pēdējais zīmējums pārspēs iepriekšējos un īstenībā būs daudz skaistāks par oriģinālu. Sādā veidā tiek izšķiesta Kunga nauda, un kas ir iegūts? Tikai nožēlojams viņu atēnojums [501] uz papīra. Stundas, kuras vajadzētu veltīt lūgšanām, paņem viņu pašu nožēlojamais es; tā velti paiet dārgas pārbaudes laika stundas.

Sātans ir apmierināts, ja viņam izdodas savaldzināt jauniešu uzmanību un šķirt viņu domas no Dieva, tad viltnieks var nemanot viņiem pielavīties un, nesagatavotus triecienam, sapīt viņus savos valgos. Viņi nezina, ka Lielais Debesu Mākslinieks ievēro katru viņu rīcību, katru vārdu un ka viņu uzvešanās un pat viņu domas un sirds apslēptākās vēlēšanās ir uzticīgi atzīmētas. Katrs trūkums viņu morālajā raksturā ir atklāts eņģeļu skatam, un tiesas sprieduma izpildīšanas dienā viņi ieraudzīs uzticīgi zīmētu neizskaistinātu ainu. Visi viņu tukšie, vieglprātīgie vārdi ir ierakstīti grāmatā. Viņu nepatiesie vārdi arī ir pierakstīti. Viņu maldinošie darbi, kuru nolūki bija apslēpti cilvēku acīm, bet ne visu redzošā

Jehovas acīm, visi ir uzrakstīti dzīvā ainojumā. Atklāts ir katrs savtīgs darbs.

Jaunieši vispārīgi izturas tā, it kā dārgas pārbaudes laika stundas, kamēr vēl ir žēlastības laiks, būtu vieni vienīgi lieli svētki un viņiem šai pasaulē vajadzētu baudīt tikai izpriecās, gūstot sev apmierinājumu nepārtrauktā satraukuma virknējumā. Sātans sevišķi pūlas panākt, lai viņi pasaulīgajās izpriecās justos laimīgi un sevi attaisnotu, cenšoties pierādīt šo izpriecu nekaitīgumu, nevainīgumu un pat derīgumu, kādu tās sniedz veselībai. Daži ārsti ir radījuši iespaidu, it kā garīgums un nodošanās Dievam kaitētu veselībai. Tas patīk dvēseļu ienaidniekam. Atrodas cilvēki ar slimīgu fantāziju, kas nepareizi attēlo Kristus reliģiju; tīro Bībeles reliģiju viņi nepazīst. Daži visā savas dzīves laikā sevi moka, pastāvīgi domājot par saviem grēkiem, un viss, ko viņi redz, ir tikai apvainotais Taisnais Dievs. Kristu un Viņa atpērkošo spēku caur Viņa asins nopelnu viņi nesaskata. Tādi cilvēki nezina, kas ir ticība. Šie cilvēki parasti ir tādi, kuru prāts nav pareizi līdzsvarots. Slimību dēļ, kas mantotas no vecākiem, un kļūdainas audzināšanas dēļ jaunībā viņi ir piesavinājušies [502] nepareizus ieradumus, kas kaitē miesai un garam rada slimīgu morālo izpratni un dara viņus nespējīgus pareizi domāt un rīkoties visos gadījumos. Viņu prāts nav pareizi līdzsvarots. Dievbijība un taisnība veselību neposta, bet tieši ir veselība miesai un stiprums dvēselei. Pēteris saka: "Jo kas grib dzīvību mīlēt un labas dienas redzēt,... lai tas novēršas no ļauna un dara labu; lai tas meklē mieru un tam dzenas pakaļ. Jo Kunga acis ir pār taisniem un Viņa ausis uz viņu lūgšanām, bet Kunga vaigs ir pret tiem, kas ļaunu dara." "Bet, ja jums arī jācieš taisnības dēļ, tad jūs esat svētīgi; un nebīstieties par viņu biedināšanu, nedz iztrūcinieties."

Apziņa, ka esi rīkojies pareizi, ir vislabākās zāles slimai miesai un slimam garam. Sevišķās Dieva svētības, ko cilvēks saņem, ir veselība un spēks. Cilvēks, kurš ir mierīgs un apmierināts Dievā, atrodas uz ceļa, kas ved pretī veselībai. Apziņa, ka Kunga acs ir pār mums un Viņa auss ir atvērta mūsu lūgšanām, tiešām ir liels apmierinājums. Zināt, ka mums ir Draugs, Kurš nekad nevar kļūdoties un Kam mēs varam uzticēt visus dvēseles noslēpumus, ir vārdos neizsakāma priekštiesība. Cilvēki, kuriem slimība aptumšojusi morālo izpratni, nav tie, kas var sniegt skaistumu. Pārāk bieži viņi atrodas fanātisma ugunīs vai aukstas vienaldzības ūdeņos, vai arī bezdarbīgā drūmumā. Kristus vārdi ir vērtīgāki par visu Universa ārstu domām: "Dzenieties priekš Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." Šis ir pats pirmais lielais mērķis – Debesu valstība un Kristus taisnība. Visiem citiem mērķiem, kas mums jāsasniedz, vajadzētu stāvēt otrā vietā.

Sātans rādīs, ka svētuma ceļš ir grūti ejams, bet pasaulīgo prieku tekas nokaisītas ziediem. Pasauli un tās [503] priekus sātans jums attēlo nepareizās un glaimojošās krāsās. Iedomība ir viena no stiprākajām mūsu samaitātā rakstura īpašībām, un sātans zina, ka to viņš ar panākumiem var izlietot savā labā. Viņš glaimos jums caur saviem darba rīkiem (aģentiem). Jūs varat saņemt uzslavas, kas apmierinās jūsu iedomību un stiprinās lepnumu un savas vērtības apziņu, un varat sākt domāt, ka, ja jums ir tādas priekšrocības un pievilcīgums, tad iziet no pasaules, atšķirties un kļūt par kristieti, atsakoties no biedriem, nomirstot viņu uzslavām un nopelniem, ir pārāk nožēlojami. Sātans jums saka, ka ar tādām priekšrocībām, kādas jums ir, jūs varētu baudīt ļoti daudz pasaules prieku. Tomēr ņemiet vērā, ka zemes priekiem pienāks gals un ka tas, ko jūs sējat, jums būs arī jāpļauj. Vai cilvēka pievilcīgums (skaistums), spējas un talanti ir par vērtīgiem, lai tos veltītu Dievam, jūsu Radītājam, Tam, Kurš jūs sargā katru mirkli? Vai jūsu sagatavotība kādam darbam ir par vērtīgu, lai to veltītu Dievam?

Jaunieši pastāv uz to, ka viņiem nepieciešams kaut kas prāta uzmundrināšanai un izklaidēšanai. Es redzēju, ka prieks atrodams čaklā darbā un apmierinājums lietderīgā dzīvē. Daži tomēr apgalvo, ka viņiem vajadzīgs kaut kas interesants darba pārtraukuma brīžos, kāda garīga nodarbošanās vai izklaidēšanās, kas sniegtu patīkamu pārmaiņu un atspirdzinājumu rūpēs un nogurdinošajā darbā. Tieši to mums dod kristieša cerība. Reliģija ticīgajam būs ieprieca un mierinājums un drošs vadonis uz patiesas laimes Avotu. Jauniešiem vajadzētu pētīt Dieva Vārdu un nodoties pārdomām un lūgšanām, un viņi atradīs, ka nav iespējams labāk izlietot brīvos brīžus. Jaunie draugi, jums vajadzētu ņemt laiku sevis pārbaudīšanai, vai jūs atrodaties Dieva mīlestībā. Esiet čakli, lai jūs būtu droši par savu aicināšanu un izredzēšanu. Jūsu rīcības veids izšķir, vai jūs sev nodrošināsiet labāku dzīvi.

"Gudrības ceļi ir jauki ceļi, un visas tās tekas [504] ir miers." Taisno dzīve nākotnē un viņu mūžīgais atalgojums ir augsti un cēli temati jauniešu domām. Pārrunājiet brīnišķo pestīšanas plānu, lielo upuri, kuru pienesā Godības Kungs, lai jūs Viņa asins nopelnā varētu tikt pacelti augstāk, līdz beidzot paklausot tikt paaugstināti līdz Kristus tronim. Šim tematam vajadzētu izraisīt viscēlākās pārdomas. Mantot Dieva draudzību, – kas tā par priekštiesību! Sarunāšanās un satikšanās ar Dievu – kas gan vēl varētu mūs vairāk izdaļot un pacelt pāri vieglprātīgajiem zemes priekiem? Mūsu samaitātās dabas atjaunošana caur žēlastību, mūsu iekārojošās apetītes un dzīvniecisko tieksmju pakļaušana, tālākā

dzīve cēlā, tikumiskā pastāvībā un jaunu uzvaru panākšana ik dienas dos miera pilnu apziņu, ko sniedz vienīgi pareiza rīcība.

Jaunie draugi, es redzēju, ka tāda nodarbošanās un izklaidēšanās jūs varētu darīt laimīgus. Iemesls jūsu nemieram ir negriešanās pie vienīgā patiesā laimes Avota. Prieku, kas atrodams vienīgi Kristū, jūs pastāvīgi meklējat ārpus Viņa. Kristū nav pieviltu cerību. Lūgšana – ak, kā šī dārgā priekštiesība ir atstāta novārtā! Dieva Vārda lasīšana sagatavo garu lūgšanai. Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc jūs tik maz vēlaties iet tuvāk Dievam lūgšanās, ir aizraujošu stāstījumu lasīšana, kas satraukusi jūsu fantāziju un pamodinājusi nesvētas kaislības, tā padarot jūs šim svētajam darbam nederīgus. Dieva Vārds kļūst nepatīkams, nebaudāms un lūgšanu stundas aizmirstas. Lūgšana ir kristieša stiprums. Būdam viens, viņš nav viens; viņš jūt Tā tuvumu, Kas ir sacījis: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas."

Jauniešiem vajadzīgs tieši tas, kā viņiem nav, t.i., reliģija. Nekas nevar to aizvietot. Ticības apliecināšana vien neko nenožīmē. Vārdi tiek ierakstīti draudzes grāmatās virs zemes, bet ne dzīvības grāmatā. Es redzēju, ka starp divdesmit jauniešiem nav viena, kas zinātu, ko nozīmē dzīvē [505] atklāta praktiska reliģija. Viņi kalpo paši sev, tomēr saucas par Kristus kalpiem; bet, ja tā apmātība, kas viņus pārņēmusi, netiks salauzta, tad viņi drīz redzēs ka viņiem piešķirs pārkāpējiem pienākošos algu. Viņi ir atraduši ceļu, kas vieglāk ejams par sevis aizliegšanu un uzpurēšanos patiesības labā. Viņi atzinuši, ka nopietnas lūgšanas ar asarām un stipra kliegšana uz Dievu pēc Viņa piedodošās žēlastības un pēc spēka pretoties sātana kārdināšanām nav nepieciešams; tik nopietniem un dedzīgiem nevajag būt; bez visa tā viņi pavisam labi var iztikt. Kristus, Godības Kēniņš, bieži viens devās uz kalniem un vientuļām vietām, lai izteiktu Tēvam visas savas dvēseles vajadzības, bet grēcīgais cilvēks, kam pašam spēka nav, domā, ka viņš var dzīvot, tik daudz nelūdzot.

Kristus ir mūsu priekšzīme, Viņa dzīve bija piemērs labiem darbiem. Viņš bija skumju (sāpju) Vīrs, Kas pazina bēdas. Viņš raudāja par Jeruzalemi, tāpēc ka tā nevēlējās tikt izglābta, pieņemot Viņa piedāvāto pestīšanu. Viņi negribēja nākt pie Viņa, lai viņiem būtu dzīvība. Savu dzīves veidu salīdziniet ar sava Kunga dzīvi, Kas, lai varētu jūs glābt, piēsa tik lielu upuri. Viņš bieži visu nakti pavadīja uz mitras zemes, cīnoties lūgšanās. Jūs meklējat to, kas jums patīk. Ieklausieties tukšajās, vieglprātīgajās sarunās, dzirdiet smieklus, niekošanos, jokus. Vai tā ir dotās priekšzīmes atdarināšana? Paklausieties vēl – vai Jēzus tiek pieminēts? Vai sarunas risinās par patiesību? Vai runātāji slavē Kristus krustu? Mode, sieviešu cepures, tērpi ir jaunekļu un jaunavu sarunu temati vai arī tiek plānota kāda izprieca vai izklaidēšanās. Kāda līksmība! Vai eņģeļi jūtas pievilkti un pulcējas ap viņiem, lai dzītu prom tumsu, kādā sātans cenšas viņus ietīt? Ak, nē. Skatiet, eņģeļi skumji novēršas. Es redzu asaras uz šo eņģeļu vaigiem. Vai tas var būt, ka Dieva eņģeļiem jāraud? Tiešām tā tas ir.

Mūžīgās lietas jauniešiem šķiet pavisam mazsvarīgas. [506] Dieva eņģeļi raud, ierakstot ruļļos tā saucamo kristiešu vārdus un darbus. Eņģeļi līdinās kādā dzīvokļa tuvumā. Tur sapulcējušies jaunieši; dzirdamas dziesmas un mūzikas instrumenta skaņas. Tē sapulcējušies kristieši, bet ko jūs dzirdat? Kādu vieglprātīgu dziesmiņu, kas piemērota dejas zālei. Šķīstie eņģeļi savu gaismu atņem pie sevis, un dzīvoklī atrodošos ietin tumsā. Eņģeļi novēršas no šī skata. Viņu sejas ir skumjas. Redzi, tie raud. To es esmu redzējusi daudz reižu atkārtojamies visās vietās Sabata ievērotāju rindās un sevišķi –. Mūzika aizņem stundas, ko vajadzētu veltīt lūgšanām. Mūzika ir elks, kuram kalpo daudzi, kas sevi sauc par Sabata ievērotājiem. Sātanam pret mūziku nav nekādu iebildumu, jo viņš to var izlietot par līdzekli pieklūšanai jauniešiem. Viss atbilst sātana nodomiem, kas tikai šķir domas no Dieva un aizņem laiku, ko vajadzētu izlietot, kalpojot Viņam. Sātans izlieto līdzekļus, kam vislielākais spēks iespējami lielāku cilvēku skaitu turēt patīkamā savaldzinājumā, līdz viņa vara viņus paralizē. Pareizi izmantota, mūzika ir svētība, bet tā bieži kļūst par vienu no sātana vispievilcīgākajiem līdzekļiem dvēseļu ievilināšanai valgos. Nepareizi izmantota, tā vada nesvētījušos cilvēkus uz lepnumu, iedomību un neprātu. Ja tai atļauj ieņemt dievkalpojumu un lūgšanu vietu, tad tā ir briesmīgs lāsts. Jaunieši, kas sapulcējas uz dziedāšanu, kaut arī saucas par kristiešiem, ar vieglprātīgām sarunām un mūzikas izvēli bieži vien apkauno Dievu un savu ticību. Svēta mūzika neatbilstu viņu gaumei. Man norādīja uz skaidrajām Dieva Vārda mācībām, kas atstātas neievērotas. Lielajā tiesas dienā visi šie inspirētie vārdi notiesās tos, kas viņus nav ņēmuši vērā.

Apustulis Pāvils pamāca Timoteju: "Pēc Dieva, mūsu Pestītāja un Kunga Jēzus Kristus pavēles: Tad nu es gribu, lai [507] vīri Dievu pielūdz visās vietās, paceldami svētas rokas bez dusmības un šaubīšanās. Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi gērbjas, ne ar sapītām bizēm, nedz ar zeltu, nedz ar pērlēm, nedz ar dārgām drēbēm, bet ar labiem darbiem (kā tas sievietēm klājas, kas pie Dieva kalpošanas turas)."

Pēteris raksta draudzei: "Tāpēc apjoziet savas sirds gurnus un skaidrā prātā ceriet pilnīgi uz žēlastību, kas jums taps atnesta, kad Jēzus Kristus parādīsies. Kā paklausīgi bērni neturieties pēc

tām iekārošanām, kurām jūs līdz šim savā nezināšanā klausījāt; bet kā jūsu Aicinātājs ir svēts, tāpat arī jūs topiet svēti visā dzīvošanā. Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts.”

Svētā Gara vadīts, Pāvils pavēl Titam dot Kristus draudzei sevišķas pamācības, “ka tie Dieva, mūsu Pestītāja, mācību visās lietās godā”. Viņš saka: “Mūs pamāca, lai mēs, bezdievību un pasaulīgas kārības aizliegdami, šķīsi un taisni, un dievbijīgi dzīvojam šinī pasaulē; gaidīdami mūžīgo cerības labumu un Lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības atspīdēšanu; Tas pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstību Sev pašam īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem.”

Pēteris aicina draudzes: “Esiet skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks, velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva un meklē, kuru tas aprītu.” “Visu lietu gals ir tuvu. Tad nu esiet prātīgi un modrīgi uz Dieva lūgšanām.” Vēl viņš saka: “Svētījiet Dievu kungu savās sirdīs. Un esiet arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt katram, kas atbildēšanu prasa par cerību, kas ir jūsos; un lai jums ir laba sirdsapziņa, ka, kurās lietās jūs aprunā kā ļauna darītājus, tie top kaunā, kas jūsu labo dzīvošanu (labās sarunas – pēc angļu tulk.) Kristū zaimo. Jo tas ir labāk, ka jūs, labu darīdami, ja dieva prātam patīk, ciešat, nekā ļaunu darīdami.”

Vai jaunieši var ar lēnību un bijāšanu atbildēt [508] katram, kas atbildēšanu prasa par viņos esošo cerību? Es redzēju, ka jaunieši ļoti vāji izprot mūsu stāvokli. Tieši mūsu priekšā ir briesmīgi notikumi, bēdu laiks, kas pārbaudīs rakstura vērtību. Cilvēki, kuros patiesība ņēmusi paliekušu mājvietu, tad attīstīsies un izveidosies. Kas būs izvairījušies no krusta, nebūs ņēmuši vērā Dzīvības Vārdu un būs dievinājuši savu nožēlojamo es, tiks atrasti par nederīgiem. Viņi ir savaldzināti sātana slazdos un par vēlu sapratīs, ka ir pielaiduši briesmīgu kļūdu. Meklētie priekš atklās savu nāves rūgtumu. Eņģelis sacīja: “Upurējiet visu Dievam. Paša es ir jāmirst. neatjaunotas sirds iedzintās (dabīgās) iegribas un tieksmes ir jāapspiež. Meklējiet patvērumu pie novārtā atstātās Bībeles inspirētie vārdi ir rakstīti jums, neskatieties uz tiem pavirši. Ar katru šo vārdu jums būs jāstopas, lai dotu norēķinu, vai esat bijuši darbu darītāji, veidodami savu dzīvi saskaņā ar Dieva Vārda svētajām mācībām. Nepieciešami vajadzīga svēta sirds un svēta dzīve. Visiem, kas pieņēmuši Kristus vārdu un iesaistījušies kalpošanā Viņam, vajadzētu būt labiem krusta kareivjiem. Viņiem vajadzētu rādīt, ka viņi miruši pasaulei un ka viņu dzīvība ir ar Kristu apslāpēta Dievā.

Pāvils raksta kolosiešu brālīem sekojošus vārdus: “Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet To, Kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās rokas. Domājiet uz to (pieķerieties tam – pēc angļu tulk.), kas ir augšā, ne uz to, kas virs zemes. Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta ar Kristu Dievā. Kad nu Kristus, jūsu dzīvība, atspīdēs, tad arī jūs ar Viņu atspīdēsiet godībā.” “Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. Un Dieva miers lai valda jūsu sirdīs, uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā un esat pateicīgi. Kristus Vārds lai mīt bagātīgi jūsu starpā visā gudrībā, ka jūs paši mācaties un paskubinājaties ar svētām dziesmām, Kungam mīlīgi dziedādami savās sirdīs. Un visu, ko jūs darāt ar vārdiem vai darbiem, [509] to visu dariet Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam Tēvam caur Viņu.”

Efeziešiem viņš raksta: “Tad nu pielūkojiet, ka jūs apdomīgi staigājat, ne kā neprātnieki, bet kā prāta ļaudis. Ņemiet vērā laiku (izpirkdami laiku – pēc angļu tulk.), jo dienas ir ļaunas. Tādēļ neesiet neprātīgi, bet saprotiet, kas ir Kunga prāts. Un nepiedzerieties ar vīnu, tas ir posts; bet topiet piepildīti ar Garu. Runādami savā starā slavas dziesmās un pateicības dziesmās, un garīgās dziesmās, dziedādami un slavu dodami Kungam savā sirdī. Pateikdami vienmēr par visu Dievam un Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā.”

Dievu pagodina slavas dziesmas, kas nāk no šķīstas, dievbijīgas, ar mīlestību pildītas sirds. Kur sapulcējušies svētojušies ticīgie, tur nerunās par citu nepilnībām un neatskanēs kurnēšana un sūdzēšanās; viņus saņems līdzjūtība un mīlestība, kas ir pilnības saite. Mīlestība uz Dievu un līdzcilvēkiem dabīgi izplūdīs laipnos vārdos, līdzjūtībā un savu brāļu cienīšanā. Dieva miers valda viņu sirdī; viņu vārdi nav neapdomāti, tukši un vieglprātīgi, bet savstarpēji iepriecinoši un pamācoši. Ja kristieši paklausīs Kristus un Viņa Gara vadīto apustuļu dotajiem norādījumiem, tad Bībeles reliģija kļūs skaista, un viņi paši sev novērsīs grūtus pārbaudījumus un daudz sarežģījumu, ko viņi uzskata par sekām, ko nes viņu ticība nepopulārajai patiesībai. Tā ir nožēlojama kļūda. Ļoti daudzas no viņu bēdām ir pašu izsauktas, novērsoties no Dieva Vārda. Viņi pakļaujas pasaulei, paši nostājas uz ienaidnieka kaujas lauka un kārdina velnu kārdināt viņus. Kas stingri turas pie Dieva Vārda norādījumiem un pamācībām, cenzdami ar lūgšanām uzzināt Dieva prātu un to pildīt, tie neizjūt niecīgās pārestības, kas ir dienas jāpiedzīvo. Pateicības izjūta un Dieva miers, kas valda viņos, liek viņiem dziedāt Kungam savā sirdī un vārdos pieminēt pateicību un mīlestību, kādu viņi ir parādā dārgajam Glābējam, Kas viņus tā mīlējis, ka miris, lai [510] viņi varētu dzīvot. Neviens, kura sirdī mājō Pestītājs, neapkaunos Viņu citu priekšā, liekot mūzikas instrumentam atskaņot melodijas, kas

prātam liktu novērsties no Dieva no Debesīm pie vieglprātīgām un nenožīmīgām lietām.

No jauniešiem tiek prasīts, lai visu, ko viņi dara, vārdos vai darbos, dara Kunga Jēzus vārdā, pateicoties caur Viņu Dievam un Tēvam. Es redzēju, ka tikai nedaudzi jaunieši saprot, ko nozīmē būt kristietim, būt Kristum līdzīgam. Pirms viņi var saskaņot savu dzīvi ar doto priekšzīmi, viņiem jābūt Dieva Vārda patiesības. Starp divdesmit jaunajiem cilvēkiem nav viena, kas savā dzīvē būtu tā atšķīries no pasaules, kā Kungs pavēl visiem, kaš grib kļūt par Viņa ģimenes locekļiem, par Debesu Kēniņa bērniem. "Tāpēc izejiet no viņu vidus un atšķīrieties, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts; tad Es jūs gribu pieņemt; un Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām; to Kungs saka, Visuvaldītājs."

Kāds apsolījums te dots uz paklausības nosacījuma pamata! vai jūs esat atraisījušies no draugiem un radniekiem, lai paklausītu augstajām Dieva Vārda patiesībām? Saņemieties, Dievs ir gādājis par mums, Viņa rokas ir atvērtas, lai jūs uzņemtu. Izejiet no viņu vidus un atšķīrieties, un neaizskariet, kas ir nešķīsts, un Viņš jūs pieņems. Viņš apsola būt jūsu Tēvs. Ak, kāda radniecība ir šī! Tā ir augstāka un svētāka par visām pasaulīgajām saitēm. Ja jūs pienesīsit upuri, ja jūs Kristus dēļ atstāsiet tēvu, māti, māsu, brāļus, sievu un bērnus, jūs nepaliksiet bez draugiem, Dievs pieņem jūs Savā ģimenē; jūs kļūstat par ķēnišķīgās saimes locekļiem, par debesu Debesīs valdošā ķēniņa dēliem un meitām. Vai varat iekārot vēl augstāku stāvokli par šeit apsolīto? Vai ar to nepietiek? Eņģelis sacīja: "Ko Dievs vēl vairāk būtu varējis darīt priekš cilvēku bērniem par to, ko Viņš jau ir darījis? Ja nevērtē tādu mīlestību, tādu augstu stāvokli, vai Viņš varētu izgudrot vēl kaut ko augstāku, kaut [511] ko lielāku un cēlāku? Viss, ko Dievs varēja darīt, ir darīts, lai glābtu cilvēku, tomēr cilvēku bērnu sirdis ir nocietinātas. Lielā svētību daudzuma dēļ, ar ko Dievs cilvēkus ir apņēmis, viņi tās uzskata par parastām lietām un aizmirst savu žēlastības pilno Labdari."

Es redzēju, ka sātans ir vērīgs un darbīgs ienaidnieks, kas apņēmis sasniegt savu mērķi – vadīt jauniešus uz tādu rīcību, kas ir pilnīgā pretrunā Dieva gribai. Viņš labi zina, ka tik daudz laba, cik spēj paveikt Dievam nodevušies jaunekļi un jaunavas, nevar neviens cits. Jaunatne, rīkojoties pareizi, var atstāt varenu iespaidu. Sludinātāji un gados esošie vienkāršie draudzes locekļi nevar atstāt uz jaunatni pusi no tā iespaida, kādu uz saviem biedriem var atstāt jaunieši, kas nodevušies Dievam. Viņiem vajadzētu saprast, ka uz viņiem gulstas atbildība darīt visu viņu spēkos esošo, lai glābtu savus mirstīgos biedrus, upurējot pat savus priekus un darbīgās vēlēšanās. Laiku, pat līdzekļus, ja tos prasa, vajadzētu veltīt Dievam. Visiem, kas sevi atzīst par dievbijīgiem, vajadzētu izprast briesmas, kas draud ārpus Kristus esošiem cilvēkiem. Drīz noslēgsies viņu pārbaudes laiks. Kas, pieņemdami Dieva padomu, būtu varējuši izplatīt labu iespaidu, lai glābtu grēciniekus, bet savtības vai kūtruma dēļ, vai arī kaunoties no Kristus krusta, tomēr savu pienākumu nav pildījuši, pazaudēs ne tikai savas dvēseles, bet uz viņu drēbēm atradīs arī nabaga grēcinieku asinis. No tādiem prasīs norēķinu par labajiem darbiem, kurus viņi, svētījušies Dievam, būtu varējuši veikt, bet kas ne uzticības dēļ palikuši nedarīti. Kas patiesi baudījuši glābjošās mīlestības jaukos pieskārienus, tie nepaliks un nevar palikt mierīgi, līdz ar pestīšanas plānu ir iepazīstinājuši visus, ar kuriem viņi saietas. Jauniešiem vajadzētu jautāt: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru? Kā lai es pagodinu un slavēju Tavu vārdu virs zemes?" Visapkārt mums iet bojā dvēseles, bet kādu nastu nes jaunieši, [512] lai iegūtu dvēseles Kristus? Kas mācās skolās, var atstāt iespaidu par labu Glābējam; bet kas piemin Kristus vārdu? Kas redzami, maigā nopietnībā lūdzot un aicinot savus biedrus atstāt grēka ceļus un izvēlēties svētuma teku?

Es redzēju, ka jauniešiem vajadzētu iet šo ceļu, bet tā nenotiek; viņiem daudz tuvāka un patīkamāka ir pievienošanās grēciniekiem sportā un izpriecās. Jauniešiem ir plašas iespējas būt derīgiem, bet viņi tās nesaskata. Ak, kaut viņi tagad gribētu izlietot savas gara spējas, meklējot ceļus, kā tuvoties bojā ejošiem grēciniekiem, lai tos iepazīstinātu ar svētuma teku un ar lūgšanām un nopietniem aicinājumiem mantotu Kristus kaut tikai vienu dvēseli! Kāds cēls pasākums (pienākums)! Viena dvēsele, kas slavēs Dievu visā mūžībā! Viena dvēsele, kas baudīs laimi un mūžīgo dzīvību! Viens dārgakmens viņu vainagā, kas mirdzēs kā zvaigznes mūžīgi un vienmēr! Bet ir iespējams pat vairāk kā vienu dvēseli vadīt no maldiem pie patiesības, no grēka pie svētuma. Kungs saka caur pravieti: "Kas daudzus veduši uz taisnību, spīdēs kā zvaigznes mūžīgi mūžam." Tā tie, kas kopā ar kristu un eņģeļiem iesaistās pazudošo dvēseļu glābšanas darbā, Debesu valstībā saņems bagātīgu atalgojumu.

Es redzēju, ka, ja jaunieši atrastos tur, kur viņiem vajadzētu būt, ja viņi būtu nodevušies Dievam un patiesībai, tad varētu izglābt daudz dvēseļu, bet jaunatne pa lielākai daļai dzīvo tā, ka pastāvīgi viņu dēļ ir nopietni jāpūlas, vai arī viņi paši kļūst daļa no pasaules. Viņi ir nemitīgu rūpju un sirdssāpju iemesls. Viņu dēļ plūst asaras un vecāku sirds cīnās izmisuma pilnās lūgšanās. Tomēr viņi turpina uzsākt ceļu, neņemot vērā sāpes, kādas izsauc viņu rīcība. Viņi dur ērkšķus to cilvēku krūtīs, kuri būtu gatavi mirt, lai viņus glābtu un lai Kristus asins nopelnā panāktu, ka viņi kļūst tādi, kādiem pēc Dieva nodoma viņiem vajadzētu būt.

Jaunieši izlieto savas spējas, lai izpildītu vienu vai otru skaistu māksliniecisku priekšnesumu, bet nejūt, [513] ka Dievs prasa, lai viņi savus talantus izlietotu labākiem mērķiem, savas ticības apliecības izrotāšanai un cenšoties glābt dvēseles, par kurām Kristus ir miris. Viena šāda izglābta dvēsele ir vērtīgāka par pasaulēm. Zelts un zemes bagātības nemaz nav salīdzināmas ar vienas nelaimīgas dvēseles izglābšanu.

Jaunekļi un jaunavas, es redzēju, ka Dievam ir kāds darbs, kas jums jāpadara; ņemiet uz sevis savu krustu un sekojiet Viņam, vai arī jūs neesat Viņa vērti. Vai, paliekot apātiskā vienaldzības stāvoklī, jūs varat pateikt, ko Dievs no jums prasa jūsu dzīvē? Un kā jūs varat cerēt tikt izglābti, ja nebūsiat darījuši sava Kunga prātu kā uzticīgi kalpi? Kam pieder mūžīgā dzīvība, tie visi būs strādājuši "labi". Godības ķēniņš viņus paaugstinās pie Savas labās rokas sacīdams: "Labi, tu – godīgais un uzticīgais kalps." Vai jūs varat pateikt, cik daudz dvēseļu jūs būtu varējuši izglābt no bojāejas, ja izprieču meklēšanas vietā censtos saprast, kādu darbu jūs varētu padarīt sava Kunga vīna kalnā? Cik daudz dvēseļu izglābšanai ir kalpojušas šīs sanāksmes ar pārrunām un muzikāliem izpildījumiem? Ja jūs nevarat norādīt ne uz vienu dvēseli, kas tādā veidā būtu izglābta, tad – meklējiet, ak, meklējiet citas darba metodes! Sāciet lūgt par dvēselēm, ejiet tuvāk Kristu, tuvu, tuvu pie Viņa asiņojošiem sāniem. Lai jūsu dzīvi rotā lēnprātīgs un kluss gars, un lai jūsu nopietnās, no salauztas sirds nākošās, pazemīgās lūgšanas uzkāpj pie Dieva, izlūdzoties gudrību pasākumiem, ne tikai savu dvēseļu glābšanā, bet arī strādājot pie citiem. Lūdziet vairāk kā dziedāt! Vai lūgt jums nav lielāka nepieciešamība kā dziedāt? Jaunekļi un jaunavas, Dievs aicina jūs strādāt, strādāt priekš Viņa. Pilnīgi pārmainiet savu darbības veidu. Jūs spējat veikt darbu, ko nevar padarīt tie, kas kalpo ar Vārdu un mācību. Jūs varat aizsniegt ļaudis, ko sludinātājs nespēj ietekmēt.

Kristiešiem vajadzīga atpūta

[514] Man rādīja, ka Sabata ievērotāji kā tauta strādā par daudz smagi, neatļaujoties pārmaiņas un atpūtas brīžus. Atpūta un atspirgšana vajadzīga tiem, kas stādā fizisku darbu, un vēl svarīgāka tā ir tiem, kuru darbs galvenokārt ir garīgs. Ne mūsu pestīšanai, ne Dieva godam nav vajadzīga pastāvīga prāta nodarbināšana pat ne pie reliģiskiem tematiem. Ir tādas izklaidēšanās kā dejošana, kārsu spēles, šahs, dambrete u.t.t., kuras mēs nevaram atzīt par labām, jo Debesis tās nosoda. Šādi laika kavēkļi paver durvis lielam ļaunumam. Tie neatstāj labvēlīgu, dziedinošu iespaidu, bet uzbudina un dažos cilvēkos atmodina kaislību uz šīm spēlēm, kas tālāk ved uz azartu un izšķērdību. Visas šādas spēles kristiešiem vajadzētu nosodīt un aizvietot ar kaut ko pilnīgi nevainīgu un nekaitīgu.

Es redzēju, ka mūsu brīvdienas nevajadzētu pavadīt, atdarinot pasauli, tomēr tās arī nevajadzētu atstāt neievērotas, jo tas izsauktu neapmierinātību mūsu bērnos. Sajās dienās, kad draud briesmas, ka mūsu bērni var pakļauties ļauniem iespaidiem un samaitāties pasaulīgās izpriešanās un dažādos uzbudinājumos, vecākiem jādomā, kā atvietot tik ļoti bīstamās izpriešanās. Lai bērni saprot, ka jūs rūpējaties par viņu laimi un labklājību.

Lai apvienojas vairākas ģimenes, kas dzīvo pilsētā vai vienā ciemā, pārtrauc darbu, kas viņus fiziski un garīgi nogurdinājis, un izbrauc uz laukiem kāda skaista ezera krastā vai jaukā birztaļā, kur dabas ainavas ir sevišķi krāšņas. Viņiem vajadzētu nodrošināties ar vienkāršu, veselīgu uzturu, vislabākajiem augļiem un labības produktiem un uzklāt galdu koku ēnā vai arī zem brīvā debess juma. Izbrauciens, fiziskā piepūle un dabas skati ierosinās ēstgribu, un viņi var baudīt azaidu, kuru apskaustu pat ķēniņš.

Šādos gadījumos vecākiem un bērniem vajadzētu justies brīviem no rūpēm, darba un nospiešanas. Vecākiem kopā ar [515] saviem bērniem vajadzētu kļūt par bērniem, cenšoties darīt visu viņiem tik patīkamu, cik vien iespējams. Veltiet visu dienu atpūtai. Tiem, kuru darbs saistīts ar telpām un sēdēšanu, fiziskas kustības svaigā gaisā atstās ļoti labu iespaidu uz veselību. Visiem, kam vien iespējams tā iekārtoties, vajadzētu šādu atpūtu uzskatīt par pienākumu. Pazaudēt ar to nevar neko, bet daudz var iegūt. Savās darba vietās viņi atgriezīsies ar atjaunotu spēku un drosmi un ar jaunu degsmi darīt savu darbu, un būs labāk sagatavoti pretoties slimībām.

Es redzēju, ka tikai nedaudzi saprot pastāvīgo, nogurdinošo darbu, kādam pakļauti atbildīgie darbinieki izdevniecībā. Dienu no dienas un nedēļu pēc nedēļas viņi ir ieslēgti telpās, un nepārtraukta garīgo spēku sasprindzinātība noteikti grauj viņu veselību un mazina dzīvības spēkus. Šiem brāļiem draud pēkšņa sabrukuma briesmas. Viņi nav nemirstīgi, un, turpinot strādāt tādā pašā garā, viņi savus spēkus ātri izsmels un būs darbam zuduši.

Brāļos A, B un C mums ir dārgas dāvanas. Mēs nedrīkstam atļaut, ka viņi sagrauj savu veselību, ieslogot sevi telpās un nepārtraukti smagi strādājot. Kur mēs atradīsim piedzīvojušus cilvēkus, ko likt

viņu vietā? Divi no šiem brāļiem ar darbu izdevniecībā saistīti jau 14 gadus un Dieva darba labā ir strādājuši nopietni, apzinīgi un nesavtīgi. Viņiem dzīvē nav bijis gandrīz nekādu pārmaiņu, izņemot tās, ko viņiem sniegušas dažādas slimības. Viņiem vajadzīgas biežas izmaiņas, bieži vajadzētu visu dienu veltīt tikai atpūtai kopā ar savām ģimenēm, kuras gandrīz pilnīgi šķirtas no viņu sabiedrības. Visi varbūt nevarēs atstāt darbu vienā un tai pašā laikā, bet savus darbus viņiem vajadzētu iekārtot tā, ka aiziet var viens vai divi, atstājot citus aizpildīt viņu vietu, un tad atkal palikušajiem savukārt būs tāda pati iespēja atbrīvoties.

Es redzēju, ka šiem brāļiem A, B un C rūpes par veselību un spēku, kuru Dievs viņiem ir devis, vajadzētu uzskatīt par savu reliģisku pienākumu. Kungs [516] neprasa, lai viņi jau tagad kļūtu par mocekļiem Viņa darba dēļ. Par tāda upura pienešanu viņi atalgojumu nesaņems, jo Dievs vēlas, lai viņi dzīvotu. Tagadējās patiesības lietai viņi var daudz labāk kalpot ar savu dzīvi kā ar savu nāvi. Ja kādam no šiem brāļiem pēkšņi būtu jākrīt, slimības skārtam, tad nevienam to nevajadzētu uzskatīt par tiešu Kunga lēmumu. Tāds gadījums būs tikai dabas likumu pārkāpšanas nenovēršanas sekas. Viņiem vajadzētu ņemt vērā dotos brīdinājumus, lai nekļūtu par pārkāpējiem un nesaņemtu smagu sodu.

Es redzēju, ka šie brāļi var palīdzēt Dieva darbā, piedaloties, cik bieži vien praktiski iespējams, sanāksmēs, ko sasauc vietās, kas atrodas tālu no viņu tiešā darba. Viņiem uzticētais darbs ir svarīgs, tāpēc viņiem nepieciešami veseli nervi un veselas smadzenes, bet viņu gars nevar atspirgt tā, kā Dievs vēlas, ja viņi pastāvīgi ir ieslēgti izdevniecībā. Es redzēju, ka darbam visā visumā nāktu par labu, ja šie vīri, kas vada darbu Batl-Krīkā, iepazītos ar saviem brāļiem citās zemēs, piedaloties viņu sanāksmēs. Tas citu zemju brāļos radītu uzticību atbildīgajiem darba vadītājiem un atvieglotu šo brāļu garīgo noslogojumu, kā arī ļautu viņiem labāk izprast darba attīstību un Dieva lietas vajadzības. Tas atdzīvinātu viņu cerību, atjaunotu ticību un palielinātu drosmi. Tam ņemtais laiks nebūs zaudēts, bet gan izmantots vislietderīgākajā veidā. Šiem brāļiem ir īpašības, kas viņiem ļaus atrast vislielāko prieku sabiedriskā sadzīvē. Viņi priecāsies, dzīvojot kādu laiku citu zemju brāļu mājās, un savstarpējā domu un ieskatu apmaiņa nāks par labu kā vieniem, tā otriem.

Sevišķi es griežos pie brāļa C, aicinot viņu mainīt dzīves veidu. Viņš nevar nodoties fiziskai piepūlei līdzīgi citiem izdevniecības darbiniekiem. Sēdošais darbs telpās sagatavo viņu pēkšņam sabrukumam. Viņš nedrīkst turpināt [517] līdzšinējo rīcību. Viņam vairāk jāuzturās svaigā gaisā, strādājot zināmu laiku kādu vieglu darbu vai arī nodoties kādai citai atspirdzinoša rakstura fiziskai piepūlei. Šāda sevis izdzīšana, kādu viņš ir piekopus, salauztu pat visstiprākā dzīvnieka organismu. Tā ir nežēlīga, ļauna rīcība, grēks pašam pret sevi, pret kuru es brīdinot paceļu savu balsi. Brāli C, Tev vairāk laika jāpavada svaigā gaisā, izbraucienos vai patīkamā fiziskā piepūlē, vai arī Tu mirsi, Tava sieva kļūs par atrautni un Tavi bērni, kuri tik ļoti tevi mīl, kļūs bāreņi. Br. C, izskaidrojot Dieva Vārdu, spēj citus pamācīt un ielīksmot. Izbraucot uz lielām Sabāta ievērotāju sanāksmēm un nododot liecību par pamācību un iepriecinājumu tiem, kuriem ir priekštiesība viņu dzirdēt, viņš var kalpot Dieva lietai un gūt pats sev labumu. Šāda pārmaiņa liktu viņam vairāk atrasties ārpus telpām svaigā gaisā. Viņa asinis plūst kūtri, jo trūks dzīvinošā debesu gaisa. Viņš ļoti pildījies savu darbu izdevniecībā, tomēr viņam joprojām vajadzīgs atspirdzinošais tīra gaisa un tiešas saules gaismas iespaids, lai viņa darbs kļūtu vēl garīgāks un dzīvāks.

1863. gada 5. jūnijā es redzēju, ka manam vīram vajadzētu sargāt savus spēkus un veselību, jo Dievam priekš mums vēl ir liels darbs. Viņa aizgādībā mēs šajā darbā esam guvuši pieredzi jau no tā sākuma, un tāpēc mūsu pūlēm Viņa darbā ir lielāka nozīme. Es redzēju, ka mans vīrs, pastāvīgi un pārmērīgi strādājot, izsmēlis savu spēku krājumu, kuru saskaņā ar Dieva gribu vajadzētu pasargāt. Tāpat turpinot sevi fiziski un garīgi pārslogot, viņš izlietos nākotnes spēka rezerves, izsmēls spēku pamatfondus un priekšlaicīgi sabruks, un Dieva lieta zaudēs viņa darbu. Daudz laika viņš izlietojis izdevniecības darbam, ko varēja padarīt arī citi, vai veikalniecisko lietu kārtošanai, no kurām viņam vajadzēja [518] izvairīties. Dievs vēlas, lai mēs abi saudzētu savus spēkus un izlietotu tos sevišķos vajadzības gadījumos tādā darbā, ko citi nevar padarīt un kuram Viņš mūs ir atmodinājis, pasargājis mūsu dzīvību un devis mums vērtīgus piedzīvojumus, lai tādā veidā mēs varētu palīdzēt Viņa ļaudīm.

Es to nesacīju atklātībai, jo šī vēsts bija dota tieši mums. Ja šis brīdinājums pilnībā būtu ievērots, tad sāpes, kas manam vīram tik ļoti lika ciest, būtu aiztaupītas. Dieva darbs bija spiedošs (neatliekams) un likās, ka nav iespējams no tā atrauties un atpūsties. Šķita, ka mans vīrs ir spiests pastāvīgi smagi strādāt. Rūpes par brāļu piemērotību atbildību nešanai un arī sacelšanās Aijovā pastāvīgi nodarbināja viņa prātu, un fiziskie spēki tika pilnīgi izsmelti. Atvieglojuma vietā uz viņu gūlās tik smagas nastas, kādas nekad vēl nebija nestas, un rūpes nesamazinājās, bet trīskāršojās. Tomēr kāda izeja noteikti bija, jo citādi Dievs nebūtu devis brīdinājumu un nebūtu pieļāvis viņa sabrukumu zem smagās slodzes. Es redzēju, ka, ja Dievs viņu sevišķā kārtā neuzturētu, tad savu fizisko un garīgo spēku

sabrukumu viņš būtu piedzīvojis jau daudz agrāk.

Kad Dievs runā, tad Viņš to arī domā, ko Viņš saka. Ja Viņš brīdina, tad attiecīgajiem cilvēkiem tas jāņem vērā. Tagad es runāju atklāti, jo tāds pat brīdinājums, kādu saņēma mans vīrs, ir dots citiem cilvēkiem, kas saistīti ar izdevniecību. Es redzēju, ka, ja viņi savu rīcību nemainīs, tad tie var sabrukt tieši tāpat kā mans vīrs. Es negribētu, ka citi ciestu tā, kā viņš ir cietis. Bet pāri par visu jābaidās no viņu zaudējuma Dieva darbam laikā, kad tik ļoti vajadzīga viņu palīdzība un iespaids.

Izdevniecībā strādājošie nevar izturēt tādu rūpju un darba slodzi, kādu gadiem ilgi nesis mans vīrs. Viņiem nav tāda organisma uzbūve, nav tādu pamatfondu, no kuriem varētu smelt un smelt, kāds bija manam vīram. Viņi nekad [519] nepanesīs tādas grūtības un pastāvīgu nogurdinošu darbu, kāds gulās uz manu vīru un kādu viņš veica divdesmit gadus. Es nevaru panest domu, ka dažiem cilvēkiem izdevniecībā vajadzētu upurēt savus spēkus un veselību pārmērīgam darbam un tā priekšlaicīgi zaudēt lietderību un spējas strādāt Kunga viņa kalnā. Ne tikai augļu ievācēji ir svarīgi un nepieciešami strādnieki; visi, kas palīdz ap stādiem aprakt zemi, kas palīdz laistīt, apgriezt liekos zarus, pacelt augstāk lejup liečošos un uz zemes gulošos zarus, liekot stīgām vīties augšup pa istajām kāpnēm, pa drošo balstu, ir strādnieki, bez kuriem nevar iztikt.

Brāli izdevniecībā domā, ka viņi nedrīkst pārmaiņas vai atpūtas dēļ uz dažām dienām atstāt darbu, tomēr tā ir kļūda. Viņi var un viņiem vajadzētu to darīt. Pat ja tik daudz nevarētu paveikt, tomēr būt labāk izdevniecību atstāt uz nedaudz dienām, nekā saslimt un mēnešiem tikt šķirti no darba un varbūt nekad vairs nebūt spējīgiem to veikt.

Mans vīrs arī domāja, ka būs nepareizi, ja viņš pavadīs laiku, baudot sabiedrisko prieku. Viņš nevarēja atļauties sev atpūtu. Viņš domāja, ka tādā gadījumā cietīs darbs izdevniecībā. Bet, kad viņu skāra slimība, atņemot fizisko un garīgo spēku, darbs bija jāturpina bez viņa līdzdalības. Es redzēju, ka brāļiem, kuri iesaistīti atbildīgā darbā izdevniecībā, jāvadās pēc šī plāna un jā rūpējas par pārmaiņu. Ja vajadzīgs vairāk palīgu, tad gādāji, lai tie būtu; un lai gūst atvieglojumu tie, kas cieš no pastāvīgas garīgas piepūles un smadzeņu darba. Viņiem vajadzētu apmeklēt darbinieku sanāksmes (convocation meetings). Viņiem jāatbrīvojas no rūpēm, jādalās savu brāļu viesmīlībā, jāgūst prieks viņu sabiedrībā un jābauda sanāksmes svētības. Tā viņi iegūs svaigas domas, viņu nogurušie spēki atmodīsies jaunai dzīvei, un darbā viņi atgriezīsies spējīgāki to veikt, jo viņi labāk izprātīs Dieva lietas vajadzības.

[520] Brāļi visapkārt, vai jūs esat aizmiguši un nesaprotat patreizējo stāvokli? Vai jūsu sirdīm atkal būs jāpagurst, redzot kritam Dieva strādniekus, kurus jūs esat iemīļējuši? Sie vīri ir draudzes īpašums. Vai jūs ļausiet viņiem nomirt zem savām nastām? Es griežos pie jums un aicinu dot padomu, kā izmainīt darba kārtību. Es lūdzu Dievu, lai nekad neviens no izdevniecībā strādājošiem brāļiem nebaudītu mūsu rūgtos piedzīvojumus. Sevišķi es jūs aicinu rūpēties par br. C. Vai lai viņš mirst gaisa trūkuma dēļ, – trūkstot dzīvību dodošajam debesu gaisam? Viņa rīcības veids tikšanās saīsina viņa dzīvi. Asinis ir kļuvušas netīras, rit kūtri, traucēta ir aknu un sirds darbība, kam visam galvenais iemesls ir garīgs darbs telpās. Ja viņš pats neko nemainīs, tad daba šo lietu ņems savās rokās. Tā sevišķā kārtā mēģinās atvieglot organismu, attīrot asinis no netīriem piemaisījumiem. Tā šai darbā iesaistīs visus dzīvības spēkus, organismā valdošā kārtība būs izjaukta, un tas var beigties ar paralīzi vai trieku. Ja viņš vispār atveseļosies, tad laika zaudējums būs liels; tomēr iespēja atveseļoties ir pavisam maza. Ja br. C nevar atmodināt, tad es ieteicu jums, brāļi, kas esat ieinteresēti tagadējās patiesības lietā, ņemiet viņu savās rokās un aizvediet no darba, tāpat kā draugi rīkojās ar Luteru.

Rakstot visu iepriekš minēto, es uzzināju, ka lielākā daļa no "Domas par Atklāsmes grāmatu" ir rakstīta naktī, kad autors bija padarījis savus dienas darbus. Tādā veidā strādāja mans vīrs. Es protestēju pret šādu pašnāvību. Minētie brāļi, uz kuriem gulstas tik lielā garīgā darba slodze izdevniecībā, kalpotu Dieva lietai, arī piedaloties sanāksmēs un ņemot laiku atpūtai. Tā viņi vislabāk saglabātu darbam vajadzīgo fizisko veselību un garīgos spēkus. Viņiem nevajadzētu atļaut justies traucētiem (nederīgiem), tāpēc ka nenopelna algu. To tiem vajadzētu turpināt saņemt un būt brīviem. Viņi strādā lielu darbu.

Reformētais tērps

[521] Atbildot uz daudzu māsu izteiktajiem jautājumiem vēstulēs par reformētā tērpa garumu, es gribētu teikt, ka Mičiganas štatā mēs esam pieņēmuši vienu garumu – apmēram deviņas collas (colla = 2,54 cm, 9in×2,54~23cm) no grīdas. Es izmantoju šo izdevību atbildēt uz pieminētajiem jautājumiem, lai aiztaupītu laiku, kāds būtu vajadzīgs, atbildot uz tik daudz vēstulēm. Es jau būtu izteikusies agrāk, bet gaidīju kaut ko noteiktāku par šo jautājumu "Veselības Reformētājā". Es

sirsnīgi vēlētos ieteikt vienādu garumu un gribu teikt, ka deviņas collas apmēram saskan ar maniem ieskatiem šai jautājumā, par cik to ir iespējams izteikt collās.

Ceļojot no vietas uz vietu, es redzu, ka reformēto tērpu darinā nepareizi, un es sapratu, ka jāsaka vēl kaut kas noteiktāks, lai šai jautājumā būtu vienota rīcība. Šāds tērps nav populārs (ieciens), un tāpēc cilvēkiem, kas to pieņem, vajadzētu ģērbties glīti un gaumīgi. Reiz par šo jautājumu es jau runāju, tomēr daži dotajiem padomiem nav sekojuši. Reformētā tērpa garuma ziņā Sabata turētāju vidū vajadzētu valdīt vienprātība. Kas, pieņem šo tērpu, citu acīs kļūst īpatnēji, tiem ne uz brīdi nevajadzētu domāt, ka nav vajadzīgs ievērot kārtību, gaumi un glītumu. Pirms reformētā tērpa uzvilšanas mūsu māsām vajadzētu iegādāties attiecīga parauga apakšējās bikses un tērпам atbilstošu mēteli. Tērpa reformai lielā mērā tiek kaitēts, ja attiecīgās personas iziet sabiedrībā ar tāda veida tērpu, kuru vēl vajag reformēt visos virzienos, lai tas pareizi attēlotu reformēto tērpu. Māsas, gaidiet, lai jūs šo tērpu varat nēsāt pareizi.

Dažās vietās īsiem tērpiem ļoti pretojas, bet, redzot dažus tērpus, ko uzvilkušas mūsu māsas, es nebrīnos, ka ļaudīm tie nepatīk un viņi tos nosoda. Ja tērps ir darināts pareizi, tad visi godīgie cilvēki spiesti atzīt, ka tas ir pieklājīgs un ērts. Dažās mūsu draudzēs es esmu redzējusi visāda veida reformētos tērpus, tomēr nevienu tādu, kas atbilstu man rādītajam tērpa aprakstam. Dažas personas [522] ir redzamas baltās muslīna biksēs, baltām piedurknēm (sleeves), tumšā pusvilnas tērpa un tam līdzīgā bezpiedurkņu mētelī. Dažas nēsā katūna (calico) tērpu ar biksēm, kas izgrieztas pēc viņu pašu izdomas, bet ne pēc "parauga", nestērķelētas un arī nestīvinātas, kas iedod tām formu, tās cieši piekļaujas locekļiem. Noteikti šajos tērpos nav nekā, kas liecinātu par kārtību un gaumi. Šāds tērps sevi neieteiks saprātīgi domājošu cilvēku spriedumam. Vārda pilnā nozīmē tas ir deformēts (sakropļots) tērps.

Māsas, kuru vīri tērpu reformai pretojas, prasījušas man padomu, vai viņām vajadzētu pieņemt īso tērpu pret vīru gribu. Es viņām ieteicu nogaidīt. Tērpu jautājumu es neuzskatu par tikpat svarīgu kā Sabatu. Attiecībā uz pēdējo nevar būt nekāda vilcināšanās. Bet pretestība, ko daudzām personām būtu jāizjūt, pieņemot reformēto tērpu, atnestu veselībai ļaunumu, kas būs lielāks par šī tērpa sniegtu labumu. Vairākas no šīm māsām man ir sacījušas: "Manam vīram patīk tavs tērps; viņš saka, ka tajā nevar atrast nevienu trūkuma." Tas man rāda, cik ļoti vajadzīgs, lai māsas reformēto tērpu veidotu pareizi, rūpējoties par glītumu, kārtību un vienveidību. Man būs izgatavotas piegrieztnes, ko ņemšu līdzī ceļojumos, lai varētu iedot mūsu māsām, ar kurām mēs sastapsimies, vai arī lai izsūtītu pa pastu visiem, kas tās pieprasīs. Mūsu adrese būs uzdots "Review".

Kas pieņem īso tērpu, tiem vajadzētu parādīt gaumi krāsu izvēlē. Kas nav spējīgi nopirkt jaunu drēbi, tiem vajadzīga gaume un izdomas spējas, lai iespējami labāk pārveidotu veco apģērbu, tā kā tas kļūtu atkal jauns. Sevišķi centieties, lai apakšējās bikses un tērps būtu vienādā krāsā un no viena un tā paša materiāla; citādi jūsu izskats būs fantastisks. Vecus tērpus var pārveidot pēc laba modeļa, gaumīgi pašūt, un tie izskatīsies kā jauni. Es jūs lūdzu, [523] māsas, neveidojiet piegrieztnes pēc saviem īpatnējiem ieskatiem. Tā kā ir pareizi modeļi un laba gaume, tāpat nepareizi modeļi un slikta gaume.

Šis tērps neprasa stīpas, un es ceru, ka tādā veidā to nekad neapkaunos (nepazemos). Mūsu māsām nav vajadzības nēsāt daudz apakšsvārku, lai tērps izplestos. Daudz labāk izskatās, ja tērps, uzvilts pār vienu vai diviem viegliem apakšsvārkiem, dabīgi sedz augumu. /Moreen/ – dekoratīvs audums ir ļoti piemērots virsējiem svārkiem; tas saglabā savu stīvumu un ir izturīgs. Ja vispār svārkos dara kādus iešuvumus, tad tiem jābūt ļoti niecīgiem. Atsvari (quilts) nav nepieciešami. Tomēr bieži es redzu tos nēsājam un reizēm nokarājamies mazliet zemāk par tērpu. Tādā apģērbā cilvēks izskatās nepieklājīgs un nekārtīgs. Balti apakšsvārki zem tumšām drēbēm īsam tērпам nav piemēroti. Esiet uzmanīgi, lai jūsu apakšsvārki būtu tīri, vienkārši un glīti, šujiet tos no laba materiāla un visos gadījumos vismaz trīs collas īsākus par virsējo apģērbu. Ja kaut ko nēsā svārku izplešanai, tad tas nedrīkst būt nekas liels un ne zemāk kā ceturtdaļu vai pus jardu (1 jards = 91,44 cm) virs kleitas vai virsējo svārku apakšējās malas. Ja korda audumu vai kaut ko tamlīdzīgu liek tieši svārku apakšmalā, tad izplešas tikai tērpa apakšējā mala. Tādas drēbes ļoti slikti izskatās, to nēsātājam sēžot vai noliecoties.

Lai neviens nebaidās, ka man, ceļojot no vietas uz vietu, viens no galvenajiem pārrunu tematiem būs tērpu reforma. Kas mani dzirdējuši par šo jautājumu runājam, tie rīkosies pēc gaismas, kas jau dota. Es esmu darījusi savu pienākumu; liecību es esmu nodevusi, un, kas mani dzirdējuši un lasījuši, ko esmu rakstījusi, tie tagad paši atbildīgi par dotās gaismas pieņemšanu vai atmešanu. Ja viņi izvēlas riskēt būt aizmāršīgi klausītāji un ne darba darītāji, tad viņi to dara uz savu atbildību un par savu rīcību paši dos norēķinu Dievam. Es esmu tīra. Es nespiedišu nevienu un nevienu nenosodišu. Tāds darbs man nav uzdots. Dievs pazīst savus pazemīgos, labprātīgos, paklausīgos bērnus un tos atalgo

atbilstoši uzticībai, ar kādu viņi pildījuši Viņa gribu. Daudziem tērpu reforma liekas pārāk vienkārša un pazemojoša, tāpēc viņi to [524] nepieņem. Viņi nevar pacelt šo krustu. Dievs strādā ar vienkāršiem līdzekļiem, lai atšķirtu savus bērnus no pasaules; bet daži no darba vienkāršības un Dieva ceļiem tik tālu atkāpušies, ka nostājušies pāri darbam un nav vairs ar to saistīti.

Man norādīja uz 4. Mozus 15:38–41: "Runā uz Izraēla bērniem un saki viņiem, lai viņi drēbju stūros bārkstīm liek zilu auklu. Un tie pušķi jums tāpēc jānes, lai jūs tos uzskatot, pieminat visus Kunga baušļus un pēc tiem darāt un nestaigājat pēc sava sirds prāta un sava acu kāruma, tam pakal netiklību dzīdami. Lai jūs pieminat un darāt visus Manus baušļus un savam Dievam esat svēti. Es esmu Kungs, jūs Dievs, Kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums par Dievu, Es, Kungs, jūs Dievs."

Šeit Dievs Izraēla bērniem skaidri pavēl pavisam vienkāršu drēbju rotājumu, lai viņi atšķirtos no ap tiem esošajām elkiem kalpojošajām tautām. Uzskatot savas īpatnējās drēbes, viņiem vajadzēja atcerēties, ka viņi ir Dieva baušļu turošie ļaudis un ka Dievs viņu vidū ir darījis brīnumus, izvedot no Ēģiptes verdzības, lai tie kalpotu Viņam un būtu Viņam svēti ļaudis. Viņi nedrīkstēja kalpot savam sirds prātam, ne arī atdarināt apkārtējās elkiem kalpojošās tautas, bet viņiem vajadzēja palikt īpašiem, atšķirtiem ļaudīm, lai visi, viņus uzlūkojot, varētu sacīt: Tie ir viņi, kurus Dievs izvedis no Ēģiptes zemes, kas tur Dieva desmit baušļu likumus. Izraēlieti varēja pazīt, tiklīdz to ieraudzīja, jo Dievs vienkāršā veidā to atšķīra kā Viņam piederošu īpašumu.

Dieva pavēle, ka Izraēla bērniem pie saviem tērpiem jāliek zilas saites, uz veselību tiešu iespaidu neatstāja. Bet Dievs svēti paklausību, un šīs saites atgādināja Jehovas augstās prasības un aizliedza jaukties ar citām [525] tautām, pievienoties viņu dzīru svētkiem un ēst cūkas gaļu un dažādu kārumus, kas kaitīgi veselībai. Tagad Dievs grib, lai Viņa ļaudis pieņemtu reformēto tērpu un tikai tāpēc, lai atšķirtos no pasaules kā Viņam piederoši "īpaši ļaudis", bet tērpu reforma ir vajadzīga fiziskās un garīgās veselības labā. Dieva ļaudis lielā mērā pazaudējuši savu īpatnību un pakāpeniski atdarinājuši pasauli un ar to sajaukušies, līdz daudzējādā ziņā kļuvuši tai līdzīgi. Tas Dievam nepatīk. Viņš pavēl tiem, kā senatnē pavēlēja Izraēla bērniem, iziet no pasaules un pārstāt kalpot elkiem, neklausot savai sirdij (jo viņu sirds ir nesvēta), vai savām acīm, kas viņus vadījušas uz atšķiršanos no Dieva un savienošanos ar pasauli.

Jānāk kaut kam, kas mazinātu Dieva tautas pieķeršanos pasaulei. Reformētais tērps ir vienkāršs un veselīgs, tomēr tas sevī ietver krustu. Es pateicos Dievam par krustu un priecīgi noliecos, lai to uzņemtu. Mēs tā esam savienājušies ar pasauli, ka krusts no mūsu skata pazudis un vairs neciešam Kristus dēļ.

Mums nevajadzētu censties kaut ko izgudrot, lai radītu krustu, bet, ja Dievs mums krustu dod, tad to vajadzētu nest priecīgi. Pieņemot krustu, mēs atšķiramies no pasaules, kas mūs nemīl un smejas par mūsu īpatnību. Pasaule ienīda Kristu, jo Viņš nebija no pasaules. Vai Viņa sekotāji var gaidīt, ka viņiem klāsies labāk nekā viņu Kungam? Jā mums neviens nepārmet, ja mēs nevienam neesam nepatīkami, tad vajadzētu uztraukties, jo piemērošanās pasaulei dara mūs tai tik līdzīgus, ka nav nekā, kas cilvēkos pamodinātu skaudību vai ļaunumu; pretrunu un nesaskaņu nav. Pasaule krustu nicina. "Jo tas vārds no tā krusta (krusta sludināšana) ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks." (1. Kor. 1:18*) "Bet tas lai man nenotiek, ka lielos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, caur ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei." (Gal. 6:14*)

Aizdomas attiecībā uz Batl-Krīku

[526] 1865. gadā es redzēju, ka daži cilvēki, skaudības ierosināti, atļāvuši nicinoši izteikties par Batl-Krīkas draudzi. Daži ar aizdomām skatās uz visu, kas tur notiek, un liekas, ka viņi līksmo, ja izdodas atrast kaut ko tādu, kas baro viņu neticību Batl-Krīkai. Sāds gars un rīcība Dievam nepatīk. No kādiem avotiem draudzes citās vietās iegūst sev gaismu un patiesības atzišanu? Viss tas nāk caur līdzekļiem, kurus Dievs iekārtojis un kas galvenokārt sakopoti Batl-Krīkā. Kas nes mūsu darba nastas? Cilvēki, kas dedzīgi strādā Batl-Krīkā. Tiem, kas atrodas viskarstākās cīņas priekšējās rindās, nastas un smagi pārbaudījumi ir neizbēgami; dažādi sarežģījumi un nospiedošas domas pavada tos, kam Dieva darbā jāpieņem vissvarīgākie lēmumi. Mūsu brāļiem citās vietās, kas brīvi no tādām nastām un grūtībām, vajadzētu pateikties Dievam un slavēt Viņu par priekšrocībām, kuras viņi bauda, un vajadzētu būt pēdējiem greizsirdības, skaudības un kļūdu meklēšanas gara parādīšanā, lai nenostātos tādu cilvēku lomā, kuri saka: "Pasaki man, un es teikšu tālāk."

Batlkrīkas draudze ir nesusi lielo sanāksmju (konferenču) nastas, kas smagi gūlušās gandrīz uz visiem. Papildus veicamo darbu dēļ daudzi zaudējuši spēkus un pēc tam vairākus mēnešus slimojuši. Viņi šīs nastas nesuši priecīgi, bet viņus apbēdina un sāpina nežēlīgā vienaldzība un cietsirdīgā

greizsirdība, kādu parāda daži cilvēki, atgriezušies atpakaļ savās draudzēs. Par Batl-Krīkas nastu nesējiem un tiem, kas atrodas darba priekšgalā, viņi izsaka neprātīgas piezīmes, – daži pat ar nodomu, citi vieglprātīgā bezrūpībā. Dievam ir zināmas visas šīs runas un greizsirdība un skaudība, kas skubinājušas šos runātājus; viss [527] ir uzticīgi pierakstīts. Daudzi pateicas Dievam par patiesību un tad apgriežas un apšaubā, un meklē kļūdas tieši tajos līdzekļos kurus Debesis sniegušas, lai padarītu viņus par tādiem kādi viņi ir vai kādiem viņiem vajadzētu būt. Cik daudz vairāk Dievam patiktu, ja viņi darītu Ārona un Ura darbu, palīdzot turēt paceltas to rokas, kas nes lielās un smagās Dieva darba nastas. Kas mīl kurnēt un sūdzēties, tiem vajadzētu palikt mājās, kur šo kārdināšanu nav, kur nav barības viņu greizsirdībai, jaunām aizdomām un kļūdu meklēšanas tieksmēm; tādi cilvēki ar savu klātbūtni sanāksmes tikai apgrūtina; viņi ir mākoņi bez ūdens (lietus).

Kas domā, ka viņiem ir tiesības meklēt kļūdas un nopelt cilvēkus, kurus Dievs izredzējis veikt svarīgu daļu šai pēdējā lielajā darbā, darītu labāk, ja censtos atgriezties un iegūt Kristus prātu. Lai viņi atceras Izraēla bērnus, kas bija tik gatavi atrast kļūdas pie Mozus, kuru Dievs bija iecēlis novest Viņa ļaudis uz Kānanu, un kurnēt pat pret pašu Dievu. Visi šie kurnētāji krita tuksnesī. Viegli ir sacelties, viegli uzsākt karu, pirms attiecīgais jautājums saprātīgi un mierīgi pārdomāts un apsvērts, vai vispār ir kaut kas, pret ko vajadzētu cīnīties. Izraēla bērni ir par priekšzīmi mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis.

Daudziem vieglāk ir apšaubīt un atrast kļūdas darbā, ko veic Batl-Krīkā, nekā pateikt, ko vajadzētu darīt. Daži pat iedrošinātos paši uzņemties šīs atbildības, bet viņi drīz vien redzētu, ka viņiem trūkst piedzīvojumu, un viss darbs apstātos. Ja šie runātāji un kļūdu meklētāji paši kļūtu par nastu nesējiem, ja viņi lūgtu par darba darītājiem, tad viņi saņemtu svētības sev un ar savu dievbijīgo priekšzīmi, svēto iespaidu un dzīvi būtu par svētību citiem. Daudziem vieglāk ir runāt kā lūgt; viņu dzīvē un raksturā nav garīguma un svētuma, viņu iespaids Dieva darbam kaitē. [528] Viņi neizprot, ka darbs Batl-Krīkā ir arī viņu darbs un ka viņiem vajadzētu būt ieinteresētiem tā attīstībā; viņi kā skatītāji nostājas malā, apšaubā un meklē kļūdas. Sādu lomu pilda tieši tie, kuriem trūkst piedzīvojumu un kas pavisam maz cietuši patiesības dēļ.

Izvairšanās no atbildībām

Tie Sabatu ievērojošie brāļi, kas atbildību par namturību novirza uz savām sievietēm, kaut gan paši ir spējīgi saimniecību vadīt, ir negudri; tāda rīcība Dievam nepatīk. Vīra namtura pienākumus nevar nodot sievietei. Tomēr reizēm ir mēģināts to darīt, abiem par lielu postu. Ir gadījumi, kad ticīgs vīrs atbildību par saviem īpašumiem nodevis savai neticīgajai dzīves līdzgaitniecei, cerēdams tā viņai izpatikt, atņemt iemeslus viņas pretestībai un beidzot panākt, lai viņa ticētu patiesībai. Bet tas nav ne vairāk, ne mazāk kā mēģinājums nopirkt mieru vai arī ar naudas palīdzību likt sievietei ticēt patiesībai. Līdzekļus, kurus Dievs aizdevis Viņa darba atbalstīšanai, vīrs nodod sievietei, kam patiesība pilnīgi vienaldzīga; kādu atskaiti šāds namturis varēs sniegt lielajam Meistaram, kad Viņš no viņa atprasīs savu īpašumu līdz ar augļiem?

Ticīgie vecāki bieži savus īpašumus nodevuši neticīgiem bērniem, tādā veidā atteikdamies no iespējas atdot Dievam to, kas Viņam pieder. Tā viņi atbrīvojas no Dieva uzliktās atbildības un nodod ienaidnieka rindām līdzekļus, kuru Dievs viņiem uzticējis, lai viņi tos tad, kad Viņš prasīs, atdot atpakaļ, ieguldot viņa darbā. Tas nav pēc Dieva prāta, ja vecāki, kas spējīgi paši vadīt savus veikalus, pārraudzību pār saviem īpašumiem nododu bērniem pat tad, ja viņiem ir ar vecākiem vienāda ticība. Tikai reti bērni pieķeras [529] Dieva darbam, un viņi arī nav mācījušies pretestību un bēdu skolā mūžīgo bagātību vērtēt daudz augstāk par pasaulīgo (laicīgo). Līdzekļu nodošana tādās rokās ir vislielākais ļaunums. Tā viņi tiek kārdināti pieķerties laicīgām lietām un pajauties uz īpašumiem un domāt, ka vairāk nekā viņiem nav vajadzīgs. Saņemot savā īpašumā līdzekļus, kuru iegūšana nav prasījusi no viņiem pūles, viņi reti tos izlietos gudri.

Vīrs, kas savus īpašumus nodod sievietei, paver viņai plašas durvis kārdināšanām, vienai, vai tā ir ticīga vai neticīga. Ja viņa ir ticīga un raksturā skopa, savtīga un mantrausīga, tad vīra namtura pienākumu pildīšana blakus savējiem viņai cīņu darīs daudz smagāku. Lai tiktu glābta, viņai jāpārvar visas šīs īpatnējās, jaunās rakstura īpašības un jāatdarina sava dievišķā Kunga raksturs, meklējot izdevības darīt citiem labu un mīlot citus, kā Kristus mūs ir mīlējis. Viņai jākopj dārgā mīlestības dāvana, kas tik spilgti atklājas mūsu Glābējā. Viņa dzīvi iezīmēja cēla, nesavtīga labdarība. Visu Viņa dzīves gājumu neaptraipīja neviens savtīgs darbs.

Lai arī kādi būtu bijuši laulātā drauga motīvi, savas sievas ceļā viņš ar to ir nolīcis briesmīgu piedauzīšanās akmeni, kas viņu kavēs sasniegt uzvaru. Tikpat jaunas sekas var būt mantas nodošanai bērniem. Dievs zina nolūkus. Ja vīrs ir savtīgs un mantu nodevis, lai slēptu savas mantkārigās tieksmes un sevi attaisnotu, ka neko nedara Dieva darba atbalstīšanai, tad noteikti nāks

Debesu lāsts. Dievs lasa sirds apslēptākos nodomus un pārbauda cilvēku bērnu motīvus. Viņa sevišķā, redzamā nepatika var neatklāties tā kā Ananijas un Saviras gadījumā, tomēr beidzot sods noteikti nebūs vieglāks par to, kāds piemeklēja šos cilvēkus. Cenšoties piekrāpt cilvēkus, viņi meloja Dievam. "Tā dvēsele, kas grēko, tā mirs." [530]

Šādam cilvēkam lielās tiesas dienas pārbaudē neklāsies labāk par viena poda īpašnieku, kas savu podu apslēpa zemē. Aicināts norēķināties, viņš apvainoja Dievu netaisnā rīcībā: "Es zināju Tevi bargu cilvēku esam, ka Tu ļauj, kur Tu neesi sējis, un krāj, kur neesi kaisījis. Un bīdamies es nogāju un apslēpu Tavu podu zemē (kur Dieva darbs nevar no tā gūt labumu); redzi, šē ir, kas Tev pieder." Dievs saka: "Tāpēc ņemiet no viņa podu un dodiet tam, kam ir desmit podu... un nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā; tur būs raudāšana un zobu tricēšana." Šis vīrs negribēja, ka viņa poda izlietošana nestu labumu viņa Kungam.

Es redzēju, ka daudz ir tādu, kas savu podu ietinuši autā un paslēpuši zemē. Liekas, ka viņi domā, ka katrs Dieva darbā ieguldītais penijs ir neglābjami zudis. Kas tā domā, tiem tiešām tā arī notiks. Viņi nesaņems nekādu atlīdzību. Viņi deva nelabprāt, tikai tāpēc, ka jutās spiesti kaut ko darīt. Dievs mīl priecīgu devēju. Tie, kas sevi iepriecina ar domām, ka savu atbildību var nodot sievai vai bērniem, ir ienaidnieka pievilti. Īpašumu nodošana citās rokās nesamazina viņu atbildību. Viņi ir atbildīgi par līdzekļiem, kurus Debesis viņiem uzticējušas, un nekādā veidā viņi nevar atbrīvoties no atbildības atdot Dievam to, ko Viņš viņiem ir uzticējis.

Pasaules mīlestība šķir no Dieva. "Kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības." Nevienam nav iespējams izprast patiesību, kamēr viņš ir pieķēries pasaulei. Pasaule nostājas starp viņu un Dievu, aptumšo skatu, notrulinā jūtas [531] līdz tādai pakāpei, ka viņi nespēj izprast svētas lietas. Tādus cilvēkus Dievs aicina: "Šķīstiet rokas jūs, grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas jūs, divprātīgie! Esiet bēdīgi un noskumuši un raudiet; jūsu smieklī lai pārvēršas par vaidiem un jūsu līksmība par skumjām." Kas savas rokas aptraipījuši ar pasaules nešķīstību, tos Kungs aicina šos traipus sevī tīrīt. Kas domā, ka var kalpot pasaulei un arī mīlēt Dievu, tie ir divprātīgi. Tomēr viņi nevar kalpot Dievam un mantai. Viņi ir cilvēki ar diviem prātiem: viņi mīl pasauli, pazaudē visu savu pienākumu apziņu pret Dievu, tomēr sauc sevi par Kristus sekotājiem. Viņi nav ne šis, ne tas. Viņi pazaudēs abas pasaules, ja netīrīs savas rokas un nešķīstīs savu sirdi, paklausot skaidrajiem patiesības principiem. "Kas teicas Viņā paliekam, tam pienākas pašam arī tāpat staigāt, kā Viņš ar staigājis." "Iekš tā mīlestība pie mums ir pilnīga, ka mums ir drošība tiesas dienā; jo kā Viņš ir, tāpat arī mēs esam šinī pasaulē." "Caur ko mums tās visu lielās un dārgās apsolīšanas ir dāvinātas, lai jūs caur tām dalību dabūjat pie dievišķās dabas, bēgdami no tā posta, kas ir pasaulē caur iekārošanu."

Pasaulīgās kārības ir tās, kas iznīcina patieso dievbijību. Mīlestība uz pasauli un lietām, kas ir pasaulē, šķir mūs no Tēva. Kaislība uz pasaulīgiem ieguvumiem pieaug to starpā, kas sakās gaidām mūsu Pestītāja drīzo atnākšanu godībā. Miesas kārības, acu kārības un dzīves lepnums valda pat pār tiem, kas sevi sauc par kristiešiem. Mantrausīgā kārē viņi tiecas pēc pasaulīgām lietām, un nesvētas peļņas dēļ pārdos savu mūžīgo dzīvību.

Pareiza Sabata ievērošana

1865. gada 25. decembrī man rādīja, ka Sabata ievērošanā valda pārāk liela vajība. Cilvēki nav centušies veikli izpildīt savus laicīgos pienākumus sešas darba dienās, kuras Dievs viņiem devis, un nav sargājušies pārkāpt kādu no svētā, neaizskaramā laika stundām, kuras Viņš paturējis [532] Sev. Cilvēkam nav tādu darba pienākumu, ko varētu uzskatīt par pietiekoši svarīgiem ceturtā Jehovas priekšraksta pārkāpšanai. Dažos gadījumos Kristus atļāvis strādāt pat Sabatā, t.i., lai glābtu cilvēku vai dzīvnieku dzīvību. Bet, ja mēs personīgā labuma dēļ, domājot par naudu, neievērojam ceturtā baušļa burtu, tad kļūstam par Sabata pārkāpējiem un esam vainīgi visu baušļu pārkāpšanā, jo, ja mēs grēkam vienā vietā, tad esam noziegušies pret visu bauslību. Ja, glābjot īpašumu, mēs laužam skaidri izteikto Jehovas likumu, kur tad mēs apstāsimies? Kur spraudīsim robežas? Ja pārkāpjam mazās lietās un neuzskatām, ka tas no mūsu puses būtu kāds sevišķs grēks, tad sirdsapziņa nocietinās, izpratne notrulinās, un mēs varam iet vēl tālāk un strādāt diezgan daudz, glaimojot sev, ka ievērojam Sabatu, lai gan saskaņā ar Kristus doto normu (standartu) mēs pārkāpjam visus Dieva svētos priekšrakstus. Šinī ziņā Sabata ievērotāji kļūdās, jo Dievs Savās prasībās ir tiešām pedantiski noteikts, un visi, kas domā, ka, neatļauti rīkojoties ar Kunga laiku, iegūst sev vairāk laika vai arī manto kādu labumu, agri vai vēlū piedzīvos zaudējumu. Viņš tos nevar svētīt tā, kā Viņš vēlētos, jo viņi apkauno Viņa Vārdu, pavirši škatās uz Viņa priekšrakstiem. Pār tiem gulstas Dieva lāsts, un viņi zaudēs desmit vai divdesmit reizi vairāk kā iegūs. "Vai gan cilvēks Dievu var aplaupīt? Tomēr jūs Mani esat aplaupījuši, visi ļaudis kopā."

Dievs cilvēkam devis sešas dienas, kurās viņš var strādāt sev, bet vienu dienu Viņš ir paturējis, lai

tajā sevišķi godātu Viņu. Tad Viņu jāslavē un jārespektē (jācienī) Viņa autoritāte. Tomēr cilvēki aplaupa Dievu, mazliet nozogot laiku, kuru Radītājs paturējis Sev. Dievs septīto dienu paredzējis cilvēka atpūtai, par labu cilvēkam un Sev par godu. Viņš redzēja, ka cilvēkam vajadzīga viena diena, kurā viņš var atpūsties no smagā darba un rūpēm, jo, ja pēc sešu dienu [533] nemiera un pūlēm nebūtu atelpas, tad cilvēka veselībai un dzīvībai draudētu briesmas.

Sabatu iecēla par labu cilvēkam, un apzinīga svētā baušļa pārkāpšana Debesu skaitījumā ir noziegums, ko Mozus likumi uzskatīja par tik ļoti lielu, ka vainīgais bija sodāms ar nāvi. Bet tas vēl nav viss, kas vainīgajam bija jācieš; Dievs neņems Debesīs nevienu Savu likuma pārkāpēju. Otrā nāve būs viņam pilnīgais un galīgais sods par Dieva likumu pārkāpšanu.

Politiskie ieskati

1865. gada 25. decembrī Ročesterā, N.Y., man daudz rādīja par Dieva ļaudīm un Viņa darbu šajās pēdējās dienās. Es redzēju, ka daudzi Sabata turētāji mūžīgo dzīvību tomēr neiegūs. Izraēla bērnu gaitas viņi neuzskata par viņiem dotu brīdinājumu un iet bojā dažos viņu posta ceļos. Turpinot palikt šajos grēkos, viņi kritīs līdzīgi izraēliešiem un nekad neieies Debesu Kānanā. "Viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis."

Es redzēju, ka daudzi kritīs, neaizsniedzot valstību. Dievs Savus ļaudis pārbauda un izmeklē, un daudzi neizturēs rakstura pārbaudi, neatbildīs Dieva mērogam. Daudziem nopietni jāstrādā, lai pārvarētu savus īpatnējos rakstura vilcienus un Dieva un cilvēku priekšā stāvētu nevainojami, bez traipa un grumbas. Daudzi Sabata turētāji, pirms viņu dzīvē notiek pilnīgs reformācijas darbs, nedos labumu ne Dieva darbam, ne draudzei. Daudzu Sabata turētāju politiskie [534] uzskati Dieva priekšā nav pareizi. Viņu domas nesaskan arī ar Sabatu turošo ticīgo kopu (miesu). Viņu ieskati neatbilst mūsu ticības pamatlikumiem. Ir dots pietiekoši daudz gaismas, lai ikviens, kas vēlas, varētu laboties. Visi, kas vēl turpina saglabāt politiskus ieskatus, kas nesaskan ar patiesības garu, pārkāpj Debesu pamatlikumus. Kamēr viņi paliks tādi, tikmēr viņu gars nevar būt brīvs un svēts.

Viņu principi un nostāja politiskos jautājumos stipri kavē viņu garīgo attīstību. Šī nostāja ir pastāvīgs valgs viņiem un negods mūsu ticībai. Kas paliek pie šiem saviem principiem, tie beidzot nonāks stāvoklī, kas sagādās prieku ienaidniekam un tos pilnīgi šķirs no Sabatu turošiem kristiešiem. Kamēr šie brāļi nejūt līdzīgu apspiestajai krāsainajai rasei un nostājas pret mūsu valdības republikāniskajiem principiem, tie nevar saņemt Dieva atzinību. Dievs dumpiniekiem virs zemes nejūt vairāk līdzīgu kā tiem, kas sacēlās Debesīs, kad lielais dumpinieks apšaubīja Dieva valdīšanas pamatus un tika izmesta ārā kopā ar tiem, kas simpatizēja viņiem tā sacelšanās gājienā.

Augļošana

Parādīšanās, ko man deva 1865. gada 25. decembrī Ročesterā, N.Y., es redzēju, ka Sabata turētājiem vajadzētu pārdomāt augļu ņemšanas jautājumu. Bagātājiem nav nekādu tiesību ņemt procentus no saviem trūcīgajiem brāļiem, bet augļus viņi var saņemt no neticīgajiem. "Ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst tev līdzās, tad palīdzi tam." "Tu no viņa neņem pagaidus, nedz augļus, bet bīsties savu Dievu, lai tavs brālis pie tevis dzīvo. Savu naudu viņam neizdod uz pagaidiem, nedz savu barību viņam aizdod ar augļiem." "No sava brāļa [535] nedzen augļus, nedz naudas augļus, nedz barības augļus, nedz citas kādas lietas augļus, ar ko var augļus dzīt. No svešiem tu vari augļus dzīt, bet no sava brāļa nedzen augļus, lai Kungs, tavs Dievs, tevi svētī pie visa, kur tu savu roku pieliec tai zemē, ko tu ej iemantot."

Dievam nepatīk Sabata turētāju skopais, mantrausīgais gars. Viņu peļņas kāre ir tik liela, ka tie sev par labu izmantojuši savu trūcīgo, nelaimīgo brāļu bēdas un palielinājuši savu līdzekļu pārpilnību, ļaujot nabadzīgākajiem brāļiem ciest tieši šo pašu līdzekļu trūkuma dēļ. Viņu sirds valoda ir: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?"

Nedaudzus gadus atpakaļ dažiem trūcīgākiem brāļiem nepareizu iespaidu dēļ draudēja briesmas pazaudēt savu dvēseli. Sātans viņus visur kārdināja, norādot uz bagātnieku rīcību. Sie trūcīgie brāļi, kad viņiem vajadzētu palauties uz saviem spēkiem, pastāvīgi gaidīja palīdzību; ja viņiem tad būtu aplīdzēts, tas būtu bijis vissliktākais, ko priekš viņiem varēja izdarīt. Viscaur Sabata turētāju rindās sātans centās ar savām kārdināšanām pārvarēt trūcīgāko šķiru. Daži cilvēki, kuriem trūka saprašanas un gudrības, rīkojās paši pēc sava prāta un negribēja prasīt padomu, ne arī tam paklausīt. Savu nepareizo aprēķinu rezultātā viņiem nācās ciest attiecības sekas; tomēr tieši šie brāļi domāja, ka turīgākajiem brāļiem vajadzēja viņiem palīdzēt. Sie jautājumi jāapskatās pareizi. Iepriekš minētie ļaudis neizprata atbildības, kas gūlās uz bagātājiem, ne arī rūpes un grūtības, ko viņiem radīja viņu manta. Viss, ko viņi spēja saskatīt, bija tas, ka bagāto brāļu rīcībā ir līdzekļi, kamēr viņiem to pārāk maz. Tomēr arī turīgie brāļi uz trūcīgajiem skatījās tikai no viena redzes viedokļa, neņemot vērā, ka ir

arī tāda trūcīgo šķira, kas dara visu iespējamo, lai pagodinātu Dievu, darītu citiem labu un dzīvotu patiesībai. Šie tiešām ir [536] cienījami cilvēki. Viņu spriedums ir pareizs, un viņu attīstītais gars ir dārgs Dieva acīs; un labums, ko šie brāļi sniedz vienkārši, ne uz ko nepretendējot, ir desmitkārt lielāks par to, ko veic turīgie, kaut arī pēdējie zināmos gadījumos dod lielas naudas summas. Bagātņieki neredz un nesaprot vajadzību darīt labu, būt bagātiem labos darbos, labprāt izdalīt un interesēties par citu vajadzībām.

Bagātības pievilošā vara

Dažiem cilvēkiem, kas saka, ka tic patiesībai, trūkst izšķiršanas spēju, un viņi pareizi nenovērtē morālās vērtības. Cilvēki, kas lielās ar savu uzticību Dieva darbam un kuru valoda liecina, ka viņi domā, ka zina visu, ko vērts zināt, nav pazemīgi savās sirdīs. Viņiem var būt nauda un īpašumi un ar to pietiek, lai viņi varētu iespaidot dažus atsevišķus cilvēkus, tomēr tas viņus nedarīs ne par "mata platumu" patīkamākus Dieva acīs. Naudai ir spēks, un tā atstāj varenu iespaidu. Skaistu raksturu un morālo vērtību bieži vien neredz, ja šīs īpašības pieder trūcīgajiem. Bet vai nauda un īpašumi nosaka Dieva vērtējumu? Visi lopi uz pakalnu tūkstošiem pieder Viņam. Pasaule un viss, kas tajā, ir Viņa īpašums. Zemes iedzīvotāji Viņa priekšā ir kā siseņi. Cilvēki un viņu īpašumi ir sīki putekļi svaru kausos. Cilvēka vaigu Viņš neuzlūko.

Cilvēki, kam pieder īpašumi, raugās uz savu bagātību un saka: "Ar savu gudrību es esmu ieguvis visu šo bagātību." Bet kas viņiem deva spēku iegūt bagātību? Viņiem esošās spējas dāvāja Dievs; tāpēc godu viņiem vajadzēja atdot Dievam. Dievs viņus izmeklēs un pārbaudīs un iznīcinās viņu sevis godināšanu; Viņš atņems viņiem spēku un izputinās viņu īpašumus. Svētību vietā viņi redzēs lāstu. Nepareizu rīcību vai apspiešanu, novirzīšanos no pareizā ceļa bagāta cilvēka dzīvē Kungs tāpat necietīs [537] kā tāda cilvēka nepareizības, kam nepieder nekas. Visa bagātība, kas jebkad piederējusi vīsturīgākajam cilvēkam, nav pietiekoši vērtīga, lai Dieva priekšā apsegtu kaut vismazāko grēku; šo bagātību nepieņems par pārkāpumu un noziegumu izpirkšanas maksu. Dievs pieņems vienīgi grēku nožēlu un atgriešanos, patiesu pazemošanos, salauztu sirdi un satriektu garu. Un nevienam cilvēkam nevar būt īsta pazemība Dieva priekšā, ja to neredz jau cilvēki. Neko mazāku par grēku nožēlu, atzišanos un savu grēku atstāšanu Dievs nepieņem.

Daudzi bagātie savu bagātību ieguvuši savtīgā ceļā, iegūstot sev peļņu uz trūcīgāko līdzcilvēku vai savu brāļu zaudējumu rēķina; un šie cilvēki vēl lepojas ar savu viltību un apķērību veikalnieciskajos darījumos. Bet Dieva lāsts gulsies uz katru tādā veidā iegūtu dolāru un uz mantas pavairošanos viņu rokās. Kad man šīs lietas rādījā, es sapratu mūsu Pestītāja vārdu spēku: "Vieglāk karnielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Debesu valstībā." Kas spēj iegūt īpašumus, tiem pastāvīgi jābūt modriem, jo citādi viņu uzņēmība un krāšana pārvērtīsies par ļaunumu un viņi pazaudēs stingra godīguma izpratni. Tā daudzi iekrīt kārdināšanās, gudri apmāca citus, saņem par kādu lietu vairāk, kā tā ir vērtā, un negodīgas peļņas dēļ upurē savas cilvēcības augstsirdīgos, laba darošos, cēlos principus.

Man rādīja, ka daudzi, kas sevi sauc par Sabata turētājiem, tā mīl pasauli un lietas, kas ir pasaulē, ka pasaules gars un tās iespaids viņus jau ir demoralizējuši; viņu raksturā pazudušas dievišķās īpašības un šātaniskās stājušās to vietā, pārvēršot viņus par sātana nodomu izpildītājiem, par netaisnības ieročiem. Tad pretstatā šiem cilvēkiem man rādīja strādīgus un godīgus trūcīgos, kas bija gatavi palīdzēt, kam palīdzība bija vajadzīga, kas labāk cieta zaudējumus, ko viņiem sagādāja viņu bagātie brāļi, nekā parādīja bagātņiekiem līdzīgu savtīgo, mantkārīgu garu. Tie bija ļaudis, kas augstu vērtēja skaidru sirdsapziņu un vairāk par bagātību – godīgumu, taisnīgumu [538] pat mazās lietās. Viņi vienmēr ir gatavi palīdzēt citiem un tik labprātīgi darīt labu, cik tas viņiem iespējams, tā kā viņi nevar kļūt bagāti; viņu laicīgā manta nevairojas. Ja ir kāds labs nodoms, kas prasa līdzekļus vai darbu, tad viņi ir pirmie, kas par to interesējas un uz to atsaucas, un bieži dara pat vairāk par savām iespējām, atsakoties no vienas, otras viņiem vajadzīgas lietas, lai tikai īstenotu dzīvē savus labdarīgos nolūkus.

Tā kā šiem cilvēkiem pasaulīgās mantas ir pavisam maz, tad uz viņiem var skatīties kā uz tādiem, kuriem trūkst spēju, saprašanas un gudrības. Cilvēki var domāt, ka viņiem nav sevišķas vērtības un viņu iespaidam var nepiegriest vērību, bet kā uz šiem trūcīgajiem, gudrajiem ļaudīm raugās Dievs? Viņa acīs viņi ir dārgi, un, kaut arī viņi nekrāj sev mantu virs zemes, Debesīs viņi sev nogulda neiznikstošas bagātības, un, tā rīkodamies, viņi parāda gudrību, kas ir tik augstāka par tā saucamo kristiešu aprēķinošo, mantrausīgo gudrību, cik viss dievišķīgais un Dievam līdzīgais ir augstāks par pasaulīgo, miesīgo un šātanisko. Dievs augstu vērtē morālo vērtību. Kristīgs raksturs, mierīgs, lēnprātīgs un pazemīgs, kuru neaptraipa skopums, Viņa acīs ir vērtīgāks pat par Ōviras zeltu.

Bagātņieki tiks pārbaudīti daudz stingrāk kā jebkad iepriekš. Ja viņi pārbaudi izturēs un pārvarēs sava rakstura trūkumus un kā uzticīgi Kristus namturi atdos Dievam to, kas Viņam pieder, tad viņiem

atskanēs vārdi: "Labi, tu – godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs, Es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava Kunga priekā."

Tad man norādīja uz līdzību par netaisno namturi: "Ir Es jums saku: dariet sev draugus no netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst, jūs uzņem mūžīgos dzīvokļos. Kas vismazākajā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākā ir uzticīgs, bet kas vismazākajā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns. Ja tad jūs pie netaisnas mantas neesat uzticīgi, kas [539] jums uzticēs patieso? Un, kad jūs svešā lietā neesat uzticīgs, kas jums dos jūsu pašu?"

Ja cilvēki neatdod Dievam to, ko Viņš viņiem ir aizdevis lietošanai Viņam par godu, un tādā veidā Dievu aplaupīs, tad viņi izdarīs milzīgu kļūdu. Dievs viņiem ir aizdevis līdzekļus, kurus viņi var izlietot, nepalaidot garām nevienu izdevību darīt labu, un tā viņi pastāvīgi var krāt mantu Debesīs. Bet, ja viņi līdzīgi viena poda īpašniekam tos apslēpj, baidīdamies atdot Dievam sava poda peļņu, tad viņi pazaudēs ne tikai augļus, ko beidzot piešķirs uzticīgajam namturim, bet arī pamatkapitālu, ko Dievs viņiem deva, lai ar to strādātu. Tāpēc ka viņi aplaupījuši Dievu, viņiem nebūs mantas Debesīs, un arī pasaulīgo mantu viņi pazaudēs. Viņiem nav neviena mājokļa virs zemes un neviena Drauga Debesīs, Kas tos uzņemtū taisno mūžīgos dzīvokļos.

Kristus paziņo: "Neviens diviem kungiem nevar kalpot; jo tas vienu ienīdēs un otru mīlēs vai tas vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai," – nevarat kalpot Dievam un arī savai bagātībai. "Bet šo visu arī farizeji dzirdēja, kas mantu mīlēja, un tie Viņu apsmēja." Ievērojiet viņiem teiktos Kristus vārdus: "Jūs esat tie, kas paši taisnojas cilvēku priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdi; jo, kas cilvēku starpā ir augsts (kas ir kļuvis bagāts, citus apspiežot, pieviljot, izmantojot, krāpjot vai kādā citā negodīgā veidā), tas ir negantība Dieva priekšā." Tad Kristus runā par diviem raksturiem, par bagāto vīru, kas tērpts purpurā un smalkās drēbēs un grezni un izšķērdīgi dzīvoja katru dienu, un Lācaru, kas atradās nožēlojamā nabadzībā, bija pretīgs uzskatīt, kas izlūdās bagātā vīra nonicinātās maizes druskas. Mūsu Pestītājs rāda, kā Viņš vērtē šos divus cilvēkus. Kaut arī Lācars atradās tik nožēlojamā, bēdīgā stāvoklī, viņam tomēr bija īsta ticība un patiesa morāla vērtība, kuru Dievs redzēja un [540] vērtēja tik dārgu, ka uzņēma šo nabadzīgo, noniecināto cietēju un ielika viņu vispagodinošākajā vietā, bet godāto un ērtības mīlošo bagātnieku izmeta ārā, prom no Dieva klātbūtnes, kur viņš cieta neizsakāmas sāpes un postu. Dievs nevērtēja šī bagātnieka mantu, jo viņam trūka patiesas morālas vērtības. Viņa raksturs bija bezvērtīgs. Viņa bagātība viņu neieteica Dieva priekšā un nespēja nodrošināt Kunga labvēlību.

Ar šo līdzību Kristus gribēja mācīt Savus mācekļus, lai viņu spriedumu par cilvēkiem neietekmētu viņu bagātība vai citu cilvēku viņiem parādītais gods. Tā rīkojās farizeji, kaut arī viņiem piederēja kā manta, tā pasaules gods, Dieva acīs bija bezvērtīgi; pat vēl vairāk, Dievs viņus nicināja un atmeta, – padzina no Sevis kā Viņam pretīgu, jo viņiem nebija ne morālas vērtības, ne veselības. Viņi Viņa acīs bija samaitāti, grēcīgi un atbaidoši. Nabaga vīrs, kuru aicināja viņa mirstīgie līdzcilvēki, kuru viņiem riebās uzskatīt, bija dārgs Dieva acīs, jo morāli viņš bija vesels un vērtīgs, derīgs šķīsto un svēto eņģeļu sabiedrībai, derīgs būt par Dieva mantinieku un Kristus līdzmantinieku.

Pamācot Timoteju, Pāvils viņu brīdina no cilvēkiem, kas nepieņem veselīgos vārdus un nepareizi vērtē bagātību. Viņš saka: "Ja kas citu mācību māca un nenāk pie mūsu Kunga Jēzus kristus veselīgiem vārdiem un pie Dieva bijāšanas mācības, tas ir uzpūsts un nezina ne nieka, bet vārgst jautāšanās un vārdu ķildās, no kā ceļas skaudība, bāršanās, zaimošana, ļaunas domas, nelietīgas apjautāšanās tādiem, kam prāts sajaukts, kam patiesība zužusi, kam šķiet Dieva bijāšanu esam mantas pelnišanu: – atkāpies no tādiem? Bet tā ir liela mantošana, ja kas ir dievbijīgs un pieticīgs. Jo mēs nenieka neesam ienesuši pasaulē, tad ir zināms, ka mēs arī nenieka nevaram iznest. Bet, kad mums sava barība un [541] apģērbs, tad lai mums pietiek. Bet, kas grib bagāti tapt, tie krīt kārdināšanā un valgā un daudz bezprātīgās un nelabās kārības, kas cilvēkus gāž samaitāšanā un pazušānā. Jo naudas kārība ir visa ļaunuma sakne; pēc tās dzīdamies, daži ir nomaldījušies no ticības un paši ar daudz sāpēm sadūrušies. Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, Dieva bijāšanas, ticības, mīlestības, pacietības, laipnības; cīnies labo ticības cīņīšanos, sagrāb mūžīgo dzīvību, uz ko tu arīdzan esi aicināts un esi apliecinājis labu liecību daudz liecinieku priekšā." "Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz ceri uz nepastāvīgo bagātību, bet uz Dzīvo Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu; lai viņi labu dara, bagāti to labos darbos, labprāt izdala, ir devīgi, lai sev mantas krāj par labu pamatu uz nākamo laiku, ka viņi dabū mūžīgo dzīvību."

Pāvils šinī vēstulē Timotejam grib viņu pārliecināt, cik nepieciešami sniegt tādas pamācības, kas cilvēkus pasargātu no pievilšanās, kas tik viegli piezogas bagātājiem, ka tie savas bagātības dēļ ir pārākji par nabadzībā dzīvojošajiem, ka savu mantas uzkrāšanas spēju dēļ tie ir pārākji gudrībā un saprašanā – īsi sakot, ka Dieva bijāšana ir naudas pelnišana. Tā ir briesmīga pievilšanās. Cik maz ir to, kas ņem vērā Pāvila Timotejam rakstīto vēstuli, kas bija jāsniedz tālāk bagātājiem. Cik daudzi sev

glaimo, ka viņu mantas krāšana ir dievbijība! Pāvils paskaidro: "Kas ir dievbijīgs un pieticīgs, tā ir liela mantošana." Kaut arī bagātie visu savu dzīvi atdotu bagātības iegūšanas mērķim, tomēr, tā kā viņi nekā pasaulē nav ienesuši, tāpat viņi no tās neko neiznesīs. Viņiem ir jāmirst un jāatstāj viss, kā iegūšana viņiem maksājusi tik daudz pūļu. Lai iegūtu šo mantu, viņi uz spēles likuši visu, arī savas mūžīgās intereses, un rezultātā pazaudējuši abas pasaules.

Pāvils rāda, ar ko riskē cilvēki, tiecoties pēc bagātības. Tomēr daudzi ir apņēmušies kļūt bagāti; par to viņi [542] pastāvīgi domā un, dedzīgi cenšoties pēc šī mērķa, aizmirst mūžību. Sātans viņus ir apstulbojis, un viņi sevi pārliecina ticēt, ka tiekšanos pēc bagātības prasa labi nodomi nākotnē; viņi dara pāri savai sirdsapziņai, pievīļ paši sevi un pastāvīgi alkst pēc bagātības. Tādi cilvēki ir nomaldījušies no ticības un sadūrušies ar daudz sāpēm. Viņi ir atteikušies no saviem cēlājiem un augstajiem principiem, bagātības dēļ atmetuši ticību un, ja nav pievīlušies savā mērķī, tad ir pievīlušies cerībā kļūt laimīgiem, domādami, ka laimi sniedz bagātība. Viņi ir nonākuši grūtībās un raizēs (rūpēs), paši sevi darījuši par savas mantkāres vergiem un piespieduši vergot arī savas ģimenes, un visas iegūtais labums ir: "daudz sāpju". "Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai viņi augsti neturas, nedz ceri uz nepastāvīgo bagātību, bet uz dzīvo Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu." Cilvēki nedrīkst krāt bagātības, negūstot sev nekādu labumu, atņemto sev dzīves ērtības un kļūstot par darba vergiem, lai tikai pasargātu vai palielinātu savus laicīgos īpašumus.

Apustulis Pāvils rāda vienīgo pareizo bagātību izlietošanas veidu un dod rīkojumu Timotejam, lai viņš pavēl bagātniekiem darīt labu, lai viņi ir bagāti labos darbos, labprāt izdala un interesējas par citiem; jo, tā rīkojoties, viņi nogulda sev mantu par labu pamatu nākamam laikam, – norādot uz laika īsumu, – lai iegūtu sev mūžīgu dzīvi. Apustuļa mācības pilnīgi saskan ar Kristus vārdiem: "Dariet sev draugus no netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst, jūs uzņem mūžīgos dzīvokļos." Dieva bijāšana un pieticība ir liels ieguvums. Tas ir īstās laimes noslēpums, kas sniedz patiesu labklājību dvēselei un miesai.

Paklausība patiesībai

[543] Mīļais br. D! Es atceros, ka 1865. gada 25. decembrī Ročesterā dotajā atklāsmē starp vairākām citām man rādīja arī Tavu seju. Es Tevi redzēju atpalikušu (paliekam aizmugurē). Ar prātu Tu esi pārliecināts, ka mums ir patiesība, bet Tavā dzīvē nav redzams tās svētījošais iespaids. Tu neesi sagatavots staigāt tā, kā Viņš ir staigājis. Dzirdot patiesības vārdus, Tavs prāts saka, ka tie ir pareizi, ka tos nevar noliegt; bet tūlīt arī nesvētotā sirds runā: "Sī valoda ir grūta, kas to var ieklausīties (panest)?" Labāk būtu atteikties no pūlēm iet kopsolī ar Dieva ļaudīm, jo pastāvīgi būs jāstopas ar jauniem, neparastiem pārbaudījumiem; kādreiz Tev tā kā tā būs jāapstājas, un tikpat labi Tu vari apstāties tagad; tas būtu pat labāk, nekā iet tālāk.

Patiesības atzišana bez tās atklāšanās dzīvē Tevi nevar apmierināt; Tu vienmēr esi augstu vērtējis dzīvi, kas saskan ar ticības apliecību. Man rādīja kādu grāmatu, kurā starp daudziem citiem bija rakstīts arī Tavs vārds. Pret Tavu vārdu bija redzams melns traips. Tu skatījies uz to un teici: "To nekad nevarēs izdzēst." Tad Jēzus uz traipa uzlika Savu ievainoto roku un sacīja: "Vienīgi Manas asinis to var izdzēst. Ja Tu uz priekšu izvēlēties pazemīgas paklausības ceļu un paļausies tikai uz Manu asins nopelnu un spēku apsegt Tavus pagātnes pārkāpumus, tad Es izdzēsīšu Tavus noziegumus un aplāšu Tavus grēkus. Bet, ja Tu izvēlēties pārkāpēju ceļu, tad Tu pļausi pārkāpēju algu. Grēka alga ir nāve."

Es redzēju, ka Tevi apņem ļaunie eņģeļi, cenšoties novērst Tavas domas no Kristus, liekot Tev raudzīties uz Dievu kā uz Soģi un neļaujot saskatīt krustā sistā Pestītāja mīlestību, līdzietību un žēlastību, Kas grib pilnīgi izglābt visus, kas nāk pie Viņa. Eņģelis sacīja: "Ja kas grēko, [544] tad mums iz Aizbildinātājs pie Tēva, Jēzus Kristus, Taisnais."

Kad Tevi pārņem garīgs nemiers, kad tu dzirdi sātaņa iečukstējumus un sāc kurnēt un sūdzēties, tad kalpojošam eņģelim tiek pavēlēts sniegt Tev nepieciešamo palīdzību un likt ļaunā Tava neticīgā prāta valodu. Tu neuzticies Dievam; Tu netici Viņa spēkam Tevi pilnīgi izglābt. Sī ļaunā neticība apkauno Dievu un Tev pašam sagādā nevajadzīgas ciešanas. Es redzēju, ka Tevi apņem Debesu eņģeļi, aizdzenot ļaunos eņģeļus; viņi Tev norādīja uz Debesīm, uz nemirstības vainagu un sacīja: "Kas to grib iegūt, tam jācīnās."

Kaut arī Tu esi šaubījies un Tevi mocījusi neziņa, pilnīgi saraut saites starp sevi un Dieva baušļus turošiem ļaudīm Tu neesi uzdrošinājies. Tomēr patiesībai Tu neesi pakļāvis visu; no sevis un savas gribas Tu neesi atteicies. Tu baidies nolikt uz Dieva altāra sevi un visu, kas Tev pieder, lai no Tevis neprasītu atdot Dievam daļu no tā, ko Viņš Tev aizdevis. Debesu eņģeļi zina, ko mēs runājam un

darām, un pazīst pat mūsu sirds domas un nolūkus. Tu, mīļais brāli, baidies, ka patiesība Tev izmaksās par dārgu, bet to Tev iečukst sātans. Lai tā paņem visu, kas Tev pieder, tad tomēr tā nebūs par dārgu; atpakaļ saņemtā vērtība, ja pareizi to novērtējam, ir mūžīgā godība. Cik maz no mums prasa! Cik mazu upuri mēs varam pienest, salīdzinot ar to, kādu mūsu labā piensesa mūsu dievišķais Kungs! Tomēr Tu kurni par cenu, kas jāatdod par mūžīgo dzīvību. Tu, tāpat kā citi Tavi brāļi –, esi grūti cīnījies ar lielo dvēseļu ienaidnieku. Cīņas laikā jau vairākas reizes Tu esi gandrīz padevis, tomēr virsroku guva Tavas sievas un vecākās meitas iespaids. Sie Tavas ģimenes locekļi paklausītu patiesībai no visas sirds, ja vien viņām palīdzētu Tavs iespaids.

Savām meitām Tu esi priekšzīme, jo viņas domā, ka [545] viņu tēvs rīkojas pareizi. No Tava rīcības veida lielā mērā ir atkarīga viņu izglābšanās. Ja Tu pārtrauksi cīnīties par mūžīgo dzīvību, tad Tavs iespaids spēcīgi darbosies Tavos bērnos, nomāks Tavu ticīgo sievu, iznīcinās viņas cerības un samazinās pieķeršanos dzīvei. Kā Tu lielajā tiesas dienā varēsi sastapt šos cilvēkus, kas liecinās, ka viņu bojāeju izsaukusi Tava neuzticība?

Es redzēju, ka Tu vairākas reizes piekriti sātana iečukstējumiem pārtraukt cīņu savu dzīvi saskaņot ar patiesību; jo kārdinātājs sacīja, ka pat Tavas vislabākās un cēlākās pūles neko nepanāks, ka ar Tavām vajībām un trūkumiem Tev nav iespējams nepārtraukti vest dievbijīgu dzīvi. Man rādīja, ka Tava sieva un vecākā meita ir bijuši Tavi labie eņģeļi, kas par Tevi rūpējās, zināmā mērā Tevi uzmodināja pretoties sātana spēcīgajiem iedvesmojumiem; un, mīlot viņas, Tu juties iedrošināts ar savu drebošo ticību no jauna pieķerties Dieva apsolījumiem. Sātans gaida, lai varētu Tevi pārvarēt un tad līksmoties par Tavu krišanu. Tu stiprini cilvēkus, kas saceļas, kas min kājām Dieva likumus. Tu nevari būt stiprs, pirms izšķirīgi nenostāties par patiesību.

Sistemātiska došana Tev liekas nevajadzīga; bet Tu aizmirsti patiesību, ka tās autors ir Dievs, kas gudrībā ir nemaldīgs. Šī plāna uzdevums ir pasargāt no sajukuma un novērst mantkāribu, skopumu, savtību un kalpošanu elkiem. Sai sistēmai vajadzēja panākt, lai nasta būtu viegla un atbilstoša katra spēkiem. Cilvēka glābšana maksāja dārgu cenu, Godības Kunga dzīvību, kuru Viņš atdeva labprātīgi, lai paceltu cilvēku no kritušā stāvokļa un dotu viņam iespēju kļūt par pasaules mantinieku. Dievs tā ir iekārtojis, ka lielajā atpestīšanas darbā cilvēkam jāpalīdz savam līdzcilvēkam. Kas meklē iemeslus, kā no šī pienākuma atbrīvoties, kas nav labprātīgs sevi aizliegt, lai [546] citi līdz ar viņu varētu baudīt Debesu labumu, ar to pierāda, ka pats nav nākošās dzīves cienīgs, nav cienīgs mantot Debesu bagātības, par kurām vajadzēja samaksāt tik lielu upuri. Dievs nevēlas negribot sniegtus ziedojumus, piespiestu uzpurēšanos. Kas ir pilnīgi atgriezušies un vērtē Dieva darbu, tie no viņiem prasīto mazumu dos priecīgi, uzskatīdami to par priekštiesību.

Eņģelis sacīja: "Atturieties no miesīgām kārībām, kas karo pret dvēseli." Tu esi maldījies veselības reformas jautājumā. Tev tā liekas nevajadzīgs patiesības piedēklis. Tā tomēr nav; tā ir daļa no patiesības. Seit Tevi gaida darbs, kas kļūs arvien neatliekamāks un pārbaudošāks par visu citu, ar ko Tev ir nācies sastapties. Tu ciet zaudējumus, vilcinoties un atturoties satvert svētības, kādas saņemt Tev ir dota priekštiesība. Tu kļūpi tieši pār tām svētībām, kuras debesis nolikušas Tev ceļā, lai Tava iešana uz priekšu nebūtu tik grūta. Sātans Tev tās rāda visapšaubāmākajā gaismā, lai Tu cīnītos pret to, kas Tev dotu vislielāko labumu, kas sniegtu Tev fizisku un garīgu veselību. Tieši Tu esi viens no cilvēkiem, kas no veselības reformas saņemtu sevišķu labumu; pilnīga, vispusīga veselības reformas patiesības pieņemšana dotu vislielākos ieguvumus. Tieši Tev atturīga diēta ļoti nāktu par labu. Tev draudēja lielas briesmas – Tevi acumirkļi varēja skart trieka, un viena ķermeņa puse tad kļūtu nejutīga. Aizliegšanās ēstkārē Tev ir glābšana, bet Tu domā, ka tāda rīcība Tev ļoti kaitētu.

Iemesls, kāpēc tagadējās paaudzes jauniešus maz pievelk reliģija, meklējams viņu nepareizajā audzināšanā. Vecāki, kas atļauj bērniem apmierināt savas iegribas un kaislības vai atstāj nesodītu nepaklausību savām pavēlēm, bērnus patiesi nemīl. "Kurz lieksi koku jaunībā, turp tas [547] lieksies arī liels izaudzis." Mātei, pūloties bērnos likt pamatu labam, kristīgam raksturam, vienmēr vajadzētu saņemt tēva palīdzību. Mīlošam tēvam nevajadzētu aizvērt acis pret savu bērnu kļūdām, tāpēc ka to labošana nav patīkama. Jums abiem jāatmostas un stingri, ne skarbi, bet noteikti lieciet bērniem saprast, ka viņiem jums jāpaklausa.

Tēvam nevajadzētu rīkoties kā bērnam, vadoties tikai no impulsiem. Ar ģimeni viņš saistīts svētām saitēm. Ģimenes centrs katram tās loceklim ir tēvs. Viņa vārds "house-band" (latv. tulk. – "mājas saite") ir īstais vīra – laulātā drauga (angliski – husband) apzīmējums. Viņš dod likumus, atklādams savā vīrišķīgajā rīcībā stingru tikumību, enerģiju, taisnīgu godīgumu un praktisku lietderību. Tēvs zināmā mērā ir savas saimes priesteris, kas uzliek uz Dieva altāra rīta un vakara upurus, kamēr sieva un bērni tanī pat laikā apvienojas ar viņu Dieva pielūgšanā un slavēšanā. Tādā namā labprāt uzkavēsies Jēzus, un Viņa atspirdzinošajā, dzīvinošajā iespaidā, risinoties vissatraucošākajiem notikumiem, vienmēr būs dzirdama vecāku līksmā balss: "Redzi, es un tie bērni, ko Kungs man ir

devis." Viņi visi ir glābti, uz mūžību glābti! Atbrīvojušies no samaitātības, kas ir pasaulē caur iekārošanu, un Kristus nopelnā kļuvuši par nemirstības mantiniekiem! Es redzēju, ka tikai nedaudzi tēvi izprot savu atbildību. Viņi nav mācījušies valdīt pār sevi, un, pirms šo mācību nebūs apguvuši, viņu darbs, audzinot bērnus, būs pavisam bēdīgs. Pilnīga sevīs pārbaudīšana un savaldīšana uz ģimeni atstās brīnišķīgu iespaidu. Sasniedzot šādu stāvokli, ir iegūta lielā uzvara. Tad sevīs savaldīšanā viņi var apmācīt arī savus bērnus.

Mana sirds skumst par N draudzi, jo to gaida darbs, kas vēl jāpadara. Dievs šajā vietā vēlas Sev piederošus ļaudis. Tur ir materiāls labai draudzei, bet veicams nopietns darbs, nolīdzinot rupjās šķautnes un ikvienu sagatavojot darbam, lai visi strādātu vienoti, velkot vienas un tās pašas virves. Līdz šim tur ir bijis tāds stāvoklis, [548] ka, vienam vai diviem izjūtot nepieciešamību atmosties, strādāt vienoti un stingrāk nostāties uz augstās patiesības platformas, citi nemaz nav centušies to darīt (atmosties). Sātans viņus vadījis uz pretošanos, lai mazinātu drosmi tiem, kas grib iet uz priekšu. Aicināti un pārliecināti ķerties pie darba, viņi saņem, bet pēc tam daži stūrgalvīgi ietiepas un palīdzības vietā kļūst par šķērslī. Daži negrib padoties Dieva nolīdzinošajam nazim. Kad tas aizskar viņu nelīdzeno virspusi, viņi sūdzas, ka Kungs strādā pārāk skarbi un prasa par daudz. Viņi vēlas, kaut varētu iznākt no Dieva darbnīcas, paliekot netraucēti savos trūkumos. Liekas, ka viņi ir aizmiguši un nesaprot savu stāvokli; bet viņu vienīgā cerība saistās ar palikšanu tur, kur viņu kristīgā rakstura trūkumi var tikt ieraudzīti un dziedināti.

Daži padevušies iekārojošai apetītei, kas cīnās pret dvēseli un ir par pastāvīgu šķērslī viņu garīgai pieaugšanai. Sirdsapziņa viņus pastāvīgi apsūdz, un, atskanot skaidrām patiesībām, viņi jūtas apvainoti. Viņi paši sevi nosoda un domā, ka temats ar nolūku izraudzīts tāds, lai skārtu viņus. Viņi jūtas apbēdināti un domā, ka viņiem ir darīts pāri, un tāpēc atraujas no svēto sanāksmēm. Viņi atsakās no kopējām sanāksmēm, jo tad viņu sirdsapziņa ir mierīgāka. Viņi ātri pazaudē interesi par sanāksmēm un mīlestību uz patiesību, un, ja viņu dzīvē nenotiks pilnīga pārmaiņa, tad viņi atkritīs un ieņems savu vietu dumpinieku pulkā, kas stāv zem sātana melnā karoga. Ja viņi sitīs krustā miesīgās kārības, kas pret dvēseli karo, tad viņi nostāsies tur, kur patiesības bultas ies viņiem garām, viņus neievainojot. Bet, kamēr viņi sargās savus elkus, viņi būs par mērķiem caururbjošajām patiesības bultām, un, ja viņi mēģinās atstāt tējas, tabakas un gaļas lietošanu, cietīs viņu veselība. Tādas domas iedvesmē sātans. [549] Tieši šie kaitīgie kairinātāji nenovēršami grauj organismu un sagatavo to apūtām slimībām, vājinot Dabas smalko mehānismu un iznīcinot tās nocietinājumus pret slimībām un priekšlaicīgu nespēku.

Kas mainīs dzīves veidu un atstās šos nedabīgos kairinātājus, tie kādu laiku savu zaudējumu izjutīs un cietīs līdzīgi dzērājam, kas salaulāts ar savu reibinošo dzērienu. Atņemiet viņam šo dzērienu, un viņš briesmīgi cietīs. Bet, ja viņš pastāvēs, tad drīz nepatīkamo trūkumu pārvarēs. Daba nāks viņam palīgā un paliks savā vietā, kamēr viņš atkal to mēģinās aizvietot ar viltus balstu. Daži tā notrulinājuši Dabas smalkās jušanas spējas, ka tai būs vajadzīgs zināms laiks, lai atspirgtu no pārestībām, kas bija jāpanes cilvēka grēcīgo ieradumu dēļ, viņa iekārojošās samaitātās apetītes dēļ, kas nomāca un vājināja Dabas spēkus. Dodiet dabai iespēju, un tā spēkus atkal atgūs un savu uzdevumu veiks pareizi un labi. Nedabīgu kairinātāju lietošana grauj veselību un atstāj notrulinošu iespaidu uz smadzenēm, darot tās nespējīgas vērtēt mūžīgas lietas. Kas mīl šos elkus, tie nevar pareizi novērtēt pestīšanas darbu, kuru Kristus darīja viņu dēļ caur Savu pašai ziedzīgo dzīvi, kuru iezīmēja pastāvīgas ciešanas un apkaunojums, un beidzot caur Savas bezgrēcīgās dzīvības nodošanu, lai glābtu cilvēku no nāves.

Dzīvības apdrošināšana

Man rādīja, ka Sabatu ievērojošiem adventistiem nevajadzētu ielaisties dzīvību apdrošinošos pasākumos. Tie ir tirdznieciski darījumi ar pasauli, ko Dievs neatzīst. Kas iesaistās šādos pasākumos, tie savienojas ar pasauli, bet Dievs Savus ļaudis aicina no tās iziet un palikt atšķirti. Eņģelis sacīja: "Kristus jūs ir atpircis, upurējot savu dzīvību. Vai arī jūs nezināt, ka jūsu miesa ir [550] Svētā Gara dzīvoklis, kas ir jūsos, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam. Jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ar Kristu ir apslēpta Dievā; un, kad Kristus, jūsu dzīvība, kļūs redzams, tad arī jūs līdz ar Viņu būsiet redzami godībā." Šis ir vienīgais dzīvības apdrošinājums, ko atzīst Debesis.

Dzīvības apdrošināšana ir pasaulīga gudrība, kas vada mūsu brāļus, kuri saistījušies tādā pasākumā, prom no evaņģēlija vienkāršības un šķīstības. Katra šāda novirzīšanās vājina mūsu ticību un mazina mūsu garīgumu. Eņģelis sacīja: "Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēniņa priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis; lai pasludinātu Tā tikumus, Kas jūs aicinājis no tumsības pie Savas brīnišķīgās gaismas." Kā tauta mēs sevišķā nozīmē piederam Kungam. Kristus mūs ir atpircis. Mūs apņem ļoti spēcīgi eņģeļi. Neviens zvirbulis nekrīt zemē bez mūsu Debesu Tēva ziņas. Pat mūsu galvas mati ir skaitīti.

Dievs ir gādājis par Saviem ļaudīm. Viņš par tiem sevišķi rūpējas, un viņiem nevajadzētu parādīt neuzticību Dieva aizgādībai, iesaistoties apdrošināšanās spēlē ar pasauli.

Dievs vēlas, lai mēs kā tauta vienkāršībā un svētumā saglabātu savu īpatnību. Kas iesaistās šajā pasaulīgajā gudrībā, tie tur iegulda līdzekļus, kuri pieder Dievam, kurus Viņš tiem uzticējis Viņa darba sekmēšanai. Tikai nedaudz saņems kaut ko atpakaļ no dzīvības apdrošināšanā ieguldītās naudas, un, palikuši bez Dieva svētības, pat tie redzēs, ka labuma vietā ir guvuši sev ļaunumu. Tiem, kurus Dievs ir darijis par Saviem namturiem, nav nekādu tiesību nodot ienaidnieka rindām līdzekļus, kurus Viņš tiem uzticējis, lai izlietotu Viņa darba vajadzībām.

Sātans Dieva izredzētajiem ļaudīm pastāvīgi piedāvās dažādus vilinošus priekšlikumus, lai savaldzinātu viņu prātu un šķirtu viņos no svinīgā sagatavošanās darba vistuvākās [551] nākotnes notikumiem. Viņa vārds pilnā nozīmē ir krāpnieks, ļoti veikls burvis. Savus plānus un slazda valgs viņš aplkāj ar no Debesīm aizgūtu gaismu. Ievu viņš kārdināja ēst aizliegto augli, liekot viņai ticēt, ka tāda veidā viņa iegūs lielu labumu, lielas priekšrocības. Sātans vada savus darba rīkus, lai tie pastāvīgi izdomātu kaut ko jaunu, patentu tiesības un citus pasākumus, lai Sabatu turošie adventisti, kas ātri vēlas kļūt bagāti, iekristu kārdināšanā, tiktu savaldzināti un sadurtos ar daudzām sāpēm. Viņš ir sevišķi modrs un čakli strādā, vadot pasauli pilnīgam gūstam, un caur saviem pasaulīgajiem darba rīkiem viņš vienmēr uztur patīkamu satraukumu, vadot neuzmanīgos ticību patiesībai apliecinošos cilvēkus un savienošanos ar pasaulniekiem. Acu kārība un vēlēšanās piedalīties satraucošos patīkamos sarīkojumos Dieva ļaudīm ir kārdinājums un slazda valgs. Sātanam ir daudz smalki austu, bīstamu tīklu, kas izskatās nevainīgi, bet patiesībā ir prasmīgi sagatavoti Dieva ļaužu savaldzināšanai. Jaukas izrādes, sarīkojusi, frenoloģijas (phrenological) lekcijas, bezgalīga pasākumu dažādība kalpo vienam mērķim – likt Dieva ļaudīm iemīlēt pasauli un lietas, kas ir pasaulē. Šāda savienība ar pasauli vājina ticību, un līdzekļus, kurus vajadzētu ieguldīt tagadējās patiesības lietā, saņem ienaidnieka rindas. Caur šiem dažādajiem kanāliem sātans veikli tukšo Dieva ļaužu makus, un tāpēc pār viņiem gulstas Kunga nepatika.

Iespieddarbu izplatīšana

Man rādīja, ka mēs nedarām savu pienākumu mazu iespieddarbu bezmaksas izplatīšanā. Ir daudz godīgu dvēseļu, kuras vienīgi šādā veidā varētu vadīt uz patiesības pieņemšanu. Ja uz katras šādas maza traktāta kopijas būtu norādījumi par mūsu iespieddarbiem un vietām, kur tos var [552] iegūt, tad tas palielinātu mūsu lielāko iespieddarbu, kā arī "Review", "Instructor" un "Reformer" izplatīšanos.

Šādu mazu traktātu, uz četrām, astoņām vai sešpadsmit lappusēm, izdošana prasa niecīgus izdevumus, ko iespējams segt no līdzekļu fonda, ko izveidotu tādu cilvēku ziedojumi, kam šis darbs sirdij tuvs. Rakstot draugam vēstuli, jūs varat ielikt aploksnē vienu vai vairākus tādus traktātus, nesadārdzinot sūtījuma apmaksu. Sastopot vilcienā, uz kuģa vai piestātnē cilvēkus, kuri vēlas labprātīgi uzklaut, jūs varat viņiem iedot kādu no šiem traktātiem. Šos traktātus tagad vēl nevajadzētu neapdomīgi izkaisīt kā rudens lapas, bet tos vajadzētu dot saprātīgi un bez maksas cilvēkiem, kas iespējams, spētu tos novērtēt. Tā mūsu iespieddarbi un mūsu izdevniecības savienība kļūtu plaši pazīstama, un rezultātā būtu iegūts daudz laba.

Veselības Reformētājs

Ļaudis iet bojā zināšanu trūkuma dēļ. Apustulis saka: "Pievienojiet savai ticībai tikumu un tikumam zināšanas." (2.Pēt. 1:5 angļu tulk.) Pēc evaņģēlija ticības pieņemšanas mūsu pirmais darbs tai pievienot tikumību un skaidrus pamatlikumus, tajā veidā tīrot prātu un sirdi patiesu zināšanu uzņemšanai. Ļaudis nomāc gandrīz neaptverami dažādas slimības, tomēr liekas, ka viņi labprāt grib palikt nezināšanā, kā varētu gūt atvieglojumu un kā rīkoties, lai izvairītos no slimībām.

Dieva nodoms, nodibinot Veselības institūtu, bija ne tikai zināšanu sniegšanas salīdzinoši mazam skaitam cilvēku, kas apmeklētu šo iestādi, bet arī daudzu pamācīšana par ārstēšanās iespējām mājās. "Veselības Reformētājs" ir līdzeklis šīs gaismas staru novadīšanai uz cilvēkiem. Tam vajadzētu būt vislabākajam veselības žurnālam mūsu zemē. Tam jābūt piemērotam vienkāršo ļaužu vajadzībām, spējīgam atbildēt uz visiem tā uzdevumam atbilstošiem jautājumiem, pamācīt, kā tiem paklausīt un pasargāt veselību. Lielais [553] mērķis, kāds izdodot šo iespieddarbu, vienmēr jāpatur acīs, ir cietušo Dieva ļaužu labums. "Veselības Reformētājam" jāaizsniedz un jāpamāca vienkāršie ļaudis, sevišķi tie, kuri ir tik trūcīgi, ka institūtā ārstēties nevar.

Veselības institūts

1865. gada 25. decembrī dotajā atklāsmē es redzēju, ka veselības reforma ir liels pasākums, kas

cieši saistīts ar tagadējo patiesību, un ka septītās dienas adventistiem vajadzētu būt namam, kur varētu ārstēt slimniekus un arī mācīt, kā viņi var par sevi rūpēties, lai novērstu saslimšanu. Es redzēju, ka mūsu tautai nevajadzētu šai jautājumā palikt vienaldzīgai, atļaujot starp mums esošajiem bagātākajiem cilvēkiem veselības atgūšanas nolūkā apmeklēt mūsu zemes populārās ūdens dziedniecības iestādes, kur viņu reliģiskajiem ieskatiem simpātiju vietā parādīs pretestību. Cilvēki, kurus novājinājušas slimības, cieš ne tikai no fizisko, bet arī no garīgo un morālo spēku trūkuma, tāpēc slimību nomāktie apzinīgie Sabata ievērotāji, atrodoties ārstniecības iestādēs, kur viņiem pastāvīgi jāuzmanās, lai neapkaunotu savu ticību un savu ticības apliecību, nevar gūt tādu labumu, tādu palīdzību, kādu viņi gūtu tur, kur ārsti un vadītāji simpatizēs patiesībai, kas saistīta ar trešo eņģeļa vēsti.

Cilvēki, kuri daudz cietuši no slimībām, saņemot atvieglojumu, kādu sniedz saprātīgas ārstēšanas metodes – ūdens peldes, veselīgs uzturs, pareizs atpūtas un fiziskās piepūles sadalījums un svaiga gaisa labvēlīgais iespaids, bieži nāk pie secinājuma, ka personām, kas tik sekmīgi viņus ārstējušas, ir taisnība arī reliģiskajos uzskatos vai vismaz, ka tie nevar būt tālu nomaldījušies no patiesības. Tādā veidā mūsu ļaudīm jāiet uz iestādēm, kur ārstu reliģiskie uzskati ir samaitāti, un viņiem draud briesmas iekrist dažādos slazda valgos. Iestāde N, kuru es tad redzēju (1865. g.), ir vislabākā Savienotajās Valstīs. Ārstējot slimniekus, [554] viņi dara lielu un labu darbu, tomēr viņi skubina savus pacientus uz dežošanu un kāršu spēli un ieteic apmeklēt teātrus un tādas pasaulīgas izpriecu vietas, kas ir pilnīgi pret Kristus un Viņa apustuļu mācībām.

Kas saistīti ar Veselības institūtu Batl-Krīkā, tiem vajadzētu saprast, ka viņi strādā svarīgu un svinīgu darbu; nekādā ziņā viņiem nevajadzētu sekot N iestādes ārstu uzskatiem par reliģiju un izpriecām. Tomēr es redzēju, ka draud briesmas atdarināt daudzas lietas un tā pazaudēt no redzesloka šī lielā darba cēlo raksturu. Un, ja cilvēki, kas saistīti ar šo pasākumu, pārtrauks savu darbu vērtēt no augsta reliģiska viedokļa, ja viņi atstās tagadējās patiesības augstos pamatlikumus (principus) un teorētiski un praktiski atdarinās to iestāžu vadītājus, kur cīnās tikai par slimnieku fiziskās veselības atgūšanu, tad mūsu institūts sevišķās Dieva svētības nebaudīs vairāk kā tās iestādes, kur māca nepareizas, samaitātas teorijas un atbilstoši tām arī dzīvo.

Es redzēju, ka ļoti plašu darbu nevarēs izvērst īsā laikā, ka nebūs viegli atrast ārstus, kurus Dievs atzītu par labiem un kas strādātu saskanīgi, nesavtīgi un čakli, par labu cietošai cilvēcei. Vienmēr priekšplānā vajadzētu izvirzīt to, ka lielais mērķis, kas jāaizsniedz ar institūtu, nav tikai veselība, bet pilnība un svētums, ko nevar sasniegt ar slimu miesu un slimu garu. Šis mērķis ir neaizsniedzams, ja uz darbu raugās tikai no pasaulīgā redzes viedokļa. Dievs pamodinās un sagatavos cilvēkus šim darbam, kas ārstēs ne tikai slimo miesu, bet arī grēkiem slimo dvēseli, kas būs garīgi tēvi jauniem un nepieredzējušiem cilvēkiem.

Man rādīja, ka jautājumā par izpriecām Dr. E nostāja ir nepareiza un ka viņš maldās arī uzskatos par fiziskiem vingrinājumiem. Daudzos gadījumos viņa ieteiktās izpriecas kavē viņa ārstēto pacientu atveseļošanos. Viņš aizgājis ļoti tālu, [555] atzīstot, ka slimniekiem fizisks darbs ir nederīgs, un daudzos gadījumos viņa mācības slimniekiem ļoti kaitējušas. Tādas garīgas nodarbības kā kāršu spēle, šahs un dambrete uzbudina un nogurdina smadzenes un kavē atveseļošanos, turpretī viegls un patīkams fizisks darbs aizņemtu brīvo laiku, uzlabotu asins cirkulāciju, atslogotu smadzenes, dotu tām iespēju atspirt, un noteikti nāktu par labu veselībai. Bet atņemiet slimajam katru nodarbošanos, un tas kļūs nemierīgs. Viņa slimīgā iztēle rādīs stāvokli ļaunāku, nekā tas ir patiesībā, tā veicinot plānprātības attīstīšanos.

Jau pirms vairākiem gadiem man atkārtoti rādīja, ka slimniekus vajadzētu mācīt, ka nav pareizi veselības atgūšanas labā atmett visas fiziskās nodarbības. Tāda rīcība izsauks miegainību, asinis organismā plūdis kūtri un kļūs arvien netīrākas. Ja slimniekam vispār draud briesmas novērtēt savu stāvokli ļaunāku, nekā tas patiesībā ir, tad pilnīga bezdarbība noteikti dos visbēdīgākos rezultātus. Pareizi regulēts darbs slimniekam ļaus domāt, ka viņš pasaulē nav pilnīgi nederīgs, ka arī viņš var dot vismaz nelielu labumu. Tas viņam sniegs apmierinājumu, drosmi un enerģiju, ko tukša garīga uzjautrināšanās nekad nespētu panākt.

Uzskats, ka tiem, kas nepareizi izlietojuši savu fizisko un garīgos spēkus un pārpūlējušies vai kas pilnīgi fiziski vai garīgi sabrukuši, lai atgūtu veselību, jāatsakās no katra darba, ir liela kļūda. Tikai ļoti retos gadījumos uz īsu laiku var būt nepieciešams pilnīgs miers. Pa lielākai daļai tāda pārmaiņa var būt par daudz krasa. Kas sabrukuši no lielas garīgas piepūles, tiem vajadzīga atpūta no nogurdinošām domām, tomēr, sakot viņiem, ka nepareizs un pat bīstams ir līdz zināmai pakāpei ierobežots garīgs darbs, mēs tos vadītu uz domām, ka viņu stāvoklis ir ļaunāks, nekā tas ir patiesībā. Viņi kļūtu vēl nervozāki [556] un radītu saviem kopējiem daudz nepatīkšanu un grūtību. Tādā gara stāvoklī viņu atveseļošanās tiešām ir apšaubāma.

Kas sabrukuši no fiziskas piepūles, tiem jāstrādā mazāk un tāds darbs, kas ir viegls un patīkams. Sādu cilvēku atraušana no darba un fiziskas piepūles daudzos gadījumos izsauktu viņu bojāeju. Griba pazūd līdz ar darbu, kas izslīd no viņu rokām, un šie pie darba pieradušie cilvēki jūtas kā ārstiem un kopējām padoti mehānismi; viņu iztēle kļūst slimīga. Bezdarbība ir vislielākais lāsts, kas var nākt pār tādiem cilvēkiem. Viņu spēki kļūst tik pasīvi, ka viņi nespēj pretoties slimībai un vispārējam pagurumam un cīnīties, lai atkal atgūtu veselību.

Dr. E ir stipri kļūdījies uzskatos par fizisko piepūli, izprietām un izklaidēšanos, bet vēl lielāki maldi ir viņa mācībām par reliģiskiem pārdzīvojumiem un reliģisku satraukumu. Bībeles reliģija nav kaitīga miesas un gara veselībai. Dieva Gara cēlais iespaids ir vislabākais spēku atjaunotājs slimniekiem. Debesis viss ir veselība, un, jo pilnīgāk tiek izjūsts Debesu iespaids, jo drošāka ir ticīgo slimnieku atveseļošanās. Dr. E izvirzīto ieskatu iespaids zināmā mērā ir skāris mūs kā tautu. Sabāta turošiem veselības reformas piekritējiem jābūt no visa tā brīviem. Katra patiesa un neliekuļota reforma vedīs mūs tuvāk Dievam un Debesīm, ciešākā savienībā ar Jēzu un palielinās mūsu izpratni garīgās lietās, kā arī padziļinās kristieša pārdzīvojumu svētumu.

Tiešām ir arī nenosvērti ļaudis, kas sev uzliek gavēšanas, kādas Raksti nemāca, un lūgšanas un atsacīšanos no atpūtas un miega, ko Dievs nekad nav prasījis. Savos pašizredzētajos taisnības darbos viņi neiegūst stiprinājumu un neiegūst nekādu augšupeju. Viņu reliģija ir farizejiska, ne no Kristus, bet no viņiem pašiem. Viņi paļaujas uz saviem labajiem darbiem, ka tie viņus izglābs, bet velta ir cerība ar teicamiem darbiem nopelnīt Debesis, neuzticoties krustā sistā, uzmodinātā un paaugstinātā Pestītāja nopelnam, Kas ir vienīgā palīdzība katram grēciniekam. Gandrīz [557] droši var sacīt, ka šādi cilvēki saslims. Bet Kristus un patiesa dievbijība ir veselība miesai un stiprums dvēselei.

Lai slimnieki strādā un nenododas vienkāršām spēlēm, kas pazemina viņu vērtību pašu acīs un liek viņiem domāt par savas dzīves nelietderību. Uzturiet modru gribasspēku, jo pamodināta un pareizi vadīta griba ir iespaidīga nervu nomierinātāja. Ja slimnieki ir nodarbināti, tad viņi jūtas daudz laimīgāki un izveseļošanās panākama daudz vieglāk.

Es redzēju, ka vislielākā nelaime, kāda jebkad skārusi manu vīru un māsu F, bija – saņemtās pamācības par veselības atgūšanai vēlamu pilnīgu bezdarbību. Slimīgā iztēle bezdarbības iespaidā radīja domas un jūtas, ka fiziska piepūle, sevišķi, ja tā izsauca nogurumu, apdraud veselību un dzīvību. Viss sarežģītāks organisms, tik reti atļaujot tam strādāt, pazaudēja savu elastību un spēku; tāpēc pie fiziskas piepūles viņu locītavas kļuva stīvas un muskuļi nespēcīgi; katra kustība prasīja lielu piepūli un, bez šaubām, radīja sāpju izjūtu. Tomēr tieši šis nogurums izrādītos viņiem par svētību, ja viņi, neskatoties uz izjūtām un nepatīkamajiem simptomiem, būtu neatlaidīgi pretojušies tieksmei uz bezdarbību.

Es redzēju, ka mātai F būtu bijis daudz labāk palikt kopā ar ģimeni savās mājās un izjust uz sevis gulstamies dažādas atbildības. Tās modinātu dzīvei viņas snaudošos spēkus. Es redzēju, ka šis mīļās ģimenes sabrukums, atrodoties –, atstāja nelabvēlīgu iespaidu uz bērnu audzināšanu un izglītību. Bērniem viņu pašu labā vajadzētu mācīties uzņemt atbildības mājsaimniecības darbos un just uz sevis gulstamies daļu dzīves nastu. Māte, nododoties savu bērnu audzināšanai un izglītošanai, dara tieši to darbu, kuru Dievs viņai nozīmējis un kura dēļ Dieva žēlastībā ir uzklausījis lūgšanas, kas pienestās par viņas atveseļošanos. [558] Viņai vairāk par visu jāargājas no bezdarbīga dzīves veida, un tikai otrā vietā lai ir izvairīšanās no nogurdinoša darba.

Atklāsmē Ročesterā, N.Y., es redzēju, ka šiem vecākiem un bērniem būtu bijis daudz labāk, ja viņi paši rūpētos par savu ģimeni. Katram bērnam vajadzētu darīt savu daļu ģimenes pienākumos un tādā veidā saņemt vērtīgu audzināšanu, kas citā ceļā nav iegūstama. Dzīve – vai kaut kur citur, kur ap viņiem ir kalpotāji un ārstnieciskais personāls, mātei un bērniem ir vislielākais no iespējamiem ļaunumiem. Jēzus aicina māsu F rast atvieglojumu Viņā un ļaut garam atspirgties, kavējoties pie Debesu lietām un čakli cenšoties uzaudzīnāt savu mazo ganāmpulku Kunga bijāšanā un pamācībās. Tā viņa vislabāk var palīdzēt savam vīram, jo viņam nebūs vairs pastāvīgi jādomā, ka sievai nepieciešams piegriezt tik daudz vēribas, gādības un līdzjūtības.

Par Veselības institūta izveidošanu Batl-Krīkā man rādīja, kā jau esmu teikusi, ka mums tāda iestāde vajadzīga; iesākumā lai tā ir maza, bet tālāk institūts uzmanīgi jāpaplašina, raugoties pēc apstākļiem, cik daudz iespējams atrast labu ārstu un kopēju, cik ir līdzekļu un kādas slimnieku vajadzības; un visu vajadzētu vadīt stingrā saskaņā ar pamatlīkumiem un trešās eņģeļa vēsts pazemīgo garu. Bet, redzot plašos aprēķinus, ko steidzīgi liek priekšā šī darba vadītāji, es esmu satraukta, un daudzās personīgās sarunās un vēstulēs šos brāļus esmu brīdinājusi, lai viņi rīkotos piesardzīgi. Uzmanība nepieciešama tāpēc, ka, nesāņemot sevišķu Dieva svētību, ir dažādi veidi, kā šo pasākumu vismaz uz

laiku var aizkavēt un tā nest zaudējumus iestādei un visam Kunga darbam. Ja slimības, nāves vai citu iemeslu dēļ ārsti nevarēs pildīt savu pienākumu, tad darbs cietīs, līdz atnāks citi; viss apstāsies arī tad, ja nepietiks līdzekļu turpināt plaši uzsāktus celtniecības un iekārtošanas darbus; kapitāls neauglīgi [559] gulēs un ieinteresētie zaudēs drosmi; var arī nebūt tik daudz slimnieku, lai aizņemtu visas esošās vietas, un rezultātā nepietiks līdzekļu tekošo izdevumu segšanai. Pieliekot pūles un pareizi un apdomīgi vadot darbus, šī iestāde, Dieva svētību apņemta, var gūt brīnišķus panākumus, kamēr viena vienīga kļūda kādā virzienā agrāk vai vēlāk nesīs lielus zaudējumus. Nevajadzētu aizmirst, ka no daudzajām veselības (higiēniskajām) iestādēm, kas pēdējo divdesmit piecu gadu laikā uzceltas Savienotajās Valstīs, tikai nedaudzas turpina ar panākumiem pastāvēt vēl tagad.

Es atklāti esmu aicinājusi mūsu brāļus atbalstīt šādas iestādes dibināšanu mūsu vidū un ļoti atzinīgi esmu izteikusies par Dr. F, vīru, kurš Dieva aizgādībā ieguvis ārsta darbam nepieciešamo pieredzi. Teiktais pamatojas uz to, ko Dievs man ir rādījis. Ja vajadzīgs, es bez vilcināšanās atkārtosu visu, ko esmu rakstījusi. Nevēlos atsaukt kaut vienu teikumu no tā ko esmu rakstījusi vai runājusi. Tas ir Dieva darbs, un tam vajadzīga stingra, tomēr uzmanīga roka.

Veselības reforma ir cieši saistīta ar trešā eņģeļa vēsti, bet tā nav pati vēsts. Mūsu sludinātājiem vajadzētu mācīt veselības reformu, tomēr šo mācību nevajadzētu izvirzīt priekšplānā, ar to aizstājot pašu vēsti. Tās uzdevums citu līdzīgu starpā ir sagatavot ļaudis uz notikumiem, par kuriem runā pati vēsts; šai ziņā tai ir izcila vieta. Mums dedzīgi vajadzētu satvert katru aicinājumu uz reformu, tomēr jāizvairās no svārstīga iespaida atstāšanas un no fanātisma. Mūsu ļaudīm vajadzētu rūpēties par līdzekļiem, ar ko segt mūsu vidū augošā Veselības institūta vajadzības, tomēr jādod tik daudz, cik viņi spēj, nesamazinot ziedojumus citām darba vajadzībām. Lai veselības reforma un Veselības institūts veidojas un aug mūsu vidū, kā jau ir izauguši citi vērtīgi pasākumi, bet ņemsim vērā mūsu vājos spēkus pagātnē un mūsu lielākās iespējas daudz padarīt īsā laika sprīdī tagad. Lai aug Veselības institūts, kā ir auguši citi mūsu interesējošie pasākumi, tik ātri, cik iespējams, neapdraudot [560] sevi un nekropļojot citas lielā darba nozares, kas patreizējā laikā ir tikpat vai vēl svarīgākas. Ja kāds brālis lielu daļu sava īpašuma, lielu vai mazu summu, iegulda institūtā un tāpēc samazinās palīdzība citos virzienos, tad viņš rikojas nepareizi. Tikpat nepareizi būtu nedarīt nekā. Griežoties pie mūsu ļaudīm ar sirsniņu aicinājumu ieguldīt līdzekļus institūtā, vienmēr vajadzētu būt uzmanīgiem, lai neaplaupītu citas darba nozares; sevišķi vajadzētu brīdināt labprātīgos devējus starp trūcīgajiem. Daži nespēcīgi, trūcīgi vīri ar ģimenēm, kuriem nav pašiem savu māju un arī nepietiek līdzekļu, lai institūtā ārstētos, tajā ir ieguldījuši piekto vai pat trešo daļu no visa, kas viņiem pieder. Tas ir nepareizi. Vairākas akcijas iegādājušies daži brāļi un māsas, kam nevajadzēja pirkt pat vienu, viņi īsu laiku ir ārstējušies institūtā, izdevumus pilnīgi vai daļēji sedzot no labdarības fonda. Es nesaskatu gudrību lielos nākotnes plānos, ļaujot ciest tiem, kuriem palīdzība vajadzīga jau tagad. Neejiet, brāļi, ātrāk, kā nekļūdīgā Dieva aizgādība jums paver ceļu.

Veselības reforma ir viens no Dieva sevišķā darba nozarojumiem, kas domāts Viņa ļaudīm par svētību. Es redzēju, ka, nodibinot mūsu vidū kādu iestādi, vislielākās briesmas draud no tās vadītāju novēršanās no tagadējās patiesības gara un no vienkāršības, kam vienmēr vajadzētu raksturot Kristus mācekļus. Man doti brīdinājumi pret šādā iestādē iespējamu patiesības standarta pazemināšanu, lai izpatiktu neticīgajiem un tā nodrošinātu viņu atbalstu. Lielais mērķis, kas jātur acīs, uzņemot šajā iestādē neticīgos, ir viņu vadīšana tuvāk patiesībai. Ja standartu pazeminās, tad viņos paliks iespaids, ka patiesība ir mazsvarīga, un viņi aizies ar noskaņojumu, kas viņus darīs vēl grūtāk patiesībai pieejamus kā iepriekš.

Bet šādas rīcības vislielākais jaunums atklāsies iespaidā, kāds paliks trūcīgajos, apbēdinātajos, ticīgajos [561] slimniekos, slikti atsaucoties uz Dieva darbu visumā. Viņi ir mācīti paļauties uz ticības lūgšanām, un daudzi no viņiem jūtas garā nošpiesti, tāpēc ka lūgšanas patlaban nesāņem pilnīgāku atbildi. Es redzēju, kāpēc Dievs Savu kalpu lūgšanas par slimniekiem neuzklausā pilnīgāk. Kamēr viņi pārkāpj veselības likumus, šādu lūgšanu paklausīšana nevar pagodināt Dievu. Un es arī redzēju, ka veselības reforma un Veselības institūts paredzēti, lai sagatavotu ceļu pilnīgai ticības lūgšanu paklausīšanai. Ticībai un labiem darbiem vajadzētu iet roku rokā, atvieglējot mūsu nelaimīgos cietējus un darot viņus derīgus Dieva slavēšanai šeit un derīgus glābšanai, kad atnāks Jēzus Kristus. Lai Dievs nedod, ka šie nelaimīgie cietēji jebkad pieviltos un justos apbēdināti, redzot, ka institūta vadītāji strādā, skatoties tikai no pasaulīgā redzes viedokļa, ārstnieciskā darba svētībām nepievienojot gādīgu Izraēla tēvu un māšu tikumus.

Lai neviens nedomā, ka institūts ir vieta, kur viņi var atgūt veselību caur ticības lūgšanām. Šī ir vieta, kur palīdzību slimajiem sniedz ārstēšana un pareizi dzīves ieradumi un kur var mācīties, kā izvairīties no saslimšanas. Bet, ja zem debesīm ir kāda vieta, kur dievbijīgiem, ticīgiem vīriem un sievietēm vajadzētu upurēt vairāk patiesu un līdzjūtīgu lūgšanu kā jebkur citur, tad tā ir šāda iestāde. Kas ārstē slimniekus, tiem savu svarīgo darbu vajadzētu pildīt, stipri paļaujoties, ka Dieva svētības pavadīs to

līdzekļu pielietošanu, ko Viņš laipni mums sniedzis un kam žēlastībā pievērsis mūsu kā tautas uzmanību; un šie līdzekļi ir – svaigs gaiss, tīrība, veselīga diēta, pareizs darba un atpūtas sadalījums un ūdens. Blakus šim svarīgajam un svinīgajam darbam viņiem nevajadzētu nodoties kādām citām savtīgām interesēm. Īstas rūpes par cietušās [562] Dieva tautas fiziskajām un garīgajām vajadzībām, par cilvēkiem, kas viņiem dāvā gandrīz neierobežotu uzticību, kas ar lieliem izdevumiem sevi nodevuši viņu gādībā, prasa ārstējošā personāla nedalītu uzmanību. Nevienam nav tik lielas gudrības, ne arī tik lielas prasmes, lai, darot visu labāko, ko viņš spēj, viņa darbs nenestu nepilnības zīmogu.

Lai tie, kam uzticēts rūpēties par cietošās Dieva tautas fiziskajām un lielā mērā arī garīgajām interesēm, sargās, lai, tiecoties pēc pasaulīgas gudrības, personīgām interesēm vai pēc liela, visu cilvēku atzīta darba, neizsauktu Dieva nepatiku pār sevi un šo darba nozarojumu. Viņi nedrīkst pajauties tikai uz savu prasmī un veiklību. Ja Dieva nepatikas vietā pār institūtu klāšies Viņa svētība, tad eņģeļi būs ar slimniekiem, kopējiem un ārstiem, palīdzot viņiem par veselības atjaunošanu, un slavu beidzot saņems Dievs un ne vājš, īsredzīgs cilvēks. Ja šie cilvēki strādās, vadoties no pasaulīgas gudrības, un ja viņi paaugstināsies savā sirdī un domās, ka viņiem tiesības sacīt: "Mans spēks un manas rokas stiprums to ir darījis," tad Dievs viņus atstās viņu neizdevīgajā stāvoklī, jo, salīdzinot ar citiem institūtiem, viņiem zināšanu, pieredzes un iespēju ir mazāk. Tad viņi nepadarīs ne pusi no tā, ko veiks citi institūti.

Es redzēju, cik labvēlīgu iespaidu uz cilvēkiem ar vājiem dzīvības spēkiem un traucētu asinsriti atstāj darbs svaigā gaisā; sevišķi tas palīdz sievietēm, kuru neveselības iemesls ir pārmērīgi ilga un nepārtraukta atrašanās telpās. Svaiga gaisa un fizisku vingrinājumu trūkuma dēļ asinis viņām kļuvušas netīras. Vajadzētu rūpēties, lai ar telpās saistītu izklaidēšanās veidu vietā viņas piedalītos pievilcīgās nodarbībās svaigā gaisā. Es redzēju, ka pie institūta vajadzētu būt plašākam zemes gabalam, ko varētu izrotāt puķēm un apstādīt ar dārzājiem un augļu kokiem. Te labvēlīgos laika apstākļos slimnieki atrastu saviem vājajiem spēkiem un dzimumam atbilstošu darbu. Šim zemes gabalam vajadzētu atrasties pieredzējuša dārznieka uzraudzībā, kas rūpētos, lai visur valdītu kārtība un laba gaume.

Mana noštāja pret šo darbu prasa, lai es brīvi izteiktu savus uzskatus. Tagad es runāju atklāti un izlietoju šo līdzekli, lai aizsniegtu visus ieinteresētos. To, [563] kas par Veselības institūtu parādījās Liecībā Nr. 11, nevajadzēja sniegt atklātībai, līdz es būtu uzrakstījusi visu, kas man šai jautājumā rādīts. Es biju nolēmusi Liecībā Nr. 11 neko par to nerunāt, un visus materiālus, kurus biju paredzējusi šai liecībai, no /Ottawa Ci/, kur es tajā laikā strādāju, nosūtīju uz izdevniecību Batl-Krikā, norādīdama, ka es vēlētos, lai viņi pasteidzinātu šī mazā darba izdošanu, jo tas bija ļoti vajadzīgs, un ka es iespējami ātri rakstīšu Liecību Nr. 12, kur domāju brīvi un pilnīgi izteikties par institūtu. Brāļi Batl-Krikā, kas par institūtu sevišķi interesējās, zināja, ka es esmu redzējusi, ka mūsu ļaudīm vajadzētu dot līdzekļus šāda institūta būvei. Tāpēc viņi man rakstīja, ka manas liecības par institūtu iespīest vajadzīgs tūlīt, lai ierosinātu brāļus šo jautājumu pārdomāt, un tā Liecības Nr. 11 publicēšanu atlika, līdz es varēšu rakstīt.

Man tas bija liels pārbaudījums, jo es zināju, ka daudzo pienākumu dēļ nevaru uzrakstīt visu, ko esmu redzējusi. Tai laikā es sešas līdz astoņas reizes nedēļā runāju uz ļaudīm, gāju no mājas uz māju un rakstīju simtiem lappušu personīgo liecību un vēstuļu. Šis darbu daudzums līdz ar man nevajadzīgi uzkratajamām nastām un grūtībām padarīja mani nederīgu kuram katram darbam. Veselība man bija slikta, un es neaprustāmi cietu. Šādos apstākļos es pakļāvos citu spriedumam un jau Liecībā Nr. 11 rakstīju par Veselības institūtu, nespēdama tad sniegt visu, ko biju redzējusi. To darot, es rīkojos nepareizi. Man jāatļauj pašai spriest par savu pienākumu, jo es to spēju labāk nekā citi, sevišķi attiecībā uz lietām, kuras Dievs man ir atklājis. Daži mani nosodīja par šiem vārdiem. Citi vainos mani, ka neesmu runājusi agrāk. Interese, kas tik ātri un tik lielā mērā izaugusi par institūta dibināšanu, man bija viens no vislielākajiem pārbaudījumiem, kādos jebkad esmu nokļuvis. Ja visi tie, kas lietojuši manas liecības brāļu pamudināšanai, tādā pašā mērā būtu ļāvuši tām pamodināt pašiem sevi, tad es justos vairāk apmierināta. Ja es vēl ilgāk [564] kavētos izteikt savus uzskatus un domas, tad mani vēl vairāk vainotu kā tie, kas domā, ka man vajadzēja runāt jau agrāk, tā arī tie, kas uzskata, ka man vispār nevajag aicināt uz piesardzību. Darba vadītāju labā, visa darba un brāļu labā, kā arī lai pasargātu sevi no lielām grūtībām, tagad esmu atļāvusies brīvi izteikties.

Veselība un reliģija

Šis un sekojošais raksts ir izvilkumi no vēstulēm, kurus es nosūtīju Veselības institūta vadītājiem. Pirmā uzrakstīta 1867. gada 1. maijā un otra tā paša gada jūnijā. E.G.V.

Dievs vēlas redzēt Veselības institūtu, kura iespaids cieši saistīts ar noslēdzošo darbu priekš mirstīgajiem, sagatavojot viņus nemirstībai; kas ne jauno, ne veco cilvēku dzīvē un raksturā netiektos vājināt reliģiskos principus un necenstos panākt miesas veselības uzlabošanu uz garīgas

pieaugšanas rēķina. Šāda institūta lielajam mērķim vajadzētu būt fiziskās veselības uzlabošanai, lai šie cilvēki pēc tam spētu vēl augstāk vērtēt mūžīgās lietas. Ja vienmēr neturēs prātā šo mērķi un ja visu darbu nevērsīs šajā virzienā, tad institūts svētības vietā būs par lāstu, garīgumam piešķirs otrās pakāpes nozīmi un pirmajā vietā izcels miesas veselību un attiecīgu izklaidēšanos.

Es redzēju, ka, cenšoties pēc neticīgo atbalsta, nedrīkst pat vizzemākā mērā pazemināt augstās prasības (standartu). Ja neticīgie izvēlas nākt uz šo iestādi, kad tās vadītāji garīgā ziņā stāv tik augstu, kā to vēlas redzēt Dievs, tad tur būs spēks, kas ietekmēs neticīgo sirdi. Ja blakus ir Dievs un eņģeļi, tad Viņa baušļus ievērojošie ļaudis var piedzīvot tikai uzplaukumu un augšupeju. Šis institūts nav dibināms peļņas nolūkiem, bet par labu Dieva ļaudīm, [565] lai palīdzētu viņiem kļūt fiziski un garīgi tik veselīgiem, ka viņi spētu pareizi novērtēt mūžīgās lietas un piedāvāto glābšanās iespēju, kas maksāta tik dārgi ar mūsu Pestītāja ciešanām. So institūtu nedrīkst padarīt par izklaidēšanās vai uzjautrināšanās vietu. Kas nevar dzīvot bez uzbudinājumiem un izklaidēšanās, tie pasaulei neko nedos; pateicoties viņu dzīvei, neviens labāks nekļūs. Viņi pasaulē tikpat labi var būt un nebūt.

Es redzēju, ka uzskats, ka garīgums kaitīgs veselībai, ko Dr. E cenšas iedvest citiem, ir tikai velna gudrība. Arī Ēdenē sātans atrada iespēju strādāt (darboties) un lika Ievai ticēt, ka viņai vajadzīgs kaut kas vairāk par to, ko Dievs viņas laimei bija devis, ka aizliegtais auglis atstās sevišķi labu iespaidu uz viņas miesu un garu un paaugstinās viņu zināšanās pat līdzīgu Dievam. Bet meklētais labums un cerētās zināšanas viņai pārvērtās par briesmīgu lāstu.

Ir tādi cilvēki, kuru fantāzija nav vesela, un tiem reliģija šķiet līdzīga tirānam, kas viņus valda ar dzelzs rīksti. Viņi pastāvīgi skumst par savu samaitātību un vaid par iedomāto ļaunumu. Viņu sirdī nemājo mīlestība; viņu sejas vienmēr ir drūmi savilkta. Viņus aizskar jauniešu vai citu cilvēku nevainīgi smieklī. Viņi domā, ka katra veida atpūta un izklaidēšanās ir grēks un ka garam pastāvīgi jāatrodas nopietnā un stingrā sasprindzinātībā. Tā ir viena galējība. Citi atkal domā, ka veselības labā vienmēr jācenšas izdomāt jaunus izpriecu un izklaidēšanās veidus. Viņi pierod pie satraukumiem un bez tiem jūtas nemierīgi un nervozi. Tādi cilvēki nav īsti kristieši. Viņi noiet otrā galējībā. Patiesi kristietības principi paver visiem laimes avotu, kura augstums un dziļums, garums un platums nav izmērojami. Tas ir Kristus mūsos, līdzīgs ūdens avotam, [566] kas verd uz mūžīgu dzīvību. Tas ir pastāvīgi plūstošs avots, no kura kristietis var dzert, kad vien viņš grib, un nekad nespēj izsmelt.

Neapmierinātība, īgnums un kurnēšana gandrīz visiem cilvēkiem izsauc fizisku un garīgu saslimšanu. Tādiem cilvēkiem nav Dieva, viņiem nav cerības, kas ieķeras priekšskaramā auta iekšpusē kā drošs un izturīgs dvēseles enkurs. Kam ir šī cerība, tie visi šķīsta sevi, tā kā Viņš ir šķīsts. Tie nepazīst nemiera pilnas, nepacietīgas ilgas, kurnēšanu un neapmierinātību; viņi pastāvīgi negaida nelaimi un sevi neglabā aizņemtās bēdas. Tomēr mums jāredz daudzi cilvēki, kuri priekšlaicīgi dzīvo it kā bēdu laikā; katrs viņu sejas vaibsts liecina par lielām rūpēm un nemieru; liekas, ka viņi nezina, kas ir ieprieca, bet pastāvīgi baidās no kāda gaidāma (draudoša) liela ļaunuma.

Tādi cilvēki apkauno Dievu un nes negodu Kristus reliģijai. Viņi patiesi nemīl Dievu, ne arī savus dzīves biedrus un bērnus. Viņu jūtas ir slimīgas. Tomēr tukšas izpriecas šādu cilvēku domu pasauli nekad neizlabos un neizlīdzinās. Viņu laimei vajadzīgs Dieva Gara pārveidojošais iespaids. Viņiem vajadzīga Kristus Vidutāja darba sniegtā palīdzība, lai saprastu, kas ir dievišķīgs un patiesss prieks. "Jo, kas grib dzīvību mīlēt un labas dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību nerunā; lai tas novēršas no ļauna un dara labu; lai tas meklē mieru un tam dzenas pakāļ. Jo Kunga acis ir pār taisniem un Viņa ausis uz viņu lūgšanām; bet Kunga vaigs ir pret tiem, kas ļaunu dara." Kas šo Rakstu vietu zina un saprot no piedzīvojumiem, tie patiesi ir laimīgi. Tie Debesu atzinību vērtē augstāk par jebkuru pasaulīgu izpriecu; Kristus viņos, godības cerība, būs veselība miesai un stiprums dvēseli.

Evaņģēlija vienkāršība ir gandrīz izzudusi no to rindām, kas sevi sauc par Sabata ievērotājiem. Simtreiz dienā es jautāju: Kā gan Dievs var mums piešķirt veiksmi? Lūgts tiek pavisam maz. Tiešām lūgšanas gandrīz ir aizmirstas. Tikai nedaudzi ir labprātīgi nest Kristus krustu, Tā krustu, Kurš apkaunojošo krustu nesa mūsu vietā. Es nespēju saskatīt, ka institūtā viss [567] kārtotos tā, kā Dievs vēlas. Es baidos, ka Viņš no tā novērsīs Savu vaigu. Man rādīja, ka ārstiem un kopējiem vajadzētu būt sevišķiem, augstu stāvošiem cilvēkiem, kam ir piedzīvojumos gūtas zināšanas par patiesību, kas pret sevi iedvestu cieņu un uz kuru vārdiem var pajauties. Viņiem vajadzētu būt cilvēkiem ar veselīgu iztēli, cilvēkiem, kas pilnīgi valda pār sevi, kas nav untumaini un svārstīgi, kas ir brīvi no greizsirdības un ļaunām aizdomām; cilvēkiem ar gribasspēku, kas nepakļausies nepatikas izjūtām, kas brīvi no aizspriedumiem, kas nedomās ļaunu, kas domās un rīkosies mierīgi un uzmanīgi, nekad neizlaizdami no acīm Dieva godu un citu cilvēku labumu. Nekad nevajadzētu kādu cilvēku paaugstināt atbildīgā darbā tikai tādēļ vien, ka viņš vēlas. Izraudzīt vajadzētu tikai tos, kas attiecīgajai vietai piemēroti. Kam būs jānes atbildība, tos iepriekš vajadzētu pārbaudīt, lai redzētu,

vai viņi ir brīvi no greizsirdības, vai kāds viņiem neliekas nepatīkams vai pretīgs un vai viņi sevišķu labvēlību neparādīs draugiem, atstājot citus bez ievēribas. Kaut Dievs dotu, ka visi cilvēki šinī institūtā rīkotos pilnīgi pareizi.

Darbs un izpriecās

Mīļais brāli F! Es daudz esmu domājusi par vienu otru jautājumu. Tagad, kad man katru nakti miegā jāraksta Tev vēstules, es sapratu, ka ir pienācis laiks paklausīt savai pienākuma apziņai. Kad man rādīja, ka daži Dr. E slimniekiem dotie norādījumi ir maldīgi, es redzēju, ka arī Tu daudzās lietās esi pieņēmis tādus pat uzskatus un ka pienācis laiks, kad Tu šos jautājumus sapratīsi pareizi. Tas attiecas uz darbu un izpriecām. Man rādīja, ka lielākajai daļai slimnieku būtu daudz labāk, ja viņiem ļautu strādāt vieglu darbu, ka viņus vajadzētu pat uz [568] to paskubināt, nevis mācīt palikt bezdarbībā un kūtumā. Ja gribai līks vienmēr darboties, lai atmodinātu snaudošos spēkus, tad tā izvērtīsies par vislielāko palīgu veselības atgūšanai. Atņemiet katru iespēju strādāt cilvēkiem, kas viņā dzīves laikā ir bijuši pārslogoti, tad deviņos gadījumos no desmit šī pārmaiņa nāks par ļaunu. Šo vārdu patiesība pierādījās mana vīra slimībā. Man rādīja, ka fizisks darbs svaigā gaisā ir daudz vēlamāks par nodarbībām telpās; bet, ja tas nav iespējams, tad viegls darbs telpās saistīs domas un nodarbinās prātu, neļaujot tam kavēties pie slimības simptomiem un nelielām nepatīkamām izjūtām, kā arī novēršot ilgas pēc mājām.

Es redzēju, ka šī pilnīgās bezdarbības sistēma vislielākajā mērā nākusi par ļaunu Tavai sievai un manam vīram. Pirmajam cilvēku pārim Ēdenē Dievs deva darbu, jo Viņš zināja, ka, strādājot viņi jutīsies laimīgāki. Vadoties no tā, kas man ir rādīts, šī pilnīgās bezdarbības sistēma ir lāsts dvēselei un miesai. Garīgos vai fiziskos spēkus vieglas nodarbības nesatrauks un nenogurdinās vairāk par jebkura veida izpriecām. Slimnieki bieži vien visu uzmanību pievērš savām sliktajām izjūtām un domā, ka ir pilnīgi nespējīgi kaut ko darīt, bet, ja viņi atmodinātu gribasspēku un ik dienas sevi piespiestu strādāt fizisku darbu, viņi justos daudz laimīgāki un atveseļotos daudz ātrāk. Turpmāk par šo tematu es rakstīšu vēl pilnīgāk.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 13

Ievads

[569] Atkal es jūtu, ka mans pienākums ir runāt uz Kunga ļaudīm pilnīgi atklāti. Man ir pazemojoši norādīt uz to cilvēku kļūdām un nepaklausību, kas jau tik ilgi pazīst mūs un mūsu darbu. Es to daru, lai novērstu nepareizās ziņas, kas izplatījušās par manu vīru un mani un kuru nolūks ir kaitēt darbam; kā arī lai brīdinātu citus. Ja ciest nāktos tikai mums, es klusētu, bet, ja negods un zaudējums draud darbam, tad ir jārunā, lai arī cik tas būtu pazemojoši. Lepni liekuļi uzvaras priekā grib līksmoties par mūsu brāļiem tāpēc, ka viņi ir pietiekoši pazemīgi, lai atzītu savus grēkus. Dievs mīl Savus ļaudis, kuri tur Viņa baušļus, un norāj viņus ne tāpēc, ka viņi ir vissliktākie, bet gan tāpēc, ka viņi ir vislabākie ļaudis pasaulē. Jēzus saka: "Ko Es mīlu, to Es pārmācu un pamācu."

Šajā mazajā darbā es gribētu sevišķu uzmanību piegriezt atstāstījumiem, ievēribas cienīgajiem sapņiem, kas visi skaidri un saskanīgi aiņo vienas un tās pašas lietas. Viss lielais sapņu vairums rodas no ikdienas notikumiem, un ar tiem Dieva Garam nav nekā kopēja. Ir arī viltus sapņi, tāpat kā viltus atklāsmes, ko iedvesmo sātana gars. Bet sapņus, kurus devis Kungs, Dieva Vārds pieskaita atklāsmēm, un tie ir tikpat patiesi Gara augļi kā atklāsmes. Sādi sapņi, ņemot vērā personas, kas tos redz un apstākļus, [570] kādos tie doti, pašī sevī ietver pierādījumus par viņu patiesīgumu.

Kaut Dieva svētības pavadītu šo mazo darbu!

Piedzīvojumu ainas laika posmā no 1866. gada 19. decembra līdz 1867. gada 5. aprīlim

Pilnīgi pārliecinājusies, ka mans vīrs, paliekot bezdarbībā, no savas ieilgušās slimības neatspirgs, ka man pienācis pēdējais laiks iet un sniegt manu liecību ļaudīm. Es nolēmu riskēt pretēji Batl-Krīkas draudzes, kuras locekļi mēs tad bijām, padomam un spriedumam, un kopā ar savu vīru, kura veselības stāvoklis bija ļoti slikts, doties ceļojumā uz Mičiganas ziemeļiem, pie tam visbargākajā ziemas aukstumā. Tas no manis prasīja ne mazums morāliskas drosmes un ticības Dievam, sevišķi vēl tāpēc, ka stāvēju viena pati, un draudzes iespaids, ieskaitot darba vadītājus Batl-Krīkā, bija pret mani.

Es zināju, ka man ir darāms kāds darbs, man likās, ka sātans ir apņēmis mani no tā atturēt. Es ilgi biju gaidījusi uz mūsu gūstniecības novēršanu un baidījos, ka, vēl ilgāk paliekot prom no darba, var pazust dārgas dvēseles. Tālāka atrašanās no darba lauka man likās briesmīgāka par nāvi, bet, dodoties ceļojumā, mēs sliktākajā gadījumā varam tikai aiziet bojā. Tā 1866. gada 19. decembrī mēs

sniegpu teni atstājām Batl-Krīku, lai dotos uz Wright, Ottawa Co. Mans vīrs izturēja deviņdesmit jūdžu garo ceļojumu daudz labāk, nekā es baidīdamās domāju. Likās, ka šasniedzot mūsu seno mājvietu pie br. Roots, viņš jutās tikpat labi kā tad, kad atstājām Batl-Krīku. Šī mīļā ģimene mūs uzņēma ļoti laipni un kopa ar tādu maigumu, ar kādu tikai kristīgi vecāki var kopt savus slimos bērnus.

Šo draudzi mēs atradām ļoti zemā stāvoklī. Draudzes locekļu lielākajā daļā dziļas saknes bija laidusi savstarpējas nevienprātības un nesaticības sēkla, viņos valdīja pasaulīgs gars. Un, neskatoties uz savu zemo [571] stāvokli, viņi tikai reti guva prieku, redzot savā vidū strādājam mūsu sludinātājus. Tāpēc viņi bija ļoti izsalkuši pēc garīgās barības. Šeit sākās mūsu pirmais nopietnākais darbs pēc vīra slimības. Šeit viņš sāka strādāt kā agrākos gadus, kaut arī bija ļoti vājš. Viņš runāja trīsdesmit vai četrdesmit minūtes Sabatā un arī pirmās nedēļas dienas priekšpusdienās. Pārējo laiku aizpildīju es, katru dienu pēcpusdienā runāju apmēram pusotras stundas. Mūs uzklausīja ar lielu uzmanību. Es redzēju, ka mans vīrs savus tematus izveda arvien spēcīgāk, skaidrāk un saistošāk. Kad reiz viņš skaidri un spēcīgi runāja veselu stundu, izjūtot uz sevi gulstamies darba nastu tieši tāpat kā agrāk, manām pateicības jūtām vairs nebija robežu. Es sapulcē piecēlos un gandrīz pusstundu, cīnīdamās ar asarām, centos šīs jūtas izteikt vārdos. Sapulce bija dziļi aizkustināta. Es droši jutu, ka viss tas mums nozīmēja labāku dienu rītausmu.

Pie šiem ļaudīm mēs palikām sešas nedēļas. Es viņiem runāju divdesmit piecas reizes un mans vīrs divpadsmit reizes. Mūsu darbam šinī draudzē gūstot sekmes, Kungs man sāka atklāt atsevišķu cilvēku stāvokli, un es iesāku rakstīt viņiem liecības, kopā ap simts lappušu. Tad sākās darbs pie šīm personām, dažām atnākot pie brāļa Root, kur mēs bijām apmetušies, ar dažām viņu pašu mājās, bet visvairāk tieši sanāksmēs dievkalpojumu telpās. Es redzēju, ka šajā darbā mans vīrs bija liels palīgs man. Viņa daudzie piedzīvojumi šādā darbā, strādājot ar mani kopā pagātnē, bija viņu tam sagatavojuši. Tagad, kad viņš atkal uzsāka šo darbu, likās, ka atklājās tā pati domu skaidrība, tas pats pareizais spriedums un tāda pati godīga un taisnīga izturēšanās pret maldos esošajiem, kas raksturīga bija viņam agrāk. Tiešām nav mums sludinātāju, kas divatā būtu varējuši sniegt tādu palīdzību man, kā sniedza viņš.

Šo mīļo ļaužu labā tika paveikts liels un labs darbs. Viņi brīvi un pilnībā atzina savas nepareizības un tās nožēloja. Vienprātība bija atjaunota un Dieva svētības pavadīja visu darbu. Mans vīrs strādāja, lai šis [572] draudzes sistemātisko devību paceltu līdz tādām līmenim, kas būtu pieņemams visās mūsu draudzēs. Viņa pūles vainagojās ar to, ka kopējā summa, ko ik gadus iemaksāja mantu namā, sasniedza apmēram trīs simti dolāru. Šis draudzes locekļi, kas dažu manu liecību dēļ, sevišķi tērpu jautājumā, bija nonākuši grūtībās, dzirdējuši izskaidrojumu, pilnīgi nomierinājās. Draudze pieņēma veselības un tērpu reformu. Lielu summu tā novēlēja Veselības institūtam.

Es domāju, ka mans pienākums ir darīt zināmus vēl kādus notikumus. Iesāktajam darbam attīstoties, nelaimīgā kārtā uz Wright atbrauca kāds bagāts brālis no Ņujorkas. Pirms tam viņš īsu laiku bija pavadījis Batl-Krīkā un tur uzzinājis, ka mēs esam aizceļojuši pretēji draudzes un Batl-Krīkas darba vadītāju domām un ieteikumiem. Viņš atļāvās pat to cilvēku priekšā, pie kuriem mums bija visgrūtāk strādāt, attēlot manu vīru kā daļēji prātā jukušu, ka tāpēc viņa liecībām nav nozīmes. Viņa iespaids, kā man apgalvoja draudzes vecākais br. Root, aizkavēja darbu vismaz par divām nedēļām. Es to saku, lai nesvētotas personas saprastu, ka savā aklumā un neizpratnē viņi vienā stundā var atstāt tādu iespaidu, kura novēršanai nogurušajiem Kunga kalpiem būs vajadzīgas vairākas nedēļas. Mēs strādājām pie bagātiem cilvēkiem, un sātaņš saprata, ka tieši šo bagāto brāli viņš var izlietot saviem mērķiem. Kaut Kungs viņu vadītu tā, ka viņš ieraudzītu un pazemīgā garā atzītu savu kļūdu. Ar vairāk kā divu nedēļu visnopietnākajām pūlēm, Dieva svētību pavadītiem, mums izdevās šo nepareizo iespaidu dzēst un pārliecināt šos mīļos cilvēkus, ka mūs pie viņiem sūtījis Dievs. Mūsu darba rezultāts bija br. Vagonera kristītie septiņi cilvēki un divi, kurus jūlijā kristīja mans vīrs, laikā, kad mēs šo draudzi apmeklējām otru reizi.

[573] Brālis no Ņujorkas kopā ar sievu un meitu Batl-Krīkā atgriezās ne lai sniegtu pareizu liecību par mūsu labo darbu Wright vai palīdzētu labot Batl-Krīkā valdošos uzskatus. Atklājoties sekojošiem notikumiem, redzams, ka viņš ir atnesis ļaunumu draudzei un draudze viņam. Tas noticis, ejot no mājas uz māju, savstarpēji priecājoties par mūsu rīcības visnelabvēlīgākajiem izskaidrojumiem un izvirzot tos par savu sarunu tematu.

Ap to laiku, kad norisinājās šis ļaunais darbs, es redzēju sekojošu sapni. Kādas pavēlošas un cienīgas personas pavadībā es apmeklēju Batl-Krīku. Sapnī es gāju no vienas mūsu brāļu mājas uz otru. Kad mēs patlaban gatavojāmies atvērt durvis, dzirdējām dedzīgās sarunās iekaisušas balsis. Bieži pieminēja mana vīra vārdu. Es jutos apbēdināta un pārsteigta, dzirdot, ka tie, kas sevi sauc par visuzticamākajiem draugiem, atstāsta notikumus, kas saistījās ar mana vīra piemeklējuma laiku, kad viņa garīgie un fiziskie spēki stiprā mērā bija paralizēti. Es jutos ļoti apbēdināta, dzirdot, ka iepriekš

pieminētais brālis no Ņujorkas dedzīgi un pārspīlētā gaismā Batl-Krīkas ļaudīm stāstīja notikumus, ko viņi nezināja. Mūsu Batl-Krīkas draugi savukārt stāstīja viņam to, ko viņš nezināja. Man sāpēja sirds un es ļoti saguru, sapnī biju tuvu samaņas zaudēšanai. Tad mana pavadoņa roka mani atbalstīja un viņš sacīja: "Tev jādzird, tev tas jāzina, kaut arī tev to grūti panest." Vairākās mājās, kurām mēs tuvojāmies, sarunu temats bija viens un tas pats. Tā bija viņu tagadējā patiesība. Es sacīju: "Ak, es to nezināju! Es nezināju, ka tādas domas valda to cilvēku sirdīs, kurus mēs uzskatījām par saviem draugiem labklājībā un par saviem uzticamajiem draugiem nelaimē, ciešanās un bēdās. Kaut es to nekad nebūtu zinājis! Mēs domājam, ka viņi ir mūsu vislabākie un patiesākie draugi."

[574] Man līdzās ejošā persona sacīja sekojošus vārdus: "Ja viņi tikpat labprāt un ar tādu pat dedzību un centību runātu par savu Glābēju, par Viņa nesalīdzināmi pievilcīgo jaukumu, par Viņa nesavtīgo labvēlību, par Viņa žēlastības pilno gatavību piedot, par Viņa līdzcietīgo maigumu pret cietējiem, Viņa pacietību un neizsakāmo mīlestību, cik daudz jaukāki un vērtīgāki tad būtu augļi."

Tad es sacīju, ka esmu ļoti apbēdināta. Mans vīrs nav sevi taupījis, glābjot dvēseles. Viņš nesa nastas, līdz tās viņu satrieca; viņš bija pakritis, fiziski un garīgi salauzts; tādu vārdu un darbu uzlasīšana un to izlietošana viņa iespaida iznīcināšanai tagad, kad Dievs ar Savu roku ir viņu pacēlis, lai atkal būtu dzirdama viņa balss, ir necilvēcīga un ļauna. Mani pavadošā persona teica: "Sarunas, kuru temats ir Kristus un Viņa dzīves raksturīgākie notikumi, atspirdzinās garu, augļi būs svētums un mūžīga dzīvība." Tad viņš citēja vārdus: "Visu, kas patiesīgs; visu, kas taisns; visu, kas šķīsts; visu, kas mīlīgs; visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums un ja ko var teikt – to lieciet vērā!" Šie vārdi uz mani atstāja tādu iespaidu, ka nākošajā Sabatā es runāju par šo tematu.

Mans darbs Wright bija ļoti nogurdinošs. Dienās un reizēm arī naktīs man daudz vajadzēja rūpēties par savu vīru. Es liku viņu vannās, sagatavoju izbraucienus un divas reizes dienā gāju ar viņu pastaigāties, kā patīkamā, tā arī vētrainā, aukstā laikā. Es rakstīju viņa diktētos ziņojumus Review un arī daudz vēstuļu līdztekus daudzajām personīgo liecību lappusēm, lielākajai daļai no Liecības Nr. 11. Bez tam vēl apmeklējumi un uzrunas, tik bieži, tik garas un nopietnas, kādas es parasti saku. Brālis un māsa Root jūta [575] pilnībā līdzī manām grūtībām un darbam, maigā gādībā centās izpildīt katru mūsu vajadzību. Mēs bieži lūdzām, lai Kungs svētītu viņu grozu un viņu klēti, svētītu viņus ar veselību, žēlastību un garīgu stiprumu. Es arī jutu, ka viņus pavadīja sevišķas svētības. Kaut arī vēlāk slimība iegāja viņu mājās, tomēr no br. Root es uzzināju, ka tagad viņa veselība ir labāka kā agrāk. Par savu laicīgo labklājību viņš ziņo, ka kviešu lauks devis 27 bušeļus (viens bušelis – 36,35 l) no akra, vietām pat 40, kamēr vidējā raža kaimiņu laukos bijusi tikai 7 bušeļi no akra.

1867. gada 29. janvārī mēs atstājām Wright un devāmies uz četrdesmit jūdžu attālo Greenville, Montcalm Co. Bija visaukstākā ziemas diena, mēs priecājāmies, kad no aukštuma un vētras atradām pajumti pie br. Maynard. Sī mīļā ģimene mūs sveica no sirds savā mājā. Sajā apvidū mēs palikām sešas nedēļas, strādādami Greenville un Orleānas draudzēs, atrazdami savu galveno mītni viesmīlīgā brāļa Meinarda mājā.

Kungs man deva iespēju brīvi runāt uz ļaudīm, izjūtot visos pasākumos Viņa uzturošo spēku. Pilnīgi pārliecinājusies, ka ļaudīm jānes liecība, kas prasa arī mana vīra darbu, es kļuvu stipra ticībā, ka viņš izveseļosies, lai atkal labi strādātu Dieva darba laukā. Ļaudis pieņēma viņa pūles, un man viņš bija liels palīgs darbā. Bez viņa es spēju padarīt pavisam maz. Ar viņa palīdzību, Dieva spēkā es varēju izpildīt man nozīmēto darbu. Kungs viņu atbalstīja visās viņa pūlēs. Kad viņš riskēja, neņemot vērā savu vājumu un pašaujoties uz Dievu, spēki pieauga. Ar katru jaunu piepūli viņa darbs kļuva pilnvērtīgāks. Saprotot, ka mans vīrs atgūst savus fiziskos un garīgos spēkus, manai pateicībai nebija robežu, jo pavērās izredzes, ka es atkal no jauna neierobežoti un vēl dedzīgāk varēšu nodoties Dieva darbam, kopā ar savu vīru atdodot spēkus [576] noslēdzošajam darbam Dieva tautas labā. Pirms vīrs sabruka, darbs izdevniecībā aizņēma viņa laika lielāko daļu. Tā kā es bez viņa ceļot nevarēju, tad nevajadzīgi biju spiesta ilgāku laiku palikt mājās. Es jutu, ka tagad, kad viņš strādās ar Vārdu un mācību, un sevišķi nodosies sludināšanas darbam, Dievs viņu svētīs ar panākumiem. Darbu izdevniecībā varēja veikt citi. Mums nostiprinājās pārliecība, ka viņš vairs nekad netiks ierobežots, bet varēs brīvi ceļot kopā ar mani, lai kopā nestu svinīgo liecību, kuru Dievs mums devis Viņa atlikušajiem ļaudīm.

Es dziļi apzinājos Dieva ļaužu zemo stāvokli un katru dienu jutu, ka esmu izsmēlusi savus pēdējos spēkus. Atrodoties Wright, mēs aizsūtījām uz izdevniecības kantori Liecības Nr. 11. manuskriptu. Es izmantoju gandrīz katru acu mirkli, kad neatrados sapulcēs, lai rakstītu Liecību Nr. 12. Darbs Wright draudzes labā bija smaga slodze kā maniem fiziskajiem tā garīgajiem spēkiem. Jutu, ka man vajadzīga atpūta, bet likās, ka šai ziņā nav nekādu iespēju. Ik nedēļas es vairākas reizes runāju uz ļaudīm un rakstīju daudz lappušu personīgo liecību. Uz mani gūlās nasta par dvēselēm, mana atbildības sajūta bija tik liela, ka miegam naktīs varēju veltīt tikai nedaudz stundu.

Laikā, kad visus spēkus atdevu runāšanai un rakstīšanai, no Batl-Krīkas saņēmu drosmi laupošas vēstules. Tās lasot, izjutu neizsakāmu garīgu pagurumu, kas arvien vairāk mani pārņēma, likās, uz brīdi pilnīgi paralizēja manus dzīvības spēkus. Kādas trīs nakts gandrīz nemaz neizmigu. Manas domas bija satrauktas un neskaidras. Savas jūtas, cik spēju, slēpu no vīra un līdzjūtīgās ģimenes, pie kuras bijām apmetušies. Kad es rītos un vakaros piedalījos ģimenes kopīgajos lūgšanu brīžos, cenšoties savu smago nastu nodot Lielajam nastu Nesējam, neviens neko nezināja par manām smagajām domām un lielajām [577] ciešanām. Tomēr manas lūgšanas laužās no izmocītas sirds. Lielo bēdu dēļ tās bija saraustītas un nesakarīgas. Asinis pārpludināja smadzenes, liekot man grīļoties un gandrīz krist. Man bieži asiņoja deguns, sevišķi cenšoties kaut ko rakstīt. Biju spiesta rakstīšanu pārtraukt, tomēr nevarēju atbrīvoties no rūpju un atbildības nastas, apzinoties, ka man ir liecības priekš citiem, kuras es nespēju viņiem nodot.

Saņēmu vēl citu vēstuli, kas ieteica labāk atlikt Liecības Nr. 11. publicēšanu, kamēr es varēšu uzrakstīt, kas man rādīts par Veselības institūtu, jo šī pasākuma atbildīgie vadītāji atrodas lielā naudās trūkumā un brāļu ieinteresēšanai viņiem vajadzīgs manu liecību iespaids. Tad es uzrakstīju daļu no tā, kas man bija rādīts par institūtu, tomēr smadzeņu asinsrites traucējumu dēļ visu izteikt nespēju. Ja es būtu iedomājusies, ka Liecības Nr. 12. izdošana tik ilgi novilcināsies, tad es nekādā gadījumā nebūtu nosūtījusi to liecību daļu par institūtu, kas ietverta liecībā Nr. 11. Es domāju, ka pēc nedaudz dienu atpūtas atkal varēšu turpināt rakstīšanu. Sev par lielām bēdām sapratu, ka patreizējā stāvoklī man rakstīt nav iespējams. Atmetu domu par liecību, kā vispārējo, tā personīgo rakstīšanu, bet nespēja rakstīt mani pastāvīgi ļoti nomāca.

Šādos apstākļos tika nolemts, ka mēs atgriezīsimies Batl-Krīkā un paliksim tur, kamēr ceļi būs dubļaini un satiksmei nelietojami, ka tur es pabeigšu Liecības Nr. 12. rakstīšanu. Mans vīrs ļoti vēlējās redzēt savus brāļus Batl-Krīkā, runāt ar viņiem un kopīgi priecāties par to, ko Dievs pie viņa darījis. Es savācu savus rakstus un mēs devāmies ceļā. Pa ceļam mēs noturējām divas sapulces Orange un redzējām, [578] ka draudze atspirdzina un kļuva drošāka. Kunga Gars atspirdzināja arī mūs pašus. Sajā naktī es redzēju sapni, ka atrodos Batl-Krīkā, skatos ārā pa durvju lodziņu un redzu cilvēku grupu pa pāriem nākam uz mūsu māju. Viņi izskatās bargi un apņēmīgi. Es viņus labi pazīnu un pagriežos, lai atvērtu viesistabas durvis un tos uzņemtu, bet vēl mazliet paskatījos ārā. Aina bija izmainījusies. Cilvēku grupa tagad atgādināja katoļu procesiju. Viens savās rokās nesa krustu, otrs kādu niedrī. Kad viņi pienāca klāt, tad tas, kurš nesa niedrī, apvilka mājai apkārt riņķi un trīsreiz noteica: "Šī māja ir pasludināta ārpus likuma. Manta konfiscējama. Viņi ir runājuši pret mūsu svēto kārtību." Mani pārņēma šausmas un es skrēju cauri mājai, lai izietu pa ziemeļu puses durvīm. Atrados kādas cilvēku grupas vidū, no kuriem dažus es pazīnu, bet neuzdrošinājos teikt viņiem kādu vārdu, baidīdamās, ka mani nodos. Es centos ieraudzīt kādu vientuļu vietu, kur varētu raudāt un lūgt, nesastopot no visām pusēm cietsirdīgus, spīdzinošus skatus. Bieži atkārtāju vārdus: "Kaut tikai es to varētu saprast! Kaut viņi man pateiktu, ko es tādu esmu runājusi vai darījusi!"

Redzot, ka tiek konfiscētas mūsu mantas, es ļoti raudāju un lūdzu Dievu. Centos ieraudzīt līdzjūtību vai žēlastību apkārtējo cilvēku skatos. Ievēroju dažu cilvēku sejas, kuri, man likās, labprāt ar mani runātu un mani mierinātu, ja viņi nebaidītos, ka citi viņus novēros. Mēģināju nemanot no viņiem aiziet, bet, redzot, ka mani novēro, savu nodomu neatklāju. Sāku skaļi raudāt un saukt, kaut viņi man tikai pateiktu, ko esmu izdarījusi vai runājusi. Mans vīrs, kas gulēja tajā pat istabā, dzirdēja mani skaļi raudam un pamodināja mani. Spilvens bija slapjš no asarām, mani pārņēma smaga, nospiedoša sajūta.

Brāja un māsas Howe pavadībā ceļojām līdz West Windsor, kur mūs uzņēma un apsveica br. un [579] m. Carman. Sabatā un pirmajā nedēļas dienā mēs satikāmies ar brāļiem un māsām no apkārtējām draudzēm, varējām viņiem brīvi izteikt savu liecību. Kunga atspirdzinošais Gars bija ar tiem, kuri izjuta sevišķu interesi par Dieva darbu. Mūsu sanāksmes bija labas, gandrīz visi liecināja, ka ir spēcīnāti un ļoti iedrošināti.

Pēc nedaudz dienām mēs nokļuvām Batl-Krīkā, no kuras bijām šķirti apmēram trīs mēnešus. Sabatā, 16. martā, mans vīrs kalpoja draudzei ar svētrunu par svētošanos, ko Review izdevējs stenografēja un publicēja 29. sēj. Nr. 18. Viņš skaidri un saprotami runāja arī pēcpusdienā un pirmās nedēļas dienas priekšpusdienā. Savu liecību es nodevu kā parasti, brīvi un nepiespiesti. Sabatā, 23. martā, mēs brīvi runājām uz draudzi Ņūtonā un nākošajā sabatā un nedēļas pirmajā dienā strādājām pie draudzes Convis. Mēs nolēmām doties atpakaļ uz ziemeļiem, jau nobraucām 30 jūdzes, bet ceļu stāvokļa dēļ bijām spiesti atgriezties. Vēsās uzņemšanas dēļ, ar ko mums nācās sastapties Batl-Krīkā, mans vīrs jutās briesmīgi vīlies, arī es biju noskumusi. Mēs nācām pie slēdziena, ka šai draudzei nevaram sniegt savu liecību, kamēr viņi nebūs apliecinājuši, ka vēlas mūsu kalpošanu. Tāpēc nolēmām, līdz uzlabosies ceļi, strādāt Convis un Manterey. Divus nākošos Sabatus pavadījām

Convis un saņēmām pierādījumus, ka strādāts ir labi, par ko liecina arī tagad redzāmie vislabākie augļi.

Mājās Batl-Krīkā atgriezos līdzīga nogurušam bērnam, kas ilgojas pēc iepriecinošiem vārdiem un uzmundrinājumiem. Man sāpīgi šeit stāstīt, ka brāļi mūs uzņēma ļoti vēsji, kaut arī trīs mēnešus atpakaļ šķirāties pilnīgā saskaņā, izņemot vienīgi jautājumu par aizbraukšanu. Pirmajā Batl-Krīkā pavadītajā naktī redzēju sapni, ka ļoti daudz strādāju un dodos ceļā, lai piedalītos kādā lielā sanāksmē. Jutos ļoti nogurusi. [580] Māšas kārtoja man matus un uzlaikojā drēbes, bet es aizmigu. Kad atmodos, es biju pārsteigta un sašutusi, redzot, ka mans tērps ir novilkts un uzgērbtas kopā sašūtas un sasietas skrandas, un segu gabali. Es sacīju: "Ko jūs man esat izdarījuši? Kas darījis šo apkaunojošo darbu, atņēmis man manas drēbes un vietā uzvilcis šīs ubagu skrandas?" Norāvu lupatas un aizmetu prom. Jutos ļoti apbēdināta un dvēseles mokās izsaucos: "Atdodiet man manas drēbes, kuras es esmu nēsājusi 23 gadus un nekad neesmu apkaunojusi. Ja jūs manu tērpu neatdosiet, es griezišos pie ļaudīm, kas man palīdzēs un atdos manu tērpu, kuru esmu nēsājusi 23 gadus."

Man bija jāredz šī sapņa piepildīšanās. Cenšoties mums kaitēt, Batl-Krīkā bija izplatītas baumas, kurām patiesībā nebija nekāda pamata. Daži, kas uz laiku apmetās Veselības institūtā, un citi, kas dzīvoja Batl-Krīkā, bija rakstījuši vēstules draudzēm Mičiganā un citos štatos, izsakot par mums šaubas, bailes un dažādas aizdomas. Dzirdot kāda manis agrāk cienīta līdzstrādnieka apsūdzību, ka viņi no visām pusēm dzirdējuši, ka es esot runājusi pret Batl-Krīkas draudzi, jutos ļoti apbēdināta. Šis apvainojums mani tā sāpināja, ka nezināju, ko teikt. Mēs sastapāmies ar pret mums vērstu apsūdzības garu. Kad pilnīgi pārliecinājāmies par šīm visur valdošajām jūtām, mūs pārņēma ilgas pēc mājām. Mēs bijām tik ļoti vilušies un tā cietām, ka es diviem mūsu vadošajiem brāļiem sacīju, ka te, kur mums mīļas uzņemšanas un iedrošinājumu vietā vajadzēja sastapties ar neuzticību un tik pašpārliecinātu aukstumu un vienaldzību, es nejūtos labi, ka tagad es zinu, ka tā izturas pret tiem, kuri viņu vidū ir sabrukuši no pārpūlēšanās un nodošanās Dieva darbam. Tad es teicu, ka mēs domājam aizbraukt no Batl-Krīkas un uzmeklēt sev vientuļāku mājvietu.

Garīgi bezgalīgi nospiesta, es paliku mājās, baidīdamās iziet draudzē, jo tur varētu saņemt jaunus [581] ievainojumus. Tā kā neviens neko nedarīja, lai man palīdzētu, beidzot es sapratu, ka man pienākas sasaukt kopā vairākus piedzīvojušus brāļus un māšas un stāties pretī pret viņu vidū klīstošajām baumām par mums. Stipri nomākta, pat nomocīta, es uzklāusīju pret mums vērstos apvainojumus un izstāstīju visu par mūsu ceļojumu uz Austrumiem vienu gadu atpakaļ, par grūtajiem apstākļiem tajā. Es lūdzu klātesošos pašus spriest, vai, ņemot vērā manu ciešo saistību ar Dieva darbu, es varētu atļauties nevērtīgi izteikties par Batl-Krīkas draudzi, no kuras nejūtos ne mazākā mērā atsvešinājusies. Vai mana interese par Dieva darbu nav bijusi tik liela, cik liela tā vispār var būt? Ar to saauستا visa mana dzīve. Ārpus šī darba man nav nekādu interešu. Sai lietā esmu ieguldījusi visu, neviens upuris man nav bijis par lielu, ja ar to varēja sekmēt šī darba attīstību. Mīlestībai uz saviem mazajiem bērniem es neļāvu atturēt mani no pienākuma pildīšanas, ko Dievs no manis prasa. Mātes mīlestība manā sirdī bija tikpat stipra kā ikvienas citas mātes sirdī, tomēr es atstāju savus mazos bērnus un ļāvu citai sievietei aizpildīt viņiem mātes vietu. Es esmu devusi nepārprotamus pierādījumus par savu ieinteresētību un nodošanos Dieva darbam. Mana rīcība un izturēšanās rāda, cik man tas ir dārgs. Vai kāds cits šinī ziņā par mani var sniegt spēcīgāku pierādījumu? Vai viņi ir bijuši dedzīgi patiesības lietā? Es vairāk. Vai viņi tai bijuši uzticīgi? Es varu sniegt lielākus nodošanās pierādījumus par jebkuru citu dzīvojošu šī darba strādnieku. Vai viņi ir cietuši patiesības dēļ? Es vairāk. Es neesmu turējusi savu dzīvību dārgu. Es neesmu izvairījusies no pārmetumiem, ciešanām un grūtībām. Kad draugi un radi vairs necerēja, ka ciņu ar smago slimību izturēšu, vīra rokas mani ienesa kuģī vai vilcienā. Reiz, kad bijām braukuši līdz pusnaktij, mēs bez līdzekļiem atradāmies Bostonas pilsētā. Divos vai trijos gadījumos mēs ticībā nogājām septiņas jūdzes. [582] Kamēr man spēki atļāva, gājām uz priekšu, tad nometāmies uz ceļiem un lūdzām spēku ceļu turpināt. Spēku saņēmām, un nopietni un dedzīgi varējām strādāt dvēseļu labā. Nekādiem apstākļiem neļāvām mūs atturēt pildīt pienākumu, vai šķirt mūs no darba.

Gars, kāds atklājās šinī sanāksmē, mani ļoti apbēdināja. Es atgriezos mājās tikpat nospiesta, jo klātesošie nemaz necentās man palīdzēt, atzīstot, ka par mani domājuši nepareizi, ka tagad viņi ir pārliecinājušies par aizdomu un apvainojumu netaisnību. Viņi nevarēja mani nosodīt, bet arī necentās nemaz atvieglot manas ciešanas.

Piecpadsmit mēnešus mans vīrs bija tik slim, ka nenēsāja ne savu pulksteni, ne naudas maku, un izbraucienos pats nevadīja zirgus. Bet ar šo gadu viņš atkal ņēma līdz pulksteni un maku, kurš gan lielo izdevumu dēļ bija tukšs, un izbraucienos pats vadīja zirgus. Slimības laikā viņš vairākas reizes atteicās no brāļiem pieņemt naudu, kopsummā ap tūkstošs dolāru, teikdams, ka vajadzības gadījumā darīs viņiem to zināmu. Beidzot vajadzība pienāca. Vīrs par savu pienākumu uzskatīja, vispirms

pārdot to, bez kā varējām iztikt, un tikai tad būt atkarīgam no citiem. Izdevniecībā un pie brāļiem Batl-Krikā viņam bija dažas mazvērtīgas lietas, kuras viņš savāca un pārdeva. Mēs pārdevām mēbeles par apmēram 150 dolāriem. Mans vīrs mēģināja pārdot mūsu divānu sapulces nama vajadzībām, prasīdams par to 10 dolārus, bet nevarēja. Sajā laikā nobeidzās mūsu vienīgā, bet ļoti labā gov. Tad vīrs pirmo reizi bija ar mieru pieņemt palīdzību un rakstīja kādam brālim, ja draudze ar prieku gribētu segt gov. zaudējumu, tad viņi to var darīt. Tomēr nekādu palīdzību nesajņēmām, vienīgi manu vīru apvainoja gudrības trūkumā naudas lietās. Brāļi labi zināja, ka viņš nekad nelūgtu palīdzību, ja nespīestu nopietna vajadzība. Un tagad, tāpēc ka viņš palīdzību [583] lūdzis, tiesā mūsu jūtas, nemaz neņemot vērā apstākļus, lai tikai mūs trūkumā un dziļajā nelaimē sāpinātu.

Šajā sanāksmē mans vīrs pazemīgi atzinās, ka ir rīkojies nepareizi vairākās šāda rakstura lietās, ka viņam tā nevajadzēja rīkoties, ka viņš arī neko tamlīdzīgu nebūtu pieļāvis, ja nebūtu baidījies no brāļiem. Viņš izteica vēlēšanos rīkoties pilnīgi pareizi un pilnīgā saskaņā ar draudzi. Sie vārdj viņa apvainotajos izsauca atklātu nicināšanu. Mūs pazemoja putekļos un neizsakāmi sāpināja. Sādos apstākļos mēs devāmies ceļā, pildot norunu apmeklēt Monterey. Ceļojuma laikā es garīgi briesmīgi cietu. Centos noskaidrot, kāpēc mūsu brāļi neizprata mūsu darbu. Biju pilnīgi droša, ka satiekoties ar viņiem, tie redzēs, kāda gara bērni mēs esam, ka Dieva Gars viņos atsauksies tādām pat Garam mūsos, Viņa vienkāršajos kalpos, ka mūsu starpā valdīs domu un jūtu vienprātība. Tā vietā mūs saņēma ar aizdomām un neuzticību, kas mani radīja vislielāko apjukumu, kādu jebkad esmu piedzīvojusi. Domājot par visu notikušo, pēkšņi, līdzīgi zibens uzliesmojumam, es atcerējos vienu daļu no atklāsmes, kuru redzēju 1865. gada 25. decembrī. Tūlīt pastāstīju to savam vīram.

Man radīja koku puduri, kuri auga cieši kopā, riņķveidīgi. Pa šiem kokiem uz augšu vijās kāds vīnogulājs, kas tos apsedza līdz pat galotnēm, tā izveidojot lapeni. Drīz es redzēju, ka koki sāk locīties te uz vienu, te uz otru pusi, it kā tos šūpotu spēcīgs vējš. Vīnogulāja zari viens pēc otra tika nokratīti no kokiem, uz kuriem tie balstījās, līdz bija atrauts viss vīnogulājs, izņemot nedaudz stīgu, kas vēl turējās pie zemākajiem zariem. Tad nāca kāds cilvēks un nesaudzīgi norāva vēl atlikušās stīgas. Vīnogulājs tagad atradās pilnīgi uz zemes. Redzot vīnogulāju guļam uz zemes, es neizsakāmi cietu. Tas man ļoti sāpēja. [584] Daudzi gāja garām, un es norūpējusies gaidīju kādu draudzīgu roku, kas to paceltu, bet palīdzība nenāca. Es jautāju, kāpēc neviena roka to nepaceļ. Drīz šķietami pamestajam vīnogulājam redzēju tuvojamies kādu eņģeli. Tas izplēta savas rokas, palika tās zem vīnogulāja un pacēla to augšā, līdz tas varēja augt taisni, un sacīja: "Audz pretī debesīm, un tavas stīgas lai vijas ap Dievu. Tu esi nokratīts no cilvēcīgā atbalsta. Tu vari stāvēt Dieva spēkā, augt un zelt bez cilvēcīgas palīdzības. Balsties vienīgi uz Dievu, jo uz Viņu tu nekad veltīgi nepaļausies, kā arī netiksi no Viņa atrauts." Redzot gādību par novārtā atstāto vīnogulāju, izjutu neizsakāmu atvieglojumu, kas pārvērtās līksmībā. Es pagriezos pret eņģeli un jautāju, ko viss tas nozīmē. Viņš sacīja: "Tu esi šis vīnogulājs. Visu to tu piedzīvoji. Kad tas notiks, tad tu pilnīgi sapratīsi vīnogulāja tēlojumu. Dievs tev būs par pastāvīgi klātesošu palīgu bēdu laikā." Kopš tā laika es skaidri sapratu savu pienākumu, un nekad nebiju jutusies tik brīva, nododot savu liecību ļaudīm. Ja es jebkad esmu jutusi, ka Kunga roka mani tur, tad noteikti šinī sapulcē. Arī mans vīrs svētrunā jutās brīvs un varēja runāt skaidri, un visi liecināja, ka sapulce bijusi brīnišķīga.

Pēc atgriešanās no Monterey es jutu, ka mans pienākums ir sasaukt vēl vienu sanākumi, jo mani brāļi nemaz nepūlējās izkļaidēt manas smagās domas. Es apņēmos rīkoties Dieva spēkā un atkal izteikt savas jūtas, un atbrīvoties no aizdomām, kā arī no izplatītajām mums kaitējošām baumām. Es sniedzu savu liecību un pastāstīju, kas man bija rādīts par dažu klātesošo pagātni, brīdinot tos no viņiem draudošajām briesmām, norādot viņu nepareizo rīcību. Es stāstīju, ka man nācies atrasties visnepatīkamākajos stāvokļos. Kad atklāsmē redzēju ģimenes un atsevišķus cilvēkus, tad bieži tam, ko man par viņiem atklāja, bija personīgs raksturs. Norāti tika apslēpti grēki. Es mēnešiem ilgi strādāju pie dažiem cilvēkiem, palīdzot viņiem [585] cīnīties pret kļūdām, par kurām citi neko nezināja. Kad mani brāļi redzēja šos cilvēkus noskumušus un dzirdēja tos izsakām šaubas, vai Dievs viņus pieņems, kā arī viņu izmisumu, tad viņi pārmeta man, it kā to grūtībās un pārbaudījumos būtu vainojama es. Kas mani tādā veidā nopēla, tie nemaz nezināja, ko viņi runā. Es protestēju pret tiem, kas līdzīgi inkvizitoriem spriež par manu rīcību. Man uzdotais personīgo grēku norāšanas darbs man ir bijis ļoti nepatīkams. Ja es aizdomu un neuzticības novēršanas labad pilnīgi izskaidrotu savu rīcību un atklātu sabiedrībai to, ko nedrīkstu izpaust, tad es grēkotu pret Dievu un būtu netaisna pret atsevišķiem cilvēkiem. Personīgi izteiktos rājienus par slepeniem grēkiem es esmu paturējusi pie sevis, ieslēgtus savā sirdsapziņā. Lai citi spriež, kā viņi grib, es nekad neizpauđīšu to, ko man uzticējuši maldīgie un savas vainas nožēlojošie cilvēki, kā arī neatklāšu citiem to, kas jāsaka tikai vainīgajam. Sanāksmes dalībniekiem teicu, ka viņiem jāatrauj savas rokas un jāļauj man brīvi rīkoties, bīstoties Dievu. Sanākumi atstāju, jūtot, ka esmu nolikusi lielu nastu.

Izdevniecības darbinieki

Šeit es gribu sniegt divas liecības, no kurām viena rakstīta 1867. gada martā un adresēta visiem, kas strādā Review izdevniecībā, bet otra adresēta izdevniecībā strādājošiem jauniešiem. Man sāpīgi teikt, ka visi brīdinātie cilvēki šīs liecības lielākā vai mazākā mērā nav ņēmuši vērā un tagad viņiem jāatzīst, ka ir rīkojušies pretēji liecībās norādītajam veidam. Pirmā liecība ir sekojoša:

Atrodoties Ročesterā, 1865. gada 25. decembrī man rādīja dažas lietas, kas attiecas uz izdevniecībā strādājošiem, kā arī uz sludinātājiem, ko Dievs aicinājis strādāt ar Vārdu un mācību. Nevienam no viņiem nevajadzētu iesaistīties kāda veida tirdzniecībā. Viņi aicināti svētākam, augstākam darbam, ko nav iespējams pareizi un pilnīgi veikt, ja blakus vēl piekopj tirdzniecību. Kas strādā izdevniecībā, tiem nevajadzētu dalīt savas intereses. Kad viņi šim darbam veltījuši tādu uzmanību un rūpību, kādu tas prasa, [586] tad viņi ir darijuši visu, ko viņi spēj darīt. Viņus vēl vairāk noslogot nevajadzētu. Ja prātu nodarbina un laiku aizņem tirdzniecība, kam nav nekā kopēja ar Dieva darbu, tad šo darbu nav iespējams padarīt labi un pilnīgi. Pat vislabākajos apstākļos šai darbā aizņemtie cilvēki nevar ietaupīt ne fiziskos, ne garīgos spēkus. Visi lielākā vai mazākā mērā nogurst. Svētajam darbam, kurā viņi ir nodarbināti, vajadzētu saistīt visus viņu garīgos spēkus. Viņiem nevajadzētu strādāt mehāniski, bet gan svētoies darbam un izturēties tā, it kā šī lieta būtu daļa no viņiem, it kā šinī lielajā un svinīgajā darbā viņi būtu kaut ko ieguldījuši. Ja viņi darbam nepieķeras ar dziļu interesi, tad Dievs viņu pūles nevar atzīt.

Sātans ir ļoti viltīgs, čakls un rosīgs. Savus sevišķos spēkus viņš vērs pret tiem, kas nodarbināti tagadējās patiesības pasludināšanas darbā vai patiesību saturošu rakstu izdošanā. Visiem, kas saistīti ar šo darbu, jābūt ietērptiem pilnā bruņojumā, jo viņi ir sātana uzbrukumu sevišķie mērķi. Es redzēju, ka draud briesmas palikt neuzmanīgiem, nepiesardzīgiem, tā dodot iespēju sātanam nemanāmi šķirt prātu no lielā darba. Kas ieņem atbildīgas vietas izdevniecībā, tiem draud briesmas paaugstināties pāri par darbu un pazaudēt gara pazemību un vienkāršību, kas līdz šim bijušas darba raksturīgās iezīmes.

Atņemot spēku strādāt cilvēkam, kas atradās darba priekšgalā, kam bija liela un plaša pieredze tagadējās patiesības izcelsmē un attīstībā, sātans sev bija spraudis īpašu mērķi. Viņš vēlējās novākt šādu cilvēku no ceļa, lai pats varētu ienākt un nemanot iespaidot citu cilvēku prātus, kuriem vēl nebija pieredzes, un kas nebija pilnīgi svētojušies darbam. Pēc tam, kad arī citi bija iepazīlušies ar mana vīra nestajām nastām un izjutuši ar tām saistītās grūtības, Dievs vēlējās atkal atdot viņam veselību. Tomēr šie strādnieki [587] nekad neziedos šim darbam visus savus fiziskos un garīgos spēkus, visu dvēseli un neriskēs tā, kā riskēja mans vīrs. Uz viņiem nekad negulsies pienākums strādāt tā, kā viņš strādāja, jo viņi nevarētu pastāvēt savās vietās, ja viņiem būtu jānes divdesmitā daļa mana vīra nastu.

Sātans grib sev atbalsta punktu izdevniecībā. Ja darbs neritēs vienoti, ievērojot vislielāko modrību, tad viņš savu nodomu realizēs. Daži pacelsies pāri darba vienkāršībai un domās, ka ir tam pietiekoši derīgi, bet viņu spēks ir tikai pilnīgs nespēks. Dievs grib, lai šis lielais darbs Viņu pagodina. Pastāvīgi sevī nesargājot dziļu pazemību un stipru uzticību Dievam, viņi sāks uzticēties paši sev, jutīsies pašapmierināti un viens vai vairāki dabūs dzert no rūgtā bēdu kausa. Darbam pieaugot, ir lielāka vajadzība pēc pilnīgas uzticēšanās Dievam un pašlaušanās uz Viņu, pēc visu interešu sakopšanas un atdošanas šim darbam. Savtīgās intereses jāatstāj. Daudz vajadzētu lūgt un daudz pārdomāt, jo lūgšanas un pārdomas darba tālākai attīstībai un sekām ir ļoti nepieciešamas. Nodošanās tirdzniecības garam nav pieļaujama nevienam, kas saistīts ar izdevniecību. Ja to pacietīs, tad tiks sabojāts un novārtā atstāts pats darbs. Parastās lietas pārāk lielā mērā tiks nostādītas vienā līmenī ar svētām lietām.

Pastāv lielas briesmas, ka daži, kas saistījušies darbā, strādās tikai algas dēļ. Tādi cilvēki par darbu sevišķi neinteresējas, viņu sirds nav pie tā, viņi īsti nesaprot šā darba augsto svēto raksturu. Īpašas briesmas var sagādāt arī darba vadītāju paaugstināšanās, sevis pagodināšana, kas aptraipa Dieva darbu, un dievišķā zīmoga vietā tam uzspiež cilvēcīgo. Sātans savā darbā ir ļoti modrs un neatlaidīgs, tomēr Jēzus ir dzīvs un [588] visi, kas Viņu darīs par savu taisnību un patvērumu, saņems sevišķu atbalstu.

Man rādīja, ka brāļi A, B un V payadot tik lielu sava laika daļu apkurinātās un nepietiekoši vēdinātās telpās, apdraud savu veselību. Siem brāļiem vajadzīgs vairāk fizisku vingrinājumu. Viņu darbs ir sēdošs, pārāk ilgi viņi elpo sakarsētu, netīru gaisu. Kustību trūkums izsauc asinsrites traucējumus. Pastāvīgi neievērojot sava organisma likumus, viņi apdraud savu veselību. Turpinot pārkāpt šos likumus, viņi tikpat noteikti kā reiz mans vīrs saņems nākotnē sodu. Par manu vīru vairāk viņus neatbalstīs un neuzturēs. Nevienam no viņiem nav spējīgs izturēt pat mazu daļu no vīra fiziskās un garīgās slodzes.

Šie brāļi uzsāka darbu, izcīnot vissmagākās cīņas, lai nostādītu to tagadējā stāvoklī, viņi ir pārvarējuši vislielākās grūtības. Tomēr mūs gaida vēl liels un svinīgs darbs, kas prasa pilnīgu atdevi tam no viņu puses. Tas jāņem vērā kā šiem brāļiem, tā brālim D, kuram draud paaugstināšanās briesmas. Dievs viņu visādi pārbaudīs. Viņam jābūt apjoztam ar patiesību un ietērptam taisnības bruņās, vai arī viņš kritīs no ienaidnieka rokas. Visiem šiem brāļiem visstingrākā un neatlaidīgākā veidā jāievēro atturīga diēta, jo visus apdraud asins sastrēgums smadzenēs. Turpinot dzīvot bezrūpīgi vai pārgalvīgi, kādus vai vairākus, vai pat visus viņus var skart paralīze.

Es redzēju, ka Dievs sevišķā kārtā izraudzījis brāli B. liela un augsta darba veikšanai. Viņam būs daudz rūpju un nastu. Patiesi nododoties un svētījoties darbam, tās visas būs nesalīdzināmi vieglāk panesamas. Brāli B, Tev dziļāk jāsmej no pestīšanas avota! Tava griba vēl nav pilnīgi pakļauta Dieva [589] gribai. Tavu rīcību vada doma, ka Tu savādāk izturēties nevari. Bet Tu šai gaismā nestaigā priecīgi, zinot, ka Tevi pa šo ceļu vada Kristus Jēzus. Stāvot atbildīgajā vietā, kādu Tu ieņem, Tu tādā veidā esi ievainojis pats savu dvēseli un ietekmējis arī citus. Ja Tu nostāties pret Dievu, Viņš būs pret Tevi. Dievs vēlas Tevi lietot, bet Tev jānomirst sev un jāupurē savs lepnums. Dievs grib izlietot Tevi Savā darbā, ja Tu sekosi Viņa aizgādībai un pilnīgi svētīsies Viņam, šķīstīsi sevi no visa, kas aptraipa miesu un garu, kļūsi pilnīgi svēts Dieva bijāšanā.

***

Tālāk sekos otra liecība, kas rakstīta 1867. gada maijā un adresēta izdevniecībā strādājošiem jauniešiem. Mīļie jaunie draugi, kas strādājat izdevniecības kantorī Batl-Krikā! Mani turpina nopiest nasta par jums. Man atkārtoti rādīts, ka visiem tiem, kas saistīti ar Dieva darbu, iespiežot tagadējo patiesību rakstos, lai to izkaisītu visās lauka daļās, vajadzētu būt ne tikai kristiešiem vārda pēc, bet gan darbos un patiesībā. Viņu mērķim nevajadzētu būt darbam algas dēļ. Visiem, kas nodarbināti šajā lielajā un svinīgajā darbā, vajadzētu izjust, ka ar to saistās viņu intereses un ka tas ir daļa no viņiem. To motīviem, kuri saistījuši sevi ar šo lielo un svinīgo darbu, jāiztur lielās tiesas dienas pārbaude. Nevajadzētu pieļaut saistīties ar izdevniecības kantorī nevienam, kurā vēl izpaužas savtīgums un lepnums.

Man rādīja, ka izdevniecībā nodarbinātiem nevajadzētu nodoties vieglprātībai un niekiem, jokiem un skajiem smiekliem. Kas piedalās svinīgā darbā, dodot iespēju patiesībai aizsniegt visas lauka daļas, tiem vajadzētu saprast, ka viņu izturēšanās atstāj iespaidu. Ja viņi, lasot un gatavojot iespiešanai svinīgas patiesības, ir bezrūpīgi, jokojās, ķircinās un smejas, tad tie rāda, ka viņu sirds nav ar šo darbu, ka patiesība [590] viņus nav svētojusi. Viņi neizšķir, kas ir svēts. Pret raksturu pārbaudošām patiesībām, pret patiesībām, kas ir Debesu izcelsmes, viņi izturas kā pret parastiem stāstiem, izdomātiem tēlojumiem, ko pēc izlasīšanas tūlīt aizmirst.

Atrodoties Ročesterā, es redzēju, ka, raugoties no veselības viedokļa, mums ir iemesls bailēm par izdevniecību. Neviens, kas ar to saistīti, neizprata vajadzību pēc pilnīgas ventilācijas. Telpas bija pastāvīgi pārkurinātas. Elpošanas un citu dzīvības procesu rezultātā gaiss bija saindēts un netīrs. Pareizi nenovērtējot tīrā, dzīvību dodošā debesu gaisa nozīmi, viņu garam nav iespējams būt tik veselam, lai tas pareizi iespaidotos no šķīstās un svētās patiesības, ar kuru viņiem tik daudz jāsaskaras.

Man rādīja, ja cilvēki tik cieši saistīti ar atklātajām patiesībām, bet nenodod savā dzīvē sevišķu liecību, ka viņu priekšā nepārtraukti turētā patiesība ir tos darījusi labākus, ja viņu dzīve neliecina par dziļi un sirsnīgi iemīlētu patiesību, tad viņi arvien vairāk nocietinās, bet patiesība un Dieva darbs tos iespaido arvien mazāk un mazāk. Drīz viņi sevī vairs nemaz nejutīs Dieva Gara savilņojošo iespaidu un būs miruši patiesības dievišķajai ietekmei. Viņi vairs neatšķirs mūžīgās lietas, bet nostādīs tās vienā līmenī ar parastajām. Es redzēju, ka tā ir noticis ar dažiem agrāk pie izdevniecības saistītiem cilvēkiem. Sai ziņā lielākā vai mazākā mērā nolaidīgi ir bijuši visi.

Es redzēju, ka tagadējās patiesības darbam vajadzētu saistīt visu strādājošo interesi. Patiesības rakstus iespiest un izplatīt ir pavēlējis Dievs, jo tas ir līdzeklis visu cilvēku brīdināšanai, iepriecināšanai, norāšanai, pamācīšanai un arī pārliecināšanai. Visu uzmanība jāgriež uz šiem klusajiem, skaļi nerunājošiem vēstnešiem. Dieva eņģeļi darbojas, sagatavojot sirdis, lai iespiestās patiesības tās svētotu un cilvēki būtu sagatavoti priekšā stāvošajiem notikumiem. Neviens pats no sevis nav pietiekoši gudrs, lai izdevniecībā veiktu svarīgo darbu – apdomīgi kārtotu ar patiesības publicēšanu saistītās lietas. Viņu tuvumā jāatrodas [591] eņģeļiem, kas viņus vadītu, dotu padomu un atturētu. Pretējā gadījumā redzama būs cilvēcīgo darba rīku gudrība un ģeķība.

Es redzēju, ka eņģeļi bieži uzturējās izdevniecības falsēšanas un burtliču telpās. Es dzirdēju smieklus, jokošanos, tukšu un mulķīgu pļāpāšanu. Es redzēju arī uzpūtību, lepnumu un sevis izcelšanu. Eņģeļi

izskatījās noskumuši, un apbēdināti tie novērsās. Dzirdētie vārdi, uzpūtība, lepnums un sevis izcelšana lika man gara mokās ievaidēties, kad eņģeļi nepatikā atstāja telpu. Eņģelis sacīja: "Debesu vēstneši nāca svētīt, lai kluso sludinātāju nestajām patiesībām būtu svētījošs spēks un tās izpildītu savu uzdevumu, bet šai darbā iesaistījušies cilvēki atradās tik tālu prom no Dieva, viņos bija tik maz dievišķā, tie bija tā saskaņoti ar pasaules garu, ka viņus vadīja tumsības spēki. Dievišķajam iespaidam tie nebija atmodināmi." Tajā pat laikā šie jaunieši bija piekrāpti, jo domāja, ka ir bagāti un pārpārēm bagāti, ka viņiem nekas nav vajadzīgs. Viņi nezināja, ka ir nožēlojami, nabagi, akli un kaili. Kas dārgo patiesību ņem savās rokās, it kā tās būtu smiltis, tie nezina, cik daudz reižu viņu cietsirdīgā vienaldzība pret mūžīgām lietām, viņu uzpūtība, savtīgums un lepnums, smiešanās un bezjēdzīga čalošana ir aizdzinuši no izdevniecības Debesu vēstnešus.

Savā izturēšanās veidā, vārdos un darbos visiem izdevniecības strādniekiem vajadzētu būt atturīgiem, pieklājīgiem, pazemīgiem un nesavtīgiem, tādiem, kāds bija viņu priekšzīme Jēzus, mūsu dārgais Pestītājs. Viņiem jāmeklē Dievs un jāiegūst taisnība. Izdevniecība nav vieta rotaļām, vieta, kur ciemoties, slaistīties, smieties vai tukši plāpāt. Visiem vajadzētu saprast, ka viņi dara savu Kunga darbu. Patiesības, kuras viņi lasa, pie kurām strādā, sagatavojot tās izsūtīšanai ļaudīm, ir žēlastības ieaicinājumi, rājieni, biedinājumi, brīdinājumi vai arī pamudinājumi. Tās dara savu darbu kā dzīvības smarža uz dzīvību, [592] vai nāves smarža uz nāvi. Ja tās atmetīs, tad šo jautājumu izšķirs lielajā tiesas dienā. Visu izdevniecības darbinieku lūgšanai vajadzētu būt: "Ak Dievs, dari šīs dzīvībai svarīgās patiesības skaidras un izprotamas visvienkāršākajiem prātiem! Kaut eņģeļi pavadītu šos klusos sludinātājus un svētītu viņu iespaidu, lai šie vienkāršie līdzekļi glābtu dvēseles!"

Kad rokas aizņemtas darbā, no sirds vajadzētu pacelties dedzīgām lūgšanām, tad sātans tik viegli neatradīs pieeju, dvēsele uzpūtīgas paaugstināšanās vietā pastāvīgi saņems atspirdzinājumu, tā būs līdzīga slacinātam dārzam. Eņģeļi priecāsies atrasties tādu strādnieku tuvumā un vienmēr viņus uzmodinās. Tad publicētajām patiesībām līdzī nāks spēks. No Debesu svētnīcas plūstoši dievišķas gaismas stari pavadīs izsūtītās patiesības. Lasītāji tiks atsvaidzināti un stiprināti. Dvēseles, kas patiesībai pretojās, būs spiestas teikt, ka šī tiešām ir patiesība, kuru nevar noliegt.

Visiem vajadzētu just, ka izdevniecība ir svēta vieta, tikpat svēta kā Dieva nams. Vieglprātība un niekošanās, ko atļāvušies daži šeit piesaistītie cilvēki, ir pazemojušas Dievu. Es redzēju, ka svešie bieži aizgāja no izdevniecības vīlušies un neapmierināti, jo savās domās izdevniecību bija saistījuši ar visu, kas ir svēts... Redzot jauniešos vai citos izdevniecības darbiniekos tik maz nopietnības, tādu bezrūpību vārdos un darbos, viņos radās šaubas, vai tas tiešām ir Dieva darbs, kas sagatavo ļaudis pārvēršanai Debesīm.

Kaut Dievs svētītu šos vārdus pie visiem cilvēkiem, uz ko tie attiecas.

Cīņas un uzvara

Mēs devāmies atpakaļ uz ziemeļiem un pa ceļam Rietumvindzorā noturējām sapulci, kas atstāja labu iespaidu. Aizsnieguši mājas, noturējām sapulces Fairplain un Orleānā, kā arī aplūkojām ēku celšanas [593] jautājumus un savā dārzā iestādījām vīnogas, upenes, avenes un zemenes. Tad kopā ar lielāku delegāciju atgriezāmies Batl-Krīkā uz Ģenerālkonferenci.

Pirmo Sabatu ceļā pavadījām, gavējot Orleānā. Šī diena mums bija ļoti svinīga, mēs centāmies pazemoties Dieva priekšā, ar salauztu garu un asarām acīs visi dedzīgi lūdzām, kaut Dievs mūs svētītu un stiprinātu darīt konferencē Dieva prātu. Mēs ticējām un cerējām, ka šai sanāksmē mūs atbrīvos no gūstam līdzīgā stāvokļa.

Nonākot Batl-Krīkā, redzējām, ka mūsu iepriekšējām pūlēm nav cerēto panākumu. Baumas turpinājās, valdīja tā pati neuzticība. Manu dvēseli plosīja briesmīgas sāpes. Nespēdama tās apspiest, vairākas stundas skaļi raudāju. Sarunājoties kāds draugs, kuru es pazinu jau divdesmit divus gadus, man atstāstīja dzirdētās baumas, ka mēs pārmērīgi izšķiežam līdzekļus. Jautāju, kādā gadījumā esam rīkojušies izšķērdīgi. Viņš pieminēja kāda dārza krēsla pirkšanu. Tad es viņu iepazīstināju ar attiecīgajiem apstākļiem. Mans vīrs bija ļoti novājējis, ilgi sēdēt parastajā šūpuļkrēslā viņam bija ļoti nogurdinoši pat mokoši. Šī iemesla dēļ daudz laika vajadzēja pavadīt gulot gultā vai uz divāna. Zināju, ka tādā veidā viņš spēkus neatgūs. Lūdzu viņu vairāk sēdēt, bet krēsls nebija piemērots.

Braucot uz Austrumiem, lai apkoptu savu mirstošo tēvu, vīru atstāju Brookfield, N.Y. un, atrodoties Uticā, meklēju kādu elastīgu, mīkstu krēslu. Par cenu, kādu biju ar mieru maksāt, t.i. ap piecpadsmit dolāru, piedāvājuma nebija. Tirgotāji man piedāvāja ļoti labu krēslu uz ritenīšiem šūpotņu vietā, trīsdesmit dolāru vērtībā, prasot par to tikai septiņpadsmit dolārus. Saprātu, ka šis krēsls atbilst visām prasībām. Brālis, kas mani pavadīja, mēģināja mani pierunāt gaidīt, līdz izgatavos krēslu, kurš

maksātu tikai trīs dolārus lētāk. [594] Par septiņpadsmit dolāriem piedāvātajam krēslam patiesi bija cenai atbilstoša vērtība, bet es pakļāvos citu spriedumam. Pagaidīju, kamēr varēja dabūt lētāku krēslu, pati par to samaksāju un aizvedu savam vīram. Ar baumām par mūsu izšķērdību šī krēsla pirkšanā es sastapos Viskonsinā un Aiovā. Bet kam ir tiesības mani nosodīt? Ja es vēlreiz sastaptos ar līdzīgu gadījumu, rīkotos tāpat, tikai ar starpību, ka paļautos pati uz savu spriedumu. Es pirktu krēslu dažus dolārus lielākā cenā, bet vērtības ziņā divas reizes labāku par to, kuru iegādājos. Sātans reizēm ietekmē cilvēku prātu tā, ka iznīcina visas līdzjūtības un žēlastības jūtas. Liekas, ka sirds vietā ir dzelzs un pazūd viss dievišķais, kā arī cilvēcīgais.

Mani aizsniedza arī baumas, ka kāda māsa ir stāstījusi Memphis un Lapeer, ka Batl-Krīkas draudze nemaz netic māsas Vaitas liecībām. Tika jautāts, vai tas attiecas uz rakstītajām liecībām. Atbilde bija, ka nē, ne publicētajām atklāsmēm, bet liecībām, ko viņa sniedz draudzei sapulcēs, jo viņas dzīve runājot tām pretī. Atkal lūdzu uz pārrunām dažus piedzīvojušus brāļus un māsas, ieskaitot arī šo baumu izplatītājus. Lūdzu viņus, lai pasaka, kur mana dzīve nav bijusi saskaņā ar manām mācībām. Ja mana dzīve ir bijusi tik nesavienojama ar manām mācībām, ka varējusi būt par neticības iemeslu Batl-Krīkas draudzei, tad nebūs grūti sniegt pierādījumus manai nekristīgai rīcībai. Viņi nevarēja atrast neko, kas attaisnotu izteiktos apgalvojumus. Viņi visi atzina, ka pret izplatītajām baumām izturējušies nepareizi, ka viņu neuzticība un aizdomas nav pamatotas. Es labprāt piedevu tiem, kas mūs bija apvainojuši. Teicu, ka viss, ko no viņiem lūdzu, ir izlīdzināt viņu radīto iespaidu pret mums, ka tas mani pilnībā apmierinātu. Viņi apsolīja to darīt, tomēr neizdarīja.

[595] Daudzas citas pret mums vērstās baumas, kas visas bija vai nu pilnīgi nepareizas vai stipri pārspīlētas, konferences laikā plaši pārrunāja dažādās ģimenēs. Lielākais vairums uz mums skatījās ar aizdomām, sevišķi uz manu vīru. Dažas iespaidīgas personas, ko citi augstu vērtēja, centās mūs pilnīgi iznīcināt. Mēs bijām trūkumā, mans vīrs bija centies pārdot visu, bez kā varējām iztikt. Citi domāja, ka viņš šai ziņā rīkojies nepareizi. Viņš bija izteicis savu piekrišanu pieņemt brāļu atbalstu, ja tie mums atlīdzinātu govs zaudējumu, bet brāļi to uzskatīja par smagu grēku. Domādami, ka mūsu īpašuma pārdošana Batl-Krīkā ir tikpat kā nokārtota, mēs nopirkām zemi Greenvill un sākām tur celt ēkas. Tomēr Batl-Krīkas īpašumu mēs nevarējām pārdot. Šajos spaidīgajos apstākļos mans vīrs rakstīja vairākiem brāļiem ar domu, aizņemties no viņiem naudu. Brāļi viņu par to nosodīja un apvainoja mantkārības grēkā. No brāļu sludinātāju puses, kuri nosodišanā bija visaktīvākie, varēja dzirdēt vārdus: "Mēs negribētu, ka brālis E pirktu brāļa Vaita zemi, jo mums viņa nauda vajadzīga Veselības institūtam." Ko mēs varējām darīt? Lai kādu ceļu mēs gājām, vienmēr bijām vainīgi.

Tikai 65 stundas pirms savu spēku sabrukuma vīrs līdz pusnaktij stāvēja kādā lūgšanu namā, cenzdami ziedojumu veidā savākt šīs mājas samaksai vajadzīgos 300 dolārus. Lai aicinājumu darītu iespaidīgāku, viņš pats pirmais parakstījās par 10 dolāriem, kā arī par tādu pašu summu no manas puses. Pirms pusnakts attiecīgā summa gandrīz jau bija savākta. Šis draudzes vecākais bija sens mūsu draugs. Lielajā trūkumā, kad bijām visu draugu atstāti, vīrs viņam rakstīja vēstuli, kurā attēloja mūsu apstākļus un izteica domu, ja draudze vēlētos mums atdot atpakaļ ziedotos 20 dolārus, mēs tos pieņemtu. Konferences laikā minētais brālis griezās pie mums, rādot šo mūsu lūgumu kā lielu noziegumu. Pirms nākšanas uz mūsu māju viņš bija nopircis vismaz dažas akcijas pašākumam, kurš bija inficējis lielo daļu sabiedrības. Viss tas mūs ļoti sāpināja. Ja Kungs mūs sevišķā kārtā nebūtu atbalstījis, tad kaut cik brīvi konferencē liecināt mēs nebūtu spējīgi.

[596] Pirms aizbraukšanas no konferences brāļi Endrūss, Pīrss un Bourdean sapulcējās mūsu mājās uz sevišķu lūgšanas brīdi. Mēs visi tad saņēmām daudz svētību, sevišķi mans vīrs. Tas viņu iedrošināja atgriezties mūsu jaunajā mājvietā. Tad sākās mana vīra lielās ciešanas, ko izsauca zobu saslimšana, kā arī mūsu darbs, par ko rakstīts Review slejās. Zaudējis zobus, viņš tikai uz nedēļu pārtrauca sludināt un turpināja strādāt Orange un Wright, vietējā draudzē, Greenbush un Bushnell, tur sludināms un kristīdams kā agrāk.

Pēc atgriešanās no konferences mani pārņēma liela nedrošības izjūta par Dieva lietas labklājību. Sāku šaubīties par to, par ko sešus mēnešus atpakaļ biju pilnīgi pārliecināta. Manās acīs Dieva tauta bija pieņēmusi pasaules garu, atdarināja tās modi un paradumus, pacēlās pāri mūsu ticības vienkāršībai. Likās, ka Batl-Krīkas draudze ir novērsusies no Dieva un to nav iespējams atmodināt. Liecības, kuras Dievs man bija devis, Batl-Krīkā atstāja visvājāko iespaidu, mazāku kā jebkurā citā lauka daļā. Es trīcēju par Dieva lietu. Es zināju, ka Kungs nav atstājis savus ļaudis, bet viņu grēki un noziegumi tos šķir no Dieva. Batl-Krīka ir darba lielais centrs – visa darba sirds. Visās lauka daļās miesas locekļi izjūt tur notiekošo sirds pulsēšanu. Ja šī lielā sirds ir vesela, tad dzīvību dodošo asins strāvojumus izjutīs visa Sabata turētāju miesa. Ja sirds ir slima, tad par to liecinās visu darba nozaru nīkuļošana. Ar šo darbu saistītas manas intereses, ar to sausta mana dzīve. Ja Ciānai iet labi, es esmu laimīga, ja tā pagurst, mani pārņem bēdas, izmisums un mazdūšība. Es redzēju, ka Dieva ļaužu stāvoklis ir satraucošs, ka viņu Palīgs viņus atstāj. So bēdīgo ainu dienām un naktīm pārdomāju un lielās

dvēseles mokās lūdzu Dievu: "Ak, Kungs, nenodod Savu mantojumu apsmieklam. Lai pagāni nesaka – kur ir viņu Dievs!" Jutu, ka esmu pilnīgi atšķirta no visiem darba vadītājiem, ka tiešām [597] stāvu viena pati. Es nedrīkstēju nevienam uzticēties. Naktī atmodināju vīru un teicu: "Man bail, ka kļūšu neticīga." Tad es kļūdzu uz Dievu, lai Viņš mani glābj ar Savu vareno Roku. Nevarēju saskatīt, ka manas liecības tiktu ievērotas. Sāku domāt, ka varbūt mans darbs Dieva lietā jau ir padarīts. Mums bija jābūt Bushnell, tomēr teicu vīram, ka nevaru braukt. Drīz viņš atnāca no pasta ar vēstuli no brāļa Matteson, kurš atstājēja sekojošu sapni.

"Mīļo brāli Vait! Kaut Dieva svētības būtu jūsu daļa un šīs rindīņas atrastu jūs spirtus un veselus, kā arī garīgi stiprus. Esmu ļoti pateicīgs Kungam par viņa laipnību pret jums un ticu, ka tagad esat pilnīgi veseli un varat brīvi un netraucēti pasludināt pēdējo vēsti. Es redzēju zīmīgu sapni par Tevi un māsu Vaitu. Jūtu, ka mans pienākums ir to jums atstāt, cik daudz es varēju atcerēties. Sapņoju, ka es sapni līdz ar tā izskaidrojumu, ko tāpat saņēmu sapnī, atstāstu mātai Vaitai. Kad atmodos, kaut kas mani skubināja piecelties un uzrakstīt visus sīkumus, lai tos neaizmirstu. Tomēr es to neizdarīju, daļēji tāpēc, ka jutos noguris, daļēji tāpēc, ka uzskatīju to par vienkāršu sapni. Tā kā agrāk nekad jūs sapnī neesmu redzējis, šis sapnis bija tik skaidri izprotams un tik cieši ar jums saistīts, ka beidzot nolēmu – man tas jāizstāsta. Sekojošais ir viss, ko varu atcerēties.

Es atrados kādā lielā mājā, kur bija paaugstinājums, līdzīgs kā mūsu sapulču namos. Uz tā stāvēja daudzas degošas lampas. Šīs lampas vajadzēja pastāvīgi apgādāt ar eļļu. Mēs, diezgan daudzi cilvēki nesām eļļu un uzpildījām lampas. Brālis Vaitis un viņa dzīves biedre strādāja ļoti čakli. Es ievēroju, ka māsa Vaita lampās ielēja vairāk eļļas nekā citi. Tad brālis Vaitis gāja uz durvīm, kas veda uz noliktavu, kurā atradās daudz eļļas mucu. Viņš atvēra durvis un izgāja pa tām, [598] māsa Vaita viņam sekoja. Tieši tad garām gāja kāds cilvēku pūlis, nesot lielu daudzumu melnas vielas, kas izskatījās pēc sodrējiem, un visu to izgāza pār brāli un māsu Vaitiem, tā pilnīgi viņus aizsedzot. Es ļoti noskumu un norūpējies raudzījos, ar ko viss beigsies. Varēju redzēt, ka brālis un māsa Vaiti ļoti pūlas no šiem kvēpiem atrīvioties. Pēc ilgām pūlēm viņi atkal bija tikpat tīri un skaidri kā vienmēr. Ļaunie cilvēki un kvēpi pazuda. Tad brālis un māsa Vaiti atkal sāka pildīt lampas eļļu vēl cītīgāk kā iepriekš, tomēr pārākā šajā darbā bija māsa Vaita.

Tad sapņoju, ka izskaidrojums ir sekojošs. Lampas attēloja atlikušos ļaudis. Eļļa bija patiesība un Debesu mīlestība, ar kuru Dieva ļaudis pastāvīgi jāapgādā. Cilvēki, kas lampās lēja eļļu, bija pļaujas laukā strādājošie Dieva kalpi. Ko pārstāvēja jaunā sabiedrība, to tieši pateikt nevaru. Tomēr tie bija cilvēki, kas ļāva sevi vadīt velnam, lai tas viņu ļauno iespaidu sevišķi vērstu pret brāli un māsu Vaitiem. Pēdējā kādu laiku bija ļoti nobēdājusies, tomēr beidzot, pateicoties Dieva žēlastībai un savām nopietnajām pūlēm, tika pāri visam. Tad uz viņiem dusēja Dieva spēks, un tie veica ievērojamu darbu pēdējās žēlastības vēsts pasludināšanā. Mātai Vaitai tomēr bija bagātāks Debesu gudrības un mīlestības krājums kā citiem."

Šis sapnis stiprināja manu ticību, ka Kungs būs ar jums un pabeigs iesākto dziedināšanas darbu, un jūs kā agrāk atkal baudīsit Svētā Gara svaidījumu, pie tam vēl pilnīgākā mērā. Neaizmirstiet, ka pazemība ir durvis, kas ved pie bagātājiem Dieva žēlastības krājumiem. Kaut Kungs svētītu Tevi, Tavu dzīves biedri un bērnus, dāvātu arī iespēju mums tikties Debesu valstībā. Kristīgās mīlestības saitēs jūsu

Džons Matteson

Oklendā, Visk., 1867. gada 15. jūlijā

Šis sapnis mani zināmā mērā iedrošināja. Brālim Matteson [599] es uzticējos. Pirms es viņu redzēju savām miesīgajām acīm, man viņu rādīja atklāsmē pretstatā F no Viskonsinas. Pēdējais bija pilnīgi necienīgs nest kristieša vārdu, nemaz nerunājot par vēstneša darbu. Brāli Matteson man rādīja kā pazemīgu, kurš, turpinot svētoties, būtu spējīgs norādīt dvēselēm uz Dieva Jēru. Par manām garīgajām ciešanām brālis Matteson neko nezināja. Mēs nekad nebijām apmainījušies vēstulēm. Sapnis, ko uzzināju šajā laikā un no tāda cilvēka, man likās esam Dieva Roka, kas izstiepta man palīdzēt.

Mājas celšana ar aizņemtu naudu sagādāja daudz rūpju un sarežģījumu. Mēs atteicāmies no norunātajiem izbraukumiem un karstā laikā ļoti smagi strādājām. Līdzekļu trūkuma dēļ mēs kopīgi gājām pie lauku darbiem, kaplējām, pļāvām un vācām sienu. Es ar dakšām metu sienu kaudzē, bet vīrs ar savām nespēcīgajām rokām man to piemeta. Ņēmu rokās otu un izkrāsoju lielu daļu mūsu mājas iekšpuses. Tādā veidā mēs pārpūlējāmies. Es pēkšņi vairāk neko nespēju darīt. Vairākus rītus jutos pilnīgi sagurusi un Greenbush meža sapulcē manam vīram vajadzēja piedalīties bez manis.

Mūsu vecie cietie rati gandrīz nomocīja mūs un mūsu zirgus. Garie ceļojumi ar tiem, piepūle sapulcēs, rūpes par māju un ar to saistītais darbs – viss tas mums bija pārāk liela slodze, pie tam es baidījos, ka savu darbu jau esmu padarījusi. Mans vīrs centās mani iedrošināt un pamudināja atkal doties ceļā,

lai pildītu solījumus ierasties Orange, Greenbush un Ithaca. Beidzot es nolēmu doties ceļā. Ja tad nekļūs sliktāk, nolēmu atkal atsākt ceļojumus. Es braucu desmit jūdzes nometusies ceļos uz spilvena, atbalstīdama galvu uz cita spilvena sava vīra klēpī. Viņš vadīja ratus un balstīja mani. Nākošajā rītā jutos labāk un nolēmām ceļojumu turpināt. Dievs mums palīdzēja Viņa spēkā runāt uz ļaudīm Orange. Atkritēju un grēcinieku labā tika padarīts brīnišķīgs darbs. Greenbush saņēmu spēku un varēju justies brīva. Ithaca Kungs mums palīdzēja runāt uz lielu draudzi, ar kuru agrāk mēs nebijām tikušies. [600]

Mūsu prombūtnes laikā brāļi Kings, Fargo un Maynard nolēma, ka mūsu pašu un zirgu labā mums vajadzētu braukt ar viegliem un ērtiem ratiem. Kad mēs atgriezāmies, viņi aicināja manu vīru līdz uz Ionia un nopirka tur ratus, kuri mums ir pašlaik. Tieši tādi mums bija vajadzīgi, jo tie, ceļojot vasaras karstumā, mani pasargāja no pārguruma.

Šajā laikā mēs saņēmām sirsnīgu aicinājumu ierasties uz sapulcēm Rietumos. Lasot šos aizkustinošos ielūgumus, mēs abi raudājām. Mans vīrs man sacīja: "Elen, mēs šajās sapulcēs nevaram piedalīties. Vislabākajā gadījumā es šādā ceļojumā tik tikko spēšu apkopt pats sevi. Ja tu pagursi, ko es tad darīšu? Tomēr, Elen, mums jābrauc." Un asaras apslāpēja viņa balsi. Domās pārsprieduši manu nespēku un darba stāvokli Rietumos, sapratuši arī to, ka brāļiem tur vajadzīga mūsu palīdzība, es biju gatava teikt: "Džeims, mēs nevaram piedalīties šajās sapulcēs Rietumos, – tomēr mums jābrauc." Vairāki mums uzticīgi brāļi, redzēdami mūsu stāvokli, piedāvājās braukt līdz. Ar to jautājums bija izšķirts. 29. augustā savos jaunajos ratos mēs atstājām Greenville, lai piedalītos vispārējā sanāksmē Wright. Mums sekoja četri pajūgi. Ceļojums līdzjūtošu brāļu sabiedrībā bija ērts un ļoti patīkams. Sapulce bija uzvaru nesoša.

7. un 8. septembrī mēs pavadījām jaukus brīžus Monterey kopā ar brāļiem no Allegan Country. Šeit mēs sastapāmies ar brāli Lafboro, kurš sāka izprast Batl-Krīkā valdošos maldus un skuma, ka viņš nostājies netaisnības pusē, kaitējot darbam, kā arī mums uzkraujot smagus pārbaudījumus. Paklausot mūsu lūgumam, viņš pavadīja mūs uz Batl-Krīku. Pirms mēs atstājām Monterey, viņš atstāstīja sekojošu sapni.

"Kad brālis un māsa Vaiti 7. septembrī atbrauca uz Monterey, viņi lūdza, lai es tos pavadu uz Batl-Krīku. [601] Es vilcinājos izšķirties, domādams, ka mans pienākums varbūt ir vēl turpināt darbu Monterey. Vilcinājos arī tāpēc, ka es viņiem teicu, pretestība Batl-Krīkā nav liela. Vairākas dienas lūdzis par šo jautājumu, es vakarā devos pie miera un, rūpju nomākts, sirsnīgi lūdzu Kungu pēc gaismas šinī lietā.

Sapņoju, ka es kopā ar daudziem citiem Batl-Krīkas draudzes locekļiem braucu ar kādu vilcienu. Vagoni bija zemi, man grūti nācās stāvēt taisni. Tie bija slikti vēdināmi, gaiss tajos bija tik sasmacis, it kā tie mēnešiem ilgi nebūtu vēdināti. Mēs lielā ātrumā braucām pa nelīdzenu ceļu. Vagoni briesmīgi kratījās, tāpēc reizēm krita zemē mūsu mantas, reizēm līdzsvaru zaudēja daži pasažieri. Mums vajadzēja apstāties, lai paceltu pakritušos pasažierus, ceļasomas, vai izlabotu ceļu. Pēc kāda laika likās, ka neskatoties uz mūsu pūlēm, mēs uz priekšu bijām tikuši tikai nedaudz vai pat nemaz. Mēs tiešām izskatījāmies nožēlojami ceļotāji.

Te pēkšņi mēs nonācām pie vilciena apgriešanās ierīces, kas bija pietiekoši liela, lai uz tās uzbrauktu viss vilciens. Tur stāvēja brālis un māsa Vaiti. Kad es izkāpu no vilciena, viņi sacīja: "Sis vilciens iet pavisam nepareizā virzienā. Tam pilnīgi jāapgriežas." Viņi abi pieķērās rokturiem, kas darbināja apgriešanās ierīci, un vilka tos no viņu spēka. Stumjot rokas ratiņus cilvēki nekad nav strādājuši spēcīgāk par viņiem, kad tie grieza šīs ierīces rokturus. Es stāvēju un skatījos, līdz redzēju, ka vilciens sāk griezties. Tad es izsaucos: "Tas kustas!" Arī es pieķēros pie rokturiem, lai viņiem palīdzētu. Vilcienu es vairs nevēroju, jo mēs visas pūles pielikām vilciena apgriešanai.

Veikuši savu uzdevumu mēs paskatījāmies uz vilcienu un redzējām, ka tas bija pārveidojies. Zemo, slikti vēdināmo vagonu vietā, kuros mēs braucām, stāvēja plaši, augsti un labi vēdināti vagoni ar lieliem, gaišiem logiem. Viss bija uzposts un mirdzēja. Tie bija elegantāki par salonu un restorānu vagoniem, kādus es jebkad biju redzējis. Sliežu ceļš bija gluds, līdzens un stingrs. [602] Vilcienā sēdošo pasažieru sejas pauda laimi un prieku, bet tajās bija redzama arī pašārvība un svinīgums. Likās, ka visi at notikušajām pārmaiņām bija apmierināti un pilnīgi pārliecināti par veiksmīgu nokļūšanu galā. Soreiz vagonā atradās brālis un māsa Vaiti, un viņu sejas staroja svētā priekā. Kad vilciens sāka kustēties, mani pārņēma tāda laimes sajūta, ka es pamodos, jūtot, ka šis sapnis ir tieši saistīts ar Batlkrīkas draudzi un ar notikumiem šajā draudzē. Tagad es nešaubījos, ka man ir jābrauc uz Batlkrīku un sniegt palīdzību Vaitu laulātajam pārim. Kā es priecājos, ka varu atrasties šeit un redzēt, kādas Dieva svētības pavada brāļa un māsu Vaitu dedzīgo darbu, lai savestu kārtībā šo draudzi.

Pirms mēs atstājām Montereju brālis Longboro nodeva man sekojošu kāda cita sapņa atstāstījumu, kuru viņš redzējis ap savas sievas nāves laiku.

“Lai pravietis, kas sapņus redz, sapņus stāsta.”(Jer. 23:28)

Kādā vakarā, kad daudz biju domājis par br. un māsas Vaitas bēdām, par viņu lomu trešā eņģeļa vēsts pasludināšanas darbā un par mūsu kļūdu, nenostājoties tiem līdzās, un pēc tam, kad savu nepareizo rīcību biju izsūdējis Kungam un lūdzis Viņa svētības par br. un m. Vaiti, es devos pie miera.

Sapnī man likās, ka atrodos savā dzimtajā pilsētā, kādas garas kalnu nogāzes pakājē. Es runāju ar lielu nopietnību un teicu “Ak, kaut es varētu atrast visas vainas dziedinošu avotu!” Man likās, ka kāds skaists, glīti tērpies jauns cilvēks izgāja uz priekšu un patīkamā balsī sacīja: “Es tevi aizvedīšu pie avota.” Viņš man rādīja ceļu, un es centos tam sekot. Mēs gājām gar kalna nogāzi ar lielām grūtībām šķērsojām trīs slapjas, purvainas vietas, kur plūda mazas dulķainas upītes. Tām pāri varēja tikt vienīgi brienot. Pārvarējuši tās, nonācām uz skaistas cietzemes. [603]Tur piekalnē, atradās iedobums un liels avots, no kura izplūda tīrs dzirkstošs ūdens. Tajā bija ielikta liela tvertne, ļoti līdzīga iegremdēšanas kubulam Batlkrīkas veselības institūtā. Kāda caurule savienoja ar tvertnes vienu galu, un otrā galā ūdens tvertnei plūda pāri. Spoži spīdēja saule, un ūdens dzirkstīja tās staros. Kad tuvojāmies avotam, jaunais cilvēks neko neteica, tikai raudzījās uz mani un apmierināts smaidīja, kā arī pamāja ar vienu roku uz avota pusi, it kā gribēdams sacīt: “Vai tu nedomā, ka šis ir visas vainas dziedinošs avots?” Liela cilvēku grupa ar br. un m. Vaiti priekšgalā tuvojās avotam no pretējās puses. Visi viņi izskatījās jauki un priecīgi, un likās, ka viņu vaigos staroja svēta nopietnība.

Br. Vaitis izskatījās stipri atspirdzis un bija liksms un laimīgs, tomēr it kā noguris, kā kad būtu pārvarējis lielāku attālumu. Māsei Vaitei rokās bija liels kauss ar kuru viņa smēla avota ūdeni, dzēra pati un tad sniedza to citiem. Man likās, ka br. Vaitis uzrunāja apkārt stāvošos cilvēkus un sacīja: “Tagad jūs redzēsiet kādu iespaidu atstāj šis ūdens.” Tad viņš dzēra un tūlīt atspirdza, un tāpat notika ar visiem citiem, kas dzēra šo ūdeni, viņu sejas pauda enerģiju un spēku. Man likās, ka br. Vaitis runājot un laiku palaikam dzerot no šī ūdens uzlika rokas uz tvertnes malas un trīs reizes tajā iegremdējās. Pēc katras iegremdēšanās viņš pacēlās spēcīgāks nekā iepriekš un visu laiku turpināja runāt, aicinādams citus gremdētie “avotā” kā viņš to sauca, un dzert no tā dziedinošajām straumēm. Viņa balss, tāpat kā māsas Vaites balss likās ļoti melodiska. “Es ļoti priecājos, ka esmu atradis šo avotu. [604] Man tuvojās māsa Vaite ar ūdens kausu un sniedza to, lai es dzertu, es tik ļoti priecājos, ka atmodos, pirms biju dzēris no šī ūdens.

Dž.N.Longboro.

Montereja Mičiganā, 1867. gada 8. septembrī

14. un 15. septembrī mēs noturējām daudz dodošas sanāksmes Batlkrīkā. Šeit mans vīrs brīvi un droši norāja dažus Dieva darbā augstas vietas ieņemošu cilvēku grēkus un pirmo reizi pēc desmit mēnešiem piedalījās vakara sapulcēs, uzrunādams sapulcējušos. Bija iesākts labs darbs, un draudze, kā jau ziņots “Review” slejās, solījās stāvēt ar mums, ja, atgriežoties no Rietumiem, mēs gribētu strādāt pie viņiem.

Kopā ar br. un m. Meinardiem un brāļiem Smitu un Omstedu piedalījāmies lielajās sapulcēs Rietumos, kuru galvenās uzvaras pilnībā aprakstītas “Review” slejās. Piedaloties sapulcē Viskonsinā, es jutos pavisam šagursi. Batlkrīkā es biju strādājusi pāri saviem spēkiem un ceļojuma laikā gandrīz zaudēju samaņu. Cētras nedēļas es daudz cietu balss aizsmakuma dēļ un tikai ar grūtībām runāju uz ļaudīm. Sabata vakarā man bija iekaisusi rīkle un aizsmakusi balss. Tā kā biju aizmirsusi cepuri, tad slimība skāra arī smadzenes. No rīta atmostoties, galvā bija īpatnēja sajūta. Balsis man likās vibrējošas, un viss manā priekšā it kā šūpojās. Ejut es grīļojos un gandrīz saļimu uz grīdas. Paēdu brokastis, cerēdama gūt atvieglojumu, bet kļuva tikai sliktāk. Es stipri saguru un nespēju nosēdēt.

Pēc priekšpusdienas sapulces mans vīrs atgriezās mājās un teica, ka ir apsolījis, ka es runāšu pēcpusdienā. Stāvēt ļaužu priekšā man likās neiespējami. Kad vīrs man jautāja par ko es runāšu, es nespēju sakopot un paturēt prātā nevienu teikumu tomēr es domāju, ka, ja Dievs gribēs [605], lai es runāju tad Viņš mani arī stiprinās. Ticībā uzdrošinājos iet, jo sliktākā gadījumā man varēja tikai neizdoties. Grīļodamās aizgāju uz telti, galvā pastāvot savā dai neskaidrībai. Tomēr brāļiem, kas kalpoja no paaugstinājuma, es sacīju, ka, ja viņi atbalstīs mani ar savām lūgšanām, tad es runāšu. Es ticībā stāvēju ļaužu priekšā un pēc kādām piecām minūtēm manas domas noskaidrojās, un krūtīs balss kļuva brīvāka, un es vairāk kā stundu runāju, neizjutot traucējumus uz, tūkstoš pieci simti dedzīgiem klausītājiem. Beigusi runāt, sevišķi spēcīgi izjutu Dieva žēlastību un laipnību par mani, un es nevarēju nepiecelties un nepastāstīt par savu slimību un Dieva svētību, kas mani atbalstīja, kamēr es runāju. Kopš šīs sapulces balss man kļuva stipri brīvāka un mana veselība ir uzlabojusies.

Rietumos mēs sastapāties ar baumām, kas tikai mazliet atpalika no mana vīra pilnīgas apmelošanas. Tās izcēlās Ģenerālkonferences laikā un izplatījās visās lauku daļās. Atstāstīšu vienu piemēru, ka mans vīrs ir tik traks uz naudu, ka nodevies vecu pudeļu pārdošanai. Patiesība ir sekojoša: kad mēs gatavojāmies pārcelties, es jautāju vīram, ko lai darām ar ļoti daudzām vecām pudelēm. Viņš sacīja: "Svied tās prom!" tieši tad istabā ienāca mūsu Villijs un piedāvājās tās iztīrīt un pārdot. Es viņu pamācīju kā darīt un paskaidroju, ka tas, ko viņš par pudelēm iegūs, piederēs viņam. Un, kad mans vīrs brauca uz pasta kantori, viņš sev līdzī paņēma Villiju un pudeles. Viņš nevarēja to nedarīt sava mazā, čaklā dēla labad. Villijs pārdeva pudeles un saņēma naudu. Braucot uz pasta kantori, Vīrs paņēma ratos arī vienu brāli, kas saistīts ar "Review" izdevniecību. Viņš laipni sarunājās, braucot uz pilsētu un atiežoties no tās. Redzot Villiju nākam pie ratiem un jautājam par pudeļu vērtību un redzot arī aptiekāru sarunājoties ar manu vīru par to, kas tik ļoti interesēja [606]Villiju, šis brālis tad nesacīja nevienu vārdu, bet vēlāk nekavējoties sāka izplatīt baumas, ka br. Vaitis brauc uz pilsētu pārdot vecas pudeles, un tāpēc viņam jābūt trakam. Pirmo reizi par pudelēm mēs dzirdējām pēc pieciem mēnešiem Aiovā.

Šīs lietas no mums slēpa tā kā mēs nepareizo iespaidu nevarējām novērst, bet tie, kas saucās par mūsu draugiem izplatīja pieminētās baumas it kā uz vēja spārniem. Jūtāmie pārsteigti, ka izpētot šo lietu un gandrīz no visiem šīs draudzes locekļiem dzirdot atzišanos par nupat izteikto, atklājās, ka mazākā vai lielākā mērā šīm ziņām ir noticējuši gandrīz visi, un tie, kas sevi sauc par kristiešiem, ir auklējuši nopēlumu, rūgtumu un cietsirdībaš jūtas pret mums, sevišķi pret manu slimo vīru, kurš cīnās par dzīvību un brīvību. Daži parādījuši bezdievīgu garu un ir stāstījuši, ka mans vīrs būdams bagāts, tomēr alkst pēc naudas.

Atgriežoties Batlkrīkā mans vīrs aicināja brāļu padomi noorganizēt satikšanos ar draudzi lai visu varētu iztīrīt tās priekšā un pārtrauktu nepareizo baumu izplatīšanu. Brāji sanāca kopā no daudzām valsts daļām un mans vīrs bezbailīgi uzaicināja visus izteikt, kas tiem iebilstams pret viņu, lai viņš atklāti uz visu var atbildēt un tā pārtraukt slepeno apmelojumu izplatīšanu. Kļūdas, kas iepriekš jau bija atzītas "Review" slejās, tagad viņš pilnīgi atzina atklātās sapulces un atsevišķu personu priekšā un arī izskaidroja daudzus notikumus, uz kuriem pamatojās nepareizie un mulķīgie apmelojumi, un pārliecināja visus par šo apsūdzības nepatiesību.

Apspriežot jautājumu par mūsu īpašumu patieso vērtību, sev un visiem klātesošajiem par pārsteigumu viņš redzēja, ka kopvērtība ir tikai 1500\$, neieskaitot zirgus un ratus, un izdoto grāmatu un tabulu atlikumu, kuru pārdošana pēdējā gadā, kā apliecināja sekretārs, nav segusi tās naudas procentus, ko viņš parādā Izdevniecības Savienībai. Šīs grāmatas un tabulas pašreiz nevar uzskatīt par sevišķi vērtīgām ne nu vēl mūsu tagadējos apstākļos. [607] Kad mans vīrs bija vesels viņš neatrada laiku savu veikalniecisko pārskatu noslēgšanai, un slimības laikā viss atradās citu rokās. Radās jautājums, kas noticis ar viņa īpašumu. Vai viņš ir apkrāpts? Vai viņa aprēķinos ir kāda kļūda? Vai arī viņš nenoskaidrojis, kas viņam pieder, ir devis gan vienam, gan otram labam mērķim, nezinādams savas patiesās iespējas dot, un nezinādams, cik daudz viņš ir devis.

Viens no mūsu veikalniecisko lietu caurskatīšanas rezultātiem bija nesatricinātas uzticības saglabāšana pret tiem, kam vajadzēja kārtot visu, kas saistījās ar mūsu īpašumu. Mums arī nav pamats domāt, ka mūsu ierobežotie līdzekļi ir izskaidrojami ar kādu kļūdu aprēķinos. Pārskatot mana vīra veikalnieciskās lietas pēdējo desmit gadu laikā un ņemot vērā viņa devību līdzekļu došanā darba atbalstīšanā visās tā nozarēs, vispareizākais secinājums ir tas, ka mūsu vērtības izlietotas tagadējās patiesības darbā. Mans vīrs rēķinus neveda, un, cik viņš ir devis, par to var spriest tikai pēc atmiņas un pēc atzīmēm "Review" slejās. Patiesība, ka mums pieder tik maz vērtību, kas atklājās šajā laikā, kad manu vīru raksturoja kā bagātu cilvēku, un kas tomēr vēl un vēl dzenas pēc laicīgās mantas, mums lika priecāties, jo tas bija vislabākais atspēkojums nepareizajiem apvainojumiem, kas aptraipīja mūsu iespaidu un mūsu kristiešu slavu.

Mūsu īpašumi var pazust, un mēs tomēr priecāsimies Dievā, ja šīs vērtības ir izlietotas Dieva lietas attīstībai. Mēs ar prieku esam atdevuši savas vislabākās dienas, savus vislabākos spēkus, esam tos gandrīz pilnīgi izsmēluši un jau izjūtam priekšlaicīga vecuma nespēku, un tomēr mēs gribam priecāties. Bet, ja tie, kas sevi sauc par mūsu brāļiem uzbrūk mūsu labajai slavai un iespaidam, attēlojot mūs kā bagātus un pasaulīgus cilvēkus, kas turpina kārot pēc vēl lielākas bagātības, tad tas mums ļoti sāp. Ļaujiet mums priecāties par mūsu labo slavu un iespaidu, kas pēdējos divdesmit gados mums maksājis tik dārgi, ka esam kļuvuši nabagi, zaudējuši veselību un gandrīz arī [608] dzīvību, un mēs būsim pilnīgi apmierināti un līksmi atdosim darbam to mazumu, kas mums vēl ir palicis pāri.

Izmeklēšana bija rūpīga un tā mūs atbrīvoja no visiem apvainojumiem un apsūdzībām un no jauna

radīja pilnīgu savstarpējās vienprātības izjūtu. Atskanēja sirsnīga, sirdi pļoša nožēla par cietsirdīgu izturēšanos pret mums, un mēs visi izjutām sevišķu Dieva svētību. Atkritēji un grēcinieki atgriezās, un 44 cilvēki pieņēma kristību, no kuriem 16 kristīja mans vīrs un 28 brāļi Andrievs un Longboro. Mēs jutāmies iedrošināti tomēr bijām ļoti noguruši. Manam vīram un man vajadzēja iznest visu šī ļoti grūtā un satraucošā darba smagumu. Kā mēs, neskatoties uz vājo veselību, izturējām šo izmeklēšanu, kas gandrīz visi vērsās pret mums, sludināšanas darbs, pamācības un vēlās vakara sapulces, un tajā pašā laikā sagatavojot šo darbu, manam vīram strādājot kopā ar mani, pārrakstot un izlabojot to iespiešanai un pārļausot labojumu, to visu zina vienīgi Dievs. Tomēr mēs to pārdzīvojām, un mums ir cerība Dievā, ka Viņš uzturēs mūs mūsu darbā arī nākotnē.

Tagad mēs ticam ka iepriekšējos sapņos daudz norādīts uz mūsu lielajām grūtībām, ko izsauca pastāvošās nepareizības Batlkrīkas draudzē, un uz mūsu darbu, cenšoties atbrīvoties no ļaunprātīgajiem apvainojumiem un ar Dieva svētību atkal visu ievadīt pareizās sliedēs. Ja šajā skatījumā sapņi ir pareizi, vai tad mēs nevaram cerēt, ka piepildīsies sapņa otrā daļa, kas vēl nav īstenojusies, ka mūsu nākamās dienas būs daudz labākas par pagājušajām.

Noslēdzot šo vēstījumu es gribētu teikt, ka mēs dzīvojam vissvinīgākajā laikā. Pēdējā man dotā atklāsmē jutos pārsteigta, redzot, ka tikai neliela daļa no tiem, kas tagad sevi sauc par patiesības piekritējiem ļaus patiesībai sevi svētīt un tiks izglābti. Daudzi pacelsies pāri darba vienkāršībai. Viņi piemērosies pasaulei, nodosies saviem elkiem un kļūs garīgi nedzīvi. Pazemīgie un [609] pašuzpurīgie Jēzus sekotāji turpinās iet pretī pilnībai, atstājot aiz sevis vienaldzīgos un pasaules mīļotājus.

Man norādīja uz seno Izraēli. Tikai divi no lielās armijas pieaugušajiem locekļiem, kas atstāja Ēģipti, iegāja Kānaānas zemē. Viņu mirušās miesas to pārkāpumu dēļ palika tuksnesī. Modernajam Izraēlim draud vēl lielākas briesmas aizmirst Dievu un tikt nomaldinātiem kalpošanā elkiem, jo, ja viņi atļaus sevi novērtēt no kalpošanas dzīvajam Dievam, tad uz tiem gulsies Viņa lāsts, bet, ja viņi no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un no visa sava spēka mīlēs Kungu, tad Viņš bagātīgi svētīs savu ļaužu kurvi un atņems no viņu vidus slimības.

Dieva ļaudīm apsolītas svētības vai lāsts – svētības ja viņi izies no pasaules un paliks atšķirti, un staigās pazemīgas paklausības ceļu, bet lāsts, ja viņi apvienosies ar elku pielūdzējiem, kas min kājām debesu aukstās prasības. Nepaklausīgā Izraēla grēki un noziegumi uzrakstīti un rādīti mums par brīdinājumu, lai mēs zinātu, ka atdarinot viņu noziegumus un aizejot no Dieva arī mēs tikpat droši piedzīvosim krišanu. "Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis.

Atbilde no Batl-Krīkas draudzes

Atbildēt uz šo māsas Vaites paziņojumu mēs uzskatām par savu priekštiesību un pienākumu. [610] Daudzus gadus mums ir bijusi priekštiesība pazīt šos kunga kalpus (br. un m. Vaiti). Mēs zinām arī par viņu uzpurīgo dzīvi pagātnē un esam redzējuši svētības, kas pavadījušas viņu vienkāršās, pārbaudošās un uzticīgās liecības. Mēs jau sen esam pārliecinājušies, ka Svētā Gara pamācības šajās atklāsmēs ir bijušas nepieciešamas ļaužu labklājībai, kas gatavojas uz pārvēršanu, lai ieietu Dieva valstībā. Nav cita ceļa kā varētu norāt slepenus grēkus un atmasket cilvēkus, kas "nemaņot ielīduši" Dieva ganāmā pulkā, un izjaukt to ļaunos nodomus. Ilgi piedzīvojumi mums mācījuši, ka šādai dāvanai priekš Dieva ļaudīm ir neizsakāma vērtība. Mēs arī ticam, ka Dievs aicinājis br. Vaitu sniegt skaidru liecību, tādā veidā atklādams nepareizas rīcības norāšanās un, ka cilvēkiem, kas patiesi bīstas Dievu, viņš šai darbā jāatbalsta.

Sāpīgi piedzīvojumi mūs arī mācījuši, ka, ja šo liecību trūkst vai arī, ja to brīdinājumus ievēro tikai pavirši, tad draudzē virsroku gūst vēsums, atkrišana, pasaulīga domāšana un garīga tumsība. Mēs negribam slavēt cilvēku, tomēr mums vajadzētu baidīties, ka nepareizi saprotot pienākumu, varam neizsacīt savus uzskatus par šo liecību svarīgumu pietiekoši stingri un noteikti. To cilvēku briesmīgā atkrišana, kas liecības nav ņēmuši vērā un ir tās nicinājuši sniedz daudz bēdīgu pierādījumu, cik bīstami ir strādāt pretī žēlastības garam.

Mēs redzējam lielās bēdās, kas br. Vaita nopietnās un bīstamās slimības laikā bija jāpārdzīvo brāļim un māsai Vaitiem. Viņa atspirgšanā mums pārāk skaidri redzama Dieva roka. Iespējams, ka ne viens cits cilvēks, kuru skāris tāds sitiens nekad nav atveseļojies. Tomēr Dieva laipnā roka no sava kalpa ir novērsusi savu paralīzi, kas nopietni skāris smadzenes, un tam dāvājusi jaunus spēkus, kā fiziskos tā garīgos.

Mēs domājam ka māsas Vaites lēmumu pagājušā gada decembrī, ņemt līdzī ceļojumā savu vīru, ir

vadījis Dieva gars un, ka mēs, pretodamies šādai rīcībai esam bijuši saskaņā ar Dieva prātu. Mums šajā jautājumā [611] trūka debesu gudrības, un tāpēc mēs nomaldījāmies no pareizā ceļa. Mēs atzīstam, ka tajā laikā neizjutām dziļu kristīgu līdzjutību, kādu prasīja šādas lielas bēdas, un arī, ka mēs bijām pārāk kūtri redzēt Dieva roku brāļa Vaita atveseļošanās gaitā. Viņa darbs un ciešanas mūsu dēļ deva tam tiesības uz mūsu vissiltāko līdzjutību un atbalstu. Tomēr sātans mūs bija padarījis aklus pret mūsu garīgo stāvokli.

Pagājušā ziemā mūs bija pārņēmis aizspriedumu gars, liekot domāt, ka br. Vaitis prasa līdzekļus, kad viņam tie nemaz nav vajadzīgi. Mēs tagad droši zinām, ka tieši tad viņi patiesi atradās trūkumā, un mēs rīkojāmies nepareizi, pietiekoši neizpētot apstākļus. Mēs atzīstam, ka šīs domas bija nepareizas un ļaunas, un ka tās izsauca nepareizu attiecīgo notikumu novērtēšanu.

Tagad sirdīs dziļi noskumuši, mēs pieņemam rājienu, kas izteikts šajā liecībā, un lūdzam, lai Dievs un viņa tauta mums piedod mūsu nomaldīšanos no pareizā ceļa, kā iemesls ir garīgu izšķiršanās spēju trūkums.

Brāļa un māsas Vaitu darbu pie mums dažas dienas atpakaļ pavadīja sevišķas Dieva svētības. Notika ne tikai dziļi izjusta atkrišanas un nepareizību atzīšana, bet to pavadīja arī grēku nožēlai atbilstoši svinīgi solījumi atgriezties pie Dieva. Dieva Gars šo darbu apzīmogojis tādā veidā, ka mēs nevarām šaubīties. Kristum tika pievesti daudzi jaunieši, un gandrīz katrs cilvēks, kas saistīts ar šo draudzi, saņēma kādu daļu no šīs debešķīgās svētības.

Lai mūsu brāļi citās vietās zina, ka mūsu sirdis ir ar br. un m. Vaitiem, un ka mēs ticam, ka Dievs viņus ir aicinājis atbildīgajā darbā, kuru viņi dara, un ka mēs solāmies šajā darbā stāvēt viņiem līdzās.[612]

Draudzes vārdā parakstījās padomes locekļi:

Padome: J.N.Longboro,

Džožeifs Beits,

D.T.Bourdeans,

A.S. Hačkīns,

Džons Baingtons

Šis paziņojums vienprātīgi pieņemts draudzes sapulcē pirmdienas vakarā 21. oktobrī

Vecākie: Urians Šmits,

G.W.Amadons

Griešana un ciršana

Šo izteicienu parasti lieto attēlojot to cilvēku vārdus un rīcības veidu, kas rāj citu cilvēku patiesās vai arī iedomātās nepareizības. Tas ir piemērots tiem, kuru pienākumos neietilpst savu brāļu norāšana, bet, kas to labprāt dara pie tam pārsteidzīgā un nesaudzīgā veidā. Nepareizi to attiecina uz cilvēkiem, kam uzlikts sevišķs pienākums norāt nepareizības draudzē. Tādas personas izjūt šī darba smagumu un ir spiestas rīkoties uzticīgi mīlot dārgās dvēseles.

Šajos pēdējos divdesmit gados man vairākkārtīgi rādīts, ka Kungs sagatavojis manu vīru uzticīgai rīcībai pret maldošajiem un uzlicis viņam šo nastu un, ka nedarot šajā ziņā savu pienākumu, viņš iemantos Kunga nepatiku. Es nekad neesmu uzskatījusi viņa spriedumu par nekļūdīgu vai viņa vārdus par inspirētiem, bet es vienmēr esmu ticējusi, ka savas ilgās pieredzes dēļ un tāpēc, ka esmu redzējusi, ka viņš šim darbam ir sevišķi aicināts un sagatavots, viņš ir vairāk piemērots kā jebkurš mūsu sludinātājs, daudzos gadījumos, kad attiecīgas personas sacēlās pret viņa [613] rājiem, man rādīja, ka viņa spriedums un norāšanas veids ir pareizs.

Pēdējo divdesmit gadu laikā ļaudis, kas tika norāti, un viņu līdzjutēji ir nodevušies apsūdzošam garam pret manu vīru, un viss tas viņu ir nospiedis vairāk par jebkuru citu ļaunprātībā uzkrautu nastu, ko viņam netaisni vajadzēja nest. Un kad viņš zem savām nastām pakrita, daudzi norātie līksmojās, un, nepareizi saprotot 1865.g. 25. decembrī par viņu doto atklāsmi, priecājās domādami, ka Kungs šoreiz ir rājis viņu par viņa "griešanu un ciršanu". Viss tas ir nepareizi. Es neko tādu neesmu redzējusi. Lai manī brāļi zinātu, ko es redzēju par savu vīru, tad es šeit citēšu to ko es uzrakstīju nākošā dienā pēc atklāsmes un nodevu viņam. 1865.g. 25. decembrī man atklāsmē rādīja Kunga kalpa mana vīra Džeimsa Vaita lietu. Redzēju ka Dievs ir pieņēmis viņa pazemošanos un dvēseles bēdas Viņa priekšā un žēlastības pilns ir uzklājis atzīšanos, ka svētošanās nav bijusi pilnīga, un nožēlu par pielaiestām kļūdām un maldiem, kas ilgstošās slimības laikā izsauca tādas sirdsapziņas pārmetumus un izmisumu.

Man rādīja, ka viņa lielākā kļūda pagātnē ir bijusi nepiedodošais gars pret tādiem brāļiem, kas kaitējuši viņa iespaidam Dieva darbā, un kuru nepareizā rīcība ir bijusi par iemeslu viņa ārkārtēji

lielajām garīgajām ciešanām. Viņš nebija tik žēlojošs un līdzjūtīgs kāds ir mūsu Debesu Tēvs pret saviem kļūdainajiem, grēcīgajiem un grēkus nožēlojošiem bērniem. Kad cilvēki, kas viņam sagādā vislielākās ciešanas, pilnīgi no sirds atzina savas nepareizības, viņš varēja tiem piedot un arī piedeva un savienojās ar viņiem kā brāļiem. Bet, kaut arī nepareizības Dieva skatījumā bija jau piedotas un dziedinātas, tomēr reizēm viņš domās rētas uzplēsa un atcerotie pagātni ļāva tām [614] strutot un padarīt sevi nelaimīgu. Pagātnē tik bieži piedzīvotās ciešanas, kas pēc viņa domām varēja izpalikt, bija par iemeslu kurnoša gara kopšanai pret brāļiem iekš Kunga. Tā viņš no jauna pārdzīvoja pagātni un arī atdzīvināja bēdas, ko vajadzēja nodot aizmirstībai, ļaujot tām sarūgtināt dzīvi, nevajadzīgi tās atceroties. Viņš neparādīja tādu žēlastību un mīlestību, kādu vajadzēja parādīt tiem, kas nelaimīgā kārtā ir krituši sātana kārdināšanās. Patiesie cietēji un zaudētāji bija šie cilvēki un ne viņš, kamēr viņš bija stiprs un viņā mājoja Kristus Gars. Ieraudzījušām savus maldus, šīm dvēselēm vajadzēja izcīnīt grūtu cīņu atpakaļ uz gaismu, pazemīgi atzīstot un nožēlojot savus grēkus. Viņām vajadzēja cīnīties ar sātanu un pārvarēt savu lepnumu, lai izklūtu no sava neskaidrā, drosmi atņemošā stāvokļa un nostātos tur, kur atkal varētu cerēt un sākt iegūt spēkus sātana samīšanai zem savām kājām, tām bija vajadzīga gaismā atrodošos cilvēku palīdzība.

Es redzēju, ka mans vīrs bija pārāk stingrs un prasošs pret tiem, kuri bija kļūdījušies un darījuši viņam pāri. Viņš glabāja sevi neapmierinātību, kas nemaz nespēja palīdzēt maldīgajiem un viņa paša sirdi varēja padarīt tikai nelaimīgu, nederīgu Dieva mieram, kas liktu viņam par visu pateikties. Kungs ļāva viņa garam krist izmisumā par paša kļūdām un nepareizībām un gandrīz zaudēt cerību uz piedošanu, ne tāpēc, ka viņa grēki būtu tik lieli, bet lai viņš no piedzīvojumiem zinātu, cik sāpīga un mokoša ir dzīve, neizjūtot Dieva piedošanu un, lai viņš saprastu rakstu vietu "Ja jūs cilvēkiem nepiedosiet viņu pārkāpumus, tad arī jūsu Tēvs nepiedos jums jūsu pārkāpumus." Es redzēju, ka, ja Dievs būtu tik stigrs un prasošs, kādi esam mēs un izturētos pret mums tā, kā mēs apejamies viens ar otru, tad mēs visi iekristu bezcerīgā izmisumā.

Es redzēju, Dievs pieļāvis šīs bēdas, lai mums iemācītu tik daudz, cik mēs citādi tik īsā laikā nebūtu [615] varējuši iemācīties. Tas bija Viņa prāts, ka mums vajadzēja iet uz N, jo bez tā mūsu dzīves pieredze nebūtu bijusi pilnīga. Viņš gribēja, lai mēs redzētu un pilnīgi izprastu, ka tiem, kas paklausa patiesībai un tur Dieva baušļus, nav iespējams dzīvot saskaņā ar savu pienākuma apziņu un būt vienotiem ar vadītājiem N, visā, kas attiecas uz kalpošanu Dievam, viņu principi nevar savstarpēji savienoties kā eļļa ar ūdeni. Tikai tie, kuru pamatlikumi ir pilnīgi skaidri un kas garīgi ir pilnīgi patstāvīgi, kas paši domā un rīkojas, pastāvīgi bīstoties Dievu un Viņam uzticoties var droši kādu laiku palikt N. Kas tā nav sagatavoti tiem nevajadzētu dot padomu iet uz šo institūtu, jo šīs iestādes vadītāju patīkamie vārdi viņus apmulsinās un prātnieciskā gudrība, kuras autors ir sātans, tos saindēs. Viņu iespaids un mācības par kalpošanu Dievam un reliģisko dzīvi ir tieši pretējas mūsu Pestītāja mācekļu iespaidam un mācībām. Ar norādījumiem un priekšzīmi viņi pazemina dievbijības standartu un saka, ka viņiem nav jābēdājas par saviem grēkiem un jāšķiras no pasaules, lai būtu Kristus sekotāji, bet, ka viņi var iet kopā ar pasauli un piedalīties tās priekos. Šie vadītāji savus piekritējus un sekotājus nepamudina atdarināt Kristus dzīvi, Viņa nodošanos lūgšanām, atturību un pašaušanos uz Dievu. Apzinīgi domājoši cilvēki, kas stipri uzticas Dievam nevar saņemt pusi no tā labuma N, ko saņem tie, kas uzticas šī institūta vadītāja reliģiskajiem principiem. Pirmajiem vienmēr jābūt sasprindzinātiem gataviem pretoties viņu daudzajām mācībām, kad runa iet par reliģiskajiem principiem, sijājot visu, ko dzird, jo citādi tie tiks pievilti un sātans gūs pār viņiem zināmas priekšrocības.

Es redzēju, ka, ja domājam vienīgi par slimībām un to ārstēšanu, tad N, ir vislabākais veselības institūts ASV. Tomēr vadītāji ir tikai cilvēki, [616] un viņu spriedums ne vienmēr ir pareizs. Institūta galvenais ārsts grib, lai viņa pacienti ticētu, ka viņa lēmums ir pilnīgs un galīgs, kā Dieva spriedums. Tomēr viņš bieži kļūdās. Viņš sevi izceļ kā Dievu un nepaaugstina Kungu kā vienīgo, uz kuru var pašauties. Kas neuzticas Dievam un nepaļaujas uz Viņu, un kas nespēj ieraudzīt skaistumu svētumā vai kristieša krustu nesošajā dzīvē, tie šeit var saņemt vairāk labuma nekā jebkurā citā veselības institūtā ASV. Šis iestādes panākumu lielais noslēpums meklējams varā, kāda vadītājiem ir pār saviem pacientiem.

Es redzēju, kam mans vīrs un es pati tur nevarēju saņemt tik daudz labuma kā cilvēki, kuru dzīve un ticība atšķiras no mūsējās. Eņģelis sacīja "Dievs nevēlas, ka Viņa kalpus, kurus Viņš izraudzījis īpašam mērķim, sevišķa darba veikšanai, kontrolētu kāds cilvēks, jo šīs tiesības pieder vienīgi Dievam. Mūs N uzturēja Dieva eņģeļi. Viņi bija mums visapkārt, atbalstot mūs katru stundu. Tomēr pienāca laiks, kad mēs tur nevienam nespējām palīdzēt, ne arī paši gūt kādu labumu, un gaismas padebesis, kas bija ap mums mūs atstāja. Mieru mēs varējām atrast tikai atstājot šo vietu un ejot pie brāļiem Ročesterā, kur atradās gaismas padebesis.

Es redzēju, ka Dievs vairāku iemeslu dēļ gribēja, lai mēs ietu uz L. Mūsu nostāja tur, nopietnās

lūgšanas ko pienesām Dievam, mūsu uzticēšanās Viņam, priecīgs prāts drosme, cerība un ticība, kuru Viņš mums deva lielajās bēdās, uz citiem atstāj iespaidu un visiem nodeva liecību, ka kristietim ir pieejams laimes un spēka avots, kuru nepazīst izprieču mīlētāji. Dieva žēlastībā mēs iemantojām visu N atrodošos autoritatīvo cilvēku sirdis un nākotnē, kad pacienti izklīda uz visām pusēm savās mājās, mūsu darbs tiem liks atkal mūs ievērot, un kad mums būs jāpiedzīvo uzbrukumi, vismaz daži no viņiem mūs aizstāvēs. Bez tam, ejot uz N Kungs gribēja dot mums pieredzi, kuru mēs neiegūtu, atrodoties Batlkrīkā, līdzjūtīgu māsu un brāļu [617] vidū. Mums vajadzēja no tiem šķirties, lai Kunga vietā nepaļautos uz viņiem, jo jāuzticas ir vienīgi Dievam. Gandrīz atšķirti no Dieva ļaudīm, mums bija atrauta katra laicīga palīdzība. Tāpēc mēs raudzījāmies vienīgi uz Dievu. Tā rīkojoties mēs ieguvām piedzīvojumus, ko nemantotu, ja nebūtu gājuši uz N.

Kad mana vīra drosme un cerība sāka grīloties mēs vairs nevienam šajā vietā nespējām palīdzēt, un arī paši nevarējām gūt kādu labumu, turpinot vēl tur uzturēties. Dievs gribēja, lai mans vīrs savu spēku zudumu nepiedzīvotu tur bet savā nespēkā dotos pie brāļiem, kas varēja viņam palīdzēt panest lielās bēdas. Nelaimē un sāpēs, atšķīroties no Dieva ļaudīm, mums bija iespēja pārdomāt un rūpīgi caurskatīt savu pagātnes dzīvi un ieraudzīt kļūdas un nepareizības, kā arī pazemoties Dieva priekšā un atzīstoties savos grēkos meklēt Viņa vaigu, meklēt pazemību, un bieži un nopietni viņu lūgt. Nodoties rosīgam darbam un nesot citu nastas un dažādu rūpju nomākti, mēs nevarējām atrast laiku pārdomām un rūpīgai pagātnes pārbaudei, ne arī mācīties no tās mācības, kuras Dievs redzēja esam priekš mums nepieciešamas. Man tad rādīja, ka Dievs nevarēja pagodināt savu Vārdu, atbildot uz savu ļaužu sirsnīgajām lūgšanām un atdot manam vīram veselību, kamēr mēs atradāmies N. Tas līdzinātos Viņa spēka savienošanai ar tumsības spēkiem. Ja viņam patiktu parādīt savu spēku, atdodot manam vīram veselību, tad godu, kas jādod Dievam, piesavinātos tur esošie ārsti

Enģelis sacīja "Dievs pagodināsies, atdodot savam kalpam veselību. Dievs ir dzirdējis savu kalpu lūgšanas. Viņš ir licis savas rokas zem sava apbēdinātā kalpa. Dievs šo lietu ir ņēmis savās rokās, un viņam, kaut arī ļoti ciešot, jāatbrīvojas no bailēm, rūpēm, šaubām un neticības un mierīgi jāuzticas lielajam un tomēr žēlojošajam Dievam, kas jūt viņam līdz, mīl viņu un rūpējas par viņu. Viņam būs [618] jācīnās ar ienaidnieku, bet cīņas laikā vienmēr jāatrod iepriecinājums, atminoties, ka kāds ir stiprāks par ienaidnieku. Tas uzņēmies gādāt par viņu un viņam nav jābaidās, lai ticībā paļaujas uz pierādījumiem, kurus Dievam patīcis dot un viņš gūs krāšņu uzvaru Dievā."

Es redzēju, ka Kungs mums devis piedzīvojumu, kam nākotnē strādājot viņa darbā, būs vislielākā vērtība. Mēs dzīvojam svinīgā laikā, kad risinās zemes vēstures noslēdzošie notikumi un Dieva ļaudis nav nomodā. Viņiem jāatmostas un noteikti jāiet uz priekšu, reformējot dzīvē ēšanas, ģērbšanās, darba un atpūtas ieradumus. Visā viņiem vajadzētu pagodināt Dievu un būt sagatavotiem kaujai ar mūsu lielo ienaidnieku, lai gūtu dārgu uzvaru, kuru Dievs glabā tiem, kas parādīs savaldīšanos visās lietās, cenšoties iegūt neiznīcīgo vainagu.

Es redzēju, ka Dievs manu vīru ir sagatavojis, lai tas stātos svinīgajā, svētajā reformas darbā, kam, kā Viņš ir parādījis, jāiet uz priekšu, Viņa ļaužu vidū. Ir svarīgi, lai sludinātāji mācītu dzīvot sātīgi. Viņiem vajadzētu rādīt kādu iespaidu uz veselību atstāj uzturs, darbs, atpūta un apģērbs. Visi, kas tic šo pēdējo dienu patiesībai, var šajā virzienā kaut ko darīt. Reforma attiecas uz viņiem, un Dievs prasa, lai viņi atmostos un ņemtu tajā dzīvu līdzdalību. Vienaldzība šajā jautājumā Viņam nepatīk.

Vairākumam draudzes grūtību auglīgs izcelšanās avots ir nepareiza izturēšanās pret kuņģi, apmierinot ēstkāri, kas ēd un strādā nesātīgi un nesaprātīgi, tie arī runā un rīkojas neprātīgi. Nesātīgs cilvēks nevar būt pacietīgs cilvēks. Lai būtu nesātīgs, nav jādzer alkoholiski dzērieni. Nesātīgas ēšanas grēks ir pārāk bieža ēšana, pārāk liela barības daudzuma uzņemšana. Trekni un neveselīgi ēdieni izjauc gremošanas orgānu veselīgo darbu, iespaido smadzenes un bojā veselīgo spriedumu, [619] neļaujot saprātīgi, mierīgi un veselīgi domāt un rīkoties. Un tas ir ražīgs avots draudzes grūtībām. Tāpēc, lai Dieva ļaudis būtu Viņam pieņemamā stāvoklī, lai tie varētu Viņu pagodināt savā miesā un garā, kas pieder Viņam, tiem ar interesi un dedzību jāaizliedz ēstkāre un jādzīvo sātīgi visās lietās. Tad tie varēs izprast patiesību tās skaistumā un skaidrībā un atklāt to savā dzīvē. Viņu saprātīgā, godīgā un gudrā rīcība, tad nedos mūsu ticības ienaidniekiem iespēju apkaunot patiesības lietu. Dievs prasa, lai visi, kas tic patiesībai, sevišķi rūpētos un neatlaidīgi censtos sasniegt iespējami vislabāko miesīgās veselības stāvokli, jo mūsu priekšā ir svinīgs un svarīgs darbs. Šis darbs prasa veselu miesu un veselu garu. Veselīgiem reliģiskiem piedzīvojumiem tas ir iešanai kristīgā dzīvē un panākumiem svēttapšanā tas ir tikpat nepieciešami kā roka vai kāja cilvēka ķermenim. Dievs prasa, lai viņa ļaudis šķīstītu sevi no katra miesas un gara traipa, lai kļūtu pilnīgi svēti Kunga bijāšanā. Visi, kas ir vienaldzīgi un aizbildina sevi, nedarot šo darbu, gaidot, lai Kungs viņu vietā padara to, ko viņš prasa, lai tie paši darītu savā labā, tiks atrasti par viegliem, kamēr zemes lēnprātīgie, kas darījuši viņa tiesas, Kunga dusmības dienā tiks paslēpti.

Man rādīja, ka, ja Dieva ļaudis no savas puses nemaz nepūlēsies, bet gaidīs, lai pār tiem nāk atspirgšana un atņem viņu nepareizības un izlabo viņu kļūdas, ja viņu šķīstīšanos no katra miesas un gara traipa un derīgumu piedalīties trešā eņģeļu vēsts spēcīgajā saucienā darīs atkarīgu no šīs atspirgšanas, tad viņi tiks atrasti par viegliem. Atspirgšana vai Dieva spēks nāks vienīgi pār tiem, kas tam būs sagatavojušies, darot to darbu, ko Dievs viņiem pavēl darīt, tas ir, šķīstot sevi no miesas un gara traipa, kļūstot pilnīgi svētiem dievbijībā. [620]

Man rādīja, ka zināmā mērā mana vīra gadījums ir līdzīgs tiem, kas gaida uz atspirgšanu. Ja viņš gaidītu uz Dieva spēku, lai tas skārtu viņa miesu, un viņš justos vesels, pirms pats ir pūlējies saskaņā ar savu ticību, ja viņš sacītu, ka tad, kad Kungs viņu dziedinās, viņš ticēs un darīs šo vai to, tad viņš varētu gaidīt un gaidīt, un nekas nemainītos. Jo Dieva apsolījumi piepildās vienīgi pie tiem, kas tic un tad rīkojas saskaņā ar savu ticību. Es redzēju, ka viņam jātic Dieva Vārdam, ka Dieva apsolījumi doti viņam, lai viņš tiem pieķertos un tie nekad nepalikis nepiepildīti. Viņam jāiziet ticībā paļaujoties uz pierādījumiem, kurus Dievam patīcis dot, un jādara tik cik viņš spēj, lai kļūtu pilnīgi vesels. Eņģelis sacīja: "Dievs viņu uzturēs. Viņa ticībai jāklūst pilnīgai darbos, jo ticība viena pati ir nedzīva. Tā jāatbalsta ar darbiem. Dzīva ticība vienmēr atklājas darbos."

Es redzēju, ka mans vīrs vēlētos izvairīties no piepūles saskaņā ar savu ticību. Bailes un rūpes par savu stāvokli padarījušas viņu nedrošu. Viņš raugās uz ārējo izskatu un miesas nepatīkamajām izjūtām. Eņģelis sacīja: "Jūtas nav ticība, ticība ir vienkārša paļaušanās, ka Dievs darīs to, ko Viņš ir solījis." Es redzēju, ka Dieva Vārdā un Viņa spēkā manam vīram jāpretojas slimībai un ar savu gribas spēku viņam jānostājas par brīvību. Viņam, cik vien iespējams, jāpārtrauc runāt un domāt par sevi. Viņam vajadzētu justies priecīgam un laimīgam.

1865. gada 25. decembrī es redzēju kā jau daudzas reizes iepriekš man bija rādīts, ka sludinātājs F bieži ir kļūdījies un ar pārsteidzīgu, cietsirdīgu rīcību nodarījis daudz ļauna tiem, kas pēc viņa domām ir kļūdījušies. Es bieži esmu redzējusi, ka viņam jāstrādā jaunos laukos un ka pēc tam, kad viņš kādu ļaužu grupu ir vadījis pie patiesības, tad šo cilvēku audzināšanu un mācīšanu vajadzētu atstāt citiem, tāpēc, ka viņa rīcības veids, kam pamatā ir straujš gars, [621] trūkstot pacietībai un saprātīgam spriedumam, dara viņu šim darbam nederīgu. Es šeit gribu citēt liecību, kas man dota iepriekš br. F un uzrakstīta 1865. gada 25. decembrī, lai rādītu ko es esmu par viņu teikusi, kā arī vispārpieņemtā šīs liecības iztulkojuma dēļ, un arī tāpēc, ka viņš nemaz nav uz to atsaucies, bet vienīgi apgalvojis citiem, ka Kungs šajā atklāsmē rādījis manu vīru par "griešanu un ciršanu". Vēl viens iemesls sekojošās liecības publicēšanai pašlaik ir vēlēšanās, lai mūsu brāļi pilnīgāk izprastu br. F darbu jaunos laukos un lai nekārdinātu viņu atstāt darbu, skubinot to strādāt vienā vai otrā vietā draudzēs vai arī apmesties tur uz dzīvi.

Pašpaļāvības briesmas

Br. F. 1865. gada 25. decembrī man rādīja, ka Mēnā iesācies labs darbs. Sevišķi man rādīja darba lauku, kur brāļa Andriewsa un tavi darba rezultāti dibināja draudzi, kas uzceļot lūgšanu namu, apliecināja interesi un mīlestību uz patiesību. Tomēr šīs draudzes labā darāms vēl liels darbs. Daudzi no viņiem ir atgriezti pie patiesības teorijas, daži izšķīrušies, vadoties no pierādījumu ietekmes, viņi redz skaistumu savstarpēji saistītā patiesības ķēdē, kas visa ir harmonisks, pilnīgs, vesels, viņi mīl patiesības pamatlikumus, tomēr tie nav piedzīvojuši tās svētījošo iespaidu. Šīs dvēseles pakļautas pēdējo dienu briesmām. Priekš nepiedzīvojušiem sātans ir sagatavojis viltības un slazdus. Viņš strādā caur saviem aģentiem, pat caur sludinātājiem, kas nicina patiesību un paši min kājām Dieva likumus, un māca saviem klausītājiem darīt to pašu.

Draudze, kas pieņēmusi nepopulāro patiesību, var būt droša, vienīgi uzticoties Dievam un ļaujot, lai vārdos apliecinātā patiesība tos svētī. Viņi ir spēruši uz priekšu svarīgu soli, un tagad tiem jāiegūst reliģiski piedzīvojumi, [622] kas tos darītu par Visaugstākā dēliem un meitām un par neiznīcīgām mantojuma mantiniekiem, ko viņiem sagādājis Dieva mīļotais Dēls. Kas bijuši par darba rīkiem, atklājot viņiem patiesību, tiem šajā svarīgajā laika posmā nevajadzētu pārtraukt savas pūles priekš viņiem, bet gan neatlaidīgi turpināt strādāt, līdz šīs dvēseles kļūst Kristus īpašums. Viņiem vajadzētu dot pietiekošus pierādījumus, ka patiesība viņiem ir par pestīšanu.

Es redzēju, ka Dievs Mēnā darītu vēl lielāku darbu, ja visi, kas tur strādā Viņa darbu, svētītos Viņam un nepaļautos uz savu spēku, bet gan uz Izraēla stiprumu. Man rādīja, ka br. Andriews un tu esat daudz strādājuši un neesat domājuši par atpūtu, lai gan veselības saglabāšanai tā bija nepieciešama. Jums vajadzētu strādāt apdomīgi un ievērot atpūtas laikus. Tāda rīcība dotu jums fizisku un garīgu spraigumu un piešķirtu jūsu darbam lielāku iespaidu. Brāļi F, tu esi nervozs vīrs un daudzreiz rīkojies impulsīvi. Garīga nomāktība pārāk daudz iespaido tavu darbu. Reizēm tu nejūties brīvs un domā, ka iemesls ir citu atrašanās tumsā vai nepareizā rīcība, vai pat kaut kas tāds, ko tu nevari nosaukt

vārdā, bet tāpēc tu kaut kur steidzies, kaut kam uzbrūc, kā rezultātā var notikt daudz ļauna.

Ja tu atrodi šādā nemierīgā, nervozā noskaņojumā, nomierinātos un atpūstos, un mierīgi gaidītu uz Dievu, un jautātu sev, vai šis nemiers nav tevī pašā, tad tu pasargātu no ievainojumiem sevi un Dieva dārgo lietu.

Es redzēju, ka brālim F, ja viņam uzrunās izdodas spēcīgi aizkustināt klausītāju jūtas, draud briesmas paaugstināties. Tad viņš bieži sevi uzskata par visiespaidīgāko sludinātāju. Šai ziņā viņš sevi reizēm piekrāp. [623]

Kaut arī viņš uz laiku var būt vispatīkamākais sludinātājs, tomēr labākais darbs var palikt nepadarīts. Cilvēka spējas visaugstākā mērā aizkustināt citu jūtas nepierāda, ka viņš ir visderīgākais sludinātājs.

Staigājot pazemīgi un uzticoties Dievam, br. F var padarīt daudz laba. Tad viņam palīgā nāk eņģeļi, un viņš tiek svētīts ar skaidrību un brīvību. Bet guvis sevišķas uzvaras, viņš pārāk bieži paaugstinājas un domā, ka ir derīgs visam, domā, ka viņš kaut kas ir, kad patiesībā viņš ir tikai rīks Dieva rokās. Pēc šādiem brīžiem Dieva eņģeļi viņu atstāj viņa paša vājajiem spēkiem, un tad, kaut gan pats ir vainīgs, viņš pārāk bieži apsūdz savus brāļus, un ļaudis, ka tie ir par iemeslu viņu apņemošajai tumsai un nespēkam. Šādā nelaimīgā garastāvoklī viņš bieži uzbrūk vienam vai otram un, pat līdz pusei savu darbu nepadarījis, domā, ka viņam jāaiziet un jāsāk darbs citā vietā.

Es redzēju, ka br. F draud briesmas iziet cīņā savā spēkā, bet viņš pārliecināsies, ka šis spēks cīņā ir tikai nespēks. Uzticoties Dievam, sadursmēs ar ticības ienaidniekiem, viņš bieži ir guvis panākumus. Tomēr reizēm par uzvarām, ko Dievs ir devis patiesībai pār maldiem, viņš ir sajūsminājies un godu šajās cīņās pierakstījis sev. Viņa skatījumā paša "es" ir ticis paaugstināts.

Man rādīja, ka divās pēdējās diskusijās viņš nav vadījies no pareizā gara. Pirms pirmās viņš paaugstinājās, pieņemot cilvēku glaimus, kas nemilēja patiesību. Klausoties un piedaloties diskusijā, kas notika starp diviem neticīgiem cilvēkiem, viņš paaugstinājās un domāja, ka ir spējīgs cīnīties par kuru katru. Juzdamies tik drošs, viņš patiesībā bija šķīries no sava spēka. Dievam nepatika, ka viņš neievēroja br. padomu. Viņa pašpaļāvīgais gars šo diskusiju gandrīz pārvērtā par pilnīgu neveiksmi. Ja šajās cīņās nepanāk noteiktu uzvaru, tad vienmēr jāpiedzīvo zaudējums. Tajās nekad nevajadzētu steigties, rīkoties [624] nevērīgi, bet katru soli vajadzētu spert piesardzīgi, vislielākajā gudrībā, jo tas izšķir dažreiz vairāk nekā sadursmes tautu starpā. Šīs cīņas starp patiesību un maldiem sacel kājās sātānu un viņa pulkus, un, ja patiesības pārstāvji neaizies kaujā Dieva spēkā, tad sātāns tos vienmēr pārspēs.

Otrajā cīņā uz spēles bija likts daudz, ļoti daudz. Un šeit br. F cieta neveiksmi. Šajā cīņā viņš nedevās, izjūtot savu vājumu pazemībā un no visas sirds ļaļaujoties uz Dieva spēku. Viņš atkal jutās pats pietiekoši stiprs. Panākumi pagātnē bija viņu paaugstinājuši. Viņš domāja, ka gūtās uzvaras lielā mērā izskaidrojamas ar viņa prasmi lietot spēcīgus pierādījumus, ko sniedz Dieva Vārds.

Man rādīja, ka patiesības aizstāvjiem nevajadzētu meklēt vārdu cīņas (diskusijas), un ja kaut kur patiesības uz priekšu iešanai un Dievam par godu šīs vārdu cīņas ir nepieciešamas, cik rūpīgi sagatavoties un ar kādu pazemību viņiem vajadzētu doties šajās kaujās. Pārbaudot savas sirdis, atzīstot savus grēkus, nopietni lūdzot un bieži un laikus ievērojot gavēni, viņiem vajadzētu saukt un kliegt, lai Dievs sevišķā kārtā tiem palīdzētu un dotu savai glābjošai, dārgajai patiesībai spožu uzvaru, tā ka maldi atklātos savā patiesā kroplumā, un to aizstāvji piedzīvotu pilnīgu sakāvi. Kas cīnās par patiesību, pret tās pretiniekiem, tiem jāsaprot, ka viņi nesastopas tikai ar cilvēkiem, bet, ka tiem jācīnās ar sātānu un viņa eņģeļiem, kas stipri apņēmušies panākt lai attiecīgā laukā arī uz priekšu saglabātos tumsa un maldi un lai šie maldi aizklātu patiesību. Tā kā maldi vislabāk atbilst dabīgajai sirdij, tad tos pieņem jau kā pierādītus un izvairās no jebkuras izskaidrošanas. Apmierināti, bezrūpīgi cilvēki mīl maldus un tumsību, un nevēlas, ka patiesība tos reformētu. Viņiem nepatīk nākt gaismā, lai to darbi netiktu norāti.

Ja tie, kas stāv par patiesību, uzticas pierādījumu spēkam un tikai nedaudz ļaļaujas uz Dievu un tādā noskaņojumā sastopas ar saviem pretiniekiem, tad patiesība neko neiegūs un piedzīvos tikai noteiktu zaudējumu. Ja nav acīm redzamas uzvaras [625] patiesības pusē, tad stāvoklis pēc cīņas būs kļuvis ļaunāks. Kas iepriekš jutās kaut cik patiesības pārliecināti, pārstāj domāt un izšķiras par labu maldiem, jo savā aptumšotajā stāvoklī viņi nespēj saprast, ka patiesība stāv augstāk par maldiem. Šīs divas pēdējās diskusijas maz devušas Dieva darba uz priekšu iešanai, un būtu bijis labāk, ja tās nemaz nebūtu notikušas. Brālis F tajās nepiedalījās pazemībā un stipri ļaļaujoties uz Dievu. Ienaidnieks bija viņu darījis iedomīgu, un viņš pats jutās pietiekami stiprs un drošs, un nevis kā pazemīgs Kristus kalps.

Brāli F Dievs tev blakus nolika darbinieku ar dziļu pieredzi, un spējīgāko šajā laukā. Viņš no saviem personīgajiem piedzīvojumiem pazina sātana viltības, un pats bija piedzīvojis visstiprākās garīgās ciešanas. Dieva nemaldīgajā aizgādībā viņam bija ļauts izjust šķīstošā ceļā karstumu un mācīties saprast, ka katrs patvērums, izņemot Dievu pievils un katrs balsts uz kuru viņš gribēs atbalstīties, izrādīsies esam aizlauza niedre. Tev vajadzētu saprast, ka br. Andriews bija tikpat dziļi ieinteresēts diskusijā kā tu pats, un tev pazemīgā garā vajadzēja uzklausīt viņa padomu un sev par labu ņemt vērā norādījumus. Bet sātana nodoms bija izjaukt Dieva plānu, un viņš darīja visu, lai pārvaldītu tavu prātu un tā sakropļotu Dieva darbu. Tu steidzīgi devies ceļā pats savā spēkā, un eņģeļi tevi atstāja, lai tu dari pēc sava prāta. Tomēr Dievs, žēlodams savu darbu, negribēja pieļaut, ka patiesības ienaidnieki gūtu izšķirošu uzvaru un, atbildot uz Viņa kalpa izmisīgajām lūgšanām, palīgā nāca eņģeļi. Pilnīgas neveiksmes vietā tika gūta daļēja uzvara, lai patiesības ienaidnieki [626] nevarētu līksmoties un paaugstināties pāri ticīgajiem. Šis pūles neko nedevis, lai gan varēja tikt panākta krāšņa patiesības uzvara pār maldiem. Tev blakus strādās divi no spēcīgākajiem patiesības aizstāvjiem, trīs vīri patiesības spēkā stāvēja pret vienu cilvēku, kas centās patiesību apsegt ar maldiem. Savienībā ar Dievu tu varēji būt kā vesels pulks, ja tikai cīņa būtu uzsākta pareizi. Pašapmierinātība tevi gandrīz noveda pie pilnīgas sakāves. Nekad tev nevajadzētu ielaisties diskusijā, kur tik daudz tiek riskēts, ļaujoties uz savām spējām sniegt stiprus pierādījumus. Ja tiešām no tā nevar izvairīties, tad dodies cīņā, bet stipri uzticoties Dievam, pazemīgā garā, Jēzus garā, kurš tev pavēlējis mācīties no Viņa, no lēnprātīgā un sirds pazemīgā. Un tad, lai pagodinātu Dievu un atklātu Kristus raksturu, tev nekad nevajadzētu lietot kaut ko nelikumīgu diskusijās ar pretinieku. Atmet augstprātīgus, izsmejošus izteicienus un rotaļāšanos ar vārdiem. Atceries, ka tu cīnies nevien ar cilvēkiem, bet arī ar sātanu un viņa eņģeļiem. Tas, kurš uzvarēja sātanu debesīs un pārspēja kritušo ienaidnieku, un izraidīja viņu no debesīm, kurš mira, lai atpirktu kritušo cilvēku no ienaidnieka varas, strīdoties pie Mozus kapa par viņa miesām, neuzdrošinājās apvainojoši uzbrukt sātanam, bet tikai sacīja: "Lai Kungs tevi rāj"

Pēdējās divās diskusijās tu nonicināji padomu un negribēji uzklausīt Dieva kalpu, kurš darbam ir nodevies ar visu dvēseli. Dievs, iepriekš, visu zinādams, sniedza tev padomdevēju, kura spējas un ietekme deva viņam tiesības uz tavu cieņu un uzticību, un, vadoties no viņa pieredzējušā sprieduma, tu savu godu nemaz nemazinātu. Dieva eņģeļi ievēroja tavu pašpaļāvību un dziļās skumjās no tevis novērsās. Dievs nevarēja pilnīgi savu spēku atklāt tevis labā, jo godu tu būtu piesavinājis sev, un tavam turpmākajam darbam būtu bijusi pavisam maza vērtība. Es redzēju, br. F, ka tev nevajadzētu pajauties uz savu spriedumu, kas tik bieži ir tevi maldinājis. Tev vajadzētu pajauties [627] pieredzējušu cilvēku spriedumam. Nepajauties uz savu stāvokli un neesi tik pašpaļāvīgs, ka nevari pieņemt piedzīvojušu cilvēku padomu.

Tava sieva tev nav palīdzējusi, bet drīzāk gan kavējusi. Ja viņa būtu pieņēmusi un ievērojusi vairāk kā pirms diviem gadiem dotās liecības, tad viņa tev tagad būtu bijusi spēcīgs palīgs evaņģēlija darbā. Bet viņa šo liecību nav ņēmusi vērā un savā dzīvē nav neko mainījusi. Ja viņa to būtu darījusi, tad tās rīcība būtu pavisam savādāka. Viņa nav svētījusies Dievam. Viņa mīl savas ērtības, izvairās no nastām un neaizliedz sevi. Viņa ļauj slinkumam, un viņas priekšzīme nav atdarināšanas cienīga, bet gan nāk par jaunu Dieva darbu. Reizēm viņa tevi stipri iespaido, sevišķi tad, kad ilgojas pēc mājām vai jūtas neapmierināta. Viņa tevi ietekmē arī draudzes dzīvē. Viņai ir savi ieskati pret atsevišķu brāli vai māsu, dažs tai nepatīk, kamēr citam tā stipri pieķeras, kaut arī bieži gadās, ka tieši tas, kuram viņa devusi vietu savā sirdī, ir bijis par cēloni lielām grūtībām draudzē. Svētošanās trūkuma dēļ viņa stipri pieķeras tiem, kas izrāda viņai lielāku uzticību un mīlestību, kamēr pret dārgām dvēselēm, kuras Dievs mīl, izturas auksti, jo tie viņai un brālim F neaplicina dedzīgu pieķeršanos. Un tieši šo cilvēku mīlestība ir patiesa un vērtējama augstāk par to cilvēku jūtām, kas skaļi runā par savu uzticību. Tavas sievas domu gaitai uz tevi ir liels iespaids. Tu bieži uzskati kā pašu par sevi saprotamu patiesību, ka viņai ir taisnība, un domā tāpat kā viņa, un attiecīgi rīkojies draudzes lietās.

Tev jāatdarina Kristus dzīve, jo uz tevi gulstas svinīga atbildība. Tavai sievai par savu rīcību būs jāatbild Dievam. Ja viņa tevi kavē, tad par to viņai būs jānodod norēķins Dievam. Reizēm viņa atmosfā un pazemojas Dieva priekšā, un ir patiess palīgs, bet drīz vien viņa atkal kļūst bezdarbīga, izvairās no pienākumiem un atrod iemeslu, lai atbrīvotos kā no garīgā tā no fiziskā darba. Viņas veselība būtu daudz labāka, ja tā vairāk strādātu, [628] ja priecīgāk un no sirds nodotos fiziskam un garīgam darbam. Viņai netrūkst spēju, bet trūkst vēlēšanās strādāt, viņa nav neatlaidīga izkopt mīlestību uz darbu. Tagadējā stāvoklī Dievs viņas labā neko nevar darīt. Viņai pašai kaut kas jādara, lai atmosfā un nodotu Dievam savus garīgos un fiziskos spēkus. Dievs to no viņas prasa, un Dieva dienā viņu atzīs par nelietīgu kalpu, ja saskaņā ar doto gaismu viņa pilnīgi nemainīs savu dzīvi. Bez šīs reformācijas viņai vispār nevajadzētu pievienoties vīram viņa darbā. Dievs brāli F svētīs un pasargās, ja viņš turpmāk rīkosies pazemīgi, balstoties uz pieredzējušu līdzstrādnieku spriedumu.

Nepievilieties

Sātans strādā, lai Dieva ļaudis pieviltu un nomaldinātu no pareizā ceļa. Viņš neatstās neizmēģinātu nevienu līdzekli, viņš tiem tuvosies tai vietā, kur tie vismazāk sargās, tāpēc nevienu posteni nedrīkst atstāt nenostiprinātu. Batlkrīkas draudze nedomāja vērsties pret mums, tā ir tikpat laba kā citas draudzes, bet Batlkrīkā daudz ieguldīts, daudz likts uz spēles, un pret Batlkrīku sātans vērsīs visu savu artilēriju, jo tā viņš var aizkavēt visu darbu. Mēs no sirds jūtam līdzī šai draudzei tās tagadējā pazemojumā un gribam brīdināt, lai nevienā sirdī nemostas pārākuma gars. Dievs dziedinās visas šo mīļo cilvēku vainas un, ja viņi staigās pazemīgi un modri sargās katru vietu no sātana uzbrukumiem, tad Viņš vēl tos darīs par vareniem patiesības aizstāvjiem. Šie ļaudis pastāvīgi atrodas zem ienaidnieka ugunīm. Iespējams, ka neviena draudze šādos apstākļos nebūtu tik labi pastāvējusi; tāpēc esiet līdzjūtīgi pret brāļiem Batl-Krīkā un lūdziet [629] Dievu, lai Viņš tiem palīdzētu noturēt cietoksni.

Kamēr mans vīrs nestrādāja un arī es viņa dēļ paliku mājās, sātans bija apmierināts un nevienu nespieda radīt mums tādas grūtības, kādas aprakstītas iepriekšējās lappusēs. Bet, kad mēs 1866. gada 19. dec. devāmies ceļā, viņš redzēja, ka mums ir iespējams kaut ko darīt Kristus darbā, kaitējot viņa lietai, ka var tikt atmaskotas dažas viņa viltības ar kurām viņš maldinājis Dieva ganāmo pulku. Tāpēc viņš jutās spiests kaut ko darīt, lai mūs aizkavētu. Šī mērķa sasniegšanai neviens cits ceļš nebija tik iedarbīgs kā mūsu seno Batl-Krīkas draugu noskaņošana pret mums, tādā veidā liekot mums piedzīvot smagus pārbaudījumus. Viņš izmantoja sev par labu katru nelabvēlīgāku apstākli un vadīja savas lietas it kā ar tvaika spēku.

Bet pateicība Dievam, viņam neizdevās mūs apturēt, ne arī pilnīgi iznīcināt. Pateicība Dievam, ka mēs vēl dzīvojam un ka viņš atkal laipni svētī Savus maldošos ļaudis, kas tagad atzīst un nožēlo savus grēkus. Brāji, mīlēsīm viņus vēl vairāk, tagad, kad Dievs viņiem parāda Savu lielo mīlestību.

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 14

Personīgo liecību publicēšana

[630] Liecībā Nr. 13 es sniedzu īsu pārskatu par mūsu darbu un grūtībām laikā no 1866. gada 19. decembra līdz 1867. gada 21. oktobrim Sajās lappusēs gribu pieminēt mazāk sāpīgus notikumus mūsu dzīves pēdējos piecos mēnešos.

Šai laikā es esmu uzrakstījusi daudz personīgo liecību. Un par daudziem pēdējos piecos mēnešos mūsu darba laukā sastaptiem cilvēkiem man vēl liecības jāraksta, tiklīdz atradīšu tam laiku un saņemšu spēku; tomēr tieši šis pienākums rakstīt personīgās liecības jau ilgu laiku man sagādā ne mazums rūpju. Ar nedaudziem izņēmumiem es tās esmu nosūtījusi tieši cilvēkiem, uz kuriem tās attiecas, un pēc tam ļāvusi viņiem pašiem izšķirt, kā rīkoties. Rezultāti ir bijuši dažādi:

1. Daži šīs liecības pieņēmuši ar pateicību, izturējušies pret tām atsaucīgi un guvuši sev labumu. Šādi cilvēki labprāt vēlējušies, lai attiecīgās liecības redzētu arī brāji, un vaļsirdīgi un pilnīgi atzinuši savas kļūdas.

2. Citi atzinuši, ka viņiem dotās liecības ir pareizas, un, izlasījuši tās, nolika pie malas, bet savu dzīves veidu izmainīja pavisam maz. Šīs liecības lielākā vai mazākā mērā attiecas arī uz draudzēm, kurām šie cilvēki piederēja, kas arī varēja gūt no tām labumu. [631] Noslēpjot tās, ir zaudētas visas iespējamās svētības.

3. Citi pret liecībām ir sacēlušies. Daži no viņiem ir atsaukušies ar kļūdu meklēšanas garu. Daži parādījuši rūgtumu, dusmas un niknumu un, atlīdzinot manas pūles un sāpes, rakstot liecības, centušies mums kaitēt, cik vien spējuši; citi stundām ilgi aizturējuši mani personīgās sarunās, lai manas ausis un sāpošā sirds uzņemtu viņu sūdzēšanos, kurnēšanu un sevis taisnošanu, lai varbūt ar raudāšanu un neskatišanos uz savām kļūdām un grēkiem paši sevī radītu pret sevi līdzjūtību. Sāda izturēšanās uz mani atstājusi briesmīgu iespaidu un reizēm mani novedusi tuvu izmisumam. So nesvēto nepateicīgo cilvēku rīcības sekas man sagādājušas vairāk ciešanu un desmitreiz vairāk novājinājušas manu drosmi un veselību kā viss šo liecību rakstīšanas darbs.

Viss tas man ir bijis jāpacieš, un mani brāji un māsa pa lielākai daļai neko nav zinājuši. Viņi nav pareizi sapratuši šī man veicamā nogurdinošā darba lielumu, ne arī nastas un ciešanas, kas man netaisni uzliktas. Dažās atklātībai izdotajās liecībās esmu sniegusi arī personīgus paziņojumus, un reizēm cilvēki ir jutušies apvainoti, ka es neesmu publicējusi visas šāda veida vēstis. Tā kā to ir ļoti daudz, tad šo prasību izpildīt ir gandrīz neiespējami, un tas arī nebūtu pareizi, tāpēc ka daļa šo liecību saistās ar grēkiem, ko nevajadzētu un arī nedrīkstētu publicēt.

Beidzot tomēr esmu nolēmusi, ka daudzas personīgās liecības vajadzētu publicēt. Tās lielākā vai

mazākā mērā ietver rājienus un pamācības, kas attiecas uz simtiem vai pat tūkstošiem citu cilvēku, kas ir līdzīgā situācijā. Šiem ļaudīm jāsaņem gaisma, kuru Dievam bija pa prātam viņiem dot, lai viņi zinātu, kā rīkoties konkrētajās situācijās. Ir nepareizi, ja to viņiem noslēpjam, nosūtot vienai [632] personai vai tikai uz vienu vietu, kur to tur it kā sveci zem pūra. Pārlicību, ka šis ir mans pienākums, ļoti nostiprināja sekojošs sapnis:

Man rādīja mūžam zaļojošu birzi. Tajā strādāja daži cilvēki, ieskaitot mani. Eš saņēmu pavēli rūpīgi apskatīt kokus un pārbaudīt, vai tie ir veselīgi attīstījušies. Es redzēju, ka daži bija vēja noliekti un sakropļoti un ka tos vajadzēja atbalstīt ar mietu palīdzību. No nīkuļojošajiem un mirstošajiem kokiem attīrīju zemi un netīrumus, lai pārlicinātos, kas tiem kait. Pie dažu koku saknēm atradu tārpus. Citi nebija pietiekoši aplieti un gāja bojā ūdens trūkuma dēļ. Dažu koku nīkšanas iemesls bija kopā savijušās saknes. Mans darbs bija izskaidrot strādniekiem dažādos cēloņus, kas neļāva šiem kokiem labi attīstīties. To vajadzēja darīt tāpēc, ka arī citās vietās koki varēja nīkuļot līdzīgi šiem, ka bija nepieciešams zināt, kāpēc šie koki labi neauga un kā tos vajadzētu audzēt un kopt.

Šai liecībā es atklāti runāju par mūsu Hannu Mori, ne lai apbēdinātu Batl-Krīkas draudzi, bet pienākuma spiesta. Es mīlu šo draudzi, neskatoties uz tās kļūdām. Es nezinu nevienu citu draudzi, kas labdarībā un vispārējos pienākumos būtu tikpat atsaucīga. Sai gadījumā es atklāju biedējošas patiesības, lai visās vietās mūsu ļaudīs atmodinātu pienākuma izjūtu. Pat viens no divdesmit septītās dienas adventistiem, kam labi materiālie apstākļi, nedzīvo saskaņā ar Dieva Vārda uzupurēšanās pamatlikumiem. Bet, lai viņu ienaidnieki, kam trūkst Kristus mācību pirmo principu, dzirdot norājam adventistus, nejūtas pārāki. Tas pierāda, ka viņi ir Kunga bērni. Apustulis saka, ka tie, kas netiek pārmācīti (sodīti), ir ārlaulības bērni, bet ne dēli. Tad lai šie nelikumīgie bērni nelielās pret likumīgajiem Visvarenā dēliem un meitām.

Veselības institūts

[633] Iepriekšējās Liecībās draudzei es runāju, cik svarīgi, lai septītās dienas adventistiem būtu iestādes slimnieku ārstēšanai, sevišķi mūsu vidū esošo cietēju un slimnieku ārstēšanai. Es runāju, ka mūsu ļaudīm ir pietiekoši līdzekļu, lai šo uzdevumu veiktu. Ņemot vērā šī nozarojuma svarīgumu lielajā sagatavošanās darbā, lai varētu liksmām sirdīm sastapt Kungu, es centos mūsu ļaudis pārlicināt, ka viņu pienākums ir atbilstoši savām spējām daļu līdzekļu ieguldīt šādā institūtā. Es arī vērsu uzmanību uz man atklātajām briesmām, kādām šādā pasākumā būs pakļauti ārsti, vadītāji un citi cilvēki; es izteicu cerību, ka man rādītās briesmas tiks atvairītas. Tomēr šai cerībā priecājos tikai kādu laiku, lai vēlāk izjustu vilšanos un sāpes.

Veselības reformai pieķēros ar lielu interesi un stipri cerēju, ka Veselības institūts attīstīsies un plauks. Es izjutu tādu atbildību, kādu neviens cits nevarēja izjust, Kunga vārdā runāt uz brāļiem un māsām par šo institūtu un par viņu pienākumu sagādāt vajadzīgos līdzekļus, un ar milzīgu interesi un rūpēm vēroju visa šī darba attīstību. Redzot vadošās un noteicošās personas dodamies briesmās, kas man bija atklātas un no kurām es viņas brīdināju gan atklāti, gan personīgās sarunās un vēstulēs, jutos briesmīgi nopiesta. Institūtā, ko man rādīja kā mūsu cietēju un slimnieku dziedināšanas vietu, vajadzēja valdīt uzupurēšanās, viesmīlīgas pretimnākšanas pamatlikumiem, ticībai un dievbijībai. Bet, kad atskanēja noteikti aicinājumi ieguldīt lielas naudas summas, apgalvojot, ka nopirktās akcijas dos lielus procentus; kad brāļi, kas šai institūtā strādāja, likās vairāk kā labprātīgi [634] saņemt lielākas algas par tām, ar kādām apmierinājās cilvēki citās, līdzvērtīgi svarīgās vietās lielajā patiesības un reforma darbā; kad es ar sāpēm uzzināju, ka institūta popularizēšanas dēļ starp tiem, kas nepieder mūsu ticībai, lai nodrošinātu viņu atbalstu, tur ātri ieviesies kompromisa gars, par ko liecina, uzrunājot lietoto vārdu "brālis" un "māsa" aizstāšana ar vārdiem: "kungs", "kundze" un "jaunkundze" un arī populāro izpriecu pieņemšana, kurās visi varētu baudīt salīdzinoši nevainīgu prieku; – kad es visu to redzēju, es sacīju; tā nav man rādītā iestāde slimo dziedināšanai, kas varētu sagaidīt sevišķas Dieva svētības. Tas ir kaut kas cits.

Tomēr tika plānotas vēl grandiozākas būves un spiedoši izteikti aicinājumi dot lielas naudas summas. Ņemot vērā institūta vadīšanas veidu, es to varēju uzskatīt tikai par lāstu. Kaut arī daži tur veselību uzlaboja, tomēr ietekme uz Batl-Krīkas draudzi un uz brāļiem un māsām, kas apmeklēja šo institūtu, bija tik slikta, ka pārspēja visu labo, kas bija darīts. Atstātais iespaids sniedzās arī līdz citām draudzēm šinī un citos štatos un briesmīgi postoši ietekmēja ticību Dievam un tagadējai patiesībai. Daži, kas atnāca uz Batl-Krīku kā pazemīgi, svētījušies un uzticīgi kristieši, aizgāja no tās gandrīz kā neticīgi. So apstākļu vispārīgais iespaids radīja aizspriedumus pret veselības reformu daudzos mūsu brāļos, kas bija vispazemīgākie, visdievbijīgākie un vislabākie, un arī iznīcināja ticību manām Liecībām un tagadējai patiesībai.

Veselības reformas un Veselības institūta stāvoklis, kā arī citas ar šiem jautājumiem saistītas lietas

uzlika man pienākumu runāt vārdus, kas uzrakstīti Liecībā Nr. 13. Es labi zināju, ka tie daudzos cilvēkos izraisīs reakciju un darīs viņus nelaimīgus. Es arī zināju, ka ātrāk vai vēlāk reakcijai [635] jānāk un ka institūta un visa darba labā ir pēc iespējas ātrāka tās iestāšanās. Vai vajadzēja atļaut turpināt nepareizo virzienu par jaunu dārgajām dvēselēm un visam mūsu darbam? Jo ātrāk iesākto varēja apstādināt un ievirzīt pareizi, jo labāk. Jo tālāk būtu aiziets, jo lielāks būtu posts, lielāka reakcija un plašākas aprindas pārņemtu mazdūšība. Nepareizi vadīts darbs ir jāaptur; laiks būs vajadzīgs arī kļūdu izlabošanai un darba uzsākšanai pareizā virzienā.

Labais darbs, kas pagājušajā rudenī veikts Batl-Kriķas draudzes labā, pilnīgā reformēšanās un Veselības institūta ārstu, vadītāju un kopēju atgriešanās pie Kunga un mūsu brāļu un māsu visās lauka daļās labvēlīgais noskaņojums pret Veselības institūtam sprausto lielo mērķi un veidu, kā tas vadāms, kam pievienojas vairāk nekā gadu ilgā pieredze, ne tikai ejot nepareizā virzienā, bet arī pareizā virzienā, dod man lielāku pašāvērtību, ka veselības reforma un Veselības institūts gūs tādus panākumus kā nekad agrāk. Es vēl no sirds ceru redzēt Batl-Kriķas Veselības institūta uzplaukumu, līdz tas pilnīgi līdzinātos man rādītajam institūtam. Tomēr būs vajadzīgs laiks, lai atbrīvotos no pagātnes maldiem. Dieva svētība to var izdarīt un arī izdarīs.

Brāļi, kas atradās šī darba priekšgalā, ir aicinājuši mūsu ļaudis dot līdzekļus, jo veselības reforma ir ar trešo eņģeļa vēsti saistītā lielā darba daļa. Sai ziņā viņiem ir taisnība. Tas ir viens nozarojums lielajam Dieva mīlestības un labdarības darbam, ko iezīmē brīvprātīgs un uzpurīgs gars. Bet kāpēc tad šiem brāļiem vajadzēja teikt: "Veselības institūta akcijas nesīs lielus procentus," "tas ir izdevīgs ieguldījums," "lietas, kas atmaksāsies"? Kāpēc tad tikpat labi nevarētu teikt, ka izdevniecības akcijas nesīs lielus procentus? Ja tie ir divi nozarojumi vienam un tam pašam lielajam noslēdzošajam darbam, sagatavojot ļaudis uz [636] Cilvēka Dēla nākšanu, tad kāpēc gan tā nevarētu darīt? Vai arī kāpēc šais abos nozarojumos nevarētu valdīt brīvprātīga devība? Tā spalva un balss, kas aicināja mūsu lietas draugus dot izdevniecības fondam, atturējās no šādiem pamudinājumiem. Kāpēc tad teikt bagātājiem, mantkārīgajiem Sabata ievērotājiem, ka, ieguldot līdzekļus Veselības institūtā, viņi var izdarīt labu darbu un arī saņemt atpakaļ pamatkapitālu, kā arī lielus procentus tikai par savu līdzekļu lietošanu? Brāļi tika aicināti ziedot izdevniecības savienībai, un viņi augstsirdīgi un priecīgi upurēja Kungam, sekojot tā priekšzīmei, kurš izteica šo aicinājumu, un šis lielā darba nozarojums baudīja Dieva svētības. Bet jābaidās, ka Viņa nepatika skars veidu, kādā ir vāktis pamatkapitāls Veselības institūtam, un ka Viņa svētības pilnībā nebūs pār institūtu, līdz šis nepareizības tiks izlabotas. Uzsaukumā brāļiem, runājot par šādu institūtu Liecībā Nr. 11 492. lpp. es sacīju:

"Es redzēju, ka Sabatu ievērojošiem adventistiem netrūkst līdzekļu. Pašlaik viņiem vislielākās briesmas draud pavairot īpašumus. Daži pastāvīgi palielina savas rūpes un darbu; viņi ir pārslogoti. Rezultātā viņi gandrīz pilnīgi aizmirst Dievu un Viņa darba vajadzības; garīgi šie cilvēki ir miruši. Viņi tiek aicināti pienest Dievam upuri, ziedojumu. Upuru gars nepieaug, bet gan samazinās, panīkst."

Mans uzskats ir, ka līdzekļi iegūstami, "upurējot Dievam upuri", un es nekad neesmu domājis savādāk. Bet, ja pamatkapitālu akcionāri var uzturēt veselu un iegūt no tā zināmu peļņu, kur tad ir zaudējumi un upuris, ko aprij uguns? Un kā patreizējais akciju pārdošanas plāns institūtā var šamazināt līdzekļu uzkrāšanas briesmas Sabata ievērotāju vidū? Tas briesmas tikai palielina. [637] Šis plāns viņiem dod papildus iespēju atvainot savu mantkārību. Ieguldot līdzekļus institūta akcijās, ko var pirkt un pārdot kā jebkuru citu mantu, viņi neko neupurē. Tā kā, pamudinot dot, ir apsoltīti augsti procenti, tad peļņas kāre, ne vēlēšanās upurēt, šos cilvēkus ierosina ieguldīt institūta akcijās tik daudz līdzekļu, ka viņiem citu un vēl svarīgāku darba nozarojumu atbalstīšanai atliek tikai nedaudz vai arī nemaz. Dievs no šiem skopajiem, mantkārīgajiem un pasaulīgajiem cilvēkiem prasa upuri cietošās cilvēces vajadzībām. Viņš aicina tos samazināt savus pasaulīgos īpašumus bēdu piemeklēto cilvēku labā, kuri tic Jēzum un tagadējai patiesībai. Viņiem jādod iespēja rīkoties, pilnīgi izprotot pēdējās tiesas dienas spriedumu, kā tas izteikts tālāk uzrakstītajos ķēniņu Ķēniņa aktuālajos vārdos:

Mat. 25:34–36 "Tad Ķēniņš sacīs uz tiem pie Savas labās rokas: nāciet šurp jūs, Mana Tēva svētie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es biju svešinieks, un jūs Mani esat uzņēmuši; Es biju kails, un jūs Mani esat ģērbuši; Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs pie Manis esat nākuši. Tad taisnie Viņam atbildēs sacīdami: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam ēdinājuši? Vai izslāpušu, un Tevi esam dzirdinājuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši kā svešinieku un uzņēmuši? Vai kailu un Tevi esam ģērpuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši neveselu vai cietumā un pie Tevis esam nākuši? Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku, ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs Man esat darījuši.

Tad Viņš arī uz tiem pa kreiso roku sacīs: ejiet nost no Manis jūs, nolādētie, mūžīgā ugunī, kas ir sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši, Es biju svešinieks, un jūs Mani neesat uzņēmuši; Es biju kails, un jūs Mani neesat ģērbuši; Es biju nevesels un cietumā, un jūs Mani neesat apmeklējuši. Tad arī tie Viņam atbildēs un sacīs: [638] Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai viesi, vai kailu, vai neveselu, vai cietumā un Tev neesam kalpojuši? Tad Viņš atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs Man arī neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.”

Vēl Liecībās Nr. 11 494. lpp. es sacīju: “Mūsu ļaudīm ir bagātīgs līdzekļu krājums, un, ja visi izpratīs šī darba svarīgumu, tad šis lielais pasākums nesagādās grūtības. Visvairāk tas attiecas uz tiem, kam ir līdzekļi, ko var ieguldīt šajā pasākumā. Vajadzētu iekārtot piemērotu namu slimnieku uzņemšanai, lai, pareizi izlietojot līdzekļus un Dieva piešķirtās svētības, remdētu viņu ciešanas un pamācītu, kā viņi paši var par sevi rūpēties un novērst saslimšanas iespēju.

Daudzi, kas sevi sauc par patiesības piekritējiem, kļūst skopi un mantkārīgi. Viņiem jāatmostas, lai izprastu savu stāvokli. Viņiem virs zemes pieder tik daudz mantas, ka viņu sirdis ir piesietas šīm bagātībām. Pārāk liela daļa viņu mantas atrodas šinī pasaulē un tikai mazliet Debesīs; tāpēc viņi pieķērušies laicīgajiem īpašumiem un ne debešķīgajam mantojumam. Tagad viņiem paveras laba iespēja izlietot savus līdzekļus cietošās cilvēces vajadzībām un arī patiesības virzīšanai uz priekšu. Šim pasākumam nekad nevajadzētu atļaut ciest līdzekļu trūkuma dēļ. Namturiem, kam Dievs uzticējis līdzekļus, tagad vajadzētu atsaukties un izlietot tos Dievam par godu. Kas mantkārīgi savus līdzekļus aizturēs, tiem tie izrādīsies drīzāk par lāstu, bet ne par svētību.”

Par to, kas man rādīts un ko esmu sacījusi, citu gaismu neesmu saņēmusi un nevēlos dot savādākus norādījumus, kas atšķirtos no pamācības pamatkapitālu šai darba nozarei savākt uz labprātīgas devības pamatiem, tādā pašā ceļā, kā uztur citas lielas darba nozares. Un kaut arī pāreja no pašreizējā plāna uz tādu, kuru pilnīgi var atzīt Kungs, [639] būs grūta un prasīs laiku un pūles, tomēr domāju, ka to var panākt, zaudējot nedaudz no jau izlaistajām akcijām, kā rezultātā noteikti pieaugs labprātīgi dāvātie līdzekļi, ko tad varēs pareizi izlietot cilvēces ciešanu atvieglošanai.

Daudzi, kas iegādājušies akcijas, nav spējīgi tās atdot kā ziedojumu. Dažiem no viņiem jāizjūt tieši šis naudas trūkums, ko viņi ieguldījuši akcijās. Ceļojot no štata uz štatu, es sastapos ar slimniekiem, kas atradās jau pašā kapa malā un kam uz laiku vajadzētu iet uz institūtu, bet viņiem trūkst līdzekļu, jo tie ieguldīti institūta akcijās. Viņiem šādā veidā nevajadzēja ieguldīt nevienu dolāru. Es pieminēju vienu gadījumu Vermontā. Tikai 1850. gadā šis brālis sāka ievērot Sabatu, un no tā laika viņš bagātīgi ir ziedojis dažādiem pasākumiem, kas sekmēja patiesības izplatīšanos, līdz viņa īpašumi ļoti samazinājās. Tomēr, kad atskanēja spiedošais, kaut arī nepareizi izteiktais aicinājums institūta labā, viņš nopirka akcijas par simt dolāriem. Sanāksmē, ko noturēja ..., viņš pastāstīja, ka viņa sieva ir ļoti nespēcīga, ka viņai var palīdzēt, bet palīdzība nepieciešama ātri. Viņš ātri atklāja savus apstākļus un teica, ka, ja viņam būtu tie simt dolāri, ko viņš ieguldījis institūtā, tad varētu sūtīt sievu ārstēties šai iestādē; bet patreizējos apstākļos tas ir neiespējami. Mēs atbildējām, ka nevajadzēja viņam ieguldīt institūtā nevienu dolāru, ka ir sperts nepareizs solis un mēs nevaram palīdzēt. Es nevilcinājos teikt, ka šai mācai vajadzētu vismaz dažas nedēļas saņemt ārstēšanu institūtā par brīvu. Viņas vīrs spēj segt ceļa izdevumus uz Batl-Kriku un no tās un gandrīz neko vairāk.

Cilvēcības, patiesības un svētuma draugiem attiecībās ar institūtu vajadzētu ievērot uzupurēšanās un labprātīgas devības plānu. Man institūta akcijās ieguldīti pieci simti dolāru, kurus es vēlos tam dāvināt, un mans vīrs dos vēl piecus simtus dolāru, ja panākumus gūs izdošanai paredzētā viņa grāmata. Kas atzīst šo plānu, [640] tos mēs lūdzam rakstīt mums uz Greenville, Montcalm Co., Mich. un nosaukt summu, kādu viņi vēlas ziedot vai ieguldīt akcijās, kas paturamas līdzīgi izdevniecības savienības akcijām. Pēc šī darba veikšanas lai ziedojumus dod atbilstoši vajadzībām; lai ieņēmumos ieplūst mazas un lielas summas. Lai līdzekļus izlieto gudri un apdomīgi. lai maksa par ārstēšanos ir, cik vien iespējams, mērena. Lai brāļi ziedo līdzekļus, ar ko daļēji varētu segt institūta izdevumus par mūsu vidū esošo trūcīgo cietēju ārstēšanu, kas ir cienīgi saņemt palīdzību. Lai slimos atbilstoši viņu spēkiem nodarbina institūtam piederošās skaistās apkārtnes kopšanā, tādā veidā liekot viņiem uzturēties laukā. Lai viņi to nedara, vadoties no šaurās domas par atlīdzību, bet labprātīgi, saprotot, ka šie lauki pirkti viņu labā, labdarības kārtībā. Lai viņu darbs ir daļa no ārstnieciskajiem priekšrakstiem, tāpat kā vannas. Lai labdarība, mīlestība, cilvēcība un uzupurēšanās citu labā ir ārstu, vadītāju, palīgpersonāla, slimnieku un visu tuvu un tālu esošo Jēzus draugu vadmotīvi, liekot aizmirst domas par algu, labu noguldījumu, ienesīgumu, akcijām, kas atmaksāsies. Lai Kristus mīlestība, mīlestība uz dvēselēm un līdzjūtība pret ciešošo cilvēci valda visās mūsu attiecībās ar Veselības institūtu, gan vārdos, gan darbos.

Kāpēc kristīgam ārstam, kas tic, cer un ilgojas pēc Kristus atnākšanas un Viņa valstības, kur slimībām un nāvei vairs nebūs varas pār Viņa svētajiem, vajadzētu gaidīt par saviem pakalpojumiem lielāku atmaksu nekā kristīgu rakstu izdevējam vai kristīgam sludinātājam? Varbūt viņš teiks, ka viņa darbs ir nogurdinošāks. Bet tas vēl ir jāpārbauda. Lai ārsts strādā tik, cik viņš spēj, un nepārkāpj dzīvības likumus, kurus viņš māca saviem slimniekiem. Nav nopietnu iemeslu, kāpēc viņam vajadzētu pārpūlēties un saņemt par savu darbu lielāku samaksu, vairāk par sludinātāju un rakstu izdevēju. Lai visi, kas strādā institūtā un saņem par savu kalpošanu atlīdzību, vadās no tā paša labprātības gara. Institūtā nevajadzētu ciest nevienu palīgdarbinieku, kas strādā tikai algas dēļ. [641] Ir atrodami spējīgi cilvēki, kas, mīlot Kristu, Viņa lietu un sava Kunga cietošos, slimos sekotājus, uzticīgi, priecīgi un uzpurīgi izpildīs katru vietu institūtā. Kam šī gara nav, tiem vajadzētu iet prom un dot vietu tiem, kuriem ir.

Cik es spēju saprast, puse no cietējiem mūsu ļaužu vidū, kam vajadzētu pavadīt nedēļas vai mēnešus institūtā, nav spējīgi samaksāt visus ceļa un ārstēšanās izdevumus. Vai trūkums lai šķir mūsu Kunga draugus no svētībām, kurus Viņš tik bagātīgi mums dāvinājis? Vai viņi atstājami vieni tālākai cīņai ar dubulto slimības un nabadzības nastu? Bagātie slimnieki, kam ir visas dzīves ērtības un kas spēj atalgot nepieciešamā smagā darba darītājus, var saņemt norādījumus un ārstēties mājās, un, ievērojot atpūtu, rūpējoties par sevi, arī neejot uz institūtu, sagādāt sev pavisam labus apstākļus un ātri atspirt. Bet ko veselības atgūšanai var darīt mūsu nabadzīgie slimnieki? Kaut ko arī viņi var darīt; tomēr trūkums viņus spiedīs strādāt pāri viņu spēkiem. Viņiem pat trūkst visu dzīvei nepieciešamo ērtību; viņiem nav piemērotu telpu un mēbeļu, kā arī nav iespējams iekārtot vannas un labi izvēdināt telpas. Varbūt viņu vienīgajā istabā atrodas plīts ēdienu gatavošanai kā ziemā, tā vasarā; un varbūt visas grāmatas, kas atrodas viņu mājā, izņemot Bībeli, var saņemt vienā rokā. Viņiem nav naudas, lai pirktu grāmatas, ko lasot varētu mācīties, kā dzīvot. Šie mīļie brāļi ir tieši tie, kam vajadzīga palīdzība. Daudzi no viņiem ir pazemīgi kristieši. Viņiem var būt kļūdas, un dažas no tām varbūt ir ilgi piekoptas un izsaukušas viņu tagadējo nabadzību un postu. Tomēr iespējams, ka viņi savus pienākumus pilda labāk nekā mēs, kam ir līdzekļi, ar ko uzlabot savus un arī citu cilvēku apstākļus. Šie cilvēki pacietīgi jāpamāca un priecīgi viņiem jāpalīdz.

Tomēr viņiem jābūt labprātīgiem pieņemt pamācības un arī pašiem jācenšas mācīties. Par saņemto palīdzību [642] viņiem jābūt pateicīgiem Dievam un saviem brāļiem. Šādi cilvēki parasti pareizi neizprot patiesos Veselības institūta izdevumus par ārstēšanu, uzturu, telpām, apkurināšanu un citu. Viņi neizprot tagadējās patiesības un reformas lielā darba nozīmi un daudzos aicinājumus, kas atskanējuši mūsu ļaužu vidū ziedot labdarīgiem mērķiem. Viņi varbūt arī nezina, ka trūcīgo locekļu skaits mūsu draudzē vairākkārtīgi pārsniedz bagāto locekļu skaitu. Viņi var arī neizjust drausmīgo patiesību, ka vairākums no šiem bagātajiem sīkstī turas pie savas bagātības un atrodas uz drošas pazušanas ceļa.

Šiem trūcīgajiem cietējiem vajadzētu mācīt, ka, kurnot par savu likteni un pret bagātajiem viņu mantkārbas dēļ, tie Debesu skatījumā izdara lielu grēku. Viņiem vispirms jāsaprot, ka viņu slimība un nabadzība ir nelaiemes, kam pa lielākajai daļai iemesls ir viņu pašu grēki, neprātīgā rīcība un kļūdas; un, ja Kungs dod Savu ļaužu sirdīs un prātos vēlēšanos viņiem palīdzēt, tad šai rīcībai viņus vajadzētu piepildīt ar pazemīgu pateicību pret Dievu un Viņa ļaudīm. Viņiem vajadzētu darīt visu viņu spēkos esošo, lai palīdzētu paši sev. Ja viņiem ir radi, kas var un grib segt viņu izdevumus institūtā, tad viņiem ir priekštiesība to darīt.

Tā kā daudz ir trūcīgu slimnieku, kam lielākā vai mazākā mērā vajadzīga institūta labdarīga pretimnākšana, un tā kā trūkst attiecīgu fondu un patreizējā laikā arī telpu, tad viņu uzturēšanās laikam institūtā jābūt īsam. Dodoties turp, viņiem vajadzētu vēlēties pēc iespējas ātrāk un vairāk iepazīties ar praktiskām atziņām, kas viņiem jādara un ko nedrīkst darīt, atgūtu veselību un dzīvotu, nepārkāpjot veselības pamatlikumus. Atrodoties institūtā, galveno vērību vajadzētu piegriezt lekcijām un labām grāmatām, lai mācītos, kā dzīvot mājās. Nedaudzo institūtā pavadīto nedēļu laikā viņi var panākt zināmu veselības uzlabošanos, bet vēl vairāk viņi sasniegs mājās, dzīvojot pēc institūtā valdošajiem principiem. Viņiem nav jāpaļaujas uz ārstiem, ka tie viņus [643] izārstēs nedaudzu nedēļu laikā, bet gan jāmācās dzīvot tā, lai dabai dotu iespēju izdarīt dziedināšanas darbu. Iesākums var būt nedaudzās institūtā pavadītās nedēļas, tomēr vēl var būt vajadzīgi gadi, lai, izlabojot mājas ieradumus, šo darbu pilnīgi nobeigtu.

Cilvēks ārstējoties kādā veselības institūtā, var atdot visu, kas viņam pieder šinī pasaulē, un gūt sev lielu atvieglojumu un pēc tam, atgriežoties savā ģimenē un pie vecajiem ieradumiem, nedaudzu nedēļu vai mēnešu laikā nonākt vēl sliktākā veselības stāvoklī, kāds viņam bijis jebkad agrāk. Nekā nav iegūts; savus ierobežotos līdzekļus viņš izdevis par neko. Veselības reformas un Veselības institūta mērķis nav pielīdzināms kādai "sāpes atņemšanai" vai "vienā acumirkļī ārstēšanai" devai, kas

nomierinātu mūsu dienu ciešanas. Tiešām nē! Veselības reformas un Veselības institūta lielais mērķis ir mācīt ļaudīm dzīvot tā, lai dabai būtu iespējams dziedināt slimības un tām pretoties.

Cietējiem mūsu ļaužu vidū es gribētu teikt: nezaudējiet drosmi! Dievs nav aizmirsis Savus ļaudis, ne arī savu darbu. Par savu veselību un spējām segt ārstēšanās izdevumus institūtā rakstiet Veselības institūtam Batl-Krīkā, Mič.. Ja esat slimī, pārguruši vai nespēcīgi, tad nevilcinieties, līdz jūsu stāvoklis kļūst bezcerīgs. Rakstiet tūlīt. Tomēr trūcīgajiem man vēlreiz jāsaka, ka patreiz viņu labā iespējams darīt pavisam maz, tāpēc ka savāktais kapitāls ir ieguldīts materiālos un būvdarbos. Dariet paši priekš sevis visu, ko jūs spējat, un citi jums mazliet palīdzēs.

Īss piedzīvojumu apraksts laika posmā no 1867. gada 21. oktobra līdz 22. decembrim

Mūsu darbs Batl-Krīkas draudzē patlaban bija noslēdzies, un, neskatoties uz to, ka bijām ļoti noguruši, redzot labos rezultātus, mēs garīgi jutāmies tā atspirguši, ka ar prieku pievienojāmies br. J.N.Endrūsam garajā ceļojumā uz Mēnu. Pa ceļam mēs noturējām sapulci Rūzveltā, N.Y. Liecība Nr. 13 darīja savu darbu, un [644] brāļi, kas piedalījās vispārējā neapmierinātībā, sāka visu skatīt pareizā gaismā. Šo sapulci raksturoja smags darbs, dodot skaidras un noteiktas liecības. Grēkus atzina, un sekoja vispārēja atkritēju un grēcinieku atgriešanās pie Kunga.

Mūsu darbs Menā iesākās pirmajā novembrī ar sanāksmi /Norridgewook/. Sapulce bija ļoti liela. Kā parasti mans vīrs un es sniedzām skaidras un asas liecības par labu patiesībai, pareizai disciplīnai un pret dažāda veida maldiem, sajukumu, fanātismu un nekārtību, kas dabīgi rodas, ja trūkst vajadzīgās audzināšanas un disciplīnas, Šīs liecības sevišķi skāra apstākļus Menā. Tur bija sacēlušies nemiera gari, kas teicās ievērojam Sabatu, un strādāja, lai izsauktu neapmierinātību visā sanāksmē. Sātans viņiem palīdzēja, un viņi guva zināmas sekmes. Sīkumi ir pārāk sāpīgi un vispārīgi pārāk mazsvarīgi, lai tos šeit pieminētu.

Šoreiz pietiks, ja es teikšu, ka sakarā ar šo dumpīgo, kļūdas meklējošo un savā ziņā bērnišķīgi greisirdīgo, kurnošo un neapmierināto garu mūsu darbs Menā, ko varēja padarīt divās nedēļās, prasīja septiņas nedēļas nogurdinošu, smagu un nepatīkamu pūļu. Pazaudētas bija piecas nedēļas, pat vairāk kā zaudētas, prasot mūsu uzturēšanos Menā; jo mūsu ļaudis citās Jaun-Anglijas/New England/ daļās, Ņujorkā un Ohaio tāpēc nevarēja noturēt piecas vispārējas sanāksmes. Tomēr atstājot šo štatu, mūs iepriecināja atziņa, ka visi saprata savu sacelšanos un ka daži tika vadīti meklēt Kungu un satvert patiesību. Tālākais par sludinātājiem, kārtību un organizāciju sevišķi attiecas uz apstākļiem Menā.

Sludinātāji, kārtība un organizācija

Daži sludinātāji maldās, domādami, ka nevar brīvi runāt, ja savu balsi ļoti nepaaugstina nerunā skaļi [645] un ātri. Viņiem vajadzētu saprast, ka troksnis, skaļa un sasteigta runa neliecina par Dieva spēka klātbūtni. Ne balss spēks ir tas, kas atstāj paliekošu iespaidu. Sludinātājiem jābūt Bībeles pētniekiem un pilnīgi apbruņoties ar mūsu ticības un cerības pamatojumiem un tad, pilnīgi valdot par balsi un izjūtām, pasludināt patiesību tādā veidā, kas ļautu cilvēkiem to mierīgi apsvērt un izšķirties, vadoties no dotajiem pierādījumiem. Izjutot šo pierādījumu spēku, kurus viņi pasniedz svinīgu, pārbaudošu patiesību veidā, sludinātāji paši čakli un dedzīgi centīsies dzīvot saskaņā ar savu atzišanu. Dieva Gars pie viņu dvēselēm svētīs tās patiesības, kuras viņi atklāj citiem, un, sniedzot ūdeni citiem, viņi paši kļūs atspirdzināti.

Es redzēju, ka daži mūsu sludinātāji nezina, kā saglabāt savus spēkus, lai nepārpūloties tomēr paveiktu ļoti daudz. Sludinātājiem nevajadzētu sevi nogurdināt ar skaļām un garām lūgšanām. Lūdzot nav nepieciešams piepūlēt rīkli un balsi. Dieva auss vienmēr ir Savu pazemīgo kalpu sirsnīgajiem lūgumiem, un Viņš neprasa, lai tie uzrunājot Viņu, liktu ciest saviem runas orgāniem. Pilnīga uzticība Dievam, stipra pašlaušanās uz Viņu, pastāvīga turēšanās pie Viņa apsolījumiem un vienkārša ticība Dievam, ka Viņš ir un būs atmaksātājs visiem, kas Viņu čakli meklē, – lūk, šādas īpašības vērtē Dievs.

Sludinātājiem vajadzētu sevi audzināt un mācīties, kā viņiem piešķirtajā īsajā laikā padarīt iespējami visvairāk, tomēr labi saglabāt savus spēkus, lai arī ārkārtējam vajadzības gadījumam pietiktu dzīvības spēku, ko varētu izlietot nekaitējot veselībai. Reizēm kāds noteikts uzdevums prasa visus spēkus, un, ja sludinātāji jau iepriekš ir sevi pilnīgi izsmēluši un viņiem vairs nav nekādu rezervju, ko mobilizēt šai gadījumā, tad tiek zaudēts arī jau agrāk paveiktais. Reizēm var būt nepieciešami [646] sakopot visus garīgos un fiziskos spēkus, lai jo spēcīgi nostātos par patiesību, lai ļaudīm visiespaidīgākajā veidā atklātu visskaidrākajā gaismā sakārtotus pierādījumus un ar spēcīgiem aicinājumiem un lūgumiem atrastu patiesībai paliekošu vietu cilvēku sirdīs. Kad dvēseles ir nonākušas tik tālu, ka gatavas atstāt ienaidnieka rindas un pārnākt Kunga pusē, tad cīņa kļūst sevišķi asa un

neatlaidīga. Sātans un viņa eņģeļi negrib, ka kāds no tiem, kas kalpojis zem tumsības karoga, nostātos zem Valdnieka Imanuēla asinīm slacītā karoga.

Man rādīja pretinieku armijas briesmīgas cīņas stāvoklī. Neviena puse nevarēja iegūt uzvaru, un beidzot Dievam uzticīgie jūta, ka viņu spēki izsīkst un ka viņi nespēs aplūsināt savus ienaidniekus, ja viņiem neuzbruks un neiegūs viņu kara rīkus. Un tad, riskējot ar savu dzīvību, viņi sakopo visus spēkus un strauji uzbrūk ienaidniekam. Cīņa ir briesmīga; tomēr uzvara ir iegūta un nocietinājumi ieņemti. Ja kritiskajā brīdī armija ir tik ļoti pārgurusi un izsmēlusī savus spēkus, ka nespēj izdarīt pēdējo triecienu, sagraut ienaidnieka nocietinājumus, tad zaudēta ir vairāku dienu, nedēļu un pat mēnešu cīņa, upurētas daudzas dzīvības, un iegūts nav nekas.

Līdzīgs darbs stāv mūsu priekšā. Daudzi ir pārliecināti, ka mums ir patiesība, tomēr ir tā, it kā viņus atturētu ar dzelzs saitēm; viņi neuzdrošinās riskēt, baidīdamies no sekām, kādas izraisītu nostāšanās patiesības pusē. Daudzi atrodas izšķiršanās ielejā, kur viņiem vajadzīgi sevišķi, skaidri izteikti un sirsnīgi uzaicinājumi, kas liktu viņiem nolikt kara ieročus un ieņemt vietas Kunga pusē. Tieši šajos kritiskajos laika posmos sātans šīs dvēseles saista ar visstiprākajām saitēm. Ja Dieva kalpi ir pilnīgi paguruši un izsmēlušī visas fizisko un garīgo spēku rezerves, tad viņi domā, ka vairāk neko nespēj darīt un bieži pilnīgi atstāj darba lauku, lai sāktu strādāt kādā citā vietā. Un viss, [647] gandrīz pilnīgi viss laiks līdzekļi un darbs, ir izšķiests par neko. Tiešām, būtu bijis labāk, ja viņi darbu šai vietā nekad nebūtu uzsākuši, jo, ja pēc tam, kad ļaudis dziļi izjutuši Dieva Gara pārliecinošo spēku un nonākuši līdz izšķiršanās punktam, viņiem atļauj pazaudēt interesi un izšķirties pret pierādījumiem, tad otrreiz vairs nav tik viegli viņus noskaņot par labu patiesībai. Daudzos gadījumos tas ir bijis šo cilvēku pēdējais lēmums.

Ja sludinātāji būtu saglabājuši spēku rezervi un tieši tai brīdī, kad cīņa liekas vissmagākā, pūlētos sevišķi nopietni, izsakot visnoteiktākos aicinājumus un sirsnīgākos lūgumus, un kā drosmīgi karavīri viskritiskākajā mirklī dotu ienaidniekam triecienu, tad viņi arī gūtu uzvaru. Dvēseles saņemtu spēku salauzt ienaidnieka važas un izšķirties par mūžīgo dzīvību. Pareizi vadīts darbs, veikts īsā lakā, piešķirs sekmes iepriekšējām pūlēm, kas prasījušas ilgu laiku, bet darba atlikšana pat uz nedaudzām dienām daudzos gadījumos izvērtīsies par pilnīgu zaudējumu. Sludinātājiem jānododas darbam līdzīgi misionāriem un jānācās strādāt tā, lai gūtu vislabākos panākumus.

Daži sludinātāji, iesākot priekšnesumu sēriju, ir ļoti dedzīgi, uzņemas nastas, kuras Dievs no viņiem neprasa, izsmēļ savus spēkus dziedāšanā, garās, skaļās lūgšanās un runās, un tad viņi ir pilnīgi noguruši un spiesti iet uz mājām atpūsties. Kas ar šādu darbu iegūts? Tiešām nekas. Strādnieki bija apgaroti un dedzīgi, bet viņiem trūka saprašanas. Atklājās, ka viņi nav gudri vadoņi. Viņi brauca izjūtu ratos, bet pret ienaidnieku netika gūta neviena uzvara. Viņa cietoksnis palika neieņemts.

Man rādīja, ka Dieva kalpiem vajadzētu sevi disciplinēt un sagatavoties cīņai. Dieva darba vadītājiem vajadzīga lielāka gudrība par to, ko prasa no karavadoņiem tautu kaujās. Dieva izredzētie sludinātāji dara [648] lielu darbu. Viņi cīnās ne vien pret cilvēkiem, bet arī pret sātanu un viņa eņģeļiem. Ir vajadzīga gudra vadība. sludinātājiem ir jāklūst par Bībeles pētniekiem un pilnīgi jānododas darbam. Uzsākot kādā vietā strādāt, viņiem vajadzētu būt spējīgiem izskaidrot mūsu ticības pamatus, ne strauji un vētraini, bet lēnprātīgi un bijīgi. Varenie pierādījumi, kas pasniegti lēnprātībā un Dieva bijībā, ir tas spēks, kas pārliecinās cilvēkus.

Šajās pēdējās briesmu pilnajās dienās darbam vajadzīgi spējīgi Kristus kalpi, – spējīgi vārdos un mācībā, kas pazīst Rakstus un izprot mūsu ticības pamatus. Man norādīja uz sekojošām Rakstu vietām, kuru nozīmi daži sludinātāji nav sapratuši: "Svētījiet Dievu Kungu savās sirdīs un esiet arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt katram, kas atbildēšanu prasa, par cerību, kas ir jūsos." "Jūsu valoda lai ir arvien mīlīga un ar sāli sālīta, ka jūs zināt ikvienam atbildēt, kā pienākas." "Bet Kunga kalpam nepienākas strīdēties, bet lēnīgam pret visiem un tādām, kas māc mācīt un ļaunu panest; kas ar lēnprātību pretiniekus māca, vai Dievs jel kad tiem nedotu atgriezties pie patiesības atzišanas; un vai jel viņi neuzmostos no velna valga, no kā tie savaldzināti uz viņa prātu."

Dieva cilvēkam, Kristus kalpam, jābūt pilnīgi sagatavotam uz ikvienu labu darbu. Šim labajam darbam nav vajadzīgs ārišķīgi grezns un uzpūsti cienīgs sludinātājs. Tomēr attiecīga pieklājība aiz runātāja pulsts ir nepieciešama. Evaņģēlija sludinātājam nevajadzētu būt nevērīgam pret savu stāju. Ja viņš ir Kristus pārstāvis, tad viņa uzvešanās, viņa stāja, kustības un mīmika nedrīkstētu būt tāda rakstura, kas klausītājos izraisītu nepatiku. Sludinātājiem vajadzētu būt uzmanīgiem un smalkjūtīgiem. Viņiem jāatbrīvojas no visa neveiklā, neizkoptā ieradumos, stājā, kustībās un mīmikā un jācensas pēc vienkāršas, pazemīgas, tomēr cieņas pilnas izturēšanās. Apģērbam vajadzētu atbilst viņu godājamam [649] stāvoklim. Valodai vienmēr jābūt svinīgi nopietnai un izmeklētai. Man rādīja, ka nav pareizi lietot rupjus, negodbijīgus izteicienus, uzjautrināšanās nolūkā atstātīt anekdotes vai

smieklīgus piemērus, lai tikai izsauktu smieklus. Sarkasms un pretinieka izteicienu nostādīšana nepareizā gaismā nemaz nesaskan ar Dieva prātu. Sludinātājiem nevajadzētu domāt, ka viņi nevar labot savu balsi un izturēšanās veidu; šinī ziņā var daudz darīt. Balsi var izkopt tā, ka pat ilgāka runāšana nekaitēs balss orgāniem.

Sludinātājiem vajadzētu mīlēt kārtību un audzināt pašiem sevi; tad viņiem būs panākumi Dieva draudzes sludināšanā, un viņi spēs ļaudis apmācīt saskaņotam darbam. Draudze tad līdzināsies labi saliedētai karavīru vienībai. Ja disciplīna un kārtība vajadzīgas sekmīgai darbībai kaujas laukā, tad tā jo vairāk vajadzīga cīņā, kurā mēs esam iesaistījušies, jo mērķis, kas mums jāizsniedz, ir daudz vērtīgāks un savā raksturā augstāks par mērķiem, kuru dēļ pretējās puses cīnās kaujas laukā. Cīņa, kurā mēs piedalāmies, izšķir mūžīgas intereses.

Enģeļi darbojas saskanīgi. Visā viņu rīcībā valda pilnīga kārtība. Jo vairāk mēs atdarināsim enģeļu pulku saskaņu un kārtību, jo sekmīgākas būs šo Debesu vēstnešu pūles mūsu labā. Ja mēs neredzam vajadzību pēc saskaņas rīcības un mūsu darbā nav kārtības, disciplīnas un organizācijas, tad enģeļi, kas ir pilnīgi organizēti un rīkojas visnoteiktākajā kārtībā, nevar sekmīgi mums palīdzēt. Apbēdināti tie novēršas, jo viņiem nav atļauts svētīt sajukumu, izklaidētu darbību un dezorganizāciju. Kas vēlas sev nodrošināt Debesu enģeļu līdzdarbību, tiem visiem jāstrādā pilnīgā saskaņā ar viņiem. Kas svaidīti no augšienes, tie visā savā darbā centīsies pēc kārtības, disciplīnas un vienotas rīcības, un tad Debesu enģeļi varēs ar viņiem sadarboties. Bet nekad, nekad šie [650] Debesu sūtņi neatzīs par labu neregularitāti, organizācijas trūkumu un nekārtību. Visi šie jaunumi ir sātana darba rezultāti, lai vājinātu mūsu spēkus, atņemtu drosmi un kavētu sekmīgu strādāšanu.

Sātans labi zina, ka tikai kārtībai un saskanīgai darbībai var būt sekmes. Viņš labi zina, ka viss, kas saistīts ar Debesīm, ir pilnīgā kārtībā, ka padotība un pilnīga disciplīna raksturo enģeļu pulku darbu. Viņš apzināti pūlas, cik tālu vien iespējams, novest kristieša vārda nesējus prom no Debesu kārtības. Tāpēc viņš pievīl pat tos, ka sevi sauc par Dieva ļaudīm, vadot uz domām, ka kārtība un disciplīna ir garīguma ienaidnieki; ka viņu vienīgā drošība ir atļaut katram rīkoties pēc sava prāta un palikt stingri atšķirtiem no kristīgām sabiedrībām, kas ir apvienotas un savā darbā cenšas pēc disciplīnas un saskaņas. Visas pūles ievest kārtību viņiem šķiet bīstamas, cilvēkam pienākošās brīvības ierobežošana; tāpēc no tām baidās kā no pāvestības. Šis pieviltās dvēseles uzskata, ka lielīšanās ar domu un rīcības brīvību ir kaut kas labs. Viņi negrib pieņemt neko, ko kāds cilvēks saka, un nepakļaujas nevienam cilvēkam. Man atklāja, ka sātans sevišķi pūlas pavedināt cilvēkus uz domām, ka Dievs vēlas, lai viņi atšķirtos katrs par sevi un neatkarīgi no brāļiem izvēlētos savus īpatnējos ceļus.

Man norādīja uz Izraēla bērniem. Ļoti drīz pēc Ēģiptes atstāšanas viņus organizēja un labi apmācīja. Dievs savā sevišķā aizgādībā sagatavoja Mozū par Izraēla armijas vadoni. Pirms tam viņš bija bijis varens Ēģiptes armiju karavadoņs, un kara mākslā viņu nevarēja pārspēt neviens cilvēks. Kungs nepieļāva, ka Viņa svēto saiešanas telti nestu jebkura cilts, kas tik to vēlētos. Viņa prasības bija noteiktas. Viņš sīki aprakstīja kārtību, ko vajadzēja ievērot, nesot svēto Derības šķirstu. Kungs norādīja sevišķu ģimeni no Levija cilts, kas vienīgā drīkstēja to nest. Ja ļaužu labā un Dievam par godu viņiem kādā vietā vajadzēja izplest savas teltis, [651] tad Dievs tam deva zīmi, liekot mākoņu stabam apstāties tieši virs saiešanas telts, kur tas palika, līdz Dievs vēlējās, lai viņi atkal dotos ceļā. Visos ceļojumos viņiem vajadzēja ievērot pilnīgu kārtību. Katrai ciltij bija savs karogs ar tās tēva nama zīmi, un visām ciltīm vajadzēja apmesties zem saviem karogiem. Derības šķirstam paceļoties, Izraēla pulki devās ceļā, un visas ciltis ievēroja kārtību, ejot zem saviem karogiem. Saskaņā ar Kunga norādījumiem svēto Derības šķirstu vajadzēja nest Levija cilts vidū. Tam pa priekšu gāja Mozus un Ārons. Tūlīt aiz viņiem sekoja Ārōna dēli ar bazūnēm. Viņi no Mozus saņēma rīkojumus, kurus tie paziņoja ļaudīm, pūšot bazūnes. Šīs bazūnes deva dažādas īpatnējas skaņas, ko ļaudis saprata un kam ļāva vadīt savu gājumu.

Vispirms bazūnētāji deva sevišķu zīmi, aicinot ļaudis būt uzmanīgiem. Tad visiem vajadzēja būt vēriem un paklausīt noteiktajai bazūnes skaņai. Bazūņu skaņas bija skaidras, tāpēc arī nenoteiktībai un sajukumam gājienā nebija aizbildinājuma. Katras vienības vadītājs deva noteiktus norādījumus par pienākumiem, kādus no ļaudīm prasīja, un neviens, kas bija uzmanīgs, nepalika neziņā, kas viņam jādara. Kas nepakļāvās pavēlēm, kuras Kungs deva Mozum un Mozus ļaudīm, tos sodīja ar nāvi. Ar pavēļu nesaprašānu aizbildināties nevarēja, jo tādā veidā tikai sevi pierādītu par tišiem nezinātājiem; un šis pārkāpums prasīja tādu pat sodu. Ja viņi nezināja, ko Dievs viņiem pavēl, tad vainīgi bija viņi paši. Viņiem bija tādas pat iespējas apgūt šīs zināšanas kā citiem cilvēkiem, tāpēc viņu nezināšanas un nesaprašānas grēks Dieva skatījumā bija tikpat liels kā tiša dzirdētās pavēles pārkāpšana.

[652] Derības šķirsta nešanai Kungs nozīmēja sevišķu ģimeni no Levija cilts; citus levītus Dievs

izredzēja saiešanas telts un tās rīku nešanai, saiešanas telts uzcelšanas un nojaukšanas darbu veikšanai. Ja kāds ziņkāres dēļ vai nolaidībā atstāja savu vietu un aizskāra kādu svētnīcas daļu vai rīku vai arī tuvojās kādam no šim darbam paredzētajiem strādniekiem, tad tam bija jāmirst. Dievs nepieļāva, ka Viņa svēto saiešanas telti nestu, uzceltu un nojauktu kura katra cilts, kas tik to vēlētos, bet šim mērķim izraudzīja cilvēkus, kas spēja vērtēt veicamā darba svētumu. So Dieva izraudzīto vīru uzdevums bija ļaudis dziļi pārliecināt par Derības šķirsta un visu ar to saistīto lietu sevišķo svētumu, lai viņi neziņā un neizpratnē neraudzītos uz tām kā uz parastām un netiktu atgriezti no Izraēla. Viss, kas saistījās ar vissvētāko vietu, bija jāuzlūko ar godbijību.

Izraēla bērnu ceļojumi aprakstīti ļoti sīki un uzticīgi; atbrīvošana, kādu Kungs viņiem sagādāja, viņu pilnīgā organizācija un sevišķā kārtība, kurnēšanas grēks pret Mozu un līdz ar to arī pret Dievu, viņu pārkāpumi, sacelšanās, sodības, tuksnesī pamestie līķi, kas bija iznākums viņu stūrgalvībai, atsakoties pakļauties Dieva gudrajai kārtībai, – šī sīki un pareizi attēlotā aina mums sniegta par brīdinājumu, lai mēs nesekotu viņu nepaklausības priekšzīmei un nekristu līdzīgi viņiem.

“Bet pie lielā pulka no tiem Dievam nebija labs prāts, jo tie ir nobeigti tuksnesī. Un tas noticis mums par priekšzīmi, lai mēs nebūtu ļauna iekārotāji, tā kā tie iekārojušies. Un arī netopiet elku kalpi kā citi no tiem – kā ir rakstīts: ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās diet. Lai arī netiklībai nenododamies, tā kā citi no tiem netiklību ir dzinuši un ir krituši vienā dienā divdesmit trīs tūkstoši. Lai arī Kristu nekārdinām, tā kā arī citi no tiem Viņu kārdinājuši un ir nomaitāti caur čūskām. Un arī nekurniet, tā kā citi no tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur maitātāju. [653] Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis. Tāpēc, kas šķietas stāvam, tas lai pielūko, ka nekrīt.” Vai varētu būt, ka Dievs ir mainījies un vairs nav kārtības Dievs? Nē, Viņš tagad ir tāds pat kā agrāk. Pāvils saka: “Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs.” Sodien Viņš ir tikpat noteikts un prasošs kā toreiz. Un Viņš grib, lai mēs mācāmies kārtību un organizāciju no tās pilnīgās kārtības, kādu ievada par labu Izraēla bērniem Mozus dienās.

Tālākais darbs laika posmā no 1867. gada 23. decembra līdz 1868. gada 1. februārim

Tagad es turpināšu notikumu pārskatu, un mūsu darbu Vermontas sanāksmes laikā varbūt vislabāk varēs saprast, ja vārdu pa vārdam atkārtosu 1867. gada 27. decembrī mūsu dēlam Batl-Krīkā rakstīto vēstuli:

“Mans mīļais dēls Edson! Es sēdu pie br. D.T. (Bourdean) rakstāmgalda (West Enosburgh). Noslēdzoties mūsu sanāksmei (Topshamx, Me.), es jutos ļoti sagurusi. Kārtojot savu ceļasomu, pārgurumā gandrīz zaudēju samaņu. Pēdējais darbs, ko tur darīju, bija br. A ģimenes ieaicināšana un sevišķa saruna ar viņiem. Satiekoties ar šo ģimeni, izteicu pamudinošus un iepriecinošus vārdus, kā arī norāju un sniedzu padomu, kā labot nepareizo. Visu, ko es teicu, viņi pilnībā pieņēma. Sekoja asarām pavadīta kļūdu atzīšana, un br. un māsa guva lielu atvieglojumu. Šis darbs man ir krusta nešana un ļoti mani nogurdina.

Kad iekāpām vilcienā, es apgūlos un apmēram vienu stundu atpūtos. Tai vakarā man (Westbrook, Me.) bija norunāta tikšanās ar brāļiem no Portlendas un apkārtnes. Mēs apmetāmies pie br. Mārtina laipnās ģimenes. Visu pēcpusdienu nespēju pat sēdēt, bet, tā kā biju spiesta piedalīties vakara sapulcē, tad tomēr gāju uz skolas namu, kaut arī jutu, ka stāvēt ļaužu priekšā un runāt man nav [654] spēka. Namu pildīja dziļi ieinteresēti klausītāji. Br. Endrūss atklāja sapulci un teica īsu uzrunu; tad sekoja Tava tēva piezīmes. Pēc tam piecēlos es un, izrunājusi tikai nedaudz vārdu, jutu, ka atgūstu spēkus; viss vājums likās izgaisis, un es pilnīgi brīvi runāju apmēram vienu stundu. Jutos neizsakāmi pateicīga Dievam par palīdzību tieši tai brīdī, kad man tā tik ļoti bija vajadzīga. Trešdienas vakarā gandrīz divas stundas brīvi runāju par tērpju un veselības reformu. Tā kā pirms šīm divām sapulcēm jutos ļoti, ļoti nogurusi, tad spēku negaidītā atjaunošanās mani stipri iedrošināja.

Mēs priecājamies, ka varējām viesoties br. Mārtina ģimenē, un ceram redzēt viņu mīļos bērnus atdodam savas sirdis Kristum un kopā ar vecākiem cīnāmies kristiešu cīņā un pēc uzvaras iegūšanas nesam nemirstības vainagu.

Ceturtdien mēs devāmies atkal uz Portlendu un pusdienojām br. (Cowell) ģimenē. Mums ar viņiem bija sevišķas pārrunas, kas, mēs ceram, nāks viņiem par labu. Mēs dziļi jutām līdzī br. (Gowell) sievai. Sī mātes sirds ir dziļi cietusi, redzot savu bērnu sāpes un nāvi un guldot viņus klusajā kapā. Gulošiem ir labi. Kaut māte tagad meklētu visu patiesību un krātu sev mantu Debesīs, lai, Dzīvības Devējam atnākot un atbrīvojot gūstekņus no nāves lielā cietuma, atkal varētu satikties tēvs, māte un bērni un atjaunotos ģimenes vienotības saites, lai vairs nekad netiktu sarautas.

Br. (Gowell) savos ratos mūs aizveda uz vilcienu. Mēs tikko paguvām iekāpt vilcienā, kas tūlīt atgāja.

Braucām piecas stundas un Mančesteras stacijā sastapām br. A.V. Smitu, kurš mūs te gaidīja, lai aizvestu uz savām mājām šai pilsētā. Te mēs cerējām vienu nakti atpūsties; bet, lūk, mūs sagaidīt bija ieradusies [655] daudzi cilvēki. Viņi bija nākuši no (Amherst) deviņas jūdzes, lai pavadītu vakaru kopā ar mums. Mums bija ļoti patīkamas sarunas, kas derīgas, mēs ceram, visiem. Gulēt devāmies ap desmitiem. Nākošajā rītā jau agri atstājām ērto, viesmīlīgo br. Smita māju, lai turpinātu ceļojumu uz Vašingtonu. Tas bija garlaicīgs, nogurdinošs ceļš. Ratus atstājām (Hillsborough), jo atradām pajūgu, kas mūs aizveda 12 jūdzes līdz Vašingtonai. Brālim (Golby) bija kamanas un segas, un mēs braucām pavisam ērti, līdz vairs tikai dažas jūdzes mūs šķīra no ceļa mērķa. Te vairs nebija tik daudz sniega, lai varētu labi braukt ar kamanām; sacēlās vējš, un pēdējās divas jūdzes mums sejā un acīs sāpīgi sitās sniegs ar lietu, liekot stipri ciest no aukstuma. Pajumti beidzot atradām labajā br. C.K. (Farnsworth) mājā. Viņi mums sniedza visas iespējamās ērtības un ļoti rūpējās, lai mēs atpūstos. Tomēr atpūtas mums bija pavisam maz, to es Tev varu apgalvot.

Sabatā Tavs tēvs runāja priekšpusdienā, un apmēram pēc divdesmit minūšu pārtraukuma runāju es, sniedzot norājošu liecību pret dažiem cilvēkiem, kuri lietoja tabaku, kā arī pret br. Bolu, kas bija stiprinājis mūsu ienaidnieku rokas, apsmejot atklāsmes un publicējot pret mums vērstus rūgtus vārdus Bostonas "Crisis" un Aijovā izlaistajā laikrakstā "Hope of Israel" (Izraēla cerība). Vakarā norunāja sapulcēties pie br. (Farnsworth). Sanāca draudzes locekļi, un Tavs tēvs uzaicināja br. Bolu izteikt savus iebildumus pret atklāsmēm un dot iespēju uz tiem atbildēt. Tā pagāja vakars. Br. Bols negribēja piekāpties un stipri pretojās; viņš bija ar mieru piekrist dažiem punktiem, tomēr stingri aizstāvēja savu viedokli. Br. Endrūss un Tavs tēvs vienkārši un saprotami izskaidroja jautājumus, ko viņš bija pārpratis, un nosodīja viņa netaisno rīcību pret Sabatu ievērojošajiem adventistiem. Mēs visi jutām, ka esam darījuši vislabāko, ko tai dienā spējām, lai vājinātu ienaidnieka spēkus. Sapulce ieilga pāri desmitiem.

[656] Nākošajā rītā mēs atkal apmeklējām sanāksmes sapulces namā. Tavs tēvs runāja no rīta. Bet tieši pirms viņa runas ienaidnieks lika kādam nožēlojamam, vājam brālim domāt, ka uz viņa gulstas pārsteidzoši liela atbildības nasta par draudzi. Viņš rāpoja, runāja, vaidēja un kļiedza, un kaut kas viņu briesmīgi nospieda, ko neviens laikam nesaprata. Tiem, kas atzina patiesību, mēs centāmies atklāt briesmīgo tumsu un atkrišanu, kādā viņi bija nonākuši, lai tie pazemīgi atzītu savus maldus un, sirsnīgi nožēlojot savus grēkus, atgrieztos pie Kunga, tā kā Kungs varētu atgriezties pie viņiem un dziedināt viņu atkrišanu. Sātans pūlējās kavēt darbu, liekot šai nožēlojamai, neprātīgajai dvēselei modināt riebumu cilvēkos, kas vēlējās rīkoties saprātīgi. Es piecēlos un sniedzu šim vīram skaidru liecību. Viņš divas dienas nebija nekā ēdis, un sātans viņu bija piekrāpis un ieogrūdis galējībā.

Tad sludināja Tavs tēvs. Dažus brīžus mums bija pārtraukums, un pēc tam es mēģināju runāt par tērpju un veselības reformu un sniedzu skaidru liecību tiem, kas bija stāvējuši ceļā jauniešiem un neticīgajiem. Dievs man palīdzēja skaidri runāt uz br. Bolu un Kunga Vārdā viņam teikt, ko viņš ir darījis. Viņš bija stipri aizkustināts.

Vakarā sapulce atkal notika pie br. (Farnsworth). Sanāksmju laikā pūta stiprs vējš, tomēr br. Bols neizpalika ne no vienas sapulces. Turpinājām apskatīt to pašu jautājumu, iztirzājot viņa līdzšinējo rīcību. Ja Kungs jebkad ir palīdzējis kādam cilvēkam runāt, tad Viņš tiešām šinī naktī bija ar br. Endrūsu, kad viņš kavējās pie domām par ciešanām Kristus dēļ. Viņš pieminēja Mozū, kas atteicās saukties par faraona meitas dēlu, labāk vēlēdamies ciest bēdas kopā ar Dieva ļaudīm, nekā uz īsu laiku baudīt grēka priekus (laimi), turēdams Kristus negodu par tādu bagātību, ko neatsver Ēģiptes mantas; Mozus skatījās uz algu. Br. Endrūss rādīja, [657] ka šis ir viens no daudzajiem gadījumiem, kad Kristus negods vērtēts augstāk par pasaules bagātībām un godu, skanošiem tituliem un izredzēm uz valdnieka kroni, kā arī augstāk par ķēniņvalsts slavu. Ticības acis pastāvīgi raudzījās uz krāšņo nākotni un atlīdzinošo atalgojumu uzskatīja par tik vērtīgu, ka vislielākās bagātības, kādas šī pasaule varēja piedāvāt, zaudēja savu vērtību. Dieva bērni ir pacietuši zaimus, pātagas, saites un ieslodzījumus, viņi ir akmeņiem nomētāti, gabalos sazāgēti, kārdināti, apkārt gājuši aitu un kazu ādās, atstāti, apbēdināti, mocīti un ticībā un cerībā visu to varējuši saukt par vieglām bēdām; nākotne, mūžīgā dzīvība likās tik dārga, ka savas ciešanas, salīdzinot ar atalgojuma lielumu, tie uzskatīja par niecīgām.

Br. Endrūss atstāstīja kāda uzticīga kristieša piedzīvojumu, kuram savas ticības dēļ vajadzēja iet bojā mocekļa nāvē. Pirms tam viņš bija sarunājies ar kādu ticības brāli par kristieša cerības spēku; vai šis spēks būs pietiekošs, lai uzturētu viņu visu laiku, kamēr liesmas dedzinās viņa miesu. Šis brālis lūdza kristietī, kuram vajadzēja iet uz sārta, dot viņam kādu zīmi, ja kristieša ticība un cerība būs stiprāka par rijošām uguns mēlēm. Arī viņš gaidīja tādu pat likteni un šī liecība stiprinātu viņu gaidāmajām mokām. Kristietis prasīto zīmi apsoliņa dot. Mocekļa gājienu uz sadedzināšanas vietu pavadīja dīka un ziņkārīga pūļa ļaunās zobgalības un izsmiekls. Šie ļaudis bija sapulcējušies redzēt kristieša sadedzināšanu. Atnesa žaģaru saišķus, un tiem pielika uguni. Šī skata kristīgais liecinieks neatrāva

acis no sava brāļa, mocekļa, saprotot, ka daudz kas saistās ar norunāto zīmi. Liesmas kļuva arvien lielākas. Mocekļa āda kļuva melna, bet norunātās zīmes nebija. Ne uz mirkli viņš nenovērsa acis no moku pilnā skata. Cietēja rokas sačervelējās. Likās, ka uguns savu darbu ir padarījusi, ka mocekļa sirds uz visiem laikiem apklususi; bet pēkšņi, [658] liesmu skautas, pret debesīm paceļas mocekļa abas rokas. Kristīgais brālis, kura sirds bailēs sāka pagurt, redz liksmo signālu, viņš jūt, ka no satraukuma dreb visa viņa miesa un atkal stipra kļūst ticība, cerība un drosme. Viņš raud prieka asaras.

Stāstot par nomelnējušajām, degošajām rokām, kas, liesmu apņēmtas, paceļas uz augšu, br. Endrūss pats raudāja kā mazs bērns. Gandrīz visu klausītāju acīs bija asaras. Sī sapulce beidzās ap desmitiem vakarā. Tumsības mākoņi gandrīz pilnīgi izgaisa. Piecēlās br. Hemingvejs un sacīja, ka lietodams tabaku, pretodamies atklāsmēm un vajādams savu sievu, tāpēc, ka viņa ticēja atklāsmēm, viņš esot pilnīgi atkritis no Dieva, bet turpmāk viņš vairs tā negribot darīt. Brālis lūdza, lai sieva un visi mēs viņam piedotu. Viņa sieva teica aizkustinošus vārdus. Viņa meita un vēl daži citi piecēlās, lai lūgtu Dievu. Tad viņš paziņoja, ka pēc viņa domām māsas Vaitas sniegtās liecības nāk tieši no Dieva troņa un ka viņš nekad vairs neuzdrošinātos tām pretoties.

Pēc tam br. Bols teica, ka, ja mums ir taisnība, tad viņa stāvoklis ir ļoti slikts. Viņš teica, ka zinot, ka jau vairākus gadus dzīvojot bez Dieva un esot stāvējis ceļā jauniešiem. Par šo atzīšanos mēs slavējam Dievu. Mēs bijām nodomājuši aizceļot agri pirmdienas rītā, un mums bija norunāta satikšanās ar /Braintes Vt./ Sabata ievērotājiem, apmēram trīsdesmit cilvēkiem. Bet bija pārāk auksts, nepatīkams un vējains laiks, lai pēc pastāvīgā darbā pavadītām dienām ratos brauktu divdesmit piecas jūdzes, un mēs beidzot nolēmām palikt uz vietas un turpināt darbu Vašingtonā, līdz br. Bols izšķiras vai nu par vai pret patiesību, lai viņš draudzei vairs nesagādātu grūtības.

Sapulce sākās pirmdien pulksten 10 – os no rīta. Tajā dalību ņēma brāļi /Rodman/ un Hauards. Uz sapulci atveda arī brāļi /Newell Mead/, kurš bija ļoti vājš un nervozs, gandrīz kā Tavs tēvs pēdējās slimības laikā. Atkal runājām par draudzes stāvokli, un atskanēja [659] visstingrākie rājiņi tiem, kas kavēja draudzes tālāko attīstību. Kopā ar viņiem nopietnos un sirsnīgos vārdos lūdzām Dievu, lai notiktu atgriešanās un pilnīga līdzšinējās rīcības izmaiņa. Kungs mums šai darbā palīdzēja; br. Bols to saprata, bet modās lēnām. Viņa sieva dziļā līdzjūtībā stāvēja viņam blakus. Mūsu rīta sapulces noslēdzās ap trim vai četriem pēcpusdienā. Visas šīs stundas mēs bijām aizņemti nopietnā darbā, strādājot neatgriezto jauniešu labā. Norunājām, ka nākošo sanāksmi iesāksim pulksten sešos vakarā.

Tieši pirms došanās uz sapulci man atausa dažas ļoti nozīmīgas ainas, kuras es agrāk biju redzējusi atklāsmē, un es par tām stāstīju brāļiem Endrūsam, /Rodman/, Hauardam, /Mead/ un citiem klātesošiem. Man likās, ka eņģelis pavēra mākoņos spraugu, ļaudams ieplūst gaismas stariem no Debesīm. Sādā apbrīnojamā veidā man rādīja Mozus gadījumu. Es izsaucos: "Ak, kaut es būtu māksliniece un spētu gleznā attēlot Mozus atrašanos uz kalna!" Viņš bija stiprs vīrs. Raksti joprojām runā patiesu valodu. Mozus redzes spējas nebija samazinājušās no vecuma, tomēr uz kalna viņam vajadzēja mirt. Eņģeļi Mozu apraka, bet drīz nāca Dieva Dēls, uzmodināja viņu no miroņiem un paņēma Sev līdzī uz Debesīm. Tomēr iepriekš Dievs ļāva viņam skatīt apsolīto zemi un svētības, kas tur sagaida. Tā bija it kā otra Ēdene. Kā kādā panorāmā viss slidēja garām viņa skatam. Viņš redzēja Kristus pirmo atnākšanu, kā jūdu tauta Viņu atmēta un Viņu mirstam pie Krusta. Tālāk Mozus redzēja Kristus otro atnākšanu un taisno augšām celšanos. Es stāstīju arī par divu Ādamu sastapšanos, – pirmā Ādama un Kristus, kas ir otrais Ādams – kad atkal vīrs zemes ziedēs Ēdenes dārzs. Sīkāk par šiem svarīgajiem un interesantajiem jautājumiem esmu nolēmusi rakstīt liecībā Nr. 14. Brāļi vēlējas, lai es to pašu atkārtotu vakara sapulcē.

Mūsu dienas sapulces bija ļoti svinīgas. Svētdienas vakarā es jutos par visu tik atbildīga, ka apmēram [660] pusstundu skaļi raudāju. Pirmdien Dievam pienesām nopietnas aizlūgšanas, un Kungs tās uzklausa. Otrdien es gāju uz sapulci ar zināmu atvieglojumu. Kādu stundu es ļoti brīvi runāju par jau pieminētajām lietām, ko biju redzējusi atklāsmē. Sapulcē valdīja dziļa sirsnība. Br. Hauards raudāja kā bērns un tāpat arī br. /Rodman/. Br. Endrūss runāja sirdi aizkustinošos nopietnos vārdos, pats raudādams. Br. Bols piecēlās un teica, ka viņam liekoties, ka šovakar par viņu cīnoties divi gari, no kuriem viens sakot: vai vari šaubīties par to, ka šī māsas Vaitas liecība ir no Debesīm? Otrs gars liekot atcerēties visus iebildumus, ko viņš izklāstījis mūsu ticības ienaidniekiem. Viņš sacīja: "Ak, kaut es varētu izprast visu šo iebildumu nepareizību, kaut tos visus varētu izskaidrot, tad es saprastu, ka pret mūsu Vaitu esmu izturējies ļoti netaisni. Es nesen aizsūtīju kādu rakstu "Izraēla cerībai". Ja tas vēl būtu pie manis tad es to vairs nesūtītu." Viņš bija dziļi savilņots un daudz raudāja. Sapulcē bija izjūtama Kunga Gara klātbūtne. Likās, ka mums tuvu, tuvu bija pienākuši Dieva eņģeļi, aizdzidami prom jaunos eņģeļus. Sludinātājs un ļaudis raudāja līdzīgi bērniem. Mēs jutām, ka esam panākuši uzvaru un atspieduši tumsības spēkus. Mūsu sapulce noslēdzās labi.

Mēs nolikām vēl vienu sapulci nākošajā dienā pulksten 10 – no rīta. Es runāju par Kristus pazemošanos un Viņa pagodināšanu. Br. Bols sēdēja netālu no manis un visu laiku, raudāja. Es runāju apmēram vienu stundu un tad es sāku strādāt priekš jauniešiem. Uz sapulci bija atnākuši vecāki ar bērniem, lai saņemtu svētības. Piecēlās br. Bols un pazemīgi teica, ka savā ģimenē nav izturējies pareizi. Sievai un bērniem viņš atzinās, ka ir atkāpies no Dieva un nav bijis viņiem par palīgu, bet gan drīzāk par kavēkli. Brīvi plūda asaras; viņa spēcīgais stāvs drebēja, un vārdus apslāpēja elsas (raudāšana).

Br. /Jas. Farrnsworth/ bija atradies br. Bola iespaidā un nevarēja pilnīgi saskaņoties ar Sabatu ievērojošajiem adventistiem. Savu vainu viņš atzina ar asarām acīs. [661] Tad mēs nopietnos vārdos griezāmies pie bērniem un lūdzām par viņiem, līdz trīspadsmit piecēlās un izteica savu vēlēšanos kļūt par kristiešiem. Starp viņiem bija arī br. Bola bērni. Daži atstāja sapulci, jo bija spiesti atgriezties mājās. Kāds jauns cilvēks, apmēram 20 gadus vecs, kājām gāja četrdesmit jūdžu, lai redzētu mūs un dzirdētu patiešību. Viņš nekad agrāk nebija pievērsies reliģijai, bet, pirms devās prom, nostājās Kunga pusē. Šī bija viena no vislabākajām sapulcēm. Tai noslēdzoties br. Bols pienāca pie Tava tēva un ar asarām acīs atzinās, ka pret viņu izturējies nepareizi, un lūdza piedošanu. Pēc tam viņš pienāca pie manis un atzinās, ka man darījis daudz ļauna. "Vai jūs varat man piedot un lūgt Dievu par mani?" Mēs apliecinājām, ka piedodam viņam tikpat labprātīgi, kā ceram saņemt piedošanu paši sev. Mēs šķirāmies no visiem ar daudz asarām un jutām, ka Debesu svētība bija pār mums. Šinī vakarā mums nebija nevienas sapulces.

Ceturtdien mēs piecēlāmies ap 4 – rītā. Naktī bija lijis, un lietus vēl turpinājās, tomēr mēs uzdrošinājāmies braukt uz /Bellow Fall/, pārvarot divdesmit piecu jūdžu attālumu. Pirmās četras jūdzes laiks bija ļoti nepatīkams, un, lai izvairītos no stāvajiem pakalniem, mēs izvēlējāmies kādu maz iebrauktu ceļu. Mēs braucām pār akmeņiem un arumiem un gandrīz kritām ārā no kamanām. Ap saules lēktu vētra norima, un, kad aizsniedzām lielceļu, tad braukšana bija pavisam laba. Laiks kļuva mierīgs un patīkams. Vēl skaistākā dienā mēs nekad neesam ceļojuši. Aizsniedzot / Bellow Fall/, redzējām, ka esam iebraukuši stundu pēc ātrvilciena atiešanas. /St.Albans/ mēs nevarējām nokļūt ātrāk kā deviņos vakarā. Ieņēmām vietas kādā patīkamā vagonā un ar baudu paēdām mūsu vienkāršās pusdienas. Tad gatavojāmies gulēt, ja vien tas būtu iespējams.

Gulot es jutu, ka kāds spēcīgi purina manu plecu. Atvēru acis un redzēju pār sevi noliekušos patīkama izskata sievieti. Viņa sacīja: "Vai jūs mani nepazīstat? Es esmu māsa Ceisa. Vilciens atrodas /White River/ un stāvēs tikai mazu brīdi. Es dzīvoju tepat tuvumā un šonedēļ [662] katru dienu esmu nākusi šurp un izstaigājusi vagonus, lai sastaptos ar jums." Tad es atcerējos, ka reiz pusdienoju viņas mājā Ņūportā. Viņa ļoti priecājās, ka mūs atradusi. Viņas māte un viņa vienas pašas ievēro Sabatu. Viņas vīrs ir vilciena konduktors. Viņa runāja ātri un sacīja, ka ļoti vērtējot "Review", jo neesot sapulci, kuras viņai būtu iespējams apmeklēt. Viņa vēlējās dabūt grāmatas, ko izdalīt kaimiņiem, bet visa nauda grāmatām un laikrakstiem viņai pašai jānopelna. Mūsu saruna bija interesanta un laba, kaut arī īsa, jo vilciens brauca tālāk un mums vajadzēja šķirties.

/St Albans/ mēs sastapām brāļus Gūldu un /A.C. Bourdean/. Br. ... bija ērti segti rati un divi zirgi, tomēr viņš brauca ļoti lēnām un /Enosburgh/ mēs aizsniedzām tikai pēc pulksten vieniem rītā. Bijām noguruši un nosaluši. Pie miera devāmies mazliet pēc pulksten diviem un gulējām, līdz tas rādīja pāri septiņiem.

Sabata rīts. Te uz sapulci sanāk diezgan daudz ļaužu, kaut gan ceļi ir slikti, pašlaik nepiemēroti gan kamanām, gan ratiem. Es tikko kā biju sapulcē un mazu brīdi piedalījos sēdē (conference). Tavs tēvs runāja no rīta, es pēcpusdienā. Kaut Kungs mums palīdzētu – tā ir mūsu lūgšana. Tu redzi, cik garu vēstuli es Tev esmu uzrakstījusi. Lasi to priekšā tiem, kam interese dzirdēt, sevišķi Vaita tēvam un mātei. Redzi, Edson, ka darba mums ir daudz. Es ceru, ka Tu neaizmirsti par mums lūgt. Tavs tēvs strādā pārmērīgi, vairāk kā drīkstētu, nekaitējot veselībai. Reizēm tā bauda sevišķas Dieva svētības, un tas dod viņam jaunus spēkus un prieku strādāt. Kopš aizbraukšanas uz Austrumiem nemaz neesam atļāvušies atpūsties; darbā esam ielikuši visus savus spēkus. Kaut mūsu vājās pūles tiktu svētītas par labu Dieva mīļajai tautai.

Edson, es ceru, ka Tu savu ticības aplieciību izrotāsi ar pareizi vadītu dzīvi un dievbijīgām sarunām. Ak, esi dedzīgs! Esi čakls un neatlaidīgs darbā! Neaizmirsti lūgt! Centies pēc pazemības un lēnprātības. To visu [663] vērtē Dievs. Paslēpies Jēzū; upurē pašmīlību un iedomību un kristīgos uzdevumus, mans dēls, sagatavojies katram uzdevumam, kādam Dievs Tevi varētu aicināt. Centies pēc pilnīgi pārveidotas sirds un, ko dari, to dari no visas sirds. Nepilnvērtīgs, virspusējs darbs neizturēs lielās tiesas dienas pārbaudi. Tiecies pēc pilnīgas pārveidošanās, lai Tu nelīdzinātos pasaulei. Lai tās samaitātība neaptraipītu ne Tavas rokas, ne Tavu sirdi, ne Tavu raksturu. Paliec

atšķirts no tās. Dievs aicina: "Izejiet no viņu vidus un atšķirieties un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs gribu pieņemt, un Es būšu jums par Tēvu un jūs būsiat man par dēliem un meitām; to saka Kungs, Visuvaldītājs." "Kad nu mums ir tādas apsolīšanas, tad, mīļie, lai paši šķīstāmie no katra miesas un gara traipa un lai topam pilnīgi svēti Dieva bijāšanā."

Mūsu darbs ir: kļūt pilnīgi svētiem. Ja Dievs redzēs, ka mēs no savas puses darām visu, ko spējam, tad Viņš mums palīdzēs. Mūs atbalstīs eņģeļi, un, Kristus stiprināti mēs būsim spēcīgi. Nepamet novārtā lūgšanas vienatnē. Lūdz pats par sevi. Pieaudz žēlastībā. Ej uz priekšu. Nestāvi uz vietas un neej atpakaļ. Uz priekšu, līdz pilnīgai uzvarai. Esi drošs Kungā, manu mīlo zēn! Cīņa ar lielo pretinieku vairs neturpināsies ilgi; tā drīz beigsies, un ieroči tiks nolikti pie mūsu dārgā Pestītāja kājām. Pārvari visus šķēršļus. Ja nākotne šķiet diezgan apmākusies, tad ceri un tici. Mākoņi izklīdīs, un atkal spīdēs gaisma. Pateicies Dievam, mana sirds saka: pateicies un slavē Dievu par to, ko Viņš ir darījis priekš Tevis, priekš Tava tēva un manis. Iesāc jauno gadu pareizi! Tava māte E.G.V."

Sapulce /West Enosburgh Vt./ bija ļoti interesanta. Likās, ka ir labi atkal satikties un uzrunāt mūsu vecos, pārbaudītos draugus šai štatā. Isā laikā padarīts liels un labs darbs. Sie draugi pa lielākai daļai bija trūcīgi un pūlējās iegūt dzīvei nepieciešamo daudz grūtākos apstākļos kā Rietumos, jo šeit viena dolāra nopelnīšana prasīja vairāk darba nekā 2 dolāri Rietumos; tomēr [664] pret mums viņi bija devīgi. Sīkākas ziņas par šo sapulci ir sniegtas "Rewiew" slejās, un liekas, ka vienīgi telpas trūkums šajās lappusēs neļauj tās vēlreiz atkārtot. Nevienā štatā brāļi nav bijuši uzticīgāki Dieva lietai kā vecajā Vermontā.

Braucot prom no /Enosburgh/, nakti mēs pavadījām pie br. C.A. Vaitis mūs iepazīstināja ar savas kombinētās veļas mazgāšanas un izgriešanas ierīces patentu un gribēja dzirdēt mūsu padomu. Tā kā es rakstīju pret to, ka mūsu ļaudīm būtu kādas saistības ar patentu tiesībām, tad viņš vēlējās zināt, kā es skatos tieši uz viņa patentu. Es viņam skaidri pastāstīju, ko rakstot es neesmu domājusi un ko esmu gribējusi teikt. Es neesmu domājusi, ka jebkuras saistības ar patentu tiesībām ir nepareizas, jo pilnīga izvairīšanās no tām gandrīz nav iespējama, tāpēc, ka daudzas lietas, ar kurām mums jāsaņem ikdienā, ir patentētas. Neesmu arī gribējusi teikt, ka ir nepareizi patentēt kādu uzlabotu izgudrojumu un kaut ko pārdot, kas ir patenta vērts. Es gribēju, lai mūsu ļaudis saprot, ka nav pareizi, ja viņi atļauj sevi iespaidot un aprāpt cilvēkiem, kas staigā apkārt, pārdodami vienaš vai otras mašīnas vai kādas citas lietas izlietošanas tiesības attiecīgā teritorijā. Daudziem no šiem patentiem nav nekādas vērtības, jo patiesībā nav nekādu uzlabojumu, ne papildinājumu. Un cilvēki, kas nodarbojas ar šo patentu pārdošanu, ar retiem izņēmumiem nāk no krāpnieku aprindām.

Vēl bez tam daži mūsu cilvēki ir iesaistīti patentētu preču pārdošanā, kur ir iemesls domāt, ka šie izstrādājumi nav tādi, kādus viņi tos attēlo. Ir pārsteidzoši, ka tik daudzi mūsu cilvēki, no kuriem daži pat saņēmuši izsmelošus brīdinājumus, tomēr ļaujas piekrāpties no šo patentu tirgotāju nepareizajiem apgalvojumiem. Dažiem patentiem ir patiesa vērtība, un nedaudzi cilvēki, tos pārdodot, guvuši kaut kādu labumu. Tomēr es domāju, ka tur, kur nopelnīts viens dolārs, zaudēti ir simts dolāri. Šiem patentu tiesību galvojumiem nemaz nevar uzticēties. Un, tā kā visi, kas saistīti šajos pasākumos, izņemot nedaudzus, noteikti ir krāpnieki un melji, tad godīgam cilvēkam, kam ir vērtīga prece, ir grūti iegūt [665] tam pienākošos uzticību un klientus.

Vairāku cilvēku priekšā, ieskaitot brāļus /Bourdean/, br. Endrūsu, manu vīru un mani, Br. Vaitis rādīja un paskaidroja savu kombinēto veļas mazgātāju un izgriezēju, un mēs to varējām novērtēt tikai atzinīgi. Vienu viņš bija izgatavojis par dāvanu mums; to br. /Corlis/ no Menas, mūsu algotais strādnieks, isā laikā salika lietošanas kārtībā. Māsa /Burgess/ no /Gratiot/ apgabala, mūsu algotā kalpotāja, par to ļoti priecājās. Tā darbu veic labi un ļoti ātri. Nespēcīga sieviete, kam ir dēls vai vīrs, kas ar šo mašīnu strādā, dažās stundās var izmazgāt ļoti daudz veļas, pie tam viņai pašai nav jādara nekas daudz vairāk, kā tikai darbs jāuzrauga. Br. Vaitis izsūtīja reklāmveidīgu apkārtrakstu, ko var saņemt ikviens, adresējot vēstules mums un atmaksājot pasta izdevumus.

Mūsu nākošā sapulce notika /Adams Center N.Y./. Tā bija plaša sanāksme. Šai vietā un apkārtnē bija vairāki cilvēki, kuri man bija rādīti jau agrāk un par kuriem es ļoti interesējos. Morāli tie bija vērtīgi cilvēki. Daži dzīvē ieņēma tādu stāvokli, kas tagadējās patiesības krusta nešanu viņiem darīja ļoti grūtu, vismaz viņi tā domāja. Citi, kas bija aizsnieguši vidējos gadus, jau no bērnības bija mācīti ievērot Sabatu, bet tie nebija nesuši Kristus krustu. Viņi atradās stāvoklī, no kura viņus izkustināt likās grūts darbs. Vajadzēja satricināt viņu paļaušanos uz saviem labajiem darbiem un likt viņiem saprast, ka bez Kristus viņi ir pazuduši. Mēs nevarējām atstāt šīs dvēseles un strādājām visiem spēkiem, lai tām palīdzētu. Beidzot viņi atdzīvojās, un es priecājos, ka par viņiem jau esmu dzirdējusi labas vēstis. Mēs ceram, ka mīlestība uz šo pasauli neizdzēsīs viņu sirdīs mīlestību uz Dievu. Dievs atgriez un ievēd mūsu rindās stiprus un bagātus cilvēkus. Ja viņi ies uz priekšu kristīgā dzīvē, pieaugs žēlastībā un beidzot [666] pļaus bagātu atalgojumu, tad savu pārpilnību viņi izlietos patiesības lietas

uz priekšu virzīšanai.

Atstājuši /Adams Center/, mēs nedaudz dienu uzkavējāmies Ročesterā un no turienes devāmies uz Batl-Krīku, kur palikām pa Sabatu un pirmo nedēļas dienu. Pēc tam mēs atgriezāmies mājās un tur kopā ar brāļiem, kas bija sapulcējušies no dažādām vietām, pavadījām nākošo Sabatu un pirmo nedēļas dienu.

Batl-Krīkā mans vīrs sevišķu uzmanību pievērta grāmatām. Šis draudzes rīcība rāda skaistu priekšzīmi. Sapulc, kas notika /Fairplains/, viņš izteica priekšlikumu, ka visi, kas paši nav spējīgi nopirkt, vajadzētu par brīvu izdalīt sekojošas grāmatas: "Gara Dāvanas" (tagad saucas "Lielā Cīņa"), "Aicinājums mātēm", "Kā dzīvot", "Aicinājums jauniešiem", "Sabata lasījumi" un tabulas, kas satur "Izskaidrojumu Atslēgu". Šis priekšlikums guva vispārēju atzinību. Bet par šo svarīgo darbu es runāšu citā vietā.

Hanna More

Nākošajā Sabatā mēs satikāmies ar Orleānas draudzi, kuru mans vīrs iepazīstināja ar mūsu māsu Hannas Mores lietu, kas pelna mūsu visdziļāko līdzjūtību. Kad pagājušajā vasarā mūs apmeklēja br. /Amadon/, viņš pastāstīja, ka māsa More ir bijusi Batl-Krīkā un, neatradusi nodarbošanos, aizgājusi uz /Leelenaw/ apgabalu, lai apmestos pie kāda sena drauga, kurš savā laikā strādāja par līdzstrādnieku Centrālāfrikas misijas laukā. Mans vīrs un es ļoti skumām, ka šis mīļais Kristus kalps jūties spiests atstāt savu ticības biedru sabiedrību, un mēs nolēmām viņai rakstīt un aicināt uz dzīvi pie mums. Vēstulē mēs viņu uzaicinājām satikties /Wright/, uz kuriem mums bija norunāts braukt, lai pēc tam viņa pārnāktu uz dzīvi pie mums. /Wright/ mēs viņu nesastapām. Es šeit citēšu viņas atbildi uz mūsu vēstuli, kas datēta ar 1867. gada 29. augustu un ko mēs saņēmām Batl-Krīkā:

"Br, Vait! Jūsu laipnais paziņojums sasniedza mani ar šīs nedēļas pastu. Tā kā pastu šeit saņemam tikai vienu reizi nedēļā un rīt to vedīs atpakaļ, tad steidzu atbildēt. Mēs šeit dzīvojam diezokņos, un kāds indiānis, [667] kājām ejot aiznes pastu piektdienās un atpakaļ atgriežas otrdienās. Par braukšanu aprunājos ar br. Tompsonu, un viņš saka, ka labākais un drošākais ceļš būtu braukt ar kuģi līdz /Milwaukee/ un tālāk līdz /Grand Haven/.

Braucot šurp izdevu visu savu naudu un, pieņēmusi aicinājumu apmesties br. Tompsona ģimenē, palīdzēju mātai Tompsonei mājas darbus un šūšanā. Par to saņēmu vienu dolāru un piecdesmit centus nedēļā, kas sastāv no piecām darba dienām, jo viņi negrib, ka es viņiem strādāju svētdienā (pirmā ned. d.) un es pati nestrādāju Kunga dusas dienā, kuru vienīgo atzīst Bībele. Viņi nemaz negrib, ka es viņus atstāju, neskatoties uz mūsu ticības atšķirībām; un br. Tompsons saka ka es varot palikt pie viņiem, tikai lai es par savu ticību nerunāju viņa ļaudīm. Viņš pat mani ir aicinājis pavadīt viņu sludināšanas ceļojumos, un es to esmu darījusi. Mātai Tompsonei vajadzīga audzinātāja bērniem, jo ār pasaules iespāids ir tik postošs un skolas tik netikumīgas, ka viņa savus mīļos bērnus negrib sūtīt tādos cilvēkos, kamēr viņi nav kļuvuši par kristiešiem, kā viņa saka. Viņu vecākais dēls, kam pašlaik sešpadsmit gadu, ir dievbijīgs un uzticīgs jauneklis. Viņi daļēji ir pieņēmuši veselības reformu, un es domāju, ka drīz to atzīs un iemilēs pilnīgi. Viņš ir pasūtījis "Veselības Reformētāju". Es viņam parādīju dažus līdzatvestos eksemplārus.

Es ceru un lūdzu Dievu, lai viņš pieņemtu Svēto Sabatu. Māsa Tompsone jau tam tic. Viņš apbrīnojamā kārtā pieķēries pats saviem ceļiem un noteikti domā, ka rīkojas pareizi. Kaut es tikai varētu panākt, lai viņš izlasītu grāmatas, kuras esmu paņēmusi sev līdzī, kā "Patiesība par Sabatu" (History of the Sabbath) u.c., bet viņš uz tām raugās ar neuzticību un saka, ka pēc viņa domām tās nes maldus viņu nostājā; tomēr domāju, ka, ja viņi tikai rūpīgi izlasītu visus mūsu principus, tad viņi tos atzītu par Bībeles patiesībām un ieraudzītu to skaistumu un sakarīgumu. Es nemaz nešaubos, ka māsa T. nekavējoties ar prieku kļūtu par septītās dienas adventisti, ja viņas vīrs tik nikni tam nepretotos. [668] Pirms es atnācu uz šejieni, jutos pārliecināta, ka te mani gaida darbs; tomēr šai ģimenei patiesība jau ir atklāta un, ja es to nevaru vadīt tālāk uz priekšu, tad man liekas, ka savu darbu esmu jau padarījusi vai gandrīz padarījusi. Es nekaunos no Kristus, nekaunos Viņa dēļ šīs samaitātās paaudzes priekšā un ar prieku gribu savienot savu likteni ar Sabata turētājiem un Dieva izredzētajiem ļaudīm.

Lai nokļūtu Grinvilā (Greenville), man vajadzīgi vismaz desmit dolāri. Tos pievienojot mazajai summai, ko esmu nopelnījusi, būtu pietiekoši. Bet tagad es gaidīšu, ko jūs man atrakstīsiet un paziņosiet, kādas ir jūsu domas attiecībā par naudas sūtīšanu man. Pavasarī jau es pati varēšu segt visus ceļa izdevumus, un es domāju, ka labprāt braukšu pie jums. Manas sirds karstākā vēlēšanās ir, lai Kungs mūs vadītu un svētītu visus mūsu pasākumus. Kaut es varētu stāvēt tieši tajā vietā, kuru Kungs man nolēmis Viņa morālajā vīna kalnā, un priedīgi izpildītu katru pienākumu, lai arī cik grūts

tas man liktos, kaut vienmēr mana rīcība saskanētu ar Viņa labo prātu, – tā ir mana sirsnīgākā vēlēšanās un mana karstākā lūgšana. *Hanna More.*”

Saņēmuši šo vēstuli, mēs nolēmām pirmajā brīvajā brīdī aizsūtīt mātai Morei vajadzīgo summu. Pirms savu nodomu varējām izpildīt, izšķirāmie doties uz Mēnu. No turienes atgriezties paredzējām pēc dažām nedēļām, kad arī vēl pietiktu laika naudas nosūtīšanai un viņas pārbraukšanai pirms navigācijas pārtraukšanas. Bet, nolēmuši palikt un strādāt Menā, Ņūhempšīrā, Vermontā un Ņujorkā, mēs rakstījām kādam brālim šinī apgabalā, lai viņš satiktos ar vietējiem vadošajiem brāļiem un ar viņiem apspriestos par naudas nosūtīšanu mātai Morei un par viņas uzņemšanu, līdz atgriezīsimies mēs. Tomēr šo lietu novilcināja līdz kuģniecības pārtraukšanai un atgriežoties mēs redzējām, ka neviens nav interesējies, lai palīdzētu mātai Morei nokļūt uz šejieni, kur viņa tagad pēc mūsu atgriešanās varētu pārnākt uz mūsu mājām. Mēs jutāmies ļoti apbēdināti un otrajā Sābatā pēc mūsu atgriešanās sapulcē Orleānā mans vīrs iepazīstināja brāļus ar viņas apstākļiem. Īsu ziņojumu par [669] to, kas tika runāts un darīts mātas Mores lietā, viņš sniedza “Review” slejās 1868. gada 18. febr., un tas skan sekojoši:

“Šajā sapulcē mēs darījām zināmu, kādos apstākļos dzīvo māsa Hena More, kas pagaidām apmetusies Mičiganas ziemeļrietumos pie draugiem, kas neievēro Bībeles Sabatu. Mēs pastāstījām, ka šis Kristus kalps pieņēma Sabatu, atrodoties misijas darbā Centrālāfrikā. Kad tas kļuva citiem zināms, tad viņas pakalpojumi šai virzienā vairs nebija vajadzīgi, un viņa atgriezās Amerikā, lai dzīvotu un strādātu kopā ar savas ticības biedriem. Ņemot vērā viņas patreizējo dzīves vietu, mums jāsecina, ka šai ziņā viņa ir vilusies. Neviens atsevišķs cilvēks nav vainojams, tomēr mums liekas, ka vai nu mūsu organizācija nav pilnīga, jo tās nespēj atbalstīt šādus cilvēkus un palīdzēt viņiem atrast piemērotu derīgu darbu, vai arī brāļi un māsas, kas redzēja māsu Mori, nav pildījuši savu pienākumu. Tad vienbalsīgi pieņēma priekšlikumu aicināt viņu apmesties šai apkārtnē, līdz Ģenerālkonference ar viņas lietu iepazīstinās mūsu ļaudis. Br. Endrūss, kurš arī piedalījās šai sapulcē, pilnīgi piekrita brāļu rīcībai.”

Spriežot pēc tā, kas mums zināms par auksto, vienaldzīgo izturēšanos, ar kādu Batl-Krīkā bija jāsastopas mātai Morei, ir skaidrs, ka mans vīrs, apgalvojot, ka viņas lietā neviens tieši nav vainojams, ir izteicies pārāk maigi. Zinot visu patiesību, kristietis nevar rīkoties savādāk, kā tikai apvainot visus tās draudzes locekļus, kas zināja viņas apstākļus, bet personīgi viņas labā neko necentās darīt. Draudzes vadītāju pienākums noteikti bija interesēties par viņu un par visu ziņot draudzei, ja citi pirms viņiem šo lietu nebija ņēmuši savās rokās. Tomēr atsevišķiem vienas vai otras draudzes locekļiem nevajadzētu domāt, ka viņi ir atvainojami, ja neinteresējas par šādiem cilvēkiem. Pēc visa tā, kas [670] par šo pašuzpurīgo Kristus kalpu ziņots “Review” slejās, ikviens “Review” lasītājs Batl-Krīkā būtu atvainojams tikai tad, ja tas, uzzinot par viņas ierašanos šajā pilsētā, būtu aicinājis viņu pie sevis un apjautājis par viņas vajadzībām.

Māsa Stronga, vec. P. Strongs, Jr. sieva, apmeklēja Batl-Krīku vienā laikā ar māsu Mori. Viņas abas nonāca pilsētā vienā un tajā pat dienā un vienā un tajā pat laikā to atstāja. Māsa Stronga, kas ir pie manis, stāsta, ka māsa More vēlējusies, lai tā teiktu kādu vārdu viņas labā, ka viņa varētu dabūt darbu un palikt kopā ar Sabata turētājiem. Māsa More bijusi labprātīga strādāt jebkurā vietā, bet atzinusies, ka sirds lieta viņai ir skolotājas darbs. Viņa lūgusi arī vec. /A.S. Hutchins/ runāt viņas labā ar “Review” izdevniecības vadošajiem brāļiem un mēģināt dabūt viņai vietu kādā skolā. To br. /Hutchins/ ar prieku ir darījis. Bet tā kā brīvu vietu nav bijis, tad arī nekādas cerības netika dotas. Mātai Strongai viņa arī stāstījusi, ka līdzekļi viņai izsīkuši un ka, ja viņa nedabūs darbu Batl-Krīkā, būs spiesta braukt uz /Leelenaw/ apgabalu. Dziļi izjustos vārdos viņa bieži skumusi, ka viņai jāatstāj brāļi un māsas.

Māsa More bija rakstījusi Tompsona kungam, vai viņš būtu ar mieru pieņemt viņu darbā un dot pajumti savā ģimenē, un gribēja sagaidīt uz šo vēstuli atbildi. Māsa Stronga kopā ar viņu meklēja kādu vietu, kur viņa varētu uzturēties līdz atbildes saņemšanai no T. kunga. Kādā vietā viņai teikts, ka viņa varot palikt no trešdienas līdz piektdienas rītam, kad viņi paši braukšot prom. Sī māsa par mātas Strongas stāvokli pastāstīja savai miesīgajai mātai, kas dzīvoja tuvumā un arī ievēroja Sabatu. Atgriezusies viņa pateikusi mātai Morei, ka tā pie viņas varētu palikt līdz piektdienas rītam, ka viņas mātai neesot ērti viņu pieņemt. Māsa Stronga vēlāk uzzinājusi, ka patiesais atteikšanās iemesls ir bijis mātas Mores nepazīšana. Viņa būtu varējusi viņu uzņemt, bet nav gribējusi.

Tad māsa More jautājusi mātai Strongai, ko viņai darīt. Māsa Stronga Batl-Krīkā bija gandrīz kā svešiniece, tomēr domājusi, ka varēs viņu novietot kādā trūcīga [671] brāļa ģimenē, kas viņai bijis patīkams un kas nesen bija atnācis šurp no /Montcalm/ apgabala. Šis gājiens bijis sekmīgs. Māsa More tur palikusi līdz otrdienai, kad viņa caur Cikāgu aizbraukusi uz /Leelenaw/ apgabalu. Tur viņa aizņēmusies ceļojumam nepieciešamo naudu. Par viņas vajadzībām un trūkumu Batl-Krīkā zināja

vismaz daži cilvēki, jo viņi bija informēti, ka par savu īso uzturēšanos institūtā viņa neko nebija maksājusi.

Tikko bijām atgriezušies no Austrumiem, mans vīrs, uzzinājis, ka nekas nav darīts, lai izpildītu mūsu lūgumu aicināt māsu Mori šurp, kur viņa tagad varētu pārnākt uz dzīvi pie mums, rakstīja viņai vēstuli, lai viņa, cik vien iespējams, ātri brauktu pie mums. Uz šo vēstuli viņa atbildēja sekojoši:

Lilenda (Leland), Lilino (Leelenaw) grāfiste, Mičiganas štats 1868. gada 20. februārī.

Mans dārgais brāli Vait! Tavu 3. februārī rakstīto saņēmu sliktā veselības stāvoklī, jo neesmu pieradusi pie šīm aukstajām ziemeļzemju ziemām, kad zemi sedz trīs līdz četras pēdas dziļš sniegs. Pastu mums tagad piegādā uz slēpēm.

Liekas, ka pirms pavasara navigācijas atklāšanas man pie jums nokļūt nav iespējams. Ceļi pat bez sniega ir diezgan slikti. Viņi man saka, ka vislabāk esot gaidīt uz navigācijas atklāšanu un tad doties uz /Milwaukee/ un no turienes uz /Grand Haven/, lai pēc tam ar vilcienu brauktu līdz jums vistuvākajai vietai. Biju cerējusi nokļūt pie mūsu mīļajiem ļaudīm jau rudenī, bet šī priekštiesība man netika piešķirta.

Man liekas, ka patiesības, kam mēs ticam, kļūst arvien nopietnākas un svarīgākas un mūsu darbs, kam jāgatavo ļaudis Kunga atnākšanai, nav atliekams. Mums ne tikai pašiem jāietērpjas kāzu apģērbā, bet par nepieciešamo sagatavošanos uzticīgi jāstāsta arī citiem. Es vēlētos nokļūt pie jums, bet liekas, ka tas nav iespējams vai arī vismaz nav ieteicams vienai pašai sliktā veselības stāvoklī doties tādā ceļojumā ziemas vidū. Kad notiks Ģenerālkonference, kuru jūs minējāt? Un kur tā [672] notiks? Domāju, ka caur "Review" es to gan uzzināšu.

Liekas, saslimu tāpēc, ka Sabatu pavadīju viena pati savā aukstajā istabīnā, bet nevarēju iedomāties, ka Sabatu varētu svētīt saules dienas (svētdienas) ievērotāju vidū, kur dienas kārtībā ir visādi darbi un laicīgas sarunas. Domāju, ka pirmās nedēļas dienas ievērotājiem šī diena ir vissmagākā darba diena. Tiesām man liekas, ka vislabākie svētdienas svētītāji pareizi netur svētu nevienu dienu. Ak, kā es ilgojos atkal būt kopā ar Sabata ievērotājiem! Māsa Vaita vēlēsies mani redzēt reformētā tērpā. Vai viņa nebūtu tik laipna un neatsūtītu man paraugu, par ko es satiekoties samaksāšu. Man šķiet, ka, ierodoties pie jums, man tādām tērpam jau vajadzētu būt. Man tas ļoti patīk. Māsa Tompsone domā, ka arī viņa labprāt nēsātu reformēto tērpu.

Man grūti elpot, jo vairāk per nedēļu neesmu varējusi gulēt. Iemesls tam, pēc manām domām, ir saplaisājušais dūmvads, kāpēc gulēt iešanas laikā manu istabu pildīja dūmi un gāzes, un tādā pat telpā man nācās arī gulēt, jo to nav iespējams pareizi izvēdināt. Sākumā es nedomāju, ka dūmi ir tik neveselīgi, un arī neņēmu vērā dažādās gāzes, kas radās no malkas un oglēm un kopā ar dūmiem piesārņoja gaisu. Es atmodos ar tādu gaisa trūkuma izjūtu, ka nakts pavadīju sēdot, jo likās, ka gulot nevaru elpot. Nekad agrāk nebiju izjutusi tik briesmīgu aizdusu (gaisa trūkumu). Es baidījos, ka nekad vairs nevarēšu gulēt. Tad es sevi nodevu Dieva rokās dzīvībai vai nāvei, lūdzot Viņu mani saudzēt, ja vēl kaut kādā veidā esmu vajadzīga Viņa vīna dārzā; citas vēlēšanās dzīvot man nebija. Es jutos pilnīgi samierinājusies ar Dievu un nodevos Viņa rokās. Bet es arī sapratu, ka man jāpretojas sātāniskajiem iespaidiem. Tāpēc es pavēlēju sātānam no manis atkāpties un teicu Kungam, ka pati nevēlos ne dzīvību, ne nāvi, bet pilnīgi padodos Viņam, kam nekas nav apslēpts. Es nezināju, ko nākotne man var nest, tāpēc teicu: Tavs prāts ir vislabākais. [673] Dzīvei priekš manis nav nekādas vērtības, ja iet runa par tās priekiem. Visas bagātības un viss gods, ko tā var dot, nav nekas, salīdzinot ar derīgumu. Es neilgojos pēc tādām mantām; tās nevar apmierināt, nedz aizpildīt sātānīgo tukšuma izjūtu, ko aiz sevis atstāj neizpildīts pienākums. Es negribētu dzīvot nelietderīgu, bezsatura dzīvi. Un, ja arī šāda nāve atgādina mocekļu nāvi, es esmu ar mieru mirt, ja tas ir Dieva prāts.

Dienu iepriekš es mātai Tompsonei sacīju: "Ja es būtu pie br. Vaita, tad par mani lūgtu Dievu un es kļūtu vesela." Viņa jautāja, vai nevarām ataicināt jūs un br. Endrūsu; tas tomēr likās neiespējami, jo, pēc visa spriežot es jūsu atbraukšanu nesagaidītu. Es sapratu, ka Kungs ar Savu lielo spēku un vareno elkoni var mani darīt veselu arī šeit, ja tas būtu man vislabākais. Es jutos droša, ka Viņam tas iespējams. Es zināju, ka Viņš var sūtīt eņģeli, kas cīnītos pret to, kam ir nāves vara, tas ir, velnu, un biju pārliecināta, ka Viņš to darītu, ja tas būtu vislabākais. Es arī sapratu, ka Viņš var norādīt uz līdzekļiem, kas nepieciešami priekš manas atveseļošanās, un ka, ja tas būs vajadzīgs, Viņš to noteikti arī darītu. Drīz pēc tam man kļuva labāk, un es mazliet varēju gulēt.

Tā jūs redzat, ka vēl esmu dzīva, kā pieminēklis Dieva žēlastībai un uzticībai, ar kādu Viņš rūpējas par Saviem ciešošajiem bērniem. Viņš cilvēku bērnus labprāt negrib ne apbēdināt, ne sāpināt; bet reizēm grūtības un bēdas vajadzīgas kā audzinošs līdzeklis, lai mēs tik daudz nepieķertos šīs zemes

dzīvei.

"Un liec mums meklēt pastāvīgu laimi
aiz mūsu seklās un iznīkstošās pasaules robežām."

Tagad es varu sacīt līdz ar dzejnieku:

"Kungs man nav jābaidās,
Vai dzīvoju, vai mirstu.
Es priecāšos, ja ilgi mani gadi,
Lai ilgi kalpotu es Tev.
Ja dzīve īsa, kam bēdāties?
Šai zemei jāiet bojā.
Tu neliec nastas grūtākas
Par tām, ko pats reiz nesi.
Kas Viņa valstī vēlas nākt,
Tam jāiet caur šīm durvīm.
Kungs, nāc, ja žēlastībā lēmi, [674]
Ka redzu Tavu vaigu;
Ja prieku sēji zemes virsū,
Kāds būs godībā, mans Kungs?
Es laimīgs beigšu savu bēdu stāstu
Un smago, grēka mākto dienu skaitu,
Lai reiz ar visiem cīnītājiem
Kā uzvarētājs teiktu Dievu.
Kas mani gaida, nezinu,
Mans skats to nespēj saredzēt;
Bet labi man, ka Kungs to zin.
Viņš mani neatstās nekad."
(Pēc /Baxter/)

Pagājušajā naktī atkal nevarēju gulēt, un šodien jūtos ļoti slikti. Lūdziet, lai notiek Dieva prāts, lai tas piepildās vai nu caur manu dzīvi vai nāvi. Mūžīgās dzīvības cerībā jūsu *Hena More*.
P.S Ja zināt kādu citu iespēju, kā es drīzāk varētu nokļūt pie jums, tad ziņojiet par to. *H.M.*"

Viņa ir mirusi, tomēr runā. Vēstules, ko šeit citēju, ar dziļu interesi lasīs tie, kas pēdējā "Review" numurā būs lasījuši paziņojumu par viņas nāvi. Viņa varēja kļūt par svētību kurā katrā Sabata turētāju ģimenē, kas būtu izpratuši viņas vērtību; bet tagad viņa dus. Mūsu brāļi Batl-Krīkā un tās apkārtnē, uzņemot šo dievbijīgo sievieti, varēja darīt vairāk, nekā tikai apsveikt Jēzu savās mājās. Bet šī iespēja ir zudusi. To darīt nebija ērti. Viņi to nepazīna. Viņa bija jau gados un varēja kļūt par apgrūtinājumu. Sādas izjūtas aizslēdza viņai to mājas, kas sevi sauc par Jēzus draugiem, kas gaida uz Viņa drīzo atnākšanu, un aizdzina viņu prom no cilvēkiem, kurus viņa mīlēja, pie tādiem, kas neatzina viņas ticību, prom uz Mičiganas ziemeļiem, ziemas aukstumā, kas viņu sastindzināja nāvē. Viņa mira kā mocekle, un viņas nāvē vainojams ir baušļus turošās tautas savtīgums un mantkārība.

Dievišķā aizgādība šinī gadījumā briesmīgi norājusī to cilvēku rīcību, kas šo svešinieku neielaida savās [675] mājās. Viņa patiesībā nebija svešinieks. Viņas labā slava bija zināma, tomēr viņu neuzņēma. Daudzi nopietni pārdomās māsas Moreš likteni, viņas uzturēšanos Batl-Krīkā, pazemīgi lūdzot pajumti pie ļaudīm, kas viņai tik mīļi. Un, ja šie cilvēki domās sekos viņai uz Čikāgu, kur viņa aizņēmās naudu ceļa izdevumu segšanai uz savu pēdējo dusas vietu, – un ja viņi padomās par kapa kopu /Leelenaw/ zemē, kur sev mieru atradis šis mīļais bezpajumtnieks, – Dievs, žēlo tos, kas vainīgi viņas gadījumā!

Nabaga māsa More! Viņa dus. Mēs darījām, ko spējām. Kad pagājušajā augustā bijām Batl-Krīkā, mēs saņēmām pirmo no šeit citētajām vēstulēm, bet mums nebija naudas, ko viņai aizsūtīt. Mans vīrs rakstīja uz Viskonsinu un Aiovu, prasot līdzekļus, un saņēma septiņdesmit dolāru, kas sedza ar pagājušajā septembrī Rietumos notikušajām saistītos izdevumus. Mēs cerējām, ka, atgriežoties no rietumiem, saņemsim līdzekļus, ko nekavējoties varēsim aizsūtīt mātai Morei, lai viņai būtu iespējams nokļūt mūsu jaunajā dzīves vietā /Montcalm/ apgabalā.

Augstsirdīgi Rietumu draugi deva mums vajadzīgos līdzekļus, bet, kad nolēmām pavadīt br. Endrūsu uz Mēnu, šo lietu atlikām, līdz būsīm atgriezušies mājās. Austrumos mēs nedomājām uzturēties ilgāk par četrām nedēļām, un tad pēc atgriešanās mums vēl būtu pietiekoši laika, lai nosūtītu mātai Morei naudu un viņa pirms navigācijas izbeigšanās varētu pārbraukt uz mūsu māju. Bet, kad izšķirāties

palikt Austrumos dažas nedēļas ilgāk, kā iepriekš bijām plānojuši, mēs nekavējoties rakstījām dažiem brāļiem šai apkārtnē, uzticēdami viņiem rūpes par māsas Mores pārbraukšanu un par viņas uzturēšanos šeit līdz mūsu atgriešanās brīdim. Es saku, mēs darījām, ko spējām.

Bet vai mums par šo māsu vajadzēja vairāk interesēties kā citiem? Ko mums varēja dot šī darbā nogurusī misionāre? Viņa nespētu veikt mūsu mājas darbus, un mums bija tikai viens bērns, ko viņa varētu mācīt. Tiešām neko daudz nevarēja gaidīt no savus spēkus izsmēlušās sievietes, kas bija jau gandrīz 60 gadus veca. Mums [676] viņa tiešām nebija sevišķi vajadzīga, tikai – lai Dieva svētības nāktu pār mūsu māju. Ir daudz iemeslu, kāpēc mūsu brāļiem vajadzēja vairāk interesēties par māsu Mori nekā mums. Mēs viņu nekad nebijām redzējuši un par viņas dzīvi un nodošanos Kristus lietai un cilvēcei zinājām tikai tikpat daudz, cik visi citi "Review" lasītāji. Brāļi Batl-Krīkā šo cēlo sievieti, un daži no viņiem lielākā vai mazākā mērā zināja par viņas ilgām un trūkumu. Mums nebija naudas, ar ko viņai palīdzēt, bet viņiem tā bija. Mūs jau tā nomāca rūpju nasta, un mājās mums bija vajadzīgi jaunības enerģijas un dzīves prieka pildīti cilvēki. Palīdzība bija vajadzīga mums, bet ne mums vajadzēja palīdzēt citiem. Pie tam vairākumam mūsu brāļu Batl-Krīkā ir tādi apstākļi, ka māsa More viņiem nesagādātu nekādas rūpes vai grūtības. Viņiem ir laiks, spēks un salīdzinoši viņiem rūpju ir daudz mazāk.

Tomēr neviens par viņu neinteresējas vairāk kā mēs. Pirms mūsu aizbraukšanas uz Austrumiem pagājušajā rudenī es pat lielas sanāksmes priekšā runāju par viņu nepareizo izturēšanos pret māsu Mori. Es runāju par pienākumu godāt tos, kam gods nākas; man liekas, ka piesardzīgie, apdomīgie cilvēki ir tik tālu atšķirušies no gudrības, ka vairs nav spējīgi pareizi novērtēt morālas vērtības. Es šai draudzei teicu, ka starp viņiem ir ļoti daudz tādu cilvēku, kas atrod laiku saiet kopā, dziedāt un spēlēt savus mūzikas instrumentus; viņi savu naudu atdod māksliniekiem savu attēlu pavairošanai vai arī izlieto to, apmeklējot sabiedriskas izpriecu vietas; bet viņiem nav nekā, ko dot misijas darbā spēkus izsmēlušai sievietei, kas no visas sirds pieņēmusi tagadējo patiesību un atrākusī šurp, lai dzīvotu kopā ar cilvēkiem, kam ir tikpat dārga ticība. Es viņiem ieteicu apstāties un pārdomāt, ko mēs darām, un ierosināju, lai viņi trīs mēnešus saviem mūzikas instrumentiem liktu klusēt un ņemtu laiku, lai, pazemojoties Dieva priekšā, sevi pārbaudītu, nožēlotu savus grēkus un lūgtu, līdz viņi iemācītos saprast, ko no viņiem prasa Dievs kā no ļaudīm, kas saucas par Viņa bērniem. Mani satrauca netaisnība, kas nodarīta Jēzum māsas Mores personā, un es personīgi ar dažiem [677] cilvēkiem par to runāju.

Šis notikums norisinājās klusībā. Bet, neskatoties uz to, ka par māsu Mori ziņoja atklātībā, kam sekoja liels un labs darbs Batl-Krīkas draudzē, tā tomēr nemaz necentās izpirkt savu pagātni, atsaucot māsu Mori atpakaļ. Bet pēc notikušā kāda sludinātāja sieva pat sacīja: "Es neredzu nekāda iemesla, kāpēc br. un māsa Vaiti ir sacēlušī tādu troksni par māsu Mori. Man liekas, ka viņi neizprot stāvokli." Tas tieša, mēs neizprotam stāvokli. Stāvoklis ir daudz sliktāks, kā mēs to vērtējam. Ja mēs to būtu izpratuši, tad mēs nekad nebūtu atstājuši Batl-Krīku, pirms visā pilnībā nebūtu draudzei atklājuši tās grēku, ļaujot māsei Morei tādā veidā viņus atstāt, un tad būtu kaut kas darīts, lai atsauktu viņu atpakaļ.

Kāds Batl-Krīkas draudzes loceklis, pārrunājot māsas Mores aizbraukšanu, ir izteicis šādu domu: "Neviens tagad tādos gadījumos negrib uzņemties atbildību. Tikai brālis Vaitis vienmēr ir rūpējies par šiem cilvēkiem." Jā, viņš to ir darījis. Viņš ir bijis gatavs tos pieņemt savā mājā, līdz aizņemts katrs krēsls un gulta, un tad ir gājis pie saviem brāļiem un panācis, lai tie uzņemtu tos, kurus viņš vairs nespēja uzņemt. Ja šiem cilvēkiem vajadzēja naudu, viņš to deva un aicināja čitus sekot viņa priekšzīmei. Batl-Krīkā jābūt cilvēkiem, kas darītu tā, kā viņš ir darījis, vai arī pār šo draudzi nāks Dieva lāsts. Tur ir ne tikai viens vien, bet piecdesmiti, kas vairāk vai mazāk spēj darīt, tā kā viņš darīja.

Mums ir teikts, ka mums jāatgriežas Batl-Krīkā. Bet mēs to negribam darīt. Varbūt tāds nekad nebūs mūsu pienākums. Mēs tur atradāmies zem smagām nastām, līdz mēs tās vairs nespējām izturēt. Dievam tur vajadzīgi stipri vīri un sievas, kas šo nastu smagumu izdalītu savā starpā. Kas iet uz Batl-Krīku, kas stājas tur kādā darbā, – bet nav labprātīgi pielikt savas rokas pie šāda veida darba, tad būtu tūkstošreiz labāk, ja viņi atrastos kaut kur citur. Ir cilvēki, kas redz un saprot un ar prieku kalpo Jēzum Viņa svēto personā. Lai viņiem ir vieta darbā. Un tie,[678] kas to nevar darīt, iet turp, kur viņi nestāv ceļā Dieva darbam.

Sevišķi tas attiecas uz cilvēkiem, kas atrodas darba priekšgalā. Ja tie rīkojas nepareizi, tad viss iet nepareizi. Jo lielāka atbildība, jo lielāks posts šo atbildības nesēju neuzticības gadījumā. Ja vadošie brāļi uzticīgi nepilda savus pienākumus, tad tos nepildīs arī tie, kurus viņi vada. Kas atrodas darba priekšgalā Batl-Krīkā, tiem visās vietās jābūt par priekšzīmi ganāmpulkam. Ja viņi tā rīkosies, tad tie saņems lielu atalgojumu. Bet ja ne un tomēr ieņems šādas vietas, tad viņiem būs jādod briesmīgs

norēķins.

Mēs darījām, ko spējām. Ja pagājušajā vasarā un rudenī mūsu rīcībā būtu bijuši līdzekļi, tad māsa More tagad atrastos pie mums. Kad mēs uzzinājām, kādi patiesībā ir mūsu apstākļi, par ko stāstīju Liecībās Nr. 13, mēs abi jutāmies priecīgi un sacījām, ka nevēlamies uzņemt atbildību par līdzekļiem. Tas tomēr bija nepareizi. Dievs grib, lai mums būtu līdzekļi, lai mēs varētu kā pagājušos laikos sniegt palīdzību, kur palīdzība ir vajadzīga. Sātans šinī ziņā grib saistīt mūsu rokas un citus vadīt uz bezrūpību, neiejūtību un mantkārību, lai arī uz priekšu atkārtotos tādi cietsirdīgi darbi kā māsas Mores gadījumā.

Mēs redzam bezpajumtniekus, atraitnes, bāriņus, cienīgus nabagus un trūcumā esošus sludinātājus kā daudzas izdevības izlietot līdzekļus par godu Dievam, Viņa darba virzīšanai uz priekšu un svēto ciešanu atvieglošanai, un man vajadzīgi līdzekļi, lai tos izlietotu Dievam. Piedzīvojumu, kas gūti pastāvīgo ceļojumu laikā gandrīz ceturtdaļā gadsimta, redzot cilvēkus, kam vajadzīga palīdzība, darījuši mūs spējīgus gudri un saprātīgi izlietot Kunga naudu. Es pati sev esmu pirkusi rakstāmlietas, pati segusi pasta izdevumus un daudz no savas dzīves laika izlietojusi, rakstot citu labā, un viss, ko par šo darbu esmu saņēmusi, nesegtu manu pasta izdevumu desmito daļu, lai gan šis darbs mani briesmīgi ir nogurdinājis un prasījis daudz dzīvības spēku. Kad mani ļoti lūdza un prasīja, lai pieņemu līdzekļus, es tomēr atteicos vai arī novēlēju tos labdarīgiem mērķiem kā izdevniecības savienībai. Uz priekšu es vairs tā nedarīšu. Es pildīšu savu pienākumu darbā kā vienmēr, bet bailes pieņemt naudu, lai izlietotu to priekš Kunga, man ir zudušas. Šis gadījums ar mūsu Mori visā pilnībā mani atmodinājis, lai [679] redzētu, ka tikai sātana darba rezultātā mēs paliekam bez līdzekļiem.

Nabaga māsa More! Kad uzzinājām, ka viņa mirusi, mans vīrs to briesmīgi pārdzīvoja. Mēs abi jutāmies, it kā zaudējuši mīlu māti, pēc kuras tuvuma ļoti ilgojās mūsu sirds. Daži varbūt sacīs, ka, ja viņi būtu atradušies to cilvēku skaitā, kas kaut ko zināja par šīs māsas vajadzībām un ilgām, tad viņi tā nebūtu rikojušies. Es ceru, ka jums nekad nebūs jāizjūt tādi sirdsapziņas pārmetumi, kādus spiesti izjust daži cilvēki, kas tik ļoti bija iegrimuši paši savos darbos un pasākumos, ka labprātīgi nespēja uzņemt kādu atbildību šīs māsas labā. Kaut Dievs žēlotu tos, kas tik ļoti baidījās no apkrāpšanas, ka ir gatavi atstāt bez ievēribas cienīgu, pašuzpurīgu Kristus kalpu. Lai attaisnotu šo nolaidību un nevēribu, ir teikti vārdi: Mēs jau tik daudzas reizes esam pievilti, ka mums bail no svešiniekiem. Vai mūsu Kungs un Viņa mācekļi devuši mums tādas norādījumus, lai mēs ļoti uzmanītos un neuzņemtu svešiniekus, lai nebūtu iespējama kļūda un izbēgtu no ciešanām, ko sagādātu necienīgas personas uzņemšana?

Pāvils aicina ebrejus: "Brāļu mīlestība lai pastāv." Nemieriniet sevi, ka tagad ir tāds laiks, kad šis aicinājums nav vajadzīgs, kad brāļu mīlestība drīkst mitēties. Viņš vēl turpina; "Neaizmirstiet labprāt dot mājas vietu svešiniekiem, jo tā daži nezinot eņģeļus uzņēmuši savās mājās." Lūdziet, lasiet Mat. 25,31. un tālāk. Lasiet šo tekstu, brāļi, kad jūs ģimenes rīta vai vakara lūgšanas brīdī nākošo reizi savās rokās paņemsiet Bībeli. Labie darbi, kurus savā laikā darījuši ļaudis, ko apsveiks Dieva valstībā, darīti Kristum Viņa ciešošo ļaužu personā. Kas šos labos darbus darīja, tie nedomāja, ka kaut ko dara priekš Kristus. Viņi nedarīja neko vairāk kā tikai savu pienākumu pret ciešošo cilvēci. Tie, kas atradīsies pie kreisās rokas, nevarēs saprast, ka, neņemot vērā Viņa ļaužu vajadzības, ir darījuši pāri Kristum. Tomēr viņi nebija rūpējušies par Jēzu Viņa svēto personā, un šīs nevēribās nolaidības dēļ viņiem jāiet prom mūžīgā sodībā. Un viena no viņu nolaidības un nevēribas izpausmēm izteiktā sekojošos noteiktos vārdos: "Es biju svešinieks, bet jūs Mani neesat uzņēmuši." [680]

Tas neattiecas vienīgi uz Batl-Kriķas draudzi. Mani ļoti apbēdina Sabata ievērotāju savtīgums, kas jūtams visur. Kristus nogājis sagatavot mums mūžīgus mājokļus, un vai lai mēs atsakāmies uzņemt Viņu tikai uz nedaudz dienām Viņa svēto personā, kam nav pajumtes? Viņš atstāja Savu godības mājokli, Savu majestātīgumu, augstā pavēlnieka stāvokli, lai glābtu pazudušo cilvēku. Viņš kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti. Viņš sevi pakļāva apvainojumiem, lai cilvēks tiktu paaugstināts, un ir sagādājis mums mājvietu, kas skaistumā un piemīlīgumā ir nesalīdzināma un pastāvēs tikpat ilgi, cik Dieva tronis. Kas beidzot uzvarēs un sēdēs ar Kristu uz Viņa troņa, tie sekos Viņa priekšzīmei un labprātīgi, priecīgi pienesīs upurus Viņam Viņa svēto personā. Kas nespēj to labprāt darīt, tie aizies prom mūžīgā sodībā.

Veselīgu ēdienu pagatavošana

Pēdējo septiņu mēnešu laikā mēs mājās esam bijuši tikai apmēram četras nedēļas. Savos ceļojumos mēs esam sēdējuši pie daudziem un dažādiem galdiem, sākot no Aijovas līdz Mēnai. Daži, kurus mēs apmeklējām, dzīvo pilnīgā saskaņā ar saņemto gaismu. Citi, kam bijušas tādas pat iespējas iemācīties veselīgu un pareizu dzīves veidu, spēruši tikai pirmos soļus, lai mainītu savus līdzšinējos ieradumus. Viņi jums sacīs, ka nezina, kā pagatavot ēdienus pa jaunam. Tomēr šai jautājumā par

ēdienu pagatavošanu viņiem nav tiesību aizbildināties, jo grāmatā "Kā dzīvot" ir daudz brīnišķu receptu, un šis darbs ir aizsniedzams visiem. Es nesaku, ka viss, ko šī grāmata māca par ēdienu gatavošanu, ir pilnīgs. Es varbūt drīzumā sniegšu mazu darbu, kas dažā ziņā vairāk saskanēs ar maniem ieskatiem. Tomēr grāmata "Kā dzīvot" satur gandrīz neierobežotas pamācības ēdienu gatavošanā, kas jāievēro ceļotājam, pat starp septītās dienas adventistiem.

Daudzi nedomā, ka pareizi sagatavot ēdienu ir viņu [681] pienākums; tāpēc viņi šai virzienā nemaz necenšas. So darbu var veikt vienkārši, veselīgi un viegli, nelietojot taukus, sviestu un gaļu. Ir vajadzīga prasme, kas jāsavieno ar vienkāršību. Lai to panāktu, sievietei ir jālasa un pēc tam lasītais pacietīgi jāizpilda dzīvē. Daudzi cieš, tāpēc ka nevēlas pūlēties. Tādiem es saku: Jums ir pienācis laiks atmodināt savus snaudošos spēkus un sākt lasīt. Mācieties gatavot ēdienus vienkārši, tomēr tā, lai tie būtu ļoti garšīgi un veselīgi.

Ja ir nepareizi, gatavojot ēdienu, domāt tikai par garšu un ēstkāres apmierināšanu, tomēr nevienam nevajadzētu uzskatīt, ka pareiza ir barības vielu nepilnvērtīga diēta. Daudzus cilvēkus novājinājušas slimības, un viņiem vajadzīgs barojošs, bagāts un labi pagatavots uzturs. Mēs bieži atrodam pilnvērtīgu miltu maizi (graham bread), kas ir smaga, skāba un tikai daļēji izcepta. Tas ir izskaidrojams ar intereses trūkumu mācīties un bezrūpību svarīgajā ēdienu pagatavošanas pienākumā. Reizēm mums jāstojas ar kūkām (gem – cakes) un mīksti biskvītiem (soft biscuit), kas ir izkaltēti bet ne izcepti, un arī ar citām līdzīgām lietām. Un tad pavāri jums teiks, ka viņi labi zina vecos ēdienu pagatavošanas veidus un arī prot tā strādāt, bet, ja runā patiesību, tad jāsaka, ka viņu saimei nepatīk pilnvērtīgu miltu (graham) maize; viņi domā, ka, mainot vecos ieradumus, viņi nomirs badā.

Man jāsaka, ka es par to nebrīnītos. Veids, kādā jūs uzturu pagatavojat, padara to nebaudāmu. Tāda barība noteikti izsauks gremošanas traucējumus. Sie nabaga pavāri un tie, kas ēd viņu pagatavotos ēdienus, nobēdājušies jums stāstīs, ka veselības reforma viņiem nav piemērota. Kuņģis nespēj pārvērst labā maizē tādu, kas ir nepilnvērtīga, smaga un skāba; bet šī sliktā maize gan izsauks vesela kuņģa saslimšanu. Kas ēd šādu uzturu, to spēki samazinās. Vai bez iemesla? Daži no šiem cilvēkiem sevi sauc par veselības reformētājiem, bet viņi tādi nav. Viņi neprot pagatavot ēdienus. Viņi cep kūkas un pilnvērtīgu miltu maizi, vāra kartupeļus, bet vienmēr vienu un to pašu, reti ko izmainīdami, un organisms neiegūst spēkus. Viņiem liekas, ka laiks, [682] kas izlietots, mācoties gatavot veselīgus un garšīgus ēdienus, ir izšķiests. Daži rīkojas tā, it kā tas, ko viņi apēd, aiziet zudumā un viss, ar ko viņi var kuņģi piepildīt, labuma ziņā līdzinātos ar neatlaidīgām pūlēm pagatavotiem ēdieniem. Ir svarīgi, lai uzturs mums garšotu. Ja ēdam tikai mehāniski, tad organisms nesaņem pietiekoši barības vielu un nepieaug spēkā. Pretējais vērojams, ja kuņģi uzņemtais ēdiens sagādā baudījumu. Mēs sastāvam no tā, ko mēs ēdam. Lai mūsu asinis būtu labas, ir jāuzņem pareizs uzturs un pie tam pareizi sagatavots.

Kas gatavo ēdienus, tiem reliģija uzliek pienākumu mācīties, kā dažādos veidos sagatavot veselīgu un garšīgu uzturu. Mātēm vajadzētu mācīt bērnus, kā gatavot ēdienus. Kāda cita izglītība jaunai sievietei varētu būt vēl svarīgāka? Ēšana saistās ar dzīvību. Trūcīgs, nepilnvērtīgs un slikti pagatavots uzturs, novājinot asinis radošos orgānus, pastāvīgi pasliktina asins sastāvu. Ir sevišķi svarīgi, lai ēdienu pagatavošanas mākslu uzskatītu par vienu no galvenajiem izglītības nozarojumiem. Labu pavāru ir pavisam maz. Jaunas sievietes domā, ka kļūt par pavāru nozīmē pazemoties kalpa stāvoklī. Tā tas tomēr nav. Viņas šo jautājumu neapskata no pareiza redzes viedokļa. Zinātne par veselīgu ēdienu pagatavošanu, sevišķi par maizes cepšanu, nav maznozīmīga.

Daudzās ģimenēs cilvēki cieš no gremošanas traucējumiem. Šo saslimšanu iemesls bieži ir slikta maize. Namamāte nolemj, ka to nedrīkst aizsviest prom, un saime šo maizi apēd. Vai slikta maize izlietojama šādā veidā? Vai jūs to gribat ievadīt kuņģī, lai pārvērstu asinis? Vai kuņģim ir spēks skābu maizi padarīt par saldu, smagu par vieglu vai sapelējušu par svaigu?

Audzīnot meitas, mātes šai izglītības nozarei nepiegrīž vērību. Viņas vienas uzņemas rūpju nastas un strādā, līdz viņu spēki gandrīz pilnīgi izsmelti, bet savas meitas aizbildina, ka viņām jāeļojot ciemos, jātamborējot vai jānododoties citām viņām pašām patīkamām lietām. [683] Tā ir nepareiza mīlestība, nepareiza laipnība. Mātes kļūdainā rīcība atnes ļaunumu bērna dzīvei, un šis iespaids bieži vien jūtams visu mūžu. Kad meita ir tik veca, ka varētu nest vienu otru dzīves nastu, tad viņa tam vēl nav sagatavojusies. Tāda meita neuzņemsies dzīves rūpes un nastas. Viņa staigās apkārt, darba nenoslogota, atrodot iespējas un iemeslus, kā izvairīties no atbildībām, kamēr rūpju nasta smagi spiež māti, kas iet savu ceļu līdzīgi ratiem zem smagas kūlīšu kravas. Meita nedomā, ka viņa ir nepieklājīga, bet viņa ir bezrūpīga un nevērīga, jo pretējā gadījumā viņa redzētu mātes nogurušo skatu un sāpju izteiksmi sejā un censtos darīt savu daļu, nest smagākās nastas un palīdzēt, jo māte ir jāatslogo no rūpēm, vai arī viņai būs jāliekas ciešanu gultā, kas var būt arī viņas nāves gulta.

Kāpēc mātes grib būt tik aklas un nevērīgas savu meitu audzināšanā? Es jutos sāpināta, kad, apmeklējot dažādas ģimenes, redzu māti nesam smagās nastas, kamēr meita, dzīvespriecīga, enerģiska, vesela un stipra, dzīves rūpes un grūtības nemaz nepazīst. Kad notiek lielākas sanāksmes un ģimenēm jārūpējas par atnākušo sabiedrību, tad bieži visas rūpes uz sevis uzņemas māte, kamēr meitas sēd un tērzē ar jauniem draugiem, pavada laiku viesu vidū. Šāda nostāja man liekas tik nepareiza, ka es tikko varu atturēties, lai nerunātu ar bezrūpīgajiem, nevērīgajiem jauniešiem un neaicinātu viņus pie darba. Atbrīvojiet savu nogurušo māti. Lieciet viņai apsēsties viesistabā un pamudiniet viņu atpūsties un priecāties savu draugu sabiedrībā.

Tomēr šai lietā vainīgas nav vienīgi meitas. Kļūdu ir pielaidusi arī māte. Viņa nav pacietīgi mācījusi meitām, kā pagatavojami ēdieni. Viņa zina, ka meitām trūkst zināšanu ēdienu pagatavošanai, un tāpēc nekad nevar justies brīva no darba. Viņai jābūt klāt visur, kur vajadzīga gudrība un uzmanība. Jaunām sievietēm vajadzētu apgūt pilnīgas zināšanas ēdiena pagatavošanā. Lai arī kādi būtu viņu dzīves apstākļi, šīs ir zināšanas, [684] ko vienmēr var praktiski izlietot. Tā ir viena no izglītības nozarēm, kam ir vistiešākais iespaidis uz cilvēka dzīvību, sevišķi uz mīlo tuvinieku dzīvību. Daudzas sievas un mātes, kas nav saņēmušas pareizu audzināšanu un neprot pagatavot ēdienus, ik dienas sniedz savai ģimenei slikti pagatavotu uzturu, kas pastāvīgi un nenovēršami bojā gremošanas orgānus, pasliktinot asins sastāvu, un bieži izsauc akūtus iekaisumus un priekšlaicīgu nāvi. Daudzus cilvēkus ieved kapā smagas, skābas maizes ēšana. Man stāstīja, ka kādā gadījumā kalpone izcepusi smagu, skābu maizi. Lai no tās atbrīvotos un neveiksmi apslēptu, viņa maizi atdevusi divām ļoti lielām cūkām. Otrā rītā namatēvs atradis savas cūkas beigtas un, pārbaudot siles, ieraudzījis šīs smagās maizes gabalus. Viņam jautājot, kalpone atzinusies, ko darījusi. Viņai pat prātā nebija nācis, ka smagā maize uz cūkām atstās tādu iespaidu. Ja smagā, skābā maize nokauj cūku, kas var aprīt klaburčūsku un gandrīz kuru katru riebīgu lietu, kādu iespaidu tad tā atstās uz cilvēka jutīgajiem gremošanas orgāniem?

Katras ticīgas kristīgas meitenes un sievietes pienākums ir nekavējoties mācīties, kā no nebīdelētiem kviešu miltiem izcept labu, saldu un vieglu maizi. Mātēm vajadzētu ņemt savas meitas līdzī uz virtuvi, kad viņas vēl ir pavisam jaunas, un mācīt viņām ēdienu pagatavošanas mākslu. Māte nevar gaidīt, ka meitas izpratīs mājturības noslēpumus, ja viņas šai virzienā nemācās. Norādījumus vajadzētu sniegt pacietībā un mīlestībā un ar savu gaišo sejas izteiksmi un iepriecinošiem vārdiem padarīt šo darbu, cik vien iespējams, patīkamu. Ja meitas kļūdās vienu, divas vai trīs reizes, tad nerājiet tās. Mazdūšība jau pati dara savu darbu, kārdinot viņas teikt: "Nav vērts, es to nevaru veikt!" Šāds brīdis nav norāšanai piemērots laiks. Griba kļūst vāja. Nepieciešami iedrošinoši, priecīgi un cerību pilni vārdi, kā: "Nekad nedomā par pielaistajām kļūdām. Tu esi [685] tikai mācekle, un ir dabīgi, ka Tu kļūdi. Mēģini atkal no jauna. Domā par to, ko Tu dari. Esi ļoti uzmanīga, un Tev noteikti izdosies."

Daudzas mātes neizprot šīs zināšanu nozares svarīgumu un labāk dara visu vienas pašas, lai tikai nevajadzētu uzņemties grūtības un pūles, kas saistās ar bērnu apmācīšanu un viņu pielaisto kļūdu panešanu. Un, kad meitām, kaut arī viņas cenšas, neveicas, tad māte viņas aizsūta prom ar vārdiem: "Nav vērts, jūs tāpat neizdarīsiet šo vai to darbu. Jūs mani vairāk traucējat un apgrūtināt, nekā palīdzat."

Tā mācekļu pirmās pūles tiek atraidītas, un pirmā neveiksme tā atvēsina viņu interesi un dedzību uz mācīšanos, ka viņas baidās no nākošā mēģinājuma un labāk šuj, ada, uzpoš māju un dara visu ko, lai tikai nebūtu jāgatavo ēdieni. Šāda mātes izturēšanās ir ļoti nepareiza. Viņai vajadzēja savas meitas pacietīgi pamācīt, lai viņas praktiskajā darbā iegūtu pieredzi, kas novērstu neveiklību un pilnveidotu nepiedzīvojušā strādnieka neprasmīgās kustības. Seit es gribu pievienot izvilkumus no Liecības Nr. 10, kas publicēta 1864. gadā:

"Bērni, kas lutināti un auklēti, vienmēr gaidīs pret sevi tādu izturēšanos, un, ja viņu cerības nepiepildās, tad viņi kļūst neapmierināti un mazdūšīgi. Tāda rīcība un noskaņojums iezīmēs visu viņu dzīvi; viņi jutīsies bezpalīdzīgi, meklēs palīdzību pie citiem, gaidot, lai citi viņiem izdabātu un pakļautos. Bet, ja viņiem runā pretī, pat tad, kad viņi jau pieauguši par vīriem un sievietēm, viņi domā, ka pret viņiem izturas nepareizi; un tā viņi mokās, iedami cauri dzīvei, tik tikko spējami panest paši sevi, bieži kurnēdami un skaizdamies, ka viss nenotiek pēc viņu prāta.

Neizpratnē vecāki māca saviem bērniem mācības, kas priekš viņiem izrādīsies postošas un kas sēj ērkšķus zem viņu pašu kājām. Viņi domā, ka, apmierinot bērnu iegribas un ļaujot viņiem izdabāt savām tieksmēm, viņi iemantos savu [686] bērnu mīlestību. Kādi maldi! Bērni, kas tā tiek lutināti, uzaug savās iegribās neierobežoti, nepiekāpīgi savās tieksmēs, savtīgi, prasoši un uzpūtīgi, par lāstu sev un visiem ap viņiem. Lielā mērā vecāku rokās ir bērnu nākošo dienu laime. Uz viņiem gulstas svarīgais darbs – veidot šo bērnu raksturu. Bērībā dotās pamācības pavadīs viņus visā dzīvē. Vecāki

sēj sēklu, kas uzaugs un nesīs augļus, labus vai sliktus. Viņi var sagatavot savus dēlus un meitas laimei vai postam.

Bērniem jau ļoti agri vajadzētu mācīties būt derīgiem, palīdzēt pašiem sev un palīdzēt citiem. Daudzas šī laikmeta meitas bez sirdsapziņas pārmetumiem var noskatīties, kā mātes pūlas, vāra, mazgā veļu un gludina to, kamēr pašas sēd istabā, lasa stāstus, ada apmales, tamborē vai izšuj. Viņām sirds ir tik nejūtīga kā akmens. Bet kur radies šis ļaunums? Kas ir tie, kuri parasti šajā lietā ir visvairāk vainīgi? Nabaga piekrāptie vecāki! Viņi neņem vērā savu bērnu nākamo labumu un savā nepareizajā maigumā ļauj viņiem slinki sēdēt vai arī darīt pavisam nenozīmīgas lietas, kas neprasa ne prātu, ne muskuļu pielietošanu, un tad vecāki savas slinkās meitas atvaino ar nespēku un vājumu. Kas viņas ir padarījis vājas? Daudzos gadījumos vainīga vecāku nepareizā rīcība. Samērīga vingrināšanās mājas darbos attīsta kā garu, tā arī miesu. Bet nepareizu uzskatu dēļ bērniem šīs iespējas atņem, līdz darbs viņiem sāk riebties. Tas ir nepatīkams un nesaskan ar viņu cilvēka lieluma izpratni. Valda uzskats, ka cēlai sievietei nav jāstrādā, ka pat ir nepieklājīgi mazgāt traukus, gludināt veļu un stāvēt pie veļas vannas. Mūsu nelaimīgajā laikmetā bērniem sniedz šādu modes mācību.

Dieva ļaudīm vajadzētu vadīties no augstākiem principiem nekā pasaules cilvēkiem, kas cenšas visu savu rīcību piemērot modei. Dievbijīgiem vecākiem savus bērnus vajadzētu audzināt [687] lietderīgai dzīvei....Sagatavojiet viņus nest nastas jau jaunībā. Ja jūsu bērni nav raduši strādāt, tad viņi ātri pagurs. Viņi sūdzēsies par sāpēm sānos, plecos un par nogurumu locekļos, un jums draud briesmas līdzjutībā pašiem padarīt viņu darbu, neļaujot viņiem izjust pat ne vismazākās ciešanas. Sākumā bērniem uzlieciet vieglākas nastas un tad ar katru dienu tās palieliniet, līdz viņi zināmu darba daudzumu var padarīt bez noguruma. Bērnu sānu un plecu sāpju galvenais iemesls ir bezdarbība....

Mātēm vajadzētu savas meitas ņemt līdzī virtuvē un pacietīgi tās audzināt. Viņu miesas uzbūvei šāds darbs nāks par labu; muskuļi iegūs pienācīgu vingrumu un domas, dienai noslēdzoties, būs veselīgākas un cēlākas. Viņas varbūt būs nogurušas, bet cik salda ir atpūta pēc pareiza darba daudzuma. Miegš, brīnišķīgais dabīgais atjaunotājs, dos jaunus spēkus nogurušajai miesai un sagatavos to nākošās dienas pienākumiem. Nelieciet bērniem domāt, ka ir vienalga, vai viņi strādā vai ne. Māciet viņiem, ka viņu palīdzība ir vajadzīga, ka viņu laikam ir vērtība un ka jūs esat atkarīgi no viņu darba."

Grāmatas un traktāti

Pareiza mūsu preses izdevumu izplatīšana ir viens no vissvarīgākajiem tagadējā darba nozarojumiem. Bez tā mēs veiksīm maz. Un mūsu sludinātāji šinī darbā var darīt vairāk par visiem citiem. Ir tiesa, ka dažus gadus atpakaļ daudzi mūsu sludinātāji grāmatu pārdošanā bija nogājusi par tālu. Daži no viņiem pārdošanai domātajam krājumam pievienoja ne tikai tādus izdevumus, kuru patiesā vērtība bija pavisam maza, bet arī citas līdzīgi mazvērtīgas preces.

Bet tagad daži mūsu sludinātāji, pamatojoties uz to, [688] ko es Liecībā Nr. 11 rakstīju par mūsu preses izdevumu pārdošanu, nonākuši citā galējībā. Kāds no Ņujorkas štata, kurš darba nastu smagi neizjūt un strādā par agentu, turot savā rīcībā plašu un labu rakstu izvēli, ir nolēmis vairāk tos nepārdot un rakstiski paziņojis izdevniecībai, ka preses izdevumu izplatīšana ir tās uzdevums. Tas ir nepareizi. Es te gribu citēt izvilkumu no Liecības Nr. 11.

"Mūsu rakstu pārdošanas nastai nevajadzētu gulties uz sludinātājiem, kas strādā ar Vārdu un mācību. Vajadzētu taupīt viņu laiku un spēku, lai to nedalīti izlietotu sapulču sēriju noturēšanai. Viņu laiku un spēku nevajadzētu izšķiest mūsu grāmatu pārdošanai, ja ļaudīm tās pareizā veidā var piedāvāt tie, uz kuriem negulstas pienākums pasludināt Vārdu. Izejot jaunos laukos, sludinātājiem var rasties nepieciešamība ņemt līdzī rakstus, ko pārdot ļaudīm, arī citos apstākļos var rasties vajadzība pārdot grāmatas un kārtot mūsu izdevniecību veikala darījumus. Tomēr no šī darba sludinātājiem vajadzētu izvairīties, ja vien to var padarīt citi."

Šī izvilkuma pēdējā daļa ieejošāk izskaidro pirmo daļu. Izsakoties mazliet noteiktāk, es domāju, ka tādiem sludinātājiem kā vec. Endrūss, /Waggoner/, Vaits, Lafboro, kuriem darbs jāvada un tāpēc ir sevišķi daudz rūpju un nastu, nevajadzētu tās vēl palielināt ar mūsu rakstu pārdošanu, sevišķi telts sanāksmju un Ģenerālkonferences laikā. Šie vārdi rakstīti, lai labotu to cilvēku rīcību, kas šādās sanāksmēs tik tālu aizmirsā savu goda pilno uzdevumu, ka izklāja pūļa priekšā preces, kam nebija nekāda sakara ar darbu.

Mūsu sludinātāji, kuriem ir laba veselība, var tiešām pieklājīgi un piemērotā laikā nodoties mūsu svarīgāko rakstu pārdošanai. Sevišķi nopietnu piepūli šajā laikā prasa tādu darbu pārdošana un izplatīšana, uz kuriem nesen vērsta mūsu ļaužu uzmanība. Cetrās nedēļās, atrodoties [689] ceļojumā

pa /Grattiot/, /Saginaw/ un /Tuscola/ apgabaliem, mans vīrs pārdeva un izdalīja trūcīgiem rakstus par četriem simtiem dolāru. Viņš vispirms norādīja ļaudīm uz šo grāmatu svarīgumu; un tad viņi labprāt tās gribēja saņemt, cik ātri vien viņš ar vairāku citu piepalīdzību spēja viņus apkalpot.

Kāpēc mūsu brāļi nav labprātīgāki sniegt līdzekļus grāmatu un traktātu fondiem? Un kāpēc mūsu sludinātāji visā nopietnībā neiet pie šī darba? Mūsu ļaudīm vajadzētu saprast, ka šie preses izdevumi ir tieši tie, kas nepieciešami, lai palīdzētu tiem, kam palīdzība vajadzīga. Seit ir izdevība ieguldīt līdzekļus saskaņā ar svētīgo labprātīgas devības plānu. Reizēm varam lasīt cilvēkus tikpat vienkārši kā grāmatas. Mūsu vidū ir ļaudis, kas iegulda simts līdz tūkstoš dolārus vai pat vēl vairāk Veselības institūtā, bet tikai piecus līdz divdesmit piecus dolārus lielajā grāmatu, brošūru un traktātu izplatīšanas pasākumā, lai ļaudīm atklātu patiesību, kuras uzņemšana vada uz mūžīgu dzīvību. Viens šādu ieguldījumu atzīst par izdevību, bet cits, kā varam spriest pēc līdzekļu piedāvājuma mazā apmēra, to uzskata par noteiktu zaudējumu.

Šai lietā mēs neklusēsim. Mūsu ļaudis ķersies pie darba. Līdzekļi pieplūdīs. Un trūcīgajiem, kas vēlas saņemt grāmatas, mēs teiksim: Iesūtiet pieprasījumus, norādot kādi ir jūsu materiālie apstākļi. Un mēs jums nosūtīsim grāmatu paku ar četriem "Spiritual Gifts" (Garīgās dāvanas) sējumiem, kā arī "Kā dzīvot", "Aicinājums jauniešiem", "Aicinājums mātēm", "Sabata lasījumi" un divus plašus "Izskaidrojumu atslēga" komplektus (diagrammas, tabulas). Ja jums kādi no šiem darbiem ir, tad ziņojiet, un mēs jums to vietā nosūtīsim citas grāmatas vai arī aizsūtīsim tikai tās, kuru jums nav. Atsūtiet piecdesmit centus pasta izdevumiem, un mēs jums aizsūtīsim paku piecu dolāru vērtībā, četrus dolārus sedzot no šī fonda.

(Kopš daudzos štatos ir noorganizētas Traktātu sabiedrības, tās ir uzņēmušās cienīgu trūcīgo apgādi ar grāmatām un traktātiem. Dažas no šeit pieminētajām grāmatām patlaban vairs nav pārdošanā.—Izdevēju piezīme.)

Sniedzot par brīvu grāmatas, visiem jārikojas saskaņā ar lielo labprātīgās devības plānu, kā to īsteno [690] Amerikas Bībeļu un traktātu izdošanas un pārdošanas sabiedrība. Daudzējādā ziņā šis milzīgās sabiedrības rīcība ir atdarināšanas cienīga. Devība atklājas testamentu novēlējumos un ziedojumos, un tā ieauستا arī Bībeles un traktātu pārdošanā un bezmaksas izdalīšanā. Septītās dienas adventistiem grāmatu jautājumā vajadzētu atrasties viņiem tikpat tālu priekšā kā citās lietās. Lai Dievs mums palīdz. Mūsu traktātus vajadzētu piedāvāt par to vērtības simto daļu, aicinot apmaksāt iepakojumu vai pasta iesaiņojumu un tālāko piegādi. Sludinātājiem un ļaudīm vajadzētu iesaistīties grāmatu, brošūru, traktātu izplatīšanā tā kā nekad agrāk. Pārdodiet tur, kur ļaudis spēj tās nopirkt un ir labprātīgi to darīt, un, kur apstākļi savādāki, tur pasniedziet tās par brīvu.

Kristieša devīze

Mīļais br. B.! Man rādīja, ka Tu daudz vadies no jūtām, bet ne no pamatlukumiem (principiem). Tev nav dziļu piedzīvojumu ar Dievu. Tev pilnīgi jāpiegriežas patiesībai. Kad cilvēka sirds visā pilnībā ir atgriezies, tad viņš visu, kas viņam pieder, svētī Kungam. So nodošanos Dievam, šo svētīšanos Tu vēl neesi piedzīvojis. Tu patiesību mīli vārdos, bet par to neliecina Tavi darbi un augļi. Tava rīcība un Tavi darbi rāda, vai Tu Dievu, Viņa darbu un savus līdzcilvēkus patiesi mīli vai arī esi pret viņiem vienaldzīgs.

Kā atklājās Kristus mīlestība uz nabaga mirstīgajiem cilvēkiem? Savas godības, Savas bagātības un pat Savas bagātības upurēšanā Kristus labprātīgi uzņēmās pazemojumiem piesātinātu dzīvi un lielas ciešanas. Viņš pakļāvās šaniknota pūļa jaunajam izsmieklam un visbriesmīgākajai nāvei – nāvei pie krusta. Kristus sacīja: "Sis ir mans bauslis, ka jūs cits citu mīlat, itin kā Es jūs Esmu mīlējis. Nevienam nav lielāka mīlestība kā šī, kad kāds savu dzīvību nodod par saviem [691] draugiem. Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu. "Pilnīgi paklausot Kristus gribai, mēs nododam liecību, ka esam Viņa draugi. Vārdi bez darbiem nav pierādījums; liecība ir darbi un paklausība. Kas paklausa bauslim mīlēt citus, kā Kristus tos ir mīlējis? Br. B., ja Tu paklausi Kristus bauslim, tad Tavai mīlestībai jāklūst stiprāka, dziļāka un nesavtīgāka kā jebkad agrāk.

Tu neesi devīgs. Tu pūlies sevi pasargāt no rūpēm, nepatīkšanām un no izdevumiem par labu Dieva darbam. Sai lietā Tu esi ieguldījis pavisam maz. Kādu pasākumu cilvēks vērtē visaugstāk, redzams no ieguldījuma lieluma. Ja viņš mūžīgās lietas vērtē augstāk par laicīgām, tad tas atklāsies viņa darbos; viņš visvairāk ieguldīs un visvairāk riskēs tajā lietā, ko viņš vērtē visaugstāk un kas beidzot nesis viņam vislielāko peļņu.

Cilvēki, kas atzīst patiesību, iesaistās pasaulīgos pasākumos, tajos daudz iegulda un ļoti riskē. Un, ja viņi zaudē gandrīz visus savus īpašumus, tad tie jūtas dziļi apbēdināti, jo piedzīvotais zaudējums rada dažādas neērtības un grūtības; tomēr viņi nesaprot, ka ar savu negudro rīcību viņi atrāvuši līdzekļus Dieva darbam un ka viņiem kā namturiem būs jādod norēķins par šo Kunga līdzekļu izšķiešanu. Bet, ja prasītu, lai viņi ar kaut ko riskē Dieva darbā, lai tajā iegulda kaut ceturto daļu no

tā ko, viņi zaudējuši, ieguldot pasaulīgos pasākumos, tad viņi domātu, ka Debesis viņiem maksā pārāk dārgi.

Mūžīgās lietas netiek vērtētas. Tu neesi bagāts, tomēr savu sirdi Tu tāpat vari piesaistīt šim mazumam, kas Tev ir, un tikpat stipri pieķerties savam īpašumam kā miljonārs savai lielajai bagātībai. Ieguldot laicīgos pasākumos, Tu iegūsi mazu pavisam mazu peļņu, bet, ja Tu naudu ieliksi Dieva darbā, ja Tu viņa lietu darīsi par savu un mīlēsi tā, kā Tu mīli pats sevi, un būsi [692] labprātīgs pienest upurus tās tālākai attīstībai, stipri ticot šīs lietas pilnīgai uzvarai, tad Tu ievāksi bagātu plauju, ja ne šinī dzīvē, tad nākošajā, labākā par šo. Tu pļausi mūžīgu atalgojumu, kas ir tik reižu vērtīgāks par parasto laicīgo ieguvumu, cik nemirstība ir vērtīgāka par iznīcību.

Br. B., liekas Tu ļoti gribi zināt, ko runā par Tavu nostāju draudzē un kādas par to ir mūsu domas. Tās ir tieši tādas, kā es rakstiski esmu teikusi. Tava rīcība ir impulsīva. Tu lūdz Dievu, kad Tev patīk. Tu ej uz sapulci, ja Tev ir atbilstošs noskaņojums, un paliec mājās, ja tāda nav. Tev lielā mērā trūkst pašuzpurēšanās gara. Tu vadies no savām iegribām un labsajūtas un izdabā pats sev, nejaudājot, kas patīk Dievam. Tevi sauc pienākums, pienākums! Esi vienmēr savā vietā! Vai Tu esi vēlējies kļūt par Kristus kareivi? Ja tā, tad Tavas izjūtas un domas Tevi neatbrīvo no pienākuma pildīšanas. Tev jābūt labprātīgam paciest grūtības kā labam karavīram. Izej no nometnes nest negodu, jo tā darīja Tavs Pestīšanas Vadonis. Draudzes vecākajam (bishop), atbildīgajam sludinātājam (elder) un arī diakonam "kā Dieva nama turētājam vajag būt vīram, kam laba slava, ne patgalvīgam, ne dusmīgam, ne dzērājam, ne rējējam, ne negodīgas peļņas dzinējam; kas labprāt dod mājas vietu, kas mīl labu, kas prātīgs, taisns, svēts, šķīsts, kas pastāvīgi turas pēc uzticamā Vārda mācības, ka viņš ir spēcīgs ir pamācīt caur veselīgo mācību, ir pamācīt tos, kas pretī runā".

Pāvils uzskaita skaistās, vēlamās īpašības un pamāca savus brāļus: "Kas ko dod, lai to dara vientiesībā, kas valda, lai to dara rūpīgi, kas apžēlojas, lai to dara ar prieku. Mīlestība lai ir bezviltīga, ienīstiet ļaunu, pieķerieties labajam. Lai brāļu mīlestība jūsu starpā ir sirsnīga un, godu dodot, nāciet viens otram pretī. Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara, esiet dedzīgi [693] garā, kalpojiet Kungam. Esiet priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, pastāvīgi lūgšanās. Nāciet palīgā svētiem viņu vajadzībās, dodiet labprāt mājas vietu." "Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz ceri uz nepastāvīgo bagātību, bet uz Dzīvo Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu; lai tie labu dara, bagāti top labos darbos, labprāt izdala, ir devīgi, lai sev mantu krāj par labu pamatu uz nākamo laiku, ka tie dabū mūžīgo dzīvību." Te norādīts uz gudru un pilnīgi drošu līdzekļu ieguldījumu; sīki aprakstīti un ieteikti labi darbi, kam jāparādās mūsu un arī Tavā dzīvē. Tādā veidā iegūstama laba peļņa un nav jābaidās no neveiksmes. Debesīs mantu var droši uzglabāt, to tur var pastāvīgi pavairot, un noguldītājam tā dos tiesības uz mūžīgu dzīvību. Un, kad viņa dzīve šeit nobeigsies, kad noslēgsies viņa pārbaudes laiks, tad viņš varēs dabūt mūžīgu dzīvību.

Br. B., Tev nepatīk būt viesmīlīgam, Tu izvairies no grūtībām. Tu domā, ka svēto paēdināšana un rūpēšanās par viņu vajadzībām ir smags un grūts darbs un ka viss, ko Tu šai virzienā dari, ir tikai zaudējums. Lūdzu lasi augstāk citētās Rakstu vietas, un mana visnopietnākā lūgšana ir – kaut Dievs Tev dotu saprašānu un izšķiršanas spējas. Visai jūsu ģimenei jāmacās kļūt devīgākiem un mazāk domāt pašiem par sevi. Ielūdz savā mājā Dieva ļaudis, un vajadzības gadījumā priecīgi dalies ar to, pār ko Kungs Tevi iecēlis par pārvaldnieku (namturi). Šīs savas mazās dāvanas nedod bez prieka, nelabprāt, kā piespiesti. Kā Tu izturies pret Kristus mācekļiem, tā Tu izturies pret Viņu pašu; tieši ar tādu pat nepatiku, kādu Tu parādi, uzņemot Dieva svētos, Tu uzņem arī Jēzu.

Veselības reforma jums abiem ir ļoti vajadzīga. Māsa B. šajā labajā darbā ir atpalikusi un ļāvusi sevi pamosties pretestībai, pati neizprazdama, kam viņa pretojas. Viņa ir pretojusies Dieva padomam par ļaunu pati savai dvēselei. Nesavaldīta ēstkāre ir izsaukusi nespēku un saslimšanu, novājinot arī tikumiskos spēkus, un padarījusi viņu nespējīgu pareizi novērtēt svēto patiesību, [694] kā arī Kristus salīdzināšanas darba lielo nozīmi, kas viss cilvēka glābšanai ļoti svarīgs. Māsa B. mīl šo pasauli. Viņas jūtas un tieksmes rāda, ka tā nav šķīrusies no pasaules un nedalīti nodevusies Dievam, kā Viņš prasa. Viņš nepieņems tikai daļēju nodošanos, daļēju uzpurēšanos. Viss, viss, viss pieder Dievam, un no mums Viņš prasa pilnīgu kalpošanu. Pāvils saka: "Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā kalpošana Dievam. Un nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērsaties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts." Kāda priekštiesība mums dota pašiem piedzīvojumos pārbaudīt Kunga prātu un Viņa gribu attiecībā uz mums. Slavē Viņa Vārdu par šo dārgo dāvanu! Man rādīja, ka, pirms māsa B. patiesi un droši var satvert labāku pasauli, ir jāsalūst viņas mīlestībai uz šo pasauli.

Br. B. Tev vajadzētu rīkoties rūpīgi un uzmanīgi un pašam sevi savaldīt; esi pacietīgs, lēnprātīgs un laipns. Klusam un lēnprātīgam garam Dieva acīs ir liela vērtība. Tev vajadzētu kopt un attīstīt to, ko

Dievs atzīst par vērtīgu. Priekš jums abiem jātiek paveiktam kādam darbam, pirms jūs varat stāties Dieva pārbaudes priekšā. Strādājiet, kamēr vēl ir diena, jo nāk nakts, kad neviens vairs nevarēs strādāt. Vispirms paši nostājieties skaidrajā gaismā, tad varēsiet ļaut savai gaismai spīdēt tā, lai citi, redzot jūsu labos darbus, godātu jūsu Tēvu Debesīs.

Grinvila, Mičiganas štats, 1868. gada 23. janvāris

Mīlestība mājās

Mīļais brāli un māsa C.! Atklāsmē man rādīja jūsu stāvokli. Raugoties uz jūsu dzīvi, tā man likās esam briesmīga kļūda. Br. C., Tu neesi laimīgs, Tu nevari darīt laimīgus arī citus. Tu neesi kopis sirsnību, maigumu un mīlestību. Visā laulības [695] dzīves laikā Tava sieva ir cietusi līdzjūtības un mīlestības trūkuma dēļ. Tava laulības dzīve lielā mērā ir līdzinājusies tuksnesim, un tajā ir pavisam maz zaļojošu vietu, uz kurām varētu atskatīties ar pateicību. Tā tam nav jābūt.

Neatklājoties darbos, mīlestībai nav vairāk iespēju pastāvēt kā ugunij bez kurināmā. Tu, br. C., domāji, ka Tava cieņa Tev neatļauj laipnos darbos parādīt savas jūtas un izmantot katru iespēju ar sirsnīgiem vārdiem un laipnu skatu parādīt sievietei savu mīlestību. Tavas jūtas bieži mainās, un Tu pārāk daudz ļaujies iespaidoties no apkārtējiem apstākļiem. Tu neesi sapratis, ka ir nepareizi un Dievam nepatīkami, ja Tu savam prātam ļauj pilnīgi iegrimt pasaulīgajās lietās un tad ienes laicīgās nepatīksmas savā ģimenē, tādā kārtā savā mājā ielaizot pretinieku. Tā atvērt viņam savas mājas durvis Tev ir pavisam viegli, bet Tu redzēsi, ka aizvērt tās tik viegli nebūs; izdzīt ienaidnieku no mājas, ja tas jau ir ielaists, būs ļoti grūti. Atstājot darbu, noliec arī ar to saistītās rūpes, grūtības un nepatīksmas. Savā ģimenē nāc ar priecīgu sejas izteiksmi, ar līdzjūtīgu interesi, ar maigumu un mīlestību. Tāda izturēšanās būs labāka par naudas zālēm un ārstiem Tavas sievas labā. Tā dos veselību miesai un stiprumu dvēselei. Jūsu dzīves gājums ir bijis ļoti nelaimīgs, un jūs abi esat darījuši savu daļu, lai tas tāds būtu. Dievam nepatīk jūsu bēdas; to cēlonis ir pašsavaldīšanās trūkums.

Tu ļauj sevi pārvaldīt jūtām. Tu, br. C., domā, ka parādīt mīlestību, runāt laipni un sirsnīgi ir Tevis necienīgi. Visi šie maigie vārdi pēc Tavām domām ir sentimentālisma (mīkstsirdības) un vājuma izpausme un nav nepieciešami. Bet to vietā nāk īgni vārdi – nesaskaņas un ķildas izraisīti un nosodoši vārdi. Vai tos Tu uzskati par vīrišķīgiem un cēliem, par stiprā dzimuma cienīgiem? Lai kā arī Tu uz tiem skaties, Dievam tie nepatīk, un [696] Viņš šos vārdus ieraksta savā grāmatā. Engēļi atstāj dzīvokli, kur atskan strīdi, kur tiek izmainīti strīda vārdi, kur sirds pateicību gandrīz nepazīst, kur nopeluma vārdi atdalās no lūpām līdzīgi melnām pikām, apraiptot drēbes, apraiptot kristīgo raksturu.

Kad Tu apprecējies, tad Tava sieva Tevi mīlēja. Viņa bija jūtīga, tomēr viņas veselība nebūtu tāda, kāda tā tagad ir, ja Tu no savas puses būtu bijis rūpīgāks un viņa stingrāka rakstura. Bet Tavš izteiktais vēsums ir darījis Tevi līdzīgu ledus kalnam, aizsaldējot visus mīlestības un sirsnības kanālus. Tavi pārmetošie vārdi un pieķeršanās kļūdām ir atstājusi iespaidu, kas līdzīgs postam, kādu jūtīgam, vārgam stādam nes krusa. Šāda dzīvības spēki ir sastindzināti un gandrīz iznīcināti. Pieķeršanās pasaulei iznīcina Tava rakstura labākās īpašības. Tava sieva ir savādāka – augstsirdīgāka un devīgāka. Bet, kad viņa, kaut mazās lietās, ir atļāvusies rīkoties pēc saviem augstsirdīgākajiem instinktiem, tad Tu esi juties neapmierināts un viņu par to norājis. Tu sevī kop skopumu un nenovīdību. Tu liec savai sievietei saprast, ka viņa Tev ir slogs un nasta un ka tai nav nekādu tiesību būt devīgai un augstsirdīgai uz Tava rēķina. Visi šie apstākļi ir tik nospiedoši un drosmi atņemoši, ka viņa ir pazaudējusi cerību un spēku, nespēj to izturēt un spiesta pakļauties šiem kaitīgajiem iespaidiem. Viņas slimības pamatā ir nervu sistēmas sabrukums. Ja laulības dzīve būtu bijusi patīkama, tad arī veselība būtu laba. Bet visas jūsu laulības dzīves laikā pie jums ir viesojies dēmons, gavilējot par jūsu postu.

Izirušās cerības jūs abus padarījušas pavisam nelaimīgus. Par savām ciešanām jūs nesaņemsiet nekādu algu, jo paši tās esat izsaukuši. Jūsu vārdi līdzīgi nāvīgai indei ir iedarbojušies uz nerviem un smadzenēm, kauliem un muskuļiem. Jūs ļaujāt to, ko esat sējuši. Jūs neņemat vērā viens otra jūtas un ciešanas. Dievam nepatīk Tavš skarba, nejutīgais un pasauli mīlošais gars. Br. C., mantas kāriība ir visa ļaunuma sakne. Tu esi mīlējis naudu, mīlējis pasauli; savas sievas slimību Tu esi uzskatījis par smagu un briesmīgu slogu, nesaprotot, [697] ka viņas saslimšanā pats esi ļoti vainīgs. Tu nezini, ko nozīmē būt apmierinātam. Tu kavējies pie savām grūtībām. Iedomātais trūkums un tālā nākotnē iespējamā nabadzība nedod Tev miera. Tu esi norūpējies, apbēdināts un izmisis. Liekas, ka Tavas smadzenes vienmēr ir satrauktas un Tavš gars nospiests. Tu nekop sevī mīlestību uz Dievu un no sirds nepateicies Viņam par visām tām svētībām, kādas laipnais Debesu Tēvs Tev dāvinājis. Tu redzi tikai dzīves tumšo pusi. Pasaulīgais neprāts ietin Tevi kā nospiedošā tumsas mākonī. Sātans par Tevi līksmojas, jo Tu saņemsi bēdas un postu, lai gan Tev ir aizsniedzams miers un laime.

Tu noklausies svētrunu, – patiesība atstāj uz Tevi iespaidu, un pamostas gara cēlākie spēki, lai vadītu Tavu rīcību. Tu ieraugi, cik maz esi upurējis Dievam un cik daudz esi rūpējies par savu es, un patiesības iespaids Tevi noskaņo par labu taisnībai; bet, aizejot no šī svētījošā iespaids, tas nepaliek Tavā sirdī, un Tevī atkal atgriežas vecās, neauglīgās, nenovēlīgās jūtas. Darbs un darbs, un atkal darbs; lai iegūtu naudu, kas Tev šķiet nepieciešama, jo citādi Tu iedomājies, ka Tevi sagaida trūkums un bada nāve, Tu līdz pēdējam pārslogo smadzenes, kaulus un muskuļus. Sis ir sātana viltus gājiens, viena no viņa labi izdomātajām cilpām, lai vadītu Tevi pretī bojāejai. "Apmierinātība šodien slēpj sevi jaunumu." Tomēr Tu sev bēdas izsauc priekšlaicīgi.

Tu netici Dievam, nemīli Viņu un nepaļaujies uz Viņu. Ja tas tā nebūtu, tad Tu Viņam uzticētos. Tu pats pūlies atbrīvoties no Kristus rokām, baidīdamies, ka Viņš par Tevi nerūpēsies. Tiek upurēta veselība. Dievs netiek pagodināts Tavā miesā un Tavā garā, kas pieder Viņam. Mājās nevalda patīkams un mierinošs noskaņojums, kas varētu dziedināt un uzvarēt Tavā raksturā spēcīgi izteikto jaunumu. Gara augstākos, cēlākos spēkus pārvarējuši zemākie orgāni, turpina attīstīties Tava rakstura sliktās īpašības.

Tu esi savtīgs, prasošs un valdonīgs. Tāds Tu nedrīksti [698] būt. Tavu izglābšanos izšķir nostāja pret pamatlikumiem, – kalpošana Dievam, vadoties no pamatlikumiem, ne no jūtām vai impulsiem. Dievs Tev palīdzēs, ja Tu izjutīsi palīdzības vajadzību un apņēmīgi ķersies pie darba, uzticoties Viņam no visas savas sirds. Bieži vien Tu bez pietiekoša iemesla zaudē drosmi. Tu kop sevī jūtas, kas radniecīgas naidam. Tava patika un nepatika izpaužas pārāk stipri. Tev sevi šai ziņā jāsavvalda. Valdi mēli. "kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs arī savaldīt visu miesu" Pēc palīdzības jāsauc uz To, Kas ir varens palīdzēt. Tad Viņš būs Tavs stiprums un Tavs patvērums, Tavas priekšturamās bruņas un Tavs drošais Sargs.

Ko Tu dari, lai sagatavotos labākai dzīvei? Sātans ir tas, kas liek Tev domāt, ka visi spēki ir jāizlieto, lai varētu dzīvot šajā pasaulē. Tu baiļojies un drebi par mūžīgo dzīvi. Kur redzamas raizes, nopietna dedzība, lai šajā ziņā nepiedzīvotu neveiksmi un neciestu neaptverami milzīgu zaudējumu? Pazaudēt kādu nieku no šīs pasaules –Tev šķiet esam briesmīga nelaime, kas Tev var pat maksāt dzīvību. Bet doma par iespēju pazaudēt Debesis Tevi neuztrauc pat uz pusi tik daudz.

Nododoties rūpēm un pūlēm glābt šo dzīvi, Tev draud briesmas pazaudēt mūžīgo dzīvi, zaudēt mūžīgo godību. Tu nedrīksti atļauties zaudēt šīs bagātības, šo sevišķi lielo un neizmērojamo laimi. Kāpēc Tu nerīkojies kā saprātīgs cilvēks un ar tādu pašu nopietnību, čaklumu un neatlaidību, ar kādu Tu tiecies pēc šīs nelaimīgās, nožēlojamās dzīves un pēc iznīkstošajām zemes mantām, nedzenies pēc labākas dzīves, pēc nevīstoša vainaga un neiznīkstošām bagātībām?

Tava sirds piesaistīta Tavām šīs zemes mantām, tāpēc tā nevar pieķerties Debesu lietām. Šīs nožēlojamās lietas, kas ir redzamas, – šīs zemes lietas – aizklāj skatam debesu godību. Kur ir Tava manta, tur būs arī Tava [699] sirds. Tavi vārdi stāstīs, Tavi darbi rādīs, kur ir Tava manta. Ja tā atrodas šinī pasaulē, ja tās ir šīs zemes mazais ieguvums, tad Tavas rūpes būs vērstas šinī virzienā. Ja Tu tieksies pēc nemirstīgā mantojuma ar tā vērtībai atbilstošu nopietnību, spēku un dedzību, tad Tu būsi īsts mūžīgās dzīvības kandidāts un godības mantinieks. Katru dienu Tev vajag atgriezties no jauna. Mirsti sev ik dienas, turi savu mēli kā iemauktos, uzmani un pārbaudi savus vārdus, beidz kurnēt un sūdzēties, lai pār Tavām lūpām nenāk neviens nopeļošs vārds. Ja tas arī prasa lielas pūles, tad tomēr nemities cīnīties; tā rīkojoties, Tu saņemsi atalgojumu.

Tava dzīve tagad ir nožēlojama, jaunu priekšnojautu pildīta. Tavu acu priekšā rēgojas drūmas ainas; tumša neticība ietin Tavu dzīvi. Runājot neticībai par labu, Tava tumsa ir arvien vairāk pieņēmusies; Tu atrodi apmierinājumu, kavējoties pie nepatīkamiem tematiem. Ja citi cenšas teikt cerību pilnus vārdus, tad tu, runājot vēl dedzīgāk un dzelīgāk viņos iznīcīni katru cerības staru. Tavas grūtības un bēdas Tavai sievai pastāvīgi izraisa sirdi plosošas domas, ka slimības dēļ viņa Tev ir par nastu. Tu mīli tumsu un bezcerību, par to runā un domā un plosi savu dvēseli, atsaucot atmiņā visu, kas varētu būt par iemeslu, lai kurnētu pret savu ģimeni, pret Dievu, un kas darītu Tavu sirdi līdzīgu laukam, kuram pāri gājusi uguns, iznīcinot visu zaļumu un pametot to sausu un sačervelējušos.

Tava iztēle ir slimīga, un Tu pelni līdzcietību. Tomēr neviens Tev nevar palīdzēt kā Tu pats. Ja Tev trūkst ticības, tad runā par ticību, runā par cerību, par prieku. Kaut Dievs Tev palīdzētu ieraudzīt savas rīcības grēcīgumu. Sai ziņā Tev vajadzīga palīdzība, – palīdzība no meitas un sievas. Ja Tu ļausi sātanam pārvaldīt savas domas, kā līdz šim Tu esi darījis, tad kļūsi viņam sevišķi piemērots un labi izlietojams rīks, lai iznīcinātu ģimenes laimi un izsauktu savas dvēseles bojā eju. Kāds briesmīgs iespaids jāizjūt Tavai meitai! [700] Māte, nesāņemot no Tevis mīlestību un līdzjūtību, visu savu labvēlību atdevusi meitai un ir pieķērusies tai kā elkam. Meita ir izlutināta, un neprātīgā mīlestība viņu jau ir gandrīz samaitājusi. Viņas audzināšanai, par nožēlošanu, nav piegriezta vēriba. Ja viņa

būtu mācīta mājturības pienākumos, kā arī nest savu daļu no ģimenes nastām, tad tagad viņa būtu daudz veselāka un laimīgāka. Katras mātes pienākums ir mācīt savu bērnu, lai viņš dzīvē spētu izpildīt savu uzdevumu, dalītos mātes nastās un nelīdzinātos nederīgam automātam.

Ja Tava meita būtu radusi strādāt fiziski, tad arī viņas veselība būtu labāka. Viņas muskuļi un nervi ir nespēcīgi, glēvi un vāji. Kā gan tie varētu būt savādāki, ja tik maz ir vingrināti? Sī bērna izturība ir pavisam maza. Neliela fiziska piepūle viņu nogurdina un apdraud veselību. Muskuļi un nervi nespēj piemēroties slodzei. Viņas fiziskie spēki tik ilgi ir snauduši, ka viņas dzīvei gandrīz vairs nav nekādas vērtības. Neveiksmīgā māte! Vai Tu nesapрати, ka, dodot savai meitai tik daudz iespēju mācīties zinātnes atziņas un neaudzinot viņu lietderīgam un mājturības darbam, Tu viņai esi nodarījusi milzīgu ļaunumu? Šāda piepūle būtu stiprinājusi viņas organismu un uzlabojusi veselību. Maigā, saudzīgā izturēšanās svētību vietā atnesusi briesmīgu lāstu. Ja arī meita būtu dalījies ģimenes nastās, tad mātei nebūtu jāpārstrādājas un viņa sev aiztaupītu daudz ciešanu un varētu visu laiku meitai palīdzēt. Tagad viņai nevajadzētu uzreiz sākt darīt visu un nest visas nastas, ko viņas vecumā iespējams panest; tomēr viņa var iemācīties fiziski strādāt daudz vairāk, nekā tā jebkad savā dzīvē ir strādājusi.

Māsas ...iztēle ir slimīga. Viņa pati ir atšķīrusies no svaiga gaisa, līdz bez grūtībām to vairāk nav spējusi panest. Viņas karstās telpas ir ļoti kaitīgas veselībai. Asinsrite viņai ir novājināta. Viņa tik ilgi ir uzturējusies siltās istabās, ka nevar vairs atļauties izbraukumu [701] svaigā gaisā, tūlīt neizjūtot pārmaiņu. Viņas sliktajā veselībā vainojams vēl kaut kas cits, ne tikai svaiga gaisa trūkums vien. Viņa ir kļuvusi tik jūtīga, ka nevar iziet svaigā gaisā, lai tūlīt nenaslimtu. Ja viņa turpinās domāt šīs nepareizās domas, tad viņa vairs gandrīz nespēs pat reizi ieelpot svaigu gaisu. Savā istabā viņai logi jātur vaļā visu dienu, lai gaiss pastāvīgi mainītos. Dievam nepatīk, ka viņa šādā veidā pati sevi pamazām nonāvē. Tas nav vajadzīgs. Viņu tik jūtīgu padarījusi padošanās slimīgām iedomām. Gaiss viņai ir vajadzīgs, un gaiss viņai jāsaņem. Viņa posta ne tikai savus dzīvības spēkus, bet arī sava vīra un meitas un visu savu apmeklētāju dzīvības spēkus. Viņas istabas gaiss ir pavisam netīrs un nāvējošs; nevar būt vesels, kas pieradinājies tādai atmosfērai. Viņa sevi šai ziņā tā izlutinājusi, ka nesaukstējusies vairs nevar apmeklēt neviena sava brāļa vai māsas māju. Sevis dēļ un to cilvēku dēļ, kas atrodas ap viņu, viņai sava nostāja šai jautājumā jāmaina; viņai jāpieradinās pie svaiga gaisa, ar katru dienu papildzinot uzturēšanos ārā, līdz tā var elpot tīro, dzīvību dodošo svaigo gaisu, nejutot veselībā nekādas nepatīkamas pārmaiņas. Ādas virsējā kārtā gandrīz ir pamirusi, jo tai nav svaiga gaisa, ko elpot. Ādas mazās mutītes, kuru skaits ir miljonus, aizvērušās, jo tās piesērējušas ar organisma netīrumiem; un otrs iemesls ir svaiga gaisa trūkums. Būtu pārdošība uzreiz atļaut visu dienu telpās ieplūst svaigam āra gaisam. Ielaidiet to pakāpeniski; pārmaiņu izdariet pamazām. Nedēļas laikā būs iegūts tik daudz, ka dienu un nakti logi varēs palikt atvērti divu vai trīs sprīžu platumā.

Saslimušas ir plaušas un aknas, jo viņa sev atrauj dzīvību dodošo svaigo gaisu. Gaiss ir Debesu svētība, kas mums tiek dota par brīvi, lai ierosinātu darbam visu organismu. Tā trūkums izsauks dažādas slimības; organisms kļūs miegains, kūtrs un vājš. Tomēr jūs visi gadiem ilgi esat saņēmuši tikai ļoti ierobežotu svaiga gaisa daudzumu. Tā rīkojoties, Tava sieva arī citus piespiež uzturēties šajā saindētajā atmosfērā. Elpojot [702] šādu gaisu, jums nevienam nevar būt skaidrs un neaptumšots prāts. Māsa ... bīstas iziet ārā no mājas, jo viņa ir tik jūtīga pret katru gaisa pārmaiņu, ka tūlīt saaukstējas. Tomēr viņai varētu būt daudz labāka veselība, ja viņa pareizi sevi koptu. Divas reizes nedēļā viņai vajadzētu nomazgāt savu ķermeni (iet vannā), pie tam pēc iespējas vēsākā ūdenī, tomēr peldei jābūt patīkamai. Ar katru nākošo reizi ūdens temperatūru nedaudz jāsamazina, līdz āda ir pieskaņojusies un nostiprinājusies.

Ja jūs kā ģimene ievērosiet Kunga dotos norādījumus, tad viņai vairs nevajadzēs vārgt kā līdz šim, vienmēr jūtoties slimai. "Jo kas grib dzīvību mīlēt un labas dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību nerunā; lai tas novēršas no ļauna un dara labu, lai tas meklē mieru un tam dzenas pakaļ. Jo Kunga acis ir pār taisniem, un Viņa ausis uz viņu lūgšanām, bet Kunga vaigs ir pret tiem, kas ļaunu dara." Apmierināts prāts un priecīgs gars ir veselība miesai un stiprums dvēselei. Vairāk par visu citu slimības attīstīšanos sekmē nomākts garastāvoklis, drūmums un grūtsirdība. Garīga nospīestība ir briesmīga. Jūs visi no tās ciešat. Meita ir kaprīza un neapmierināta, tēva gara noskaņojuma līdzdalībiece; bez tam vēl karstais, saspiestais gaiss, kam trūkst dzīvību dodošu elementu, pilnīgi notrulina smadzeņu jūtīgumu. Plaušu apjoms sašaurinās, aknas kļūst kūtras.

Gaiss, gaiss, Debesu dārgā svētība, kas visiem pieejama, aplaimotu jūs ar savu atspirdzinošo ietekmi, ja jūs tikai neliegtu tam ieeju. Apsveiciet to, pamazām iemīliet, un tas pierādīsies par vērtīgu nervu nomierināšanas līdzekli. Gaiss vienmēr jāuztur tīrs ar pastāvīgu cirkulāciju. Tīrs, svaigs gaiss rada organismā veselīgu asinsriti. Tas atspirdzina miesu un veicina tās nostiprināšanos un veselības

atgūšanu, bet tajā pat laikā tas stipri iespaido arī garu, piešķirot tam zināmā pakāpē nosvērtību un mieru. Svaigs gaiss ierosina ēstgribu un ļauj pilnīgāk norisināties sagremošanas procesam, kā arī sniedz veselīgu un patīkamu miegu.

Dzīvošana slēgtā, slikti vēdinātās telpās izraisa šādas sekas: organisms kļūst vājš un slimīgs, novājinās asinscirkulācija, asinis organismā plūst kūtri, jo [703] tīrais atspirdzinošais debesu gaiss nav tās attīrījis un atdzīvinājis. Prāts kļūst nospiests un drūms, un viss organisms zaudē spēkus; tādā stāvoklī tas viegli pieejams drudzim un citām akūtām saslimšanām. Jūsu rūpīgā noslēgšanās no ārējā gaisa un bailes no pilnīgas ventilācijas liek jums elpot samaitātu, netīru gaisu (neveselīgu), ko izelpojušas šais telpās atrodošos cilvēku plaušas un kas ir indīgs un nepiemērots dzīvības procesu norisei. Miesa zaudē spraigumu, āda kļūst dzeltenīga, gremošana novilcinās, un viss organisms kļūst sevišķi jūtīgs pret aukstumu. Neilga saskarsšanās ar āru izraisa nopietnas slimības. Tad ļoti jāuzmanās, lai nesēdētu caurvējā vai noguris un sasvīdis neuzturētos aukstās telpās. Jums tā jāpierod pie āra gaisa, lai nebūtu vajadzīga dzīvsudraba stabiņa pacelšanās augstāk par sešdesmit pieciem grādiem (pēc Fārenheita).

Jūs varat būt laimīga ģimene, ja darīsiet darbu, kuru Dievs no jums prasa un kas ir jūsu pienākums. So darbu, kas jādara jums pašiem, Kungs jūsu vietā nedarīs. Brālis ... pelna līdzjūtību. Viņš tik ilgi ir juties nelaimīgs, ka dzīve viņam kļuvusi par nastu. Tāds stāvoklis nav novēršams. Viņam ir slimīga fantāzija, un viņš tik ilgi ir raudzījies uz tumšām ainām, ka, sastopoties ar neveiksmi vai nepatīkšanām, viņš domā, ka viss grūst, ka viņam draud trūkums, ka viss strādā viņam pretī, ka nevienam nav tik grūti kā viņam un tāpēc viņa dzīve ir nožēlojama un nederīga. Jo vairāk viņš tā domā, jo nelaimīgāku viņš izveido savu un ap viņu esošo citu cilvēku dzīvi. Tādām domām nav nekāda pamata; viss tas ir sātana darbs. Viņš nedrīkst ļaut ienaidniekam tādā veidā pārvaldīt savu prātu. Viņam jānovēršas no tumšajām, drūmajām ainām un jādomā par mūs mīlošo Pestītāju, par Debesu godību un bagātīgo mantojumu, kas sagatavots visiem pazemīgajiem un paklausīgajiem, kam ir pateicīgas sirdis un pastāvīga ticība Dieva apsolījumiem. Tas viņam maksās piepūli, ciņu, bet šāda ciņa ir nepieciešama. Tavu tagadējo laimi un nākošo mūžīgo laimi [704] nosaka domu pievēršana priecīgiem tematiem un skata atraušana no tumšajām ainām, kas ir iedomātas, lai raudzītos uz labvēlības dāvanām, kuras Dievs izkaisījis Tavā ceļā, saskatot aiz tām neredzamo un mūžīgo.

Tu nāc no ģimenes, kur domas nav pareizi noskaņotas, kurā cilvēki viegli iespaidojas no apkārtnes, ir jūtīgi, drūmi un nomākti. Ja Tu nekopsi priecīgu, laimīgu un pateicīgu gara noskaņojumu, tad sātans Tevi beidzot pilnīgi pakļaus savai gribai. Tu vari būt palīdzīgs un par stiprumu draudzei, kurā Tu atrodieš, ja tikai Tu paklausīsi Kunga dotajiem norādījumiem un nevadīsies no jūtām, bet ļausi sevi pārvaldīt pamatlikumiem. Nekad neļauj pār Tavām lūpām nākt nopeļošiem vārdiem, jo tie uz apkārtējiem cilvēkiem iedarbojas līdzīgi postošai krusai. Lai Tavas lūpas izteic priecīgus, laimi nesošus un mīļus vārdus.

Br. ..., Tavs organisms nav sevišķi piemērots garīgai attīstībai, tomēr Dieva žēlastība var darīt daudz, lai izlabotu Tava rakstura trūkumus un stiprinātu un pilnīgāk attīstītu gara spēkus, kas tagad ir vāji un kam jāklūst stiprākiem. Tā rīkojoties, Tu pakļausi pārvaldībai tās zemākās īpašības, kas ir pārvarējušas augstākās. Tu līdzinies vīram, kura saprāts ir notrulinājies. Tev jāpanāk, lai patiesība Tevi satvert un izdarītu Tavā dzīvē pilnīgu reformāciju. "Nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvēršaties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts." Tas Tev ir vajadzīgs, un tas Tev jāpiedzīvo – pārvēršanās, kas var notikt, pateicoties patiesības svētojošajam darbam.

Vai Tu tici, ka visu lietu gals ir tuvu, ka šīs zemes vēsture drīz noslēgsies? Ja tā, tad parādi savu ticību darbos. Īsts vīrs ļaus citiem redzēt visu savu ticību. Daži domā, ka viņiem ir diezgan daudz ticības, kad, ja tā vispār viņiem ir, tā ir mirusi, jo netiek uzturēta dzīva darbos. "Ticība bez darbiem ir nedzīva." Tikai nedaudziem ir šī īstā ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Bet visiem, kas grib būt mūžīgās dzīvības cienīgi [705], jāiegūst attiecīga morāla derīguma pakāpe. "Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atspīdējis, kas mēs būsīm; bet mēs zinām, ka, kad tas atspīdēs, mēs Viņam būsīm līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsīm, kā (kāds?) Viņš ir. Un ikviens, kam ir šī cerība uz viņu, šķīsta sevi pašu, tā kā Viņš ir šķīsts." Šis darbs jūs gaida, un nevienam no jums nav pārāk daudz laika, lai neķertot pie šī darba ar visu savu dvēseli.

Tev jāmirst sev un jādzīvo Dievam. "Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet To, Kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās rokas." Padomu nevajag prasīt savam es. Lepnums, pašmīlība, savtīgums, skopums, mantkāriba, mīlestība uz pasauli, naidis, neuzticība, greizsirdība un ļaunas aizdomas – tas viss ir jāapspiež un no visa tā ir jāatsakās uz visiem laikiem. Kristus parādotes, vairs nebūs iespējams šos ļaunumus izlabot un kļūt morāli derīgiem Viņu sastapt. Šim sagatavošanas darbam jānotiek pirms Viņa nākšanas. Par to jādomā, jāmacās un nopietni

jājautā: Kas mums jādara, lai tiktu glābti? Kā mums jāizturas, lai Dievs mūsu rīcību varētu apstiprināt un atzīt par labu?

Kad Tevi kārdina kurnēt, nosodīt un pelt, parādīt neapmierinātību, kas aizvairo un sāpina ap Tevi esošos cilvēkus un ievaino arī Tavu dvēseli, ak, lai tad Tava dvēsele dziļās rūpēs ļoti nopietni no visas sirds jautā: Vai būšu bezvainīgs Dieva troņa priekšā? Tur atradīsies vienīgi bezvainīgie. Nevienu, kura sirdi pilda zemes netīrumi un nieki, nepārvērtīs un nepārcels Debesīs. Vispirms jātiek dziedinātam katram tikumiskam trūkumam raksturā, Kristus šķīstījošajās asinīs jānomazgā katrs traips un jāuzvar visas nepatīkamās un nelaipnās rakstura īpašības.

Cik ilgs laiks, pēc Tavām domām, Tev vajadzīgs, lai Tu sagatavotos Debesu eņģeļu sabiedrībai godībā? Ja Tevi un Tavu ģimeni tur ievestu patreizējā stāvoklī, tad līdz [706] ar to būtu sabojātas visas Debesis. Jums pie sevis jāstrādā šeit. Sagatavošanās vieta ir šī zeme. Jūs nedrīkstat zaudēt nevienu acumirkli. Debesīs visur valda saskaņa, miers un mīlestība. Tur nav nesaskaņu, nav strīdu, tur neskan nopeļoši, nelaipni vārdi, arī apmākušos seju un griezīgu skaņu tur nav; un ar šādām īpašībām, kas tā posta mieru un laimi, tur nevienu neuzņems. Mācieties būt bagāti labos darbos, labprāt izdalīt, būt devīgi, krāt sev mantas par labu pamatu nākamam laikam, lai jūs varat dabūt mūžīgu dzīvošanu.

Uz visiem laikiem beidz kurnēt par šo nožēlojamo dzīvi, bet lai Tava dvēsele rūpējas, kā nodrošināt sev par šo labāku dzīvi, kā ieiet mājokļos, kas sagatavoti tiem, kuri ir uzticīgi līdz galam. Ja šeit Tu kļūdīsies, tad zaudēts ir viss. Ja Tu savu dzīves laiku ziedosi laicīgo mantu iegūšanai un pazaudēsi Debesis, tad Tu redzēsi, ka esi pielaidis briesmīgu kļūdu. Iegūt abas pasaules nav iespējams. "Ko tas cilvēkam palīdz, ja viņš iemanto visu pasauli un viņam tomēr dvēsele zūd? Vai arī ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" (Mat. 16, 26) Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, saka: "Jo mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas, mums padara neizsakāmi lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību, mums, kas neņemam vērā to, kas redzams, bet to, kas nav redzams. Jo, kas redzams, tas ir laicīgs; bet, kas nav redzams, tas ir mūžīgs."

Šīs dzīves grūtības ir Dieva darba rīki, kas mūsu raksturu atbrīvo no sliktiem piemaisījumiem un trūkumiem, kas nolīdzina šķautnes, darot mūs derīgus šķīsto eņģeļu sabiedrībai godībā. Bet šajos pārbaudījumos, kad mūs dedzina bēdu ugunis, mums nevajag skatīties uz šīm redzamajām liesmām, bet lai ar ticības acīm uzskatām neredzamās lietas, mūžīgo mantojumu, nemirstīgo dzīvi, neiznikstošo godību; ja tā rīkosimies, tad ugunis mūs neapris, tikai attīrīs no sārņiem, un mēs no tām iziesim [707] septiņkārt šķīstīti, nesot dievišķo zīmogu.

Grinvila, Mičigana, 1868. gada 7. martā

Vīra stāvoklis

Mīļais brāli un māsa ... ! Svētdien, runājot pēcpusdienas sapulcē, es tikko spēju savaldīties, lai nenosauktu jūsu vārdus un neatstāstītu dažas man rādītas lietas. Es redzēju, ka br. ... stāvoklis ģimenē nav tāds, kādā Dievs gribētu viņu redzēt. Vadību uzņēmusies māsa ... ; viņai ir stipra griba; tā nav apspiesta un savaldīta atbilstoši Dieva prasībām. Br. ..., lai izpatiktu sievai un lai viņu pasargātu no izmisuma, pakļaujas viņas prātam. Sievas spriedums ir ņēmis virsroku, un jau gadiem ilgi viņš nav bijis brīvs cilvēks.

Kad br. ... sākumā iesaistījās patiesības mācīšanas darbā, viņš savās acīs bija mazs, un Dievs viņu izlietoja par savu darba rīku. Bet es redzēju, ka dažas reizes pagātnē viņš nav pazemojies zem Dieva rokas. Viņš ir uzticējies pats savai gudrībai un savam vājam spriedumam, un sātans cīņā ar viņu ieguvis priekšrocības. Aizmirsis, ka jāpaļaujas vienīgi uz Dievu un jābalstās tikai uz Viņa spēku, br. ... pieļāvis, ka viņa spriedumu samaitā sievas iespaids. Viņai bija iespējams redzēt, dzirdēt un uzzināt visu, kas notika viņas tuvumā. Ja viņai būtu svētotas spriedums un Debesu gudrība, tad viņa skatītos ar svētotām acīm un klausītos ar svētotām ausīm. Tad viņa savas acis un ausis izlietotu pareizi. Tā viņa nav rīkojusies. "Kas ir tik akls kā Mans kalps un tik kurls kā Mans vēstnesis, ko Es sūtu?" Dievs nēvēlas, ka mēs uzklausām visu, kas ir dzirdams, vai skatām visu, kas ir redzams. Aizvērt ausis, lai nedzirdētu, un acis, lai neredzētu, – ir liela laime (svētība). Pāri par visu mums vajadzētu ilgoties un rūpēties, lai mums būtu skaidrs acu skata, ka spējam izprast savu nepilnīgumu, redzēt savus trūkumus, un dzirdīgas ausis, ka sadzirdam visus mums vajadzīgos rājienus [708] un pamācības, lai neuzmanībā nevērībā tie neaizslīdētu mums garām un mēs nekļūtu aizmāršīgi klausītāji, bet ne darbu darītāji.

Br. ..., pēdējā laikā Tavs darbs nav vadīts tik gudri un sekmīgi kā agrāk. Tavas rīcības veids nav nesis Dieva zīmogu. Tava sieva ir kārtojusi Tavas laicīgās lietas un nesusi nastas, kas viņai bijušas par smagām, jo Tu no tām esi izvairījies. Sis ir iemesls, kāpēc augušas Tavas simpātijas pret sievu, un Tu vairs neesi spējīgs pareizi spriest. Redzot sievas panākumus laicīgās dzīves vadīšanā, Tu viņas spējas

kādā nonācu, pateicoties saviem brāļiem, kas man sagādāja tādas bēdas un sāpes, ka kļuvu nederīga jebkuram darbam. Sāku rakstīt pagājušajā vasarā, dodoties ceļojumā, bet visur uzturējāties ļoti īsu laiku un tik ātri devāties uz nākošo vietu, ka spējām tikai piedalīties sapulcēs. Strādāt vajadzēja daudz. Lai varētu rakstīt, ceļos pulksten četros no rīta. Tomēr pastāvīgais satraucošais darbs sapulcēs tā noslogo manas smadzenes, ka rakstīt neesmu spējīga, jo mana galva ir ļoti nogurusi.

Man žēl, ka jūs šo liecību nevarējāt saņemt agrāk, bet kaut jel tagad Dievs to darītu jums par svētību – tā ir mana vissirsnīgākā lūgšana. Tu, mans mīļais brāli, varbūt esi šīs nepareizības ieraudzījis un jau tās izlabojis. Vismaz es tā ceru. Mēs mīlam Tevi un arī Tavu sievu un par jums lūdzam. Mēs interesējamies par viņu tāpat kā par Tevi. Viņas dvēsele ir dārga. Mēs no Kristus puses viņu lūdzam meklēt klusu, lēnu garu, kuram Dieva skatījumā ir liela vērtība. Kāds eņģelis man norādīja uz māsu D un citēja šos vārdus: "Visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas taisns, visu, kas šķīsts, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums un ja ko var teikt, – to lieciet vērā." Seit parādīts veselīgais domu virziens, kādā tam jāplūst. Ja tās grib iet citā gultnē, [712] tad griežiet atpakaļ. Savaldiet domas! Māciet tām kavēties vienīgi pie lietām, kas nes mieru un mīlestību.

Es nododu šīs liecības jums, cerot un lūdzot Dievu, kaut Viņš tās pie jums svētītu un jūs abi aizsniegtu tādu derīguma pakāpi, kas darītu jūs cienīgus mantot mūžīgu dzīvību.